Adam Boniecki

-

HERBARZ POLSKI

HERBARZ POLSKI

CZĘŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE O RODACH SZLACHECKICH.

UŁOŻYLI

Adam Boniecki i Artur Reiski.

WYDALI

ADAM BONIECKI I POZOSTAŁA RODZINA.

Tom XV.

WARSZAWA
Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie
G. Gebethner i Sp. w Krakowie.

1912.

HERBARZ·
POLSKI·

Druk Towarzystwa Akcyjnego S. Orgelbranda Synów.

L.

(Dalszy ciąg).

LIWSCY h. LEWART. Jan, syn Wojciecha, proboszcz opoczyński, wystawił 1622 r. w Opocznie dom dla mansjonarzy, na tablicy erekcyjnej nad drzwiami umieścił herby swe Lewart i Dębno. Ten sam pewno Wojciech, pleban w Sławnie 1597 r. (Wyr. Lub. 72 f. 511).

LIWSCY h. NIESOBIA. Stanisław Ignacy, syn Dominika, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Sebastjan Liwski, inaczej Chojecki, ma sprawę w Lublinie 1591 r. (Wyr. Lub. 43 f. 403). Jan, podwójci piotrkowski, umarł 1643 roku w Piotrkowie, gdzie mu u Fary wystawiła grób żona, Agnieszka Bemówna (Star. Monum.).

Julja z Wołowskich, wdowa po Wojciechu, burmistrzu Bielska, w płockim, i synowie ich: Konstanty Józef i Jan Gwalbert Kazimierz 1868 r. Felicjan, urzędnik sądowy 1851 r. Kazimierz, dziedzic Przepitek, w łowickim, 1905 r.

Józef, syn Mikołaja, wnuk Stanisława z synami: Janem i Edwardem Karolem Juljanem, dowiódł szlachectwa 1846 r., w gubernji podolskiej (Spis.).

LIZANDER v. LYZANDER v. LYSANDER h. WŁASNEGO (Ostr. Nr. 1839). Piotr Lysander, Kurlandczyk, miał otrzymać szlachectwo polskie 1582 r. (Sieb.). Otton Jan Lyzander, rotmistrz powiatu wiłkomierskiego, z żoną, Magdaleną z Wolffów, sprzedali 1768 r. nabyte od Butlerów Porawie z przyległemi wsiami Komorowskim. Jan Lysander, porucznik gwardji pieszej królewskiej 1755 r. (DW. 77 f. 310). N., mianowany 1767 r. chorążym pułku konnego buławy litewskiej, wziął 1768 r. dymisję w stopniu porucznika (Rps. Ossol. 2603 f. 89).

LIZBA Piotr, dziedzic Pojur na Żmudzi 1528 r.

LIZINOSOWICZ książę Hleb otrzymał 1488 r. nadania pieniężne z myta łuckiego i włodzimierskiego. Jedyna jego córka Wasilissa, była żoną ks. Iwana Koreckiego 1493 r. (Wolf.; Kniaź.).

LIZOWSCY. Franciszek Lizowski spisał testament w Husynnem 8-go Października 1711 r. i wkrótce potem umarł, majątek zapisał żonie i różnym kościołom i cerkwiom. Wdowa po nim, Teodora Oziembłowska, wyszła 2-o v. za Antoniego Bartłomieja Czarneckiego, który umarł 1716 r. (Akta XXVII).

LKCZEWSCY. Bracia rodzeni, Andrzej i Mikołaj Lkczewscy, i bratanek ich Michał otrzymali nowy przywilej na Lkczewo, w gdańskim, 1526 roku (Wierzb. IV. 5090).

LNISCY h. OSTOJA odm. z Lnisk, w powiecie gdańskim. Zamiast miecza między półksiężycami zwykłego w Ostoji, noszą Lniscy gwiazdę nad niemi (Nies.; Ostr. Nr. 2443). Lniska w dawnych dokumentach zwane Elnis.

Oswald z Elnis, sędzia prowincjonalny okręgu tczewskiego, świadczy w Malborgu 1413 r. Piotr Lniski, otrzymał 1526 r. nowy przywilej na wieś Lniszcza (sic) w Gdańsku (Wierzb. IV. 5071).

Michał Lniski, z Teresy z Lerchenfeldów, miał synów: Samuela, sędziego ziemskiego świeckiego, zmarłego, według Niesieckiego, koło r. 1680, Jana, o którym niżej, i trzeciego, którego imienia Niesiecki nie podaje, a którego syn Stanisław, Jezuita, umarł w Owruczu 1722 r. Tym trzecim był zapewne Adam, chorąży mirachowski, poseł na sejm 1696 r., elektor Augusta II-go, z województwa pomorskiego.

Jan, syn Michała, sędzia ziemski mirachowski, zaślubił 1661 roku Teresę Lewald Jezierską, córkę Michała i Doroty Grabowskiej, umarł 1698 r., pochowany u Jezuitów w Gdańsku. Syn ich, Adam Gabrjel, odstąpił 1703 r. bratu swemu Janowi, części Brodnicy Górnej i Grzebieńca, w gdańskim. Jan, asesor ziemski mirachowski, zabezpieczył 1722 r. posag żonie, Katarzynie Łebińskiej i pozostawił z niej: Konstancję za Piotrem Wybickim, sądowym mirachowskim, zmarłym 1758 r.; Ignacego, kanonika włocławskiego 1765 r., archidjakona pomorskiego 1790 r.; Jakóba, dziedzica Brodnicy, którą skupił od braci; Antoniego, sędziego ziemskiego mirachowskiego 1766 — 1782 r. i Michała.

Michał, asesor sądowy tczewski 1764 r., podwojewodzi pomorski 1766 r., surrogator grodzki skarszewski 1766 r., marszałek pomorski w konfederacji barskiej, otrzymał 1764 r. dzierżawę dóbr królewskich Nowy dwór i Nowa wieś na Pomorzu, a 1766 r. konsens na odstąpienie jej synowi Józefowi, ożeniony z Joanną Grąbczewską, umarł 1777 r. w Gdańsku. Oprócz Józefa, który odbywszy służbę wojskową bawarską, osiadł w zakroczymskim, miał Michał drugiego syna, którego Wybicki w swych Pamiętnikach nazywa Onufrym Pawłem, a według metryki był Pawłem Hilarym Feliksem, ur. 1763 r. (metr. w Serocku). Jako Onufry potwierdził skrypt ojca dany Wybickiemu 1781 r., jako Paweł Ostoja Lniski, podwojewodzi pomorski, podpisany 1785 r. (DW. 97 f. 500; 101 f. 1450) i wylegitymowa-

ny ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1788 r. Tenże Paweł nabył 1790 roku, od Rogalińskich, Korzeniów i Nagorzyn (Tab. Galic. Oblig. 39 f. 239; M. Dun. Wąs.).

Jan Antoni, syn Marcina, wylegitymował się w Królestwie, w pierwszej połowie XIXgo wieku. Emilja z Niegolewskich, żona Mateusza, i córka ich, Marja Andrzejowa Rekowska, zmarły 1887 r.

Stanisław, z województwem kaliskim, podpisał elekcję króla Michała, a Andrzej — Augusta II-go.

Samuel, proboszcz kowalewicki, został 1701 r. proboszczem lubińskim (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 75). Elżbieta Teresa, żona Mikołaja Lewalda Jezierskiego, sądowego tucholskiego 1701 r.

Barbara z Ruszkowskich Lniska, kwitowała Wodzińskiego 1739 r. (Grodz. Przed. 87 f. 361). Jakób z żoną, Franciszką z Głoskowskich, odstąpili wójtostwa w Starym mieście, w starostwie konińskim, Janowi i Marjannie z Lniskich Jezierskim 1774 r. (Kancl. 52 IV f. 232).

LNISCY z Lniska, w powiecie brodnickim. Na wsi tej w XIII-m wieku dziedziczyła gałąź możnego pomorskiego rodu Stangonów (Kętrz.). Jan z Elnis v. z Lniska, świadczył 1285 i 1287 r. Michał Stango z Lniska, brat Wojciecha, 1289 r., dostał za żoną, córką Teodoryka Stangona, dobra Balewo i Stangenberg, czyli Sztembarg. Syn ich Sambor pisał się z Balewa i Sztemburgu, córka, Adelajda, wniosła część tych dóbr mężowi Żybanowi. Potomkowie Sambora piszą się Sztembarskiemi. Mikołaj z Lniska uczynił 1345 r. zapis na rzecz kościoła w Grudziądzu. Kunce z Lniska policzył straty swoje w wojnie krzyżackiej poniesione na 200 grzyw., a Pietrasz i Ulryk z Małych Lnisk na 550 grzyw. Damjan z Lniska otrzymał od Wiel. Mistrza 1427 r. prawo łowienia ryb w Piasecznie, 1440 r. podpisał uchwały związku przeciw Krzyżakom. Barbara Wolfowa, wdowa, sprzedała 1491 r. część Lnisk Wawrzyńcowi i Andrzejowi, a synowie jej: Janusz z Michałowa i Janusz Damjan sprzedali resztę 1498 r. miastu Grudziądzowi (Kętrz. Ludn. Pols.).

Jan, Gotard i Kasper Lniscy otrzymali 1526 r. nowy przywilej na Małe Lniska i część w Małym Trzebieniu, w brodnickim (Wierzb. IV. 5062).

Jan, Franciszek, zmarły 1709 r. i Konstancja, rodzeństwo 1705 — 1709 r., Kazimierz i Teresa z Świerczyńskich, małżonkowie, 1711 — 1720 roku, Andrzej 1718 r. i Marjanna 1726 r., występują w Tucznie jako świadkowie. Krystyna, dzierżawczyni Tuczna w 70 r., a syn jej Władysław, towarzysz pancerny, w 30 r. życia, zmarli oboje 20-go Lutego 1712 r. Wiktorja, panna, zmarła 1728 r. (metr. w parafji Tuczno; M. Dun. Wąsow.).

de LOBENSTEIN Burchard, wraz z innemi otrzymał nowy przywilej na Małe Bielikowo, w gdańskim, 1526 r. (Wierzb. IV. 5039).

LOBESCY, patrz *Łobescy*.

[LOBMEJEROWIE. Jan Lobmejer, sekretarz królewski, kwitował 1622 r. Szałapskiego. Tenże dworzanin królowej Konstancji, wójt Bielski i Grabowiecki,

umarł w 52-m roku życia 1624 r. w Warszawie, pochowany przez żonę i dzieci (Star. Monum.). Żona jego, Barbara z Bergerów, odstąpiła 1632 r. praw do Grabowca Fryderykowi i sprzedała 1640 r. grunta w Bielsku Adamowi Kazanowskiemu, a syn Zygmunt, sprzedał tegoż roku część Dydrysdorfu Walentemu Głaznowskiemu (M. 346 f. 20; DW. 48 f. 1096; 49 f. 1102 i 1651).]

LOCCI (LOKCZI) h. LEW (Leo rapiens w dyplomie; Ostr. Nr. 1844). Augustyn Wincenty Locci, syn Augustyna, dworzanina i inżynjera architekta królewskiego, zasłużonego królom: Zygmuntowi III-mu, Władysławowi IV-mu i Janowi Kazimierzowi i N., córki Wincentego Raimundi, sam także inżynjer i dworzanin pokojowy królewski, szlachcic włoski, otrzymał indygenat na sejmie 1673 r. Ten przywilej nadany jemu i jego braciom: Franciszkowi, Kazimierzowi i Janowi, potwierdzony został przez sejm 1676 r. i tegoż roku wydano im dyplom (V. L. V f. 77, 78 i 201; DW. 53 f. 31; Teka B. W. Rummla).

Augustyn Wincenty, podczaszy nowogrodzki 1685 r., podczaszy trembowelski 1688 r., został stolnikiem wyszogrodzkim 1694 r., elektor Augusta II-go z ziemi warszawskiej, stolnikostwa musiał się zrzec po roku 1697 i otrzymał powtórną nominację 1712 r., nabył 1695 — 1696 r. część Grotkowa i Grotkówka, w ziemi wiskiej, dostał 1699 r. 2,000 flor. pensji, a 1698 r. konsens na cesję wójtostwa sochaczewskiego, wraz z żoną, Anną Szymanowską, skarbnikówną sochaczewską, zawarł 1713 r. ugodę z Sielskiemi, otrzymał 1714 r. wójtostwo w Mokotowie, kupił 1724 r. Słubicę od Szymanowskich, sprzedał 1729 r. Rakowiec, Witkowice i Wyglądów, synowcowi Franciszkowi, nie żył już 1737 r., a pozostała wdowa potwierdziła 1766 r. swój testament (M. 219 f. 162; 246 f. 110; Perp. Czers. 14 C f. 183; 32 f. 127; 33 f. 91; Sig. 15; Sig. Ręk. Oss. 136 f. 47 i 48; DW. 56 f. 1368; 57 f. 85; 58 f. 1364 — 1370; 62 f. 167 i 492; 65 f. 705 i 859; 67 f. 715; 69 f. 1101).

Kazimierz, cześnik łukowski, z Ewy Bystrzanowskiej, miał syna Franciszka, piszącego się de Raimundi Locci, tytułowanego od 1751 r. cześnikiem łukowskim. Franciszek z żoną, Franciszką Szymanowską, skarbnikówną sochaczewską, kwitował 1728 r. szwagrów z posagu, kupił od stryja 1729 r. Rakowiec, Witkowice i Wyglądów, które to wsi sprzedał 1751 r. ks. Czartoryskiej, dziedzic Słubicy po stryju Augustynie, kwitował 1759 r. wdowę po tymże stryju z 11,000 flor., żył jeszcze 1761 r. Córka ich, Marjanna, zeznała 1754 r. zapis dożywocia z mężem, Augustym Alojzym Niemierą, burgrabią warszawskim, a 1781 r., jako wdowa, kwitowała z posagu braci swych, Wojciecha, Antoniego i Hilarego (DW. 67 f. 218 i 715; 68 f. 496; 72 f. 1456; 73 f. 617; 77 f. 120; 80 f. 28; 81 f. 160; 97 f. 814).

Wojciech przyznał 1761 r. dług ojcu, razem z braćmi sprzedał 1783 r. części Słubicy i Bukówki Adamowi Skulskiemu, kwitował z bratem i bratankiem Szymanowskich 1796 r. (DW. 82 f. 131; 83 f. 1187; 90 f. 644).

Antoni Feliks, komornik ziemski sochaczewski 1769 — 1783 r. i graniczny 1771 — 1772 r., wojski mszczonowski 1781 r., łowczy mszczonowski 1788 r., komisarz cywilno - wojskowy sochaczewski 1790 r., kwitował 1773 r. Potrykowskich, a 1790 r. bratowę i Szymanowskich. Wdowa po nim Agnieszka z Boczkowskich, 1-o v. Franciszkowa Wysocka, podczaszyna rożańska, wniosła 1795 roku testament męża do grodu warszawskiego (DW. 90 f. 254; 106 f. 683; 110 f. 1197).

Hilary Paweł, ur. 1743 r. w Słubicy (metr. w Skułach), kwitował Potrykoskich 1779 r., zapisał 1785 r. dożywocie żonie, Magdalenie Tyszkiewiczównie, córce Mikołaja i Salomei Szopskiej, która, już wdowa, kwitowała, wraz z małoletniemi synami: Ignacym i Teodorem, Szymanowskiego 1790 r. (DW. 95 f. 559; 101 f. 528; 106 f. 718; 111 f. 649; 112 f. 826).

Teodor, porucznik wojsk polskich, kawaler złotego krzyża wojskowego Virtuti Militari, wziął dymisję 1815 r.

Ignacy, a właściwie Pantaleon Ignacy Bartłomiej, ur. 1776 r. w Słubicy (metr, w Skulach), w imieniu brata, matki i stryja Wojciecha, kwitował 1796 r. stryjenkę Antoniowę i Szymanowskich (DW. 111 f. 103 i 838), komisarz obwodu kaliskiego 1818 r., mianowany 1829 r. nadzwyczajnym referendarzem Rady Stanu, dziedzic Muchlina, w kaliskim, wylegitymował się ze szlachectwa 1837 roku w Królestwie (Teka B. W. Rummla).

Między elektorami Augusta II-go, wymieniony Paweł, cześnik łukowski; jest to zapewne omyłka w imieniu, zamiast Kazimierz. Karol, prefekt szkół pijarskich w Górze 1768 r., rektor Pijarów kolegjum radziejowskiego 1780 r. (Perp Czers. 34 f. 43; 36 f. 316).

[LOCHERT Baltazar, podpułkownik królewski 1698 roku (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 105).]

LOCHMANOWIE h. ŚRENIAWA. Marcin Lochman, sekretarz królewski, rajca i poseł miasta Krakowa na sejm 1668 r. (V. L. IV f. 482), otrzymał 1676 r. od króla Jana III-go szlachectwo i herb Śreniawa (Obl. Grodz. Krak. 157 f. 1907). Dom jego w Krakowie został zwolniony od wszelkich stacji 1676 r. (V. L. V f. 191). Dominik, doktór obojga praw, dziekan sandecki, archipresbiter Najśw. Panny Marji 1701 r. i kanonik krakowski 1704 r., opat hebdowski 1732 r., umarł 1738 r. (Łęt.). Jan 1753 r. w krakowskim (Wittyg). Wiktorja, za Michałem Krasuskim 1770 roku. Stefan legitymował się bez procedencji w sądzie grodzkim lwowskim 1783 r. Piotr, kapitan wojsk koronnych 1788 r. (DW. 104 f. 458), żył jeszcze 1802 roku (Ibid. 113 f. 360).

LOCHMANOWIE h. WŁASNEGO (Ostr. Nr. 1841). W polu złotym róg jeleni czerwony odnogami w prawo, między dwoma gwiazdami czerwonemi, jedną u prawego szczytu tarczy, drugą u lewego spodu tejże; nad hełmem w koronie złote skrzydło barkiem w lewo, na którym róg jak na tarczy.

Jan Lochman, którego rodzina miała pochodzić z Zurichu, a prawdopodobnie należący do rodziny tej samej, co używająca herbu Śreniawy, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L. VII f. 374).

Jan, tytułowany miecznikiem bracławskim, mianował 1794 r. pełnomocnikami synów swoich, ks. Karola i Macieja (Gr. Nowokorcz.). Karol, kanonik wiślicki 1765 r., scholastyk szkalmierski, został 1782 r. kanonikiem krakowskim, archipresbiter u Najśw. Panny Marji w Krakowie, umarł 1803 r.

Maciej nabył 1796 roku od Męcińskiego Mrozów, w lelowskim, i zostawił, z Konstancji Pomorskiej, Marjannę Mękarską, Jana, ur. 1790 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. i Marcina (M. D. Wąs.).

Marcin, przekazaną mu testamentem ojca 1801 r. część Mrozowa, odprzedał bratu 1819 r. (M. D. Wąs.), a z żony, Korduli Zakrzewskiej, urodzonej z Anny Bontaniówny, miał dzieci, małoletnie 1827 r., przystępujące do spadku po Bontanich: Teodorę, potem żonę Feliksa Przesławskiego; Antoninę, późniejszą Kazimierzowę Kowalską; Marjannę Ludwikowę Boratyńską i Karola.

Aleksander, urzędnik Komisji rządowej wojny, ożeniony z Justyną z Łubów, umarł 1829 roku. Józefa z Sieroszewskich Lochmanowa zmarła 1865 roku w kaliskim.

LODE v. LODEN h. WŁASNEGO Stara rodzina pomorska, której gałąź już 1260 r. w osobie Henryka Lode w Inflantach osiadła. Herb ich pzedstawia w polu czerwonym trzy niedźwiedzie łapy, dwie i jedna (Ostr. Nr. 1842).

Szymon i Henning, bracia von Loden, dziedziczyli 1512 r. na Bobolicach na Pomorzu. Sebastjan de Loden, poddany Wiel. Mistrza, za porozumienie z rabusiami pozbawiony został 1519 roku czynszu 17 grzywien z Elbląga (Wierzb. IV. 3159).

Henrykowi Lode zwrócił 1586 r. król Stefan dobra Lodenhof w Inflantach, zabrane przez Szwedów. Posiadał on te dobra jeszcze 1599 r. Synowie jego: Krzysztof v. Krystjan, Józej Maciej i Henryk, dziedzice Lodenhofu i Ladan 1619 roku, przeszli do Polski i dobra inflanckie utracili (Stryk; M. 384 f. 30).

Krzysztof Lode, sekretarz królewski, został 1622 roku pisarzem ziemskim wendeńskim, a 1631 r. podkomorzym derptskim, elektor Władysława IV-go z Inflant, otrzymał 1620 r. konsens na nabycie starostwa rygskiego, które za nowym konsensem cedował tegoż roku Zadorskiemu, otrzymał 1626 r. dobra Małopole, a 1630 r. Niedrzewo i Niedrzaków, w gostyńskim, sprzedał 1631 r. Gawłowice Jakóbowi Hanowi, a nabył Macierzysz, czyli Chrzanowo mniejsze, zapisał 1630 r. dożywocie żonie Marji (?), wyjednał 1635 r. prawo wspólności na Niedrzewo i Niedrzaków dla żony Katarzyny von Ecke, był i starostą golubskim, fundował koło 1640 r. wielki ołtarz u Fary w Golubiu, umarł 1644 r. Wdowa po nim fundowała 1648 roku kościołek Św. Wawrzyńca i Bractwo Rożańcowe w Golubiu, otrzymała 1649 r. konsens na cesję Niedrzewa Plichtom (M. 166 f. 263 i 264; 168 f. 2; 174 f. 1; 176 f. 3; 178 f. 72 i 359; 180 f. 484; 189 f. 85; 192 f. 30; Zap. Lub. 30 f. 170; DW. 46 f. 1037; 48 f. 596, 709 i 949).

Syn Krzysztofa, Jerzy Lode, dziedzic Macierzysza 1659 r., wraz z żoną Giertrudą, przyznał 1662 r. dług Egiertowi (M. 201 f. 225; DW. 53 f. 334).

LODOROSCY v. LODOROWSCY h. PORAJ. Paweł a Lauder Lodoroski, towarzysz pancerny roty wojewody ruskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1685 roku (V. L. V f. 356). Osiadł on w halickim i w następnym roku został pozwany wraz z innemi nowo uszlachconemi przed Trybunał radomski, o zaniedbanie obowiązku służby wojennej. Został potem podwojewodzim halickim i z Anny Sakinównej (zwanej czasem mylnie Anną de Hassen), 2-o v. 1696 roku Michałowej Adamowiczowej, pozostawił córkę Joannę, 1-o v. za Teodorem Woroszyłą, stolnikiem wołkowyskim 1715 roku, a 2-o voto za Kazimierzem Ossowskim, cześnikiem wendeńskim (Grodz. Lwows. 261 f. 150; 276 f. 274; 287 f. 383; 502 f. 701; M. Dun. Wąs.).

[de LODRON hrabia Franciszek, kawaler orderu Orła Białego 1792 r.]

von LOË Jan burmistrz toruński 1459 r.

LOGOFETI, właściwie LOGOTETES, tytuł kanclerzów w Mołdawji, który u niektórych przeszedł w nazwisko. Jan Stefan, syn Stefana, wojewody mołdawskiego, otrzymał indygenant 1654 r. (M. 195 f. 111). Obacz *Maurozzi.*

LOGOWIE h. KOPACZ odm. Odmiana herbu polega na tem, że nad koroną noszą całego sępa czarnego dziobem w lewo.

Jerzy Loga dopełnił 1537 r. działu dóbr Czarmyśl i Grochów, w poznańskim, z Zejdlicami, na mocy którego wziął połowę Grochowa i czwartą część Czarmyśla (Zap. Gr. Pozn. 1537 r. f. 65), a w latach 1541—1556 skupił od brata swego Klemensa prawa jego do tych dóbr. Dobra te wyszły wkrótce z rąk Logów, którzy jednak do dziś piszą się z Grochowa. Syn Jerzego, Jan Krzysztof nabył część Lubnej, w wałeckim, 1565 r. Jerzy Luke i Katarzyna Lesliewo (Lukowa?), dziedzice Zamostowa, w poznańskim, 1580 r. (Paw.). Praprawnuk Jana Krzysztofa, Krzysztof, dziedzic Lubionki, z wójtostwem, w wałeckim, z Adelgundy von Wüstenhoff, miał synów: Krzysztofa bezdzietnego z Marjanną Bobowską, Fryderyka i Ekarda.

Fryderyk z Grochowa, dziedzic wójtostwa w Lubionce, które wykupił 1724 r. od Małachowskiego (MP.), porucznik kawalerji koronnej, zmarł 1749 r., pozostawiwszy, z Anny von Zander, synów: Krzysztofa, zmarłego 1785 r., którego, z Heleny Karśnickiej, syn Józef, Wawrzyńca, burgrabiego grodzkiego wałeckiego 1780—1782 roku, dziedzica Raczkowa, bezdzietnego z Franciszką Jaraczewską, zmarłego 1793 r., i Jana, dziedzica Lubionki, którą sprzedał 1778 r., ożenionego 1-o v. z Henrjettą v. Gumprecht, 2-o v. z Konstancją Rozbicką, zmarłego 1790 r., po którym synowie: Jan Wojciech, ożeniony z Joanną Rozbicką; Adam Tomasz, ożeniony z Joanną Dubiejewską; Ludwik August, oficer dragonów pruskich 1807 r. i Frydryk Stefan.

Ekard z Grochowa, trzeci syn Krzysztofa, z Ludwiki Doroty Wedelskiej, miał synów: Bogusława, zmarłego 1779 r., którego, z Elżbiety z Lewald-Mejerów, syn Ludwik i Jana Krzysztofa.

Jan Krzysztof, ur. 1702 r. w Rogoźnie, dziedzic Bukowca, z żoną Emerencjanną Lewald-Mejerówną, kwitował 1736 r. rodziców w Wałczu (Oblat. Gr. Warszaw. 1793 r.), zeznał 1787 r. zapis na rzecz tejże żony, umarł 1788 r. w Trojanowie, zostawiwszy liczne potomstwo. Wdowa po nim, pokwitowana 1790 roku przez synów: Józefa i Wawrzyńca, a 1793 r. przez Jakóba i Wiktora (DW. 109 f. 1102), umarła 1794 r. Z córek ich: Anna Ludwika, ur. 1736 r., zamężna Marczyńska, zmarła 1807 r.; Konstancja, ur. 1749 r., żona Mikołaja Trepki, umarła 1805 r.; Rozalja, ur. 1756 r. i Franciszka Krystyna, ur. 1766 r. Synowie:

1. Józef Michał, ur. 1738 r. w Rogoźnie, zeznał 1768 r. zapis na rzecz żony, Franciszki Jaraczewskiej, córki Franciszka; przeprowadził wywód swego szlachectwa na sejmiku w Gnieźnie 1774 r., wyjednał potwierdzenie wywodu na sejmie 1775 r. (V. L. VIII f. 171), dziedzic Kobyla, Chmielewa i Boczków, umarł 1793 r., pozostawiając synów: Filipa, ur. 1770 r., kapitana 9-go pułku piechoty, dymisjonowanego 1808 r., według tradycji rodzinnej poległego w wojnach napoleońskich; Pawła, ur. 1773 r., dziedzica Boczków, w sieradzkim, porucznika 4-go pułku strzelców konnych, dymisjonowanego 1808 r., zmarłego 1820 r. i Ignacego,

ur. 1778 r., którego, z Antoniny Zaborowskiej, syn Karol, ur. 1812 r., zmarły 1897 roku, zaślubił 1842 r. w Częstochowie Marcjannę Malinowską i pozostawił z niej syna Franciszka, ożenionego z Florentyną Wachulską, z której córki: Jadwiga Walicka i Wanda, zamieszkałe w Piotrkowie 1911 r.

2. Ludwik Maciej, ur. 1744 r. w Rogoźnie, kanonik gnieźnieński katedralny i Św. Jerzego na zamku, umarł 1825 r. w Gnieźnie.

3. Jakób, ur. 1747 r. w Rogoźnie, mecenas w Warszawie 1778 — 1792 r., komornik ziemski warszawski 1793 r., notarjusz departamentu warszawskiego, umarł 1810 r., pozostawiając, z Barbary Nowickiej, córki: Juljannę, zmarłą 1862 r. i Krystynę, zmarłą 1873 r.

4. Wawrzyniec Bogumił, ur. 1751 r., zmarł w Gnieźnie u brata kanonika, pozostawił jednego syna i trzy córki. Jedną z nich, zdaje się, była Beata Fijałkowska, matka arcybiskupa warszawskiego, a wnukiem po synie był pewno ks. Wojciech, proboszcz w Głuchowie pod Łowiczem.

5. Jan Krzysztof, ur. 1760 r. w Rogoźnie, dziedzic Gruźlin, w kwidzyńskim, z Weroniki Bieleckiej, miał córkę Wiktorję Józefowę Moszczeńską i syna Wojciecha, ur. 1780 r., zmarłego 1855 r., porucznika 9-go pułku piechoty, dymisjonowanego 1808 r., dziedzica Gruźlin do 1809 r., a następnie Rusinowa i Tarnówka nad Gopłem, ożenionego z Paruszewską, z której synowie: Ludwik, ur. 1801 r., zmarły 1885 r., dziedzic Zagorzyc, w włocławskim, z Wandy Waśkiewiczówncj, pozostawił: Bronisława, ur. 1838 r., dziedzica Sadlna, bezdzietnego z Dziembowską i Wincentego, ur. 1840 r., dziedzica Zagorzyc; Wojciech, ur. 1805 r., utonął w Kołobrzegu 1868 r., ratując tonących żołnierzy i Jan, którego syn Higin.

6. Wiktor Frydryk, ur. 1763 r. w Rogoźnie, burgrabia grodzki warszawski 1786 r., intendent szpitalów warszawskich i pragskich 1793 r., dzielnie walczył pod Kościuszką, którego miał wielkie zaufanie, dziedzic dóbr Bogusz, w kwidzyńskim, zaślubił 1787 r. Joannę Bogumiłę Komońską, córkę Walentego Momota Komońskiego, kapitana wojsk koronnych i Estery Jeżewskiej, zmarł 1842 roku w Bydgoszczy (DW. 103 f. 128; 105 f. 187; 109 f. 1102; 110 f. 918). Synów jego czterech:

a) Adam Konstanty, najmłodszy, ur. 1800 r., kanonik honorowy gnieźnieński, profesor liceum w Poznaniu, kapelan wojsk generała Chłapowskiego, poległ pod Szawlami 1831 r.

b) Władysław Antoni Franciszek, ur. 1792 r. w Warszawie, chorąży wojsk pruskich, a 1809 r. polskich, dziedzic Sitna, ożeniony 1-o v. z Justyną Chmielewską herbu Leliwa, córką Marka Wincentego z Wojnowa i Ludwiki de Schulc, a 2-o v. z Emilją Busse, wdową po bracie Teofilu, umarł 1863 r. w Bydgoszczy, pozostawiwszy z pierwszej żony dwóch synów: Bolesława i Wiktora. Bolesław, ur. 1827 r. w Bydgoszczy, zaślubił 1855 r. Wandę Busse, córkę Antoniego i Urszuli z Wolickich, młodszą siostrę macochy, z której córka Marja, zamieszkała z ojcem w Włocławku i syn Władysław, ur. 1861 r, ożeniony 1894 r. z Eugenją Łabęcką, ma z niej: Jerzego, ur. 1895 r., Wacława, ur. 1897 r., Bolesława, ur. 1902 r. w Uszomierzu na Wołyniu, Czesława, ur. 1910 r. w Łucku, Stanisławę i Wandę Helenę. Wiktor, ur. 1830 r., zmarły 1866 r. w Poznaniu, z Anny Piotrowskiej, pozostawił: Adama, urodz. 1866 r. i Wiktora, urodz. 1867 r. w Poznaniu.

c) Stanisław Wiktor, ur. 1798 r. w Rynkówce (metr. w Lalkowach), dziedzic Ruchocinka, zmarł 1879 r., ożeniony 1-o v. z N. Stańkowską, córką Andrzeja i Katarzyny Morawskiej, zmarłą 1833 r., pozostawił z drugiej żony, Józefy Kamieńskiej z Gulczewa czterech synów:

Kazimierz Adam Wiktor, urodz. 1839 r., doktór Świętej Teologji, wikary w Łęczycy, wywieziony na Sybir 1863 r., odstawiony do Prus 1871 r., skąd dwukrotnie wypędzany, umarł 1909 r. proboszczem w Galicji pod Stanisławowem.

Bronisław, ur. 1841 r. (metr. w Powidzu), umarł 1907 r. w Poznaniu, pozostawiwszy z żony, Arendtównej z Dobieszewic: Stanisławę Pauli, Halinę Pithardt, Wandę Darowską, Lucynę Kosicką, Teklę, Stefana, ur. 1876 r. w Gnieźnie, Stanisława, ur. 1878 r. tamże i Kazimierza.

Mieczysław, ur. 1842 r., oficer wojsk pruskich.

Heljodor, ur. 1845 r. (metr. w Powidzu), zmarły 1885 r. w Brześciu Litewskim; z Emilji Horst, zmarłej 1907 roku w Warszawie, synowie jego: Emil, ur. 1874 r., technik w Berlinie, ożeniony był ze Stanisławą Grabowską, zmarłą 1906 r. i Kazimierz, ur. 1877 r. w Warszawie.

Antoni, ur. 1847 r., odbył kampanję francuską, ożeniony 1-o v. z Anielą Karaszkiewiczówną. zmarłą 1878 r., a 2-o v. z Klementyną Bitterlich, ma liczne potomstwo: Józefę Antoniowę Krzymińską, Zofję, Marję, Irenę, Anielę, Antoniego Stanisława, którego, z Felicji Wągrowskiej, córki: Aniela i Marja, Tadeusza, ur. 1884 r., Romana, urodz. 1886 r., Władysława, urodz. 1891 r. i Adama, urodz. 1896 roku.

d) Teofil, urodz. 1796 r. w Rynkówce, umarł 1837 r., a wdowa po nim, Emilja Busse, wyszła 2-o v. za szwagra Władysława. Jedyny syn jego pogrobowiec Teofil, ur. 1838 r., dziedzic Szewc na Kujawach, umarł 1883 r., pozostawiwszy, z Franciszki Waszkiewiczównej, z Łowiczka, synów: Jana Nepomucena, ur. 1864 r. w Bydgoszczy, malarza amatora, rozwiedzionego z Racięcką, Józefa, ur. 1866 r. tamże i Wacława, ur. 1868 r. tamże, zamieszkałego w Warszawie, ożenionego 1910 r. z Korneliją Skupiewską.

Ewa Zofja z Dzierżanowskich Logowa, wdowa 1792 r. Kajetan Loga, bliski krewny Władysława, podchorąży wojsk polskich 1830 r., ożeniony z Anastazją Jaraczewską, umarł bezdzietny po 1848 r. Kasper Loga, podporucznik 4-go pułku strzelców pieszych 1824 roku. Bernard Henryk, urzędnik skarbowy w latach 1835 — 1861. Antoni Jan Chrzciciel, syn Ignacego, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w połowie XIX-go wieku, ale z h. Rogala, który należy Lokom, a nie Logom.

Istnieje w Prusach gałąź Logów h. Kopacz, wywodząca się od Jakóba i Kaspra na Lubionce, synów Teodoryka, żyjących w końcu XVII-go i początkach XVIII-go wieku, ale zupełnie zniemczona.

LOIZEN v. LOISY v. LOISIUS. Michał, Szymon, Stefan i Jan Loisy, otrzymali 1559 r. prawem lennym dobra Hermensgut, w ziemi pruskiej (M. 93 f. 270). Jan Loisius z żoną, Esterą Bażeńską, posiadali 1570 roku Gniszewo, w powiecie tczowskim (Ibid. 108 f. 274).

LOKOWIE (LOKA v. LOCKA) h. ROGALA pisali się z Igieł, w powiecie malborskim. Łukasz Loka z Igieł, chorąży malborski, otrzymał 1503 r. konsens na wykup wsi Sroppe od Jana Zitera, mieszczanina elbląskiego i odnowienie kwitu Jana Olbrachta na 50 flor. (Wierzb. III. 682; Teka Paw. 1). Mikołaj Loka z Igieł, podkomorzy pomorski 1503 r., następnie podkomorzy malborski koło 1514 roku, poseł na sejm 1503 roku, procesował Mikołaja Teszmera o rabunek dworu 1504 r., otrzymał 1503 r. las koło wsi Ramoty Rabego, umarł 1517 r. (Wierzb. III 876 i 1464; Teka Pawiń.).

Jan Loka z Igieł, ławnik ziemski 1526 r., a sędzia ziemski tczewski 1539 roku, podkomorzy pomorski 1546 r., ma sprawę z Sokołowskiemi, w której nałożono na nich 10,000 floren. zakładu 1521 r., uzyskał 1526 r. wspólnie z Jackowskim, nowy przywilej na dobra Smiechowo i Naniecze, w puckim, z żony, Katarzyny z Jackowa h. Ryś, miał kilkoro dzieci. Córka Elżbieta, jest wdową po Feliksie Dąmbrowskim z Wojanowa., 1577 r. Syn Mikołaj, niedopuszczony przez kapitułę warmińską 1542 r. do kanonji, został 1547 r. kanonikiem poznańskim, 1560 r. opatem oliwskim, umarł 1569 roku. Przy obejmowaniu kanonji poznańskiej przeprowadził wywód szlachectwa i nazwał herb swój Rogalą, opisując, że przedstawia dwa rogi, jeden jeleni drugi wołowy (Ostr. Nr. 1843 inaczej go przedstawia).

Fabjan świadczył bratu 1547 r. w Poznaniu, żył jeszcze 1577 r. (Wierzb. IV. 3834 i 5259; M. 42 f. 99; 115 f. 343; Pis. Dz. Pol. IX).

Katarzyna, żona Krzysztofa Konarskiego, starosty jurborskiego 1570 roku. Józef, deputat malborski na Trybunał lubelski 1597 r. (Wyr. Lub. 71 f. 2). Jan, starosta borzechowski, komisarz do rozgraniczenia województw pruskich od ks. pomorskiego 1611 r., wwiązany w dobra Benhoff 1612 r., umarł 1623 r. (DW. 40 f. 1977; V. L.; Nekr. Pelpl.). Wdowa po nim, Eufrozyna Knutówna. zaślubiła 2-o voto Jana Kossa, starostę golubskiego 1626 r., w końcu wojewodę chełmińskiego. Córka jego z pierwszej żony, Zofja Magdalena, była za Stanisławem Piwem, podczaszym płockim 1630 r.

Stanisław, z województwem malborskim, a Jerzy Adam (mylnie odczytany Lika), z pomorskim, podpisali elekcję Jana Kazimierza. Sebastjan, z poznańskim, Aleksander Dobrogost i Krzysztof, z kaliskim, Walenty z Kawęczyna, z ziemią warszawską, podpisali obiór Augusta II-go. Ci czterej albo zmienili pisownię nazwiska, albo mylnie odczytani Luka. Krzysztof Loka z żoną, Zuzanną Pawłowską, otrzymali konsens na cesję wybraniectwa w Pliskiej Woli 1701 roku (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 63).

Florjan, Jezuita, umarł w Poznaniu (Niesiec.). Hieronim, Cysters 1727 r. Józef Michał Loka, profes lędzki, opat w Obrze, a następnie w Bledzewie, umarł 1762 r. Brat jego Paweł, Jezuita, rektor w Grudziądzu 1751 r. Jakóba, Jezuitę, wymienia Niesiecki za swoich czasów. Karol ma sprawę w Poznaniu z Mycielskim 1789 r. (A. Pozn.).

LONCZEWSCY. Wojciech i Walenty, elektorowie Augusta II-go, z ziemi ciechanowskiej, to zapewne Lenczewscy. Józef Lonczewski, sekretarz poczty sochaczewskiej Jego Kr. Mości, z żoną Marjanną, nabyli 1759 r. dworek na Solcu w Warszawie (DW. 81 f. 57).

de LONDU et de BEAUCHAMPS Krzysztof, pułkownik wojsk koronnych, otrzymał indygenat na sejmie 1673 r. (V. L. V f. 77).

LONDYGIEROWIE h. WŁASNEGO. Pieczęć Michała z 1748 r. przedstawia jelenia w prawo wspiętego na obelisku, nad którym gwiazda sześciopromienna. W koronie pół jelenia (Wittyg).

Michał, sekretarz królewski, subdelegat grodzki sandecki 1748 r., posesor Swolin, zaślubił 1753 r. w Limanowej Rozalję Trzecieską, 2-o v. Gabrjelowę Mierosławską, z której jedyny syn Jan Antoni, ur. 1755 r. (metr. w Limanowej), kancelista sądu ziemskiego czchowskiego, wylegitymował się ze szlachectwa w tymże sądzie 1782 r. (M. D. Wąs.).

LONSZCZA v. LONSZCZĄ, przezwisko spotykane w XIV-m i XV-m wieku. Jakusz Lonszczą z Kowali, brat Zawiszy i syn Zawiszy Gamrata 1381 roku, wojski krakowski 1408 roku. Stanisław Lonszcza z Druszkowa 1496 roku, w sądeckim. Stanisław i Józef Lonszczakowie, współdziedzice Dobrocieszy, w sądeckim, 1581 roku.

[LOOS hrabiowie, Jan Adolf, marszałek nadworny Augusta II-go 1730 r., N., minister saski 1754 roku, Krystyn, minister saski 1759 roku, otrzymali ordery Orła Białego.]

[de LOSSONCZ Władysław i Eljasz de Chorowsko, Węgrzy, zamieszkali w Rudołtowie, przyjęci zostali do bractwa przez kanoników regularnych w Kłodawie i oddany mają ołtarz Św. Idziego do uposażenia i grób w kościele, gdyby który w Polsce umarł, 1482 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1482).]

LOSSOWOWIE h. RYŚ odm. z Lossowa pod Frankfurtem. Pisano ich także Lossau i Lossa. Herb ich przedstawia na tarczy lewo ukośnie ściętej, w polu górnym srebrnym, dolnym czerwonym ryś złoty (Ostr. Nr. 1845).

Jan z Lossowa, starosta międzyrzecki, z ramienia margrabiego brandeburskiego 1297 r. Pietrzko z Lossowa, 1303 — 1315 r. w orszaku magrabiów brandeburskich. Pieś, Pieszko młodszy, z Lossowa, zamienił 1322 r. zamek i miasto swoje Lubnow z opatem paradyskim, na wsi Hermannsdorf i Langenow, i przyznaje 1330 roku tę zamianę, broniąc opata przeciw pretensjom Wisława z Chycin (KW.).

Aleksander Lossa z kaliskiego, podpisał elekcję Augusta II-go; dwóch Baltazarów z kaliskiego i N. z poznańskiego, obiór Leszczyńskiego 1733 r. Do sprawy Fryderyka Losse, dziedzica połowy Barchowa, wyznaczona komisja z sejmu 1775 roku (V. L. VIII. 333). N. Lossow, porucznik legji polskiej, ranny pod Tczewem 1807 roku. Karol, kapitan weteranów 1829 roku. Roman Lossow, z Bronikowskiej, miał córki: Jadwigę za Janem Ossolińskim, Helenę, Zofję i trzech synów.

Żychliński podaje rodowód gałęzi poznańskiej Lossowów, który w ostatnich pokoleniach za nim powtarzamy.

Melchjor Lossow, z Barbary z Schlichtingów, miał córkę Barbarę Elżbietę za Stanisławem Mojaczewskim i synów: Adama, Melchjora bezdzietnego i Krystyna.

Adam, z Marjanny Podwilsównej, zostawił córkę Annę Bogumiłę za Bogumiłem Aleksandrem Żychlińskim i syna Zygmunta, ożenionego z Marjanną Mojaczewską, z której synowie: Sebastjan i Aleksander Krzysztof. Ten ostatni, dziedzic części Golenczewa i Złotkowa, z Katarzyny Zaydlicówney, pozostawił tylko dwie córki: Justynę za Franciszkiem Bernardem Klejstem i Marjannę, która jako wdowa po Jerzym Żychlińskim, rotmistrzu wojsk saskich, w asystencji stryja Sebastjana i szwagra, zawarła 1777 r. układ z opiekunami małoletnich Żychlińskich (Zap. Gr. Pozn.).

Krystyn, trzeci syn Melchjora, z Barbary Drzewieckiej, miał synów: Baltazara i Bogusława, po którym zostały tylko cztery córki. Baltazar, ożeniony 1-o voto z Anną Elżbietą Zaydlicówną, 2-o v. z Emilją Teofilą Brudzewską, pozostawił z pierwszej żony Zygmunta i Annę Helenę Andrzejowę Kurnatowską, z drugiej—Karola bezdzietnego z Zuzanną Watta Kosicką.

Zygmunt, ożeniony z Joanną Kostancją de Luck, miał z niej liczne potomstwo, jako to: Fryderykę Eleonorę, Karola, Stefana, Zygmunta, Aleksandra i Konstantego. Kosntanty, ur. 1784 r., zmarły 1839 r., dziedzic Belęcina, Gryżyny, Leśniewa i t. d., zaślubił Matyldę ze Skrzypny Twardowską, z której Józef bezżenny, Apolinary i Wilhelm.

Apolinary, dziedzic Gryżyny, zmarły w Poznaniu 1876 r., z Seweryny ze Skrzypny Twardowskiej, pozostawił: Wandę za Telesforem Bronikowskim; Teofilę za Wojciechem Wyskotą Zakrzewskim; Helenę za Antonim Ossowickim; Dobrogosta, dziedzica Grabonogu, zmarłego bezżennie i Aleksandra, ur. 1848 r., dziedzica Gryżyny, ożenionego z Joanną Lossowówną, córką Edwarda i Heleny ze Skrzypny Twardowskiej, z której: Seweryna, zaślubiona 1892 r. Feliksowi Kurnatowskiemu; Stanisława za Zdzisławem Wattą Skrzydlewskim; Zofja za Mieczysławem Wattą Skrzydlewskim; Dobrogost, dziedzic Grabonogu po stryju, ożeniony z Marją Sczaniecką, ma córkę Elizę, i Józef, ożeniony 1904 r. z hr. Heleną Szembekówną.

Wilhelm, dziedzic Leśniewa, ożeniony z Joanną Dobrogojską, córką Józefa i Korduli Nieżychowskiej, pozostawił: Władysława, ożenionego z Łyskowską; Marję za Władysławem Prądzyńskim i Zofję za Tomaszem Trzaską Zakrzewskim.

LOTTICHOWIE h. PODBIAŁ (Ostr. Nr. 2646). Daniel Lottich otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r., dyplom wydano mu 10-go Listopada 1791 r. (V. L. IX f. 194; Kancl. 98 f. 61; Sig. 37 f. 128; ML. 220 f. 405; DW. 107 f. 1540). Tenże Daniel miał i drugie imię Dawid, 1791 r. z żoną, Zuzanną z Bągardów, kwitował Szczepanowskich, a sam 1802 r. pokwitowany przez Zaborowskiego (DW. 107 f. 1160; 113 f. 319).

LOWE. Robert i Wilhelm, porucznicy wojsk saskich, Jerzy i Jakób Lowowie otrzymali indygenat na sejmie 1775 r. (V. L. VIII f. 166).

z LOZAN Jerzy (Giorgi), szlachcic wołoski, przypuszczony do indygenatu na sejmie 1607 r. (V. L. II f. 448).

LŚCIŃSCY h. PORAJ z Lścina, w powiecie ksiąskim. Lścin razem z kilkunastu sąsiedniemi wsiami, całą parafją Imielno, stanowił gniazdo jednej gałęziRóżyców, z której najwyżej wzniosła się w XV-go wieku rodzina Borzyszowskich; inne rodziny, jak Jemielscy, Jasieńscy, Jakubowscy, Motkowscy i t. d., po nad ogół szlachecki nie wyrosły.

Herb Poraj.

Mikołaj ze Lścina 1354 r., z Motkowic 1361 r., wymieniony wśród świadków na przywilejach (KDM.). Braćmi między sobą, a synami pewno tego Mikołaja byli: Mikołaj, Stasiek i Ninogniew z Lścina, Woli Lścińskiej, Imielna i Motkowic, mający wiele drobnych spraw w Krakowie, w latach 1376 — 1400. Beata, córka Ninogniewa, żona Paszka z Bolancina, pozwała 1400 r. ojca o 60 grzywien posagu i 30 koni (St Pr. P. Pom. VIII).

Zawisza, syn Ninogniewa, altarysta w katedrze krakowskiej, kustosz wiślicki, biegły w prawie kanonicznym, szlachcic, został nominowany przez Papieża 1364 r. kanonikiem krakowskim (Theiner), żył jeszcze 1373 r. Piotr niegdy ze Lścina, dziedzic części Iwanowic, sprzedał 1434 r. część Lścina Jakóbowi z Iwanowic.

Jan Lściński podpisał, z województwem łęczyckim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku.

LUBACCY h. SAS. Benedykt Lubacki, proboszcz Św. Marcina we Lwowie, umarł 1807 r., przekazując majątek bratu Janowi i przyrodniej siostrze, Marjannie, Lubackim (A. Lwow. For. Nob; M. D. Wąs.).

LUBACZEWSCY h. SAS. Stanisław Maciej Lubaczewski, syn Jana i Katarzyny Sobierajskiej, legitymował się w sądzie grodzkim halickim 1782 r. Syn jego, z Anieli N., Andrzej Franciszek Maciej, ur. 1758 r., zostawił, z Anny Zwierzyńskiej, Kaspra Melchjora Baltazara, ur. 1797 r. (metr. w Obertynie), którego, z Marjanny Strychowskiej, syn Wojciech, ur. 1824 r. (A. Wydz. Stan. Galic.; (M. Dun. Wąsow.).

Herb Grzymała 3.

LUBAŃSCY h. ABDADK odm. mają być w Prusach, jednego pochodzenia z Ustarbowskiemi i Węsierskiemi.

LUBAŃSCY h. GRZYMAŁA z Lubani, w powiecie wiślickim. Jasiek z Lubani, z rodu Grzymałów, świadczył w Krakowie 1402 r. przy wywodzie szlachectwa. Mikołaj 1401 r., Klemens 1405 r., Piotr 1412 r., synowie Jana, studenci Uniwersytetu krakowskiego. Mikołaj ten sam zapewne, 1412 r. jest znów na Uniwersytecie, proboszcz włocławski 1419 roku, kanonik krakowski 1422 r. i gnieźnieński 1422 r., umarł 1432 roku. Klemens ma sprawy 1427 r. z Janem z Strzeszkowic o 40 grzywien posagu Wochny Jarosławowej z Lubani. Janusz, student Uniwersytetu krakowskiego 1409 r., uwięziony 1414 r. przez Biela z Błeszna. Maciej, syn Adama, 1405 r. na

Uniwersytecie w Krakowie. Jasiek, kanonik krakowski 1416 r., student Uniwersytetu 1420 r., kustosz włocławski 1422 r. Mroczek świadczy w Krakowie i Wiślicy 1410 — 1416 r. Pan Mroczek i ksiądz Jan kupili 1416 r. Ludynię od Włostowej z Widuchowej. Żona Mroczka, Elżbieta z Dalowic, siostra Gniewosza, dziedziczy na Lenartowicach 1416 r. (Helc. II; Zs. Wiśl.; Piekos.).

Jan Lubański sprzedał dom swój w Krakowie 1435 r., świadczył przy wywodzie szlachectwa 1438 r., podpisał konfederację Spytka z Melsztyna 1439 roku, dziedzic Dobrowa, część Janowic nabytą od Dziersława, sprzedał 1459 r. bratu jego Zbigniewowi, a ten zrzekł się praw do Dobrowa i Wierzbicy. Bartłomiej, syn Jana, student Uniwersytetu krakowskiego 1484 r. Jakób, dziedzic Strojnowa, w wiślickim, w drugiej połowie XV-go wieku. Jadwiga, dziedziczka Lubani, Strojnowa, Woli, Dobrowa, Szyszczyc 1508 r. (Helc. II; Lib. Benef.; Paw.).

Adam, współdziedzic Suliszowa, w sandomierskim, 1578 roku. Katarzyna, Lubani i Strojnowa 1579 r. N., dziedzic Gór. Sebastjan Lubański, inaczej Przerębski, dziedzic Woli Lubańskiej 1579 r. (Paw.).

Piotr, Krzysztof i Wojciech, synowie Stanisława, 1586 i 1589 r., Jan i Katarzyna 1595 roku, Stanisław i Sebastjan, synowie Grzymały 1598 roku, wymienieni w Wyrokach Trybunału lubelskiego (Ks. 28 f. 869; 33 f. 585; 61 f. 5; 78 f. 699).

Aleksander, ożeniony z Elżbietą Mietelską, pozwał 1668 r. ciotkę żony, Elżbietę z Łukowa Krzysztofowę Mietelską (Gr. Chęcin.). Aleksander, Krzysztof i Ludwik, podpisali, z województwem sandomierskim, elekcję króla Michała, Stanisław z tymże województwem, obiór Augusta II-go.

Antoni, syn Wojciecha i Zofji z Prackich, 2-o v. Mikołajowej Czosnowskiej, z Ludwiki Belgardównej, pozostawił dzieci: Andrzeja, Ignacego, Marjannę, Teresę, Apolonję, które wraz z matką kwitowały 1738 r. Rzeszowskich (Gr. Kam. Pod; M. D. Wąs.). Katarzyna zaślubiła 1725 r. w Dobromilu, Franciszka Łukaszewskiego.

Jan, dziedzic Strojnowa 1712 r., z Katarzyny z Trojanowych Różyc Różyckiej, miał syna Władysława, dziedzica po ojcu Strojnowa 1727 r., którego, z Heleny Ujejskiej, syn Szymon Tadeusz, ur. 1741 r. (metr. w Bodzętynie), zastawny posiadacz Kisielówki, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim sandeckim.

Stefan, podwojewodzi ksiąski, ożeniony z Zofją Ziemnicką, siostrą Wojciecha, opata jędrzejowskiego, dziedzic Lścina, Jasionnej, Rakówka, kupił 1757 roku od Michałowskich Krasów i Podłuże, które oddał 1758 r. synowi, zmarł 1768 r. Z wymienionej żony pozostawił syna Feliksa i córki: Ewę za Antonim Lisickim, cześnikiem chęcińskim; Wiktorję za Stanisławem Bystrzonowskim, cześnikiem wiślickim; Franciszkę, 1-o v. za Janem Laskowskim, wojskim chęcińskim 1761 roku, a 2 o v. za Janem Michałowskim, generałem majorem wojsk koronnych 1783 r.; Marjannę i Joannę, panny 1761 r. Marjanna wyszła następnie za Michała Kosseckiego, a Joanna za Rafała Kamienieckiego 1769 r. (Kazanie przy obłóczynach J. Lisickiej 1761 r.; Krak. Oblat. 8 f. 953; Gr. Chęcin.; Debit, Czers. 1 f. 269; DW. 105 f. 118).

Feliks, syn Stefana, elektor Stanisława Augusta z sandomierskiego, wojski mniejszy chęciński 1765 r., miecznik 1779 r, (w nominacji nazwany Marcelim),

wojski większy 1784 r., umarł 1784 r.; wwiązany 1768 r. w dobra Lścin, Jasionnę, Grotowice i Rakówek, sprzedał 1772 r. Krasów i Podłuże; ożeniony 1-o voto z Marjanną Radońską, 2-o v. z Barbarą Wolską, która po jego śmierci wyszła 1787 r. za Juljana Łempickiego, pozostawił z pierwszej żony syna Piotra, z drugiej zaś – córki: Agnieszkę, Małgorzatę, Bibjannę i Anastazję, zostające 1792 roku pod opieką matki i ojczyma.

Piotr Antoni Wincenty, ur. 1770 r. (metr. w Jemielnie), sprzedał 1792 r. Marzęcin, wylegitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicji zachodniej, a syn jego, Jan Nepomucen Feliks Józef, w pierwszej połowie XIX-go wieku w Królestwie (Herb. Król. Pol.; Quat. VII f. 101; Zap. Gr. Chęciń. 30 f. 17; 34 f. 10 i 17). Ten sam pewno Jan, dziedzic Rajca Księżego, umarł 1847 r. w Radomiu.

Franciszek zaślubił 1746 r. Helenę Miłżecką (metr. w Przyszowej). Wojciech, elektor Stanisława Augusta z płockiego. Stanisław Wincenty, cześnik liwski 1778 r., razem z Wojciechem i Andrzejem przez pełnomocnika Franciszka Lisowskiego, kwitowali 1779 r. w Czersku Magierę. Tenże Stanisław, wwiązany w dobra Grzegorzewice 1784 r., miał liczne sprawy pieniężne w Warszawie w latach 1778 — 1790 (Perp. Czers. 34 f. 115; 36 f. 184; 41 f. 7; DW. 94 f. 323; 99 f. 431; 103 f. 75 i 818; 106 f. 623; M. 301 f. 138).

Joanna, cześnikówna liwską, żona Michała Czaplica, podstolego żytomierskiego 1778 r. (DW. 94 f. 930). Zofja Andrzejowa, wdowa, kwitowała ks. Sanguszkową 1791 roku (DW. 107 f. 1197). Anna, zamężna Czarnecka 1799 r. Jan, kanonik warszawski, proboszcz kazimierski, lektor i bibljotekarz królewski 1790 roku.

Ludwik Bartłomiej, syn Franciszka, cześnika liwskiego i Barbary Marszyckiej, zeznał zapis dożywocia 1769 r. z Anną Duninówną Wąsowiczówną, podczaszanką inowłodzką, i kwitował 1772 r. jej brata Józefa z 33,000 florenów posagu, legitymował się ze szlachectwa bez podania procedencji 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim, a syn jego Ignacy, ur. 1773 r. (metr. w Rychcicach), wywiódł się ze szlachectwa 1804 r., w Galicji zachodniej (Gr. Przem. 268 f. 337 i 338; 269 f. 173; 270 f. 36; M. D. Wąs.; Quat. VII f. 60).

Krystyna z Gumienieckich, 1-o v. Jakubowska 1817 r. we Lwowie. Franciszek, notarjusz powiatu radziejowskiego 1819 r. Jan, syn Ludwika, 1850 r. burmistrz Terespola.

Stefan Lubański, miał drobne sprawy w Łucku 1607 — 1609 roku. Jerzy podpisał, z województwem brzeskim-litewskim, elekcję Leszczyńskiego 1733 roku. Józef, rotmistrz chorągwi węgierskiej Laski W. Litew. 1782 r., ożeniony z Teresą Józefą Glocknerówną, córką Franciszka Józefa 1791 roku (DW. 98 f. 1219; 107 f. 214).

Wiktor Grzymała, poseł i elektor Stanisława Augusta z powiatu pińskiego, komornik piński i deputat na Trybunał 1775 r., krajczy 1778 r., oboźny piński 1780 r., otrzymał od sejmu 1775 r. potwierdzenie przywileju na dwa dworzyszcza w Duboi i starostwo ozierzyskie w emfiteuzę na 50 lat, przegrał 1778 r. niesłusznie wszczętą sprawę z Bazyljanami o Owsiemirów. Syn jego Wincenty, regent ziemski i grodzki 1785 r., krajczy piński 1791 r. (V. L. VIII f. 412 i 418; Akta XII).

Wincenty i Jan z synem Zenonem, synowie Wiktora, Wiktor, Benedykt i Franciszek, synowie Michała, wszyscy wnukowie Mikołaja, wywiedli się ze szlachectwa 1808 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Wymieniony Jan, nabywca Morkowszczyzny, z żony, Tekli Pruszyńskiej, miał także syna Jana, dziedzica Dubrowy i Łoszyc, w mińskim, po wuju, marszałka oszmiańskiego 1853 r., sędziego honorowego smorgońskiego 1877 r., dziedzica Lubań po bracie, zmarłego 1884 r. Syn jego z Aleksandry Sulistrowskiej, Aleksander, ożeniony z Izabellą Mierzejewską, dziedzic Jachimowszczyzny 1898 r. Zenon, marszałek wilejski 1846 r., dziedzic Lubań, umarł 1854 r.

Konstanty Djonizy Antoni z synami: Juljanem i Antonim, Benedykt Szymon Józef z synami: Pawłem, Janem i Adamem, i Michał Grzegorz z synem Michałem i tego synami: Grzegorzem i Karolem, synowie Jana Wincentego, wnukowie Marcina, prawnukowie Antoniego, syna Piotra, wylegitymowali się ze szlachectwa 1861 r., w gubernji wołyńskiej (Spis.).

Onufry, syn Pawła, wnuk Dominika, prawnuk Mateusza, Jakób i Ludwik z dziećmi: Feliksem, Aleksandrem i Albiną, synowie Feliksa, wnukowie Grzegorza, prawnukowie tegoż Dominika, 1860 r.; Antoni, syn Ludwika, 1862 r.; Jakób, syn Jakóba, 1873 r.; Stanisław, Bolesław Ludwik, Zofja Konstancja i drugi Stanisław, dzieci Feliksa, 1894 i 1899 roku, wywiedli się ze szlachectwa w Kijowie (Spis.).

Herb Poraj.

LUBAŃSCY h. PORAJ z Lubani na Pomorzu i w Prusach. Erhard 1467 r. i Michał 1471 r., synowie Piotra z Lubani, studenci Uniwersytetu krakowskiego. Jakóbowi Lubańskiemu skonfiskowano dobra, połowę wsi Gardziny i część Gąsiorowa, w dąbrowieńskim i darowano je Andrzejowi Jasieńskiemu, staroście dąbrowieńskiemu (Wierzb. IV. 3251). Szymon Piętka Lubański 1582 r., Stanisław Kostka Lubański 1623 r. na Pomorzu (Kętrz.). Niesiecki zalicza do nich Krzysztofa, ożenionego z Barbarą Pampowską w końcu XVI-go wieku, którego syn Jan.

Herb Radwan.

LUBAŃSCY h. RADWAN z Lubani, w ziemi rawskiej, jedna rodzina z Babskiemi. Andrzej Lubański, 1408 r. ma sprawę w Czersku. Piotr, inaczej Łuka z Lubani i Babska, podczaszy dworu ks. Ziemowita Mazowieckiego na Bełzie, w latach 1420 — 1424 (AGZ. IX. 23). Wojciech z Lubani, kleryk djecezji poznańskiej, notarjusz publiczny 1434 roku (KW.). Stańko Lubański świadczył 1458 r. Łopatyczowi we Lwowie (AGZ. XIV. 2263). Jan Lubański, dziedzic Wasilowa i Moratyna, w bełskim, oprawił 1492 r. żonie Jadwidze Micowskiej, córce Jana, 120 grzyw. posagu i wiana. Jadwiga, zdaje się, rozwiedziona już, zastawna Posesorka Dłużniewa i Winnik, oddała się 1496 r. w opiekę z dobrami i córką Elżbietą bratu swemu Markowi Micowskiemu (AGZ. XIX).

Paweł z Lubani, podsędek ziemski rawski 1478 r., pozostawił synów: Andrzeja i Mikołaja, i córkę Katarzynę za Andrzejem Mińskim 1494 r. (Zs. Grój. 4 A f. 292; Zs. Gr. Czers. 3 f. 64 i 74; 10 A f. 219).

Katarzyna, inaczej Nieradka, córka Łazarza Jazgarzewskiego z Jaszewa, wdowa po Andrzeju Lubańskim z Małego Brochowa 1524 r. Katarzyna, żona Andrzeja Cieciszewskiego 1524 r. Stanisław, Jan, Adrjan i Hermolaus, synowie Piotra z Małego Brochowa 1544 r. Jan, syn Piotra, był 1549 r. studentem Uniwersytetu krakowskiego (Zs. Gr. Czers. 7 f. 258; 13 f. 336). Jan, współdziedzic Rybia i Żukowa, w gostyńskim, 1579 r. (Paw.). Andrzej, dziedzic Lubani, podkomorzy rawski 1569 r., procesował się o 70 kóp groszy z Jaszczułtem 1564 r., ożeniony z Zofją Świdzińską, nie żył już 1588 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 542; 38 f. 626; Zs. Raws. i Biels. 2 f. 128).

Katarzynie zapisał mąż Stanisław Belski 5,000 florenów 1613 r. Eufrozyna, zamężna Miłońska, w pierwszej połowie XVII-go wieku (Kor.). Adam, syn Jana, sprzedał 1658 r. część Orłów Stamirowskiemu. Ten sam może Adam, z lubelskiego, a Stefan z rawskiego, podpisali elekcję króla Michała. Józefowi i Katarzynie cedował 1670 roku Radziejowski Sielce Bieńkowe (Perp. Czers. 4 f. 289; DW. 52 f. 1334; AGZ. X. 5167).

Stanisław, współpatron kościoła w Brochowie 1643 r., z Jadwigi Osuchowskiej, podkomorzanki sochaczewskiej, miał syna Józefa, elektora Jana III-go z ziemi gostyńskiej, który zeznał zapis dożywocia 1676 r. z Marjanną Duninówną Rzuchowską, a tytułowany był w końcu cześnikiem bracławskim. Syn jego, Jan Józef, otrzymał od króla 1701 r. Lachowice i Milatowice, a sprzedał 1702 roku część swą Parzniewka, Gąsina i Granic Szczuce (DW. 55 f. 216; 61 f. 407; Sig. Ręk. Oss. 262 f. 82).

z LUBARTOWA Piotr ma sprawę w Pyzdrach z Bodzętą Borzujewskim 1392 roku (Leksz.).

LUBARTOWICZE, książęta. Lubart, na chrzcie Dymitr, najmłodszy syn Giedymina, w. księcia Litewskiego, książe włodzimierski, na Włodzimierzu i Łucku, dzielnicy wyznaczonej mu przez ojca, umarł około 1384 r., pozostawiwszy z drugiej żony, ks. Olgi Konstantynównej Rostowskiej, synów: Fedora, Łazarza i Szymona, którzy wraz z matką zawarli 1386 r. ugodę, z ks. Fedorem Daniłowiczem (Ostrogskim).

O Łazarzu i Szymonie więcej wiadomości nie ma.

Ks. Fedor Lubartowicz, pozbawiony dzielnicy ojcowskiej przez Witolda 1393 r., po nieudanych próbach odzyskania jej, osiadł w otrzymanym od króla Żydaczowie z okręgiem, około 1400 r. Po śmierci wielkiego księcia Witolda, wrócił ks. Fedor do Włodzimierza i Łucka 1431 r. w Lipcu, ale zaraz w Sierpniu umarł, zapisując cały swój majątek królowi Władysławowi. Widoczne z tego zapisu, że umarł bezdzietny. Pochodzący od Fedora Olgierdowicza Sanguszkowie zaczęli w końcu XVI-go wieku pisać się Lubartowiczami, gdy jeszcze w pierwszej połowie tegoż wieku pisali się często Olgierdowiczami.

LUBASCY h. RADWAN z Lubasza, w powiecie poznańskim. Michał Lubaski z Lubasza 1392 — 1399 r. ma różne drobne sprawy w Poznaniu (Leksz.), ofiarował 1403 r. plebanowi w Lubaszu ogród na fundację mszalną (KW. V). Wojciech, dziedzic Lubasza i cała parafja, zawarli 1446 r. układ z plebanem o odbudowanie zniszczonego kościoła (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1218). Mikołaj, syn Wojciecha, student Uniwersytetu krakowskiego 1459 r., kanonik poznański 1474 r. Ten sam pewno Mikołaj, pleban Ludomski 1480 r. Janek Lubaski za siebie i braci rodzonych: Jarosława, Macieja i Benedykta, i za stryja rodzonego księdza Mikołaja, 1497 r. zobowiązuje się oddać część Lubasza w zastaw za 30 grzyw. Mikołajowi Sławieńskiemu (St. Pr. P. Pom. VII. 2). Dobra księdza Jana Lubaskiego, plebana w Lubaszu, uległy konfiskacie 1497 r. (Wierzb. II. 832). Katarzyna, żona Andrzeja Wargowskiego 1498 r.

Domasław Lubaski h. Radwan, zapisał oprawę na Lubaszu żonie, Dorocie Sławieńskiej 1505 r. (Łuk. I. 233).

Jan Lubawski zaślubił 1653 r. w Krakowie Annę Rzepecką. Leonard, syn Wojciecha, Lubaski, sprzedał 1678 r. plac w Warszawie Kasprowi Walterowi, burmistrzowi warszawskiemu (DW. 55 f. 726).

LUBATOWSCY z Lubatowej, w sanockim. Żyndram z Maszkowic, miecznik krakowski, sprzedał 1408 r. Lubatowę z prawem odkupu biskupowi przemyskiemu, Maciejowi. Część jednak tej wsi należała do Marcisza Półkozica z Rogów i Wrocimowic, chorążego krakowskiego, który przeprowadził 1425 r. w Sanoku dział Rogów i Lubatowej z synami: Janem, Mikołajem i Piotrem, kanonikiem krakowskim, który cały dział swój w Lubatowej ojcu odstąpił.

Zygmunt z Lubatowej 1433 — 1434 r., a Jura 1442 — 1453 r. mają sprawy w Sanoku. Jan Lubatowski, ożeniony z Anną, dziedziczką Wroczanki 1504 r. Bieniasz Lubatowski 1520 r., w sanockim, Mikołaj 1556 r., w przemyskim (AGZ. Sanockie).

LUBCZEWSKI (?) Franciszek podpisał, z województwem kaliskim, elekcję Augusta II-go.

LUBCZYŃSCY h. GODZIEMBA z Lubczyna, w ostrzeszowskim. Trojan z Lubczyna zamienił 1457 r. połowę Lubczyna i 12 łanów w Wysocku na Wtorek z Mikołajem Gruszczyńskim, podstolim poznańskim, starostą odolanowskim, a król przyznaje mu wieczystą własność Wtorka (Wierzb. III. 1237 i Supl. 167).

Jakób, żonaty z Marją Gniewoszówną, córką Piotra, 1-o v. Andrzejową Rudkowską, nie żył już 1645 r. (Gr. Krak. 258 f. 454). Kazimierz podpisał, z województwem ruskim, elekcję Leszczyńskiego 1733 r. Antoni, 1757 r. w opoczyńskim. Ignacy, komisarz dóbr Trembińskich w Witkowie 1779 r. (Zs. Bełs.). Kazimierz pozwał miasto Trembowlę 1784 r., o sumę należną mu od 1768 r. Katarzyna, zamężna Maszewiczowa, pozwała 1796 r. Czartoryskich (Tryb. Galic.).

Wielądek podaje w swoim Herbarzu rodowód jednej gałęzi.

LUBECCY h. PRUS I-szy (TURZYNA) z Lubków, w ziemi wyszogrodzkiej. Wieś ta dzisiaj nazywa się Łubki. Aleksander z Płomian, za obronę zam-

ku Dobrzyńskiego przeciw Krzyżakom, otrzymał od Jagiełły w dziedzictwo wójtostwo dobrzyńskie, wójt dobrzyński 1425 r., chorąży 1433 r., sędzia ziemski dobrzyński 1434 — 1443 r., podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej dane Jagielle, obioru królem jego syna, odstąpił 1443 r. synowi Jakóbowi wsi Lubki. Synowie sędziego: Jakób 1426 r., Aleksy 1434 r., są studentami Uniwersytetu krakowskiego. Aleksy z Lubków jest 1446 r. kanonikiem katedralnym płockim.

Jakób, podkomorzy wyszogrodzki 1454 — 1468 r. i starosta liwski 1466 r., marszałek nadworny książąt: Konrada, Kazimierza, Janusza i Bolesława Mazowieckich 1466 r., marszałek generalny mazowiecki 1470 — 1480 roku, otrzymał 1443 r. prawo niemieckie dla odstąpionej mu przez ojca wsi Lubki i wyjednał 1455 roku nowy przywilej, w miejsce dawnego spalonego, na wójtostwo dobrzyńskie i wieś Wierzbnicę (dziś Wierznica), nadane ojcu jego (M. 3 f. 294; 5 f. 45; 125 f. 323; Rz. M.).

Herb Prus I-szy (Turzyna).

Aleksy Lubecki, wójt dziedziczny dobrzyński, kasztelan wyszogrodzki 1517 r., poseł książąt Mazowieckich do króla, na sejmie w Piotrkowie 1519 r., wyznaczył 1,000 kóp groszy posagu córce Zofji 1527 r. i tegoż roku umarł. Wdowa po nim Barbara, 1530 — 1536 roku procesuje Kossobudzkie z Pleckiej Dąbrowy, a 1530 r. proboszczów z Tarczyna i Warszawy o zapis męża. Druga córka kasztelana Małgorzata, była za Wojciechem Kossobudzkim z Niedarzyna. Od Kossobudzkich wykupił Marcin Chełmicki 1535 r. wójtostwo dobrzyńskie, mając prawdopodobnie do niego prawo przez kądziel, a nie po mieczu, jak powszechnie sądzono, bo Chełmiccy są Nałęczami, a obdarzony wójtostwem Aleksy z Płomian, był Turzyną (Wierzb. IV f. 2928; M. 40 f. 619 i 714; Perp. Płoc. 1 f. 18 i 110; 7 f. 113; St. P. Pr. Pom. VI. 426).

Adam Lubecki, współdziedzic Mor, w warszawskim, 1580 r. (Paw.). Jan, syn Adama, sprzedał 1613 r. Krakowiany i Pławy Nietyksie. Jan zeznał 1620 r zapis dożywocia z żoną, Anną Parulówną (DW. 41 f. 855; 46 f. 973). Aleksander z żoną, Brygidą Makomaską, mają różne sprawy w Czersku 1790—1793 r. (Perp. Czers. 40 f. 444; 42 f. 381; Deb. Czers. 2 f. 103 i 151).

LUBECCY różni. Wincenty, syn Dziwisza z Lubczy, z imion sądząc należący do rodu Jelitczyków, sprzedał 1234 r. część Skoraszkowic Cystersom z Jędrzejowa. Mikołaj z Lubczy 1390 r. w Łęczycy (Łęcz. I. 1622). Jaracz z Lubczy 1398 r. w Gnieźnie (Leksz.).

Z Lubczy w powiecie ksiąskim, w XIV-m i XV-m wieku pisali się często Drużynowie Łapanowscy. Dzierżek z Lubczy, ma sprawę o 50 grzyw. z Janem z Chodowa 1397 r. Mojżesz z Lubczy i Odunowa 1389 — 1400 r. sprzedał Odunow Ligęzie 1399 r. (St. Pr. P. Pom. VIII). Mikołaj, syn Jana, student Uniwersytetu krakowskiego 1400 r. Paszko z Lubczy h. Janina, świadczył 1414 r. w Wiślicy (Piekos. VII. 16).

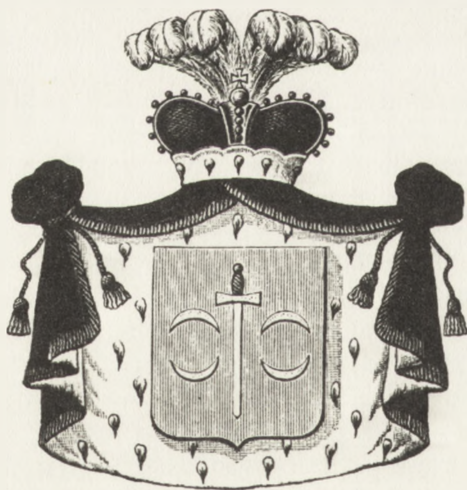
Stanisław z Lubczy h. Jastrzębiec, świadczył 1472 r. w Krakowie. Marcin z Lubczy, z Polski, kanonik wileński, 1461 r. zdawał egzamin z prawa kanonicznego w Bolonji.

Tomasz Lubecki podpisał, z województwem kijowskim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Antoni, syn Antoniego i Teresy, ur. 1715 r. w Rosochaczu (metr. w Jagielnicy). Walenty Kazimierz, ur. 1756 r. i Józef Jan Kanty, ur. 1757 r., synowie Pawła Piotra, komisarza ks. Lubomirskiej z Michowej i Zofji. Marjanna, zaślubiła 1756 r. Jana Maciejowskiego (metr. w Dobromilu). Kazimierz, ożenił się 1782 r. z wdową Kunegundą Gogulską w Krakowie (metr. u Najśw. Panny Marji).

Władysław, syn Ksawerego, wnuk Stanisława, prawnuk Antoniego, syna Jana 1835 r. w gubernji wołyńskiej, a Grzegorz i Wojciech, synowie Józefa, wnukowie Macieja, prawnukowie Jana, praprawnukowie Bazylego, syna Józefa, 1851 r. w gubernji kijowskiej wywiedli się ze szlachectwa (Spis.).

LUBECCY książęta h. WŁASNEGO. Stanowią gałąź książąt Druckich, wzięli nazwisko od dóbr Lubcze, w powiecie łuckim, a pisali się też książętami Widynieckiemi od zamku i dóbr Widenicze (Widzinicze) pod Druckiem, w powiecie orszańskim (obacz *Druccy*).

Książę Hrehory Semenowicz (Drucki), podpisał razem z braćmi dwoma 1422 r. traktat Litwy z Zakonem (Dogiel). Syn jego ks. Wasil Hrehorowicz, świadczył 1466 r. na zapisie stryjecznego brata ks. Sokolińskiego na monaster Czerejski (A. Zap. Ros. III), ożeniony z córką Jurszy, wojewody kijowskiego, miał z niej synów: Bohdana i Romana. Bohdanowi zapisała 1488 r. ciotka, siostra jego matki, Olizarowa Szyłowiczowa, Lubcze z przysiółkami czterema, w powiecie łuckim (Arch. Sang.; Gram. Anton.). Ks. Bohdan umarł bezdzietny, a król potwierdził 1500 r. jego bratu, ks. Romanowi, wszystkie przywileje na Lubcze (Arch. Sang.; ML. 5).

Herb książąt Druckich.

Książę Roman Wasilewicz Drucki-Lubecki, ożeniony był z Bohdaną Bohdanówną Sapieżanką już 1525 r., 2-o v. Janową Steckowiczową Dołobowską, marszałkową królewską, z której była córka ks. Anna, żona 1-o v. Matysa Lewarta Dubrowskiego, pisarza ziemskiego drohickiego 1536 r., 2-o v. Andrzeja Nieprzeckiego 1541 r., 3-o v. Mikołaja Ostyka (Ościka), starosty krewskiego 1546 r., zmarłego 1564 r., a wreszcie 4-o v. ks. Pawła Sokolińskiego, podkomorzego witebskiego 1568 r. i synowie: Wasil, Dymitr, Bohdan, Janusz i Iwan. Trzej starsi książęta wobec matki, ojczyma, wuja Iwana Sapiehy, przeprowadzili 1526 r. dział dóbr ojczystych. Młodsi—Janusz i Iwan, doszedłszy lat, czując się pokrzywdzonemi, zażądali nowego działu, który uskuteczniono 1536 r. Książęta Wasil i Bohdan Widyniccy, otrzymali 1528 r. przywilej

na jarmarki, karczmy i mostowe w Lubczu (M. 28, 30 i 36; A. Apel. Zs. Podl. II; A. wywodowe Deput. Mińsk.; Kniaź.; Op. Łuc. 2043 i 2093).

Ks. Wasil Romanowicz, dworzanin królewski 1534 r., razem z bratem Bohdanem miał stawić siedm koni na popis ziemi wołyńskiej 1528 r., umarł bezdzietny przed 1536 r., w którym siostrze ks. Annie przyznał król część spadku po nim i nakazał ks. Bohdanowi wydzielić jej część Lubcza.

Ks. Dymitr Romanowicz, dworzanin królewski 1533 r., objąwszy działem Widinicze, pisał się zwykle ks. Widynickim; na popis ziemi wołyńskiej 1528 r. stawił trzy konie, ożenił się z Fenną Semenówną Połozówną, wdową po ks. Iwanie Sieńskim, której dobra ojczyste Chabno i siedm wsi zabrał Niemirowicz, wojewoda kijowski. Król nakazał 1532 roku zwrócić te dobra księżnie Dymitrowej (ML. 24) i 1541 r. pozwolił im na osadzenie miasta i wybudowanie zamku w Chabnie nad Uszą (ML. 39). Ks. Dymitr z braćmi i wszyscy inni książęta Druccy, jako to: Sokolińscy, Horscy, Tołoczyńscy, procesują się 1548 r. o część w Drucku po ks. Semenie Jamontowiczu Podbereskim z Grzegorzem Podbereskim (ML. 60), pozwali 1550 r. Sapiehów o zwrot Melechowicz i Bereskowicz, za spłatą 100 kóp groszy (Sap.), a z bratem Janem zasądzeni na wydzielenie siostrze piątej części dóbr macierzystych w Czerei.

W 1554 r. król nakazał ks. Dymitrowi, aby zwrócił za spłatą ks. Janowi połowę majątku nabytego od ks. Janusza. Ks. Dymitr umarł 1558 r., a wdowa po nim zapisała 1559 roku Chabno synowi księciu Bohuszowi, oddalając od tych dóbr córkę ks. Fennę i wnuków po pierwszym mężu ks. Sieńskich. Córka ta ks. Fenna, wkróce wyszła 1-o v. za Melchjora Nasiłowskiego, zmarłego 1568 r., a 2-o v. 1569 r. za Szczęsnego Charleńskiego i zmarła 1573 roku (Op. Łuc. 2042 i 2043; Kniaź.).

Ks. Bohusz, v. Bogusz Dymitrowicz Lubecki, wystawił 1558 r., w imieniu ojca, oblig na rzecz stryjecznego brata ks. Janusza, zeznał 1564 r. zapis na rzecz żony, Hanny Montowtówny, i umarł bezdzietny tegoż roku, a wdowa, pochowawszy męża w Kijowie, wyszła 2-o v. 1565 r. za ks. Wasila Sokolskiego, 3-o v. za Kazimierza Lednickiego 1569 r., 4-o v. za Pawła Zgliczyńskiego 1580 r. (Op. Łuck, 2036, 2038, 2039 i 2043; Kniaź.).

Ks. Bohdan Romanowicz, dworzanin królewski 1528 r., otrzymał z bratem. Wasilem pozwolenie na fundowanie miasta w Lubczu (ML. 36), osobno z dóbr żony miał stawić na popis ziemi wołyńskiej trzy konie. Żoną tą była Zofja Janówna Dowojnówna, dziedziczka Skworczy na Wołyniu, której oprawił 700 kóp groszy na swym majątku 1543 r. W 1545 r. razem z braćmi otrzymał potwierdzenie przwilejów na Lubczę (Arch. Sang.), umarł 1546 r. Wdowa procesuje się 1547 r. z Kłoczką o 300 kóp groszy litews. i z szwagrem ks. Januszem, 1556 r. z Czudynem o Kojtów, umarła 1557 r. Co do dzieci pozostałych po nich, zeznał 1566 r. ich stryj, ks. Iwan, że było ich troje, syn ks. Janusz i córki: Hanna Mikołajowa Charlińska i Barbara, zmarła panną (Op. Łuck. 2040). Tak samo zeznał 1567 r. Stanisław Dowojna, wojewoda połocki, powołując się także na siostrę swą, Hannę Dowojniankę Paderewską. Tymczasem Anna Ostykowa twierdziła, że dzieci te były: Janusz, Hanna Charlińska i trzecia Maryna, chora na oczy, wydana za Wojciecha Więckowskiego, na co postawiła świadka ks. Bohdana Oziereckiego (Kniaź.).

Ks. Hanna Bohdanówna Mikołajowa Charlińska, razem z bratankiem procesowała 1561 r. ks. Aleksandra Sanguszkę o zwrot Olbiaża, zapisała 1570 r. mężowi Skworcze, Łunin, Żychowice, zawarła 1569 r. układ z Dowojnami, o wydzielenie bratankowi jej Pawłowi, należnej części spadku w Iszkoldzi, Łuninie, Łunińcu i Łysicach, żyła jeszcze 1586 r. (Op. Łuc. 2040; Akta wywodowe w Deput. Mińsk.; Kniaź.).

Ks. Janusz Bohdanowicz, zwany czasem Iwanem, i księciem Widynickim, sprzedał 1555 r. dobra Kojtow, za Witebskiem, ciotce Ostykowej, której także sprzedał dział swój w Lubczu 1556 r., umarł 1558 r., pozostawiwszy z żony, Wasilissy Lwówny Sokolińskiej (?), syna jedynego ks. Pawła. Wdowa po ks. Januszu wyszła 2-o v. za ks. Bohdana Sokolińskiego 1560 r.

Ks. Paweł Januszewicz, wymieniony w różnych sprawach razem z matką i ojczymem 1561 — 1562 r., a z ciotką Charlińską jeszcze małoletni 1569 roku w sprawie spadku po Dowojnach. Tę sprawę spadkową zakończył ks. Paweł 1586 roku ugodą z Dowojniną, na mocy której objął na własność Luliniec v. Łuniniec. W 1596 r. ks. Paweł Januszewicz Drucki Lubecki spisał testament, w którym każe się pochować w cerkwi na zamku Druckim, gdzie leży brat jego Wasil, a z którego się dowiadujemy, że był żonaty z Anną Podoską i miał dzieci: Jakóba, Lwa, Helenę, Hannę i Zofję (Kniaź.; Sap.; Ist. Jur. Mat. XX). Dalsze losy synów ks. Pawła nie znane. Z córek ks. Helena była za Mikołajem Wasilewskim, horodniczym witebskim, 1616 r.

Ks. Janusz Romanowicz, dworzanin królewski 1532 r. (ML. 22), ożeniony 1-o v. z ks. Hanną Bohdanówną Zasławską, procesował się 1542 r. z szwagrami o dobra Pryłuki, które wziął za żoną (ML. 32) i w tymże roku z Puszkarewiczem. Żona umierając 1542 r., zapisała mu 1,000 kóp na Pryłukach, które to dobra musiał zwrócić siostrom żony. Po drugi raz zaślubił ks. Janusz Polonję Krywcównę i umarł bezdzietny 1548 r., wdowa po nim wyszła wkrótce za Iwana Mikulicza. W 1551 roku książęta Dymitr i Iwan Widyniccy Lubeccy, spłacają jej 280 kóp groszy za zapisy brata na dobrach Zahorodzie (Kniaź.; Op. Łuck. 2037 i 2038).

Ks. Iwan Romanowicz, pisał się Lubeckim, albo Widynickim, komornik królewski 1540 r. (ML. 29), razem z bratem Januszem wyprocesował 1536 r. na starszych braciach nowy dział dóbr ojczystych, miał sprawę 1538 i 1540 r. z ks. Zasławską, 1545 r. z braćmi dostał potwierdzenie przywilejów na Lubcze, 1546 r. zawarł układ z książętami Druckiemi o posiadanie zamku Druckiego, na mocy którego ks. Widyniccy, ks. Horscy i ks. Sokolińscy i Tołoczyńscy, mają z kolei po jednym roku trzymać zamek i miasto Druck, pobierać dochody i łożyć na utrzymanie zamku i miasta, 1551 r. obecny na zjeździe w Witebsku, tegoż roku ugodził się z wdową po bracie ks. Januszu i z bratem ks. Dymitrem zasądzony na wydzielenie ciotce Ostykowej piątej części dóbr Czerejskich, 1561 roku bierze udział w sprawie z Sapiehami o Lemnicę i Połonnę i z prawa bliskiego pokrewieństwa dopomina się opieki nad dziećmi ks. Burniewskiego, 1565 r. obowiązany dostawić na popis cztery konie z oszczepami i dwóch drabów z rusznicami (Arch. I. Z. Ros. VII. 1), umarł około 1567 r. Wdowa po nim, ks. Olena Sołtanówna Sokolska, za siebie i syna małoletniego Grzegorza, złożyła 1569 r. przysięgę wierności królowi i koronie Polskiej (Kniaź. i Poczet Rodów).

Dzieci po ks. Iwanie pozostało sześcioro: Bohdanna za Eustachym Malińskim, sędzią grodzkim łuckim, który po śmierci żony był władyką łuckim, pod imieniem Eugenjusza, gorliwy unita, zmarł 1620 r.; Eudoksja za Hermogenem Sielawą; Maryna za Piotrem Kublickim; Iwan, zmarły między 1581 a 1586 r.; Bazyli i Grzegorz. Dwaj ostatni dopełnili działu dóbr ojczystych 1586 r. Ks. Grzegorz wziął cały dział w Lubczu, ks. Bazyli dział w Drucku z dworem w Widziniczach z obowiązkiem wyposażenia sióstr.

Ks. Grzegorz Drucki Lubelski zabezpieczył 1581 r. żonie swej, Marji Rudeckiej, 1,600 kóp groszy litew. na dobrach swych, jakie mu należą wśród braci rodzonych Iwana i Wasila, i szwagrów w Lubczu, Kozinie i pięciu innych siołach (Op. Łuc. 2058 f. 11), umarł 1595 r., a opieka nad jego dziećmi i dobrami tymczasowo powierzona 1596 r. Oleszce, sekretarzowi królewskiemu (Kniaź.). Wdowa ks. Grzegorzowa Marja z Ursułów Rudecka i dzieci: Paweł, Jan i Magdalena v. Olena, pozwani 1595 r. przez Wyszyńskiego o poddanych zbiegłych do ich dóbr Niewolne, zasądzeni 1595 r. przez ciotkę Sielawinę o wydzielenie jej czwartej części w Lubczu, a 1612 r. już po śmierci matki, zasądzeni przez Abrahama Podbereskiego, podstarościego orszańskiego, którego żona (Kublicka czy Malińska?), urodzona z ks. Lubeckiej, Jerzego Kublickiego i siostrę jego Domańską, urodzonych z ks. Maryny Lubeckiej, na wydzielenie powodom czwartej części w Drucku i Widziniczach, zaskarżyli te wyroki do Trybunału litewskiego, który przyznał 1617 r. Sielawom tylko trzecią część czwartej części, bo ks. Jan Romanowicz miał trzy córki (Woł. I f. 66, 220 i 232; Arch I. Z. Ros. VII 1; Ist. Jur. Mat. XXI Akta wywod. szlach. Deput. Mińsk.).

Ks. Magdalena Aleksandra, 1611 roku jest żoną Jana Hulewicza Poddubickiego, otrzymała 1622 r. od brata Pawła 4,500 flor. posagu, a mimo tego córka jej Wiesiołowska, pozwała wuja ks. Jana, o posag matki 1645 r.

Ks. Paweł, sędzia grodzki 1619 r., a podstarości łucki 1630 r., pozwał 1600 r. z rodzeństwem opiekuna Ostafa Malińskiego, o zdanie rachunków, z których go kwitował 1602 r., procesuje się z Charlińskiemi 1602 r., odgranicza Lubczę od Siernik i innych dóbr 1603 r., pozwany z rodzeństwem przez Malińskiego o meljorację posagu matki 1619 r, pozwał 1640 r. ks. Zasławskę o zbiegłych z Rudek poddanych, ma sprawę z Stanisławskiemi 1642 roku, umarł bezdzietny, a jako spadkobierca występuje 1646 r. brat jego książę Jan (Pam. I; Arch. I. Z. Ros VII. r; Woł I f. 971; V B f. 172; Kij. IV B f. 98; V f. 914; Czern. f. 66; Teka Rulikow.).

Ks. Jan Grzegorzewicz, podstarości orszański 1619— 1644 r., poseł orszański na sejm 1636 r., marszałek Trybunału litewskiego 1638 r., występuje bardzo często razem z bratem Pawłem, po którym wziął spadek 1646 r., kupił 1625 r. Pisarowszczyznę, w powiecie łuckim, od Wiesiołowskich, zapisał 1645 r. drugiej żonie, Anastazji z Brusiłowa Kisielównie, posag na Kozinie, Perespie, Sołowinie, wraz z tą żoną procesowsł 1648 r. Wyłowickiego. W 1655 r. wdowa po nim procesuje się z pasierbami: Mikołajem, Grzegorzem v. Jerzym, Janem Jezuitą i Katarzyną, podobno potem Cedrowską. Pierwszą żoną ks. Jana, a matką tych dzieci, miała być N. Łowejkówna (Perp. Czers. 9 f. 460; Kij. VI D f. 53; Zap. Lub. 41 f. 299; Zs. Orszań.; Gr. Łuck.).

K. Mikołaj Janowicz Drucki Lubecki kwitował 1651 r. macochę z ruchomości, złota, srebra po ojcu, z żoną, Krystyną Stetkiewiczówną, kasztelanką nowogrodzką, wykupił 1658 r. Lubawicze od Stetkiewiczów (Gr. Orszań.)., kwitował 1664 r. świekrę z posagu, spłacił 1668 r. z Łunina sumę archimandrycie słuckiemu (Akta X i XV). W 1673 r. pozwał Krzysztof Stetkiewicz opiekunów Symeona Dominika i Bohdana Kazimierza, synów nieżyjącego już ks. Mikołaja, o dopuszczenie na nich wyroku w sprawie o poddanych z Lubawicz. Obaj ci książęta po długich sporach, przeprowadzili dział dóbr ojczystych za wyrokiem Trybunału lubelskiego 1695 r.

Ks. Symeon Dominik, stolnik włodzimierski 1695 r., mianowany kasztelanem mińskim 1710 roku, umarł tegoż roku nie objąwszy urzędu, poseł orszański 1696 r. (Pam. Zawiszy), pułkownik królewski 1698 r., zastawił 1707 r. Zaciosy z dóbr Lubawickich Okołowiczowi, podpisał tegoż roku uchwały zjazdu lubelskiego, ożeniony 1-o v. z Joanną Godebską, chorążanką pińską, zmarłą bezdzietnie, pozostawił z drugiej żony, Franciszki Kopciównej, kasztelanki brzeskiej, 2-o v. Karolowej Załuskiej, kuchmistrzowej litewskiej, jedynego syna Józefa, nad którym opiekę wyznaczył 1725 r. Trybunał litewski. Księżna Symeonowa już po drugi raz wdowa, fundowała 1750 r. w Lubawiczach klasztor Bazyljanów, którym poleciła modlić się za rodziców, obydwóch mężów i żyjącego syna i umarła 1756 r. (Akta XII).

Józef, kasztelanic miński, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku z ziemi wieluńskiej (?), dziedzic Lubawicz i Pohostu, zaślubił 1738 r. w Warszawie Dorotę Ossolińską, starościankę drohicką (DW. 69 f. 1247), umarł bezdzietny, a wdowa po nim zaślubiła 2-o v. ks. Mateusza Ogińskiego, starostę mereckiego 1764 r. i umarła 1782 r.

Ks. Bohdan Kazimierz, elektor Augusta II-go z województwa brzeskiego, stolnik orszański, razem z bratem dziedzic Kozina, ma sprawę z Ochotnickiemi 1701 r. (Woł. IX f. 1787). Jedyny syn jego, urodzony podobno z Wojnianki, Józef, dziedzic Łunina i Widzinicz, stolnik orszański 1723 r., pozwał 1721 r. sukcesorów Stanisława Wężyka, stolnika wieluńskiego, któremu ks. Bohdan sprzedał był Lubcze, o spłatę reszty szacunku 12,000 floren. (Czerniech. f. 678), procesował się 1723 r. o granice Łunina ze Szczyttową, zeznał 1724 r. zapis na rzecz żony, Wiktorji Skirmuntówny (Gr. Pińskie), wraz żoną sprzedał 1728 r. połowę Lubawicz, przypadłą ojcu jego na mocy działu z 1688 r., wdowie po stryju Symeonie, 1729 i 1730 r. zasądzony razem z stryjecznym bratem i jego matką, jako sukcesorowie ks. Mikołaja, przez Józefa Robczyńskiego, syna Stefana, na wydanie zastawionej ojcu jego wsi Stanówki z dóbr Widzinickich, umarł po 1732 roku, a wdowa po nim ks. Wiktorja Drucka Lubecka, hrabina na Lubawiczach, Pohoście, Łuninie i Porohońsku, umarła 1772 r.

Jedyny syn ks. Józefa, ks. Franciszek Drucki Lubecki. poseł piński na sejm elekcyjny i elektor Stanisława Augusta, sędzia ziemski 1765 r., chorąży 1773 r., marszałek 1782 r., w końcu kasztelan piński 1793 r., poseł na sejmy 1775, 1776 i 1782 roku, sędzia sejmowy 1776 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1785 r. i Orła Białego 1792 r., wraz z matką procesował 1762 r. monaster Dziatłowicki o najazd (Akta XII), zapisał 1767 r. żonie, Genowefie Olizarównie, 200,000 floren. na hrabstwie Lubawickim i dożywocie na Pohoście, sprzedał 1784 r. Lubawicze

ks. Potemkinowi, uzyskał 1798 r. zatwierdzenie tytułu książęcego od króla pruskiego. Ożeniony drugi raz z Teresą Strutyńską, zmarłą bezdzietnie, pozostawił ks. Franciszek z pierwszej żony cztery córki i czterech synów. Z córek: ks. Anna wyszła za Józefa Strutyńskiego; ks. Józefa za Wojciecha Pusłowskiego; ks. Teresa za Józefa Scipiona del Campo; ks. Tekla za Józefa Szczytta.

Książąta Onufry, Karol, Ksawery i Hieronim, dopełnili 1806 roku, w ziemstwie pińskim, działu dóbr ojczystych, a ks. Hieronim, w imieniu całej rodziny, przeprowadził 1830 r. wywód pochodzenia książęcego, przed Deputacją Wywodową mińską.

1. Ks. Onufry, marszałek powiatu pińskiego 1799 — 1802 r., radca stanu 1800 r., działem wziął Pohost z przyległościami i 28,570 dukatów, zmarł 1840 r., pozostawiwszy, z Eleonory Żabianki, wojewodzianki połockiej: ks. Teresę za Kazimierzem Czudowskim; ks. Paulinę za Mikołajem Hrebnickim; ks. Karolinę za Stanisławem Szczyttem; ks. Marję za Ignacym Chlewińskim; ks. Stanisława Józefa *Ignacego*, ur. 1809 r. w Pohoście (metr. w Horodyszczu), zmarłego 1861 r. w Kozłówku, po którym, z Adelajdy Światopełk Mirskiej, córka Marja, zaślubiona 1873 roku Hilaremu Łęskiemu i syn *Władysław* Tomasz, ur. 1845 r. w Kozłówku (metryka w Mosarzu), wymieniony wraz z ojcem w potwierdzeniu tytułu książęcego 1851 r., szambelan cesarsko - rosyjski 1878 roku, ożeniony z Marją Brelin, córką Jana.

2. Ks. Józef *Karol* Idzi, ur. 1777 r. w Pohoście, deputat wywodowy 1801 roku, marszałek powiatowy piński 1802—1811 roku, działem wziął Dobrosławnę, Płoskinie, Tereben, Lipniki, w pińskim, Bóbr, w mohilewskim i 18,170 dukatów, ożeniony z Nimfą Śliźniówną, instygatorówną litewską, pozostawił z niej: ks. Teklę, żonę 1-o v. hr. Władysława Wodzickiego, a po rozwodzie z nim, 2-o v. Michała Zbijewskiego, zmarłego 1897 r.; ks. *Włodzimierza* Rafała, ur. 1808 r. (metr. w Pińsku), zatwierdzonego w tytule książecym 1851 r., bezżennego; ks. *Zenona* Wirgiljusza Michała, ur. 1810 r. (metr. w Winnicy), potwierdzonego w szlachectwie 1827 r., zmarłego przed 1846 r.; ks. *Gracjana* Konstantego Jana, ur. 1812 r. (metr. w Pińsku), poległego 1831 r.; ks. Józefa *Konstantego* Mateusza, ur. 1813 r. (metr. w Pińsku), bezdzietnego z ks. Albertyną Drucką Lubecką i ks. Antoniego *Bolesława*, ur. 1815 r., zmarłego bezżennie przed 1846 r.

3. Ks. Franciszek *Ksawery*, ur. 1778 r., działem z braćmi wziął Czerlonę z przyległościami, w grodzieńskim, Peremin i Isajewicze, w słonimskim, i 28,170 dukatów, oficer wojsk rosyjskich, wziął dymisję z wojska 1800 r., marszałek powiatowy grodzieński 1809 r., radca stanu 1811 r., marszałek gubernjalny grodzieński 1812 r., gubernator cywilny grodzieński 1813 r., członek Rady najwyższej tymczasowej w Księstwie Warszawskim 1813 r. i minister spraw wewnętrznych, namiestnik Królestwa Kongresowego 1815 r., gubernator cywilny grodzieński 1816 roku, komisarz główny w komisji likwidacyjnej między Królestwem, a trzema dworami, po przeprowadzeniu rozrachowań, otrzymał order Orła Czerwonego pruski 1819 r. i Wielki Krzyż orderu Leopolda austrjacki 1821 r., Tajny Radca 1819 roku, minister skarbu Królestwa Polskiego 1821 r., kawaler orderu Aleksandra Newskiego 1826 roku, poprzednio już miał ordery: Św. Anny, Św. Włodzimierza i Orła Białego, jeden z najzasłużeńszych ludzi dla kraju w czasach porozbioro-

wych, twórca Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego i Banku Polskiego, usunął się od życia publicznego 1831 r., umarł w Petersburgu 1846 r. Ożeniony z siostrzenicą swoją, Marją Scipionówną, zmarłą 1876 r. w Paryżu, pozostawił z niej: ks. Augustę za Leonem Siemieńskim; ks. Julję za hr. Ksawerym Pusłowskim; ks. Genowefę za hr. Władysławem Pusłowskim; ks. Sewerynę, zmarłą 1881 r., za Janem Zaleskim; ks. Jadwigę za generałem Stanisławem Bychowcem, zmarłą 1911 r.; ks. Józefa i ks. Aleksandra, którzy uzyskali 1851 r. z całą rodziną potwierdzenie tytułu książęcego.

Ks. Gabrjel *Józef* Gustaw Franciszek Ksawery, ur. 1817 r., zmarł bezżenny 1880 r. w Wersalu. Ks. *Aleksander* Medard Franciszek Ksawery, ur. 1827 r., dziedzic Czerlony, w grodzieńskim, Zahorodzia, w pińskim, Ćmielowa i Bałtowa, w sandomierskim, marszałek powiatowy grodzieński, zmarł 1908 r. w Warszawie, pozostawiwszy, z Marji Szemiotówny, trzech synów:

a) Ks. Franciszek Ksawery, ur. 1860 r., bezżenny.

b) Ks. Aleksander, dziedzic Bałtowa i Ćmielowa, zaślubił 1893 r. w Krakowie Marję Żurowską, z której: Bohdan, ur. 1894 r., Franciszek Ksawery, urodz. 1897 r. i Marja.

c) Władysław, dziedzic Czerlony, zaślubił 1889 hr. Marję Zamoyską, córkę hr. Zdzisława, z której: Jan Marjan, ur. 1897 r.; Marja Aleksandra; Jadwiga, zmarła 1893 i Teresa.

4. Ks. Hieronim, działem z braćmi 1806 r. wziął Łunin z przyległościami, Chmielnik, Dubowce, Dubnowicze, Porohońsk, w pińskim i 18,170 dukatów, oficer wojsk rossyjskich, wziął dymisję 1802 r., marszałek powiatowy piński 1817—1823 roku, umarł 1844 r., pozostawiwszy, z Krystyny Szczyttówny: ks. Wandę za Ottonem Lubiczankowskim; ks. Albertynę za ks. Konstantym Druckim Lubeckim; ks. Ewelinę za Tomaszem Puszkinem; ks. Wiktorję, zmarłą 1841 r., pierwszą żonę, ks. Alinę, drugą żonę Ignacego Wołodkowicza; ks. Elfrydę za baronem Gustawem Hartinghiem; ks. Bronisława (później Aleksander), dziedzica Łunina i ks. Edwina.

Ks. Edwin, ur. 1828 r. w Łuninie (metr. w Horodyszczu), potwierdzony w tytule książęcym 1852 r., marszałek piński 1859 — 1871 r., ożeniony 1-o voto z ks. Jadwigą Radziwiłłówną, córką ks. Konstantego, zmarłą 1863 roku, a 2-o v. z Franciszką Klaudją Kaszowską, rozwiedzioną z hr. Aleksandrem Ilińskim, umarł 1901 r., pozostawiwszy z pierwszej żony: ks. Feliksa, ur. 1860 r. i ks. Hieronima, ur. 1861 r., z drugiej zaś—ks. Jadwigę za Adolfem Załęskim 1898 r. i ks. Franciszka Ksawerego, ur. 1878 r.

Ks. Hieronim zaślubił 1889 r. w Warszawie hr. Marję Götzendorf - Grabowską, córką hr. Adama i Jadwigi z ks. Lubomirskich i ma z niej: Konstantego Marję, urodz. 1893 r.; Józefa Marję, urodz. 1897 r.; Marję Jadwigę i Krystynę Marję.

Nie znaleźli miejsca w rodowodzie: ks. Zofja, ur. 1601 r., zmarła 1649 r., żona Pawła Laskowskiego (Kazanie pogrzebowe); ks. Raina, żona Wiktora Dowgirda 1629 r.; ks. Antonin, opat Bazyljanów Nowo-Trocki, oficjał generalny białoruski 1750 r. (Arch. Sbor. V).

Nie mogłem sprawdzić, czy rzeczywiście do tej rodziny należy Konstanty Alojzy, emigrant 1831 roku, ożeniony w Anglji z Laurą Duffus, zmarłą 1864 roku w Australji, gdzie ma żyć jego potomstwo.

LÜBEK v. LÜBECK v. LIBEK. Jan Lubeck, mianowany pułkownikiem ośmiu kompanji rajtarji i czterech chorągwi dragonów królewskich 1660 roku (Sig. 2). Sejm 1678 r. potwierdził wyroki sądu nadwornego księstwa Kurlandzkiego i sądu relacyjnego w Gdańsku z 1677 r., w sprawie między Elżbietą Grolówną wdową i dziećmi Jana Libeka, pułkownika, a rotmistrzem Lorensem (V. L. V f. 307).

Piotr Jan Franciszek z synami: Romualdem i Aleksandrem, Antoni Aleksander Erazm z synami: Justynem Wojciechem, Romualdem Wincentym, Cyprjanem Antonim i Janem Kajetanem, synowie Wojciecha, wnukowie Marcina, prawnukowie Wawrzyńca, praprawnukowie Tomasza, syna Grzegorza, wnuka Fabjana Libeka, wywiedli się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej 1838 r.; Ludwik Hipolit, syn Antoniego, 1859 roku; Jan Alojzy i Joanna Anna, dzieci Cyprjana, 1889 roku (Spis.).

LUBELSCY. Andrzej z Lubli, obecny 1445 roku na sądach we Lwowie (AGZ. XIV). Olizar Iwanowicz Lubelski, świadczył 1517 r. na zapisie Połozowicza (Arch. I. Z. Ros. I. 6). Marcin Lubelski, elektor Augusta II-go z województwa brzeskiego-litewskiego.

LUBERADZCY, obacz *Luboradzcy*.

LUBERSCY v. LUBRSCY h. JELEŃ z Lubrzy, w województwie poznańskiem. Wieś Lubrza już w XII-tym wieku nosiła nazwę niemiecką Liebenau, z czego znów zrobiło się Lubenow i Lubnow. Komes Bodzęta, syn komesa Janusza z Widzima, jednego z fundatorów klasztoru Cystersów w Obrze, za zgodą matki swej Białejdamy i brata Mirona, oddał 1249 r. Cystersom w Paradyżu wieś swą Lubrzę w 30-tu grzywnach długu, poręczonego przez klasztor, a zaciągniętego na wykup z niewoli rozbójników niemieckich. Dopłaty dostaje Bodzęta 10 grzywien srebra. Komes Bodzęta z Lubrzy, Lubrski, był kasztelanem lędzkim 1288 — 1293 r. Mikołaj i Jan, synowie Bodzęty i Henryk i Bodzęta, synowie Mirona, pozwali Cystersów o zwrot Lubrzy, ale zostali odsądzeni od niej 1293 r. Patrz *Kemblowscy*.

Lubrza jest w tym czasie własnością komesa Wojciecha Krzczonowicza ze Sczańca, kasztelana zbąskiego, który zakłada 1286 r. nową wieś na prawie niemieckim Lubenow i z niej się często pisze. W 1322 r. jest zamek i miasto Lubnow własnością Teodoryka ze Sczańca, a dokumenta z tego roku o nabyciu ich przez klasztor Paradyski, są bardzo podejrzane (KWP.).

LUBERSCY z sioła Lubre, właściwie Ruble (Poręby), w powiecie pińskim. Idą po części z bojarów zamku hodoreckiego. Jakób Razanowicz otrzymał 1492 roku od księcia Iwana Wasilewicza Jarosławicza ziemię Ludyżowską w Rubli. Moszlak, dziedzic części w Lubrze 1492 r. Syn jego Iwan (Howen) Moszlakowicz

z bratankami: Miszkiem, Lichaczem, Kuźmą i Chomą, synami Boryły, otrzymali od ks. Fedora Jarosławicza, więc między 1508 a 1521 rokiem, ziemię Czerewkowską w Lubrze. Syn Lichacza Aleksy Maszlakowicz otrzymał 1544 r., od królowej Bony, potwierdzenie nadań przodkom (Rew. Puszcz.).

Kuźma Tyszewicz z Lubra, bojar pancerny zamku horodeckiego, otrzymał przed 1508 r. od ks. Iwana Jarosławicza, pozwolenie na adoptację syna i oddanie mu dóbr (Kniaź.). Córka jego Wiara była za Pawłem Tymofiejewiczem Lachowiczem, a synem, może tym adoptowanym, Konon Golec.

Marcin i Jakób Tyszynice, bracia, i Łukasz Lachowicz z braćmi, dziedzice Lubry 1554 r. (Mies. Herald. 1909 r. f. 67 i 94).

Franciszek Luberski, tytułowany podczaszym mielnickim 1713 r., z Anny Zaszczyńskiej, pozostawił córki: Ludwikę Łopuską i Marjannę Wereszczyńską 1752 roku (Teka Rulikows.). Andrzej 1717 r., w krasnostawskim. Nicefor Iwanowicz Luberski, dziedzic części Lubra 1789 — 1792 r.

Według Wittyga (z pieczęci na listach z 1703 r.) mieli być h. Lubicz.

LUBESCY. Dorota, żona Wojciecha Lubeskiego, z ojcowizny swej w Lubszy, w kaliskim, wysłała 1498 roku pieszego zastępcę na wojnę wołoską (St. Pr. P. Pom. VII. 492).

LUBIAŃCOWIE h. LUBICZ. Mateusz Lubianiec, z powiatu lidzkiego, podpisał 1763 r. manifest drugi szlachty litewskiej, i 1764 r. konfederację generalną litewską (V. L. VII f. 61 i 68).

Ignacy z synami: Wincentym i Kajetanem, Karol, Józef i Dominik z synami: Klemensem i Anastazym, synowie Stefana, Jerzy, syn Jakóba, wnuk Antoniego, i Feliks, syn Bartłomieja, wnuk Ludwika, wnukowie i prawnukowie Andrzeja, syna Macieja wnuka Macieja, prawnuka Stanisława, praprawnuka Grzegorza Lubiańca, dziedzica 1500 r. dóbr Lubiańcowskie i Pawłowicze, w powiecie lidzkim, wywiedli się ze szlachectwa 1820 roku, przed Deputacją Wywodową wileńską,

LUBIANKOWSKI Samuel, ożeniony był z Zuzanną Chełmską, żoną 2-o v. Krzysztofa Celejowskiego 1618 r., a 3-o v. Andrzeja Michałowskiego 1644 roku (Perp. Czers. 5 f. 430).

LUBIAŃSCY v. ŁUBIAŃSCY - IHNATOWICZOWIE h. GODZIEMBA. Jan Aleksander Lubiański - Ihnatowicz, stolnik kowieński 1663 r., poseł kowieński, podpisał konfederację generalną 1668 r. i elekcję króla Michała. Jerzy Łukasz, poseł wileński 1665 r., następnie stolnik witebski, elektor Jana III-go z powiatu oszmiańskiego. Eustachy Władysław, podstarości oszmiański 1668 r., następnie i cześnik oszmiański, podpisał elekcję Michała i Jana III-go.

Jerzy Lubiański podpisał 1764 roku, manifest drugi szlachty litewskiej (V. L. VII. 70).

LUBIASKI (?) Michał, podpisał obydwa manifesty szlachty litewskiej 1763 roku (V. L. VII f. 66 i 70).

LUBIATOWSCY h. ABDANK z Lubiatowa w Piotrkowskim. Pakosław, Skarbimir i Mścigniew, komesowie z Lubiatowa, wystawili w tej wsi młyn na rzece Wolborce bez zgody biskupa włocławskiego, czyniąc mu szkody w dobrach Wolborskich, a przegrawszy proces w tej sprawie, uprosili pozwolenie biskupa i potwierdzenie księcia 1262 r. Ci sami prawdopobobnie: Pakosław jest chorążym 1291 r. Skarbimir łowczym sieradzkim 1292 r., a Mścisz v. Mścigniew, podczaszym sieradzkim 1276 r., kasztelanem rozpierskim 1287 r.

Herb Abdank.

Lubiatów ten przeszedł wcześnie z rąk Abdańców do rodu Wilczychkos (Prus. II).

Kasper Lubiatowski, posiadacz Tworzymirek, w kościańskim, 1566 roku przyłożył do kwitu poborowego pieczęć z Abdankiem (Wittyg). Jeżeli użył swojej pieczęci, to możebnem jest, że i Abdankowie siedzieli na cząstce Lubiatowa, w kościańskim, na którym dziedziczyli Grzymalici i Zarembowie.

LUBIATOWSCY h. GRZYMAŁA z Lubiatowa, w kościańskim. Jarosław z Iwna, Grzymalita, chorąży poznański 1406 r., podkomorzy kaliski i starosta nakielski 1415 — 1423 r., nabył około 1418 r. część Lubiatowa, w kościańskim i od 1419 r. z Lubiatowa się pisze. Zdaje się jednak, że nie wszyscy Grzymalici Lubiatowscy od niego pochodzą, ale także część Lubiatowskich h. Wilczekosy z Lubiatowa w piotrkowskim, zapomniawszy o swoim herbie, Grzymały używać zaczęła w XVII-m wieku.

Herb Grzymała.

Piotr i Wiktoryn Lubiatowscy świadczyli 1505 r. przy wywodzie szlachectwa Włościejewskiego, kanonika poznańskiego (Pis. Dz. Pol. IX). W sprawie Jana z Gostyńskim, kasztelanem śremskim, nałożony zakład 1513 roku (Wierzb. IV. 2015). Erazm, dziedzic Lubiatowa Wielkiego, a Maciej Lubiatowski, inaczej Chociszewski, dziedzic Lubiatówka 1581 r. (Paw.). Wiktoryn, dzielny rotmistrz w wojnach przeciw Moskwie za Zygmunta Augusta, ożeniony z Anną Trzeciakówną, starościanką dynaburgską. Syn jego, Wojciech, wziął 1607 r. w zastaw Warwaryńce, w trembowelskim, od Strusów; żona jego, Anna z Górskich, kwitowała 1609 roku Czuryłę; umarł 1612 r., pozostawiając córkę Ewę, a wdowa wyszła 2-o v. za Jana Borkowskiego 1613 r. (Grodz. Lwows. i Trembow.). Ta Ewa pewno, żona Aleksandra Przerębskiego, chorążyca sieradzkiego, zmarłego 1623 roku, wystawiła mężowi nagrobek w Piotrkowie (Star. Monum.).

Wojciech zaświadczył szlachectwo Rogaczewskiego, kanonika gnieźnieńskiego 1619 r. (Kor.).

Jan 1635 r. kwitował Zaleskiego z 2,000 flor. z dóbr Piotrachy (Gr. Sieradz.)., podpisał, z województwem sieradzkim, elekcję Władysława IV-go. Ten sam pewno Jan Lubiatowski, piszący się z Konar, umarł 1657 r., pozostawiwszy,

z Katarzyny Waliszewskiej, Marjannę za Markiem Grodzickim 1690 r.; Barbarę za Sebastjanem Rozwadowskim, zmarłą 1691 roku; Wojciecha, Marcina i Aleksandra.

Wojciech, elektor króla Michała z kaliskiego, zmarł 1694 r., pozostawiwszy, z Katarzyny Szczedrzykówny Gądkowskiej, Agnieszkę za Mikołajem Wierzchlejskim 1690 r.; Konstancję, 1-o v. za Szymonem Czarnieckim 1703 r., 2-o v. za Stefanem Grabińskim 1715 r.; Michała, w zakonie Adama, Paulina w Częstochowie 1690 r. i Wiktoryna, zabitego 1708 r., po którym, z Zofji Zakrzewskiej, 1-o voto Andrzejowej Nowowiejskiej: Marcjanna Anna, ur. 1702 r.; Wojciech Ignacy, ur. 1703 r.; a z drugiej żony — Petronelli, Michał Józef, urodz. 1707 roku (metryki w Szkalmierzu).

Marcin, elektor króla Michała z kaliskiego, z Urszuli Gądkowskiej, siostry swej bratowej, pozostawił Jana, w zakonie Stanisława, Bernardyna w Warszawie 1690 r.; Marjannę 1696 r.; Katarzynę za Jakóbem Rossowskim 1704 r. i Stanisława, żonatego z Barbarą Bogdańską 1670 r.

Aleksander, elektor króla Michała z sieradzkiego, zmarły 1687 r., z żony Marjanny Radońskiej, 1-o v. Jackowej Kossackiej, miał córki: Zofję i Katarzynę, panny 1701 r. i syna Andrzeja, który wykradł sobie żonę Agnieszkę Nowodworską i miał z niej: Wiktoryna i Rozalję za Stefanem Nowowiejskim 1728 r. (M. Zawadz. z akt Sieradz. i Kalis.).

Brykcy z województwem kaliskim, podpisał elekcję króla Michała. Jan Piotr, przeor Kartuzów w Gidlach 1663 r.

Andrzej Stanisław, miecznik rawski 1711 r., z żoną, Anną Horlemesówną, 1-o v. Janową Lubieniecką, mają spłacić 1698 r. Trzemeskim 7,000 floren. (Gr. Krak.). Za czasów Niesieckiego żyli bracia, Franciszek i Antoni, urodzeni z Załuskiej. Franciszek i Stanisław, sędzia kapturowy łęczycki, podpisali z województwem łęczyckim, obiór Stanisława Augusta.

Adam, ożeniony 1-o v. z Zofją Spinkówną, a 2-o v. z Anną Miłoszewską, pozostawił z pierwszej żony syna Krzysztofa, który odstąpił 1699 r. dóbr swych Przewodowice i Raducz, w rawskim, synowi Janowi (Herb. Król. Pols.). Jan, z Katarzyny Wolskiej, miał syna Franciszka, tytułowanego podstolim sochaczewskim, dziedzica Wąglczewa, w łęczyckim 1731 r., ożenionego z Katarzyną Mączyńską, podkomorzanką sieradzką, z której syn Jan Nepomucen, umarł 1788 roku. Tego, z Petronelli Stokowskiej, syn Wincenty, ur. 1781 r., wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 rokiem, a z Tekli Pągowskiej, miał syna Józafata, ur. 1832 r. (M. Zawadz. z not. archiw. Szaniawskiego).

Kazimierz, 1811 r. dziedzic Cybulic, w brzezińskim. Wdowa po nim, Tekla z Cieleckich i małoletnia córka Emilja 1820 r., dziedziczki Cybulic i Boczków. Wojciech, syn Jana, dowiódł szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

LUBIATOWSCY h. WILCZE KOSY (PRUS II-gi) z Lubiatowa, w powiecie piotrkowskim. W XIII-m wieku wieś ta należała do rodu Abdanków. Brandek z Lubiatowa, 1401 r. pozwany przez Śmichnę z Bogusławic, nie stawił się do Brzezin (Łęcz. II). Jakusz z Lubiatowa 1417 r. ma sprawę w Piotrkowie z Janem z Moszczenicy o przyganę. Mikołaj, syn Mikołaja, kleryk djecezji gnie-

źnieńskiej, notarjusz publiczny 1413 r., altarysta i kaznodzieja katedralny poznański 1436 r. Jan, student Uniwersytetu krakowskiego 1419 r., pleban w Ciążyniu i wikarjusz arcybiskupi gnieźnieński, 1439 r., były rządca klucza opatowskiego 1443 roku.

Mikołaj Lubiatowski z Zakrzowa, naganił Jankowskiego, który dowiódł szlachectwa 1447 r. w Radomsku. Wojciech, syn jego, całą część Zakrzowa po ojcu sprzedał 1474 roku Chorzenickim (Wierzb. I. 1136). Syn Wojciecha zapewne, Mikołaj, łowczy sieradzki 1495 roku i poborca 1497 roku, wojski większy sieradzki 1499 — 1506 roku, zabezpieczył 1495 roku żonie, Ewie Drzewickiej, kasztelance żarnowskiej, 400 złotych węgiers. posagu i wiana na połowie Lubiatowa i Zakrzowa, w piotrkowskim, i Wikna, w brzezińskim, został zwolniony od wyprawy wojennej 1497 roku, wypłacił 300 grzywien posagu córce Zofji, której mąż Piotr (Gostyński?), wójt rawski, zabezpieczył ten posag 1504 roku na sumach swoich u Jakóba z Dobrzelina na Woli Czerniejowskiej (M. 15 f. 117; 19 f. 146; Wierzb. II. 703; Teka Paw. I).

Herb Wilcze kosy (Prus II-gi).

Stanisław, dziedzic Lubiatowa i części Zakrzowa, Bartłomiej, współdziedzic Moszczenicy i Woli Moszczenickiej, w piotrkowskim, 1552 r. Feliks, dziedzic Gostkowa i Wikna, w brzezińskim, 1576 r. Syn jego Mikołaj, student Uniwersytetu krakowskiego 1554 r.

Jan, dzierżawca Kupina od Herburtów i części Gródka od Świrczów 1565 roku (Źr. Dziej. XIX). Pieczęć jego przedstawia kosy, nad niemi krzyż bez prawego ramienia (Wittyg).

Katarzyna, żona Hieronima Łubieńskiego 1638 r. Zofja, urodzona z Katarzyny Stoińskiej, żona Stanisława Węża Rzeszowskiego, matka kanonika gnieźnieńskiego 1657 r. (Kor.). Jan, elektor króla Michała z województwa łęczyckiego. Zdaje się, że ci Lubiatowscy zarzuciwszy swój herb przyjęli Grzymałę.

LUBIATOWSCY h. ZAREMBA z Lubiatowa w powiecie kościańskim. Maciej Lubiatowski h. Zaremba, miał zaświadczyć szlachectwo Mikołaja z Siedlemina, ale że był chory, więc stawił się za niego do przysięgi Bieniak z Lubiatowa w Pyzdrach 1395 r. Pani Eufemja z Lubiatowa ma syna Mikołaja 1391 r. i córkę N. za Jurą Chojnickim 1397 r. Mikołaj, dziedzic Lubiatowa, Gawron, Kołacina, burgrabia kościański 1399 r., stolnik poznański i kaliski 1400 — 1414 r., ma wiele drobnych spraw w Kościanie, Pyzdrach, Poznaniu 1391 — 1400 r., do rozpatrzenia sprawy jego z biskupem poznańskim wydelegował Papież proboszcza gnieźnieńskiego 1399 r., kupił 1412 r. Starygród za 500 grzywien od opata lubińskiego (Leks.; Pis. Dz. Pol. IX).

Herb Zaremba.

Synowie jego pewno, Czema i Mikołaj z Lubiatowa, ręczyli 1428 roku w Dolsku za swym poddanym opatowi lubińskiemu (KW. V).

LUBICCY h. OSTOJA z Lubiczka, w powiecie wiślickim. Rycerz Świętopełk, dziedzic Żelichowa, Gorzejowa i Lubiecka, zamienił 1244 r. z Bolesławem Wstydliwym pasieki w Kłyżu. Piotr Lubicki z Lubiczka, świadczył 1398 r. Dobkowi, podsędkowi krakowskiemu, a razem ze Strachotą z Żelichowa, zaświadczał szlachectwo Grabi Bieniszowskiego w Wiślicy 1398 r. Jan, syn Piotra, 1437 r. student Uniwersytetu krakowskiego. Mikołaj świadczył 1425 r. przy wywodzie szlachectwa Turzyny. Mikołaj Lubicki, dziedzic i sołtys z Zyzniowa 1474 r.
Jan, ziemianin wołyński 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 39). Adam, burmistrz rajgrodzki 1581 roku.

LUBICCY z Lubicza, w powiecie poznańskim. Już w XVI-m wieku wieś ta w rejestrach poborowych nie wymieniana. Stasiek Lubicki z Lubicza, w latach 1387 — 1400 ma różne sprawy w Poznaniu z Rzeszotarzewskim, Małochrzypskiemi i innemi (Leksz.), w latach 1404 — 1411 jest komornikiem sądu ziemskiego poznańskiego, zastępującym sędziego, żył jeszcze 1417 r. (Pis. Dz. Pols. IX; KW. V). Chwalęta v. Falęta z Lubicza, świadczył w Poznaniu 1411 r., burgrabia poznański 1427 r., żądał 1445 r. zniesienia z niego klątwy, w jaką popadł za odmowę płacenia czynszu zapisanego na olej do lamp w Katedrze poznańskiej. Bernard Lubicki jest mieszczaninem w Poznaniu 1498 r. Katarzyna, wdowa po Sebastjanie, 1517 r. w Gnieźnie (KW. V; Pis. Dz. Pol. IX; Kor. II f. 258). Sebastjan, Andrzej, Jan i Dorota, dzieci Andrzeja i Anny, 1580 roku w Lublinie mają sprawę (Wyr. Lub.. 5 f. 611).

LUBICZANKOWSCY h. LUBICZ. Stefan, 1615 r. ziemianin nowogrodzki (Not. Dziadulewicza). Otto, żonaty z księżniczką Wandą Drucką Lubecką, w połowie XIX-go wieku.

LUBICZOWIE na Litwie. Luba, bojar, w orszaku ks. Witolda 1388 roku. Waśko Lubicz, pisarz królewski, kupił 1477 r. część włości Tarasowskiej za 200 kóp szerokich groszy od Kuczuka, a drugą część za 300 kóp od Ilinicza. Po bezdzietnym Waśku odziedziczyli wszystkie majętności synowie jego brata, Fomina Lubicza, Pietraszko, Miszko i Iwan. Pietraszko Fominicz, pisarz wielkiego księcia, sprzedał 1490 r. Tarasowo, a 1492 r. Kaczyno z włości Telatyńskiej, także odziedziczonej po stryju Fedkowi Hrehorowiczowi (Arch. Sang.). Michał Pietraszkowicz upomniał się o ludzi, w powiecie mińskim, nadanych dziadowi jego Waśkowi, ale został od nich odsądzony 1512 r. (ML. 195 f. 403). Fedko Lubicz, pisarz litewski 1495 r.
Lubicz, rotmistrz, otrzymał 1503 roku list przypowiedny na 169 husarzy (Wierzb. III. 816).

LUBIECCY h. JASTRZĘBIEC BOLEŚCIC z Lubiecza, w piotrkowskim. Jan 1528 r. w orszaku arcybiskupa w Łowiczu (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Maciej, Wojciech i Stanisław, dziedzic Lubiecza 1552 r. (Paw.). Daniel, ożeniony z Agnieszką Hermanowską 1599 r. (Wyr. Lub. 81 f. 85).

LUBIEJEWSCY v. LUBIEWSCY h. TRZASKA z Lubiejewa v. Lubiewa, w ziemi nurskiej i Lubiejewa v. Lubiewa-Kątów, w gostyńskim.

Adam z Lubiewa otrzymał 1509 r. przywilej na młyn w Kamionce, w lwowskim (Wierzb. III. 592). Jan Lubiewski, Ruskowicze, Kęccy, Chrapek, dziedzice Kątów-Lubiewa pod Sochaczowem 1578 roku. Stanisław, współdziedzic Lubiewa, w nurskim, 1578 r. (Paw.). Jakób, syn Jana Lubiewskiego, pokwitowany 1614 r. przez Izbińską (DW. 42 f. 872).

Herb Trzaska.

Adam z Zakrzewa Lubiewski v. Lubiejewski, dzierżawca korytnicki 1632 r., nabył tegoż roku część Rabań, w ziemi liwskiej (M. 179 f. 238), podpisał, z ziemią czerską, obiór Władysława IV-go, a z województwem brzeskim - litewskim, obiór Jana Kazimierza. Adam zeznał zapis dożywocia z żoną Zofją, 1636 r., a Dorota z mężem, Stanisławem Pniewskim, 1661 r. (DW. 49 f. 75; Perp. Czers. 12 f. 241). Teresa, żona Jerzego Grobickiego, wobec wuja swego, Bonawentury Skolimowskiego, sprzedała 1683 roku Grobice i część Dąbrówki (Perp. Czers. 14 A f. 67). Dwóch Janów, Wojciech, Mateusz i Stanisław, z ziemią nurską, podpisali elekcję Augusta II-go; Kazimierz i Tomasz, z ziemią rawską, obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., a Jan był stronnikiem Augusta III-go.

Stanisław, syn Andrzeja i Marjanny Wasilewskiej, zeznał 1755 r. zapis dożywocia z żoną, Joanną Lasocką, wraz z którą kwitował Magnuszewskich 1764 r. Syn ich Piotr, 1787 roku potwierdził sprzedaż Trzcianki, Giełczy i Żabieńca Feliksowi Górskiemu, a 1791 r. cedował spadek Franciszkowi Kurowskiemu (Perp. Czers. 30 f. 121, 205 i 372; 32 f. 190; 41 f. 256; DW. 103 f. 189).

Kazimierz, syn Jana i Zuzanny Barssównej, wnuk Macieja i Katarzyny Bagniewskiej, odstąpił 1793 r. sum swych na Piskrzynie Kuroszowi. Józef, siostrzeniec kanoniczki Wiktorji Rakowskiej 1795 r. (DW. 109 f. 383 i 110 f. 860).

Jan, syn Antoniego, przed 1850 r., Andrzej i Walenty, synowie Błażeja, i Stanisław, syn Wojciecha, 1851 — 1853 roku wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

z LUBIENIA v. z LUBINIA, patrz z *Chodcza* i *Wilczkowie*.

z LUBIEŃCA. Wdowa po Dominiku z Lubieńca Przecława, z synem Lewną i córką Świętosławą, sprzedali 1330 r. wieś posagową Przecławy Oporowo, w inowrocławskim, komesowi Świętosławowi za 50 grzywien, na wykupienie Lewny z niewoli (KW.).

z LUBIENICKA. Komes Janusz, syn nieżyjącego już komesa Sezemy i Krajny, w obecności brata swego Wojciecha, darował wieś swą Lubienicko Cystersom w Paradyżu 1241 r. Komes Dzierżek, syn Dzierżka, za zgodą braci swych Gosława i Tomasza, zamienił 1256 r. wieś swą Lubienicko, inaczej Martinsdorf

(Merzdorf), w poznańskim, z opatem paradyskim na wieś Górkę pod Śremem z czterema wołami, zasiewem i dopłatą 10 grzyw. Tomasz pisał się 1266 r. z Woliszewa. Obaj bracia komesowie Dzierżykraj i Tomisław, żyją 1285 r. (KW.).

LUBIENIECCY h. ROLA z Lubieńca, w powiecie przedeckim. Mikołaj z Lubieńca 1439 r., Stanisław, żonaty z Katarzyną 1453 r., Piotr, z żoną Małgorzatą, 1475 r. wspominani w aktach brzeskich.

Nasięgniew z Lubieńca i Niemojewa, występujący w latach 1446 — 1488, miał córkę Annę za Trojanem z Woli 1492 r. Brat Nasięgniewa, Andrzej z Lubieńca i Siemionowa 1465 r., miał syna Jana 1486 r. Jan z bratem, rodzonym lub stryjecznym, Wojciechem, zastawili 1489 r. część Niemojewa i podzielili się dobrami 1499 r. (Ks. Brzeskie).

Wojciech, ożeniony z Katarzyną z Kościoła, córką Wojciecha, 1498 roku, uległ konfiskacie zastawu w Żydowie 1497 r. (Wierzb. II. 1293), miecznik brzeski 1508 r. procesował się z Kobierzyckim w Sieradzu, 1523 r. z Stanisławem z Polanisza w Przedczu, 1535 r. nabył Zdzienice. Córka jego Zuzanna, jest żoną Bartłomieja Ruszkowskiego na Wrzący i Nowejwsi 1552 r. Jego też pewno córkami były Anna i Katarzyna, procesujące Michała 1544 r. (Gr. Przed. 1 f. 13; 2 f. 59; 4 f. 326; 6 f. 306; 7 f. 200—204).

Herb Rola.

Synów znamy czterech: Andrzeja, Wawrzyńca, Michała i Wojciecha, którzy objęli 1539 r. w posiadanie Długie (Gr. Przed. 2 f. 286). Równocześnie z niemi żyją, Jan Lubieniecki wwiązany 1525 r. w Wolę Adamkową i Stanisław, który sprzedał 1549 r. Jarołtowice i Choceń Siewierskiemu, a Zduszniki i Krzykosy Sokołowskiemu (Grodz. Przed. 1 f. 59; 6 f. 98 i 101).

Andrzej, dworzanin królewski, pisarz ziemski brzeski 1521 r., był krótko na tym urzędzie, następnie miecznik brzeski, został 1540 r. wojskim kruszwickim, zrzekł się miecznikostwa na rzecz brata Wawrzyńca 1542 r., umarł 1556 roku. Ożeniony był z Elżbietą Borzymowską, chorążanką brzeską, 1521 r. (Wierzb. IV. 3573), otrzymał 1543 r. konsens na sprzedaż kapitule włocławskiej 50 florenów czynszu z dóbr Łowicz (Ibid. 7313; M. 87 f. 282). Z córek Andrzeja: Helena wyszła za Stanisława Rakowskiego 1549 r.; Elżbieta za Andrzeja Sławińskiego 1549 r.; Justyna za Mikołaja Rolicza Bielińskiego 1549 r., potem wojskiego kruszwickiego; Barbara za Eremjana Lubieńskiego, kasztelanica kowalskiego 1578 r.; jego też córką, zdaje się, była Katarzyna, żona Wojciecha Grochowickiego, łowczego brzeskiego 1567 r., synem zaś Andrzej, dworzanin królewski 1579 r. (Gr. Przed. 6 f. 85, 87 i 98; 16 f. 490; 25 f. 531; 26 f. 473; 30 f. 139; Kor.; Zap. Lub. 1 f. 2).

Samuel, Krzysztof i Krystyna, dzieci Andrzeja, mają sprawę w Lublinie 1596 roku (Wyr. Lub. 68 f. 5). Po tym Andrzeju poszła arjańska linja Lubienieckich.

Wojciech, brat Andrzeja, wojskiego, otrzymał 1529 r. konsens na wykup Boguszyc, z braćmi, Andrzejem i Michałem, kwitował Mąkoskiego z Mąkosina

1542 r., a z bratem Wawrzyńcem podzielił się Wyszczelicami 1544 r., był współdziedzicem Łowicza Lubienieckiego, Mchowa i Rynu, nie żył już, zdaje się, 1557 roku (M. 43 f. 627; Gr. Przed. 3 f. 107; 4 f. 402; Paw.).

Michał, łowczy brzeski 1542 r., zawarł układ z braćmi, Andrzejem i Wawrzyńcem, o dobra Korzecznik, Osięciny i Redecz, był współdziedzicem tych dóbr 1557 r. (Gr. Przed. 3 A f. 74 i 109; Paw.).

Wawrzyniec, miecznik brzeski po zrzeczeniu się brata 1542 roku, z żoną, Anną Chorzępińską, przyznał 1539 r. dług Wojciechowi, wwiązany 1543 r. w Psary i Szczecin, był dziedzicem Lubieńca, Woli Adamowej, Mchowa i innych 1557 roku; razem z Wojciechem, Barbarą, Katarzyną i Łucją, zawarł 1556 roku układ z Katarzyną z Witkowic Lubieniecką, o dobra spadkowe Mchowo, tegoż roku zapisał żonie, Annie z Radogoszcza Radogoskiej, część w Piskowie i młyn Lubieniecki, a 1560 r. oprawę na majątku; wraz z żoną zastawił 1577 r. Modzurowo Lubońskiemu, wyznaczył 1579 r. posagi córkom, nie żył już 1580 r. Wdowa Anna potwierdziła 1580 r. zapis syna Wojciecha Broniszowskiemu i zrzekła się oprawy swej 1584 r. Z córek miecznika, Wiktorja jest żoną Piotra Skarbka 1576 r.; Katarzyna żoną Stanisława Zakrzewskiego 1596 r.; Anna; Elżbieta i Barbara, niezamężne 1615 r. Ta ostatnia 1633 r. kwitowała Sokołowskiego, a spadek po niej 1643 r. brali synowie Andrzeja (Gr. Przed. 2 f. 313; 4 f. 118; 9 f. 397; 10 f. 3 i 206; 11 f. 481; 25 f. 165 i 608; 27 f. 196; 28 f. 475; 31 f. 170; 32 f. 159; 44 f. 286; 51 f. 462; 61 f. 47 i 91; 70 f. 507; Paw.).

Wojciech, Jan, Michał, Paweł i Andrzej, synowie Wawrzyńca, miecznika, zasądzili Broniszowskiego o dług 1580 r., podzielili się Lubieńcem, Siemionowem i Korzecznikiem, i uczynili zapis matce 1584 r. Jan zastawił 1594 r. część Lubieńca Kretkowskiemu, kwitował 1603 r. Boruckiego, a 1596, r. razem z Pawłem, jest dziedzicem Krzesimowa, w lubelskim, gdzie też założyli folwark Lubieniec Od nich poszły liczne gałęzie Lubienieckich, osiadłe w lubelskim, na Wołyniu i Rusi, gdzie się zmięszali z Lubienieckiemi Sasami, tak, że trudno dokładnie oznaczyć, którzy do którego rodu należeli.

Michał trzeci syn Wawrzyńca, kwitował się z bratem Andrzejem 1598 r., procesował się z Wstowskim 1605 — 1608 r., ożeniony z Anną Pyszkowską 1595 roku, zapisał jej dożywocie 1619 roku i wraz z nią zawarł kontrakt o Pyszkowo z Kretkowskim (Gr. Przed. 28 f. 209; 32 f. 159, 164 i 167, 41 f. 603; 42 f. 309 i 623; 43 f. 293; 46 f. 286; 51 f. 463; 53 f. 654; 55 f. 532; 58 f. 163; 65 f. 279; Wyr. Lub. 65 f. 146).

Wojciech, najstarszy syn Wawrzyńca, miecznik brzeski 1584 r., dziedzic Lubieńca 1594 r., z Doroty Sierakowskiej, pozostawił córkę Marjannę, żonę Wojciecha Stempowskiego 1615 r. i synów: Aleksandra, Ezechjela i Stanisława, którzy wraz z stryjami: Janem, Michałem i Andrzejem, procesują Kretkowskich 1596 r., a sami mają sprawy 1596 r. z Mikołajczewskim, 1597 r. z Broniszowskim, 1599 r. z Jerzmanowskim i Lubowieckiemi. Aleksander zatwierdził 1605 roku kontrakt o Lubieniec z Barbarą Kretkowską. Ezechjel i Stanisław pozwani 1606 r. o niedopuszczenie wwiązania w Lubieniec przez Tylickiego (Gr. Przed. 30 f. 506; 31 f. 716; 32 f. 532; 42 f. 8; 44 f. 478 i 488; 45 f. 479; 47 f. 456 i 648; 52 f. 468; 53 f. 561; 61 f. 88).

Andrzej, najmłodszy syn Wawrzyńca, zapisał 1606 r. dożywocie żonie, Katarzynie Świętosławskiej, z której pozostawił córkę Elżbietę, za Maciejem Szczkowskim v. Grochowickim 1617 r. i synów: Stanisława, Jarosława, Walentego, Jana i Wojciecha, którzy wraz z Katarzyną z Boruchowskich Lubieniecką, niedopuścili Obałkowskiego do objęcia Korzecznika 1609 r., zażądali od sądu 1621 r. opisu zniszczenia tej wsi, występują 1622 r. jako pełnomocnicy matki. Jarosław wydzierżawił 1629 r. Stanisławowi Rysińskiemu Radoszewice, które objął znów na siebie 1630 r. Jan odstąpił spadku po ciotce Barbarze bratu Andrzejowi 1643 r. Po nich szli, Andrzej, ożeniony z Domicellą Duranowską 1684 r. i Jan, któremu 1667 r. zapisali Dobieccy sumę, a którego wdowa, Ewa z Żerońskich, kwitowała 1671 r. Mycielskich i zmarła 1702 r. w Trzemesznie, pozostawiając córki: Jadwigę Bogucką i Marjannę, i syna Wawrzyńca. Teresa z Biesiekierskich kwitowała Boczkowskiego 1701 r. (Gr. Przed. 53 f. 493; 56 f. 367; 58 f. 304; 61 f. 356; 62 f. 461; 63 f. 70; 64 f. 260; 65 f. 376; 66 f. 481; 69 f. 765; 70 f. 183, 328 i 395; 72 f. 68; 78 f. 665; 82 f. 34; Gr. Sieradz.).

Lubienieccy dziedziczyli na Brzeziu i Bodzanowie, w brzeskim, 1566 roku (Paw.). Katarzyna, żona Macieja Ponętowskiego 1569 r., żyła jeszcze 1601 r.; Barbara, zamężna Borucka 1575 r.; Prakseda, żona Ezechjela Tarnowskiego 1572 r.; Małgorzata, żona Szymona Stempczyńskiego z Nartów 1577 r. (Gr. Przed.).

Jan, Walenty i Andrzej, bracia, mają sprawę w Lublinie 1583 r. (Wyr. Lub. 16 f. 540). N., pacholę dworskie Batorego 1583 r. Stanisław został poborcą lubelskim 1578 r. (V. L. II f. 196). Krzysztof, syn Stanisława, dłużnik Rudnickiego 1602 roku. Jan, syn Stanisława, w Lublinie 1605 r. (Zap Lub. 13 f. 273; 15 f. 1233). Jan, ożeniony z Jadwigą Morsztynówną, kwitował 1605 r. jej brata Krzysztofa z 1,000 flor. posagu (Gr. Krak.).

Krzysztof, student Uniwersytetu w Bazylei 1581 r., pastor arjański w Rakowie i Lucławicach, zmarły 1628 r., z Anny Otfinowskiej, córki Erazma, miał synów: Stanisława i Krzysztofa.

Stanisław, zwany starszym, pastor arjański, autor wielu ksiąg i pieśni heretyckich, ożeniony był z Anną Morsztynówną, umarł 1653 r. Syn jego Jan, ur. 1643 r., zaślubił 1670 r. w Bęku na Śląsku, Eufrozynę Sierakowską, córkę Stanisława, 2-o v. Benedyktową Wiszowatą, umarł 10-go Stycznia 1683 r. w Kozinowie w Prusach, dokąd wyemigrował z rodziną i wielu Arjanami. Dzieci ich: Stanisław, ur. 1671 r., zmarły 1743 r., z zaślubionej 1700 r. w Kozinowie Zofji Taszyckiej, ur. 1672 r., zmarłej 1756 r., miał synów: Jana Benedykta, ur. 1701 r., zmarłego 1704 r. i Samuela, urodz. 1705 r., zmarłego 1791 r.; Anna, ur. 1672 r., zmarła 1679 r.; Stefan, ur. 1678 r.; Bogusław, ur. 1681 r. i Zofja Anna, pogrobowa, ur. 1683 r., poślubiła 1719 r. Pawła de Crell i zmarła 1762 r. Daty te zapisane w Modlitewniku z r. 1635 r., na którym wyraźny herb Rola.

Bogusław wrócił do Polski i 1720 r. zawarł układ w Krakowie z Morsztynem i Arciszewskim.

Drugi syn Krzysztofa, Krzysztof, pastor arjański, dziedzic Jabłonny, z Katarzyny z Siekluki Filipowskiej, miał między innemi córkę Zofję v. Annę 1658 roku i syna Stanisława, zwanego młodszym, dla odróżnienia od stryja Stanisława starszego. Stanisław, ur. 1623 r. w Rakowie, słynny pastor arjański, astronom, historyk, zaślubił 1652 r. Zofję z Brzezia, córkę Pawła Żegoty Brzeskiego, wyemi-

growal z rodziną z Polski, pastorował po różnych niemieckich miastach, umarł otruty w Hamburgu 1675 r., razem z dwoma córkami, a żonę ledwo uratowano. Z synów jego: Jan Paweł 1681 r. jest w kraju; Teodor v. Bogdan, ur. 1653 roku w Krakowie, malarz i sztycharz, ożeniony z Agnieszką Wiszowatą wrócił do kraju 1706 r., umarł 1729 r.; Krzysztof, ur. 1659 r. w Szczecinie, malarz słynny jak i brat jego, umarł 1729 r. w Amsterdamie, pozostawiwszy tamże potomstwo z żony N. de Rhyp.

Dobra Jabłonna po Krzysztofie, darowane kadukiem Janowi, synowi Hieronima, zwrócił tenże 1667 r. Annie, córce Krzysztofa. Dobra skonfiskowane arjankom: Krystynie, Dorocie i Jadwidze, pannom, darowane 1660 r. Andrzejowi (A. Krak.; Zap. Lub. 45 f. 982; M. 206 f. 311; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 17).

Andrzej, dworzanin królewski, następnie pastor arjański, ur. 1550 r., autor dzieł teologicznych i historycznych, umarł 1622 roku w Siedliskach u córki swej Elżbiety, żony Joachima Rupniewskiego, pastora tamże. Syn jego Marek, z żony, Barbary Marty z Bebelna Gosławskiej, miał syna Andrzeja 1673 roku (H. Merczyng).

Ten sam, zdaje się, Marek, posesor Zahorowa 1642 r. (Woł. VI C f. 137), elektor Jana Kazimierza z województwa wołyńskiego, dzierżawca Beresteczka, stracił majątek cały w wojnie kozackiej i sejmik łucki 1653 r. poleca go posłom swym, aby wyjednali dla niego u króla wspomożenie. Syn jego Andrzej Jan, zostający 1666 — 1667 r. pod opieką Zbigniewa, sędziego włodzimierskiego, i Marcina Liniewskiego, podpisał razem z Markiem i Michałem, elekcję króla Michała z województwa wołyńskiego, porucznik pancerny roty Władysława Morsztyna 1687 roku, skarbnik dobrzyński 1690 r., skupił 1690 — 1700 r. Ujazd od Charzowskich, zaślubił 1-o v. 1687 r. Elżbietę z Kochańskich Janowę Poraj Rożańską, miecznikowę bracławską, a 2-o v. w Krakowie u Najśw. Panny Marji 1693 r. Barbarę Morsztynównę, miecznikównę przemyską, żył jeszcze 1704 r., a pozostawił z pierwszej żony syna Bogusława, z drugiej: Seweryna, Ludwika, Elżbietę Franciszkowę Gąsiorowską i Ludwikę Strzeszkowską, obie wdowy 1750 r. Bogusław pewno będzie owym skarbnikiem dobrzyńskim, nie nazwanym z imienia, zmarłym 1746 roku (Sig.). Dzieci jego, Franciszek i Marjanna, występują wraz z stryjami i ciotkami 1750 r. Seweryn był żonaty z Anną Kłomnicką, wdową po Stanisławie Krasuskim. Ludwika córka, Teresa, wyszła 1750 roku za Dominika Pieniążka, łowczego wiślickiego (Akta Krakows.; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 39; M. Zawadzki; M. Dun. Wąsow.).

Paweł, poseł na sejm 1607 r., wyznaczony lustratorem do Wielkopolski (V. L. II f. 440). Jan, syn Pawła, otrzymał 1621 r. konsens na nabycie pewnych gruntów w województwie ruskim (M. 165 f. 189). Anna, żona Marcina Czaplica 1622 r. Paweł, dyssydent, podpisał uchwały sejmu elekcyjnego 1632 r. Między elektorami Władysława IV-go są: Andrzej, Jarosz, Krzysztof, Paweł, Paweł, sędzia kapturowy lubelski, Stanisław i Stefan. Testament Zofji Pawłowej wpisany 1640 roku w akta łuckie.

Mikołaj, syn Pawła, dziedzic Wysokiego 1642 r. Ten sam pewno Mikołaj, arjanin, rotmistrz lubelski, Tomasz, Stanisław, Andrzej i Aleksander, podpisali, z województwem lubelskim, obiór Jana Kazimierza. Aleksander z lubelskiego,

drugi Aleksander z chełmskiego, Konstanty z wołyńskiego, Adam z łęczyckiego, elektorzy króla Michała.

Aleksander, syn Krzysztofa, 1654 roku w Lublinie (Zap. Lub. 44 f. 467). Piotr, elektor Władysława IV-go z Wołynia, arjanin, z Ewy Iwanickiej, miał córkę Konstancję, pierwszą żonę Stanisława Jenicza, zmarłą koło 1640 r. i syna Gabrjela, który otrzymał 1652 r. w dożywocie, od ks. Bogusława Radziwiłła, wieś Turno, w województwie mazowieckim (M. 192 f. 522). Mikołaj, z Heleny z Czerniechowa Niemiryczównej, podkomorzanki kijowskiej, pozostawił dzieci: Konstancję (potem podobno Jeziorkowską) i Bogusława 1664 roku (Zap. Lubel. 48 f. 590).

Jan, Daniel i Marcin, synowie Hieronima i Katarzyny Krokierównej, wszczęli proces z bratem rodzonym Pawłem 1667 r. (Zap. Lub. 51 f. 706). Daniel podpisał, z województwem lubelskim, obiór króla Michała.

Jan, dziedzic Starościc i Pliszczyna 1676 r., otrzymał 1667 r. kadukiem po stryju (dalszym zapewne) Krzysztofie, dobra Jabłonnę, ale je zwrócił córce Krzysztofa Annie (M 206 f. 311). Wspomnieni wyżej Michał i Marek, i Paweł, poseł czerniechowski 1674 r. (V. L. V f. 132), podpisali, z województwem wołyńskim, elekcję Jana III-go. Adam otrzymał 1678 r. konsens na wykup wójtostwa w Marszkienicach od Wąsowiczowej, kasztelanicowej małogoskiej (Gr. Krak. 109 f. 319). Teodor, kapitan dragonów 1684 r. Aleksander Dominik, syn Samuela i Krystyny ks. Szujskiej 1690 r. (Teka Rulikow.). Jakób z łęczyckiego, Aleksander z poznańskiego, elektorzy Augusta II-go.

Mikołaj zamieszkały w ziemi czerskiej, ożeniony z Katarzyną Rykalską 1613 r., spisał testament 1632 r. Córka jego Zofja zeznała 1627 r. zapis dożywocia z mężem, Adamem Staniszewskim i kwitowała ojca. Synowie: Jan i Tomasz Trojan, sprzedali 1634 r. część Słubic Skulskiemu. Tomasz, elektor króla Michała z ziemi czerskiej, kupił 1650 r. część Lubieńca od brata Jana, zeznał 1652 roku zapis dożywocia z pierwszą żoną, Agnieszką z Wyszotów, i zapis jej rodzicom na Wyszotach i Bieniedach, a 1668 r. z drugą żoną, Jadwigą Biejkowską, nabył część Bienied. Z pierwszej żony syn Jan Damascen Mikołaj, Dominikanin, przeor konwentu warszawskiego, 1710 r. nominowany biskupem wołoskim i mołdawskim (bakowskim), teolog i historyk, sprzedał 1698 r. bratu Kazimierzowi Wiszoty, umarł 1714 r. Z drugiej żony miał Tomasz Trojan synów: Feliksa i Kazimierza Tomasza. Feliks objął działem 1685 roku część Lubieńca, a Kazimierz część Wyszot i Bienied.

Kazimierz, elektor Augusta II-go z ziemi czerskiej, ożeniony 1-o v. z Teofilą z Krzyszkowic Kochanowską, podczaszanką drohicką 1712 r., 2-o v. z Franciszką Górską, następnie żoną Kazimierza Boskiego, starosty stromeckiego 1757 r., pozostawił z pierwszej żony księdza Jana, Teresę i Mikołaja, biorących spadek po matce 1723 r., a z drugiej — Antoniego, którego dzieciom, Michałowi i Małgorzacie, babka Boska zapisała sumę na Braniowie 1789 r. Wdowa po Michale, Petronella z Kożuchowskich, wyznaczała 1793 r. pełnomocników (DW. 41 f. 1009; 43 f. 317; 46 f. 527; 48 f. 1519; 50 f. 1238; Perp. Czers. 7 f. 412; 10 f. 447; 11 f. 315, 473 i 474; 13 f. 256; 14 C f. 343; 15 f. 60; 16 C f. 58; 17 f. 68, 193 i 394; 18 f. 62; 30 f. 188; 37 f. 5; 40 f. 213; 42 f. 502; Gr. Krak. 339 f. 2171).

Stanisław z sandomierskiego, Władysław z krakowskiego, elektorzy Jana Kazimierza. Władysław zawarł 1663 r. układ z Borkowskim o Dobrocieszę, Kąty i Wojakowę (Gr. Krak. Obl. 199 f. 106)

Andrzej, skarbnik dobrzyński, umarł 1684 r., pozostawiwszy, z Aleksandry Biberstein Błońskiej, dzieci: Władysława, Michała, Karola, Jadwigę i Ludwikę 1687 r, (M. 239 f. 24; Zap. Lub. 61 f. 1190; 63 f. 50). Władysław i Karol podpisali elekcję Augusta II-go, z województwem krakowskim.

Władysław, podcząszy gostyński 1702 r., z żoną, Justyną z Wronowa Księską, otrzymał 1701 r. konsens na wykup Drogni, Wierzbicy i Podstół z wójtostwem, od Chełmskiego, był współdziedzicem z Barbarą z Lubienieckich Warszewicką, Lucławic Dolnych, Janowic i Łubienki, zawarł 1704 r. z bratem Karolem kapitanem wojsk koron., kontrakt o Drognie i Wierzbicę, procesował 1721 r. szwagra męża siostry Jadwigi, Gabrjela Michalczewskiego, dzierżawcę Siemichowa, wraz z żoną pokwitowany przez Morsztynów 1728 r. Dzieci jego: Franciszek, Antoni, Rozalja Kazimierzowa Paczkowa, podczaszyna mielnicka, Barbara Franciszkowa Kośmińska, stolnikowa latyczowska (1751 r. wojska wiślicka) i Kunegunda Franciszkowa Lenczewska, sprzedały 1739 roku Lucławice Niemyskiemu (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 76; Grodz. Krakows. 131 f. 1753; 136 f. 507; M. Zawadzki; M. Dun. Wąsow.).

Franciszek, podczaszyc gostyński, elektor Leszczyńskiego 1733 r., z księstwa zatorskiego, z żony, Józefy Piegłowskiej, pozostawił synów: Izydora i Stanisława. Izydor nie żyjący już 1804 r., miał, z Klary Jakubowskiej, dziedziczki sołtystwa w Jodłowej, córki: Anielę i Esterę 1804 r., i synów: Michała Hieronima Spirydjona, ur. 1801 r. i Aleksandra Gabrjela Wincentego, ur. 1803 r. (metryka w Jodłowej), wylegitymowanych ze szlachectwa razem z stryjem Stanisławem w Wydziale Stanów galicyjskich 1808 r. (M. D. Wąs.).

Zbigniew, sędzia grodzki włodzimierski 1665 r., i stolnik wendeński 1671 roku, elektor królów Michała i Jana III-go, z województwa wołyńskiego, jako opiekun Andrzeja Jana, o którym wyżej, bannituje Wielowiejskiego o zatrzymany depozyt małoletniego 1666 r., pozwany 1680 r. z całym sądem grodzkim włodzimierskim, pozwał 1686 r. o część Lucławic i kwitował 1693 r. z zastawu Lucławic Aleksandrę z Błońskich Lubieniecką; ożeniony był z Elżbietą z Bukowca 1665 r., miał syna Jana Pawła (Zap. Lub. 49 f. 455; 51 f. 513; 52 f. 514; 54 f. 225; 60 f. 323; Arch. I. Z. Ros. VI. 1; Woł. IX f. 33 i 74; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 29; Akta Krakows.).

Jan Paweł, jako pułkownik królewski, podpisał, z województwem ruskim, elekcję Augusta II-go, dworzanin i generał adjutant królewski, otrzymał 1697 r. wójtostwa, Pomorze i Janowa (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 23), chorąży nowogrodzki 1698 r., dzieżrawca żup krakowskich 1698 — 1700 r., poseł na sejm 1699 r., marszałek Trybunału 1704 r., dziedzic Skrzyszowa i Ostrowa, odstąpił różnych sum 1701 r. Dąbrowskiemu w Czersku (Perp. Czers. 16 B f. 150), z żony, Anny Horlemesówny, 2-o v. Andrzejowej Lubiatowskiej, pozostawił córkę Katarzynę, 1-o v. za Janem Winklerem, 2-o v. za Walerjanem Kicińskim, pisarzem skarbu koronnego 1713 r. i synów: Dominika, Michała, Hieronima i Augustyna. W 1723 roku Dominik, Hieronim i Augustyn, w procesie o Skrzyszów z wdową po Michale, Aleksandrą Strusiówną, 2-o v. Krzysztofową Tomicką, bannitowani za niedopusz-

czenie egzekucji w dziedzicznym Skrzyszowie i zastawnych Lubczynie i Wólce (Woł. XI f. 1209; Perp. Czers. 18 f. 53 i 269).

Dominik, stolnik dobrzyński 1713 r., starosta pilzieński 1729 r., zawarł układ z siostrą Kicińską 1713 r., podpisał elekcję Stanisława Leszczyńskiego z województwem sandomierskim, 1733 r., otrzymał konsens 1740 r. na cesję starostwa pilzieńskiego Grodzickim (M. 246 f. 79; Sig. 20, 22 i 26). Dzieci jego, z Katarzyny Kumanieckiej urodzone, Teresa, Kajetan i Antoni.

Kajetan, dziedzic Ostrowa i Koziej Woli, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilzieńskim, kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., razem z bratem Antonim i stryjecznemi bratankami, synami Adama, otrzymał 1783 r. od cesarza Józefa II-go tytuł hrabiowski, z odmianą herbu w ten sposób, że na tarczy czterodzielnej mają nosić w pierwszym polu herb własny Rolę, w drugim Jastrzębiec, w trzecim Nałęcz, w czwartym Rogalę Kajetan ożeniony był 1-o v. z Barbarą Kleczyńską, 2-o v. z Elżbietą Lenczewską, dziedziczką Olchowy i Sielca, zmarłą 1813 r. (sepult. w Sędziszowie). Synowie jego hrabiowie: Michał, Jan i Maksymiljan, wspomniani 1832 r. w aktach Wydziału Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Antoni, stolnik 1762 r., chorąży pilzieński 1764 r., elektor Stanisława Augusta z sandomierskiego, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., członek Stanów galicyjskich, dziedzic Witkowic, Skrzyszowa i Kiełkowa, ożeniony 1-o v. 1772 roku z Różą Dulską, córką Jakóba, stolnika owruckiego, 2-o v. z bratanką swą, Marjanną Lubieniecką, umarł 1785 r., a wdowa po nim wyszła za Michała Jordana. Dzieci jego z pierwszej żony: hr. Jan i hr. Aniela, zamężna Chwalibogowa, zgłosiły się 1700 roku do spadku po ciotce Felicjannie z Dulskich Stefanowej Lipskiej.

Hr. Jan, dziedzic Witkowic i innych dóbr, ożenił się 1805 r. ze swą siostrzenicą, Wiktorją Eleonorą Drohojowską, wojszczanką przemyską. Córka jego N., wniosła Witkowice mężowi swemu, Władysławowi Michałowskiemu.

Augustyn, czwarty syn Jana Pawła, kapitan wojsk koronnych, starosta łubiński 1724 r., kasztelan czechowski 1750 r., elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., dziedzic Święcian, Lipin, Łęki, Parkosza, ożeniony z Teresą Zborowską, komornikówną radomską, która zapisała 1761 r. Augustjanom krakowskim 15,000 florenów na Lipinach i Łękach, umarł 1759 r., pozostawiwszy: córkę Katarzynę za Michałem Łętowskim, pisarzem ziemskim krakowskim; Michała w zakonie Anioła; Pawła, kanonika łuckiego, proboszcza infułata tarnowskiego, wikarjusza generalnego i administratora djecezji tarnowskiej 1786 r., członka Stanów galicyjskich, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilzieńskim; Franciszka, Adama i Kajetana, deputata województwa krakowskiego i elektora Stanisława Augusta, opiekuna dzieci po obu braciach, zmarłego 1783 r.

Franciszek, dziedzic Badrzychowiec, z Reginy Potockiej, miał tylko trzy córki: Eleonorę, wydaną 1-o v. 1779 r. za Michała Franciszka Drohojowskiego, wojskiego przemyskiego, zmarłego 1788 r., 2-o v. za Stanisława Zbyszewskiego, zmarłą 1804 r.; Marjannę, 1-o v. za hr. Antonim Lubienieckim, 2-o za Michałem Jordanem 1804 r. i Annę za Franciszkiem Bartoszewskim 1795 roku, nie żyjącą już 1801 r.

Adam, generał wojsk koronnych, elektor Stanisława Augusta z krakowskiego, ożeniony z Józefą Piegłowską, chorążanką ciechanowską, dziedziczką Balic 1761 r., pozostawił synów: Augustyna i Jana Kantego, pod opieką stryja Kajetana 1780 r., wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r, w sądzie ziemskim lwowskim, obdarzonych wraz z stryjami tytułem hrabiowskim 1783 r. Augustyn umarł bezdzietny.

Hr. Jan Kanty Adam, ur. 1764 r. w Balicach (metr. w Janinie), poseł na sejm czteroletni 1788 r., deputat sandomierski na Trybunał piotrkowski 1790 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., Radca departamentu krakowskiego, poseł na sejm Księstwa 1812 r., zyskał przyznanie tytułu hrabiowskiego w Królestwie 1819 r. i w Cesarstwie 1845 r., zaślubił 1801 r. hr. Felicytę Konarską i zmarł 1846 r., pozostawiwszy córki: Honorynę za hr. Karolem Bobrowskim; Balbinę za hr. Tomaszem Romerem; Joannę, zmarłą panną 1852 r. i syna Hipolita.

Hr. Jakób *Hipolit* Augustyn Ignacy, ur. 1809 r. (metr. w Janinie), oficer wojsk polskich, dziedzic Balic, wylegitymowany z tytułu hrabiowskiego razem z ojcem, zaślubił 1836 r. w Iwaniskach kasztelankę Jadwigę Ludwikę Łempicką, ur. 1819 r. w Dreznie, zmarłą 1900 r. w Jazdowiczkach, umarł 1864 r., pozostawiwszy dzieci następujące:

1. Hr. Helena, zaślubiona Karolowi Tańskiemu, dziedzicowi Chmielnika.

2. Hr. Zdzisław, ur. 1838 r., zaślubił 1883 r. Marję Abramowiczównę, zmarł bezdzietny 1900 r. w Krykałłach.

3. Hr. Jan Kanty, ur. 1840 r., dziedzic Balic, a potem Ponar na Litwie, zmarł 1901 r., pozostawiwszy, z Eweliny Chrapowickiej: Artura, ur. 1874 r. i Marję, zaślubioną 1899 r. w Warszawie Leonardowi Mieroszowskiemu.

4. Hr. Konstancja, wyszła 1862 roku za hrabiego Alfreda Łosia, dziedzica Bobina.

5. Hr. Włodzimierz, dziedzic Zameczka, ożeniony 1-o v. z Felicją Drużbacką, zmarłą 1874 r., 2-o v. z Jadwigą Rostworowską. ma z pierwszej żony: hr. Marję, poślubioną 1893 r. Henrykowi Dobrzańskiemu; hr. Zdzisława, ur. 1868 r., ożenionego 1-o v. 1896 r. z Marją Skarżyńską, zmarłą bezdzietnie, 2-o v. z hr. Emilją Broel-Platerówną z Giełwan, z której jest potomstwo i hr. Stanisława, ur. 1874 r. dziedzica Zameczka, ożenionego z Irmą Tillenius, z której dzieci: Włodzimierz, Jerzy i Olga. Z drugiej żony córka hr. Felicja.

6. Hr. Marja, ur. 1848 r. zmarła młodo.

7. Hr. Józefa, zaślubiona 1-o v. 1870 r. Ksaweremu Jagnińskiemu z Garbacza, 2-o v. Stefanowi Rostworowskiemu, zmarła 1899 r. w Nizzy.

8. Hr. Amelja, zaślubiona 1881 r. hr. Ludwikowi Morsztynowi.

9. Hr. Teresa za Stanisławem Rostworowskim.

Jeremi, pułkownik królewski, 1695 r. obecny na sejmiku krakowskim. Ten sam pewno Jeremjasz, podżupek krakowski 1704 r., zawarł układ z Andrzejem Morsztynem. Krystyna, żona Tobjasza Morsztyna w końcu XVII-go wieku. Zbigniew w imieniu rodzeństwa swego: Michała, Antoniego, Wojciecha, Aleksandra, Piotra, Stanisława, Józefa, Marji Izdebskiej, Konstancji Wojciechowej Cieszkowskiej, cześnikowej trembowelskiej, Heleny Michałowej Chłochołowej, Katarzyny Piaskowskiej i Anny, panny, zawarł 1710 r. ugodę z Kamieńskiemi.

Franciszek, pozwany 1669 r. o zajęcie gruntów władyczych pod Hrubieszowem (Akta XXIII). Michał, burgrabia włodzimierski 1668 — 1688 r. Żona jego, Joanna z Owłoczymskich, odziedziczyła Pierkowicze po Stanisławie Oleszce i zawarła o nie kontrakt z Giżyckim, oblatowany w grodzie łuckim 1753 r. (Zap. Lub. 59 f. 886; Gr. Włodzim. 1688; Woł. XIII B f. 75). N., ożeniony z Elżbietą Stokowską 1715 r.

Józef, skarbnik starodubowski, posesor Szpanowa, 1701 roku (Bracł. XIV f. 92). Michał, horodniczy łucki 1712 r., tytułowany skarbnikiem starodubowskim 1719 roku, a komornikiem łuckim 1721 roku, dziedzic części Bindugi i Wysocka, w chełmskim, ożeniony z Angelą Sługocką, 1-o v. Stanisławową Dłużewską, pozwany 1721 roku wraz żoną przez Bazyljanów chełmskich o zapis jej pierwszego męża, nie żył już 1726 r., w którym wdowa po nim i dzieci: Franciszek, Ignacy, Katarzyna i Marjanna, procesują się z Pijarami z Chełma (Akta XXVII). Franciszek, dzierżawca Niewzli od klasztoru Żydyczyńskiego 1713 r. Anna Janowa Kozicka 1739 r. (Ibid.).

Hieronim Felicjan z żoną, Katarzyną ze Śnitówki Śnitowską, 1-o v. Stanisławową Gardlińską, otrzymał 1720 r. konsens na wykup starostwa salnickiego od Geschawów (M. 252 f. 97 i 255 f. 224). Ten sam pewno Felicjan został 1720 roku podczaszym nowogrodzkim. Wdowa po nim wniosła starostwo salnickie trzeciemu mężowi, Janowi Franciszkowi Czeczelowi Nowosieleckiemu 1723 r. Zbigniew pozwany 1714 r. o zajechanie i bezprawne trzymanie Brodów (Kij. IX. 49), pozwał na odwrót Koniecpolskich 1715 r.. współsukcesor Rafała Farensbacha 1725 roku, z żoną, Joanną de Sandrow, otrzymał 1742 r. konsens na cesję starostwa salnickiego Czosnowskiemu (Sig. 25).

Paweł, pisarz ziemski czerniechowski 1692 r., ożeniony z Marjanną Wojnianką Orańską, zmarł 1720 r. Jan, stolnik liwski, Stanisław i Dominik, bracia, 1719 r. (Bracł. XV f. 1698). Stanisław Rola, komornik ziemski czerniechowski 1738 r. (Bracł. XVI f. 528). Samuel, major wojsk królewskich, 1720 r. współdziedzic dóbr Oryninskich po Górkach, ma sprawę 1725 r. z Liniewskim. Antoni, Stanisław i N., chorąży krzemieniecki (?), podpisali elekcję Stanisława Leszczyńskiego z województwem wołyńskim.

Michał, stolnik kijowski, umarł 1735 roku. N., horodniczy włodzimierski, umarł 1739 r. N. mianowany cześnikiem horodelskim 1738 r., umarł 1746 r. Józef, podczaszy nowogrodzki, wybrany 1726 r. na sejmie członkiem komisji do układów z Rosją (V. L. VI f. 213), elektor Leszczyńskiego z Wołynia 1733 r., umarł 1744 r. Wdowa po nim, Jadwiga Teresa Mirecka, wojszczanka horodelska, wraz z siostrą swą, Zofją z Mireckich, 1-o v. Janową Lubieniecką, łowczyną brzeską-kujawską, 2-o v. Zygmuntową Grodecką, stolnikową mielnicką, zawarła 1756 r. ugodę o Siedliska z Bystrzanowskim, a 1764 i 1765 r. układ z Magdaleną z Komorowskich Franciszkową Lubieniecką. Córką ich, zdaje się, była Ewa, żona Gabrjela Peretjatkowicza, chorążyca smoleńskiego, stolnika winnickiego 1766 roku, dziedziczka Siedlisk 1772 roku (Tab. Gal. Contr. Ant. 7 f. 47 i 52; Gr. Bełs. 428 f. 97 i 171; Zs. Bełs. 204 f. 259) N., cześnikowicz (może podczaszyc, syn Józefa) nowogrodzki 1775 r., komisarz z sejmu do sprawy Czetwertyńskich z Babińskiemi (V. L. VIII f. 319).

Jan, poseł czerniechowski 1726 i 1738 r., miecznik nowogrodzki, nominowany łowczym czerniechowskim 1736 r., nie objął tej godności, a z miecznika został 1739 r. cześnikiem nowogrodzkim, potwierdził 1738 r. zapis na rzecz Adama Liniewskiego (DW. 69 f. 1302). Jan nominowany wojskim czerniechowskim 1740 roku, zrezygnował 1757 roku z tegoż urzędu, który objął po nim Antoni. Jan otrzymał 1746 roku konsens na cesję starostwa sierkowskiego Żmigrodzkiemu (Sig. 27).

Antoni, cześnik czerniechowski 1718 r., został podczaszym kijowskim 1735 roku, ożeniony z Barbarą Kuberską, chorążanką wiską, wraz z nią ma sprawę z Borejkami 1719 r. (Woł. X f. 925), podpisał elekcję Leszczyńskiego z Wołynia, wraz z synami procesował 1743 r. Radziwiłłów, Pepłowskich i innych (Kij. XI. 866). Córka jego, Anna, była za Peretjatkowiczem (Niesiec.); synowie: Wojciech i Mikołaj.

Wojciech podpisał, wraz z ojcem, elekcję Leszczyńskiego z Wołynia 1733 roku, po ojcu został 1736 r. cześnikiem czerniechowskim, z ojcem i bratem procesuje 1743 r. Radziwiłłów etc. Syn jego zapewne Kajetan, cześnik (cześnikowicz?) czerniechowski, z Mikołajem procesuje Bierzyńskich 1764 r.

Mikołaj nominowany 1736 r. łowczym nowogrodzkim, kupił 1754 r. Chołopy na Wołyniu, razem z Kajetanem ma sprawę z Bierzyńskiemi 1764 — 1766 r. (Kij. XI. 475; XIII. 1062). Chołopy były 1794 r. własnością rodzeństwa Lubienieckich, trzech sióstr i trzech braci: Józefa, wojskiego przemyskiego od 1787 roku, N., ożenionego z Trzebuchowską i trzeciego bezżennego.

Michał z krakowskiego, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Stanisław z Rozdziela, zaślubił 1750 r. Zofję Zdzieńską z Młynnego. Syn ich Felicjan, ur. 1752 r. (metr. w Łososinie). Wojciech z żoną, Marjanną Szernelówną, zawarł 1760 roku ugodę w Stawkach z Rusanowskim o dobra Łopateczczyznę. Franciszek, żonaty z hrabiną Magdaleną Komorowską, 2-o v. bar. Maciejową Kazimierzową Horochową 1768 r. Antoni, generał adjutant królewski, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anielą z Suchodolców, 1768 r. (M. 235 f. 752).

Ludwik, elektor Stanisława Augusta z Wołynia, komornik ziemski włodzimierski 1767 — 1778 r., komisarz z sejmu 1775 r. do różnych spraw (V. L. VIII. 370 i 378). Mikołaj, skarbnik włodzimierski 1781 r., umarł 1793 r. Jan, szambelan królewski 1791 r. (DW. 107 f. 1222). Stanisław, vicesgerent grodzki nowokorczyński 1788 — 1793 r.

Stanisław, syn Józefa z Grodzickiej, wnuk Stanisława z Niegoszewskiej, i Wincenty i Józef, synowie tegoż Józefa z drugiej żony, Katarzyny Tomaszewskiej, wylegitymowali się ze szlachectwa 1782 r. w sądach, ziemskim pilzieńskim i grodzkim lwowskim. Z nich Wincenty, ur. 1762 r., Tajny Radca, szambelan i hrabia saski, zmarł w Dreznie 1833 r. Andrzej wylegitymowany 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim, na podstawie świadectwa wydanego mu przez sąd ziemski czchowski (M. D. Wąs.).

Józef, urzędnik skarbowy, umarł 1819 roku w Radomiu. Stanisław Rola, były sędzia Trybunału województwa sandomierskiego, umarł 1837 r. w Radomiu. Franciszek Leon, syn Jerzego, urzędnik w Radomiu, 1850 r., umarł tamże 1878 r. Józefa z Ślaskich, 1-o v. Bańkowska, zmarła 1890 r. Karol, syna Jana, 1850 r. w Zamościu.

Mikołaj Bonifacy, Wincenty Ferrarjusz i Albin Kazimierz Józef z synami: Apolinarym, Andrzejem, Janem, Karolem i Janem Maciejem, i synami Karola: Piotrem Kazimierzem, Teodorem Janem, Kajetanem Aleksandrem, i synami Jana Macieja: Janem Mikołajem, Albinem Stanisławem i Romualdem Konstantym, synowie Michała, wnukowie Jana, 1845 r.; Stefan, syn Apolinarego, 1874 r.; Konrad Gustaw, Stanisław Izydor, Kazimierz i Tadeusz, synowie Albina Stanisława, 1873 i 1899 r., wywiedli się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis.).

LUBIENIECCY h. SAS z Lubieńca, dziś Lubieńce, w powiecie samborskim, potem stryjskim. Jerzy z Lubieńca, 1439 r. pożyczył bratu swemu (nie rodzonemu), Aleksandrowi z Rybotycz, 70 grzyw. na hipotekę wsi Staniła. Synowie jego: Stanisław (Stanko), Andrzejko i Ilko, mają 1442 roku na tejże wsi 80 grzyw., a 1461 r. biorą tę wieś w zastaw za 100 grzyw. Po jednym z tych braci szli: Ihnat, Andrzej i Michno (Mikołaj) Lubienieccy, posesorowie Staniły 1475 r. Ihnat trzymał także część Tustanowic 1476 — 1479 roku, o potomstwie jego nie wiemy.

Andrzej z Lubieńca Lubieniecki, nie żył już 1480 r., w którym wdowa jego Agafja (Hafja), z synem Konstantym, wzięła w zastaw za 60 grzyw. i 100 złot. węgier. Uherskie od Jurgi. Z córek Andrzeja: Melanja jest żoną Aleksandra Tatomira, który jej oprawił 100 grzyw. posagu i wiana 1490 r.; Masia żoną Bohdana Bratkowskiego, który jej takąż oprawę zapisał 1492 r.; Marusza, żona Michała Radyłowskiego, kwitowała 1500 r. braci z ojcowizny i macierzyzny, w której wzięła część Tessarowa. Kostek z Tessarowa i Lubieńca 1480 r., wziął 1495 r. w zastaw połowę Dzulina, a 1501 r. Siemiginów za 150 grzyw. od Jacka Siemiginowskiego. Brat jego Jerzy, współposesor Staniły 1481 roku, ożeniony z Elżbietą, córką Stanisława Radyłowskiego 1503 r., jest dziedzicem części Lubieńca, Truskawca, Radułowic i Uherc 1508 roku.

Herb Sas.

Michno (Mikołaj) z Lubieńca, wziął 1477 r. w zastaw Koniuszki, które wykupiono od niego 1481 r.; oprawił 1474 r. żonie Olenie czyli Oluchnie, zwanej Duchna, córce pana Balickiego, 80 grzyw. posagu i wiana na Lubieńcu i na wsi królewskiej Stanile. Syn jego Michno z braćmi razem z Kostkiemi i jego braćmi, dopożyczył 1481 r. Rybotyckim 20 grzywien na Staniłę. Tenże Michno z bratem Piotrem płaci 1494 r. Kłodnickim z Tustanowic 60 grzyw. za zabicie ich ojca. Piotr zabezpieczył 1494 roku żonie Annie, córce Iwana z Dulib 90 grzyw. posagu i wiana, a po jej bezdzietnej śmierci zwraca posag jej bratu 1500 r., dziedziczy 1508 r. na Lubieńcu, Truskawcu i Rozchorzu (AGZ. XIII, XVII—XIX; Paw.).

Stanisław, Łukasz i Jaczko, świadczą 1524 r. przy rozgraniczeniu Kłodnicy (AGZ. XIX. 3034). Lubienieckiego, zabójcę Franciszka Wrzeszcza, król nakazuje ukarać 1572 r. (AGZ. X. 1678). Jan, współdziedzic Uherc i Radyłowic, Jan, Szymon, Dymitr Rusinek, i Fedko i Iwaszko Litwinczęta, dziedzice Lubieńca 1589 roku (Paw.). Paweł i Jan, 1587 r. obecni na sejmiku ziem ruskich w Rzeszowie

(AGZ. XX). Piotr, Iwachno, Maruchna, Anna i Katarzyna, mają sprawę w Lublinie 1590 r. (Wyr. Lub. 38 f. 783). Piotr, podstarości rohatyński 1620 r., kwitował Suchodolskiego z 1,000 floren. 1625 r. (Zap. Lub. 24 f. 1025; Zs. Bełs. 55 f. 365). Walerjan, biskup bakoński 1607 — 1617 r., gorliwy i zacny pasterz. Daniel kupił 1591 r. część Ciołkowiec, w kamienieckim, od Jakóba Ciołkowskiego. Anna, córka Andrzeja, żona Baltazara Borowskiego 1604 r. Bazyli, żonaty z Katarzyną Będowską 1617 r. (Teka Rulikow.).

Stanisław, dziedzic Demenki i Wołczniowa, w żydaczowskim, 1578 r., obecny na sądach wiecowych we Lwowie 1575 r., z żony, Zofji Taranowskiej, miał dzieci: Marcina, Andrzeja, studenta Uniwersytetu krakowskiego 1581 r., Łukasza, Jana, Prokopa, Franciszka, Zofję, następnie Samuelowę Dunikowską, Maruchnę i Katarzynę, mających sprawę w Lublinie 1589 — 1591 r. Marcin nabył 1609 r. część Czernielowa od Abrama Brzeskiego, żonaty 1-o v. z Elżbietą Borszczowską, córką Jerzego, dziedzica Borszczowa i Muszkatowiec 1592 r., 2-o v. z Zofją Dłuską, córką Jana, wdową 1613 r., pozostawił syna Jana i córkę Zofję Teofilę za Jerzym Dydyńskim. Łukasz, poborca ruski 1621 r., wojski żydaczowski 1623 r., współopiekun 1591 r. małoletnich Szachnowiczów dzieci: Józefa i Elżbiety Janówny Lubienieckiej, ożeniony z Elżbietą Grochowską, otrzymał 1621 r. konsens na cesję Lubczy, w lwowskim, synowi Mikołajowi, 1628 r. stary i chory nie stawił się na popis ziem ruskich we Lwowie, ale wysłał poczet w orszaku syna Mikołaja, który po śmierci ojca został 1634 r. wojskim żydaczowskim. Mikołaj, elektor Władysława IV-go z województwa ruskiego, ożeniony z Barbarą Oleśnicką 1634 r., żył jeszcze 1637 r. Drugi syn wojskiego Łukasza, Stanisław, archidjakon lwowski, został 1632 r. kanonikiem gnieźnieńskim, a był i kanonikiem warszawskim i sekretarzem królewskim, umarł 1666 r. Po jednym z synów Stanisława, szła Barbara z Demenki, żona Jana Budzyńskiego, pisarza grodzkiego łuckiego 1621 r. (Wyr. Lub. 34 f. 99 i 249; 38 f. 435; 45 f. 497; 56 f. 35; 81 f. 175; Zs. Kamien. 3 f. 23; Zs. Lwows. 34 f. 631; AGZ. X. 2533; XX; M. 165 f. 379; 180 f. 316 i 359; Zap. Lub. 45 f. 256; Kor.; Paw.; Teka Rulikow.).

Jakób w lwowskim, Andrzej w przemyskim, 1627 r. występują. Teodor sam od siebie 1621 roku, Paweł w imieniu Leszczyńskiego 1627 roku, Marcin i Stanisław 1633 roku, Mikołaj 1638 i 1639 roku stawili się na popis ziemi lwowskiej (AGZ. XX). Krystyna Mikołajowa Rostkowa 1612 roku, w powiecie łuckim.

Mikołaj, ożeniony z Babińską, dostał 1636 r. od teścia swego Rokitnę i Maciewicze, trzymane w 13,000 floren. od Hoyskich (Woł. VI B f. 321). Ten sam, pewno Mikołaj, wziął 1640 r. w zastaw część Dołhobyczowa, procesował się o to z Komorowskim 1641 r., zawarł układ z Wodzińskim 1653 r. (Zs. Bełs.; M. Dun. Wąsow.). Gabrjel i Mikołaj, z ziemią przemyską, podpisali elekcję króla Michała. Gabrjel ożeniony był 1-o v. z wdową, Katarzyną Romanowiczową, a 2-o v. z Anną N., która 1692 r. już wdowa, procesuje się z Romanowiczami, pasierbami męża (Gr. Przem.; M. D. Wąs.). Zuzanna, żona Teodora Witwickiego, w drugiej połowie XVII-go wieku.

Aleksander, syn Piotra, i Katarzyny Rożniatowskiej 1694 r., podpisał, z województwem ruskim, obiór Augusta II-go. Ten sam może Aleksander zyskał 1723 r. wyrok na posesorów Moskorzowa (Woł. XI f. 1169). Eleonora, współdzie-

dziczka Chromohorbu, żona Jakóba Czarnockiego 1710 — 1720 r. (Gr. Żydaczow. 39 f. 555).

Antoni Augustyn, bliski krewny Kisiela, podkomorzego witebskiego, przełożony klasztoru Bazyljanów przy katedrze witebskiej, fundowanego przez tegoż Kisiela na miejscu zamordowania Św. Jozafata 1719 r., archimandryta miński, oficjał djecezjalny witebski 1721 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

Michał, z województwem ruskim, Władysław z czerniechowskim, podpisali elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Jan z Demenki, kapitan gwardji królewskiej 1711 roku, następnie major gwardji, został 1718 r. stolnikiem inflanckim, otrzymał 1713 r. przywilej na Panaszówkę i tegoż roku kupił dom w Warszawie (Perp. Czers. 167 f. 62; DW. 62 f. 265 i 299). Aleksander z Demenki, z żony, Jadwigi Kośmińskiej, miał córki: Barbarę i Anielę za Józefem Świętopełkiem Zawadzkim 1727 r., regentem grodzkim trembowelskim 1731 r. (Gr. Tremb. 65 f. 134 i 233; 67 f. 382; Gr. Lwows. 299 f. 455; M. Zawadz.).

Aleksander z Demenki, z Katarzyny Rudzkiej, zostawił synów: Franciszka, nie żyjącego już 1772 r., po którym, z Justyny Mireckiej, syn Józef, kwitujący 1774 r. braci stryjecznych z sumy za dobra (Gr. Halic.) i Stefana, tytułowanego cześnikiem smoleńskim, żonatego z Marjanną Chojecką, z której: Wiktorja Mikołajowa Pokutyńska 1773 r.; Katarzyna, panna 1773 r., żona Jana Pilichowskiego 1777 r.; Franciszek, dziedzic części Kniebinina, nabywający części od brata stryjecznego Józefa, zmarły 1777 r. i Stanisław, ur. 1751 r. (metr. w Stanisławowie), dziedzic Demenki, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim (M. D. Wąs.).

Michał z Litwinowiąt Sałowicz Lubieniecki, syn Tadeusza i Heleny Tustanowskiej, z żoną, Krystyną Nahujowską, sprzedał 1731 roku Wieniawskim część Chromohorbu (Gr. Tremb.). Teodor Litwonicz v. Litwinowicz, (dawniej Litwinczę), sy Jana i Anastazji Podhorodeckiej, wnuk Grzegorza i Marjanny Winnickiej, zostawił z Aleksji Korczyńskiej: Michała, Aleksandra i Grzegorza, wylegitymowanego 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim (M. D. Wąs.).

Aleksander Kuydacz Lubieniecki, syn Jerzego i Anny Filipianki Lubienieckiej, z dziećmi: Michałem i Heleną Stefanową Winnicką wdową, sprzedał część swoją i odziedziczoną po bracie Antonim w Lubieńcach Wieniawskim 1736 roku (Gr. Żydaczow.; M. D. Wąs.). Marjanna, wdowa po Stanisławie Pisarskim 1752 r. (Gr. Halic.). N., żona Jana Kopystyńskiego, miecznika liwskiego, zmarłego przed 1754 r. (Kij. XII. 1349). Fortunata, 1-o v. Piotrowa Sawicka, cześnikowa dobrzyńska, 2-o v. Janowa Korzeniowska, burgrabina pińska, komornikowa brzeska litewska 1763 r. (Gr. Bełs. 146 f. 407). Jana, z Reginy Sieleckiej, 2-o v. Łobodzińskiej, dzieci: Józef i Wiktorja 1769 r. (Gr. Halic.). Katarzyna, żona Djonizego Wiśniowskiego 1770 r. Brygida Michałowa Ubyszowa, cześnikowa wyszogrodzka, pokwitowana 1774 r. z posagu przez córkę (Zs. Przem.). Paweł, urodz. 1725 r., zmarły 1765 r. w Zalesiu. Józef, ur. 1759 r., umarł 1777 r. w Kolendzianach, pozostawiając matkę Magdalenę. Anna, żona Antoniego Neymanowskiego 1787 roku. Marcin wyznaczył 1778 roku pełnomocników dla dzieci swych, Józefa i Magdaleny, urodzonych z pierwszej żony, Katarzyny Rycharskiej (Grodz. Krzemien.).

Jakób, syn Aleksandra z Położiec i Zofji Pohoręckiej, ur. 1792 r., zaślubił 1815 r. w Salówce 1-o v. Wiktorję Podhorodecką, zmarłą 1829 r., z której syn Błażej, ur. 1826 r., ożeniony 1855 r. z Emilją Ilnicką, a 2-o v. tamże 1829 r. Marję Korczyńską, zmarłą 1854 r., z której Mateusz i Zofja za Michałem Szymkowiczem 1873 r. Katarzyna, żona Stanisława Fedorowicza w Salówce 1825 r. (M. Zawadzki). Juljan, dziedzic Przemyślan, zasłużony rolnik i pszczolarz, umarł 1862 roku.

Teodor Hłoda Lubieniecki, z Anny Popielównej, zostawił synów: Stanisława i Aleksandra.

Stanisław z pierwszej żony, Anny Hoszowskiej, miał syna Jana I-go, z drugiej, Anny Klimuntowskiej, Jana II-go.

Jana I-go, z Barbary Muszyńskiej, syn Józef, wylegitymowany ze szlachectwa razem ze stryjem Janem, w sądzie grodzkim halickim 1782 r., umarł w Dryszczowie 1811 r., pozostawiwszy z pierwszej żony, Józefy Staniszewskiej, Agnieszkę Maciejowę Wilczyńską i Marjannę, zamieszkałe w Hnilczu, zaś z drugiej — Marjanny N., 2-o v. Mikołajowej Wesołowskiej, Michała i Józefa, zostających pod opieką stryjecznego brata Teodora z Dydiatycz.

Jan II-gi oprócz wymienionego Teodora, który był plebanem w Wołczniowie 1822 r., miał liczne potomstwo. Z niego: Leon, zmarły 1816 r. w Dryszczowie, z Agnieszki N., 2-o v. Żurawickiej, zostawił: Jana, Michała, Marjannę Janowę Klimuntowską i Annę, pod opieką stryja Teodora; Józef, z Marty Winnickiej, miał syna Cyryla, ożenionego 1847 r. w Janowie Trembowelskim, z Rozalją Pilecką z Dołhego.

Aleksander, drugi syn Teodora, z Anny Drohomireckiej, pozostawił Stefana, wylegitymowanego razem z stryjecznym bratem i bratankiem 1782 r.

Stefan, współdziedzic Nowosielec, z Anny Romanowiczówny, zostawił: Wincentego w Ostrowie, Jana w Nowosiółkach, Grzegorza, ożenionego z Kamińską w Chodorowie zamieszkałych i Piotra, dziedzica części Nowosielec, żonatego z Heleną Łysakowską, z której: ks. Jakób, ks. Jan, pleban w Lubszy, zapisani w aktach Stanów galicyjskich 1833 i 1834 r.; Dymitr, który się przypadkiem utopił; Marjanna i Wiktorja (A. star. w Brzeżanach).

Ks. Jakób, pleban w Wołczniowie, zostawił, z Marji Abrysowskiej: Julję za Antonim Dyttlofem; Helenę Strocką; Paulinę Grabowieńską; Józefa starostę; ks. Jana, dziekana w Rozdole; ks. Leona, plebana w Srokach; Antoniego, właściciela fabryki w Elizabetgradzie; Piotra, kapitana wojsk austrjackich i Hilarego, ur. 1835 r. (metr. w Wołczniowie), zmarłego 1892 r. w Stanisławowie, po którym, z zaślubionej 1871 r. (metr. w Śniatynie), Jadwigi Zbikalskiej, córki Joachima i Marji z Wieczfińskich, synowie: Jakób zmarły młodo, i Józef Kazimierz, urodz. 1872 r. (metr. w Katedrze łac. lwowskiej), Radca sądowy, żonaty z Marją Ruebenbauerówną, z której ma: Jadwigę i Stanisława, urodz. 1908 roku we Lwowie (M. D. Wąsow.).

Jedna gałąź Sasów Lubienieckich przybrała przydomek Rudnickich, prawdopodobnie od wsi Rudniki, niedaleko Demenki leżącej. Andrzej Jan Lubieniecki Rudnicki, cześnik owrucki, 1714 r. nabył Tereszów na Wołyniu, zasądził 1720 roku generała rossyjskiego Roppa, na zwrót szkody zrządzonej przez zabronienie poboru myta, razem z braćmi ma sprawę z Szczeniowskim i Siemaszkami 1722 r.,

zasądził o szkody Jabłonowskich 1726 r., ma wyznaczony termin zjazdu do Wołczyńca z Brzuchowskim 1727 r. Umarł według Sigillat 1731 r., ale w tych księgach nominacje ówczesne są bardzo pobałamucone. Według nich Marcin Rudnicki, cześnik owrucki, umarł 1720 r. w Październiku, a już w Czerwcu tegoż roku mianowany na ten urząd Aleksander Rudnicki, który miał umrzeć 1722 roku, a równocześnie i inni zyskują nominację na cześników (Kijow. IX f. 606; X. 1634 i 1294).

Teodozy Rudnicki Lubieniecki, archidjakon łucki, opat kaniowski i biskup koadjutor łucki 1727 r., biskup łucki 1730 r., opat żydyczyński 1746 r., nominowany przez króla metropolitą kijowskim 1747 r., nie objął katedry tej i umarł biskupem łuckim 1751 r. Katedrę łucką objął po nim rodzony bratanek Sylwester Rudnicki Lubieniecki, poprzednio opat kaniowski i owrucki, biskup gorliwy, uczony, czynny i zasłużony, umarł 1777 r.

Piotr, syn Pawła Rudnicki Lubieniecki, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Kajetan Lubieniecki z synami: Antonim Piotrem i Nikodemem Mikołajem Grzegorzem, syn Józefa, wnuk Grzegorza, prawnuk Jana, wylegitymował się 1846 roku, w gubernji podolskiej (Spis.).

Paweł Lubieniecki z synami: Franciszkiem, Maciejem, Leontym, Józefem i Benedyktem Józefem, syn Grzegorza, wnuk Aleksandra, prawnuk Piotra, 1845 roku; Władysław, Adam i Wiktor Leon, synowie Leontego, 1865 i 1872 r.; Stanisław Mieczysław, syn Franciszka, 1875 r.; Jan, syn Władysława, 1884 r.; wywiedli się ze szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis).

Stefan, syn Łukasza, miał synów: Grzegorza, Eljasza i Andrzeja. Grzegorz miał syna Jana, Eljasz Piotra, Andrzej także Jana. Józef i Antoni, synowie, Maciej, syn Piotra, wnuk Jana Grzegorzowicza, Jan i Antoni, synowie Teodora, Jakób, Aleksander, Bazyli, Mateusz, synowie Jana, Jan z synem Janem, Andrzej i Mikołaj, synowie Macieja, wszyscy zaś wnukowie Piotra Eljaszewicza i Jan Aleksander, syn Michała, wnuk Jana Andrzejowicza, dowiedli szlachectwa w gubernji podolskiej 1849 roku.

Tymoteusz, Bazyli i Jan, synowie Macieja młodszego, 1866 r.; Teofil, syn Andrzeja, 1861 r.; a Szymon, syn Teofila, 1866 r., wpisani do ksiąg szlachty tejże gubernji (Spis.).

Herb Doliwa.

LUBIEŃSCY h. DOLIWA z Lubienia, w powiecie kowalskim. Miłosz z Lubienia, z Kujaw, ma sprawę w Łęczycy 1389 r. z Janem, podkoniuszym (Łęcz. I. 1430). Jan z Lubienia i Mikołaj z Gagowa, sędziowie polubowni Modzurowskich w Brdowie 1399 r. Jan v. Janusz, zwany Śledź, doktór dekretów 1395 r., kapelan Jagiełły, kanonik przemyski 1402 roku i poznański 1414 r., biskup przemyski 1420 r., umarł 1435 r. Wincenty i Passek z Lubienia, 1423 r. dali pełnomocnictwo Berwoldowi z Kłobi (T. Paw. VII).

Jan 1439 r., Wincenty, Mikołaj i Stanisław, bracia, 1462 r. Wincenty, cześnik brzeski 1450 — 1464 r., a może jeszcze 1485 r., córka jego Małgorzata, żona Jana z Goczano-

wa 1464 roku. Andrzej, chorąży brzeski, 1481 r., kasztelan kruszwicki 1487 r., kasztelan brzeski 1491 r., wojewoda brzeski 1497 r., nie żył już w Sierpniu 1500 r., żonie, Dorocie z Komorowa, zapisał 1481 r. oprawę; brat jego Wincenty wspomniany 1482 r. W 1497 r. otrzymał wszystkie majątki skonfiskowane właścicielom za zaniedbanie obowiązku wojennego w powiatach: brzeskim, kowalskim, kruszwickim i radziejowskim (Wierzb. II. 812). Córka wojewody Katarzyna, jest żoną Feliksa z Seroczków 1489 r., synowie zaś, Jan i Andrzej, razem z Baruchowskim, Gagowskim i Kiernoskim, zapisani 1483 r. na Uniwersytet krakowski z nadmienieniem, że są synowcami archidjakona Baruchowskiego, późniejszego rektora Uniwersytetu. Andrzej został archidjakonem śremskim w kapitule poznańskiej 1500 r. i obejmując tę godność wywiódł się ze szlachectwa z ojca herbu Doliwa, z matki h. Abdank (Pis. Dz. Pols. IX).

Mikołaj, podkomorzy brzeski, umarł 1504 r. Wincenty, kasztelan kowalski 1511 r., został wojskim kruszwickim 1512 r. W sprawie jego z Stanisławem Kozierowskim nałożony zakład 500 grzyw. (Wierzb. IV. 1628). Łukasz, kasztelan kowalski 1545 r., dla dziecinnego wieku został zwolniony 1520 r. od osobistego stawienia się na wojnę, otrzymał 1543 r. konsens na zapis czynszu z dóbr swych na Kujawach wikarjuszom włocławskim, a 1567 roku przywilej na wójtostwo w Ostrowach i Piorowej Woli; był dziedzicem miasta Lubienia, Nartów, Kamienny, Kalisek, Piórowej Woli, Żórawic, Lekna, Kątów, Olszowej Woli, w kowalskim, Osiecza małego i Łani, w przedeckim, 1557 r.; z nieznanej nam żony pozostawił córkę Annę za Stanisławem Sierakowskim 1556 r., potem kasztelanem łęczyckim i synów: Jana, Jakóba, Marcina i Eremjana v. Hieronima (Wierzb. IV 3438 i 7276; Gr. Przed. 5 f. 21 i 310; 6 f. 1; 9 f. 343; 15 f. 396; 16 f. 406).

Jan i Jakób procesowali się z Stempczyńskiemi 1561 — 1562 r. Marcin sprzedał 1575 r. część Osiecza małego Obałkowskiemu, pokwitowany przez Siewierskiego, nie dopuścił 1577 r. do Żórawic Ruszkowskiego. Wszyscy trzej widocznie potomstwa nie zostawili, bo dalszych wiadomości o nich nie ma (Gr. Przed. 12 f. 38, 132 i 256; 24 f. 396; 25 f. 223 i 583; 24 f. 144).

Eremjan, kasztelanic kowalski, z pacholęcia dworzanin króla Zygmunta Augusta, zeznał 1578 r. zapis dożywocia z Barbarą Lubieniecką, córką Andrzeja, wojskiego kruszwickiego, żył jeszcze 1600 r., a pozostawił tylko pięć córek, na których się zakończył dom Doliwczyków Lubieńskich. Córki te były: Ludwika, żona Mikołaja Niemojewskiego; Zofja, żona Feliksa Kryskiego, kanclerza wielkiego koronnego, owdowiała 1618 r.; Dorota, żona Andrzeja Gołyńskiego, podkomorzego zakroczymskiego 1612 r.; Justyna i Katarzyna (Gr. Przed. 20 f. 287; 25 f. 53; 26 f. 473; 28 f. 296; 29 f. 277; 30 f. 139, 368 i 756; 31 f. 627; 34 f. 247 i 510; 48 f. 658; 52 f. 574; 60 f. 115; 61 f. 326 i 458).

Herb Nałęcz.

LUBIEŃSCY v. LUBIŃSCY h. LUBICZ, patrz *Łubińscy*.

LUBIEŃSCY herbu NAŁĘCZ (Wittyg) z Lubienia, w powiecie kaliskim. Machna, Dzierżka, Stanisław i Jan,

rodzeństwo z Lubienia, zyskali część w Lubieniu na Andrzeju, Mirzu i ich siostrach 1396 roku (Leksz.) Jan z Lubienia i bratowa jego, Stanisławowa, i dzieci Stanisława z pierwszej i drugiej żony, mają różne sprawy w Kaliszu 1411 — 1415 r., a między innemi mają dany termin do zwołania opola w sprawie o dziedzictwo z Janem Zawidowskim z Małego Lubienia. Syn Stanisława Jan Przosna, razem z rodzeństwem zasądzony 1412 r., na zwrot połowy Szymankowic Marszelewskim, za spłatą 43 grzyw. Przosna z Lubienia, inaczej z Raszkowa, zastępuje podkomorzego na sądach w Kaliszu 1415 — 1416 r. Ubisław, syn Stanisława, kleryk djecezji gnieźnieńskiej, notarjusz publiczny 1426 roku (Pis. Dz. Pols. IX; KW. V).

Marcin Lubieński i Maciej Nowowiejski zdali się 1503 r. na sąd polubowny plebana z Szymanowic (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 748).

Przezwisko Przosna, noszone przez Jana, daje podstawę do przypuszczenia, że ci Lubieńscy byli herbu Przosna, p. Wittyg jednak twierdzi, że pieczęć Tyburcego, dzierżawcy krobskiego 1566 r., przedstawia herb Nałęcz. Tyburcy ten był dziedzicem części Małego Lubienia 1579 r. (Paw.).

LUBIEŃSCY różni. Bartłomiej, sędzic z Lubienia 1462 r. Piotr, syn Pawła. 1474 r., Wacław, syn Jana, 1483 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego. Dorota, córka Świętosława z Lubienia, 1-o v. Janowa ze Zwiartowczyka, 2-o v. Jakóbowa z Wozuczyna, zrzekła się 1482 roku oprawy na Zwiartowczyku po pierwszym mężu, a drugi oprawia jej 200 grzywien na Wozuczynie (AGZ. XIX; Bełskie).

Mikołaj z Lubienia, ożeniony z panią Kopanicką i Andrzej z Lubienia, wspomnieni w testamencie Andrzeja Gosławskiego z Gosławic, spisanym w Poznaniu 1502 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Leonard, syn Stanisława, z djecezji płockiej, 1558 r. na Uniwersytecie krakowskim.

Tomasz, ur. 1804 r. w Falejówce, syn Michała, wnuk Piotra, prawnuk Józefa, praprawnuk Aleksandra, syna Kazimierza, wnuka Hieronima, miał syna Piotra, ożenionego z Franciszką Dydyńską, po którym pozostali: Wincenta, Euzebja, Marjanna, Józefa, Ludwik, ur. 1864 r., Czesław, ur. 1869 r. i Adolf, ur. 1872 r. (A. Gal. Wydz. Kraj. z 1878 r.; M. D. Wąs.).

z LUBIESZYNA Otto otrzymał 1526 r. nowy przywilej na części w Lubieszynie i pustkowia Krzywowo i Harukówo i części Wacymierza, w powiecie świeckim (Wierzb. IV. 5094).

z LUBIEWSKA. Antoniego i Mikołaja dobra Lubiewsko, w śreńskim, zostały skonfiskowane za niestawienie się dziedziców na wojnę 1497 r. (Wierzb. II. 815). Dziś pod tą nazwą wieś nie istnieje.

LUBIEWSCY, patrz *Lubiejewscy.*

z LUBIKOWA Przecław, rycerz z djecezji poznańskiej, zeznawał 1435 r. w Poznaniu w sprawie Zbąskiego (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1065).

LUBIKOWSCY z Lubikowa, w powiecie gostyńskim. Klemens Lubikowski, współdziedzic Groszków, w orłowskim, 1576 r. Maciej i Paweł Obrazowie,

Krupa, Kozak, Rafał, Puchałowie i wielu innych, dziedziczyło na Lubikowie 1579 roku (Paw.). Jan, komornik ziemski przemyski 1597 r. Stanisław sprzedał część swą jeziora i lasu w Solcu Andrzejowi Soleckiemu 1607 r. (Gr. Gostyń.) Andrzej i Marcin, synowie Franciszka, obrali 1616 r. pełnomocnikiem Marcina (DW. 45 f. 867). Jakób, miecznik nurski 1619 r., nie żył już w Marcu 1635 r. Syn jego Samuel 1634 r. (M. 163 f. 253; 180 f. 450; Zap. Lub. 34 f. 733).

Krzysztof, podwojewodzi łęczycki 1635 r. Anna z Okuniów, żona Jana, kwitowała 1637 r. braci z posagu (DW. 49 f. 395). Maciej z żoną, Zofją z Niesiołowskich, cedowali 1659 r., za konsensem królewskim, wójtostwo w Zbójnie Goszczyńskim (Sig. 3 f. 1; Gr. Przed. 75 f. 126). Stanisławowi odstąpił Jan Miastkowski sołtystwa w Porsznie 1661 r. (AGZ. X. 4809 i 4826).

Marcin, Samuel, dwóch Janów, z ziemią gostyńską, Paweł, z województwem łęczyckim, podpisali elekcję króla Michała, a Marcin, z rawskim, obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Istnieli jeszcze w gostyńskim 1798 r. (Żern.).

Herb Wieniawa.

LUBIŃSCY herbu WIENIAWA. Kazimierz Lubiński, zmarły 1880 r., pozostawił ze zmarłej 1873 roku żony, Weroniki Iwanowskiej: *Zygmunta* Piotra, po którym, z Felicjanny Cholewińskiej: Władysław, Zygmunt, Jadwiga i Felicja; *Władysława* Kazimierza Michała, dwukrotnie żonatego, 1-o voto z Zofją, 2-o voto Kazimierą Sobolewskiemi, siostrami, którego synowie: Bronisław i Tomasz; *Kazimierza* Fabjana, po którym, z Marjanny Fornalskiej, syn Roman; *Józefa* Karola, wylegitymowanego wraz ze starszemi braćmi ze szlachectwa w Królestwie 1859 r., ożenionego z Emilją Orłowską, z której syn Roman; Walerego po którym, z Marji Horbaczewskiej, syn Stanisław; Michała; Alfonsa, urodz. 1863 r.; Helenę za Wincentym Januszkiewiczem; Weronikę, 1-o v. za Fulgentym, 2-o v. za Wilhelmem Sakowiczami; Zofję za Kamilem Berezą; Felicję za Franciszkiem Dąbrowskim i Stanisławę (Teka Kossak. i Łopac.).

LUBIŃSCY różni. Bieńko i Mikołaj z Lubinia v. Lubienia 1427 roku na Rusi Czerwonej (Not. Zamoyskiego). Pumin v. Kumin (?) z Lubinia 1440 i 1441 roku ma sprawy we Lwowie (AGZ. XIV). Stanisław z Lubina, występujący 1453 roku we Lwowie, jest Stanisławem z Chodcza (Ob. t. III f. 19).

Jan Lubiński, 1545 r. ławnik sądu leńskiego w Tyńcu. N., dzierżawca Wżdżar, w szczyrzyckim, 1581 r. (Paw.). Grzegorz, syn Wawrzyńca, przekazał sumę swą u Drohojowskiego Grzegorzowi Rospiteńskiemu 1613 r. (Gr. Przem.). Antoni współdziedzic Popowiec na Podolu 1822 r.

Teofil, syn Antoniego, wnuk Grzegorza, prawnuk Grzegorza, praprawnuk Stanisława Krzysztofa, syna Romana, dowiódł szlachectwa 1835 r., w gubernji podolskiej (Spis.).

Stanisław Kostka z synem Cezarym Jerzym, Michał i Jan Chryzostom Karol, synowie Kązimierza, wnukowie Stanisława, prawnukowie Michała, wywiedli się ze szlachectwa 1848 r., w gubernji wołyńskiej. Synowie Cezarego Jerzego:

Władysław Maksymiljan Franciszek, Cezary Maksymiljan, Stanisław Adolf i Mieczysław Izydor, wpisani 1890 roku do ksiąg szlachty gubernji wołyńskiej i kijowskiej (Spis.).

LUBIWICZ (?) Andrzej Władysław, elektor króla Michała na Żmudzi, pewno Lubowicz.

LUBKIEWICZOWIE. Jan podpisał 1763 r. manifest drugi szlachty litewskiej (V. L. VII f. 70). Jan z synem Kazimierzem, Stanisław z synami: Kazimierzem i Fulgentym, i Andrzej z synami: Tomaszem i Klemensem, synowie Tomasza, oraz Franciszek i Antoni, synowie Józefa, wszyscy zaś wnukowie Kazimierza, prawnukowie Jana Lubkiewicza, 1696 r. dziedzica dóbr Chomiczowskie, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa 1821 roku przed Deputacją Wywodową wileńską.

Andrzej Lubkowicz, z województwa brzeskiego litewskiego, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku.

LUBKOWIE i LUBKOWSCY, patrz *Łubkowie, Łubkowscy.*

LUBLEWSCY z Lublewa, w gdańskim. Jerzy Bronk Lublewski 1680 r. Eufrozyna Machówna Lublewska 1669 r. (Kętrz.). Jan Jerzy, poseł pruski, podpisał 1733 r. manifest za Augustem III-m (Obl. Warsz. 49 f. 611). Jakób, wierzyciel Borzestowa 1795 r. Jan, dziedzic Borku 1804 r., w kartuskim.

LUBLICCY z Lublicy, w powiecie pilzieńskim. Stanisław zaślubił 1700 r. w Krakowie Teresę Gatkowicównę (metr. u Najśw. Panny Marji). Ten sam może Stanisław został burgrabią krakowskim 1738 r. Mikołaj zaślubił 1749 r. Katarzynę Trzecieską (metr. w Limanowej), z której: Onufry Antoni, ur. 1760 r. i Wincenty, ur. 1762 roku (metr. w Łososinie). Józef pozwany 1792 przez Gutowskich o część Tuliszowa (Obl. Gr. Krak. 223 f. 123), miał, z Wiktorji Gawrońskiej, synów: Gabrjela Józefa Jana, urodz. 1790 r. i Stanisława Jana, urodz. 1791 r. (metryki w Lubczy).

LUBLIŃSCY h. ROLA (?) z Lubliniec, w ziemi bełskiej. Świętosław, syn Jana, z Lublińca 1406 r., Wawrzyniec, syn Michała, 1444 r. studenci Uniwersytetu krakowskiego. Andrzejowi i Damjanowi zabezpieczył 1531 r. dług ks. Sanguszko (Bracł. XVI f. 345). Fabjan pozwał 1636 r. Andrzeja Hulewicza, o tyrańskie pobicie brata jego Mikołaja, śpiącego w Drozdniach (Gr. Łuck.). Jerzy, zaślubił 1715 r. w Krakowie Elżbietę Żywiecką. Jan, z żoną Anną, i bratem Michałem, mają 1722 r. sprawę w Lublinie z Dominikanami włodzimierskiemi. Antoni i Jerzy, z województwem wołyńskim, Franciszek i Ludwik, z witebskim, podpisali 1733 r. elekcję Leszczyńskiego.

Zygmunt, dworzanin Jabłonowskich, pozwany 1738 r. przez Drohojowskich o rzeczy po Brzuchowskim, strażniku koronnym (Gr. Krzem.). Antoni, wojski nowogrodzki, z żoną, Marjanną z Jakubowskich, zyskał 1774 r. wyrok sądu ziemskiego na Węglińskich (M. D. Wąs.). Ignacy podpisał 1763 r. manifest drugi szlachty litewskiej (V. L. VII f. 68).

Antoni Tomasz z synami: Wincentym i Piotrem, syn Mikołaja, wnuk Pawła, prawnuk Konstantego, wylegitymowany 1849 roku, w gubernji podolskiej (Spis.).

LUBNICCY, patrz *Łubniccy*.

LUBOCCY h. WŁASNEGO z Lubocina, w powiecie puckim. Herb ich przedstawia w srebrnym polu gałązkę o trzech listkach zielonych, w koronie nad hełmem pawi ogon, a na nim trzy oszczepy końcami na dół (Ostr. Nr. 1858). Niektórzy brali przydomek Hulda.

Henryk Lubocki został sędzią ziemskim puckim 1525 r., wyjednał 1540 r. komisję do rozgraniczenia Lubocina od Warszewa, należącego do rajców gdańskich; rozgraniczenia tego dokonano 1541 r. Potwierdzenie wydane 1548 r. na prośbę Jana i Michała Lubockich (Wierzb. IV. 8125, 8295 i 8298).

Jan, stolnik królewski 1561 roku (M. 93 f. 316). Piotr, sędzia ziemski pucki, umarł 1624 roku, ożeniony był z Manteufflówną. Dom ten wygasł w XVII-m wieku.

LUBOCCY w kaliskim. Michał Lubocic świadczył w Kaliszu 1410 roku (Pis. Dz. Pols. IX). Rafał z Lubocic obrany arbitrem w sprawie granicznej Macieja Dąbrowskiego z Marcinem Falęckim, w czasie wyprawy wołoskiej 1497 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 221). Wsi Lubocic już w XVI-tym wieku w kaliskim nie było.

Maciej Lubocki, inaczej z Gawroniowa, wziął 1464 r. w zastaw Buczniówkę na Rusi od Reja.

z LUBOCHNI. Elżbieta, wdowa po szlachetnym Jakóbie, wójcie z Lubochni i synowie ich: Jan i Stanisław, utrzymani przy dożywociu na wójtostwie Lubocheńskim 1512 r. (Wierzb. IV. 1838).

LUBOCHOŃSCY h. OSTOJA. Justyn z synami: Antonim Michałem, Janem Aleksandrem, mającym syna Justyna, Mikołajem, mającym syna Edwarda, Józefem, mającym synów: Aleksandra Teofila i Bonifacego Michała, i Bonifacym Michałem, Wincenty i Franciszek, synowie Karola, wnukowie Stanisława, prawnukowie Florjana Stanisława, praprawnukowie Stanisława Stefana Lubochońskiego 1656 r., dziedzica dóbr Stracze, Maciejewska, Żeladzie, Bocharyszki, Smułkowszczyzna i Budowszczyzna, w oszmiańskim, dowiedli pochodzenia szlacheckiego 1835 r. przed Deputacją Wywodową wileńską. Patrz *Libochońscy*.

LUBOCHOWSCY h. BEŁTY. Marcin, rządca dóbr Bałdrzychów i Góra Bałdrzychowska własnych opactwa Sulejowskiego 1552 r. (Wittyg).

LUBOCHOWSCY h. WĄŻ z Lubochowa, w powiecie lelowskim. Lubochów, albo Lubochowy Damjany i Lubochowy Wygnanów, już w końcu XIV-go wieku był własnością licznie rozrodzonej szlachty z rodu Zachorzów, a miała tam i drobne cząstki szlachta okoliczna z innych rodów.

Wisko, Jakób, Wacław, Jan i Klemens z Lubochowa, Jan z Wygnanowa, i bracia Andrzej i Miroszek z Damjanów, naganieni przez Mikołaja z Wojciechowa, dowiedli 1389 r. szlachectwa i herbu Wąż, zawołania Zachorz (Inscrip. Clenod.).

Pęcław z Lubochow, komornik ziemski krakowski 1381 — 1384 r., ożeniony z siostrą Przedbora z Łowiny, miał córki za Spytkiem z Probolowic i za Andrzejem z Boczkowic 1385 r. i synów: Bogusława 1385 — 1400 r., Jakóba 1389 roku i Wacława, zwanego Gilem, który miał liczne sprawy w sądzie krakowskim, w latach 1376 — 1404.

Świętosława z Lubochowa stawiła 1376 r. świadków przeciw Ramoldowi z Potoka. Andrzej z Lubochowa i Dobrkowa 1376 r., świadczył 1398 r. przy wywodzie szlachectwa, zastawił 1400 r. część Wacławowi.

Herb Wąż.
(Zachorz).

Jan z Lubochowa i Łowiny, ożeniony z Osanną z Brzostowej i brat jego Piotrek 1376 — 1400 r. Mikołaj v. Mikul 1379 — 1400 r., Stanisław 1376 — 1386 r., Szymon 1381 r., Przybysław 1384 r., Marcin 1376 — 1387 r. Witosława v. Wichna 1382 — 1394 r., dziedzice cząstek w Lubochowach. Mirosław kupił 1388 r. część od Śmichny Pawłowej. Sulkowi świadczył 1376 r. brat Michał z Mysłowic. Ten Michał, zwany Gruszką z Lubochowa i Mysłowic, ożeniony z Katuszą z Brzuchani, nie żył już 1381 r.

Wymieniony w wywodzie Wisko v. Wit, zaświadczał 1404 r. szlachectwo współherbownika, porąbał 1421 r. Piotrkowskiego. Syn jego Jakób, student Uniwersytetu krakowskiego 1420 r. Maciej z Damjanów Lubochów świadczył 1400 roku. Marcin i Mikołaj świadczą 1432 r. przy wywodzie szlachectwa. Andrzej 1471 r. w Żarnowcu obecny. Marcisz ma dostawić do sądu syna Jana, pozwanego przez Stanisława z Potoka 1475 roku (St. Pr. P. Pom. VII i VIII; Helc. II).

Dobra Jana Snioszka Wyglusza Damjanowy i Lubochowy, Piotra Wyglusza, Zygmunta Pręczka, Jana Mszczuja, Stanisława Mroczka w tychże Lubochowach i Zygmunta ze Starych Lubochów, uległy konfiskacie za niestawienie się dziedziców na wojnę 1497 r. (Wierzb. II. 1004).

Samuel, Hieronim i Piotr Lubochowscy mają sprawę w Lublinie 1598 r. (Wyr. Lub. 78 f. 1104).

LUBODZIESCY h. NAŁĘCZ z Lubodziesza, w powiecie świeckim. Wielisław, dziedzic Lubodziesza 1421 roku. Jan Lubodzieski z Sobiesęków świadczy w Sieradzu 1428 r. (Zs. Sier. 9 f. 179).

Mikołaj, ławnik ziemski świecki, otrzymał 1521 roku od króla 20 łanów w Siemkowie, w świeckim, na prawie chełmińskim (Wierzb. IV. 4007). Jan, biskup chełmiński 1551 r., umarł 1562 r.

Niesiecki wymienia dwóch braci, Jakóba, dziedzica Bartoszewic, żonatego z Plemięcką i Krzysztofa, żonatego z Knutówną; obaj mieli potomstwo w połowie XVII-go wieku. Wacław, elektor Jana Kazimierza z województwa chełmińskiego.

LUBOHORSCY. Mikołaj, ziemianin sanocki 1623 i 1626 r., stawił się na popis ziemi (AGZ. XX). Eljasz nabył 1663 r. półtrzecia łana wójtowskiego (kniastwo) w Lubohorze, w ekonomji samborskiej, od Brzezińskiego, chorążego nurskiego (AGZ. X. 4908).

LUBOJEŃSCY z Lubojni i Lubojenki, w powiecie wieluńskim. Siemko z Lubojni, z djecezji gnieźnieńskiej, pozwany 1407 r. o grabież dóbr klasztoru Św. Andrzeja w Krakowie. Benedykt, syn Filipa, student Uniwersytetu krakowskiego 1458 r. Dobra Małgorzaty i Katarzyny, córek niegdy Jana Kalgi z Lubojni i Jakóba Kassina z Lubojenki, skonfiskowano 1497 r. za niestawienie się dziedziców na wojnę (Wierzb. II. 1057). Marcin Wilk z Małej Lubojni pozwany o dziesięciny przez plebana z Borowna 1503 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Piotr i Stanisław Lubojeńscy i Stanisław Lisek, dziedzice Lubojenki 1552 r. (Paw.), Jakób Wojciech podpisał, z województwem sieradzkim, obiór króla Michała, a N. elekcję Leszczyńskiego 1733 r. Zofja, żona Aleksandra Karczewskiego w początkach XVIII-go wieku (V. L. VIII f. 171). Marjanna Michałowa Gromadzka zawarła 1815 roku umowę z Leszczyńskim o wydanie córki za niego (A. Lwow. For. Nob.).

[LUBOMELSCY. Stanisław, syn Jana, właściciel folwarku w Lublinie 1596 roku (Wyr. Lub. 65 f. 697). Mają być herbu Zadora, według nagrobku w Lublinie.]

LUBOMĘSCY v. LUBOMYSCY h. POMIAN z Lubomyśla, w powiecie konińskim. Jan, syn Racława z Lubomyśla, student Uniwersytetu krakowskiego 1444 r. Wojciech Lubomyski z orszakiem poszedł na wojnę turecką 1498 roku (St. Pr. P. Pom. VII. 546). Tomasz interesowany w sprawie testamentu Gosławskiego 1502 r. Tenże Tomasz, Marcin i Jakób, byli na wojnie wołoskiej w orszaku Jezierskiego, chorążego poznańskiego, o czem złożone zeznanie 1511 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 746 i 1657). Jana, rycerza z Lubomyśla, dzień śmierci zanotowany w Nekrologu Lędzkim.

Herb Pomian.

Marcin, dziedzic Denkowa, Szyszłowa, Nierzewnicy, Giewartowa, Czatomia i Izdebna 1553 r. (Wittyg).

Jan Lubomyślski i Zofja Lubomęska, dziedzice Lubomyśla, Sławęcina i Mikorzyna 1579 r. Jan, dziedzic Izdebna i części Szyszłowa, w gnieźnieńskim, Wojciech części Wargowa, w poznańskim, i N części Gostomi, w gnieźnieńskim, 1580 r. (Paw.). Jadwiga, żona Tomasza Psarskiego 1565 r.

Sebastjan, syn Jana, ma sprawę z Mikołajczewskim 1603 r. Adam, syn Piotra, zawarł 1620 r. układ z hr. Mikołajem Latalskim. Tomasz i Baltazar, synowie Gabrjela, pokwitowani 1618 roku przez Bronisza. Baltazar, pobity przez Stempczyńskich 1622 r. Córki jego: Marjanna i Katarzyna mają sumę u Wysockiego 1652 r. Ewa z Budzisławskich obrała plenipotentów 1624 r. Barbara, Norbertanka w Strzelnie, zmarła na zarazę 1624 r. (Gr. Przed. 15 f. 595; 51 f. 438; 64 f. 187; 66 f. 3; 67 f. 135; 68 f. 526; 73 f. 394; Nekr. Strzel.).

Krzysztof, syn Jakóba, kwitował 1593 r. Lubstowskiego, miał córkę Reginę za Pawłem Łąckim 1619 r. i synów: Pawła i Jana. Paweł zapisał 1618 roku oprawę żonie, Annie Klonowskiej, sprzedał pustkowie Raczkowskie Mikołajewskiemu 1624 r., wraz z żoną kwitował się z bratem i bratową 1628 r. Jan otrzymał od ojca 1618 i 1619 r. Trzebuchowo Kamienne, zapisał 1620 r. oprawę żonie, Dorocie Krzeskiej, z nią razem nabył Ogorzelewo 1621 r. i Chrostowo 1629 r. Synowie ich: Michał i Jakób, z żoną Barbarą, spłacają 1640 — 1642 r. z Chrostowa resztę należności Bielickiej i Jakób nabywa część od brata (Gr. Przed. 41 f. 224; 60 f. 55; 62 f. 4; 64 f. 465, 466 i 468; 65 f. 618; 66 f. 212, 292, 754 i 787; 68 f. 115, 368, 478 i 515; 69 f. 188 i 795; 71 f. 259, 335 i 410).

Marcin, żonaty z Zofją 1679 r. (Ibid. 78 f. 176). Andrzej, z województwem poznańskim, podpisał obiór Augusta II-go, a Wojciech, z kaliskim, Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Stanisław, posesor Broniszowa, syn Macieja i Marcjanny Kleczyńskiej, wnuk Mikołaja i Katarzyny Wodeckiej, prawnuk Aleksandra i Zofji Głembockiej, przeprowadził wywód szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilzieńskim. Syn jego, urodzony z Salomei Smarzewskiej, Erazm Jan Onufry, zaślubił 1811 r. w Jazłowcu Rozalję Zabłocką, z której Zenon, ur. 1813 r. (metr. w Lataczu), legitymował się ze szlachectwa w galicyjskim Wydziale Krajowym 1868 r., a z żony, Juljanny z Schaelingów, pozostawił: Zenona, urodz. 1838 r., kanonika katedralnego lwowskiego; Władysława Ruperta i Stanisława Emila, wylegitymowanych 1875 r. (M. Dun. Wąsow.).

LUBOMIRSCY h. DRUŻYNA (ŚRENIAWA bez krzyża) z Lubomierza, w. powiecie szczyrzyckim. Ród Drużynów jest odłamem rodu Śreniawitów, a z tego, że przy nowym zawołaniu zachował pierwotny znak herbowy rodu, to jest Krzywaśń bez krzyża (kij, laska zakrzywiona w obu końcach w kształcie litery S, co ma być oznaką godności kapłańskiej), można przypuszczać, że rozdział na te dwa rody, przejście jednej Drużyny Śreniawitów z nad rzeki Śreniawy, w powiecie proszowskim nad Stradomkę i dopływ jej nazwany potem Śreniawą, w szczyrzyckim, miało miejsce w bardzo odległych, może nawet w pogańskich czasach.

Herb Drużyna.

Wśród dość licznych włości Drużynów Lubomierz jako gniazdowy majątek występuje dopiero w połowie XV-go wieku, a pierwszą wzmiankę o nim spotykamy w aktach krakowskich z 1398 r. [1]).

Najdawniej, bo 1272 r., pisali się z Gdowa, następnie już 1306 r. ze Szczyrzyca. W połowie XIV-go wieku i później przy coraz większym rozradzaniu się i rozdrabnianiu dóbr

[1]) Przechowywany w Metryce koronnej, a oblatowany 1682 r. w grodzie krakowskim akt działowy Lubomirskich z 1088 r. jest tak lichym falsyfikatem, że go rozważać nie warto.

spotykamy Drużynów ze Słupa, Lipia, Boczowa, Łapanowa, Stadnik, Kępanowa, Grabia i licznych innych

Za protoplastę Lubomirskich uważamy Andrzeja z Boczowa, występującego w dokumentach i aktach w latach 1361 — 1382. Był on dziedzicem Boczowa, Gdowa, Zbigniewa (dziś Zbydniów), Wieruszyc, Grabi, Rybia, Zręczyc, Brzozowej, Ubrzeża, Więczymirowa i Więckowic. Z pierwszej żony pozostawił syna Prandotę, zwanego Laska, wojskiego krakowskiego 1377 — 1398 r., od którego poszli Skarbkowie ze Zręczyc; z drugiej zaś Jaśka z Rybia i Zbigniewa, Olanta z Boczowa, bezdzietnego z żoną Świętochną, córką Zbyszka z Wronowa, i Michała z Grabi i z Wieruszyc (KDM.; KKKr.; St. Pr P. Pom. VII i VIII).

Michał z Grabi odgraniczył 1398 r. dobra swe Lubomierz od Gruszowa, własności Idziego z Gruszowa (St. Pr. P. Pom. VIII. 7736 , w latach 1388 — 1400 wraz z braćmi częste ma sprawy w sądach krakowskich. Syn jego, Mikołaj z Grabi, razem z braćmi rodzonemi dzieli się 1414 r. spadkiem po stryju Olancie z braćmi stryjecznemi: Mikołajem, Andrzejem, Zbigniewem i Janem, synami Jana ze Zbigniewa (Lib. Coll. Crac. V f. 392 i 648).

Po jednym z niewymienionych imiennie braci Mikołaja z Grabi iść musieli: Piotr, Jan i Stanisław, bracia Lasoccy 1452 r. (Zap. Grodz. Krak. 8 f. 825), z których Jan widocznie umarł bezdzietny, a Piotr i Stanisław Lubomirscy dopełnili 1465 r. działu dóbr ojczystych. Na mocy tego działu Piotr wziął Lubomierz, Grabie, Walową Górę, Pasierbiec i młyn niższy na Łososinie, Stanisław Lasocice, Bojanczyce, Szawę i części w Balinie, Szyku i Łososinie. Stanisław nazywał się czasem Lubomirskim, ale przeważnie Lasockim i od niego poszli Drużynowie Lasoccy. Piotr jest protoplastą Lubomirskich.

Piotr Lubomirski, żonaty z Dorotą Gnojeńską, wraz z synami: Jakóbem i Piotrem, procesował się 1479 r. z Prokopem Kępanowskim i Piotrem Laskowskim, nie żył już 1494 r., w którym wdowa jego pozwała brata, Jana z Gnojnika, o obelgę.

Piotr, syn Piotra, ożeniony z Małgorzatą, córką Piotra z Błędowa 1485 r., umarł bezdzietny przed 1499 r. Pozostałym synom: Jakóbowi, Stanisławowi, Dymitrowi inaczej Dzietrzychowi i Feliksowi, pozwoliła matka podzielić się dobrami oprawnemi (Helc. II. 4213, 4419 i 4515; A. Krak.).

Jakób, najstarszy syn Piotra, podstarości krakowski 1491 r. i 1493 — 1495 roku, sędzia grodzki 1491 — 1495 r. i 1499 — 1519 r., pisarz grodzki 1505 roku, sędzia ziemski krakowski 1506 r., umarł w Lipcu 1519 r. W 1498 r. otrzymał pozwolenie na poszukiwanie kruszców w województwie krakowskim; uwolniony 1502 r. od wyprawy wojennej dla straży zamku krakowskiego, otrzymał 1503 r. część Gruszowa, skonfiskowaną Janowi Jodłowskiemu, 1504 r zwraca mu król 15 grzywien wydatków poniesionych na sejmie, a 1505 r. dostaje 55 grzw. i jedenaście łokci aksamitu na płaszcz, 1504 r. bierze za konsensem królewskim w dzierżawę Tymbark od Jordana, a 1514 r. Rajbrot od Kmity, kupuje 1507 r. od Rejów za 430 grzyw. Krzesławice i część Sierakowa i Żegartowic, w szczyrzyckim, wykupił sołtystwo w Siemichowie, w bieckim, od Mikołaja, plebana z Gruszowa, za 990 grzyw., które mu król na tym sołtystwie zabezpiecza, z nieznanej nam żony

pozostawił syna Joachima (M. 19 f. 68; Wierzb. II. 1208; III. 843, 1158; IV. 2358 i 2862; T. Paw. I).

Joachim, dworzanin królewski, otrzymał 1550 r. w dożywocie starostwo jasielskie, a 1558 r. pensji rocznej 200 grzyw. O opiekę nad nim był długi spór. Sąd odsunął od niej stryjów jego rodzonych, Stanisława i Feliksa, a zamianował opiekunami Mikołaja Jordana, Baltazara Skarbka z Zręczyc i Zbigniewa Łapkę z Łapanowa. W trakcie tego Skarbek umarł, Joachim doszedł do pełnoletności i pokwitował z opieki Jordana i Łapkę 1521 r. Był dziedzicem Grabi, Tarnowej, Gruszowa, Krzesławic, Dziekanowic i innych dóbr, 1525 r. dowodził, że Kwassowice także objął po ojcu, umarł 1570 roku heretykiem, pochowany w Tarnowej (St. Pr. P. Pom. VI. 204, 205 i 303; M. 37 f. 271; 73 f. 92; 78 f. 289; 90 f. 319; 108 f. 433; Wierzb. IV. 3928).

Stanisław, trzeci z rzędu syn Piotra, współpatron kościoła w Łapanowie, dziedzic Lubomierza, otrzymał 1498 r. skonfiskowane dobra Świeborowice i sołtystwo w Jedlance, w krakowskim, niedopuszczony do opieki nad Joachimem, obecny w Krakowie 1527 r., ożeniony był z Anną z Pacanowa Secygniowską, sędzianką sandomierską, która zrzekła się 1499 r. działu w Pacanowie, a żyła wdową jeszcze 1550 r. Córka ich Konstancja, była drugą żoną Stanisława Stadnickiego, kasztelana zawichoskiego 1540 r., a była podobno i druga córka Dorota za Gabrjelem Rakowskim (M. 77 f. 389; Zap. Zs. Wiśl. I f. 618; Wierzb. II. 145; Akta Krakow.).

Synami, zdaje się, Stanisława byli: Stanisław i Seweryn z Lubomierza, którzy razem z Stanisławem z Sławkowic, świadczyli 1544 r. w Krakowie.

Stanisław z Lubomierza, razem z Mikołajem z Jawczyc, jako stryjeczni bracia herbu Krzywaśń, inaczej Śreniawa bez krzyża, asystowali Korduli, wdowie po Marku Ratoldzie, która 1539 r. dobra swe Tarnowę, Wolę Tarnowską i nowo osadzoną część Łęgu, darowała rodzonemu siostrzeńcowi swemu, Stanisławowi Stadnickiemu, synowi jej siostry Barbary (Wierzb. IV. f. 6306).

Seweryn z Lubomierza, oprawił 1553 r. żonie Annie, córce Jana Odrowąża Dembińskiego ze Szczekocin, 1,600 flor. posagu i wiana. Anna już wdowa z dziećmi: Stanisławem, Zofją, Barbarą, Katarzyną i Elżbietą, zawarła ugodę z Elżbietą Kempanowską 1563 roku (Zap. Zs. Krak. 9 f. 863; 24 f. 2; Wyr. Lub. 12 f. 185). Stanisław, podżupek krakowski 1590 r., podstarości i sędzia grodzki sandecki 1596 r., starosta sandecki 1598 r., dziedzic Lubomierza, Kobylca, Janiszówki, Lężan, Woli Lubomierskiej, w imieniu matki zawarł 1583 r. układ z jej siostrami, kupił 1586 r. część Stróży od Wielogłowskiej, 1596 r. występuje jako współpatron kościoła w Łapanowie, a na mocy układu z Benedyktynkami, jako patron kościoła w Brzeźnicy, ożeniony z Magdaleną Palczowską, żył jeszcze 1609 r., a pozostawił córki: Zofję, 1-o v. za Stanisławem Kąckim, 2-o v. za Krzysztofem Rarowskim 1646 r.; Annę za Pawłem Szczawińskim 1630 r. i Katarzynę, i syna Sebastjana (Zs. Krak. 48 f. 463; Wyr. L. 67 f. 579; 72 f. 56; 75 f. 602; Zap. Lub. 5 f. 659; 15 f. 553; Paw; V. L.; M. 179 f. 160 i 161; A. Krak.).

Sebastjan, dworzanin kardynała Radziwiłła 1598 r., starosta sandecki 1613 roku, zmarły 1627 r., z Elżbiety Drohojowskiej, podkomorzanki przemyskiej, 1-o voto Erazmowej Herburtowej, pozostawił jedynego syna Krzysztofa, na rzecz któ-

rego uczyniła 1630 r. zrzeczenie się dóbr ciotka Szczawińska. a który umarł młodo i bezżennie (M. 165 f. 79; Zap. Lub. 24 f. 1058; Zs. i Gr. Krak.).

Dzietrzych (Teodoryk) vel Dymitr, czwarty syn Piotra, 1499 r. jest sprawcą Dzierżka Wilczka w Lubieniu pod Lwowem, według Okolskiego był podstarościm zatorskim i umarł 1529 r., ożeniony z Elżbietą, córką Czarnego Miklasza z Jawczyc i Podola, podstarościego krakowskiego, starosty oświęcimskiego, miał kilkoro dzieci, z których znamy dwóch synów: Piotra i Mikołaja. Piotr, dworzanin królewski 1536 r., poseł do królowej Izabelli wegierskiej 1541 r., umarł 1544 roku (M. L. 28 f. 102; M. 68 f. 214; 74 f. 297; Bielski).

Mikołaj, dziedzic Jawczyc, 1539 r. asystował jako brat stryjeczny klejnotny Korduli Ratoltowej, nabył 1547 r. od Jana Skarbka dożywocie na Glinniku Wyższym, czyli Adamowie, w bieckim, jest i dzierżawcą tymbarskim 1551 r., zapisał 1548 r. oprawę żonie, Barbarze z Kluczewska Chocimowskiej, stolnikównie sieradzkiej, i wraz z nią otrzymał 1578 r. konsens na cesję dzierżawy Tymbarskiej synowi Mikołajowi, umarł wkrótce po tem kalwinem, ale dzieci wróciły wszystkie do katolicyzmu, a było ich sześcioro: Beata, żona Jana Mstowskiego 1594 r.; Jadwiga, żona Pawła Samborzeckiego 1594 r.; Barbara, 1-o v. żona Mikołaja Palczowskiego, 2-o v. Krzysztofa Niewiarowskiego, dziedziczka Zambrzyc i Jaszczurowej 1608 i 1613 roku; Mikołaj; Prokop i Sykstus (M. 75 f. 24; 79 f. 452; 80 f. 38; 82 f. 637; 128 f. 15; 141 f. 297; Wierzb. IV. 6306 i 7866; Wyr. Lubel. 8 f. 12; 58 f. 672).

Mikołaj otrzymał 1578 r. od ojca dzierżawę Tymbarku, 1591 r. został burgrabią krakowskim za cesją Sebastjana, kasztelana małogoskiego, zapisał tegoż roku. żonie, Zofji z Rogowa Minockiej, dożywocie na Tymbarku, był dziedzicem Tarnawy, Grabi, Woli Grabskiej, Jasnej, części Kawca 1581 r., umarł bezdzietny, a wdowa po nim wyszła 2-o v. za Łukasza Śladkowskiego, 3-o v. za Adama Wilkanowskiego (M. 136 f. 75 i 296; Wyr. Lub. 75 f. 324; Paw.).

Prokop świadczył 1578 r., wraz z bratem Mikołajem, w sprawie o zabójstwo Zbigniewa Stadnickiego, nie żył już 1583 r.

Sykstus, dziedzic Smolic, dzierżawca Glinnika i Słopnicy 1581 r., a po bracie dziedzic Tarnawy v. Tarnowej, obrany 1587 r. na pospolitym ruszeniu w Proszowicach sędzią z oświecimskiego, żył jeszcze 1607 r., a z Anny Palczowskiej, pozostawił: Zofję, Norbertankę na Zwierzyńcu pod Krakowem; Katarzynę, 1-o v. Piotrowę Jordanowę, 2-o v. Pawłowę Gajowską, dożywotniczkę Krzywaczki 1623 roku; Jadwigę Olbrachtowę Niewiarowską, Mikołaja, studenta Uniwersytetu w Padwie 1599 r., kanonika krakowskiego 1612 r., autora panegiryku wierszowanego na wesele ks. Ostrogskiej, zmarłego 1617 r.; Joachima i Sykstusa (M. 152 f. 120; Paw.; V. L. II f. 234; Łęt.).

Joachim zapisał 1608 r. żonie, Katarzynie z Domiechowic, 10,000 florenów, miał sprawy pieniężne z Dembińskiemi 1609 — 1610 r., umarł bezdzietny, a wdowa po nim po zrzeczeniu się pretensji braci jego, sama jedna procesuje 1614 r. Domaradzkiego, byłego dzierżawcę Woli Tarnowskiej i Nowej Wsi (M. 152 f. 97 i 455; Zap. Lub. 18 f. 81; A Krak.).

Sykstus, poseł na sejm i deputat oświęcimski na Trybunał radomski 1631 roku, wojski krakowski 1649 r., ożeniony z Zofją z Pojałowic Staszkowską 1640 r., fundator kościoła w Kętach, umarł 1651 r., pochowany w Krakowie u Karmelitów

na Piasku. Jedyny syn ich, Dezydery Aleksander, elektor Jana Kazimierza z krakowskiego, rotmistrz królewski, otrzymał 1658 r. list przypowiedny na chorągiew ze 150 koni kozackich, ożeniony z Anna Karnkowską 1653 r., zapisał jej 16,000 florenów posagu 1666 r., umarł bezdzietny, a wdowa jest 1671 r. 2-o v. za Franciszkiem Łodzińskim (Obl. Krak. 65 f. 133; Gr. Krak. 261 f. 1162; Sig. 1 f. 129; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 22; V. L.; A. Krak.).

Do tych linji należał Marcin, procesowany przez Kosseckich 1556 r. (Zs. Krak. 14 f. 168). Jakób, dziedzic Wolicy 1566 r., żonaty z Katarzyną Wieruską 1571 r. (Teka Rulikow.) i Adrjan, którego żona Zuzanna, wpisana 1604 r. do Arcybractwa Miłosierdzia w Krakowie.

Feliks, piąty syn Piotra, kupił 1506 r. Sławkowice od Adama z Błędowa, a odtąd i on i synowie jego pisali się Lubomirskiemi z Sławkowic, był dziedzicem Grajowa, Gobikowej, dzierżawcą Klokowej i Rzuchowej, trzymał także królewszczyznę Pierzchowiec, na wykupienie której dany był konsens 1507 r. Janowi Sapiesze, ten jej jednak nie wykupił, dokonał tego dopiero 1511 roku Spytek z Jarosławia (Wierzb. IV. 88 i 1110), razem z bratem Stanisławem nie dopuszczony został do opieki nad synowcem Joachimem 1521 r., żył jeszcze 1530 roku. Ożeniony z Beatą, córka Czarnego Miklasza z Podola i Jawczyc, z rodu Odrowążów, podstarościego krakowskiego i starosty oświecimskiego, siostrą bratowej Dzietrzychowej, pozostawił z niej liczne potomstwo. Z córek: Elżbieta była żoną Jana z Przybysławic Minora 1525 r. (Zs. Wiśl. I f. 838); Anna wyszła 1-o v. za Jana Zabawskiego, owdowiała 1523 r. i wyszła 2-o v. za Pawła Mruka z Siециechowic 1525 r; Katarzyna podobno za Janem Gabańskim. Była prawdopodobnie jeszcze jedna córka za Marszowskim, bo Jakób i Stanisław Lubomirscy nazwani są 1545 r. wujami Zofji z Marszowic Gamratowej, wojewodziny mazowieckiej (Wierzb. IV. 7329 i 7330). Synowie: Jakób, Stanisław, Sebastjan i Wawrzyniec, kupili 1533 r. Sułow od Andrzeja Sułowskiego, a 1535 r. wyjednali nakaz odgraniczenia Grajowa od starostwa dobczyckiego.

Jakób, proboszcz z Dziekanowic 1545 r., syndyk Klarysek Starosądeckich 1546 r., posesor wójtostwa w Bieganicach 1553 r. Wawrzyniec był 1533 r. studentem Uniwersytetu krakowskiego, umarł zdaje się bezżenny. Sebastjan, dworzanin królewski, stolnik krakowski, tytułowany stolnikiem nadwornym 1551 r., podstolim koronnym 1553 r., który to urząd połączony był wtedy jeszcze ze stolnikostwem krakowskim, został starostą sanockim 1553 r., otrzymał 1550 r. sto grzywien z Żup wielickich, założył 1557 r. miasto Przyłęk, w starostwie sanockim, umarł 18-go Kwietnia 1558 r., pochowany w Sanoku (M. 80 f. 89; 84 f. 333; 89 f. 388; Gr. Sandec. 6 f. 138; A. Krak.; Star. Monum.; Arch. Sang.; Teka Rulikowskiego).

Stanisław, syn Feliksa drugi z rzędu, sprzedał 1533 r. łąkę w Pawlikowicach Morsztynowej, dziedzic Sławkowic i Grajowa, oprawił 1537 r. żonie, Laurze de Effren, szlachciance włoskiej, przybyłej do Polski z królową Boną z Baru i wyposażoną tysiącem florenów przez Bonę, 1,200 florenów (M. 54 f. 103), kupił 1537 i 1549 r. część Łazan, 1549 r. Wolę Gomołczewską, 1550 r. Sędziejowice, część Głowa i Niedomic, oprawił 1544 r. drugiej żonie Barbarze, córce Hieronima Hruszowskiego z Zabłocia, zwanej z węgierska Hrussoy de Zablath, 3,000 flor. posagu i wiana na Sławkowicach, Zborowie, Woli, Sosnówkach i Zabłociu (Zs. Krakow.

7 f. 805 i 1143). kwitował 1561 r. Erazma Morsztyna, żył jeszcze 1571 r. Pozostały po nim córki: Katarzyna Janowa Przypkowska i Anna Wincentowa Wieruska i syn Sebastjan.

Sebastjan urodził się z drugiej żony Stanisława, choć z napisu nagrobnego przechowanego przez Starowolskiego, gdzie wyrażono, że umarł 1613 r., mając lat 76, sądzićby należało, że urodzony z pierwszej żony. Zdaje się jednak, że lata są pomylone i Sebastjan umierając miał około 70 lat, prawdopodobnie 67 (Zarewicz Monografja Dobczyc.). Po ojcu dziedziczył na Sławkowicach, Zborowie, Grajowie, Sułowie, Trąbkach, Zabłociu, w szczyrzyckim, skupił następnie bardzo wiele majątków w Małopolsce i Rusi, a między niemi Wiśnicz i otrzymał 1595 r. od cesarza Rudolfa tytuł hrabiego S. P. Rzymskiego na Wiśniczu.

Sebastjan, żupnik krakowski 1581 — 1592 r., burgrabia krakowski 1584 r., starosta sandecki 1590 r., kasztelan małogoski 1591 r., biecki 1598 r., wojnicki 1603 r. i starosta sandomierski 1609 r., zabezpieczył 1567 r pierwszej żonie, Annie z Krużlowej Pieniążkównie, sędziance ziemskiej krakowskiej, 4,000 floren. posagu, nabył 1582 r. sarostwo bendzińskie od Provanny, otrzymał 1584 r. dożywocie dla siebie i drugiej żony, Anny z Ruszczy Branickiej na Maćkowcach, w przemyskim, a 1585 r. prawo wspólności dla niej na starostwie dobczyckim, deputat do Rady wojennej i prowizor poborów 1589 r., wyznaczony 1590 r. do lustracji starostwa lubowelskiego, wkrótce wykupił cały Spiż od Węgrów i został starostą spiskim 1591 r., odstąpił za konsensem królewskim 1591 r. burgrabstwa krakowskiego Mikołajowi Lubomirskiemu, zapisał 1593 r. dożywocie żonie, wyznaczył 1594 r. opiekunów dzieciom, dziedzic Orzechowiec, Malkowiec, Żyrawicy, Wapowiec, Łętowni; Wielboryża, Huikowiec, Dunikowic, w przemyskim, 1589 roku, Piotrkowic i Budziejowic, w krakowskim, 1598 r., sprzedał Śledziowice, Kokorzów, Małą Wieś i Brzegi — Zborowskiemu, 1599 r. odstąpił starostw: lipnickiego 1594 r. i dobczyckiego 1606 r. synowi Joachimowi, a spiskiego 1605 r. synowi Stanisławowi, wieś swą Lednicę pod Wieliczką, razem z szybem solnym, który w niej odkrył, zamienił z Koroną na dobra Porębę Niedźwiedź, co sejm 1607 r. potwierdził, tegoż roku zadzierżawił znów żupy krakowskie, umarł 1613 r., pochowany w fundowanej przez niego kaplicy w kościele Dominikanów w Krakowie. Wdowa po nim skupiła kilka domów koło bramy Św. Mikołaja w Krakowie i złączywszy je z daw nym klasztorem, wymurowała nowy kościół i klasztor Dominikankom na Gródku i wyprosiła u męża darowiznę Bielan pod Krakowem, folwarku i wsi, Kamedułom, sprowadzonym przez Wolskiego do Polski, umarła 1639 roku (Zs. Krak. 31 f. 1155; M. 123 f. 682; 127 f. 13; 129 f. 506; 131 f. 320; 135 f. 699; 136 f. 75; 150 f. 49; 151 f. 163 i 250; 155 f. 151; 156 f. 120; 178 f. 358; Gr. Sandec. 23 f. 582; Wyr. Lub. 22 f. 1437; 25 f. 400; 32 f. 427 i 668; 46 f. 833; 49 f. 45; 50 f. 137; 59 f. 63; 63 f. 474; 75 f. 61; Zap. Lub. 4 f. 106; 6 f. 747; 7 f. 695; 10 f. 376; 15 f. 46 i i 555; V. L.; Star. Monum.; Paw.).

Z córek Sebastjana: Katarzyna wyszła 1597 r. za ks. Janusza Ostrogskiego, w końcu kasztelana krakowskiego, zmarła bezdzietnie; Zofja, poślubiona 1602 roku Mikołajowi Oleśnickiemu, kasztelanowi małogoskiemu; Barbara wyszła za Jana Zebrzydowskiego, miecznika koronnego 1611 r.; Krystyna poślubiona 1518 r. Stanisławowi Koniecpolskiemu, kasztelanowi krakowskiemu. Miały być jeszcze dwie córki, młodo zmarłe, Anna, Benedyktynka w Staniątkach i Eleonora; dziwne

jednak, że napis nagrobny kasztelanowej, wyliczający całą rodzinę, żywych i zmarłych członków i sławiący jej pobożność, wcale o nich nie wspomina. Synów było dwóch: Stanisław i Joachim.

Joachim, młodszy, ur. 1588 r., otrzymał od ojca 1594 r. starostwo lipnickie, a 1606 r. starostwo dobczyckie, 1609 r. był w Padwie na Uniwersytecie, umarł 6-go Lipca 1610 r. na gorączkę przy oblężeniu Smoleńska (M. 138 f. 443; 153 f. 32).

Stanisław, hrabia na Wiśniczu, ur. 1583 r., już 1594 r. otrzymał od ojca Podoliniec ze starostwa spiskiego, jako starosta sandecki zapisany 1599 roku na Uniwersytet w Padwie, starosta spiski 1605 r., starosta dobczycki i dzierżawca tymbarski po bracie 1610 r., starosta sandomierski po ojcu 1613 r., krajczy koronny 1619 r., podczaszy koronny 1620 r., starosta białocerkiewski i lelowski 1620 roku, wojewoda ruski 1628 r., starosta zatorski 1633 r., starosta niepołomicki 1635 r., wojewoda i starosta krakowski 1638 r., ofiarowanej kasztelanji krakowskiej i hetmaństwa wielkiego 1646 r. nie przyjął, od cesarza Ferdynanda otrzymał 1647 r. tytuł księcia Św. Państwa Rzymskiego, ale go nie używał wcale, a synowie rzadko, żeby nie drażnić szlachty, fundował klasztory, Karmelitów w Wiśniczu, Pijarów w Podolińcu i Dominikanów w Lubartowie na Wołyniu, wogóle 20 kościołów wystawił.

W 1613 r. zaślubił ks. Zofję Ostrogską, wojewodziankę wołyńską, i wtedy zawarł układ z matką o starostwo dobczyckie i o działy dóbr i sum po ojcu; tegoż roku wybrany na sejmie komisarzem do granic Rzeczypospolitej i szafarzem poborów województwa krakowskiego, 1616 r. kupił Karniowice, Rzemień, Żochów, Mielec i Kolbuszowę, 1621 r. po śmierci Chodkiewicza został chwilowo dowódcą całych wojsk koronnych, ale, choć czasem nazywany hetmanem polnym, nie był nim, bo Koniecpolski, choć w niewoli, hetmanem pozostał, tegoż roku wraz z dziećmi wszystkiemi kwitował Ostrorogów, otrzymał konsens na cesję starostwa lelowskiego, 1622 r. wraz z żoną dostał starostwo rohatyńskie, które cedował 1623 r. Bałabanowi, stracił żonę, zmarłą w Połonnem w końcu 1622 r. i sam wyjechał dla zdrowia do wód 1623 r., w imieniu dzieci odstąpił ich babce, ks. Ostrogskiej, Petyhorszczyzny 1623 r., a Niemiryczowi—Noryńska 1625 r., otrzymał 1624 r. Królówkę, w krakowskim, a 1626 r. starostwo grybowskie, które oddał synowi Aleksandrowi 1628 r, dziedzic Ostropola i Lubartowa z przyległościami 1627 r., kupił dobra Łańcuckie od Stadnickich 1629 r., oddał starostwo białocerkiewskie synowi Konstantemu 1631 r., nabył 1633 r. starostwo kłobuckie od Kazanowskiego i razem ze starostwem krzepickim cedował je 1634 r. Schampachowi, otrzymał 1634 r. pozwolenie na cesję synom starostw, spiskiego i zatorskiego, zamienia dobra swoje Sierczę pod Wieliczką z szybem solnym, na inne dobra królewskie, do oznaczenia wartości których wyznaczył sejm 1635 r. rewizorów, odstąpił 1636 r. starostwa sandomierskiego synowi Aleksandrowi, podzielił 1642 r. dzieci dobrami, kupił 1643 r. część kopalni olkuskich od Piotra Szyszkowskiego, brał czynny bardzo udział w życiu publicznym, umarł 1649 r., pochowany w Wiśniczu (M. 138 f. 443; 153 f. 189; 156 f. 120; 160 f. 96 i 103; 163 f. 328; 165 f. 175; 166 f 357 i 362; 168 f. 149; 169 f. 438; 170 f. 348; 173 f. 247; 177 f. 103; 178 f. 305; 180 f. 207, 278 i 514; 181 f. 12 i 13; 182 f. 108; 185 f. 457; 346 f. 19; Zap. Lub. 11 f. 191; 21 f. 90; 24 f. 774 i 784; 25 f. 774; 29 f. 638; 33 f. 1325; 37 f. 41; Grodz.

Sandec. 33 f. 2019; 43 f. 721; Gr. Krak. Obl. 37 f. 1605; Perp. Czers. 10 f. 388; DW. 39 f. 1701; 48 f. 1318; Woł. IV f. 39, 211 i 999; V. A f. 59, 182 i 198; V. B f. 61; Bracł. VI f. 61; X f. 63; XI f. 775; Kij. III. B f. 55 i 109; III. C f. 25, 26 i 32; III. E f. 42; IV. B f. 60; V. f. 1046; VI. B f. 74; VI. C f. 67; Źr. Dziej. V. i XX.; V. L.).

Córki wojewoda miał dwie: Konstancję za Franciszkiem Czarnkowskim, kasztelanem poznańskim 1638 r., zmarłą bezdzietnie 1646 r. i Krystynę, 1638 r. za Albrechtem Stanisławem Radziwiłłem, księciem na Ołyce i Nieświeżu, kanclerzem litewskim, owdowiałą 1656 r., zmarłą bezdzietnie 1667 r. (Perp Czers. 13 f. 129 i 132; M. 201 f. 443); synów trzech: Aleksandra Michała, Jerzego Sebastjana i Konstantego Jacka.

Ks. Konstanty Jacek, najmłodszy, otrzymał 1642 r. od ojca za konsensem królewskim z 1631 r. starostwo białocerkiewskie i z tym tytułem zapisany na Uniwersytet w Padwie 1643 r, za cesją brata Jerzego objął 1646 r. starostwa sandeckie i grybowskie, krajczy koronny 1658 r., tegoż roku podczaszy koronny, starosta golubski 1659 r., rotmistrz królewski 1662 r., pozwał 1645 r. ks. Dominika Zasławskiego o naruszenie granic, 1646 r. Skotnickiego o poddanych z Lubartowa, przyznał 1647 r. dług Morsztynowi, posłował na sejm 1647 i 1659 r., otrzymał 1650 r. prawo wspólności dla żony, Domicelli Barbary Szczawińskiej, wojewodzianki brzeskiej, na starostwie grybowskim, darował 1654 r. Wierzbnę i Wólkę Buchowską Poniatowskim, przeprowadził 1659 r. z Zamoyskim dział spadku w Jarosławiu po Chodkiewiczowej, umarł bezdziety 19-go Września 1663 r., a wdowa po nim wyszła 1667 roku za Mikołaja Grudzińskiego, któremu wniosła posiadane po pierwszym mężu starostwa — golubskie i grybowskie (M. 189 f. 434; 192 f. 123 i 172; 206 f. 202; Zap. Lub. 40 f. 252; 45 f. 53 i 719; Sig. 5 f. 145; DW. 52 f. 1570 i 1591; Kij. V f. 244; IV B f. 95; IV D f. 125; VI F f. 17; Bracł. VI C f. 371; Woł. IX f. 458 i 459; AGZ. X. 4903; Nekr. Strzel.; V. L.).

Ks. Aleksander Michał, najstarszy syn wojewody, otrzymał już 1628 r. od ojca starostwo grybowskie, które oddał 1636 r. bratu Jerzemu; 1635 r. wyjechał z ochmistrzem Sebastjanem Kokwińskim na studja do Padwy, 1636 r. starosta sandomierski, 1639 r. i zatorski, podczaszy królowej 1643 r, koniuszy koronny 1645 r., 1651 r. i starosta bydgoski, wojewoda krakowski 1668 r., wraz z żoną, Heleną Teklą z Tenczyna Ossolińską, kanclerzanką koronną, dostał od ojca 1640 roku Kąty, a 1646 r. starostwo niepołomickie, odstąpił 1646 r. starostwa płoskirowskiego Koniecpolskiemu, a nabył 1650 r. starostwo lubaczowskie od Ossolińskiego, 1651 r. kupił Okrzeję i tegoż roku starostwo ryckie od matki żony, a żona objęła Ossolin, sprzedał 1654 r. za konsensem królewskim Brzeziny i Błędowice, w stężyckim, Leżeńskim, a Łomny Małe i Gołąbki — Wrońskiej, starosta gołąbski 1658 r., poseł na sejm 1643 i 1659 r., odstąpił 1659 r. części Drohomyśla Wąsowiczowi, rotmistrz hussarski i starosta kołomyjski 1661 r., otrzymał 1663 r. konsens na cesję starostw: ryckiego, gołąbskiego w sandomirskim i lubaczowskiego, a 1671 i 1672 r. starostwa sandomierskiego bratankowi Stanisławowi, podpisał elekcje królów, Michała i Jana III-go z krakowskiego, wierny stale królowi, otrzymał 1664 r. cały majątek skonfiskowany bratu Jerzemu, dostał 1676 r. plac nad Wisłą w Przykopie na wybudowanie spichlerza, wyjechał 1676 r. dla poratowania zdrowia za granicę, umarł w pierwszych dniach Stycznia 1677 r., pozosta-

wiwszy dwóch synów: Józefa Karola i Jarosława. Wdowa po Aleksandrze zawarła 1682 r. układ z siostrzeńcem Denhoffem o dobra po bracie, a jeszcze za życia męża sprzedała 1668 r. Nowy dwór Denhoffowi (M. 182 f. 169 i 388; 185 f. 240; 189 f. 570; 190 f. 191 i 385; 192 f. 100, 168 i 440; 196 f. 62 i 156; 201 f. 201; 202 f. 10; 203 f. 360 i 395; 207 f. 350; 392 f. 14; Zap. Lub. 36 f. 593; 40 f. 480; 43 f. 106, 712 i 865; 44 f. 250; 50 f. 1259; 53 f. 1101; DW. 51 f. 1247 i 1602; 52 f. 487; Sig. 1 f. 267; 3 f. 170 i 261; 7 f. 109 i 146; 11 f. 282; 12 f. 26; 13 f. 95; Kij. VII f. 184; Woł. IX f. 355; V. L. IV f. 35).

O ks. Jarosławie znalazłem jedną tylko wzmiankę w aktach Trybunału lubelskiego 1682 roku, widocznie wkrótce potem młodo umarł (Zapis. Lubel. 59 f. 157).

Ks. Józef Karol, hrabia na Wiśniczu, podpisał, razem z ojcem, elekcję Jana III-go, starosta sandomierski po ojcu 1677 r., wyjechał za granicę 1678 r. i jest w Padwie 1681 r., po powrocie zaślubił 1683 r. ks. Teofilę Zasławską i Ostrogską, wdowę po ks Dymitrze Wiśniowieckim, posesorkę olbrzymiej ordynacji Ostrogskiej. Jako rotmistrz hussarski walczy 1683 r. pod Wiedniem, koniuszy koronny 1683 r., marszałek nadworny 1692 r., marszałek wielki koronny 1702 r., starosta niepołomicki, lubomelski, solecki, zatorski, lubaczowski, rycki 1688 r. i stężycki 1700 r., członek różnych komisji sejmowych 1685 r., deputat do boku królewskiego, mało się zajmował życiem publicznym, umarł 15-go Grudnia 1702 r. Wdowa po nim otrzymała 1703 r. konsens na cesję starostw zatorskiego, niepołomickiego, lubomelskiego, ryckiego, lubaczowskiego i dzierżawy bratkowieckiej, cedowała tegoż roku starostwo soleckie Towiańskim i poręczyła Wąsowiczom zwrot sum wydanych na pułk jej męża przez pułkownika Ludwika Wąsowicza, umarła w Grudniu 1709 r. w Ołomuńcu (Załuski Epist.). Z córek ich: ks Teresa wyszła za ks. Karola Neuburskiego, wyposażona oprócz bogatej wyprawy 500,000 talarów gotówki; ks. Marjanna wyszła za ks. Pawła Karola Sanguszkę, w końcu marszałka wielkiego litewskiego i po bezdzietnej śmierci brata i siostry, objęła całą ordynację Ostrogską.

Jedyny syn marszałka Józefa, ks. Aleksander Dominik, ordynat na Ostrogu i Zasławiu, hrabia na Wiśniczu, Jarosławiu i Tarnowie, wziął 1702 r po ojcu starostwo sandomierskie i chorągiew pancerną, po matce 1710 r. starostwa — zatorskie i ryckie, umarł bezżenny 1720 roku (M. 215 f. 497; 217 f 107 i 108; 219 f. 347; 240 f. 52; Zap. Lub. 57 f. 482; 59 f 157; 60 f. 925; 61 f. 8; 62 f. 93; 68 f. 272; DW. 58 f. 1320; Sig. 14, 15, 16 i 17; Woł. IX f. 430, 453 i 619; X f. 26 i 27; XI f. 1077; Kij. VIII f. 477 i 703; IX f. 267, 287, 402 i 649; X f. 1834; Bracł. XV f. 1413 i 1769; Acta Hist. VI).

Ks. Jerzy Sebastjan, hrabia na Wiśniczu i Jarosławiu, średni syn Stanisława, ur. 1616 r., starosta dobczycki 1628 r. i grybowski 1636 r., wykupił tegoż roku starostwo sandeckie od Stana, od 1638 r. prawie stale wybierany posłem, szafarz poborów województwa krakowskiego 1640 r., marszałek sejmu 1643 r., starosta chmielnicki 1645 r., starosta spiski 1646 r., odstąpił starostw sandeckiego i grybowskiego bratu Konstantemu 1646 r., starosta krakowski 1647 r., marszałek nadworny koronny 1650 r. i tegoż roku jeszcze marszałek wielki, starosta niżyński 1652 r. i hetman polny koronny 1658 r., był też starostą olsztyńskim i kazimierskim 1658 r. i perejasławskim 1660 r., odstąpił Tymbarku Morsztynowi

1658 r., a starostwa spiskiego synowi Stanisławowi 1660 r., ożeniony 1-o v. z Konstancją z Bobrku Ligęzianką, kasztelanką sandomierską, dziedziczką Rzeszowa 1640 r., zmarłą 1648 r., zaślubił 2-o v. przed 1658 r. Barbarę z Szczekarzowic Tarłównę, kasztelankę wiślicką, wdowę po Janie Aleksandrze Daniłowiczu, staroście olsztyńskim, zmarłym 1654 r., dziedziczkę Janowca.

Marszałek, bardzo zasłużony w sprawach społecznych i wojskowych, nie żałujący swej fortuny dla kraju, czego dowodzą liczne akta i konstytucje sejmowe, stronnik królewski, szczególniej faworyzowany tak przez Władysława IV-go, jak i przez Jana Kazimierza, którego sprowadził z wygnania ze Śląska na Spiż i wraz z Czarnieckim przywrócił do władzy, popierał z początku zamiary ostatniego przeprowadzenia elekcji za życia królewskiego. Obrażony jednak na królowę Marję Ludwikę, uniesiony nadmierną pychą, wdał się w różne intrygi przeciw królowi. Pozbawiony 1664 r. wszystkich urzędów i całego majątku, ogłoszony bannitą za obrazę majestatu i zdradę stanu, posunął się do otwartego buntu, zebrawszy stronników i wojsko, rozpoczął wojnę domową i zadał wielką klęskę wojskom królewskim 13-go Lipca 1666 r. pod Mątwami, gdzie reszta najdzielniejszych żołnierzy z dawnych pułków Czarnieckiego wyginęła. Mimo zwycięstwa, zjednany obietnicami i świetnemi widokami, ukorzył się w ugodzie zawartej 31-go Lipca w Łęgonicach i przeprosił króla. Poczem wyjechał do Wrocławia, gdzie oczekując na urzędowe zniesienie bannicji, umarł 31-go Stycznia 1667 r. Wyrok sądowy skasowany został przez sejm elekcyjny 1669 r. z zupełnym przywróceniem do czci. Wdowa po marszałku wyjeżdżała 1677 roku za granicę dla zdrowia, pozwała 1680 r. Czartoryskich o 200,000 florenów złotem i taksę za klejnoty po matce, sprzedała 1683 r. pałac w Warszawie Radziwiłłowej, żyła jeszcze 1688 r (M. 182 f. 110; 189 f. 333; 201 f. 42 i 541; 202 f. 70; 203 f. 6 i 355; 215 f. 112; Zap. Lub. 37 f. 457; 41 f. 416; 42 f. 1106; 43 f. 417; Sig.: DW. 50 f. 1610; Woł. IX f. 89; Kij. VI F f. 225; Bracł. XIV f. 24 i 640; V. L. IV f. 284 i indziej)

Z pierwszej żony pozostawił Jerzy synów: Stanisława, Aleksandra i Hieronima i córkę Krystynę za Feliksem Potockim, kasztelanem krakowskim, nadzwyczaj świątobliwą i dobroczynną, zmarłą 1669 r.; z drugiej zaś: Franciszka Sebastjana, starostę olsztyńskiego 1669 r., rotmistrza pancernego 1683 r., zmarłego bezżennie 1699 r.; Jerzego Dominika i Annę, poślubioną 1-o v. 1672 r. Franciszkowi Sapiesze, koniuszemu litewskiemu, zmarłemu 1686 r., a 2-o v. 1692 r. ks. Dominikowi Radziwiłłowi, kanclerzowi litewskiemu, zmarłą 1701 r.

Ks. Stanisław Herakljusz, starosta spiski 1660 r., rotmistrz królewski, otrzymał 1667 r. list przypowiedny na chorągiew kozacką (Sig. 10 f. 47), podstoli koronny 1669 r., marszałek nadworny koronny 1673 r., marszałek wielki 1676 r., kilkakrotny poseł na sejmy, marszałkował sejmowi 1670 r., gorliwie bronił ojca w czasie procesu i wyjednał skasowanie wyroku, dziedziczył na Czerniakowie i części Ujazdowa, którego resztę otrzymał od króla za potwierdzeniem sejmu 1683 r. (V. L. V f. 329), fundował klasztor Bernardynów w Czerniakowie i wystawił sobie pałac w Ujazdowie, człowiek zacny i prawy, autor polski i łaciński dzieł prozą i wierszowanych, ojczyźnie zasłużony. Ożenił się 1-o v. z Zofją z Bnina Opalińską, marszałkówną koronną, z której miał tylko jedną córkę Elżbietę, za Adamem Sieniawskim, kasztelanem krakowskim i hetmanem wielkim koronnym,

następnie zaślubił 2-o v. Elżbietę Denhoffównę, podkomorzankę koronną, dziedziczkę Puław 1676 r. i z niej miał synów: Teodora, Franciszka i Józefa, umarł 17-go Stycznia 1702 r. w Ujazdowie, a żona umarła tegoż roku w Wrocławiu (Zap. Lub. 42 f. 1216; 45 f. 844; 53 f. 1145; DW. 55 f. 1062; 109 f. 423; Perp. Czers. 13 f. 1726; 16 B f. 286; 20 f. 101; Sig. Ręk. Oss. 262 f. 68; Klimact. IV; Woł. XI f. 1630; M. 222 f. 361).

Ks. Franciszek otrzymał 1701 roku list przypowiedny na regiment pieszy (Sig. 15), generał wojsk koronnych, razem z braćmi sprzedał 1720 r. Arkadję z pałacem, w ziemi warszawskiej, małżonkom Łoskim (M. 222 f. 367), umarł bezżenny 1721 r.

Ks. Teodor, najstarszy syn Stanisława Herakljusza, starosta spiski 1701 r. rotmistrz pancerny 1728 r., kawaler orderu Orła Białego 1730 r., wojewoda krakowski 1732 r., dziedzic Ujazdowa i Czerniakowa, nabył 1725 r. Barcice z przyległościami od Jordana, ożenił się w Krakowie 1727 r. z Elżbietą de Culler Coming, wdową po Cristiczu, mieszczką krakowską, (metr. u Najśw. Panny Marji), był opiekunem braci stryjecznych po Jerzym Dominiku 1729 r., kupił Zgłobień i Błędów od Ciecierskich 1731 r., stronnik Leszczyńskiego 1706 r., wsławił się partyzantką i biciem Sasów, w 1733 r. przerzucił się nagle w czasie elekcji na stronę Augusta III-go i podpisał manifest (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 603), umarł 1745 r., pozostawiwszy syna Kaspra i córkę Annę, słynną z piękności, wydaną 1744 r. za hr. Mikołaja Esterhazego, zmarłą 1777 r. (M. 251 f. 215; DW. 68 f. 41; 71 f. 24 i 175; Woł. XII f. 143).

Ks. Kasper, generał - lejtnant wojsk rosyjskich i kawaler orderu Św. Aleksandra, kwitował 1766 r. matkę z pozostałości po ojcu, sprzedał tegoż roku Ujazdów z Łazienkami królowi, poseł czerski 1768 r., zyskał potwierdzenie dożywocia na Zwiahlu, otrzymał 1769 roku konsens na wykup starostwa chmielnickiego od Ossolińskiego i Kletyszcz, Tomaszpola i Antoniówki, w latyczowskim, umarł 1780 roku, pozostawiwszy z ks. Barbary Lubomirskiej, chorążanki koronnej, 2-o voto ks. Kalikstowej Ponińskiej, 3-o v. Aleksandrowej Winnickiej, tylko dwie córki: Józefę, 1-o v. za brygadjerem Adamem Walewskim, wojewodzicem sieradzkim, 2-o v. za generałem Wittem i Marjannę 1-o v. za Protem Potockim, wojewodą kijowskim, 2-o v. za Walerjanem Zubowem, generałem wojsk rosyjskich, 3-o v. za Teodorem Uwarowem, generałem wojsk rosyjskich (V. L.; Kancl. II f. 17; DW. 85 f. 930; 96 f. 873; Arch. I. Z. Ros V. 1).

Ks. Józef, najmłodszy syn Stanisława Herakljusza, dziedzic Łańcuta i Przeworska, starosta cieszkowski 1720 r., wojewoda czerniechowski 1726 r., zabezpieczył 1710 r. pierwszej żonie, Katarzynie Bełżeckiej, kasztelance bełskiej, 100,000 florenów na Przeworsku, po której bezdzietnej śmierci ożenił się z Teresą Mniszchówną, wdową po Józefie Ignacym Stadnickim i umarł 1732 r., pozostawiwszy córkę Annę, wydaną 1732 r. za Wacława Rzewuskiego, w końcu kasztelana krakowskiego, hetmana wielkiego koronnego i synów: Antoniego i Stanisława (Gr. Bełs. 132 f. 513; DW. 133 f. 228; Woł. X f. 765 i XI f. 1059).

Ks. Antoni, deputat na Trybunał radomski i poborca przemyski 1745 r., rotmistrz pancerny po Bielińskim 1746 r., strażnik wielki koronny 1748 r., kawaler orderu Orła Białego 1751 r., generał lejtnant, wojewoda lubelski i starosta medycki i jasielski 1752 r., wojewoda krakowski 1778 r., kasztelan krakowski 1779 r.

Z bratem Stanisławem wwiązany 1745 roku w Czerniaków i Ujazdów, kwitował 1747 r. wdowę i syna po ks. Teodorze; 1748 r. otrzymał konsens na nabycie starostwa piotrkowskiego od Ponińskiego; 1750 r. cedował Kargolin, w sieradzkim, Kobierzyckiemu, 1754 r. z żoną, Zofją z Krasińskich, 1-o v. Janową Tarłową, wojewodziną sandomierską, odstąpił starostwa jasielskiego Moszczeńskim, zamienił 1757 roku chorągiew pancerną z Teodorem, chorążycem koronnym, której się zrzekł 1775 r., wraz z żoną otrzymał 1759 r. starostwo szremskie, które cedowali 1760 r. Kczewskiemu, nabyli 1765 r. Jeziornę, w mazowieckim, od Sułkowskiego, 1766 r. Miączyn, w grabowieckim, od Węglińskich, wydali 1766 r. nową ustawę dla połączonych cechów w Dobromilu, nabyli 1766 r. Gąski i Magierową Wolę, które darowali 1776 r. Pijarom w Górze. Wojewoda, stronnik domu saskiego, z którym przez żonę, ciotkę królewiczowej Franciszki z Krasińskich, był spowinowacony, wyjechał 1768 r. do Drezna, skąd wrócił wezwany przez brata dopiero 1772 r. Wraz z żoną, dziedziczką Opola, bardzo zabiegliwą niewiastą, zajął się podniesieniem ekonomicznym dóbr swoich Przeworska, Dobromila, Uladówki i licznych innych, umarł 8-go Marca 1782 r. w Warszawie, a kasztelanowa, opiekunka licznej swojej i męża rodziny, umarła tamże 27-go Października 1790 r. Jedyny syn ich umarł dzieckiem 1760 r. w Piotrkowie (Bartosz.), a cały olbrzymi majątek przeszedł na dalszą rodzinę (M. 229 f. 957; 278 f. 542; 289 f. 282; MP. 1765 r.; Kancl. 37 II f. 95; Sig.; Rel. Cost. 1759 r. f. 75; Perp. Czers. 33 f. 144; 35 f. 164; DW. 71 f. 73 i 1334; 73 f. 380; 80 f. 232; 85 f. 948; 87 f. 921; 93 f. 555; 100 f. 843; 106 f. 698; AGZ. X. 7321).

Ks. Stanisław, wojewodzic czerniechowski, młodszy, dziedzic Łańcuta, poseł sandomierski 1746 r., inflancki 1748 r., rotmistrz hussarski po Tarle 1749 r., strażnik wielki koronny po bracie 1752 r., marszałek wielki koronny 1766 r., członek Rady Nieustającej od 1778 r., kawaler orderów: Orła Białego 1757 r. i Św. Stanisława 1765 r., ożeniony z ks. Izabellą v. Elżbietą Czartoryską, wojewodzianką ruską, z którą zeznał zapis dożywocia 1753 r., otrzymał dla niej i dla siebie w dożywocie starostwo wiślickie i pozwolenie nabycia Winiar 1765 r., od 1756 r. stale posłował z sandomierskiego na wszystkie sejmy, marszałek konfederacji sandomierskiej 1764 r., elektor Stanisława Augusta, był jednym z głównych filarów Familji, człowiek prawy i rozumny, bardzo zasłużony krajowi i samej Warszawie jako marszałek, doczekał się od króla medalu wybitego 1771 roku na jego cześć z odpowiednim napisem.

W 1752 r. nabył Wiśnicz od księcia Janusza Sanguszki, 1762 r. Gruszczyn z Wolą od Wąsowicza, starosty budziszowskiego, 1762 r. zawarł układ z teściem, 1766 r. kupił Niedźwiedź, Podolin, Zawadę, Witów, od ks. Stanisława, wojewody kijowskiego, kwitował szwagra Rzewuskiego, otrzymał konsens na wystawienie domu w Wiślicy na sądy ziemskie i przechowywanie aktów, z rozwalonych murów i bram miejskich, tegoż roku wyjeżdżał za granicę, 1770 r. otrzymał starostwo goszczyńskie, 1771 r. wraz z żoną wykupili od teścia starostwa kałuskie i lubocheńskie, i inne drobne królewszczyzny, 1772 r. zawarli układ o wójtostwo lubocheńskie ze Strzyżewskim, w latach 1774 — 1780 skupuje wójtostwo i różne grunta w Mokotowie. Po długiej chorobie umarł książę marszałek 12-go Sierpnia 1783 r. w Łańcucie. Ks. marszałkowa sprzedała 1783 r. starostwo goszczyńskie Nieborowskiemu, a 1793 r. Gruszczyn z Wolą Klemensowi Bernaux, zajmo-

wała się bardzo czynnie interesami, czego liczne ślady są w aktach, umarła w Wiedniu 25 Listop. 1816 r. W braku męskiego potomstwa, córki cztery odziedziczyły i wniosły swym mężom olbrzymią fortunę. Z nich Izabella wyszła za Ignacego Potockiego, marszałka wielkiego litewskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1773 roku; Julja, dziedziczka Łańcuta, Krzeszowic, Staszowa, była żoną Jana Potockiego, kawalera maltańskiego 1787 r., potem krajczego koronnego; Aleksandra, dziedziczka Wilanowa i Brzeżan, wyszła za Stanisława Potockiego, ministra oświaty i prezesa senatu; Konstancja zaślubiła 1782 r Seweryna Rzewuskiego, hetmana polnego koronnego (MP.; Kancl. 31 II f. 302; 37 f. 702; 40 f. 45; 49 IV f. 174 i 175; 50 II f. 4; 53 f. 379; 76 II f. 222; Perp. Czers. 31 f. 320; 34 f. 17; 37 f. 81 i 152; 38 A f. 24, 72 i 227; 42 f. 580; Deb. Czers. 1 f. 314; DW. 74 f. 430, 676 i 796; 82 f. 208 i 213; 85 f. 665 i 987; 87 f. 371 i 478; 90 f. 4; 96 f. 42 i 297; 98 f. 518, 608 i 610; 100 f. 74; 103 f. 206 i 211; 106 f. 1403; 109 f. 458; 110 f. 1014 i 1042; 112 f. 1340 i 1617; V. L. pass.; V. L. VIII f. 590).

Ks. Aleksander, drugi syn marszałka Jerzego, starosta perejasławski 1668 roku i sandecki 1673 r., poseł krakowski i elektor Jana III-go, pod którym walczył pod Chocimem, zaślubił 10-go Września 1668 r. w Rożance Katarzynę Annę z Bychowa Sapieżankę, wojewodziankę wileńską, za którą dostał 100,000 florenów posagu gotówką i 50,000 florenów w klejnotach i srebrze. Za ten posag zobowiązał się zapisać żonie 200,000 floren. na Dąbrowie, Djamencie i Otfinowie. Umarł 1675 r., a wdowa wyszła 2-o v. za Jana Drużynę Lipskiego, i wniosła mu starostwo sandeckie. Córka ich Anna, była 1-o v. za Janem Wielopolskim, starostą krakowskim, 2-o v. za Stanisławem Małachowskim, wojewodą poznańskim, umarła 1729 r. Synowie: Jerzy, Michał i Józef, występują razem z stryjami 1676 roku, a razem z matką pokwitowani przez Stadnicką 1683 r. (M. 212 f. 333; 229 f. 882; 240 f. 50; Sig. 12 f. 68 i 144; Zap. Lub. 52 f. 805; 56 f. 10; Gr. Sandec. 83 f. 417; Bracł. XIV f. 640; Sap.).

Ks. Józef Stanisław, opat tyniecki, zatrzymał się 1689 r. w Padwie jadąc do Rzymu, umarł 1710 r. (Sig. 17).

Ks. Michał, starosta perejasławski 1696 r., podstoli koronny 1706 r, rotmistrz pancerny po stryju Hieronimie 1706 r. (Sig. 16), deputowany do boku Prymasa ze zjazdu lubelskiego 1707 r., poseł 1710 r., umarł 1714 r. bezżenny.

Ks. Jerzy Aleksander, najstarszy syn ks. Aleksandra, starosta sandecki, rotmistrz pancerny 1699 r., oboźny koronny 1703 r., wojewoda sandomierski 1729 roku, kawaler orderu Orła Białego 1730 r., był i starostą jahorlickim 1722 r., miał być poprzednio feldmarszałkiem wojsk cesarskich, elektor Leszczyńskiego 1733 r., razem z braćmi wydzierżawił Rosnowskiemu Głuchów i Łoninę 1701 r., a sam zadzierżawił od matki różne królewszczyzny, kupił 1722 r. pałac w Warszawie od Denhoffa, był dziedzicem dóbr Łabuńskich 1714 r., wszystkich majątków po Koniecpolskich i księstwa Rużyńskiego 1727 r. Wojewoda dwa razy się żenił; najpierw z Joanną Stärtzhausenówną, z której były dzieci: Anna Karolina, Józef i Stanisław, następnie z Teresą Anielą Michowską, wdową po Suchodolskim, podczaszym lubelskim, 3-o v. Zamoyską, wojewodziną lubelską, z której potomstwa nie było. Anna Karolina, wyszła 1732 r. za Antoniego Dąmbskiego, wojewodę brzeskiego kujawskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1736 r. Podobno była wtedy już wdową po hr. de Brukenthal, generale wojsk cesarskich (Perp. Czers. 19

f. 234; DW. 69 f. 622; 100 f. 1097; Gr. Przem. 471 r. 2037; Sig Ręk. Oss. 262 f. 59; Bracł. XVI f. 62 i 72; Czerniech. 1172 i 1455; Kij. IX f. 50 i 260; Woł. X f. 776; XI f. 1174; XII f. 36).

Ks. Józef, wojewodzic sandomierski, starosta jahorlicki 1736 r., podstoli litewski 1743 r., kawaler orderu Orła Białego 1751 r., otrzymał 1739 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną, a 1750 r. drugi list na chorągiew po Potockim, wojewodzie wołyńskim, trzykrotnie żonaty, z ks. Felicją Jabłonowską, wojewodzianką rawską, następnie z jej siostrą ks. Marjanną, a po trzeci raz z księżną Magdaleną Agnieszką Lubomirską, miecznikówną koronną, umarł bezdzietny 1755 roku.

Ks. Stanisław, wojewodzic sandomierski, starosta sandecki 1735 r, rotmistrz pancerny 1739 r., marszałek Trybunału radomskiego i podstoli koronny 1739 r., wojewoda bracławski 1764 r., wojewoda kijowski 1772 r., kawaler orderu Orła Białego 1756 r. i Św. Stanisława 1766 r., był i starostą radomyskim i sieciechowskim 1765 r., dziedzic Smilańszczyzny, kluczów: Łabuńskiego, Pawołockiego, Kotelnickiego, przy rozwiązaniu ordynacji ostrogskiej otrzymał Dubno i Równe z 70-iu wsiami, w krakowskim posiadał Dąbrowę, Bolesław, Otfinów, ożenił się 1740 r. z Ludwiką Honoratą Pociejówną, strażnikówną litewską (Gr. Lwows. 287 f. 284), odstąpił 1754 r. starostwa sandeckiego Małachowskiemu, poseł na konwokację 1764 r., postawił swoją kandydaturę do tronu polskiego, na elekcji nie był, bo się ciężko rozchorował i od tego czasu datuje osłabienie jego umysłowe, 1766 r. wyjechał za granicę dla zdrowia, sprzedał tegoż roku Osypkowce Borowskiemu, Hołowczyce, Buderaz i inne, w łuckim, Urbanowskiemu, Niedźwiedź ks. Stanisławowi marszałkowi, 1768 r. wykupił Cudnow od Sułkowskich, przeniósł oprawę żony z Łabunia na Dubno i Równe, cedował 1769 r. Stroki, Buki i Bakożyn Piaskowskiemu. Nadszarpał trochę fortuny przez wystawne życie, a głównie dla konfederacji barskiej, której żona była czynną i gorliwą stronniczką. Pozwany przez rodzinę o trwonienie majątku 1769 r., oddał dobra krakowskie synom 1770 r., a następnie i wszystkie inne, wymówiwszy sobie 200,000 florenów rocznej renty. Nie zadowolony z tej przymusowej ugody, jeszcze 1774 r. na sejmie chciał ją zwalić i wydobyć się z kurateli. Zrzekł się 1785 r. rotmistrzowstwa pancernego i województwa kijowskiego, wylegitymował się z tytułu i szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1786 r., umarł 19-go Lipca 1793 r. w Warszawie w 89 roku życia, pozostawiwszy oprócz młodo zmarłych Rozalji i Marjanny, Ludwikę za Józefem Makarym Potockim, starostą halickim, Franciszka Ksawerego, Józefa Aleksandra i Michała (Sig.; M. 235 f. 162; 278 f. 27; 299 f. 72; Kancl. 34 II f. 58; 44 f. 298; 47 IV f. 88 i 129; Kij. XI f. 852; XIII f. 846; Woł. XIII f. 1602; Arch. I. Z. Ros. III. 3; Perp. Czers. 33 f. 92; 34 f. 83 i 85; DW. 85 f. 665 i 1000; 87 f. 371; Gr. Lwow. 611 f. 4860).

I. Ks. Franciszek Ksawery, wojewodzic kijowski, ur. 1747 r., generał wojsk rosyjskich 1780 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1782 r., otrzymał 1772 r. Grzędę, Sieciechów i Wolę Brzuchowiecką, w lwowskim, w imieniu swoim i braci sprzedał Hulsk z przyległościami Czaplicowi, a kupił Deražno od Piaskowskiego 1773 r., i sprzedał różne dobra w kijowskim Swiejkowskiemu 1774 r. Do sprawy majątku oddanego im 1770 r. przez ojca, wyznaczył sejm 1774 i 1775 r. komisję, jak również do rozgraniczenia ich Żabotyna od starostwa czehryńskiego. Ta ostatnia

sprawa jeszcze 1780 r. nie była zakończoną. Księcia Franciszka razem z braćmi kwitował 1775 r. Karwicki ze spadku po Aleksandrze Cecylji z Leszczyńskich Grzymułtowskiej. Po przeprowadzeniu działów z braćmi 1776 r., kupił od ks. Michała Smilańszczyznę, podniósł ją bardzo i zagospodarował, fundował w Smile klasztor Kapucynów 1783 r., ale zmuszony był sprzedać ją ks. Potemkinowi 1787 roku (M. 292 f. 197; Kancl. 39 f. 506; 40 f. 30; DW. 90 f. 232 i 244; 112 f. 1591; V. L. VIII f. 240, 241, 286 i 290; Magd. Warsz. 76 f. 551).

Ożeniony 1-o v. z Antoniną Potocką, wojewodzianką kijowską, z której miał córki: Elżbietę za hr. Ignacym Eugenjuszem Cetnerem 1804 r. (DW. 113 f. 615) i Klementynę za Piotrem Krogierem, zaślubił 2-o v. Teofilę Rzewuską, chorążankę litewską, która się z nim rozwiodła i wyszła za Augusta Platera, kasztelana trockiego, 3-o v. zaślubił hr. Marję Lwownę Naryszkinównę. Z drugiej żony były córki: Amelja, 1-o v. za Janem Czorbą, generałem wojsk rosyjskich, 2-o v. za Janem Stempkowskim, i Karolina za Feliksem Berliczem Strutyńskim, starościcem horodelskim i synowie: Konstanty i Eugenjusz; z trzeciej synowie: Antoni i Aleksander.

1. Ks. Konstanty, ur. 1786 r., zmarły 1870 r., zaślubił 1812 r. hr. Katarzynę Tołstojównę, z której córki: Walentyna, ur. 1817., za hr. Rajmundem Pawłem Segur d'Aguessau; Teofila Sercanka; Krystyna, ur. 1825 r., zmarła 1851 r., za ks. Eugenjuszem Lubomirskim; Jadwiga, ur. 1830 r. za hr. Adamem Goetzendorf - Grabowskim; Marja Anna Dorota, ur. 1832 r., 1-o v. za hr. Władysławem Goetzendorf - Grabowskim, 2-o v. 1870 r. za hr. Romanem Ronikierem; Anna Marja Klementyna, urodz. 1838 r. za hr. Franciszkiem Łubieńskim i syn jedyny ks. Zygmunt, ur. 1822 r., zmarły 1858 r., który z zaślubionej 1853 r. hr. Aleksandry Gurjewównej, zmarłej 1859 roku, pozostawił jedyną córkę ks. Katarzynę, urodz. 1854 roku.

2. Ks. Eugenjusz, ur. 1789 r., zmarły 1834 r., dziedzic Dubrowna, ożeniony 1-o v. z hr. Marją Czacką, córką Tadeusza, zmarłą 1826 r., 2-o v. z ks. Klementyną Czetwertyńską, która owdowiawszy wyszła następnie za bar. Konstantego Ungern-Sternberga, pozostawił z pierwszej żony czterech synów:

a) Ks. Stefan, urodz. 1819 r., marszałek szlachty gubernji mohilewskiej, zmarł bezżenny 1900 r.

b) Ks. Władysław, ur. 1824 r., marszałek szlachty powiatu orszańskiego, umarł bezżenny 1892 r.

c) Ks. Eugenjusz, urodz. 1825 r., dziedzic Dubrowna i Kruszyny, zaślubił 1-o v. 1850 r. ks. Krystynę Lubomirską, zmarłą 1851 r., 2-o v. 1859 r. hr. Różę Zamoyską, córkę Andrzeja, zmarł 1911 r.; dzieci ich:

Ks. Róża, ur. 1860 r., zaślubiona 1877 r. hr. Arturowi Potockiemu z Krzeszowic, zmarła 1881 r.

Ks. Stefan, ur. 1862 r., dziedzic Kruszyny, zaślubił 1891 r. hr. Natalję Zamoyską, córkę ordynata Tomasza, z której: Hieronim, ur. 1892 r., Tomasz, ur. 1892 r., Władysław, ur. 1897 r., Natalja i Krystyna.

Ks. Władysław, ur. 1866 r., zaślubił 1890 r. w Wiedniu bar. Elżbietę de Vaux, córkę bar. Karola i Elżbiety hr. Lanckorońskiej, z której: Leonja, Róża, Eugenjusz, ur. 1895 r. i Stefan, ur. 1899 r.

Ks. Konstanty, ur. 1868 r., zaślubił 1893 r. Marję z hr. Potockich ordynatowę Zamoyską.

Ks. Krystyna, zaślubiona hrab. Władysławowi Tyszkiewiczowi z Landwarowa.

Ks. Stanisław Sebastjan, urodz. 1875 roku, ożeniony 1905 roku z Jadwigą Jełowicką.

d) Ks. Jan Tadeusz, ur. 1826 r. w Dubrownie, zasłużony badacz dziejów ojczystych, zwłaszcza w zakresie rolniczym i skarbowym, autor licznych dzieł i wydawca źródeł historycznych, czynny i gorliwy w sprawach społecznych i filantropijnych, członek Rady wychowania publicznego w Królestwie 1862 r., wywieziony w głąb Rosji 1864 r., zaślubił 1863 r. hr. Marję Zamoyską, córkę Zdzisława z Wysocka, dziedziczkę Małej Wsi i Belska, umarł w Warszawie 1908 roku. Dzieci jego:

Ks. Zdzisław, ur. 1865 r. w Niżnym Nowogrodzie, ożeniony 1893 r. z hr. Marją Branicką, ma z niej: Julję, Jerzego, ur. 1896 r. i Dorotę.

Ks. Jerzy, ur. 1866 r., zmarł w Warszawie 1894 r.

Ks Zofja, zaślubiona 1896 r. ks. Zygmuntowi Czartoryskiemu.

Ks. Helena, zaślubiona 1891 r. Stanisławowi Gawrońskiemu.

Ks. Jadwiga, zaślubiona 1901 roku hr. Franciszkowi Kwileckiemu z Dobrojewa.

Ks. Marja.

3. Ks. Antoni, urodz. 1801 r., zmarły 1885 r., pozostawił z Honoryny Kraszewskiej, zmarłej 1890 r. w Wiedniu: ks. Julję za hr. Władysławem Karnickim, ks. Marję za Augustem Ciołkiem Komorowskim; ks. Dorotę za hr. Józefem Młodeckim; ks. Stefanję za hr. Gustawem Tarnowskim; ks. Aleksandra, ur. 1839 r. bezżennego; ks. Antoniego, ur. 1847 r., ożenionego z Marją Waśkowską, zmarłego bezdzietnie 1876 r. i najstarszego ks. Franciszka Ksawerego, ur. 1833 r., zmarłego 1895 r., po którym z hr. Emilji Działyńskiej, syn ks Leon, ur. 1867 r., ożenił się 1888 r. w Peszcie z Marją Hawlaczkówną i ma z niej: ks. Aleksandra, ur. 1892 r. i ks. Stefana, ur. 1894 r.

4. Ks. Aleksander, ur. 1802 r., ożeniony z ks. Julją Radziwiłłówną, 1-o v. rozwiedzioną Józefową Judycką, 2-o v. ks. Mateuszową Radziwiłłówną, fundował 1885 roku miljonowemi sumami schronisko dla chłopców w Krakowie i zakład Magdalenek w Łagiewnikach pod Krakowem, umarł bezdzietny w Paryżu 1893 roku.

II. Ks. Józef, wojewodzic kijowski, otrzymał 1774 r. chorągiew pancerną po Popielu, wykupił tegoż roku starostwo romanowskie od Rożnieckich, kasztelan kijowski po bracie Aleksandrze 1790 r, generał major 1792 r., generał lejtnant wojsk koronnych 1793 r., kawaler orderów: Św. Stanisława 1776 r. i Orła Białego 1791 r., dziedzic Równego i Przeworska, ożeniony z Ludwiką Sosnowską, hetmanówną polną litewską, zmarłą 1836 r., umarł w Równem 1817 r. Z dzieci ich: ks. Władysław umarł dzieckiem; ks. Karol umarł młodo 1818 r.; ks. Helena, ur. 1784 r., wyszła 1807 r. za hr. Stanisława Mniszka; ks. Henryk i ks. Frydryk, poprowadzili dalej tę linję (Kancl. 52 II f. 24 i IV f. 38; Sig.; MP.; DW. 106 f. 368; 107 f. 1 i 1455; 109 f. 1085 i 1110; V. L. VIII f. 315 i 341).

1. Ks. Henryk, kasztelanic kijowski, ur. 1777 r., zwolnił 1798 r. dobra Wilanowskie z 400,000 floren. hipoteki (DW. 112 f. 838), kawaler maltański, przyjęty do grona Stanów galicyjskich 1827 r., pierwszy ordynat Przeworski, dziedziczny kurator Zakładu narodowego imienia Ossolińskich we Lwowie, przy którym założył Muzeum Lubomirskich, zaślubił 1807 r. ks. Teresę Czartoryską z Korca, stolnikównę litewską, umarł 1850 r. Wdowa po nim zmarła 1868 r. Z córek: ks. Dorota zmarła 1844 r.; ks. Izabella, ur. 1808 r., zaślubiła 1829 r. ks. Władysława Sanguszkę, zmarła 1890 r.; ks. Jadwiga, ur. 1815 r., wyszła 1836 r. za ks. Eugenjusza de Ligne, zmarła 1895 r.

Ks. Jerzy, jedyny syn ks. Henryka, drugi ordynat Przeworski, kurator Zakładu Ossolińskich, dziedziczny członek Izby Panów austrjackich, ur. 1817 r., jeden z najzacniejszych ludzi i z najzasłużeńszych na polu społecznym, naukowym, a nawet politycznym, gorliwy katolik, gorący patrjota, zaślubił 1853 r. hr. Cecylję Zamoyską, córkę Andrzeja, umarł 1872 r., pochowany w odnowionej kaplicy Lubomirskich u Dominikanów w Krakowie, uczczony tablicą pamiątkową w Katedrze na Wawelu. Z wymienionej żony, zmarłej 1904 r.. pozostawił ks. Jerzy córki: ks. Teresę, ur. 1857 r., zaślubioną 1878 r. ks. Karolowi Radziwiłłowi, zmarłą 1893 r. i ks. Marję, zaślubioną 1885 r. hr. Benedyktowi Tyszkiewiczowi i synów: Andrzeja i Kazimierza.

Ks. Andrzej, ur. 1862 r., trzeci ordynat Przeworski, kurator Zakładu narodowego imienia Ossolińskich, dziedziczny członek Izby Panów, poseł na sejm galicyjski, zaślubił 1885 r. hr. Eleonorę Hussarzewską, z której syn ks. Jerzy, ur. 1887 r. i córki: ks. Helena za hr. Stanisławem Sierakowskim 1910 r.; ks. Teresa za ks. Eustachym Sapiehą 1909 r. i ks. Marja.

Ks. Kazimierz, ur. 1869 r., poseł na sejm galicyjski, zaślubił 1902 r. hr. Teresę Wodzicką, córkę hr. Józefa, i z niej ma: ks. Henryka, ur 1905 r.; ks. Cecylję i ks. Sebastjana, ur. 1908 r.

2. Ks. Frydryk, ur. 1779 r., dziedzic Równego, zmarły 1848 r. z hr. Franciszki Załuskiej, 2-o v. baronowej Feliksowej von Rönne, pozostawił synów: Władysława oficera wojsk polskich, dziedzica Korosteszowa, zmarłego bezżennie i ks. Kazimierza, dziedzica Równego, ur. 1813 r. w Czerniejowcach, utalentowanego kompozytora, ożenionego 1837 r. z Zenejdą Hołyńską, który umarł 1871 r., pozostawiwszy ks. Marję, poślubioną 1875 roku hr. Renatowi Lannes de Montebello i księcia Stanisława.

Ks. Stanisław, ur. 1838 r., dziedzic Równego, ożenił się 1868 r. z ks. Wandą Lubomirską, zmarłą 1910 r., z której dzieci: ks. Marja za hr. Franciszkiem Zamoyskim 1910 r.; ks. Anna za ks. Januszem Radziwiłłem 1905 r.; ks. Adam, ur. 1873 r., ożeniony 1902 r. z Marją Jełowicką, ma z niej ks. Marję i ks. Julję; ks. Kazimierz zmarł młodo; ks. Hubert, ur. 1875 r., ożeniony z ks. Teresą Radziwiłłówną.

III. Ks. Aleksander, wojewodzic kijowski, pułkownik 1780 r., potem generał wojsk francuskich, kasztelan kijowski 1785 r., zrezygnował z kasztelanji 1790 r., kawaler orderów: Św. Stanisława 1776 r. i Orła Białego 1787 r. i francuskiego Św. Ludwika, dziedzic Opola, ożeniony z Rozalją Chodkiewiczówną, starościanką żmudzką, ściętą w Paryżu 2-go Września 1793 r., umarł 1808 r., pozostawiwszy jedyną córkę Rozalję, cudem ocalałą po zamordowaniu matki w Paryżu, poślubioną 1806 roku Wacławowi Rzewuskiemu, zmarłą 1865 roku w Warszawie

(DW. 96 f. 422; 97 f. 329; 100 f. 671; 107 f. 134, 379, 502 i 508, 113 f. 673; Deb. Czers. 1 f. 133).

IV. Ks. Michał, wojewodzic kijowski, pułkownik wojsk koronnych 1776 r., zostaje 1779 r. szefem pułku pieszego ordynacji ostrogskiej po Ponińskim, z generała majora komenderującego w dywizji ukraińskiej i podolskiej zostaje 1790 roku generał - lejtnantem komenderującym w wojsku koronnym, sędzia sejmowy 1780 r., kawaler orderów: Św. Stanisława 1784 r. i Orła Białego 1790 r., ożenił się 1782 r. z Magdaleną Raczyńską, marszałkówną nadworną koronną, zawarł 1795 roku układ z teściem (M. P.; Sig. 34 f. 140; Kancl. 94; DW. 98 f. 498; 108 f. 670; 110 f. 796; 111 f. 495). Dzieci ich: ks. Teresa za ks. Maksymiljanem Jabłonowskim, zmarła 1847 r.; ks. Edward, dziedzic Radzymina, fundator Instytutu oftalmicznego w Warszawie, zmarł młodo 1823 r. z rany otrzymanej w pojedynku; ks. Marceli, oficer wojsk polskich, poległ 1809 r. pod Sandomierzem; ks. Kazimierz otrzymał 1802 r. zapis od dziada Raczyńskiego, a 1804 r. od matki sumę 300,000 floren. (DW. 113 f. 397 i 750), ożeniony z Marją Granowską, 1-o v. Adamową Chreptowiczową, 2-o v. Aleksandrową Zamoyską, umarł bezdzietny 1812 roku na tyfus, którym się zaraził pielęgnując chorych w Dubnie; i ks. Józef, senator kasztelan Królestwa Polskiego, ożeniony z Dorotą Stecką, chorążanką koronną, z której jedyny syn ks. Marceli, ur. 1810 r., emigrant 1863 r., zmarły 1866 roku, z ks. Jadwigi Jabłonowskiej, pozostawił syna Józefa.

Ks. Józef, ur. 1838 r.; ożenił się 1-o v. z Franciszką Anielą Troussel des Saussages, wdową Boyer, zmarłą 1901 r. w Nizzy, a 2-o z Seweryną de Löwenthal, wdową po ks. Ludwiku Decazes.

Hieronim Augustyn, trzeci syn marszałka Jerzego Sebastjana, z tytułem opata płockiego zapisany 1663 r. na Uniwersytet w Padwie, kawaler maltański, administrator opactwa tynieckiego 1672 r., porzucił karjerę duchowną i ożenił się z Konstancją Bokumówną, stolnikówną litewską, poseł krakowski i elektor Jana III-go, chorąży wielki koronny 1676 r., marszałek sejmu 1681 r., marszałek nadworny koronny 1683 r., podskarbi 1692 r., wojewoda krakowski i hetman polny koronny 8-go Maja 1702 r., kasztelan krakowski 19-go Maja, hetman wielki 22-go Maja tegoż roku Był też starostą ryczywolskim 1695 r., bohusławskim i kozienickim, 1699 r. dostał starostwa smotryckie i łukowskie, 1698 r. konsens na wykupienie wójtostwa kozienickiego od Lewikowskiego, sprzedał 1695 roku dom w Warszawie, zwany pod Bażantami przy ulicy Św Jana, Pijarom, 1701 r. sprzedał Husów, w przemyskim, Ulenieckiemu, dziedzic Rzeszowa. Był znakomitym wojownikiem, odniósł nie jedno zwycięstwo nad Turkami, ale charakteru zmiennego i nieszczerego wzburzył wszystkich w kraju przeciw sobie w czasie pierwszego wyboru Leszczyńskiego, tak, że zamyślano o odjęciu mu urzędów, czemu śmierć zaszła 20-go Kwietnia 1706 r. w Rzeszowie przeszkodziła. Wdowa otrzymała 1706 roku konsens na cesję starostw: kozienickiego, smotryckiego i ryczywolskiego, i nie długo po mężu umarła (M. 215 f. 318; 219 f. 1, 17 i 162; Sig. 12 f. 144; Sig. 15 i 16; Sig. Ręk. Oss. 136 f. 92 i 121; Zap. Lub. 58 f. 292; 60 f. 315; DW. 56 f. 1116; 57 f. 1180; 61 f. 163; Woł. IX f. 669; AGZ. X. 5955 i 6451; V. L. passim.; VI f. 53).

Z córek kasztelana krakowskiego była Anna za Franciszkiem Wielopol-

skim, wojewodą krakowskim; Marjanna za Krzysztofem Towiańskim, podkomorzym koronnym; Elżbieta za Jakóbem Rybińskim, wojewodą chełmińskim, i podobno czwarta Urszula, Wizytka w Krakowie. Synów było trzech: Jerzy Ignacy, Jan Kazimierz i Aleksander Jakób.

Ks. Jan Kazimierz, kasztelanic krakowski, ożeniony z Urszulą z Ruszczy Branicką, wojewodzianką podlaską 1723 r., wraz z którą nabył 1726 r., za konsensem królewskim, starostwo bolimowskie od Radziwiłła, podpisał jako poseł sandomierski elekcję Leszczyńskiego 1733 r., nabył Wiązownę i Młądz 1733 r., otrzymał konsens na cesję starostwa bolimowskiego 1736 r., nie żył już 1737 r., w którym wdowa objęła Wiązownę. W 1756 r. księżna wydzierżawiła pałac w Warszawie Pijarom, a 1762 roku zapisała sumę ks Gabrjelowi Baudouinowi na szpital Dzieciątka Jezus. Jedyna ich córka ks Marja, wyszła za księcia Karola Radziwiłła „panie kochanku", wojewodę wileńskiego, z którym rozwiedziona 1763 roku, sprzedała 1781 r. miasto Kuźmin i Wronkowice ks. Stanisławowi, żyła jeszcze 1794 roku (Sig. 21 i 26; Oblig. Grodz. Warsz. 49 f. 428; Perp. Czers. 24 f. 218; 26 f. 224; 36 f. 149; 37 f. 13; DW. 80 f. 14; 82 f. 477; 97 f. 1425; M. 232 f. 861; 236 f. 43).

Ks. Aleksander v. Jakób Aleksander, kasztelanic krakowski, najmłodszy, ur. 1695 r., starosta bohusławski, został kuchmistrzem koronnym 1721 r., a miecznikiem 1728 r., wraz z żoną hr. Karoliną Frydryką Vitzthum (Vicedom), nabyli 1719 r. starostwo pyzdrskie, na cesję którego otrzymali konsens 1723, 1724 i 1726 roku, nabył starostwa — soleckie i gniewskie od Towiańskiego 1724 r., otrzymał 1727 r. chorągiew dragońską, generał major wojsk koronnych 1729 r., kawaler orderu Orła Białego 1730 r., wraz z żoną sprzedał 1736 r. Nieborów, Piaski, Lipień, Łasiczniki z Wolą, Tarnów, Sokołów, w sochaczewskim, Łochockiemu, zrezygnował 1748 r. z miecznikostwa, a 1752 r. z generalstwa artylerji koronnej, a jest generałem kawalerji saskiej, nabył 1752 r. starostwo rateńskie od Husarzewskiego, umarł w Dreznie 1772 r., pozostawiwszy tylko cztery córki. Z nich: Frydryka Konstancja, 1-o v. za hrab. Rolandem Desalleurs, posłem francuskim w Konstantynopolu 1743 r., 2-o v. margrabina de Lirée, sprzedała 1785 r. połowę Błażowa z przyległościami Flemingowi (Tab. Gal. Contr. Nov. 14 f. 255; M. Dun. Wąsow.); Karolina Henryka, żona hr. Karola Flemminga, otrzymała 1759 r. od rodziców starostwo gniewskie (Sig. 27); Ludwika Amelja wyszła za hr Augusta Rutowskiego, feldmarszałka saskiego, syna Augusta II-go; i Marjanna zmarła panną (M. 225 f. 292; 229 f. 593; Kancl. 31 II f. 347; DW. 65 f. 587 i 836; Bracł. XV f. 1776).

Ks. Jerzy Ignacy, kasztelanic krakowski, najstarszy, otrzymał 1702 r. chorągiew arkebuzjerską po ojcu, starosta bohusławski 1702 r., po śmierci rodziców starosta ryczywolski i smotrycki 1709 r., pisarz polny koronny 1726 r., generał wojsk koronnych, otrzymał chorągiew pancerną 1726 r., kawaler orderu Orła Białego 1730 r., zrezygnował z pisarstwa polnego 1732 r., generał wojsk saskich, a pułkownik gwardji koronnej 1744 r., został chorążym wielkim koronnym 1746 r., umarł 1753 r. Dziedzic Rzeszowa, Rozwadowa i posesor Cudnowa, zdał z braćmi 1712 r. rachunki z podskarbstwa ojcowskiego i otrzymał 1721 r. ogólne pokwitowanie; ożenił się 1-o v. 1719 r. z Marjanną Bielińską, marszałkówną wielką koronną, rozwiedzioną z Ernestem Bogusławem Denhoffem, dla której dostał prawo

wspólności na starostwo ryczywolskie, 1732 r. nabył starostwo drohowyskie od Rzewuskiego, a 1735 r. odstąpił go temuż, unieważnił 1733 r. swój testament; zeznał 1739 r. zapis dożywocia z drugą żoną Joanną, córką barona Aleksandra de Stein i Anny Marji z Guttenbergów i wyjednał dla niej prawo wspólności na starostwie libuskim; tegoż roku cedował Żurów Ankwiczowi, 1746 r. nabył Świder, 1752 r. Mogilany z przyległościami. Wdowa po ks. Jerzym z synami wwiązana 1754 r. w Świder i Jagodne, pokwitowana 1773 r. przez Wasilewskiego, zawarła 1775 r. kompromis z synami i córką (M. 249 f. 156; 234 f. 22; 235 f. 257; Sig. passim; Perp. Czers. 21 f. 159; 22 f. 279; 24 f. 212; 28 f. 34 i 35; 30 f. 101; 31 f. 116; DW. 62 f. 468; 69 f. 1531; 85 f. 679; 90 f. 318).

Z pierwszej żony pozostawił książę Jerzy syna Teodora Hieronima i córkę księżnę Marjannę, żonę Adama Jordana, wojewodzica bracławskiego, potem kasztelana wojnickiego, która sprzedała 1747 r. Radzymin Czartoryskim (DW. 71 f. 993), a żyła wdową 1767 r. Z drugiej żony byli synowie: Adolf, Jerzy i Franciszek, i córki: Józefa 1759 r. za ks. Adamem Ponińskim, która odziedziczyła po bracie Brzózę i Wolę Brzoską, w radomskim, 1765 r. (MP.; DW. 83 f. 271) i Barbara, 1-o v. za ks. Kasprem Lubomirskim, wojewodzicem krakowskim, 2-o v. za księciem Kalikstem Ponińskim, 3-o voto za Aleksandrem Winnickim (DW. 107 f. 428).

Ks. Teodor Hieronim, chorążyc koronny, starosta bohusławski 1739 r. i ryczywolski 1744 r. za cesją ojca, pułkownik gwardji koronnej 1749 r. i generał lejtnant wojsk koronnych 1753 r., dostał chorągiew pancerną 1757 r., którą zamienił na inną z ks. Antonim, wojewodą lubelskim, cześnik wielki koronny 1759 roku, kawaler orderu Orła Białego 1760 r., dziedzic Rzeszowa i Cudnowa z ordynacji ostrogskiej, który mu przyznano w dziedzictwo 1753 r., wraz z siostrą Marjanną i Bielińskiemi, sprzedał 1733 r. pałac w Warszawie przy ulicy Senatorskiej Świdzińskiemu, ożeniony z Eleonorą Małachowską, kanclerzanką koronną, wdową po Józefie Lipskim, staroście parchowskim, otrzymał prawo wspólności dla siebie na jej starostwie parchowskim, a dla niej na starostwie ryczywolskim, był też i starostą jodłowskim, zmarł bezdzietny w Rzeszowie 20-go Kwietnia 1761 roku (DW. 68 f. 652; Perp. Czers. 29 f. 104; Sig. 27).

Ks. Adolf, chorążyc koronny, poseł kijowski 1764 r., elektor Stanisława Augusta, 1765 r. nabył od Jezierskiego Kempę Falińską i część Nowej Wsi i Falenic, sprzedał pałac na Krakowskim Przedmieściu i dwór na Solcu Ogińskiemu, a Bolechów Ponińskiemu, razem z braćmi rodzonemi i matką, jako sukcesor brata przyrodniego Teodora, pokwitowany przez Wasilewskiego 1773 r., umarł bezżenny, zdaje się przed 1775 r. (M. 234 f. 109; Perp. Czers. 33 f. 72; DW. 85 f. 32 i 428: 87 f. 452; 90 f. 52).

Ks. Jerzy, chorążyc koronny, z bratem Franciszkiem i siostrami zawarł 1754 r. układ z przyrodnim bratem Teodorem, po którym brali spadek 1763 r., z braćmi i matką procesował się 1761 r. z Jordanami o sumę z Mogilan (Grodz. Krak.), zatytułowany 1780 r. generałem majorem wojsk koronnych, kawaler orderu Św. Huberta, pokwitowany 1783 r. przez Dydyńską, umarł bezżenny (DW. 76 f. 654; 92 f. 623; 99 f. 770; Perp. Czers. 36 f. 297).

Ks. Franciszek, chorążyc koronny, szambelan austrjacki, podkomorzy wielki koronny galicyjski, wylegitymowany z tytułu w Galicji 1786 r., ożeniony 1-o v.

z Agatą Mossakowską, 2-o v. z Anną Dobrzańską, umarł 1812 r., pozostawiwszy, oprócz kilkorga dzieci zmarłych młodo, z pierwszej żony córki: Teofilę za Józefem Świderskim i Pelagję, 1-o v. Dolińską, 2-o v. za Franciszkiem Gostyńskim; z drugiej zaś synów: ks. Jerzego Romana, urodz. 1799 r., dziedzica Charzewic, członka Stanów galicyjskich 1833 roku, ożenionego z hr. Felicją Mniszkówną, zmarłego bezdzietnie 1855 r. i ks. Adama, ur. 1812 r., zmarłego 1873 r, po którym, z ks. Karoliny Ponińskiej, zmarłej 1890 r., córki: ks. Wanda za ks. Stanisławem Lubomirskim z Równego i ks. Marja, zmarła panną, i synowie: ks. Jerzy Kalikst, urodz. 1843 r., ks. Henryk zmarli młodo, ks. Hieronim i ks. Adam.

Kr. Hieronim, ordynat Rozwadowski, ur. 1844 r., zmarły 1905 r. w Wiedniu, zaślubił 1875 r. Felicję Markiewiczównę, z której: ks. Jerzy, ur. 1882 r., drugi ordynat Rozwadowski i ks. Karolina.

K. Adam, dziedzic Miżyńca, ur. 1852 r., zmarły 1893 r., zaślubił hr. Marję Zamoyską, z której pozostawił córki: ks. Jadwigę, ks. Annę i ks. Zofję

Ks. Jerzy Dominik, najmłodszy syn z drugiej żony ks. marszałka Jerzego, starosta kazimierski po ojcu, podstoli koronny 1695 r, podkomorzy koronny 1702 r., wojewoda krakowski 1726 r., rotmistrz pancerny 1685 r., starosta olsztyński po bracie Franciszku, uzyskał 1699 r. prawo wspólności na starostwach—olsztyńskim i kazimierskim dla żony, Urszuli Bokumównej, stolnikówny litewskiej. Z tą żoną się rozwiódł, a król August II-gi nadał jej tytuł ks. Cieszyńskiej i wydał następnie za ks. Wirtemberskiego. W 1698 r. kupił Bar z Lubomlą od Wyhowskich, których dziedzictwo przyznał sejm 1775 r. jego wnukowi (V. L. VIII f. 142), a on objął te dobra 1702 r. jako starostwo; tegoż roku otrzymał list przypowiedny na regiment pieszy i pułkownikostwo po ks. Hieronimie, i przeznaczył 100,000 florenów na fundację konwiktu Pijarskiego w Międzyrzeczu, w Połonnem zaś fundował kościół i dom misyjny Jezuitom; 1710 r. deputat konfederacji sandomierskiej na sejm; 1714 r. otrzymał chorągiew rajtarską i prawo wspólności na starostwie kazimierskim dla drugiej żony, Magdaleny Tarłównej, wojewodzianki lubelskiej, 1-o v. Franciszkowej Szembekowej, stolnikowej koronnej, a 1720 roku na starostwach olsztyńskim i ryckim, nabył 1714 r. schedę od ks. Jerzego, syna Hieronima; 1720 r. konsens na cesję starostwa bratkowskiego, w sandomierskim, a 1722 r. starostwa uszyckiego i Wierzbowiec na Podolu, 1721 r. jest generałlejtnantem wojsk cudzoziemskiego autoramentu, 1722 r. kupił Chechły i Smogorzów od Dembińskich, 1725 r. wraz z żoną otrzymał starostwo lipińskie, a 1727 r. konsens na nabycie starostwa uszyckiego, był też kawalerem orderu Orła Białego, umarł 1727 r., pozostawiwszy dwóch synów: Antoniego Benedykta i Franciszka Ferdynanda (Sig. 12 f. 144; 14 f. 13, 15 18 i 20 passim; Sig. Ręk. Oss. 136 f. 140; M. 219 f. 332; 222 f. 593, 595 i 597; Zap. Lub. 66 f. 15; DW. 57 f. 852; 62 f. 521; Bracł. XIV f. 851; XVI f. 233; Woł. XI f. 1216; Arch. I. Z. Ros. VII. 1).

Obydwaj synowie ks. Jerzego Dominika, kupili 1731 r. Mniszew, w ziemi czerskiej, od Radziwiłła i dopełnili 1750 r. działu dóbr z siostrą przyrodnią, Barbarą Szembekówną (M. 224 f. 592; Perp. Czers. 22 f. 9; 29 f. 254).

Ks. Franciszek Ferdynand, starosta olsztyński 1728 r., miecznik koronny po bracie 1761 r., kawaler orderów: Św. Huberta 1741 r. i Orła Białego 1762 r., elektor Stanisława Augusta, chorąży wielki koronny 1773 r., poseł sandomierski 1744 r., a czerniechowski 1746 r., otrzymał 1746 r. list przypowiedny na chorą-

giew pancerną po ks. Teodorze, starosta barski i kazimierski po bracie 1759 r., sprzedał 1752 r. Łomianki z przyległościami Brühlom, otrzymał 1754 r. konsens na cesję starostwa ryckiego Husarzewskiemu i na nabycie starostwa bieckiego, które objął 1756 r., sprzedał 1755 r. Łagów Magnuszewskiemu, zawarł 1759 r. umowę z księdzem Konarskim, Pijarem, nabył 1761 r. od brata Mniszew, Rakowiec, Lipowiec i kilkanaście wsi.

W 1761 r. był ks Franciszek posłem w Petersburgu. W 1763 r. kupił dom w Bieczu, a 1765 r. odstąpił starostwa i wójtostwa bieckiego i wsi Sokół Polski Wilhelmowi Siemieńskiemu, wydzierżawił Zwolę Magnuszewskiemu; sprzedał 1766 r. Samczyków i Ostrykowce Chojeckiemu, Szmyrki Czaplicowi, otrzymał pozwolenie na wyrób towarów leśnych w lasach starostwa kazimierskiego przez 6 lat, a starostwa barskiego przez 10 lat, ustąpił część placu od pałacu pod Blachą do zamku królewskiego, zawarł 1768 r. układ z Potockim o Mniszewo, wykupił 1772 r. wójtostwo olsztyńskie od Żarskiej, Czemerysy Wołoskie, w latyczowskim, od Nowickiego, cedował 1774 r. starostwo barskie bratankowi, kazimierskie i olsztyńskie i dwie kopalnie żelaznej rudy, w olsztyńskim, Sapiehom, Stodulec Ożarowskim, Hołodki Zambrzyckiemu i umarł bezżenny w końcu Stycznia 1774 r. (M. 232 f. 15; 236 f. 318; 292 f. 1, 33 i 36; Kancl. 31 II f. 121 i 138; 31 IV f. 167; 50 II f. 6; 52 IV f. 15, 19, 22 i 25; Perp. Czers. 30 f. 204; 31 f. 313; 34 f. 49 i 52; DW. 68 f. 69; 74 f. 474; 84 f. 76; 85 f. 30; 87 f. 253 i 1001; 90 f. 389; Arch. I. Z. Ros. III. 3; Vol. Leg. VII f. 196).

Ks. Antoni Benedykt, wojewodzic krakowski, starszy syn ks. Jerzego, starosta barski, kazimierski i lipiński 1727 r., rotmistrz pancerny po ojcu 1727 r., rotmistrz lubelski, poseł i elektor Leszczyńskiego 1733 r., marszałek Trybunału radomskiego 1743 r., z generał - majora został 1753 r. generał - lejtnantem wojsk koronnych, a miecznikiem koronnym 1754 roku. Był i kawalerem orderu Orła Białego.

Ożeniony z Anną Ożarowską, oboźnianką koronną, otrzymał dla niej prawo wspólności na starostwa, kazimierskie i lipińskie 1737 r., a barskie 1740 r., wydzierżawił starostwo lipińskie Piotrowi Riaucour, a sprzedał je Brühlowi 1748 roku, sprzedał 1746 r. połowę kamienicy w Krakowie bratu Franciszkowi, kupił część Hryszczyc, Januszów, Kuczuków 1750 r. od Czarneckiego, odstąpił 1759 r. starostw—barskiego i kazimierskiego bratu, a Komorowa 1761 r. Dembowskiemu, zrzekł się miecznikostwa koronnego na rzecz brata i umarł 1761 r. w Ujazdowie, pozostawiwszy syna ks. Marcina i córkę ks. Agnieszkę Magdalenę, ur. 1739 r., żonę 1-o v. ks. Józefa Lubomirskiego, podstolego litewskiego, 2-o v. ks. Aleksandra Sapiehy 1756 r., w końcu wojewody połockiego, hetmana polnego litewskiego, któremu zapisała dożywocie 1780 r. (Bracł. XVI f. 233; M. 277 f. 4; Sig. 25 passim; Perp. Czers. 26 f. 225; 28 f. 82; 34 f. 536; 36 f. 225; DW. 68 f. 546; 69 f 635; 71 f. 687; 73 f. 266; 90 f. 89).

Ks. Marcin vel Jerzy Marcin, miecznikowicz koronny, chwilowo starosta kazimierski 1748 r., generał major wojsk koronnych 1757 r., słynny z rozrzutności i awanturniczego życia, 1766 r. wyjednał jarmarki dla Połonnego; tegoż roku zapisał sumę siostrze, 1767 r. sprzedał Zielińce Jakubowskiemu, konfederat barski, rotmistrz pancerny po stryju 1773 r., kawaler orderu Św. Huberta 1774 r.; generał lejtnant wojsk koronnych, poseł sandomierski 1773 i 1775 r., krakowski 1776

sprzedał 1773 roku Kamionkę Świejkowskiemu, Bielice, Jahodne 1773 r., Wilsk 1774 r. Ponińskiemu.

Po bezdzietnie zmarłym stryju objął ks. Marcin 1774 r. starostwo barskie, pałac w Warszawie i inne dobra, otrzymał 1774 r. prawo wspólności na starostwie barskim dla żony, hr. Anny Haddikównej, razem z nią konsensa na wykup wójtostwa mozyrskiego od Boczkowskiego, Jołtuszkowa od Dwernickiego, Stodulca od Ożarowskich sprzedał siostrze Mniszew, Przyłuskiemu Kapustyn, Żabcze i Wierzchniaki na Wołyniu, Sewruki i Rześniówkę Kołyszce, Medówkę i trzy wsie w bracławskim, Jełowickiemu, Macewicze Wielkie, Korczówkę i Kobylę Boczkowskiemu, Hołowczyce i dwie inne Drewnowskiemu, tegoż roku dostał 500,000 florenów z funduszów pojezuickich.

W 1775 r. został pułkownikiem en chef regimentu pieszego polowego, nowoerygowanego, ale 1779 r. wziął dymisję i z generalstwa i z tego dowództwa pułku (Kancl. 55 f. 86; Sig. 34). W 1790 r. jest znów generałem lejtnantem i instruktorem. Będąc posłem na sejm 1775 r., był wybierany do różnych komijsi, nawet do komisji do rozdawania dóbr pojezuickich i członkiem Rady Nieustającej, wyjednał sobie przyznanie w dziedzictwo Baru z Lubomlą, nabytych przez dziada od Wyhowskich; 1777 r. nabył od Collignona pałac pod Blachą, dawną własność stryja, i ustąpił go królowi; zawarł ugodę z Janem Jakóbem Bourcardem i kwitował Frydryka Augusta bar. de Sztersztein 1781 r.

Przed ożenieniem się z hr. Haddik, miał ks. Marcin porwać Annę Wyleżyńską i wziąć z nią ślub wobec swego sługi, przebranego za księdza, co gdy się wykryło Wyleżyńska miała wstąpić do klasztoru. Pierwsza żona rozwiodła się z nim; zaślubił wtedy drugą Honoratę Stempkowską, wojewodziankę kijowską, która też się z nim rozwiodła i wyszła 2-o v. za Teofila Załuskiego, podskarbiego koronnego, 3-o v. za Karola Igelströma, generała wojsk rossyjskich. Ks. Marcin przyłączył się wtedy do dworu Ewy Frankównej, siedział dłuższy czas w Offenbachu, a nawet podobno ożenił się z jedną z frankistek, Teklą Łabęcką, 2-o voto Piotrowską, zmarłą w Warszawie 1830 roku; sam umarł w Przecławiu 1811 roku.

Jedyny syn ks. Marcina ks. Antoni, zmarł młodo przed 1801 r.; pozostała tylko córka, urodzona tak jak i brat z Stempkowskiej, Łucja, wyszła za hr. Jerzego Tyszkiewicza, zabita przypadkiem przez własnego syna 1856 r. (Kancl. 31 II f. 314; 52 II f. 38, 420 i 439; 54 IV f. 15 i 90; Sig. 32; M. 237 f. 215; 281 f. 219 i 221; 284 f. 25; 291 f. 469; 294 f. 86; Perp. Czers. 34 f. 451; 41 f. 120; DW. 85 f. 778; 87 f. 1186; 90 f. 140 i 351; 91 f. 34, 64, 104, 164, 192, 350 i 489; 97 f. 175, 1072 i 1139; 98 f. 983; 100 f. 1200; 113 f. 107; V. L. VIII f. 80, 142—143, 241—242, 297, 392, passim).

Nie wiem czyją żoną była Klara de Flamand ks. Lubomirska, zmarła 1863 roku, pochowana na Powązkach w Warszawie.

LUBOMIRSCY - SADŁOWIE, obacz *Sadłowie*.

LUBOMIRSCY z Lubomirza, w kaliskim. Mikołaj z Lubomirza i Tarcin z Łepkowa zaświadczyli szlachectwo swego klejnotnika, Pawła z Grzybowa 1398 roku, w Pyzdrach (Leksz.). Bracia Marcin i Tomasz, Wojciech, syn Jakóba i Sta-

nisław wymienieni w aktach poznańskich 1504 r. (Żychl.). Andrzej, syn Marcina, z djecezji gnieźnieńskiej, student Uniwersytetu krakowskiego 1556 r.

Nie wiem czy do tych należy Mikołaj Słanka z Lubomirza, który otrzymał od króla 20 grzyw. na wsi Morza, w kaliskim, 1405 r. (KW. V i Rz. M.).

LUBOMSCY, patrz *Lubońscy*.

LUBONICCY (?). Jerzy Lubonicki 1580 r., a Maciej 1582 r., sprzedali części swe w Lubonicach (?) Janowi z Kuchar-Kalinicz (Gr. Halic. 136 f. 847; M. D. Wąs.). Jan, syn Andrzeja de Lbonicza (?) student Uniwersytetu krakowskiego.

LUBOŃSCY h. GRYF (Wittyg) z Luboni, w powiecie piotrkowskim. Jakób, Gabrjel, Ewa, Benedykt i Wojciech Lubońscy, dziedzice Luboni, a N., dziedzic części Poleszyna pod Łaskiem, 1552 r. (Paw.).

LUBOŃSCY mylnie LUBOMSCY h. LESZCZYC z Luboni, w powiecie łęczyckim. Stanowią jedną rodzinę z Rysińskiemi. Mikołaj z Luboni, świadczy w Brześciu w orszaku Łokietka 1316 r. Jan, syn Macieja z Luboni, student Uniwersytetu krakowskiego 1475 r. Stanisław, Wojciech, Mikołaj, Andrzej i Piotr, synowie Piotra Lubońskiego, pozwali 1546 r. Puczkowskiego. Był jeszcze jeden brat Jan, który procesował Wojciecha 1549 roku. Andrzej odstąpił części Luboni bratu Stanisławowi 1549 r. i zastawił część Częstkowa bratu Piotrowi za 1,000 florenów 1556 r. Wojciech zapisał oprawę żonie, Annie Golińskiej, 1556 r. Mikołaj kwitował 1556 r. brata Andrzeja. Córki Mikołaja: Agnieszka za Mikołajem Karnowskim 1571 r.; Zofja za Piotrem Biernackim 1574 r.

Herb Leszczyc.

Jan, dziedzic części Szczmielnika Nadolnego, w przedeckim, 1557 roku. Ten sam pewno Jan, dziedzic Brzeżna, Głodna i Szczepidła pod Koninem 1579 r. Stanisław wwiązany w Lubonie 1549 r., zapisał 1553 r. oprawę żonie, Katarzynie Krzykoskiej, która ustąpiła z Częstkowa 1571 r. (Grodz. Przed. 5 f. 157 i 328; 6 f. 19 i 20; 8 f. 132; 9 f. 201 i 290; 10 f. 457 i 458; 12 f. 282; 20 f. 63 i 64; 23 f. 755; 29 f. 484; 68 f. 315; Paw.).

Jan, Stanisław, Andrzej i Piotr, synowie Stanisława, Jan i Stanisław, synowie Andrzeja, Jan, Mikołaj, Wojciech i Maciej, synowie Piotra, 1571 r. procesują się z Dzierzbickim i kwitują z Wiesiołowskim. Katarzyna, żona Jakóba Janowskiego 1586 r., ma sumę u brata Piotra 1580 r. (Ibid. 20 f. 75 i 244; 28 f. 428; 34 f. 421; 60 f. 295).

Jan, syn Stanisława, z braćmi kwitował 1572 roku Górkę, pozwał tegoż o wwiązanie w Skrzyszów 1575 r., objął 1572 r. Ozorzyno, 1574 r. Kozanki i Chociszew, 1579 r. Modzurowo, którego część rezygnował 1580 r. Rokowskiej, a 1588 roku Jarnowskiemu, 1591 r. sprzedał Lubonie i zastawił część Słupecka Rysińskiemu i zapisał oprawę żonie, Jadwidze Pękosławskiej. Stanisław podzielił się dobrami z Piotrem 1575 r., nabył z braćmi Gołębiów 1580 r., a sam młyn w Ko-

rzeczniku, 1580 r. kwitował się z Maciejem, 1582 r. zasądził Piotra o dług. Piotr, współdziedzic Częstkowa i Subina, a po żonie Skłotów 1576 r., nabył 1580 r. Dębę i Drzewce od Zapolskiego, które cedował 1591 roku Rysińskiemu. Synowie jego: Andrzej, Jan i Adam, razem ze stryjem Janem kwitowali 1599 r. Skarbów (Ibid. 21 f. 120 i 232; 22 f. 29 i 464; 23 f. 50; 24 f. 107; 27 f. 489; 28 f. 10, 182, 360, 432, 526, 537, 450 i 753; 30 f. 20; 34 f. 215, 278 i 595; 36 f. 428; 39 f. 197 — 201, 322, 366—370 i 532; 46 f. 60; 47 f. 557).

Jan, syn Andrzeja, razem z stryjecznym bratem Piotrem kwitował 1571 r Andrzeja Puczka, 1573 roku jest studentem Uniwersytetu krakowskiego, razem z bratem Stanisławem wydzierżawili Rajsko Radłowskiemu, 1589 r. dziekan kaliski, z tymże bratem Stanisławem z Rajska procesował o dług Wiesiołowskiego (Gr. Przed. 20 f. 194; 25 f. 584; 34 f. 422; 37 f. 202).

Jan, syn Piotra, miał sumę na Częstkowie u brata Piotra 1571 r., z której go kwitował 1573 r. Ten to może będzie Jan, o którym pisze Paprocki, że był w sprawach rycerskich biegły, uczony, mówca i poeta nie pospolity. Mikołaj, syn Piotra, podzielił się Częstkowem z bratem Wojciechem 1573 r., nabył Komorowo 1580 r., Dulewice 1583 r., Grochowiska, Żegocin i Pakoszew 1584 r. Syn jego Jan 1603 r. (Gr. Przed. 20 f. 302 i 319; 22 f. 190 i 195; 28 f. 425; 31 f. 824; 32 f. 455; 51 f. 441).

Wojciech, dziedzic Częstkowa, trzeci syn Piotra, miał córkę Dorotę za Mikołajem Wielanowskim v. Wilamowskim 1585 roku i synów: Pawła, Wojciecha i Jana, który sprzedał 1610 r. Wolę Rosustową i Biegdałowo Łaszczowi. Paweł, dziedzic Częstkowa, części Wielanowa, Brzozówki, Rybna, Skłotów, ożeniony z Katarzyną Wieszczycką 1591 r., żył jeszcze 1606 r. (Ibid. 30 f. 15; 32 f. 27 i 351; 33 f. 252, 330, 331 i 383; 34 f. 223; 35 f. 93; 36 f. 312 i 379; 37 f. 328; 39 f. 497, 527, 529, 613 i 614; 41 f. 214 i 216; 42 f. 541; 43 f. 65 i 277; 47 f. 191; 48 f. 434—441; 49 f. 256; 52 f. 131; 53 f. 218; 57 f. 225; DW. 33 f. 432).

Maciej, syn Piotra, pisarz ziemski zatorski i oświecimski 1569 r., deputat krakowski na Trybunał lubelski 1582 r., dziedzic Przecieszyna pod Oświęcimem 1581 r., objął część Szczmielnika, w przedeckim 1580 r., kwitował się z bratem Wojciechem 1582 r., zastawił 1583 Szczmielnik Sokołowskiemu, ożeniony z Magdaleną Frydrychowską, żył jeszcze 1599 r. Dzieci jego: Bogumiła niezamężna 1594 r.; Katarzyna, żona Andrzeja Michałowskiego 1595 r., Stanisław 1602 r. (Gr. Przed. 28 f. 434; 30 f. 15; 31 f. 466; Wyr. Lubel. 11 f. 1; 40 f. 219; 59 f. 69; 80 f. 127, 128 i 430; Zap. Lub. 3 f. 33; 13 f. 284; Paw.; A. Krak.).

Jadwiga, żona Łukasza Wolskiego 1600 r. N., żonaty z Katarzyną Siedlecką 1584 r. Stanisław, komornik graniczny łęczycki 1605 r. Jan, pisarz grodzki koniński 1627 r. Elżbieta, dziedziczka Kwiatkowa i Posoki, w przedeckim 1665—1667 r. (Gr. Przed. 32 f. 194; 48 f. 415; 53 f. 29; 76 f. 243 i 400).

Stanisław z Rysin Lubański, żonaty z Anną z Mościsk 1644 r., która występuje jako sukcesorka Dembińskiego, sędziego krakowskiego 1658 r. Stanisław Lubomski z sieradzkiego, Andrzej Luboński z lubelskiego, podpisali elekcję króla Michała. Abraham Lubomski z żoną i synem, współdziedzic Poniatowej, a Andrzej z żoną Skrzyńca, w lubelskim, 1676 r. (Paw.).

Marjanna z Cetysów Lubońska, podczaszyna łukowska, wydała 1720 r. za mąż bratankę swą za Bukowskiego. Jan z Rysin, cześnik łukowski, komornik

graniczny wyszogrodzki, kupił 1744 r. od swej ciotecznej siostry Mściwojewskiej, część Srok i Jarząbkowa, którą sprzedał 1760 r. Dewiczowi (Gr. Tremb. i Lwow.; M. D. Wąs.). Antoni został podstolim dźwinogrodzkim 1759 r. Jadwiga, córka Jana, żona Józefa Falkowskiego, porucznika artylerji koronnej i Marjanna Janowa Wittowa, generałowa wojsk koronnych, lub jej potomstwo, oraz Antonina, Brygida, Marjanna, Aniela, Wiktoryn, Mikołaj i Jan, dzieci Antoniego, brali 1783 r. spadek po Kalinowskich, przez głowę Anny Zuzanny z Kalinowskich Rykowskiej (Tab. Gal. Rel. Nov. 29 f. 1).

Stanisław, dzierżawca Gołkowic-Górnych, i Ignacy, synowie Józefa i Ludwiki Pierównej, wnukowie Łukasza i Anny Gostkowskiej, dowiedli szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim czchowskim.

Józef i Szymon, synowie Marcina i Teresy Piekarskiej, wnukowie Piotra i Tekli Piotrowskiej, wywiedli się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim, a Jan, syn Szymona i Teresy Głogowskiej, ur. 1777 r. (metr. w Gródku Jagiellońskim), w Wydziale Stanów galicyjskich 1841 r. i w Królestwie Polskim w tym samym czasie (M. D. Wąs.).

Franciszek z synami: Djonizym Edwardem, Teofilem, Mikołajem, Michałem, Piotrem Modestem, Janem i Stanisławem, syn Augustyna, wnuk Mikołaja, prawnuk Antoniego, i Wojciech z synem Janem, syn tegoż Mikołaja, wylegitymowali się ze szlachectwa 1862 r. w gubernji podolskiej (Spis.).

LUBOŃSCY v. LUBOMSCY h. POMIAN z Luboni v. Lubomi, w powiecie poznańskim. Pomian z Lubomi, zmarły 1390 roku, z żony Dobroszki, pozostawił kilkoro dzieci, które zasądził żyd na spłacenie mu 26 grzywien z ojcowizny ich w Oświsłowie. Jakusz Pomian Lubomski, z matką Dobroszką i wszystkiemi jej dziećmi, prowadził 1399 r. proces graniczny z Kuszem Golanieckim. Tenże Jakusz Pomian z bratem rodzonym Jarandem, zawołania Pomianowie, świadczył 1426 r. w Poznaniu przy wywodzie szlachectwa.

Herb Pomian.

Połowa Luboni należała do Żyry Lubońskiego, którego wdowa z synami swojemi (widocznie z pierwszego męża) Stefanem, Przecławem i Czewlejem, dziedzicami połowy Brenna, zasądzona została na oddanie tej wsi Piotrowi Gierlachsheim z Poznania 1393 r. Syn Żyry, Mikołaj Przeblut, zwany też Żyrą, lub Mikołajem Żyrą, oparł się temu wyrokowi 1393 roku, dowodząc, że Lubonie to jego ojcowizna, a matka tamtych trzyma je jedynie w oprawie wianowej. Adam Luboński 1399 r. ma sprawę z Mikołajem z Czacza. Szamko Luboński ręczył 1409 r. za Śmisława z Bukownicy. Tę połowę Luboni sprzedał był Jan Błociszewski za 300 grzyw. Mikołajowi z Grabowa, na rzecz którego zrzekają się 1429 r. Brodniccy swego prawa bliższości do Luboni.

Mikołaj z Grabowa kupił i drugą połowę Luboni 1426 roku od Jakusza Pomiana i żony jego Katarzyny i pisał się często Lubomskim vel Lubońskim, ale w końcu zamienił całą wieś na Rozdziałowo, w kaliskim, z dopłatą

200 grzywien z Barbarą, żoną Mikołaja Storbarga, mieszczanina z Poznania (Leksz.; KW. V.).

Jan i Wojciech z Luboni, 1467 r. patroni ołtarza Wszystkich Świętych w kościele w Kąkolewie (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1312). Od Anny z Budzisławia Lubomskiej, dzierżawczyni Powidzkiej i jej sióstr, wykupił Powidz Stefan Fiszel 1510 r. (Wierzb. IV. 460). Michał, Piotr i N. Lubomscy, z poznańskiego, podpisali elekcję króla Michała.

LUBORADZCY v. LUBERADZCY v. LIBERADZCY z Luboradza, w powiecie łęczyckim. Według ksiąg poborowych, badanych przez pp. Wittyga i Dziadulewicza, w XVI-m wieku na Luboradzu Małym siedzieli *Doliwczycy*, na Luboradzu Wielkim *Dołęgowie*, a na Luboradzu Godziembach *Godziembowie*.

Adam Mrozek, Jan, Paweł Prucza i Tomasz Babel, dziedziczyli 1576 r. na Luboradzu Małym, a Marcin, syn Tomasza, na Luboradzu Godziembach (Paw.). Mikołaj, podkustoszy sandomierski i proboszcz u Św. Pawła w Sandomierzu 1571 roku. Pieczęć jego z 1577 roku ma przedstawiać herb Doliwę (Wittyg). Ten sam może Mikołaj, opat Cystersów Koprzywnicki 1579 — 1589 roku, kanonik sandomierski i deputat na Trybunał lubelski 1580 roku (Wyr. Lubels. 1 f. 487; 4 f. 1 i 33 f. 2).

Herb Dołęga.

Jan, syn Stanisława, zastawił część Luboradza Rochowi 1580 r., przyznał dług żonie Kozaneckiej 1597 r. Syn jego, Stanisław, z żoną Bogumiłą z Wolskich, dziedziczą na Woli Adamowej 1624 — 1625 r. Adam, dziedzic części Wysokiej 1576 r. Adam, Roch i Wojciech, synowie Jana, pozwani 1584 roku o gwałty przez Sierakowskiego. Roch przyznał 1597 r. sumę żonie Mrozkównie. Wojciech sprzedał 1610 r. część Luboradza Wojciechowi, synowi Pawła. Helena z Bowiczyńskich, dziedziczka części Domanikowa 1591 r. Adam, syn Jakóba, przyznał 1625 r. dług Borowskiemu (Gr. Przed. 28 f. 140; 32 f. 366; 39 f. 129; 45 f. 95 i 209; 57 f. 337; 68 f. 111 i 255; 69 f. 56 i 58).

Marcin i Wojciech, z województwem kaliskim, podpisali elekcję króla Michała. Franciszek, Stanisław i Stefan z łęczyckiego, głosowali na Augusta II-go. Marcin pozwał 1691 r. o dług Mycielskich (Inowr. Ind. f. 567). Tomasz z żoną, Franciszką Łempicką, zawarł 1717 r. w Gnieźnie układ z Koczorowskim (Zap. Gr. Gnieźn. 93 f. 315). Tomasz z inowrocławskiego, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Wojciech procesował 1766 r. Mycielskich w Kościanie. Walenty odstąpił 1787 r. praw swych do Zawad bratu Stefanowi (Gr. Przed. 98 f. 170).

Jan kupił 1768 r. Baby od Przepałkowskiej (Gr. Przed. 91 f. 1). Ten sam może Jan, burgrabia łęczycki, 1763 r. dziedziczył na Potrzaskowie, w gostyńskim. Franciszek, cześnik smoleński, 1762 r. kupił Bieniewice, Odrzywół i Bramki, w sochaczewskim (Herb. Król. Pols.). Jako potomkowie Jana i Franciszka, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie z herbem Dołęga, w połowie XIX-go wieku: Franciszek, syn Stefana, Wojciech i Andrzej, synowie Chryzostoma, Ma-

teusz, syn Stefana, i Stanisław Feliks, syn Mateusza. Franciszek był 1850 roku urzędnikiem Izby Obrachunkowej, kawaler orderów: Św. Stanisława i Św. Włodzimierza.

LUBORADZCY v. LUBERADZCY v. LIBERADZCY h. POBÓG z Luberadza, w powiecie śreńskim. Andrzej z Luboradza, ożeniony z Anną Kostczanką z Rostkowa 1429 r. (M. 334 f. 13). Stanisław, syn Jana, student Uniwersytetu krakowskiego 1448 r., został magistrem 1456 r., obecny w Przemyślu 1461 r.; on zdaje się, był kantorem katedralnym i oficjałem przemyskim 1466 r. Dobra Jana Czarnicza, Wawrzyńca i Jana z Luboradza, w śreńskim, uległy konfiskacie 1497 roku (Wierzb. II. 815).

Jakób Czarnicz, syn Macieja Czarnego z Luboradza Wielkiego 1531 r., ma termin w Płocku z Małgorzatą, wdową po Stanisławie, a 1544 r. sprzedał części swe w Luboradzu Wielkim braciom swym, Tomaszowi i Baltazarowi. Jan Mąkosiec, syn Marcina z Luboradza Wielkiego 1532 r. Adrjan, syn tegoż Marcina Mąkośca, sprzedał 1536 r. części w Sulencinie, Przerowie i Całkach Kossobudzkiemu. Wojciech i Antoni Kotkowie z Luboradza Wielkiego, pozwani o rany 1541 r. Wojciech Kotek procesuje sią 1542 r. z Andrzejem Bzdzieskiem (Perp. Płoc. 1 f. 186 i 254; 3 f. 247; 7 f. 85 i 330; 9 f. 110 i 249).

Hreb Pobóg.

Andrzej Wątor, Maciej i Jan Czarni, Bartłomiej Kot, dziedziczyli na Luboradzu Wielkim, a Bartłomiej i Baltazar na części Bunkowa, w śreńskim, 1578 r. (Paw.).

Grzegorz, Antoni, Jan, Stanisław, Piotr i Andrzej, synowie Marcina Maska z Luboradza Podbornego, kupili 1536 roku część w Luboradzu od Mikołaja, syna Jana z Luboradza Podbornego. Stanisław Maskowicz, zasądzony o poranienie Inogniewa, syna Macieja z Luboradza Podleśnego 1527 roku, procesował się 1544 roku z Jakóbem Czarnicem z Luboradza Wielkiego (Perp. Płoc. 1 f. 324; 3 f. 266; 4 f. 246; 7 f. 88; 9 f. 249; St. Pr. P. Pom VI. 377). Jan, Antoni i Zygmunt, opłacając pobór z Luboradza Podbornego 1552 r., przyłożyli pieczęć z herbem Pobóg (Wittyg). Stanisław, Piotr i inni Maskowicze, Jan, Wawrzyniec i inni, dziedziczyli na Luboradzu Podbornym 1578 r. (Paw.).

Tomasz, wojski płocki, sprzedał 1616 r. część Luboradza Walentemu (DW. 45 f. 2077). Michał, wysłużony żołnierz, z żoną otrzymał dożywocie na Łanach, w kamienieckim, 1652 i 1656 r. (AGZ. X. 4449 i 4571). Jan zaślubił 1658 roku w Krakowie Annę Gumińską (metr. u Najśw. Panny Marji). Jan podpisał, z województwem płockim, elekcję króla Michała, Stanisław, z tymże województwem, elekcję Augusta II-go, a N., z województwem wołyńskim, obiór Leszczyńskiego 1733 roku.

Stanisław został pisarzem ziemskim zawkrzyńskim 1713 r, zrezygnował z urzędu na rzecz syna Szymona 1726 r., a sam tytułowany podczaszym sochaczewskim 1727 r. Szymon umarł 1748 r. Stefan, wojski zawkrzyński 1748 r., umarł wojskim zawkrzyńskim i sędzią grodzkim ciechanowskim 1762 r. N. otrzy-

mał dymisję z wojska w randze chorążego 1780 roku (MP.). Tomasz, porucznik gwardji pieszej koronnej, syn Wawrzyńca i Katarzyny Baranowskiej, zapisał 1788 roku dożywocie żonie, Domicelli Łopackiej, która owdowiawszy, zrzekła się 1789 roku tego zapisu (DW. 104 f. 1101; 105 f. 326). Jan, syn Antoniego i Teresy Cywińskiej, sprzedał 1796 r. część dóbr Tyski Kamieńskim (DW. 111 f. 567). Franciszek, sędzic ciechanowski, wybrany na sejmie 1789 r. do komisji poboru ofjary (V. L.). Antoni, kanonik katedralny płocki 1789 r., następnie proboszcz płocki, biskup tanazyjski, sufragan pułtuski, umarł 1822 r. Teresa, żona Gabrjela Łubieńskiego 1750 r. (Gr. Krzem.). Teresa z Borowskich, żona Franciszka, sprzedała 1777 r. część Tymowej Trzeciakowi (Zs. Czchow.; M. D. Wąs.).

Józef zeznał 1725 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą Dobrzyńską, córką Andrzeja, cześnika bracławskiego i Franciszki Lisieckiej. Syn ich Władysław, w imieniu swoim, brata Mikołaja i siostry Wiktorji Żołyńskiej, wniósł manifest do grodu Buskiego 1770 r., w sprawie spadku po rodzicach. Obaj bracia wylegitymowali się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. Władysław, chorąży kawalerji narodowej 1781 r., stolnik smoleński, żonaty 1775 r. z Heleną Pilichowską, skarbnikówną wyszogrodzką, 1-o v. Antoniową Wierzejską, podczaszyną bracławską, zastawną posiadaczką Pietrycz i Olszanki, procesował teścia i szwagra o posag 1781 r. Mikołaj, pułkownik wojsk królewskich, skarbnik nowogrodzki, żonaty 1786 r. z Anną Postempską, cześnikówną buską. Syn jego Józef, wraz z siostrą Juljanną Tadeuszową Drużbacką, pozwał 1809 r. Dobruckiego o sumę (M. D. Wąs.).

W początkach XIX-go wieku umarł w rejencji płockiej Antoni, po którym brali spadek: Ignacy i Klemens, Antoni, Joachim, Franciszka Szawłowska i Małgorzata Rybińska. Teresa z Karskich, wdowa po N. Luboradzkim, oficerze wojsk polskich, Radcy Dyrekcji Szczegółowej Towarz. Kredyt. Ziems. w Płocku, umarła 1857 r. Elżbieta z Maciejewskich, ur. 1780 r., zmarła 1862 r. Rajmud, syn Ignacego, urzędnik skarbowy w Płocku, umarł 1859 r., pozostawiwszy wdowę Bronisławę z Karwosieckich.

LUBORZECCY. Jerzy i Wawrzyniec Luborzeccy, Mikołaj Jelonek i N. Radzimowski, otrzymali nowy przywilej na Czekanowo, w brodnickim, 1526 roku (Wierzb. IV. 5109).

LUBOS. Wdowa po Władysławie Lubosie wniosła drugiemu mężowi, Jerzemu Wojnowiczowi Kunejce, dzierżawę wsi Gubry, w rosieńskim, 1702 r.

LUBOSCY z Lubosza, w poznańskim. Maciek z Lubosza pożyczył 1379 r. od żydówki Bieniaszowej z Poznania 12 grzywein. O ten dług pozwała żydówka 1390 r. Stanisława ze Studzieńca, ale że ten bawi w Rzymie, więc go zastępuje brat Tomisław. Stanisław z Lubosza Luboski 1391 — 1398 r., Andrzej 1393 r., Przybysław 1397 r., Michał z Lubosza, syn Wincentego Słopanowskiego 1396 r., wymienieni w aktach poznańskich (Leksz.; KW.). Niemierza Luboski obecny 1422 r. na sądach w Kościanie. Niemierza z Lubosza, dzierżawca międzyrzecki 1460 r. (Wierzb. I. 547).

LUBOSIEWICZOWIE. Błażej, dziedzic Kuklówki, w błońskim, umarł 1865 roku, pozostawiwszy wdowę Teresę z Piętków, zmarłą 1886 r. i dzieci: Antoniego Jana, Kazimierę Józefowę Wójcicką, Annę Józefowę Niemojewską, Józefę i Henryka Aleksandra małoletniego.

LUBOSIŃSCY h. ZAREMBA z Lubosiny, w powiecie poznańskim. Piotr Wilk z Lubosiny, z rodu Zarembów, zaświadczył 1398 r. w Poznaniu szlachectwo Macieja Watty z Nądni. Mikołaj i Bogusław, bracia rodzeni, sprzedali koło roku 1380 trzecią część dziedzictwa w Lubosinie Wincentemu z Pniew, który z ceny kupna miał spłacić 17 grzyw. Przybyłowi z Lubosiny. Akt ten wpisany do ksiąg poznańskich 1387 roku. Pani Janna z synem Mikołajem procesują 1388 r. Jana z Przyborowa.

Cwal (? Chwal) z Małej Lubosiny pozwany o część Małej Lubosiny tytułem wiana przez Bogusławę 1388 roku. Przybyło pozwał Paszka i siostry jego, Goskę i Junoskę, o bliskość do części w Lubosinie 1396 r. Paweł stawił się na termin z Przybyłem o część pani Jafroszki w Lubosinie 1398 r. Bartosz ma sprawę z Bieniadą z Kamienia 1399 r. (Leksz.).

Przechna z Lubosiny dowodzi przeciw plebanowi z Kostrzyna, że ją brat męża Przecław spłacił z sołtystwa w Poszczukowie 1443 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1159).

LUBOSWARSKI vel LUBIESWARSKI. Łukasz, rotmistrz królewski, za zasługi wojenne otrzymuje od króla różne sumy 1502 — 1504 roku (Teka Pawińskiego I).

LUBOSZCZYŃSCY h. GOZDAWA, w województwie witebskim. W początkach XVI-go wieku żyli bracia Daniło i Iwan Luboszczyńscy, których synowie dopełnili 1552 r. działu dóbr Lubszczyzna - Iwańków, w witebskim. Hanna Wasilowa Luboszczyńska kupiła 1584 r. Dekszniany od Surwiłły (Słow. Geogr.). N., stolnik witebski 1589 r. Mikołaj wzięty do niewoli moskiewskiej 1662 roku, umarł w niej (Vol. Leg. V f. 261). Michał podpisał elekcję Jana III-go z województwem witebskim.

Michał Antoni, miecznik witebski, dziedzic Hralewa, obrany 6-go Lutego 1713 roku komisarzem i sędzią skarbowym województwa witebskiego, zabity 26-go Września tegoż roku przez Sawickich. Wdowa po nim, Marjanna Boguszówna z synami: Adamem i Janem, zasądziła zabójców na karę śmierci i zwrot 170,000 florenów szkód zrządzonych grabieżą (Ist. Jur. Mat. XXI i XXII).

Trojan, krajczy witebski 1769 r. N. wyznaczony 1764 r. do wybierania pogłównego żydowskiego w województwie witebskim (V. L. VII f. 82). Ignacy, sędzia grodzki witebski 1769 — 1786 r., wraz z synami legitymowali się ze szlachectwa w sądzie ziemskim witebskim, stanowiąc ósme pokolenie od wymienionych wyżej Daniła i Iwana (Herb. Witeb.). Jan, marszałek powiatowy suraski 1809 — 1817 r. Marek, syn Mikołaja, Rzeczywisty Radca Stanu, senator, członek rady państwa w Petersburgu 1874 r.

LUBOWICCY h. LUBICZ (Ks. Pobor. Podlaskie) z Lubowic, w ziemi drohickiej pod Ostrożanami [1]). Paweł z Lubowic 1509 r. Stanisław, syn Andrzeja, i Maciej, syn Jana, 1533 r. dziedzic Lubowic (Mil.). Ziemianie Lubowiccy na popis 1528 roku stawiają dwa konie. Andrzej Lubowicki, współdziedzic Lubowic, Sebastjan, syn Andrzeja, współdziedzic Kłopotów-Banków 1580 roku (Źr. Dziejowe XVII). Zofja, córka Sebastjana, żona Wawrzyńca z Piętek 1581 roku (Mil.).

Herb Lubicz.

Stanisław i Paweł, synowie Macieja, dziedzice Kłopotów-Banków 1581 roku, a Paweł, syn Stanisława, dziedzic Lubowic-Banków 1598 r. (Wyr. Lub. 10 f. 645 i 76 f. 907).

LUBOWICCY h. ŚLEPOWRON z Lubowicz nad Nurcem, w ziemi drohickiej. Bracia, Wawrzyniec i Florjan z Gąsiorowa, kupili 1429 r. Kuczyno Wielkie i część Lubowicz od Mikołaja, Jakóba i Sobka, braci z Czachów, i stali się protoplastami Kuczyńskich i Lubowickich. Jaki ród dziedziczył na drugiej części Lubowicz dojść nie można, choć prawdopodobnym jest, że posiadali ją Lubicze.

Ziemianie Lubowiccy na popis 1528 r. stawili sześć koni. Andrzej Lubowicki z synami: Abrahamem i Wojciechem, Leonard, syn Jana, Maciej, Jakób i Mikołaj, synowie Jana, Katarzyna, córka Jana, Jan i Marcin, synowie Grzegorza, Paweł i Jerzy, synowie Jana Bogusza, Jerzy, Feliks i Bartłomiej, dziedzice Lubowicz i Kuczyna, i dziesięciu Kuczyńskich, dziedziców Kuczyna, procesują się 1531 — 1533 roku z Kiszkami o granice Lubowicz, Kuczyna i lasu Łętowa.

Herb Ślepowron.

Abraham, komornik ziemski drohicki 1539 r. Synowie jego: Mikołaj, Rafał, Wincenty i Baltazar, mają sprawę w Lublinie 1580 r. Baltazara syn Erazm, ożeniony z Różą Szepietowską 1590 r. Leonarda, z żony Anny, dzieci zwane czasem Kuczyńskiemi: Jakób, Jan, Piotr, Jerzy, Stanisław i Anna, dziedziczą na Lubowiczach, Kuczynie, Grabowie i Kątach 1584 — 1604 r. Stanisław, Jan, Jakób, Wojciech i Maciej, synowie Mikołaja 1584 r., czterej ostatni i synowie Stanisława: Michał, Paweł i Wojciech, 1593 r. współdziedzice Kuczyna-Lubowicz, procesują się w Lublinie. Jan, Paweł i uczestnicy, Jan z bratem Szczęsnym, Józef, Jan i Walenty, synowie Rafała, Józef, syn Matysa, Wojciech, syn Stanisława, dziedzice Kuczyna-Lubowicz, Andrzej, Abram i uczestnicy, dziedzice Lubowicz-Byziów 1580 r.

[1]) Wskutek nieustalonej pisowni i złej wymowy, pisano jedne i te same osoby bez różnicy Lubowidzki, Lubowicki i Lubowiecki. Pisownia za tem nie może być brana w ogóle w rachubę, a tem mniej za podstawę do orzeczenia o przynależytości czyjej do odpowiedniej rodziny.

Jerzy, syn Bartłomieja, 1543 r. (ML.). Wojciech, syn Jana Piotrasa, 1586 roku współdziedzic Lubowicz-Kątów. Piotr i Paweł, synowie Wincentego v, Wacława, 1584 — 1594 r. Paweł, syn Jana, 1584 r., Stanisław 1581 r., Abraham 1590 r., Wojciech 1598 r., synowie Piotra. Andrzej i Samuel, synowie Jana, 1590 roku. Wojciech, syn Józefa, 1594 r. Jan, syn Wawrzyńca, 1598 r. Jerzy z Kuczyna-Lubowicz, Szymon, syn Stanisława, Paweł Jan, Maciej i Stanisław, synowie Macieja, Kasper, syn Mikołaja, Andrzej, Walenty i Maciej, synowie Tomasza, Walenty i Wojciech, synowie Szymona, 1593 r. dziedzice Piętek - Groszków. Paweł, Stanisław, Mikołaj, Jerzy i Krzysztof 1597 roku w Lublinie (Zs. i Gr. Drohic; Źr. Dziej. XVII; Wyr. Lubel. 7 f. 636; 10 f. 645; 18 f. 173; 23 f. 445; 36 f. 1072; 37 f. 529: 42 f. 364 i 461; 55 f. 487; 57 f. 334, 351 i 1281; 68 f. 223 i 510; 69 f. 241; 72 f. 230; 74 f. 323; 76 f. 395 i 908).

Jan i Feliks, synowie Jerzego, występują w Lublinie 1584 r. (Wyr. Lub. 23 f. 949). Jan, syn Jerzego, nabył 1604 r. część Kuczyna-Lubowicz i Trojanówka od Jakóba, syna Leonarda i od Wojnów (Zs. Drohic.). Stanisław i Wojciech, bracia, 1623 r. (M. 169 f. 254). Jana, dziedzica dóbr Lubowicze - Wojny, Bakalarze i Kuczyno synowie: Jan, Adam i Walenty 1629 r. (Zap. Lub. 32 f. 98). Jan, komornik ziemski drohicki 1639 r. Adam, elektor Jana Kazimierza z województwa podlaskiego, sprzedał 1659 r. część Kuczyna - Lubowicz, nabytą od Wojnów, Walentemu Kuczyńskiemu (Gr. Brań.). Kazimierz, syn Adama z Wielkich Lubowicz, współdziedzic Gródka 1677 r, sprzedał część Lubowicz Kuczyńskiemu 1682 roku, zastawił część Lubowicz-Kątów Piętce 1691 r. (Gr. Nurs. i Droh.).

Krzysztof poranił żyda z Ciechanowca 1686 r. (Gr. Nurs.). Dorota, córka Jana, żona Jana Olszewskiego z Piętek Szeligów, zmarła przed 1692 r. (Mil.).

Józef i Paweł, synowie Stanisława z Piętek Groszków, sprzedali 1715 r. część Lubowicz - Kątów Kuczyńskiemu. Franciszek i Walenty 1723 r., Andrzej 1739 r., dziedzice części Lubowicz (Gr. Drohic.). Jakób 1730 r. pełnomocnik Zamoyskich w Przemyślu, zawarł 1735 r. umowę z Glowerem o Podlodów we Lwowie (M. D. Wąs.).

N., gwardjan Franciszkanów w Drohiczynie 1761 r. (Gr. Drohic.). Franciszek, Jezuita w Dynaburgu i Połocku 1786 — 1788 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). Romuald i Ambroży, synowie Macieja i Joanny Wyszyńskiej, sprzedali 1781 r. część Lubowicz - Byziów bratu swemu Bonifacemu, a 1784 r. Romuald sprzedał znów część braciom Bonifacemu i Ludwikowi (DW. 97 f. 1022; 100 f. 1492).

Herb Szreniawa.

LUBOWICCY h. SZRENIAWA z Lubowic, w powiecie gnieźnieńskim. Bogusław, Mikołaj, Lutek, Dominik, Paweł, Bartłomiej, Jan i Jasiek, dziedzice Lubowic, mieli spór o dziesięciny z Wojciechem, plebanem z Dąbrowy 1404 roku (Pom. Dz. W. Sr. XVI). Bartłomiej żonaty był z córką Gniewomira z Poklatek 1389 r. i procesował szwagrów o posag 1398 roku (Leksz.). Dobiesław Lubowicki 1418 roku, Świętosław Pankacz z Lubowic 1430 roku, mają sprawy z plebanami z Dąbrowej (Łaski Lib. Benef.). Wojciech, syn Pio-

tra, 1412 roku, Paweł, syn Jakóba, 1440 roku, studenci Uniwersytetu krakowskiego.

Jan za siebie i niepodzielonego z nim bratanka Jana, ruszył na wojnę wołoską, a w jego orszaku posłali Wysoccy zastępcę 1497 r. (St. Pr. Pols. Pom. VII. 291 i 385). Wawrzyniec i inni współdziedzice Czwierdzina pozwani przez opata Lędzkiego o grabież dóbr klasztornych . w pochodzie na wojnę 1498 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 720).

Wacław zabezpieczył 1574 r. oprawę żonie, Katarzynie Jerzmanowskiej. Syn ich Wojciech, żonaty z Dorotą Korytowską 1625 r. N., żonaty z Dorotą Sierakowską 1582 r. N. z Zofją Kolankowską 1619 r. (Gr. Przed. 23 f. 374 i 377; 30 f. 696, 65 f. 127; 67 f. 324; 69 f. 9).

Wacław i Kasper 1596 r. zaświadczyli szlachectwo Krzyckiego, a Gabrjel 1600 r. Wysockiego, kanoników poznańskich. Kaspra żona, Jadwiga z Bachorzewa Cielecka, 2-o v. Kasprowa Wierzbińska 1626 r., kwitowała 1608 i 1615 roku ojca swego z ojcowizny i macierzyzny. Syn ich Mikołaj przyjmował 1645 r. zapisy od matki i wuja (Inscr. Posn. I f. 780). Niesiecki wspomina Jana, dzielnie walczącego pod Chocimem, Piotra poległego pod Smoleńskiem, po którym porucznikostwo objął brat jego Wacław, Pawła, długoletniego żołnierza wziętego do niewoli tatarskiej. Wacław, domownik Olizarów na Wołyniu 1636 roku (Woł. VI B f. 244).

Franciszek, Gabrjel i Wacław podpisali, z województwem kaliskim, elekcję Jana Kazimierza, Franciszek, Jędrzej z Lubowic, Maciej, Marcin, Paweł i Walerjan, z poznańskim, Jakób z kaliskim elekcję króla Michała, Jakób z kaliskim, elekcję Augusta II-go, a Stanisław, obiór Leszczyńskiego 1733 r.

Barbara z Lubowic, żona Jędrzeja Ossowskiego, starosty wschowskiego, zmarła 1662 r. Jadwiga, wdowa po Stefanie Bobrownickim 1699 r. Katarzyna, żona Antoniego Gutowskiego 1699 r. (Zap. Gr. Pozn.). Anna, żona Aleksandra Zawiszy 1669 r. we Lwowie. Marjanna, żona 1-o v. Dominika Charlęskiego, 2-o v. Lemiesza, 3-o v. Jana Stanisława Brzeskiego 1699 r.

Jan Franciszek na Lubowicach, sekretarz królewski 1641 r., stolnik ciechanowski 1643 r., elektor Jana Kazimierza z województwa kaliskiego, kasztelan chełmski 1659 r., kasztelan wołyński 1661 r., starosta puński 1658 r., tłumacki 1659 r., lipnicki 1662 r., radomski 1665 r., podpisał, z województwem wołyńskim, elekcje Michała i Jana III-go, otrzymał 1641 r. Ochotnicę, w czorsztyńskim, czynny brał udział w życiu publicznym, czego dowodem liczne o nim wzmianki w Konstytucjach sejmowych, życzliwie widziany przez dwór i gorąco polecany 1658 r. przez Marję Ludwikę Bogusławowi Radziwiłłowi (List. oryg.), ożeniony był z Anną Konstancją Charlęską, owdowiałą 1653 r., 1-o v. ks. Konstantową Puzyniną, podkomorzycową włodzimierską, ręczył z innemi 1659 r. kupcom krakowskim Orsettim 600,000 florenów, a Skarszewskiemu 20,000 florenów, pożyczone przez skarb na zapłatę żołdu wojskom, umarł bezdzietny 1674 r., a wdowa po nim wyszła 3-o voto za Gabrjela Silnickiego, kasztelana kamienieckiego 1678 r. (V. L. passim; M. 185 f. 332; 202 f. 253; 361 f. 17; 371 f. 66; Sig. 3 f. 246; 5 f. 12; 7 f. 126 i 191; 11 f. 135; Zap. Lubel. 42 f. 885; 45 f. 906; 48 f. 105 i 604; 50 f. 1048; DW. 52 f. 1047; 55 f. 297 i 299; Perp. Czers. 11 f. 552; 13 f. 582; Bracł XIV f. 39; Kij.

VII f. 312 i 447; Zap. Gr. Krak. 296 f. 84; AGZ. X. 4764, 4765 i 5109; Arch. I. Z. Ros. VII. 1).

Braćmi rodzonemi kasztelana byli: Franciszek i Maciej 1665 r. (Sig. 9 f. 68). Z nich Franciszek, dworzanin i podpułkownik królewski, został podczaszym dobrzyńskim 1661 r., wyjednał 1659 r. od sejmu zniesienie wyroku infamji (Vol. Leg.; Zap. Lub. 49 f. 368).

Stanisław z żoną, Anną Szadokierską, odstąpił 1641 r. zastawu Trzebuchowa Kobierzyckiemu, a nabył 1651 r. zastaw Ogorzelewa od Szadokierskich. Walenty, subdelegat przedecki 1701 r. Paweł z żoną, Katarzyną Psarską, wwiązani 1723 r. w Trzebuchowo, kwitowali 1730 r. Tymienieckiego. Katarzyna z Bielawskich Lubowicka dała pełnomocnictwo synowi Wojciechowi 1725 r. i zeznała zapisy na rzecz córek: Anny Strzemesznej i Jadwigi Ziemeckiej 1725 i 1726 r. Marjanna zapisała 1787 r. sumę synowi Józefowi, którego rodzeństwo: Jan, Antoni i Konstancja, obrało plenipotentem 1783 r. (Gr. Przed. 71 f. 376 i 377; 73 f. 395; 82 f. 40; 84 f. 443; 85 f. 62, 63 i 114; 86 f. 268; 95 f. 108; 98 f. 139).

Franciszek, Antoni i Józef Jan, synowie Jana, Antoni i Wiktor, synowie Wincentego, i Maciej, syn Jana, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie między 1836 — 1850 r.

Wiktor, urzędnik skarbowy, umarł 1869 r. Teresa, żona Konstantego Frankowskiego 1850 r. Tekla, zamężna Dębińska, dziedziczka Sosnówka, w brzezińskim, umarła 1863 r.

LUBOWICZOWIE, patrz *Łubowiczowie.*

LUBOWIDZCY h. JASTRZĘBIEC z Lubowidza, w powiecie szreńskim Wojciech i Mikołaj Nagórkowie, otrzymali 1345 r. od ks. Bolesława wieś Lubowidz, w szreńskim (KM.). Mikołaj, podstoli i bratanek jego Piotr, otrzymali 1374 r. od ks. Trojdena prawo niemieckie dla Lubowidza (M. 45 f. 421). Wojciech Świder z Lubowidza koło roku 1440 pozwał Dorotę, wdowę po wuju swoim, Piotrze Piliku ze Skuł, wojewodzie mazowieckim, o zwrot Gościszki, którą mu sąd przyznał. Wdowę po tym Wojciechu, Beatę, córkę Jana z Mostowa, 2-o v. żonę Jana Czerwonki 1494 r. i córkę Barbarę pozwał 1488 r. Adam z Grzebska i Zielonej, o zwrot Gościszki, bo spłacił sumę zastawną wnukom Pilika Łoskim. Barbara jest 1494 roku żoną Jana Mysłowskiego (A. Szreńskie).

Herb Jastrzębiec

Wojciech z Lubowidza zapisał 1472 roku posag żonie, Elżbiecie z Mogielnicy (M. 5 f. 16), syn jego Mikołaj, student Uniwersytetu krakowskiego 1487 roku. Dobra braci, Macieja i Bartłomieja z Lubowidza, w Pątkach, Brudnicy i Lubowidzu, i dobra Doroty i jej synów: Jana, Pawła i Stanisława, zostały skonfiskowane 1497 r., za zaniedbanie dziedziców obowiązku stawienia się na wojnę (Wierzb. II. 965 i 1021).

Jan, kleryk djecezji płockiej 1504 r., został kanonikiem poznańskim 1522 roku, razem z bratem Ubisławem, otrzymał 1521 r. pozwolenie na założenie miasta

w Lubowidzu, 1531 r. potwierdzenie przywileju z 1374 r., nadającego prawo niemieckie dla tej wsi i razem z nim nabył 1532 r. wieś Pątki. w bielskim. Elżbieta, córka Ubisława, jest żoną Jana Kosińskiego 1543 r. Paweł, syn Ubisława, wziął 1544 r. w zastaw część Lubowidza od brata Jakóba, a 1552 r., opłacając pobór z Małolesia, przyłożył pieczęć z herbem Jastrzębiec (Wittyg). Andrzej, syn Jakóba, student Uniwersytetu krakowskiego 1564 r. (M. 35 f. 375; 45 f. 421; 47 f. 195; Perp. Płoc. 6 f. 319; 8 f. 199; 9 f. 177; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 750; Pis. Dz. Pol. IX).

Wojciech, sekretarz biskupa krakowskiego, otrzymał 1523 roku prebendę przy katedrze płockiej, a 1534 r. probostwo Janowskie. Ksiądz Józef, pleban z Lubowidza, z braćmi: Łazarzem i Melchjorem, procesował się 1530 r. o posiadanie Pątków ze Śreńskim; z bratem Melchjorem i Anną, wdową po Macieju Lubowidzkim, procesuje 1530—1531 r. Niszczyckich; 1531 r. kupił część Lubowidza i Ossówki od Doroty, córki Pawła Śliwki z Lubowidza, żony Jakóba z Rzeszotar, żył jeszcze 1544 r. Dorota, żona Wojciecha Świnki Zielińskiego 1571 r. Walenty, Tomasz i Jan, Jerzy, Jakób, i Filip i Mateusz, synowie Łazarza, dziedziczyli na Lubowidzu, a wdowa Lubowidzka na Ossówce 1578 r. (Perp. Płoc. 1 f. 44, 47, 112 i 1531; 9 f. 124; Paw.).

Mikołaj wwiązany w posiadanie Ruśca 1616 r. (DW. 45 f. 1641). Jakób kanonik chełmski 1607 r., administrator djecezji chełmskiej 1620 r. Zofja, żona Wojciecha Świnki Zielińskiego, zmarła przed 1642 r. Jakób, dworzanin ks. Zasławskiego 1647 r. (Gr. Krzem.). Maciej z żoną, Zofją Zaleską, otrzymał 1666 r. wójtostwo w Płocku, w łomżyńskim (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 18 i 74). Ludwik podpisał, z ziemią warszawską, elekcję Jana III-go Jakób, syn Sebastjana i Antoniny Niewiarowskiej, zeznał 1714 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką de Braun Sienicką (DW. 62 f. 467). Jan po bezdzietnej śmierci żony swej, Anny Boratyńskiej, ułożył się z jej rodziną o spadek 1780 r. (Ibid. 96 f. 971).

Michał, były radca departamentu łomżyńskiego, został 1817 r. radcą wojewódzkim augustowskim z powiatu dąbrowskiego. Wincenty, radca wojewódzki augustowski 1819 r. Michał, syn Wincentego, Radca Dyrekcji Szczegółowej Towarz. Kred. Ziems. augustowski 1855 r. Michał, oficer 1-go pułku ułanów 1827 r. Filip, oficer 4-go pułku piechoty 1824 r., siostrzeniec ks. Porazińskiego, kanonika wileńskiego. Franciszka, 1-o v. Waśkiewiczowa, 2-o v. Mogilnicka, umarła w Płocku 1820 r. Z Rychowickich Lubowidzka zmarła w Warszawie w połowie XIX-go wieku. Juljan, pułkownik sztabu gwardji, potem generał wojsk rosyjskich, zaślubił 1868 roku w Warszawie Marję Peszkównę. Gustaw umarł 1863 roku w Warszawie. Emilja, 1-o v. Czarnecka, 2-o v. Kisielińska, zmarła 1885 roku w Warszawie.

LUBOWIDZCY h. KOPACZ z Lubowidzy, w ziemi rawskiej. Jedna rodzina z Kopaczami Dmosińskiemi i Kurzeskiemi. Trojan z Lubowidzy 1386 r. mianowany przez siostrę Piechnę Dadźbogową z Orłowa, pełnomocnikiem do wszystkich spraw, jakie by miała w Mazowszu (Łęcz. I. 1028 i 2824).

Jan z Lubowidzy, pozwany z wielu innemi o szkody zrządzone w dobrach biskupowi włocławskiemu, stawił się na sprawę i usprawiedliwił 1427 r. Jan

Kopacz z Lubowidzy i Osin, łowczy rawski 1436 r. a sędzia ziemski w latach 1446 — 1452.

Jakób Lubowidzki, syn Jana z Lubowidzy i Szczecin, zawarł 1564 r. układ o zastaw części Osin z Anną, córką Mikołaja Osińskiego, żoną Andrzeja Grodzickiego, a 1579 r. odkupił łąkę w Lubowidzy przy granicy Dmosina, którą był brat jego Wawrzyniec sprzedał Wojciechowi Goliszewskiemu, przy czem był obecny Abraham Lubowidzki, dziedzic Osin (A. Łęczyckie). Abraham z Janem byli dziedzicami Kamienia, czyli Kałęczewa 1579 r. N. dziedziczył na części Kraszewa 1579 r. (Paw.). Jan asystuje, jako krewny z linji ojca, Agnieszce z Krosnowskich Zbyszewskiej 1591 r. (Perp. Czers. 1 A f. 18).

Stefan, z ziemią rawską, podpisał obiór króla Michała. Helena z Pikarskich Lubowidzka, małoletnia, pupilka Franciszka Chociwskiego 1692 r. (Perp. Czers. 14 C f. 135). Barbara, żona Stanisława Gostkowskiego, spisała 1688 roku testament w Trzciance wobec męża swego i rodzonych stryjów, Stefana i Jana Chryzostoma Lubowidzkich. W testamencie tym wspomina o zmarłej swej jedynej siostrze, Marjannie Krassowskiej i zapisuje 1,000 floren. z Trzcianki na chwałę Bożą, a 800 floren. swemu stryjecznemu bratu Stefanowi, synowi Jana Chryzostoma (Z oryg.).

Herb Kopacz.

Stefan, syn Chryzostoma, dziedzic Lubowidzy, Kraszewa i Ostrołęki, ożeniony z Teresą Duninówną Głuszyńską, dziedziczką części Głowna, nie żył 1729 r. Z córek ich była N. za Dołwnerem z Lutkówki, a Wiktorja za Emanuelem Konstantym Fabrycym, z którym razem wzięła 1725 r. w zastaw część Głowna od matki i wujów. Synowie: Jan, Stanisław, Michał i Paweł, razem z matką wykupili 1729 r. Głowno od siostry i przeprowadzili dział dóbr w Ostrołęce 1733 roku (Gr. Rawskie).

Jan, najstarszy syn Stefana, towarzysz pancerny, tytułowany cześnikiem 1739 r., a stolnikiem kijowskim 1747 r., został 1758 r. łowczym rawskim. Z pierwszą żoną, Justyną z Dąmbskich, sprzedał 1729 r. połowę Strzemeszna, a wziął w zastaw od matki i braci część Głowna, po bezdzietnej śmierci drugiej żony, Eleonory Zabłockiej, zwrócił 1739 r. posag jej braciom i wkrótce zaślubił Barbarę Kruszewską, sprzedał 1743 r. część swoją Głowna z Oślą Górką Baltazarowi Ciecierskiemu, był dziedzicem Konopnicy, Żydomic i Zagórza pod Rawą, umarł 1761 roku, a wdowa wyszła 2-o v. za Antoniego Rostkowskiego, komornika ziemskiego łomżyńskiego. Z pierwszej żony pozostawił Jan córkę Rozalję, 1-o v. za Kazimierzem Łuszczewskim 1747 r., 2-o v. za Adamem Rusieckim, wojskim sochaczewskim 1769 r. i syna Antoniego; z trzeciej, córkę Annę za Antonim Mikułowskim, pisarzem ziemskim radomskim i synów: Andrzeja, Franciszka, Jana i Filipa. Filip zmarł wkrótce po ojcu, Jan był małoletnim 1767 r. pod opieką Franciszka. Wszyscy zmarli bezpotomnie. Dobra Konopnicę, Żydomice i Zagórze, nabył od nich Ignacy Kurowski, w latach 1773 — 1784. Antoni z żony, Teresy Cywińskiej, miał syna Jana Szymona, który sprzedał 1773 r. swój dział w Konopnicy temuż Kurowskiemu, a 1786 r. kwitował nowonabywcę tych dóbr Michała Wę-

grzeckiego (Gr. Raws.; Perp. Czers. 36 f. 480; DW. 80 f. 159 i 323; 88 f. 181; 90 f. 92 i 398; 98 f. 732; 100 f. 308; 102 f, 1246; 103 f. 394).

Stanisław, drugi syn Stefana, dziedzic Kraszewa, podczaszy inowłodzki 1739 r., ożeniony już 1729 r. z Antoniną Bleyzanką (de Blaise), z którą zeznał zapis dożywocia 1739 r., pozostawił z niej córki: Marjannę, 1-o v. za Stanisławem Strumiłłą, stolnikiem czerniechowskim, 2-o v. za Jakóbem Lubowidzkim, 3-o v. za Aleksandrem Mireckim, sędzią grodzkim rawskim; Józefę za Augustynem Rykaczewskim; Franciszkę za Antonim Piersickim Łukaszewiczem, łowczym orszańskim 1767 r. i Barbarę za Franciszkiem Heybowiczem, i synów: Jakóba, chorążego wojsk koronnych, rotmistrza chorągwi lekkiej przedniej straży po bracie Stefanie 1774 r., następnie pułkownika wojsk koronnych; Michała, chorążego wojsk koronnych 1779 roku, następnie majora, zmarłych bezżennie i najstarszego Stefana. Bracia sprzedali 1796 r. Kraszew i podzielili się z siostrami uzyskaną sumą (Gr. Raws.).

Stefan otrzymał 1768 r. list przypowiedny, na chorągiew lekką przedniej straży po Leszczyńskim, 1774 r. generał adjutant królewski, zrzekł się tej chorągwi na rzecz brata Jakóba, a dostał chorągiew pancerną po Jakubowskim, 1779 roku brygadjer kawalerji koronnej, kawaler orderu Św. Stanisława, generał major wojsk koronnych 1785 r., z generała majora komenderującego obojga narodów został 1792 r. generał-lejtnantem i kawalerem orderu Orła Białego, polecony przez sejmik dobrzyński 1788 r. do nagrody królowi, za obronę granic, kupił 1780 roku Hołochwasty (dziś Nowochwastow) od Zacharjasza Hańskiego, pozostawił, z Franciszki Czarneckiej, starościanki karolińskiej: Katarzynę, poślubioną 1810 r. Gabrjelowi Niemojowskiemu; Wiktorję, poślubioną 1821 r. Bonawenturze Niemojowskiemu; Teofilę za Erazmem Kumanowskim; Ksawerego bezżennego; Józefa, żonatego z Mianowską, zmarłego bezdzietnie 1859 r.; Edwarda, marszałka szlachty powiatu stawiskiego, żonatego 1-o v. z N., 2-o v. z Lenkiewiczów Abramowiczową, bezdzietnego i Wacława, który z dziećmi i braćmi wywiódł się ze szlachectwa w gubernji kijowskiej 1844 r. (Gr. Raws.; Kancl. 44 f. 35; 97 f. 156; Sig. 32; DW. 95 f. 898; 101 f. 667; V. L.; Lauda Dobrz..; Akta hipot. Kraszewa; Spis.).

Wacław, dziedzic Nowochwastowa, z Doroty Pruszyńskiej, miał syna Wacława Stefana Adama, zmarłego młodo i córki: Cecylję za Tadeuszem Zaleskim, zmarłą; Józefę, wydaną 1857 r. za Tadeusza Bobrowskiego, zmarłą 1894 r. i Konstancję, dziedziczkę Nowochwastowa, za Józefem Montresorem.

Michał, trzeci syn Stefana, dziedzic Lubowidzy i Ostrołęki, posesor Wólki Krosnowskiej, cześnik bydgoski, sprzedał swoją część Ostrołęki 1743 r. bratu Pawłowi, wraz z żoną, Rozalją Piaggia, córką Antoniego i Agnieszki z Fabrycych, oddał za spłatą sumy zastawnej Wólkę Krosnowską Mireckim, a kupił od Morskich Osiny 1756 r. Z wymienionej żony pozostawił Michał córki: Zofję, 1-o v. za Tadeuszem Rogozińskim, 2-o v. za Aksandrem Brodzkim; Franciszkę za Antonim Gostkowskim; Marjannę za Wincentym Kobierzyckim i Annę za Piotrem Babskim i synów: Jana i Antoniego, dziedziców Lubowidzy i Osin (Gr. Raws. i A. hipot. Osińskie).

Jan Władysław, cześnikiewicz bydgoski, ur. 1740 r. (metr. w Domaniewicach), dziedzic Lubowidzy i połowy Osin, których drugą połowę kupił 1804 r. od brata Antoniego, gubernator starostwa ostrołęckiego, zaślubił 1779 r. Marjannę

Dzierżańską, córkę Antoniego, z której matką, Małgorzatą z Borkowskich, spisał intercyzę w Trzepowie. Dzieci ich czworo urodzonych w Dylewie (metr. w Kadzidle): Prakseda Magdalena, urodz. 1782 r., wyszła za Wawrzyńca Trzcińskiego; Marjanna Katarzyna, ur. 1791 r., poślubiona 1817 r. Tadeuszowi Bocheńskiemu; Józef i Mateusz.

Józef, ur. 1788 r., sędzia apelacyjny, wiceprezes, a następnie prezes Banku Polskiego, marszałek sejmu 1830 r., Radca Stanu, kawaler orderów: Św. Anny, Św. Stanisława i Orła czerwonego pruskiego, dziedzic Lubowidzy i Osin, zaślubił 1835 r. Cecylję Kossecką, córkę generała wojsk polskich i ministra Ksawerego, umarł 1871 r. w Warszawie, pozostawiwszy jedyną córkę Zofję, ur. 1836 r., zaślubioną 1854 r. hr. Antoniemu Grabowskiemu, owdowiałą 1904 r., zmarłą 1910 r. w Warszawie.

Mateusz, ur. 1789 r., zmarły 1874 r. w Drzewicy, wiceprezydent Warszawy, następnie Tajny Radca i senator Królestwa Polskiego, kawaler orderów: Św. Anny i Św. Stanisława, dziedzic Widzowa, zaślubił 1818 r. Teklę Rotkiewiczównę, córkę Tomasza i Teresy Pieruskiej, zmarłą 1884 r. w Drzewicy, z której dzieci: Aniela, ur. 1819 r., za Teodorem Dobieckim, zmarła w Drzewicy 1901 r.; Jadwiga, ur. 1825 r., zaślubiona w Warszawie 1848 r. baronowi Arturowi Reiskiemu z Drzewicy, zmarła 1905 r.; Władysław zmarł bezżenny w Drzewicy 1881 r. i Karol, dziedzic Widzowa, zesłany w głąb Rossji 1864 r., ożeniony z Jadwigą Cichowską, córką Adolfa, zmarł 1883 r., pozostawiwszy czworo dzieci: Teklę, przełożoną generalną Nazaretanek w Rzymie; Janinę za Kazimierzem Podoskim; Józefa, żonatego z Stefanią Przemyską, zmarłego bezdzietnie 1910 r. i najstarszego Stanisława, którego z Marji Chwalibożanki, syn Karol, umarł dzieckiem i córki: Marja i Marta, za Czesławem Preissem.

Antoni, cześnikiewicz bydgoski, sprzedał 1804 r. swoją połowę Osin bratu, z Salomei Mireckiej pozostawił: Teklę za Lubosiewiczem 1820 r.; Teresę za Walentym Grekowiczem i Franciszka, po którym, z Karoliny z Krauzów, 2-o v. Tadeuszowej Bocheńskiej: Marja Sewerynowa Siennicka, Róża i Antoni Adrjan. Ten ostatni, rejent w Płocku, ożeniony 1-o v. z Karoliną Konarzewską, z której syn Władysław zmarł młodo i córka Zofja, wydana 1891 r. za Antoniego Broniewskiego, 2-o v. z Felicją Turską, z której syn Antoni Tadeusz, 3-o v. z Jadwigą Ostrowską, żyjącą wdową.

Paweł, czwarty syn Stefana, podstoli kowalski 1743 r., marszałek dworu prymasa Komorowskiego 1759 r., ożeniony z siostrą bratowej Konstancją Piaggia, która kwitowała 1738 r. brata swego ks. Wojciecha, kanonika łowickiego, z posagu i zapisu stryja (Recogn. Raw. 8 f. 17), kupił od brata Michała jego część Ostrołęki 1743 r., żył jeszcze 1763 r. (Korytk.), a pozostawił córki: Taurowską (?), Duninowę i Łempicką, i synów: Jana, Karola i Marcina, z których dwaj ostatni zmarli bezżenni.

Jan, marszałek dworu prymasa Łubieńskiego 1767 r., porucznik wojsk koronnych 1774 r., miecznik mszczonowski 1775 r., pułkownik wojsk koronnych 1779 r., miecznik rawski 1782 r., razem z bratem Karolem sprzedał 1767 r. wójtostwo we wsi Raczul za zgodą prymasa Łukaszewiczom za 700 dukatów, w imieniu swoim i braci obydwóch kwitował 1774 r. Ignacego Kurowskiego, otrzymał tegoż roku, z dóbr pojezuickich, Rzymiec i część Świejków, które zaraz sprzedał

Leonardowi Świejkowskiemu, otrzymał 1775 r. w emfiteutyczną dzierżawę na 50 lat Wierzbie, z wójtostwami: Manków, Jurczenki i Jeżówka, dał 1775 r. ewikcję na Soszycach, w rawskim, Andrzejowi Du Pont, pułkownikowi wojsk koronnych, odstąpił 1779 r. dzierżawy Jurczenek Michałowi Drużbackiemu, zeznał 1780 roku zapis dożywocia z żoną, Marjanną z Lubowidzkich, podczaszanką inowłodzką, 1-o v. Stanisławową Strumiłłową, umarł 14-go Czerwca 1784 r. w Warszawie, pochowany u OO. Kapucynów. Syn ich jedyny Jakób z wujami, w imieniu matki i ojczyma Mireckiego, potwierdza 1796 roku sprzedaż Kraszewa, dziedzic części Ostrołęki, Kamienia Mniszewskiego i Kamienia Górnego 1796 r., Ostrołęki i Wymysłowa 1813 r., ożenił się z N. Sułowską (Kancl. 54 f. 19; DW. 91 f. 309 i 584; 92 f. 784; 95 f. 893; 98 f. 855; Gr. Raws. 1780 r.; V. L. VIII f. 140).

Z wymienionej żony miał Jakób córki: Eufemję za Hoffmanem; Olimpję i N., i synów: Teofila, Wincentego, wylegitymowanego ze szlachectwa razem z ojcem, bezżennych, i Adolfa, którego, z Salomei Ignatowskiej, syn zmarł dzieckiem, a córki: Wanda zmarła w Rzymie; Laura i Felicja, zakonnice Nazaretanki.

LUBOWIECCY h. KUSZABA z Lubowca, w powiecie lipieńskim. Wieś ta nazywała się dawniej Lubowsz, ztąd i rodzinę pisano jeszcze w XVI-m wieku często Lubowescy, Lubowiescy.

Elżbieta z Lubowca, córka Stanisława z Brzezia, procesowała 1421 — 1422 roku ojca swego o należny po matce posag (Teka Pawińs. VII). Andrzej z Lubowsza z rodu Kuszabów, podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej dane Jagielle, obioru jego syna królem (RM.). Tenże Andrzej, komornik ziemski dobrzyński 1441 r., świadczy w Dobrzyniu (AGZ. XIV. 3746). Jan, syn Onsa z Lubowca 1453 r. Stanisław, syn Wojciecha z Lubowca 1473 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego.

Herb Kuszaba v. Paprzyca

Andrzej Lubowiecki z Lubowca i Nieprzesnej, podżupek bocheński 1489 — 1494 r., otrzymał 1496 r. potwierdzenie przywileju Leszka z 1285 r., na prawo niemieckie dla Nieprzesnej, w szczyrzyckim, a 1498 r. sołtystwo w Mniszkowicach, skonfiskowane opatom Tynieckim (Wierzb. II. 612, 1294 i 1296). Od niego poszli Kuszabowie Nieprzescy i zapewne także licznie rozrodzona gałąź Lubowieckich w województwie krakowskim.

Dobra Wielkiegojana z Lubowca, w dobrzyńskim, zostały skonfiskowane 1498 r. Ekspektatywa na pisarstwo ziemskie dobrzyńskie po Andrzeju Gradzie z Lubowca, dana 1503 roku Łukaszowi Sokołowskiemu (Wierzb. II. 1195; M. 20 f. 55). Macieja zmarłego 1552 roku nagrobek w Włocławku widział Paprocki. Stanisław 1571 r. przy pacholętach królewskich (Piekos.). Paweł, Maciej, Jadwiga i Walenty, Wojciech i Stanisław, dziedzice Lubowca 1564 r. (Paw.). Antoni i Wojciech Lubowieccy, z ziemi dobrzyńskiej, zapisali 1576 r. sumę Jasińskim (M. 113 f. 494). Antoni, dworzanin królewski, z harcerzy (gwardzistów przybocznych) królewskich rotmistrz piechoty łanowej, wybranieckiej, wyznaczony 1580 r. do poboru wybranych żołnierzy w województwach: brzeskim, inowro-

cławskim, łęczyckim i ziemi dobrzyńskiej (M. 123 f. 513; Recogn. Brzes. 25 f. 71; Gr. Przed. 28 f. 153; 29 f. 63). Antoni Lubowiecki z Lubowca, w ziemi dobrzyńskiej, nabył 1582 r. Kroszynko, w czerskim, od Marcina Falęckiego (Zs. Gr. Czers. 51 f. 111).

Jan, poborca dobrzyński 1672 — 1685 r. (Lauda Dobrzyńs.). Stanisław, z ziemią dobrzyńską, Stanisław, z województwem inowrocławskim, podpisali elekcję Augusta II-go. O ukaranie Sasów, zabójców Andrzeja, upominają się zdawna sejmiki dobrzyńskie 1710 r. Marcin poseł na elekcję 1697 r., konsyljarz konfederacji 1703 r., marszałek sejmiku dobrzyńskiego 1709 i 1713 r., komisarz na Trybunał skarbowy radomski 1715 r. (Lauda Dobrz.).

Stanisław z żoną Marjanną, otrzymali 1701 roku wójtostwo w Skotnikach i Radziejowie (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 80; M. D. Wąs.). Świętosław otrzymał 1722 roku konsens na cesję wójtostwa w Radziejowie Ruszkowskiemu (Sig. 20). Jerzy i Walenty z brzeskiego kujawskiego. Michał z inowrocławskiego, elektorzy Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Do sprawy Anny Lubowieckiej i jej synów: Jacka i Macieja, o część Jarnowa Wielkiego i Dąbrowy z Stefanem Przyłubskim, wyznaczył sejm 1775 r. komisję (V. L. VIII f. 347).

Jacek, wojski mniejszy 1774 r., miecznik radziejowski 1776 roku, umarł 1782 roku.

Maciej tytułowany 1774 r. łowczym kołomyjskim (Zs. Kujaw.), jako łowczyc dobrzyński, wyznaczony z sejmu 1775 r. do komisji w sprawie Umińskich z Dąbskiemi (V. L. VIII f. 215), miecznik radziejowski po bracie 1782 r., i podstarości inowrocławski 1785 r., podczaszy kruszwicki 1790 r., dziedzic Jaronowa v. Jarnowa i Toporzyszczewa, poseł radziejowski na sejm 1818 — 1820 r. Córka jego Elżbieta, była żoną Franciszka Djonizego Dąbrowskiego, chorążyca orłowskiego. Syn Macieja Jan i synowie Felicjana, Adam i Walenty, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Kasper, dziedzic części Szyszczyc i Fałków, Jan i Jakób, dziedzice części Zdzisławkowic, w wiślickim, 1574 r. (Paw.). Tym Piekosiński przypisuje herb Topór (?). Bartłomiej, dziedzic Marszowic, Klęczan, Podgrodzia, w szczyrzyckim, kwitował 1574 r. Stanisława hr. z Tarnowa (A. Krak.), z żony Anny, według Paprockiego, Borzykowskiej, pozostawił dzieci: Adrjana, Bartłomieja, Feliksa, Stanisława, Jana, Elżbietę i Katarzynę 1579 r. (Wyr. Lub. 1 f. 38; 43 f. 240). Elżbieta była za Puckiem; Katarzyna za Maciejowskim (Paprocki). Adrjan, Zbożny, Feliks Szczęsny i Maciej, syn Stanisława, dziedzyli 1598 r. na Marszowicach, Podgrodziu i Klęczanach (Wyr. Lub. 46 f. 646; 70 f. 258 i 504). Adrjan procesował się 1603 roku o poddanego z Morsztynem. Feliks, dziedzic Marszowic, zawarł 1607 roku układ z Przecławskim (DW. 34 f. 377). Feliks w powrocie z Rzymu zatrzymał się w Padwie 1611 r. Syn Feliksa Abraham, zmarły 1616 r., pochowany w Niegowici, ożeniony był z Elżbietą Niewiarowską, 1 o v. Andrzejową Kmiciną, 3-o v. Janową Rożnową. Siostra Abrahama Jadwiga, wyszła za Seweryna Niewiarowskiego, brata Abrahamowej. Marcjan zapisał 1612 r. na Marszowicach 2,000 florenów Karmelitom bosym w Krakowie (Gr. Krak.). Jadwiga z Lubowca, żona Marcina Pruszkowskiego 1638 r.

Lubowiecki z województwa krakowskiego, z Przerembskiej, kasztelanki sieradzkiej, miał synów: Stefana i Władysława, obydwóch mających potomstwo 1651 r. (Pam. o Koniecpolskich).

Stefan, elektor Władysława IV-go z krakowskiego, podstarości spiski i poseł 1658 r., członek komisji do rewizji skarbu koronnego, chorąży krakowski 1658 roku, surrogator grodzki krakowski 1659 r. na czas wyjazdu za granicę starosty krakowskiego Lubomirskiego i członek komisji do fortyfikowania Krakowa, umarł 1669 roku.

Władysław, sędzia ziemski krakowski 1658 r., elektor Władysława IV-go, wybierany stale posłem na sejm od 1642 r., marszałek sejmu 1658 r., członek wszystkich ważniejszych komisji sejmowych, ożeniony z Heleną z Wieruszyc Wieruską, współdziedziczką Zabawy, Drohća 1641 r., otrzymał 1661 r. od sejmu potwierdzenie dawnego prawa brania drzewa z Niepołomic dla dóbr swych Szczytniki i Bilczyce (V. L. IV f. 334), kupił 1663 r. Niegowić od Borkowskiego, wraz z żoną dostaje 1667 r. konsens na cesję starostwa jadownickiego synowi Stefanowi, kwitował się 1669 r. z Warszyckim, pozwany 1670 r. przez Wąsowicza, kasztelanica małogoskiego, o wójtostwo w Maszkienicach, zabezpieczył 1672 roku w Proszówce i Krzyżanowicach 10,000 florenów zapisane przez Michałowskiego Karmelitom w Krakowie, zapisał 1676 r. sumę Karmelitom warszawskim, nie żył już 1677 r. (M. 206 f. 225; 210 f. 1; Zap. Lub. 46 f. 687; 51 f. 389; 56 f. 310; DW. 55 f. 264; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 78; Gr. Krak. 97 A f. 616; 280 B f. 2530; Vol. Leg. passim.).

Wymieniony syn sędziego Stefan, umarł widocznie młodo i przed ojcem. Drugi syn Adam Józef, starosta oświecimski i jadownicki po ojcu, dziedzic Wieruszyc 1686 r., pułkownik królewski 1692 r., ożeniony przed 1685 r., 1-o v. z Urszulą hr. Krasicką, wdową po Stanisławie Suchodolskim, łowczym czerniechowskim i rozwiedzioną z Janem Zielińskim, starostą ciechanowskim, a 2-o v. z Konstancją Denhoffówną, kasztelanką witebską, wdową po Wielhorskim, a rozwiedzioną z Stefanem Potockim, która cedowała 1714 r. Artasów Potockim, miał tyko jedną córkę z pierwszej żony, Marjannę, rozwiedzioną 1717 r. z Janem Tarłem, podstolim litewskim, następnie żonę Franciszka Rzewuskiego, starosty czułczyckiego 1721 r., zmarłą bezdzietnie przed ojcem. Starosta umarł 1726 r., pozostawiając znaczne dobra, jako to: Niegowić z 12-ma wsiami przyległemi, w krakowskim, Przybysławice, Mnichowice, Droheć, Zabawę i pięć innych, w sandomierskim, Rudno, Rawę, Kunów, Sobolów, Gierczyce i sześć innych, w lubelskim, Wieliczko, Sielec, Janówko, Kuchary, Libice, w podlaskim, Malin z przyległościami, w wołyńskim i Boratyn, Rokitnicę i pięć innych, w ruskim—województwach, a że bliskich krewnych nie miał, przeto proces spadkowy ciągnął się długie lata (Zap. Lub. 61 f. 671; 63 f. 249; 68 f. 923; Bracł. XIV f. 858; XV f. 1769; Kij. X f. 1152; Woł. X f. 773; XI f. 1019; Czerniech. f. 502, 540, 780 i 1483; DW. 65 f. 379; 71 f. 1534; AGZ. 5946 i 6714).

Piotr z żoną, Marjanną z Gołuchowskich, 1-o v. Marcinową Wielowiejską, pozwany 1645 r. przez Chrząstowską (Zs. Krak. 106 f. 1565; M. D. Wąs.). Marcin i Stanisław z krakowskiego, elektorzy króla Michała. Stanisław ożeniony z Marjanną Barbarą Wielogłowską, 2-o v. Janową Gruszecką 1682 r., 3-o v. Zbigniewową Rawicz Dembińską 1695 roku (AKrak.). Syn jego Antoni sprzedał

1696 r. odziedziczoną część w Podgrodziu, w szczyrzyckim, Adamowi i Urszuli z Krasickich (A. Łuckie). Kazimierz Zygmunt, syn Feliksa, nabył koło r. 1670 Raków, Gaj i Blizne od Teresy Łomińskiej, a 1687 r. pozwolił na intromisję Grzybowskiemu (DW. 54 f. 2489; 56 f. 2237). Kazimierz, żonaty z Katarzyną z Brzezia 1705 r. (Bracł. XIV f. 1104). Ks. Jacek, doktór Św. Teologji, przeor Dominikanów w Przemyślu 1711 r. (Gr. Przem.). Stanisław z synami: Józefem i Kazimierzem pozwani 1774 r. o dług przez Polanowskiego (Gr. Lwow. 746 f. 88). Teodor, dłużnik Sartorjusza 1787 r. (Deb. Czers. 2 f. 31).

Stefan v. Szczepan 1799 r. w Krakowie, sędzia pokoju i członek sejmu krakowskiego 1817 r. Stanisław 1811 r. właściciel domu w Krakowie, 1818 roku dzierżawca Szczepanowic, w krakowskim. Franciszek, kapitan 7-go pułku piechoty, kawaler orderu Virtuti Militari 1819 r. Antoni, porucznik 3-go pułku piechoty, kawaler złotego krzyża Virtuti Militari 1819 r. Hipolita z Zakrzeńskich 2-o voto Komarowa, wierzycielka Sroczkowa, zmarła 1855 roku. Aleksander, Roman i Karolina, rodzeństwo, dziedzice Sroczkowa. Aleksandra żona, Helena z Lebowskich, umarła 1879 roku. Antoni, dziedzic Jazdowic, w miechowskim, 1866 roku.

Zygmunt, żonaty z Heleną Kowalską, stolnikówną lwowską, dziedziczką Jasławiec, Hermanowa i połowy Biłki 1667 r., otrzymał wraz z żoną glejt 1678 r. (AGZ. X. 5614). Dzieci ich: Katarzyna, 1-o v. Kaczkowska, 2-o v. Błeszyńska, Jan i Kazimierz. Ten ostatni, cześnik nowogrodzki, ożeniony 1696 r. z Ludwiką Jagielską, dziedziczką Iszczkowej, 2-o v. Adamową Ulińską 1715 r., pozostawił z niej: Teresę małoletnią 1722 r., żonę Stanisława Kurdwanowskiego, stolnika lubaczowskiego 1730 r., zmarłą 1746 r. i Antoniego, procesujących się o granice Iszczkowej od Sienkowiec i Denisowa 1722 — 1723 r., z Anną Minorową, której Antoni wraz z stryjem Janem sprzedał 1728 r. Biłkę i Hermanów (Kij. X f. 1217; Woł. XI f. 1193; Zs. Lwow.).

Antoni, vicesgerent grodzki drohicki, podczaszy kijowski, pozostawił z Eufrozyny Czołhańskiej: Apolonję, ur. 1735 r., żonę Stanisława Węglińskiego, cześnika krasnostawskiego, zmarłą 10-go Maja 1821 r. w Wolicy Podhoreckiej pod Hrubieszowem i Piotra.

Piotr, chorąży pancerny, buńczuczny buławy wielkiej koronnej, pułkownik królewski, wojski mniejszy bełski 1766 r., podstoli horodelski 1767 r. i szambelan królewski 1783 r. (DW. 99 f. 300), członek Stanów galicyjskich, wywiódł się ze szlachectwa w sądzie grodzkim bełskim 1783 roku, nabył do współki z Debolim i Matczyńskim 1790 r. klucz Cieszanowski od Mniszchowej (Tab. Gal. Contr. Nov. 46 f. 151), ożeniony z Delfiną Russanowską, stolnikówną grabowiecką, pozostawił syna Ignacego Antoniego Jana Nepomucena, ur. 1782 r. (metr. w Dubie), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie (M. D. Wąs.).

Ignacy, kapitan 2-go pułku kawalerji, kawaler złotego krzyża Virtuti Militari, następnie podpułkownik, podszef sztabu dywizji strzelców konnych, komisarz obwodu hrubieszowskiego 1816 r., prezes Rady wojewódzkiej lubelskiej, z wojewodzianki Karoliny Gliszczyńskiej, pozostawił: Marję za hr. Walerjanem Kwileckim, zmarłą 1863 r.; Delfinę za Michałem Skarzyńskim; Franciszkę za hr. Edwardem Potworowskim; Antoniego; Aleksandra i Franciszka. Antoni, dziedzic Malic,

ożenił się z Stefanją Podhorodeńską, z której Stefan, ożeniony 1893 r. z Zofją Trzebińską, Marjan i Rajmund.

Cyryl, syn Ignacego, dziedzica Drohowa, w łuckim, i Tekli Podhoreckiej, piszący się Lubowidzkim, ale herbu Kuszaba, ur. 1823 r., dziekan katedralny łucki, biskup dulmeński i sufragan łucki 1884 r., następnie biskup djecezjalny łucko-żytomierski, umarł 1889 r.

LUBOWIECCY v. LUBOWICCY. Jan, chorąży wojsk litewskich, otrzymał szlachectwo 1792 r., a Andrzej, furjer w regimencie ks. Radziwiłła 1790 r. Temu ostatniemu wydano dyplom z herbem Kopacz 1792 r. (V. L.; MP.; ML. 220 f. 466; Sig. 37 f. 137). Byli i mieszczanie w Smoleńsku Lubowieccy, Bazyli i Jakób 1667 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

LUBOWNSKI (?) Kazimierz Skarbek otrzymał potwierdzenie praw do Gajęczyc, w starostwie brzeźnickim 1697 r. (Sig. Ręk Oss. 136 f. 6; M. D. Wąs.).

LUBOWSCY h. NIESOBIA z Lubowic na Śląsku, w księstwie raciborskim. Jan z Lubowic, zaświadczając szlachectwo Pielgrzyma z Raciborza w Krakowie 1424 r., oznajmił, że jest herbu Złodziejów. To przezwisko nosili wówczas dziedzice Pilchowic, w raciborskim, i Biskupic, w czchowskim, a należeli do rodu Niesobiów. Widocznie Lubowski nie umiał nazwać swego zawołania, albo też wolał powołać się na pokrewieństwo ze znanemi w Koronie kasztelanami — bieckim i małogoskim. Herb uległ z czasem odmianie, jak to widać z pieczęci i opisów herbarzy niemieckich (Ostr. Nr. 1870 i 1871).

LUBOWSCY różni, patrz ŁUBOWSCY. Nieustalona pisownia i wymowa jest powodem wielkiego zamięszania w tym nazwisku. Nie można być pewnym czy tu wymienieni Lubowscy nie są także Łubowskiemi.

Piotr Lubowski, rządca dóbr Jana Łabędzia 1501 r., zadzierżawił 1505 r. od Reja Słanowice w województwie krakowskim. Jan, syn Macieja z Lublina, student Uniwersytetu krakowskiego 1582 roku. Jan zaślubił 1629 r. w Krakowie Katarzynę Hemkowiczównę (metryka u Najśw. Panny Marji). Wojciech, syn Adama, spisał testament w grodzie warszawskim 1648 r. (DW. 51 f. 324). Stanisław, elektor Władysława IV-go, z lubelskiego, a drugi Stanisław z sandomierskiego, króla Michała. Jan, komornik wyszogrodzki, został chorążym pancernym znaku królewicza Ksawerego 1751 r. (Sig. 28). Ostatni czterej to prawdopodobnie mylnie odczytani Lubońscy.

Herb Godziemba.

LUBRAŃSCY h. GODZIEMBA z Lubrańca, dawniej Ludbraniec, w powiecie brzeskim. Jan Ludbrański 1394 r. w Łęczycy, tenże Jan, dziedzic Lubrańca 1399 r. w Brdowie obecny (RM.), a 1403 r. zaświadcza w Sieradzu szlachectwo swych współherbowników (Łag.). Mikołaj 1389 r. nabył Łganowo na Kujawach od Jarosława z Pomorzan, ożeniony 1398 r.

z Helszką z Oporowa, siostrą Mikołaja, łowczego łęczyckiego (Łęcz. I). Andrzej, skarbnik 1404 r., a sędzia ziemski brzeski 1412 — 1441 r., nabył 1418 r. Kobylsko, w brzeskim, podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej, dane Jagielle co do obioru królem jego syna (Rz. M.; Teka Pawiń. VII). Jan, burgrabia brzeski 1437 — 1439 r.

Bogusz z Lubrańca 1418 r. ma sprawę w Brześciu, a 1423 r. ma nakazane przez sąd zapłacić 150 grzywien posagu Janowi z Janiszewa. Ten sam, zdaje się, Bogusz z Ossowej, razem z Januszem z Biernacic, jako przedstawiciele rodu Godziembów, podpisali przyrzeczenie ziemi brzeskiej obioru królem Jagielończyka dane Jagielle 1433 r., a poprzednio jako Bogusław z Chodowa 1424 r. świadczył Wysockim w Łęczycy. Bogusława z Ossowej, skarbnika brzeskiego, dzieci przeprowadziły 1443 r. dział dóbr ojczystych wobec stryjów swoich, Bernarda i Stanisława, braci rodzonych z Wielkiego Lubrańca. Bernard i Stanisław, sądząc z herbów na nagrobku Grzegorza, byli synami wymienionego wyżej Mikołaja i Helszki z Oporowa.

Stanisław, żonaty z Stanisławą 1440 r., dziedzic Świrczyna 1424 r., zapisał 1468 r. oprawę żonie Ofce, córce Marka z Korabiowic, kasztelana rawskiego, z której miał synów: Jana i Mikołaja 1458 roku. Prawnukiem jego był zapewne Adam Świrczyński, ustanowiony piątym agnatem w ordynacji Lubrańskich 1518 roku (Teka Pawiń. VII; Rz. M.; Zs. Brzes. 5 f. 308; Gr. Brzes.; Mil.).

Bernard z Wielkiego Lubrańca z żony Anny, z rodu Ogonów, pozostawił synów: Ruperta, Mikołaja, Grzegorza, Jana, Łazarza i Wacława, którzy się podzielili 1448 r. dobrami Redecz Kalny, Ossowa, w brzeskim, Chodów i Wiewierze, w łęczyckim (Gr. Brzes.). Jan wkrótce potem umarł. Mikołaj student Uniwersytetu krakowskiego 1445 r., umarł bezdzietny 1456 r., a pozostali czterej bracia dzielą się po nim dobrami Redecz Kalny.

Łazarz z Wielkiego Lubrańca, podsędek brzeski 1481 r. miał zdaje się, tylko jedną córkę Dorotę, żonę Wojciecha Tolibowskiego, który jej zapisuje 166 grzywien posagu i wiana 1473 r., i powiększa tę oprawę do 200 grzyw. 1485 r. (Gr. Brzes.; Wierzb. I. 975 i 1777).

Grzegorz, student Uniwersytetu krakowskiego 1445 r., żupnik krakowski 1470 — 1477 r., wielkorządca krakowski 1479 — 1489 r., pleban u Św. Jana w Lubrańcu, kanonik sandomirski, archidjakon krakowski 1479 roku, proboszcz szkalmierski i Św. Florjana w Krakowie 1484 r., których to probostw zrzekł się na rzecz synowców, podkanclerzy koronny 1484 r., proboszcz poznański 1492—1493 roku, dziekan krakowski 1494 — 1498 r., otrzymał 1487 r. przywilej na jarmarki i targi w Kamionnie i Szkalmierzu, ręczył 1488 r. za króla Ossolińskiemu, kupił 1490 r. prawo patronatu kościoła w Lubrańcu od Jana, Bernarda, Macieja (? Mikołaja zapewne) i Anny, żony Chebdy Górskiego, wymurował nowy kościół, uposażył go i oddał kanonikom regularnym Lateraneńskim, a 1497 r. wyjednał u biskupa utworzenie kolegjaty, na co przeznaczył 500 złot. węg., 1498 r. kupił czynsze ze starostwa radziejowskiego na pomnożenie tej fundacji, zrzekł się podkanclerstwa 1497 r., nie przyjął ofiarowanego mu biskupstwa płockiego 1497 r., umarł tylko kanonikiem krakowskim 23-go Kwietnia 1500 r. Na nieistniejącym już nagrobku jego w Krakowie były herby Godziemba, Ogończyk, Sulima i Nałęcz

(Wierzb. I. 1522, 1623, 1883, 1884, 1932; II. 1226, 1244; Gr. Brzes.; Pom. Dz. W. Śr. XVI).

Rupert v. Rumprecht, zwany też Lampertem, student Uniwersytetu krakowskiego 1437 r., kleryk djecezji włocławskiej, pisarz publiczny i konsystorza krakowskiego 1444 r., porzucił karjerę duchowną, ożenił się z Boleścicówną i pozostawił synów: Jana, Bernarda i Mikołaja.

Jan, ur. 1456 r., student Uniwersytetu krakowskiego 1472 r., promowany na doktora dekretów 1478 r., za konsensem królewskim odstąpił 1484 r. kapelanji w Wieliczce Mikołajowi, proboszczowi i podżupkowi wielickiemu, kanonik krakowski i włocławski 1490 r., sekretarz królewski 1492 r., kanonik poznański 1493 r., proboszcz poznański 1493 r. i szkalmierski 1497 r., biskup płocki 1497 r., biskup poznański 1498 r., umarł nad ranem 23-go Maja 1520 r. w Buku. Był także rektorem kościoła parafjalnego w Kazimierzu, przy którym fundował trzeciego wikarjusza 1493 r. Wraz z bratem Mikołajem i Janem Feliksem z Paniowa, adoptował do rodu Godziembów 1504 r. Stanisława ze Strzelec, założył 1512 r. miasto Lubraniec, zakupił 1513 r. czynsz 8 grzywien rocznie od brata Mikołaja z Kazimierza, na altarję w kościele Św. Jana w Kazimierzu.

Oprócz licznych drobnych fundacji, założył biskup Jan dwie wielkie instytucje, jedną rodzinną, drugą publiczną. W 1518 r. aby dobra Lubraniec nie wychodziły z rodziny i rodu Godziembów, razem z bratem Mikołajem ustanowił ordynację z dóbr Lubraniec Wielki i Mały, Kalny Redecz, Kunkowa Wola, Kazomy, Krowice, Siemionowo, Kwilino, Janiszewo, Żydowo, Wrzosowo, Przyborowice, Biernacice, Bicz, Biskupice, Chodów, Wiewierze, Psary, Szczecin, w brzeskim, radziejowskim, łęczyckim i przedeckim powiatach, w następującym porządku dziedziczenia:

1. Potomstwo męskie Mikołaja, wojewody poznańskiego, którego córkom wyznaczono po 500 złot. węg. posagu.
2. Potomkowie Tomasza, starosty piotrkowskiego.
3. Potomkowie ojca tegoż Tomasza Bernarda z Biernacic, kasztelana brzeskiego.
4. Potomkowie Laskarego z Biernacic.
5. Potomkowie Adama Świerczyńskiego, idącego z Lubrańca.
6. Potomkowie Jana Feliksa z Paniowa.

Drugą wiekopomną fundacją biskupa Jana był zakład naukowy przy katedrze poznańskiej, zwany Kolegjum Lubrańskiego, założony 1519 r., nie dokończony za życia biskupa, ale uposażony przez niego dostatecznie. W 1520 r. kupił biskup za 2,867 floren. miasto Stawiszyn z przyległemi wsiami i stacją królewską i przeznaczył na utrzymanie doktorów i magistrów przy szkole i zostawił jeszcze 5,500 złot. węg., które następca jego biskup Franciszek, pożyczył 1520 r. królowi, a od których czynsz szedł także na utrzymanie kolegjum. Szkoła miała bardzo świetne chwile, podtrzymywana przez biskupów poznańskich, aż w końcu z całym krajem upadła i została zamknięta 1780 r. (M. 16 f. 12; 24 f. 94; 30 f. 225; Wierzb. I. 1645 i 1646; II. 661; III. 1461; IV. 2000, 2066, 3206 i 3439; AGZ. IX; Arch. Sang. II; Kod. Uniw. Krak.).

Bernard, ur. 1460 r., student Uniwersytetu krakowskiego 1474 r., sekretarz królewski 1484 r., kanonik krakowski 1490 r., archidjakon lubelski 1493 r.,

proboszcz Św. Florjana w Krakowie i środzki, kanonik poznański 1497 r., umarł 26-go Lutego 1499 r., miał i kapelanje w Słomnikach i Tłokini, których się zrzekł 1484 r. (Wierzb. I. 1645 i 1712; Łuk.).

Mikołaj Gardzina, trzeci syn Ruperta czyli Lamperta, dworzanin królewski, z chorążego nadwornego kasztelan spicimirski 1492 r., lędzki 1496 r., gnieźnieński 1501 r., wojewoda kaliski w końcu 1501 r., wojewoda poznański 1511 r., starosta brzeski 1501 — 1502 r., starosta łęczycki 1507 r. i przedecki, był i wojskim łęczyckim, ale z tego urzędu zrezygnował w bezkrólewiu po Janie Olbrachcie. W 1494 r. otrzymał konsens na wykup Kamiennej od Denowskich, i Brzegu i Luboli od Bużeńskich i na tych ostatnich ma zabezpieczone 220 grzyw. i 200 złot. węg.; 1496 r. wyjednał potwierdzenie zapisu 250 grzyw. na Luboli, danych 1440 r. Jakóbowi z Lubina, 1497 r. wzięty do niewoli na Bukowinie, 1498 r. otrzymał dożywotnio stacje w Stawiszynie, 1499 r. konsens na wykup Glinna od Wiesiołowskiego, i Winiar od Łukasza Kiełbasy, 1501 r. za usługi oddane w wojnie z Tatarami na Podolu za króla Kazimierza i Janowi Olbrachtowi, gdy szedł na Węgry, obrany królem, dostaje 110 grzyw. i 100 złot. węg. na Luboli, w sieradzkim, 1502 r. konsens na wykup Radziejowa i Śremu, których nie wykupił, zastawił 1503 r. Glinno Bartłomiejowi Bartochowskiemu, a Lubolę Głowackim, kupił wieczyście 1504 r. za pozwoleniem królewskim dobra Kazimierz z przyległościami od Teodora, biskupa lubuskiego, 1506 r. dostał kwit na 20 bałwanów soli z żup wielickich, 1512 — 1515 r. przeprowadza proces z Poznaniem o ścięcie sługi i zyskuje wyrok przysądzający mu 10,000 floren., 1512 r. sprzedał Piekary i trzy wsie w sieradzkim za 800 grzyw. Stanisławowi Goślubskiemu, wykupił 1513 r. Osmolin od Swarackich i odstąpił go zaraz Mikołajowi Baruchowskiemu, 1515 r. dostał od króla opłaty zbożowe i pieniężne z klasztorów w Owieńskach i Św. Jana za murami Poznania, 1517 roku zawarł układ z murarzem Bartłomiejem z Czerska o wymurowanie dwupiętrowego pałacu w Lubrańcu, wraz z bratem biskupem Janem założył 1518 r. ordynację Lubrańską (obacz wyżej), kupił 1518 r. część wsi Czerniec, inaczej Nowawieś, w konińskim, od Ostroroga i otrzymał połączenie w jedną wszystkich sum na Zgierzu, Ratajach, Wielkim i Małym Łęgu, danych niegdyś Piotrowi z Szamotuł, 1519 r. wraz z bratem biskupem obdarzony wieczyście wsią Kunkowo z folwarkiem Starczewo, w brzeskim, i tegoż roku dostaje 200 kóp groszy i 20 grzyw. na młynie w Łęczycy, wyznaczył 1520 r. opiekę nad dziećmi w osobach żony, Jadwigi Żychlińskiej, Tomickiego, Górki, Kaczkowskiego i ks. Stanisława ze Strzelec, zrzekł się 1524 r. starostw—łęczyckiego i przedeckiego, i umarł w połowie Kwietnia tegoż roku.

Z córek wojewody: Dorota wyszła za Wincentego Świdwę z Szamotuł, który jej oprawił 1512 r. na Turobinie 2,000 złot. węg. posagu i wiana; Anna jest żoną Mikołaja Rusockiego 1523 r., później kasztelana biechowskiego, który jej zabezpieczył 4,000 flor. na swych dobrach 1529 r., żyła wdową 1546 r.

Jedyny syn wojewody, Grzegorz Gardzina, otrzymał 1524 r. potwierdzenie sum i posiadania Zgierza i Rataj po ojcu, zapisał 1532 r. oprawę żonie, Annie Oporowskiej, wojewodziance brzeskiej, umarł bezdzietny 1533 r., a ordynacja według aktu fundacyjnego, przeszła na Tomasza (M. 19 f. 127; 25 f. 124 i 278; 34 f. 330; 36 f. 324 i 491; 37 f. 561; 39 f. 734; 48 f. 1138; 74 f. 580; Wierzb. II. 358, 447, 448, 455, 578, 1325, 1347, 1349, 1556 i 1557; III. 79, 253, 734, 1377 i 2709;

IV. 770, 1439, 1913, 2062, 2063, 2501, 2541, 2676. 2793, 2973, 3167 i 3370; Mon. V; Pom. Dz. W. Św. XIII i XVI. 1708; AGZ. IX.; Gr. Przed. 3 f. 526; 5 f. 11).

Wacław Lubrański, szósty syn Bernarda, student Uniwersytetu krakowskiego 1443 r., pisał się z Kalnego Redcza 1464 r., procesował się z plebanem z Dąbrowy 1457 r. Synowie jego: Urjel z Redcza student Uniwersytetu krakowskiego i Bernard (Gr. Brzes.; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 533).

Bernard pisał się z Biernacic i Lubrańca, jako synowiec podkanclerzego Grzegorza, świadczył z innemi bratankami jego przy fundacji kanoników regularnych w Lubrańcu 1497 r., otrzymał tegoż roku dział w Lubrańcu Wielkim, skonfiskowany Mikołajowi Sieroszewskiemu i dobra Piotra z Kalinowca, 1498 r. skarbnik brzeski, otrzymał Redecz Kruków i inne działy, skonfiskowane Annie z Lubrańca Chebdzinie, Skierki z Brzezia i Ustrońskiego, kasztelan brzeski już, zdaje się, 1501 r., umarł w początku 1506 r. Tego samego prawdopodobnie Bernarda nazywają akta brzeskie miecznikiem 1496 — 1497 r., a podkomorzym brzeskim 1499 r., żonaty wtedy z Katarzyną (Wierzb. II. 968 i 1148; Gr. Brzeskie Recogn.). Wdowa po Bernardzie, kasztelanie, Barbara z Kretkowskich, wojewodzianka brzeska, ułożyła się 1509 r. z bratem swoim o wypłatę 1,000 floren. posagu. Z córek jego: Małgorzata jest żoną Wacława Tolibowskiego 1511 r., a Anna żoną Wincentego Malskiego 1512 r. (M. 22 f. 94; 23 f. 487; 24 f. 400; 26 f. 85 i 172).

Tomasz, syn Bernarda, kasztelana brzeskiego, wykupił 1514 r. starostwo Piotrkowskie i Tuszyn od Łukasza z Górki, dworzanin królewski i cześnik królowej Bony 1520 r., podkomorzy poznański 1534 r., kasztelan brzeski 1535 r., ożeniony z Anną Oporowską, nie żył już 1538 r. Córka jego Zofja, wyszła za Jakóba Odrowąża Chlewickiego; syn zaś Wawrzyniec, komornik królewski 1566 roku, wwiązany w Psary i Szczecino, ożeniony z Katarzyną Sierakowską, nie żył już 1557 r., a potomstwa nie zostawił.

Po nim ordynacja powinna była przejść na linję czwartą Laskarego z Biernacic, ale sukcesorowie alodjalni wojewody Mikołaja rozpoczęli proces spadkowy już z Tomaszem. Proces ten roztrząsany był na sejmie 1550 r. i odroczony, aż w końcu musiał się skończyć ugodą polubowną, bo spotykam w aktach przedeckich 1563 r. dział dóbr między wdową po Wawrzyńcu i siostrą jego Chlewicką, a według rejestrów poborowych 1557 — 1566 r., dobra ordynackie są w głównej części w posiadaniu Erazma Kretkowskiego, syna Mikołaja, wojewody brzeskiego, i Anny z Lubrańskich, a w mniejszej znacznie części w ręku Chlewickich, Sierakowskich i Redeckiego (M. 37 f. 780; 54 f. 418; 87 f. 518; 100 f. 206; Wierzb. IV 2282, 3197 i 5888; Gr. Przed. 2 f. 194; 11 f. 366; 14 f. 15; Kor.; Paw.).

Bracia: Andrzej Laskarz, Jan i Stanisław z Wielkiego Lubrańca, dopełnili działu dóbr ojczystych 1450 r. Andrzej Laskarz zapisał 1444 r. oprawę żonie Katarzynie, córce Mikołaja z Borzujewa, świadczył tegoż roku przy kupnie Dąbia i ręczył 1453 r. za Janem z Lichina (Gr. Brzeskie). Żona jego uczyniła zapis na kościół w Lubrańcu, wspomniany w akcie ks. Grzegorza z 1497 r. Jego może synem był Laskary z Biernacic, wymieniony jako czwarty uprawniony do dziedziczenia ordynacji 1518 r. Tenże Laskary 1511 r., otrzymał konsens na wykupienie Luboli od Głowackiego (Inv. Arch. Kor.).

Syn jego może, Bernard Laskarz, Bernard Redecki, dziedzic 1557 r. części Wrzosowa, Redcza Kalnego i Janiszewa z dóbr ordynackich i części Redcza Kro-

wiego (Paw.). Sabina Laskarówna Lubrańska, żona Soleckiego, w drugiej połowie XVI-go wieku babka Wilkostowskiego, kanonika gnieźnieńskiego 1636 roku (Korcz.).

Małgorzata, żona Jana Karnkowskiego, skarbnika inowrocławskiego 1485 roku (Wierzb I. 1757). Jadwiga, żona Macieja Opalińskiego 1545 roku. Barbara w tymże czasie za Wilczyńskim (Kor.).

Oprócz wymienionych byli jeszcze liczni dziedzice Wielkiego i Małego Lubrańca, o których nawet wiedzieć trudno, czy wszyscy do rodu Godziembów należeli.

Stanisław, syn Mikołaja z Lubrańca, 1409 r., Mikołaj, syn Macieja, 1427 r., Mikołaj, syn Michała Wojewody, 1449 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego; ostatni został magistrem sztuk wyzwolonych 1450 r. Tomasz 1444 r. w Brześciu. Jan, jeden z rotmistrzów zaciężnych na wojnę pruską, ugodził się 1467 r. z królem o żołd zaległy (Bon.).

Stanisław z Wielkiego Lubrańca wymienia 1448 r. jako braci swoich Jana z Małego Lubrańca i Wawrzyńca i Michała z Małej Kłobi (Gr. Brzeskie 1 A f. 238), zawarł 1453 r. ugodę o Redecz Kalny i Krukowy z Bernardem z Dąbia. Stanisław Kapustka z Wielkiego Lubrańca, podkoniuszy brzeski 1464 — 1483 r., ma syna Stanisława 1482 r. (Zs. i Gr. Brzeskie).

Na Małym Lubrańcu wymienieni w aktach brzeskich następujący dziedzice: Mikołaj, siostrzeniec Piotra z Lijewa 1420 r. Tem sam pewno Mikołaj zobowiązał się 1419 r. wypłacić trzy i pół kóp groszy braciom, Januszowi i Andrzejowi. Andrzej pisał się z Grodna i Biernacic 1420 — 1423 r. Mikołaj Przedbor, zmarły 1421 r., pozostawił z Tomisławy, córki Michała z Blichowa, kilka córek i synów: Włodka, Jana i Mikołaja, ożenionego z Katarzyną Kterską 1420 — 1425 roku. Pani Straszowa i syn jej Mikołaj, zwany Strasz, 1423 — 1440 r. Stanisław sprzedał 1439 r. część Małego Lubrańca po bracie Ściborze Janowi. Jan, Bartłomiej i Jugo 1439 r. Jan, zwany Krakowski, zapisał 1466 r. oprawę żonie, Katarzynie, córce Jana z Sarnowa. Mikołaj świadczy 1463 r. Jan Cesarz ręczył 1453 roku za Janem z Lichina. Jan i Mikołaj Cesarze 1484 r. Mikołajowi Sieroszewskiemu skonfiskowana część Wielkiego Lubrańca 1497 r. Syn jego Maciej z Małego Lubrańca 1484 roku (Teka Pawiń. VII; Gr. Brzeskie Recogn.). Dobra N. Lubrańskiego i jego dzieci skonfiskowane 1497 roku (Wierzb. II. 1086). Katarzyna, córka Andrzeja z Lubrańca, żona Marcina z Pacławia 1530 roku (Wierzb. IV. 5777).

Franciszek Lubrański (?) podpisał, z województwem krakowskim, elekcję króla Michała. Stefan Lubrański został, ze stolnika chełmińskiego, chorążym warszawskim 1702 r. Dziwna jest ta nominacja, bo i urząd chorążego był wtedy zajęty i nazwisko wątpliwe (Sig. 15).

LUBRYCCY - KOPUŁCEWICZOWIE h. ABDANK. Franciszek i Mikołaj, synowie Marcina, Szymon, Walerjan z synem Adamem, i Konstanty z synem Adamem, synowie Antoniego, Adam, Szymon i Kazimierz, synowie Mikołaja, wszyscy wnukowie Bazylego Lubryckiego - Kopułcewicza, dziedzica Horodka, w połockim, dowiedli szlachectwa 1817 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

LUBSIŃSCY v. LUPSIŃSCY v. LUBZIŃSCY h. ŁABĘDŹ z Lubsina, w powiecie radziejowskim. Dział Łabędziców ze Skrzynna 1354 r. (patrz T. V str. 91), wymienia Lubsin z Potułowem, których połowę wziął Piotr z Damujowic, a drugą połowę wzięli bracia — Mieczsław i Włodzimierz ze Smogorzowa. W początku XV-go wieku dobra te w części należały do Dunina z Krajowa, podkomorzego kujawskiego, którego córka Anna, żona Krystyna ze Szreńska Królewskiego, kwitowała 1424 r. opiekuna swego, Marka z Korabiowic, podkomorzego gostyńskiego, z opieki, z wszelkich klejnotów i ruchomości i z zarządu jej dóbr części Lubsina, Potułowa, Gradowa i Wąsowa (Teka Pawiń. VII).

Włodek z Lubsina miał 1418 r. w Brześciu sprawę z Piotrem z Niszczewa, a 1422 — 1423 r. razem z synowcami, z których jeden nazwany Włodkiem młodym, procesuje się o granice Potułowa od Bicza, z Piotrem z Bicza i Andrzejem Kaczką 1421 — 1423 r. (Ibid.). Włodek z Lubsina i Krzesław z Dowierzyna, jako przedstawiciele rodu Łabędziców, podpisali 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej, dane Jagielle, obioru królem jego syna (RM.). Dietryszek z Lubsina, obecny w Radziejowie 1441 roku (Arch. Hist. II). Fridant v. Ferdynand w latach 1462 — 1487, bracia—Mikołaj i Jakób 1483 r. występują w Brześciu (Grodz. Brzeskie).

Herb Łabędź.

Franciszek i Jan, synowie Stanisława, zabezpieczyli 1556 r. sumę na Gradowie Jakóbowi Mchowskiemu (Gr. Przed. 10 f. 32 i 274). Mikołaj i Wojciech 1557 r., Wojciech, Jan, i Jan Bambol, Mikołaj, drugi Mikołaj i Franciszek, 1566 roku dziedzice Lubsina i Gradowa (Paw.).

Walenty, podkomorzy inowrocławski 1556 r., otrzymał 1548 r. w dziedzictwo wójtostwo w Rzadkiej Woli, w brzeskim, procesował się 1567 r. o młyn z Mieleckim, dziedzic części Lubsina, Gradowa, Potułowa, Sokołowa 1557 r., ożeniony 1-o v. z Anną Tolibowską, 2-o v. z Agnieszką Potocką, pozostawił z pierwszej żony synów: Janusza, Feliksa i Hieronima, z drugiej—Andrzeja, Władysława i Walentego. Wszyscy oni sprzedali 1574 i 1581 r. Potułowo Pstrokońskiemu. Feliks, kanonik łęczycki 1589 r., następnie dziekan łęczycki, kanonik łowicki, został kanonikiem gnieźnieńskim 1599 r., umarł 1612 r. Hieronim i Feliks pozwani 1603 r. przez Kossowskiego (Wierzb. IV. 8157; Gr. Przed. 16 f. 501; 23 f. 292; 25 f. 134 i 182; 29 f. 315 i 398; 31 f. 318; Paw.).

Wojciech, syn Mikołaja, przyznał 1584 r. dług Przykuckiemu. Tymoteusz, dziedzic Kępy pod Szamotułami, w poznańskim, 1580 r. Syn jego, Andrzej, wyznaczył 1606 r. posag siostrze. Andrzej, pisarz kancelarji koronnej, sprzedał 1613 roku młyn w Woli Raniszewskiej Pawłowi Kwassowi.

Stanisław, syn Andrzeja, 1624 roku dłużnik Piotra Stężyckiego. Jadwiga, 1-o v. Grodzka, 2-o v. Piotrowa Grodzka 1596 r., 3-o v. Pawłowska 1604 roku. Elżbieta z Goczanowskich, 2-o v. Rembowska 1594 r., cedowała synowi Piotrowi zastawną wieś Sielec 1607 r. Jadwidze zapisał mąż Stanisław Morzycki oprawę 1611 r. Felicja z Osińskich, wychodząc 2-o v. za Adama Rgielewskiego, zeznała zapis na rzecz córki Bogumiły (Gr. Przed. 32 f. 224; 42 f. 13; 44 f. 163; 52 f. 116;

54 f. 352; 58 f. 194; 64 f. 580; 65 f. 220 i 221; 68 f. 130; DW. 33 f. 459; 41 f. 966; Paw.).

LUBSTOWSCY v. LUPSTOWSCY h. LESZCZYC z Lubstowa, w powiecie konińskim. Piotr z Lubstowa, syn szlachetnego i prześwietnego pana Jana z Polski, rektor ultramontanów w Padwie 1379 r., następnie profesor prawa kanonicznego w Padwie koło 1390 r. Jest to zdaje się, ta sama osobistość co Piotr z Radoliny, z ojczystego imienia zwany Wisz (MP. III), według Długosza, syn Maczudy i Anny v. Małgorzaty, rektor ultramontanów w Padwie 1385 r., licencjat 1385 r., doktór prawa kanonicznego i cywilnego 1386 roku, profesor prawa kanonicznego w Padwie 1387 r., proboszcz włocławski 1389 r., referendarz Papieski i nuncjusz w Polsce 1389 r., biskup krakowski 1392 r., przeniesiony wbrew woli na biskupstwo poznańskie 1412 r., zmarły 1414 r.

Maciej, Maczuda z Gembic, kasztelan śremski 1397 r., wojewoda gniewkowski 1398 r., nazywany naprzemiany wojewodą włocławskim, kujawskim, inowrocławskim, razem z Świętopełkiem z Radoliny, cześnikiem kaliskim, z rodu Leszczyców, zaświadczał 1401 r. w Szadku szlachectwo Pawła z Żyrosławic, żył jeszcze 1404 r. Dla syna jego Zygmunta fundował Piotr z Radoliny, biskup krakowski, 1393 r. nową kanonję przy katedrze włocławskiej z dziesięcin swego stołu, które w razie jego śmierci, lub ożenienia się, lub awansu na biskupstwo, wracają do biskupa.

Herb Leszczyc. (Bróg v. Laski).

Drugi syn Macieja Piotr, nazywany czasem Piotrem Wiszem, kanonik krakowski, został 1410 r. kanonikiem gnieźnieńskim, następnie kustosz katedralny poznański, procesował się 1426 — 1427 roku z biskupem włocławskim o wieś Orle. Uniesław, kapłan, student Uniwersytetu krakowskiego 1406 r. Jan, syn Piotra z Wielkiego Lubstowa, kleryk djecezji poznańskiej i gnieźnieńskiej, notarjusz publiczny 1422 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI; KWP.; Łag.).

Mikołaj z Lubstowa, chorąży brzeski 1433 r., kasztelan kruszwicki 1435 — 1445 r., podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej obioru Jagielończyka, dane Władysławowi Jagielle (Rz. M.). Bartosz ma sprawę w Brześciu 1423 r. (Teka Pawiń. VII). Stanisław, syn Bartłomieja z Wielkiego Lubstowa i Doroty 1454 r. Mikołaj Lubstowski, syn Mikołaja z Lubstowa i Chalina 1496 r. (Grodz. Brzes.). Mikołaj, syn Hektora, student Uniwersytetu krakowskiego 1483 r.

Bartosz z Lubstowa, mianowany 1511 r. podkomorzym brzeskim. W nominacjach ówczesnych podkomorzych brzeskich są jakieś bałamuctwa i zdaje się, że Bartosz urzędu tego nie obejmował, a został 1521 r. podkomorzym inowrocławskim i umarł 1553 r. Zapisał 1518 r. półtorej grzywny czynszu z Jabłkowa, w konińskim, na kościół w Racięcicach, otrzymał 1521 r. wójtostwo konińskie skonfiskowane Lisieckiemu, kupił 1523 r. część Wierzbi od Sienickiego, 1531 r. wyznaczony komisarzem do rozgraniczenia Dąbia (Wierzb. IV. 2721, 3939 i 6044; Gr. Przed. 1 f. 21). Mikołaj, Andrzej i Piotr, procesują się 1544 r. z Puczkami o jezioro w Szczmielniku (Gr. Przed. 4 f. 231).

Jan, dziedzic dóbr Wierzbie, Ośno Podleśne, Brzezie i Mchowo Wielkie, w przedeckim, 1557 r. (Paw.). Bracia Jan i Bartłomiej, zapewne wnukowie podkomorzego, ustąpili 1564 r. praw do Chodowa i Wiewierza Sierakowskiemu i podzielili się 1573 r. Lubstowem i Policami. Obaj odznaczyli się dzielnością na wojnach za Batorego, o czem pisze Paprocki. Bartłomiej wraz z żoną Anną, ma termin z Wysockim 1562 r., dziedziczy na Policach 1579 r. (Paw.; Gr. Przed. 13 f. 268; 14 f. 213; 22 f. 420).

Jan, dziedzic Lubstowa, Nowej Wsi i Sycewa, w konińskim, cześnik brzeski 1580 r., chorąży kaliski 1596 r., nabył 1566 r. połowę Ośna od Janowskiego, 1574 r. Wierzbie od Sierakowskiego i Łuczylno, zapisał 1581 r. oprawę żonie Annie Pstrokońskiej, odstąpił sum bratu Bartłomiejowi 1586 r., wraz z żoną sprzedał 1590 r. Nową Wieś Ruszkowskiemu, potwierdził 1593 r. sprzedaż Ośna v. Rynu i Wierzbi, dokonaną przez brata Siewierskiemu, wyznaczył opiekę dzieciom 1598 r., zrzekł się 1618 r. zapisów zmarłej żony na rzecz synów: Adama i Wojciecha, którzy go pokwitowali ze spadku po matce (Gr. Przed. 14 f. 465; 23 f. 177; 23 f. 290; 29 f. 228; 34 f. 164 i 424; 35 f. 296; 37 f. 121; 38 f. 347; 41 f. 470; 44 f. 462; 46 f. 333; 59 f. 408; 64 f. 136).

Adam zastawił 1615 r. Lubstowo i Błonawy Ponętowskiemu, wraz z bratem pokwitowany 1621 przez Jakóba Kiełczewskiego, sprzedał 1628 r. część Jarkowa Przyjemskiemu, podpisał elekcję Władysława IV-go z województwem inowrocławskim, dworzanin królewski, został 1633 r. starostą kruszwickim, umarł 24-go Grudnia 1635 r. (Gr. Przed. 61 f. 109; 64 f. 134 i 136; 66 f. 508 i 659; DW. 47 f. 2137; Mon. V.).

Bartłomiej, syn Wojciecha, wydzierżawił 1577 r. Sampolno Trlewskiemu, zasądził 1585 r. Wiznieczyńskiego. Bartłomiej, syn Macieja, zastawił 1593 r. Lubstów Głembockiemu (Gr. Przed. 25 f. 502; 33 f. 504; 41 f 200). Apolonja z Wyszczelskich darowała 1571 r. Rdutów Błażejowi Osińskiemu. Małgorzata ceduje Łęg Kościeskiemu 1579 r. (Ibid. 20 f. 23; 27 f. 222).

Maciej i Jakób, dziedzice Lubstówka 1579 r. (Paw.). Jakób przyznał sumę żonie, Małgorzacie Leskiej, 1579 r. Córka jego, Katarzyna, pozwała Ruszkowską o Lubstowo 1604 r. Piotr, syn Macieja, zawarł kontrakt dzierżawny o Sompolno z Kosińskim 1597 r. Jakób, syn Piotra, sprzedał część Lubstówka Janowi i przyznał dług żonie, Katarzynie Świderskiej, 1618 r. Krystyna Lubstowska, matka Stanisława Rysińskiego, zawarła ugodę graniczną z Mchowskim 1604 r. (Gr. Przed. 27 f. 224; 45 f. 96; 52 f. 566; 55 f. 21; 64 f. 572, 575—577 i 1618).

Eufrozyna, wdowa po Piotrze Gomolińskim, kasztelanie spicimirskim 1619 roku (A. Szadk.). Marjanna z Zakrzewskich Lubstowska, pozwała 1617 r. Stanisława Leszczyńskiego o wsi Raczewo i Jarczewo (Gr. Przed. 63 f. 142). W 1625 roku jest ona 2-o v. za Andrzejem Batorym. Córka jej była, według Niesieckiego, w zakonie Benedyktynek. Zofja, żona Wojciecha Bawarskiego 1656 roku (AGZ. X. 4554).

Mikołaj i drugi Mikołaj, sędzia kapturowy inowrocławski, podpisali elekcję Jana Kazimierza z województwem inowrocławskim. Adam, poseł tegoż województwa, podpisał 1668 r. konfederację generalną warszawską (V. L), został stolnikiem inowrocławskim 1670 r. Mikołaj, starosta kruszwicki 1662 r. i rotmistrz powiatu bydgoskiego, elektor króla Michała z brzeskiego, odstąpił 1685 r. starostwa kru-

szwickiego synowi Adamowi, oprócz którego miał jeszcze synów: Andrzeja i Stanisława 1677 — 1699 r. Adam otrzymał 1697 r. konsens na cesję starostwa kruszwickiego, ale go nie zcedował, umarł kasztelanem kowalskim 24-go Kwietnia 1701 r. (Ziemia Kujaws.; Zap. Kruszwic. z 1685 r. f. 32; Sig. Ręk. Oss. 136 f. 27; Mon. V; Necr. Strzel.).

Konstanty, starosta kruszwicki 1640 r., kasztelan bydgoski 1658 r., elektor Jana Kazimierza z brzeskiego, zapisał 1640 r. dożywocie żonie, Barbarze Drzewickiej, pokwitowany 1652 r. przez Chełmskiego, a 1662 r. przez Goszczyńskiego, otrzymał od prymasa Wacława Leszczyńskiego w dożywocie Sompolno, zapisał 1666 roku oprawę drugiej żonie Zofji. Córka jego, lub Adama, Zofja, była żoną Jana Szygowskiego, starosty kruszwickiego 1709 r. Rafał, kasztelanic bydgoski, elektor Augusta II-go z sieradzkiego, z Eleonory Latalskiej, miał synów: Aleksandra i Karola, dziedziców Lubstowa i Polic 1721 r. (Zap. Lub. 37 f. 700; 45 f. 541; 54 f. 268; Gr. Przed. 73 f. 396; 75 f. 536; 76 f. 432; 77 f. 361; Rel. Grodz. Kal. 84 f. 1253).

Ewa, żona Andrzeja Komierowskiego, pisarza grodzkiego nakielskiego 1721 roku, miała być, według Żychlińskiego, córką Macieja i Anny Grabskiej, wnuczką Adama i Stanisławy Trembińskiej, prawnuczką Mikołaja i Zofji Kołudzkiej. Andrzej podpisał, z województwem sieradzkim, obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Tomasz ma sprawę z Mycielskim w Kościanie 1766 r. (Rel. Gr. Kośc. f. 645). Ludwik Benedykt, ur. 1729 r., wizytator prowincji polskiej Cystersów, opat lędzki od 1777 r., umarł 22-go Września 1791 r.

z LUBSZY, w księstwie opolskim. Piotr, syn Mikosza z Lubszy, kanclerz ks. Bernarda Opolskiego 1437 r., zganiony przez Paszka z Gosławic, ziemianina łęczyckiego, dowiódł 1424 r. w Krakowie szlachectwa herbu jednej gwiazdy, zawołania Stembarth (Sternberg). Stanisław Swosz z Lupszy, rotmistrz zaciężny, przyjęty nadal do służby królewskiej 1485 r.

LUBUCZANIN Choma, dworzanin królewski, 1546 roku na Wołyniu (Arch. Sang.).

LUBZA v. LUBŻA Jan, ciwun wileński 1506 r., otrzymał 30 grzywien za dług króla Kazimierza (Teka Pawiń.). Wdowa po nim, Maryna, 1511 r. otrzymała nieosiadłą wieś w powiecie wileńskim (ML. 11). Anna Lubzanka za Wojciechem Wojciechowiczem Narbutem w połowie XVI-go wieku.

z LUBZINY, w powiecie pilzieńskim. Bracia Pakosz i Mikołaj z Ciszycy, zamienili 1382 r. tę wieś swoją dziedziczną, z opatem Koprzywnickim na Lubzinę z Wolą z dopłatą 50 grzywien i dodatkiem w inwentarzu żywym i zbożu i dali poręczenie za rodzeństwem swym, macochą i jej dziećmi (KDM.). Janczi z Lubziny z żoną Piechną, zastawił 1401 r. Lubzinę z Brzozową za 130 grzyw. Świętochnie Marciszowej z Wrocimowic (KW. V). Mikołaj z Lubziny świadczy 1443 r. w Przeworsku. Ksiądz Serafin koło 1495 r.

LUCHOWSCY z Luchowa, w powiecie nakielskim. Jan Luchowski obecny 1497 r. na wyprawie wołoskiej (St. Pr. P. Pom. VII. 92). Od Jana Luchow-

skiego i od Jana Cnorowskiego (?) wykupić dobra Leynowicze i Szczodrowa, w tczewskim, otrzymał pozwolenie Otto Machwicz 1506 r. Wawrzyniec został zwolniony 1520 r., od wyprawy wojennej, dla straży dróg w powiecie nakielskim (Wierzb. III. 2619; IV. 3490). Jan, współdziedzic Telaków, w drohickim, 1580 r. (Źr. Dziej. XVII). N. z lubelskiego, elektor Augusta II-go.

LUCHTOWSCY v. LOCHTOWSCY h. KROJE lub ROLA z odm. Na górnym kroju, lub na róży ptak. Wyszli z Luchtowa (dziś Łoktowo) w ziemi chełmińskiej. Tomasz 1570 r. opłacał pobory z różnych wsi; Jan 1571 r. zeznawał akt w Lublinie (Wittyg).

LUCIŃSCY. Antoni Luciński, podczaszy nadworny królewski 1775 r., ożeniony z Anielą, wdową po Jacentym Sapieńskim 1771 r., otrzymał wraz z żoną Iwanowice i kopalnię rudy żelaznej Starą Piłę, w lelowskim, 1774 r. i grunt na Nowym Świecie w Warszawie 1775 r., sprzedał dworek murowany na Ujazdowie Łubieńskiemu, staroście nakielskiemu 1780 r., nabył Rowy, Wolę Rowską i Jeleniec od Filipa Garlickiego 1799 r., kwitował się 1787 i 1799 r. z pasierbicą Marjanną i jej mężem Franciszkiem Gordonem. Syn jego Feliks, dziedzic Rowów, zmarł przed 1824 r., pozostawiając wdowę, Urszulę z Gordonów, zmarłą 1857 r. (M. 292 f. 199 i 200; Kancl. 37 f. 724; Vol. Leg. VIII f. 193; Perp. Czers. 40 f. 24; Deb. Czers. 2 f. 41; DW. 89 f. 143; 96 f. 308; 102 f. 1426; 103 f. 124; 112 f. 1422 i 1463).

LUCJANOWSCY z LUCJANOWIC, patrz *Łuczanowscy*.

LUCŁAWSCY h. GIERAŁT z Lucławic, w powiecie sandeckim. Protoplastą ich mógł być komes Lutysław (Lucław), który darował przed 1154 r. wieś Ruzowę katedrze wrocławskiej. Wojsław Lucławicz, ziemianin krakowski 1222 r. Piotr, syn Eustachjusza z Lucławic, z synowcami swemi: Luczsławem i Boguszem, synami Gniewomira, otrzymali 1329 roku prawo niemieckie dla Lucławic (K. D. M.).

Herb Gierałt. (Osmoróg).

Jan Gniewomirowicz 1382 r., a Jacz i Pietrasz 1388 r. świadczyli w Krakowie. Wojszyk zabezpieczył 1389 r. żonie swej Dorocie, 30 grzywien posagu i wiana na Słonej, umarł 1398 r., a wdowie przyznano 1399 r. prawo użytkowania z wiana, które po jej śmierci ma przejść na ich dziecko. Wojciech naganiony przez Zbyszka z Dymlina, dowiódł szlachectwa i herbu Gierałt 1398 r. w Wiślicy. Bracia Grzegorz i Stanisław Trzop, mają różne drobne sprawy w Krakowie 1400 r. Andrzej Zila (Żyła), komornik ziemski czchowski 1403—1414 roku, pozwany 1400 r. o gwałty przez Michała, plebana Św. Świrada.

Andrzej, zwany Andriczka, z Lucławic, burgrabia biecki 1422 r., już 1388 r. w aktach krakowskich wspominany, kilkakrotnie występuje jako świadek przy wywodach szlachectwa, ostatni raz w Wiślicy 1428 r.; procesował się 1397 — 1400 r. z Boksą, kasztelanem łukow-

skim i jego braćmi o Klęczany, Kobyle i Kobylankę, ale sprawę przegrał, ręczył przy tem za ojca, stryja, braci i siostry rodzonych. Żona jego Hanka, pozwała Piotra z Dembna i Boksę o szkody zrządzone w jej wianie w Lucławicach 1400 r. W skutek tych procesów, sprzedał Andrzej swoją część Lucławic 1400 r. bratu swemu Michałowi, plebanowi Św. Świrada i dał mu ogólną plenipotencję. Michał 1416 r. jest plebanem w Bodzanowie. Mikołaj, synowiec tego Andrzeja 1400 r. (St. Pr. P. Pom. VII i VIII; Helc. II; Łag.; Piekos.).

Stanisław Trzop, dziedzic części Lucławic i Kończysk, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.). Lucławice w połowie XV-go wieku już w znacznej części przeszły do Pierzchałów i do Strzemieńczyków Taszyckich.

Herb Pierzchała (Roch).

LUCŁAWSCY h. PIERZCHAŁA z Lucławic, w sądeckim, nabytych od Gierałtów. Jan Pierzchała z Lucławic, komornik ziemski biecki 1446 r., czchowski 1447 r., zasądził 1441 r. Jana z Rozenbergu o szkodę, razem z Albertem Taszyckim odgraniczają swoje Lucławice od Opatkowic klasztoru Tynieckiego 1461 r. Mikołaj, syn Andrzeja z Lucławic, student Uniwersytetu krakowskiego 1455 r. Mikołaj z Lucławic, ożeniony z Katarzyną Uchaczówną 1464 r. Andrzej Pierzchała, dziedzic części Lucławic i Słonej, w drugiej połowie XV wieku. Sąsiedni Bieśnik należał w tym czasie także do Lucławskich Pierzchałów (Lib. Benef.). Lucław z żoną, Elżbietą, dziedzice Bieśnika 1461 roku. Jakób Lucławski, świadczył w Poznaniu 1472 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI).

z LUĆMIERZA. Wielisław, Dziersław i Piotr z Lućmierza, odziedziczoną 1469 r. część Kochanowa, po wuju Przedwoju Kochanowskim, sprzedali 1472 r. drugiemu wujowi Janowi (A. Radom.). Stanisław z Lućmierza otrzymał 1472 roku nowy przywilej na wójtostwo w Lućmierzu w miejsce dawnego spalonego (Wierzb. I. 803).

LUCZYLIŃSCY, patrz *Łuczylińscy.*

LUDINGHAUSEN, patrz. *Wolffowie.*

LUDKIEWICZOWIE v. LUTKIEWICZOWIE v. LUDKOWICZOWIE herbu DOLIWA. Jan Lutkowicz, ziemianin upicki, pozwał 1586 r. ojca swego Lutka Piotrowicza o zamiar wypędzenia go z domu macierzystego. Jan Ludkowicz, pisarz grodzki upicki 1586 roku. Jan Jurjewicz Lutkowicz, w upickim, 1586 roku (Akta XXVI).

Jan Lutkiewicz nabył 1639 r. część Bielun-Gruzów, w upickim, od Borkowskiej (Arch. Wileń. 15250 f. 689).

Kazimierz podpisał, z księstwem Żmudzkim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Józef, dwóch Janów i Antoni, podpisali 1763 r. manifesty szlachty litewskiej (V. L. VII f. 66 i 70). Sprawę Ignacego i innych z Dowiattami sejm

1775 r. każe rozsądzić w grodzie kowieńskim (Ibid. VIII f. 518). Ignacy, rotmistrz jaswoński 1786 r., horodniczy żmudzki 1789 — 1793 r., pisarz ziemski rosieński 1807 r. Onufry, dziedzic Poszeszuwia 1812 r., marszałek szawelski 1819 r.

Aleksy Teofil, syn Franciszka, wnuk Tadeusza, prawnuk Antoniego, praprawnuk Konstantego, syna Balcera Kazimierza, wnuka Jerzego Ludkiewicza, dziedzica 1667 r. dóbr Powielew, w upickim, dowiódł szlachectwa 1835 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

LUDOHOSCY v. LUDOHOYSCY na Białorusi. Piotr Ludohoski w zastępstwie Mozarskiego, a Ihnat Ludohoyski z Wrosławszczyzny, osobiście stanęli 1654 roku do obrony Smoleńska (Arch. Zb. XIV). Semen posiadacz części majętności Sudziłowskiej, ziemianin mścisławski, z synami: Wasilem i Józefem Marcinem, procesują się o wzajemne najazdy z Sudziłowskim 1665 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Piotr, dzierżawca Drozdewicz, w mścisławskim, 1730 r.

LUDOMSCY h. ŁODZIA z Ludomia (dziś Ludomy), w powiecie poznańskim. Dobrogost z Ludomia, ożeniony z Katarzyną, córką Sędziwoja z Uzarzowa, ma różne sprawy w Poznaniu, w latach 1389—1398, a między innemi o granice Dąbrówki od Wełny (Leksz.). Długosz wspomina Piotra, który walczył 1474 roku w wojsku Macieja Węgierskiego przeciw własnemu królowi i ojczyźnie. Wincenty, dziedzic i pleban z Ludomia, wyprawił 1474 r. konnego zastępcę na wojnę czeską. Tenże Wincenty Ludomski, pleban z Lubasza, zawarł ugodę polubowną o różne krzywdy z Mścichem Ludomskim, który ma nakazane odstąpić plebanowi 30 grzyw. należnych im od Rogowskiego 1480 r. Dobra Mścichowi zostały skonfiskowane 1497 r. za zaniedbanie obowiązku wojennego. Mikołaj Mścich Ludomski, dziedzic Ludom 1510 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 683; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1400 i 1402; Wierzb. II. 852; Łuk. I f. 289).

LUDOWICZ Maksym Iwanowicz kupił 1588 r. Chrenowo, w powiecie włodzimierskim, od Witfińskiej (Arch. I. Z. Ros VI. 1). Tenże dziedzic nabytego Gnojna 1583 r. (Źr. Dziej. XIX).

[LUDWIG Frydryk Jan, kapitan artylerji rossyjskiej, otrzymał tytuł baronowski od króla Stanisława Augusta 1774 r. (Kancl. 41 f. 236).]

LUDWIKOWIE v. LUDOWIKOWIE. Jan Ludowik, kapitan gwardji królewskiej, z żoną, Katarzyną z Grawinów, sprzedali 1680 r. młyn Dłużewskim, Antoniego Ludwika żona, Katarzyna z Korabowskich, sprzedała 1680 r. pewne dobra Sobolewskiemu, regentowi ziemskiemu warszawskiemu (DW. 55 f. 1190, 1201 i 1443). Po śmierci Piotra Ludowika wójtostwo Zabiele, w łomżyńskim, dane 1765 roku Wągrodzkiemu (MP.).

Andrzej Ludwich, generał adjutant komisji wojska koronnego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. (V. L. VIII f. 168).

LUDWIKOWSCY v. LUDWIGOWSCY w Prusach, patrz *Łodygowscy.*

LUDWISCY z Ludwiszcz, w powiecie krzemienieckim. Pąszko Ludwiski stawił 1528 r. na popis ziemi wołyńskiej jednego konia. Fedor procesuje 1561 r. Zabokrzyckiego o poddanych. Iwan i Fedor, dziedzice części Ludwiszcz 1583 r. Iwan sprzedał 1602 r. Starosielce Żubrom. Grzegorz, ożeniony z Katarzyną Bukojemską 1597 r., procesował ks. Zbaraskiego o naruszenie granic Ludwiszcz 1600 roku, a Niemierycza i Żubrów o poddanych zbiegłych 1607 — 1609 r. Bracia: Jerzy, Iwan i Teodor, mają sprawy z Rostockiemi 1619 — 1621 r. (Źr. Dziej. XIX i XXI; Woł. I f. 240; Teka W. Rulik.).

LUDZICCY v. LUDZISCY h. GRZYMAŁA z Ludzicka, w powiecie inowrocławskim. Szymon z Ludziska miał córkę Smisławę, żonę komesa Kalka, który umierając 1192 roku zapisał dobra swoje Chełm, Kupinino, Komorowo, Ostrowno i Dąbie, klasztorowi Norbertanek w Strzelnie, gdzie wdowa po nim została zakonnicą. Ojciec koło 1215 r., a brat komes Szymon z Ludzicka 1238 r., pozwał siostrę i klasztor o dobra, został jednak 1238 r. odsądzony od nich przez ks. Kazimierza Kujawskiego. Wrocław z Ludzicka świadczył 1357 r. w Kruszwicy. Mścisława z Ludzicka z synami: Wincentym, Szymonem i Janem, i wnukiem (lub synowcem) Janem, sprzedała połowę Wiskitna, w nakielskim, 1360 r. opatowi z Byszowa za 200 grzyw. Drugą połowę tej wsi nabył opat 1363 r. od Smogorzowskich (KWP.).

Herb Grzymała.

Jan z Ludzicka 1418 r., Wawrzyniec, syn Jana, i Maciej, syn Stanisława. 1441 r., Wojciech, syn Stanisława, 1453 roku, studenci uniwersytetu krakowskiego. Jan i Jarosław mają przyznany 1443 r. patronat kościoła Św. Wawrzyńca w Gnieźnie przeciw dziedzicom Drachowa, Gurowa i innym, którą to sprawę już poprzednio wygrał był Przybigniew z Ludzicka przed 1435 r.

Jarosław Brzozogłowy z Ludzicka, podsędek ziemski inowrocławski i bydgoski 1460 — 1462 r., sędzia ziemski inowrocławski już 1466 r., był nim jeszcze 1482 r. Małgorzata, córka Jana Ludzickiego herbu Grzymała, żona Jana Kotwicza 1521 r. (M. 35 f. 587).

Mikołaj Ludzicki, dziedzic połowy Orzechowca i Skowrodyniec, w trembowelskim, 1564 r., ożeniony z Barbarą Kopycińską, wojski halicki 1591 r., miał zdaje się i drugą żonę Ewę, która 2-o v. wyszła za Macieja Podfilipskiego 1598 r. Dzieci jego: Maciej, Katarzyna, Olbracht czyli Wojciech, Jan i Krystyna. Katarzyna była żoną Mikołaja Herburta, starosty tłumackiego, i ta sama zdaje się, 2-o v. żona Jana Potockiego, starosty tłumackiego, 1613 r.; Krystyna za (Filipem) Małyńskim.

Maciej, dziedzic Grzymałowa, Chlebowa, Bucyków i innych, zawarł 1600 r. umowę z rotmistrzem Wąsowiczem, miał swoją kaplicę w katedrze kamienieckiej, obecny na sejmiku w Wiszni 1606 r., umarł bezdzietny koło 1627 r.

Jan, dziedzic części Kopyczyniec, zostawił, z Barbary z Boczowa Wilczkównej, 2-o v. Wojciechowej Górskiej: Marcina, który się kwitował wzajemnie z Ko-

pyczyńskim 1605 r., procesował o pobicie z Borkowskim 1626 r., razem z stryjem podpisał elekcję Władysława IV-go i umarł bezdzietnie.

Olbracht, wojski trembowelski 1628 r., dziedzic Bucyków, Okna, Leżanówki, procesował się 1606 — 1607 r. z sąsiadami o zbiegłych poddanych, odgraniczył swe dobra 1611 roku od Toustego, zabezpieczył 1613 roku swej bratowej Janowej 2,200 floren., za instancją sejmiku i posłów ruskich, otrzymał od sejmu, jako dobrze krajowi zasłużony, 2,500 złot. węg. na wykupienie żony i dzieci z niewoli tatarskiej, podpisał wraz z synem Prokopem, elekcję Władysława IV-go, z województwa ruskiego, ożeniony 1-o v. z Zofją Ulińską, 2-o v. z Jadwigą Wydżdżanką 1625 r., pozostawił z pierwszej żony, oprócz wymienionego syna, córki: Ewę za Kasprem Dobromirskim i Annę za Andrzejem Kosińskim.

Prokop, cześnik chełmski 1649 r., ożeniony 1-o v. z Anną Wielhorską, posesorką Chlibowa 1653 r., a 2-o v. z Felicjanną Chrząstowską, miał synów: Macieja, Aleksandra, bezdzietnych, i Adama, po którym, z Heleny Burzyńskiej, syn Michał, zmarł bezdzietny przed 1715 r. (Wyr. Lub. 9 f. 844; 13 f. 401; 22 f. 298; 29 f. 509; 46 f. 75; 52 f. 286; 53 f. 657; 58 f. 164; 62 f. 656; 63 f. 13; 71 f. 689; 81 f. 536; Zap. Lub. 27 f. 740; 33 f. 560; Paw.; Żr. Dziej. XXI; AGZ. XX; V. L. III f. 168; Teka Rulik.; M. D. Wąs.).

Marcin, dzierżawca Cwitowej na Podolu 1578 r. (Paw.), ożeniony z Anną Zakrzewską, zmarłą już 1572 r. (Zs. Kamien. Podol.), wymieniony z drugą żoną Zofją 1591 i 1592 r. (Wyr. Lub. 6 f. 55; 46 f. 75; 52 f. 377). Jadwiga, żona 1-o v. Jakóba Bielskiego 1610 r., 2-o v. Macieja Błażowskiego 1612 r. Kasper, zastawny posiadacz Soszyc od ks. Wiśniowieckich, wraz z żoną Dorotą z Łaganowa, procesował tychże o wypędzenie go z Łopusznej 1621 r. (M. D. Wąs.). Katarzyna odstąpiła za konsensem królewskim 1613 r. połowę Skarżyniec Skarżyńskim. N. pozwany przez Wilżynę, jako wspólnik Radziejowskiego w najeździe Litowisk 1665 r. (Kij. VI G f. 43).

Mieli być także Ludziccy h. Nałęcz, jeżeli to nie omyłka pisarza lub świadków. Elżbieta z Nałęczów Ludzickich Bożejewska, babka Popowskiego, kanonika poznańskiego 1589 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

LUDZISŁAWSCY herbu WCZELE mieli być w Wielkopolsce, podług Paprockiego.

LUGAJŁOWIE v. ŁUGAJŁOWIE, w powiecie kowieńskim. Jan podpisał, z województwem trockim, elekcje królów: Michała i Jana III-go, Bartłomiej i Daniel, poseł kowieński, podpisali 1733 r. obiór Stanisława Leszczyńskiego. Józef, oboźny kowieński 1765 — 1770 r. Ignacy mianowany szambelanem 1785 roku (MP.). Andrzej, regent grodzki kowieński 1785 r. Adam, porucznik powiatu smoleńskiego 1785 r., regent grodzki kowieński 1788 — 1789 r.

LUKA, patrz *Loka* i *Loga*.

[LUKSAROWICZOWIE. Szymon Luxarowicz odstąpił 1710 r. za konsensem królewskim sołtystwa w Jodłowej, Rożańskim (Gr. Biec. 145 f. 154). Teresa, dziedziczka Przedbrzeżan, zmarła przed 1771 r., żona Michała Chwaliboga, pod-

stolego bracławskiego (Gr. Krak. Oblig. 203 f. 1334; M. D. Wąs.). Elżbieta, żona Aleksandra Dąmbskiego, łowczego krakowskiego, razem z Chwalibogami sprzedała część dóbr Wola Biejkowska i Wola Ługowa, w czerskim, 1768 roku (Perp. Czers. 34 f. 32).]

LULA Ścibor, starosta czerski 1448 r., patrz *Brzescy Boleścice.*

LULICZ Andrzej, bojar królewski 1549 r. (ML. 65).

LULIŃSCY z Lulina, w powiecie poznańskim. Janek Luliński 1394 r. Wojtek, żonaty z Dorotą 1391 — 1399 roku, mają sprawy w Poznaniu (Leksz.). Dziersław w Poznaniu 1445 roku (A. Capit.). Konrad Luliński w Chełmie 1587 roku (Akta XIX).

[LULLIER v. LEULLIER v. LHUILLIER. Antoni Leullier, dworzanin skarbowy 1754 r., wraz z żoną, Zofją z Puszetów, sprzedali 1759 r. pałac w Warszawie na Miodowej biskupowi Sołtykowi (M. 232 f. 103). Zofja kwitowała 1798 r. ks. Lubomirską (DW. 112 f. 1340). Szymon Lhuillier, członek Towarzystwa do ksiąg elementarnych, korespondent akademji petersburskiej 1791 r.).]

LULOWIE. Józef Lula z ziemią łomżyńską, Wacław Lula, cześnik nowogrodzki, z województwem bełskim, podpisali elekcję Augusta II-go.

LUMONTOWICZ Żdan, dworzanin hospodarski, ciwun cyryński 1540 roku (może Limontowicz).

LUNAI (?) Albert, dworzanin królewski 1585 r. (AGZ. X. 2289).

de LUNAW v. LAUNAW, patrz *Suchostrzyski.*

[LUNEBURG Godfryd z żoną, Małgorzatą Kuczmańską, 1-o voto Józefową Kronsdorffową, kwitował bankiera Karola Szulca 1792 r. (DW. 108 f. 993).]

LUNOWSCY h. ROGALA mieli być w Prusach Zachodnich (Not. Stan. Dziadulewicza).

LUPUS (Wilk), syn komesa Dziersława, podobno z rodu Godziembów, biskup płocki 1177 r. (może już 1172), umarł 1186 lub 1187 r. *Lupus,* kasztelan kruszwicki 1210 — 1217 r.; syn jego Jan koło 1232 r. *Lupus,* podczaszy łęczycki 1255 r., w końcu wojewoda brzeski, patrz o nim artykuł z Kościelca. *Lupus,* podczaszy ks. Władysława łęczyckiego 1299 r..

LURENOWICZOWIE v. LURYNOWICZOWIE, w ziemi lwowskiej. Piotr z Balic, w powiecie żydaczowskim, stawiał się z pocztem na popisy ziemi lwowskiej, w latach 1621 — 1631 (AGZ. XX). Remigjana żona, Zuzanna Żulińska, odziedziczyła 1617 r. część Balic podleśnych po bracie (Gr. Lwow. 216 f. 542).

LUSDORSKI (?) Mikołaj, elektor Jana III-go. z województwa rawskiego.

z LUSINY, w powiecie szczyrzyckim. Jan z Lusiny, dziedzic Opatkowic 1397 r. Bracia Tomasz i Mikołaj, współdziedzice Lusiny z Bobowskim 1414 roku. Mikołaj, syn Tomasza, student Uniwersytetu krakowskiego 1444 r.

LUŚNIOWIE z Nabrzezia i Naborowia, w ziemi czerskiej. Nabrzezie dziś się zowie Nadbrzeziem, Naborowie v. Borowiany, następnie zwane Borowie, obecnie nie istnieje. Stefan Luśnia z Nadbrzezia, podsędek ziemski czerski 1408 — 1429 r., brat Klemensa z Otwocka (patrz Otwoccy), z żony Falki miał synów: Wawrzyńca i Jana, nazywanych po ojczystym przezwisku Luśniami, którzy podzielili się 1448 r. Naborowiem.

Wawrzyniec Luśnia z Naborowia, wojski czerski 1446 — 1460 r, miał synów: Mikołaja, ożenionego z Katarzyną 1457 r., zmarłego bezdzietnie i Jakóba, plebana z Serocka, i Marcina, dziedziców Naborowia i Nabrzezia 1470 r. Marcin Luśnia otrzymał 1476 r. dla tych dóbr różne przywileje od ks. Konrada Mazowieckiego (Najst. Ks. Czers.; Zs. Warec. 1 A f. 21; Zs. Gr. Czers. 1 B f. 561 i 593; 2 f. 46; KM.). O potomstwie Marcina i stryja jego Jana, patrz artykuł *Borowscy*

Luśniowie należeli zdaje się, do rodu Trzasków, choć potomek Jana Luśni Roman Borowski, wylegitymował się ze szlachectwa 1853 r. w Królestwie z herbem Junosza.

LUŚNIA v. LUSZNIA Aleksander Oleksicz, w województwie kijowskim, 1647 r. (Arch. I. Z. Ros. II. 1).

LUSTOWIE Franciszek Lust otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 roku (V. L.). Jan Lust, konsyljarz Jego Król. Mości, zeznał 1792 r. zapis dożywocia z żoną, Marjanną Krosnowską, miecznikówną chełmską i zapisał jej 54,000 floren. (Perp. Czers. 20 f. 389; Deb. Czers. 2 f. 135).

LUSZCZOWSCY z Luszczowic, w powiecie proszowskim, w parafji Więcławickiej. Wieś ta w XIV-m i XV-m wieku zamieszkana przez dość liczną drobną szlachtę różnych rodów, dziś pod tą nazwą nie istnieje. Świętosław, syn Wawrzyńca z Luszczowic, notarjusz publiczny 1386 r. Wojciech 1386 r., Grzegorz 1388 r., świadczyli w Krakowie. Jan i Bland, żonaty z Stachną, pisali się także z Bolowa 1388 r. Wojciech, Bogufał i Piotr, bracia, sprzedali 1399 r. swoje części w Luszczowicach Bartłomiejowi i Budkowi z Wilczkowic.

Klemens z Wilczkowic kupił część Luszczowic od córek Strzedza z Zarogowa 1398 r., a wziął w zastaw część od Klemensa z Luszczowic, który 1412 roku świadczył, z rodu Nowinów, przy wywodzie szlachectwa. Dziersław, Pietrasz i Katarzyna, rodzeństwo, sprzedali część Zakrzowskim 1400 r. Bracia—Klemens i Mikołaj 1420 r., a Piotr i Mikołaj 1438 r., dopełnili działu Luszczowic. Stanisław Rojek z Jelowic, dawniej Luszczowski h. Jastrzębiec, świadczył 1432 i 1435 roku (St. Pr. P. Pom. VII. 3; VIII; Helc. II).

z LUSZEWA mistrz Jan, oficjał warszawski 1432 r.

LUSZKOWSCY h. KORCZAK, patrz *Łuszkowscy*.

LUSZKOWSCY h. TRESTKA z Luszkówka, w powiecie świeckim, w Prusach. Wojciech z Luszkówka świadczył 1309 r. w procesie przeciw Krzyżakom. Otto 1421 r., Mikołaj 1441 r., dziedzice Luszkówka (Ks. Fank. w Sł. Geogr.).

z LUSZYNA Mikołaj, syn Gotarda, student Uniwersytetu krakowskiego 1473 roku.

LUTECCY z Lutczy, w powiecie pilzieńskim. Dziedzicami Lutczy w XV wieku byli Ciepielowscy i Domaradzcy Gryfici, których czasem nazywano Luteckiemi. Zdaje się jednak, że część tej wsi należała do innej rodziny niewiadomego rodu. Stasiek z Lutczy ma sprawę z Kozłowskim 1377 r. Tomasz, syn Mikołaja, student Uniwersytetu krakowskiego 1429 r. Mikołaj, dzierżawca Malinówki, w sanockim, 1442 r. Anna Lutkowska, dziedziczka Lutczy 1508 r. (Paw.), jest Anną z Domaradzkich Budkową.

LUTEK v. LUTKO, imię skrócone z Lutogniewa i Lutosława. *Lutek*, syn Pakosława, ściętego za zabójstwo przez ks. Henryka wrocławskiego, mszcząc się śmierci ojca, napadł ks. Henryka w łaźni, porwał i wydał 1294 r. ks. Henrykowi Głogowskiemu. Tenże Lutek występuje 1298 r. w Kaliszu, w orszaku ks. Władysława Łokietka. *Lutek*, skarbnik książąt Ziemowita i Kazimierza, czerski i warszawski, 1343 r. był dziedzicem Kruszewa.

LUTKOWSCY z Lutkowa, w powiecie przemyskim. Pan Marcin Lutkowski 1377 r. w Bachorzu, w orszaku ks. Władysława Opolskiego, nabył 1378 r. za konsensem tegoż księcia, od Jaśka Mazowity, sołtystwo w Radymnie. To sołtystwo sprzedali 1386 r., zapewne synowie Marcina, bracia: Mściszko z Ożeńska, Procyn, Pasko, Marcin i Klemens, Maciejowi Twarkowi (AGZ.).

W latach 1436 — 1463 występują bracia, Piotr i Jan Lutkowscy, bratanek ich Stanisław, zwany Abrahamem, lub Stanisławem Abrahamem Dmitrowskim z Dmitrowic i Lutkowa (obacz Dmitrowscy), który sprzedał część Lutkowa stryjowi Piotrowi 1444 r., Mikołaj Lutkowski, pleban z Bojowic 1448 — 1465 r., który zastawił część Lutkowa i Czemierzowic stryjnie swej Beacie, 1448 r. i rodzeństwo: Jakób, Piotr i Elżbieta, żona Macieja z Gołogór 1447 r. Jakób i Piotr kupili 1446 r. część Lutkowa od stryja Jana. Jakób oprawił 1449 r. żonie Annie 20 grzyw. na Lutkowie, a w latach 1471 — 1478 oddaje cały majątek córce swej Fiennie, i mężowi jej, Piotrowi Orzechowskiemu. Fienna żyje jeszcze 1505 roku (AGZ. XIII — XIX).

LUTKOWSKI Jan ma sprawę w Poznaniu z Gerwardem Słomowskim 1389 roku (Leksz.).

z LUTOBORZA, w powiecie brzeskim. Agnieszka, córka Wojciecha z Lutoborza, wyszła za Mikołaja, syna Hektora z Pakości. Po długim pożyciu dowiedzieli się, że są z sobą w czwartym stopniu spokrewnieni, wyjednali przeto 1377 r.

z Rzymu dyspensę od tej przeszkody. Lutoborz ten w XV-tym wieku jest w ręku Pomianów Kłobskich.

LUTOBORSCY h. LUBICZ z Lutoborów, w rawskim. Właściwym ich herbem jest herb BIAŁA, to jest półtora krzyża w podkowie, z czasem jednak zarzucili go, a przyjęli herb Lubicz.

Marcin, syn Piotra z Lutoborowic, student Uniwersytetu krakowskiego 1440 r. Jan z Lutoboru, brat Macieja Miaskowskiego 1468 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1320). Wojciech, syn Macieja, 1504 r., Marcin, syn Zygmunta, 1585 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego.

Marcin Zaniek (Janiek?), Mikołaj i Andrzej Ścibakowie, i Jan Biernat 1564 roku, opłacali pobór z Lutoborów (Wittyg).

Herb Lubicz.

Marcin Janko, współdziedzic części Jakuszowskiej, Leonard Śpiewak i inni Śpiewakowie, dziedzice części Dzierzkowskiej, Walenty i Dorota Ścibakowie, Prachnowie, Powałkowie i Markowiczowie, dziedziczyli na Lutoborach 1579 roku (Paw.). Urszula z Belskich, żona Baltazara, kwitowała 1596 roku braci z posagu (Perp. Czers. 1 B f. 26). Jan, syn Stanisława z Widowa, zapisał 1583 roku sumę bratu Feliksowi. Adam, syn Feliksa Lutoborski, inaczej Widowski, sprzedał 1616 r. w imieniu swoim i brata Andrzeja, części dóbr Pabjany, Widowo, Podlesie i Górki Jakóbowi Widowskiemu (Zs. Gr. Czers. 51 f. 818; Perp. Czers. 5 f. 207).

Stanisław i Seweryn podpisali, z ziemią rawską, elekcję króla Michała, a Mikołaj z tąż ziemią, Jana III-go. Marcjannie, córce Mikołaja, zapisał 1698 r. przyszły mąż, Jakób Kulski, 1,000 flor. (Perp. Czers. 16 f. 9). Antoni, regent grodzki rawski 1764 — 1766 r. Antoni i Marcin, burgrabowie rawscy 1775 r. (V. L. VIII f. 334, 356 i 386). Ignacy, syn Marcina, porucznik kawalerji narodowej 1789 roku (Perp. Czers. 40 f. 207).

Wincenty Ignacy, syn Józefa, i Wojciech, syn Marcina, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Stefan, Wacław i Zdzisław, dziedzice Suchcic 1905 r.

Jan, 1594 r. na Podolu. Mikołaj 1631 r., w bełskim (Teka Rulik.). Jadwiga, 1-o v. Lutoborska, 2-o v. Komorowska z synami: Piotrem i Stefanem, dziedzice Marzęcina, zasądzili 1643 r. Potocką o dobra. Jan i Aleksandra Stefanowa Latowicka, dzieci Stanisława i Jadwigi z Łychowskich, ustąpili 1679 r. praw swych do części Rusina Komorowskiemu (Zs. Bełs. 185 f. 1347; Gr. Bełs. 85 f. 237).

Herb Prawdzic.

LUTOCCY h. PRAWDZIC z Lutocina, w powiecie sierpskim. Piotr, Andrzej, synowie Mikołaja, i bratankowie ich rodzeni: Mikołaj, Andrzej i Sebastjan, synowie niegdy Sta-

nisława, dopełnili 1538 r. działu dóbr Lutocin i Radotki, a 1542 r. oni wszyscy i Mikołaj Czech Lutocki, odgraniczają Lutocin od Wrześni. Piotr, żonaty z Anną, pisał się zwykle Radockim z Lutocina. Jan, prowizor kościoła Najśw. Panny Marji 1531 r., wikarjusz w Lipinkach 1542 r., kwitował w tymże roku brata swego Mikołaja. Barbara i Andrzej zawarli 1538 r. umowę z Sierpskim (Perp. Płoc. 1 f. 99 i 206; 4 f. 351; 6 f. 110, 111, 313 i 349; 7 f. 123, 156, 268 i 287).

Aleksander z Przeradza Lutocki trzymał 1614 roku w zastawie Podlesie, w łuckim, od ks. Czetwertyńskiego, a 1634 r. Kleczany od Firleja (Teka Rulik.). Dzieci nie żyjącej Anny Andrzejowej Jarnowskiej kwitowały 1663 r. Chrynickiego (Woł. VIII A f. 172). Damjan, łowczy królewski 1673 r., cedował w tym czasie dożywocie na Małej Wsi Janowi Brzezińskiemu, chorążemu nurskiemu (Perp. Płoc. 143 f. 69; DW. 54 f. 370). N. (mylnie odczytany Lutecki) podpisał, z ziemią ciechanowską, elekcję Augusta II-go.

LUTOGNIEW, syn Piotrka, darował Chronów Cystersom w Wąchocku 1179 r.; prawdopodobnie należał do rodu Łabędziców. *Lutogniew* w orszaku ks. Konrada w Strzelnie 1212 roku. *L.*, łowczy kaliski 1232 r. *L.*, obecny 1244 r. w Gnieźnie przy fundacji Dominikanów. *L.* w połowie XIII-go wieku wpisany do bractwa Benedyktynów w Lubinie. Lutogniewa syn, komes Berold około 1267 r. w Rogoźnie. Lutogniewa synowie: Marek i Brzezopaz, 1271 r. rabowali dobra biskupa wrocławskiego w czasie wojny śląskiej; komes Marek jest kasztelanem biechowskim 1279 — 1289 r. Lutogniewa syn, Przybysław, zamienił przed 1287 r. Wroncino na inne dobra z komesem Wisławem, synem Gerlacha. Lutogniew, podczaszy dobrzyński 1329 r.

LUTOGNIEWSCY h. DOLIWA z Lutogniewa w pyzdrskim. Paszek z Gogolewa, dziedzic Lutogniewa i Rozdrażewa, podczaszy kaliski 1401 r., podkomorzy poznański 1405 — 1419 r., sędzia ziemski poznański 1420 — 1425 r., założył i uposażył parafję i wybudował kościół w Lutogniewie, przeznaczając 1401 r. różne dochody z Lutogniewa, Bodzęcina i Wiczewa, ułożył się 1419 r. z Zawiszą Konarzewskim o wykopanie stawu w Konarzewie i spust wody na Lutogniew. Ten sam zdaje się, Paszek z Gogolewa, był chorążym poznańskim 1392 — 1399 roku (KW. V; Leksz.).

Katarzyna Lutogniewska, wdowa po Tomaszu Bużeńskim, z ojcowizny swej w Lutogniewie, wyprawiła konno Piotra Raszewskiego na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 495).

LUTOLD, wojski gnieźnieński 1237 — 1239 r. Ten sam może choć napisany *Lutolph*, wojski poznański 1253 roku. *Lutold* jest imieniem rodowym Wieruszów. Dziersław Lutold, 1391 roku w Poznaniu ma sprawę z panią Gryzińską (Leksz.).

LUTOLSCY z Suchych Lutoli, w poznańskim. Peczka Smolkę z Suchych Lutoli, pozwała 1400 roku Agnieszka Komorowska, o gwałt na publicznej drodze (Leksz.). Jan Lutolski z okręgu międzyrzeckiego, został zwolniony 1520 roku od udziału w wyprawie wojennej dla stróżowania granicy państwa (Wierzb. IV. 3481).

z LUTOLTOWA h. STARYKOŃ, w księstwie raciborskim. Zacharjasz Cybulka, Wespazjan Boczek i Aswerus z Lutoltowa, bracia rodzeni, adoptowali do rodu swego Starychkoniów, Jerzego z Kladorubów, morawianina, za potwierdzeniem królewskim 1507 r. (M. 23 f. 41).

LUTOMIERSCY h. JASTZĘBIEC z Lutomierska, w powiecie szadkowskim. Wacław Lisowicz, późniejszy kasztelan sieradzki, otrzymał 1311 r., od ks. Władysława, miasto Lutomiersk i wsi Mojków, Rokszyce, Wojsławice, Pstrekonie i Woźniki. Nadanie to było zapewne tylko dożywotnim, bo 1406 r. połowę miasta Lutomierska nadał król na własność Janowi z Chełmicy, za odznaczenie się w wojnach z Krzyżakami. Ten dokument wpisany razem z poprzednim do Metryki koronnej za czasów Kazimierza Jagiellończyka, ma datę złą, bo 10-go Marca 1406 r., wyliczeni na nim dygnitarze już byli na wyższych urzędach; mógł być wydany 1405 r.

Razem z temi aktami wpisany trzeci, w którym Wacław z Lutomierska zawarł 1418 r. ugodę o cło od bydła z mieszczanami sieradzkiemi (M. 10 f. 9 i 10). Lutomierscy mają pochodzić od obdarzonego Jana z Chełmicy.

Herb Jastrzębiec.

Jan z Chełmicy miał być synem Przedbora, a jego synem miał być Mikołaj z Chełmicy, podsędek dobrzyński 1431—1441 r. Mikołaja syn Jan, był 1434 r. studentem Uniwersytetu krakowskiego i on to miał być Janem z Lutomierska, sędzią ziemskim sieradzkim 1474 — 1476 r. (Był sędzią zdaje się, już 1450 r.). Sędziego Jana, z Doroty Lasockiej, podkomorzanki łęczyckiej, synów trzech: Michał, Baltazar i Piotr.

Michał odebrał 1508 roku od króla solą dług 260 złot. węg., nie żył już 1513 r., a pozostawił synów: Jana i Michała.

Jan, dworzanin królewski, został 1543 r. podkomorzym sieradzkim, podskarbi króla młodego, burgrabia krakowski 1545 r., podskarbi nadworny koronny 1548 r., zrzekł się 1549 r. podkomorstwa sieradzkiego na rzecz brata, żupnik olkuski 1549 r., starosta łęczycki 1550 r., kasztelan brzeziński 1552 r., starosta radomski 1553 r., administrator żup krakowskich oddał ten urząd zaraz 1554 r. Decjuszowi, kasztelan rawski 1554 roku, wykupił starostwo wartskie od Jarandów 1560 roku, kasztelan sieradzki 1563 roku, zrzekł się tegoż roku burgrabstwa krakowskiego, a był i starostą stężyckim i zwoleńskim. W 1537 r. został Jan z bratem zwolniony od wyprawy wojennej, 1540 r. otrzymał konsens na wykupienie wójtostwa w Szadku, 1543 r. jest opiekunem dzieci stryjecznego brata Mikołaja, 1548 roku bawi za granicą, a zajęty służbą u młodego króla dostaje surrogatora urzędów swoich, 1554 r. przyjmuje w Warszawie posłów z Moskwy, 1563 — 1564 r. wyznaczony rewizorem królewszczyzn w Prusach, zlutrzał z większością rodziny, został rozsiekany 1-o Września 1567 r. na publicznej drodze przez Mikołajewskich, z których jeden został potem ścięty na sejmie w Piotrkowie. Na wykupienie starostwa wartskiego od sukcesorów kasztelana otrzymał konsens Dembiński 1567 roku (Wierzb. IV. 6815, 8088 i 8253; M. 62 f. 81; 69 f. 145; 86 f. 156; 101 f. 143; 108 f. 19; V. L. II f. 25; Wyr. Lub. 2 f. 612).

Michał, łowczy sieradzki 1537 r., superintendent ceł Wielkopolskich 1547 roku, zrzekł się łowczostwa, a otrzymał po bracie 1549 r. podkomorstwo sieradzkie, którego się zrzekł 1566 r., wziął 1542 r. w zastaw część Woli Konopczyńskiej

od Dzierżka, procesował się 1556 r. o młyn z mieszczanami łęczyckiemi, umarł bezdzietny tak jak i brat Jan (M. 54 f. 146; 73 f. 180; Grodz. Przed. 9 f. 418; Gr. Sieradz.).

Baltazar otrzymał 1497 r. skonfiskowane dobra w szadkowskim Andrzeja Gorzewskiego (Wierzb. II. 1006). Z dzieci jego znamy tylko Mikołaja, studenta Uniwersytetu krakowskiego 1510 r.

Mikołaj porzucił karjerę duchowną i zrzekł się probostwa w Warcie 1512 roku (Wierzb. IV. 1418), objął 1520 r. pisarstwo wojskowe (polne koronne), dworzanin królewski i celnik krakowski 1528 r., został wojskim większym sieradzkim 1530 r., zarazem i kasztelanem czechowskim 1549 r., a zawichoskim 1561 r. Dziedzic Krempy i Kazimierzy Wielkiej i Małej, w której sprofanował kościoły i oddał heretykom; wyznaczył 1543 r. opiekunów dzieciom w osobach żony, Zofji z Ossolińskich, stryjecznego brata Jana i innych, ugodził się 1548 r. z Żaleńskiemi o trzymane w zastawie Goszyce, Rawalowice, Krzyszowice i Marszowice, wykupił 1562 r. starostwo leżajskie od Wojciecha Sepichowskiego, nie żył już 1566 roku, a z wymienionej żony pozostawił córkę Jadwigę za Krzysztofem Komorowskim, kasztelanem sandeckim i synów: Baltazara, Piotra i Mikołaja, ur. 1543 r., zmarłego 1552 r. i pochowanego u Franciszkanów w Piotrkowie (Star. Monum. Baltazar i Piotr byli studentami Uniwersytetu w Bazylei 1558 r.

Piotr, współdziedzic Olszamowic 1570 r., Paprotni i Polika 1576 r., dziedzic Suliborowic, Klewa, Pląskowic i Turowic 1577 r., umarł zdaje się, bezżenny.

Baltazar, dworzanin i sekretarz królewski, starosta leżajski 1566 r. i sieradzki 1570 r., pisał się z Chełmicy, dziedzic Kazimierzy, Jakuszowic, Stradlic i innych dóbr, sprofanował kościół w Lutomiersku 1570 r., razem z bratem Piotrem ma przyznane 3,000 flor. przez Krasińskich 1569 r., ożeniony z Beatą hrab. z Tarnowa, wojewodzianką sandomierską, umarł 1587 r., pozostawiwszy córki: Beatę, Zofję i Annę, i synów: Mikołaja, Stanisława i Jana Baltazara. Ten ostatni jako przewodnik i opiekun Radziwiłłów z Birż, był z niemi 1596 r. na Uniwersytecie w Bazylei (M. 52 f. 8; 62 f. 81; 76 f. 28; 95 f. 577; 101 f. 30; 105 f. 326; 107 f. 326; 108 f. 426; 109 f. 277; 134 f. 99 i 104; 139 f. 142; Wierzb. IV. 3268, 5321, 7302, 8152 i 8237; Wyr. Lub. 2 f. 608 i 622; 15 f. 630; 19 f. 499; 49 f. 294; 78 f. 882; Zap. Lubels. 2 f. 491; Zap. Grodz. Krakows. 120 f. 1445; 121 f. 453; 135 f. 759; Paw.).

Piotr sędzic Lutomirski, obecny 1500 r. na sądach we Lwowie, dworzanin królewski 1505 r., został podkomorzym sieradzkim 1506 r., otrzymał 1505 r. od króla kwit do Gdańska na 216 flor., oprawił 1513 r. żonie, Jadwidze Szczawińskiej, łowczance gostyńskiej, 800 złot. węg. posagu i wiana na dobrach wszystkich, jakie mu przypadną w dziale z synowcami, synami nieżyjących już braci jego: Michała i Baltazara, a dobra te były: Lutomiersk miasto, Wrząca, Czołczyno, Zolewo, w sieradzkim, Warszycka Wola, Byszewo, Bogdanczewo, Rosicze, Kosiec, w łęczyckim, Brzezno, Miedźwiedź i Radomice, w ziemi dobrzyńskiej. Podkomorzy umarł w początku 1532 r., a pozostawił z wymienionej żony synów: Ignacego i Stanisława; z drugiej zaś, nie wymienionej przez Paprockiego, miały być urodzone córki jego: Anna, żona Stanisława Grzywy, wdowa 1576 r., dziedziczka Radogoszczy, Kałki i Bałut, i Zofja Stanisławowa Stokowska 1579 r. (M. 28 f. 74; Wierzb. III. 2505; Wyr. Lub. 2 f. 622; Paw.; Łaski; Lib. Ben.).

Stanisław, młodszy syn Piotra, kanonik przemyski, proboszcz koniński i tuszyński, sekretarz królewski, zlutrzał 1551 roku, następnie został kalwinem, a w końcu arjaninem i superintendentem arjańskim 1563 r., podpisał 1556 r. list do Kalwina, wysłany ze zjazdu heretyków w Pińczowie, ożenił się 1558 r. w Pińczowie z Barbarą Łaską, córką słynnego apostaty ks. Jana, umarł 1575 r., bezpotomny, według Paprockiego.

Jerzy, starszy syn Piotra, student Uniwersytetu krakowskiego 1532 r., poświęcił się służbie wojskowej i był w końcu dowódcą twierdzy kamienieckiej, a podobno i chorążym kamienieckim, otrzymał 1545 r. powiększenie zapisu na Brzeżankach, a 1550 roku w dziedzictwo prawem lennym Brzeżanki, Piątniczany i Podhorce, w kamienieckim, ożeniony miał być z Potocką. Synowie jego: Mikołaj, żonaty z Zofją z Brzezin Lasocką i Stanisław, byli dziedzicami Brzeżanek 1567 r. i występują obaj 1579 r. jako sukcesorowie Jana, kasztelana sieradzkiego (Wierzb. IV. 7455; M. 78 f. 198; 101 f. 117; 105 f. 121; Wyr. Lub. 2 f. 608; Zap. Lub. 1 f. 102; Paw. i Jabł.).

Stanisław, posesor Kasperowiec Horyhladów i Wołkowiec, w kamienieckim, 1589 — 1596 r. (Wyr. Lub. 35 f. 53), z żony, Anny Żelińskiej, córki Pawła, pozostawił synów: Pawła, Jakóba i Jana, dziedziców Kasperowiec 1610 r. i córki: Elżbietę za Hieronimem Otfinowskim 1616 r. i Barbarę, 1-o v. za Pawłem Dembskim 1610 r., a 2-o v. za Wacławem Sułkowskim 1615 r.

Jakób był ożeniony 1-o v. z Katarzyną Chodorowską, 2-o v. z Elżbietą ze Strzemeskich Pawłową Zaleską 1620 r.; Jan zaś z Zuzanna Chodorowską 1622 r. (Teka W. Rulik.).

Barbara, wdowa po Mikołaju i dzieci ich: Jerzy, Jan, Mikołaj, Achacy, Zofja, Elżbieta, Krystyna, Katarzyna i Barbara, dziedziczyli na Stradlicach 1598 r. Ojciec ich zatem był prawdopodobnie synem Baltazara, starosty sieradzkiego, o którym wyżej (Wyr. Lub. 75 f. 854, 876 i 981; 78 f. 790).

Mikołaj z Chełmicy należał 1606 r. do rokoszu Zebrzydowskiego. Mikołaj 1610 r. ożeniony z Anną z Łabiszyna (Latalską). Piotr (?) ożeniony z Reginą Łuczylińską 1594 r. Jan, syn Piotra, 1618 i 1634 r. ma sprawy w Przedczu. N., żonaty z Agnieszką Palecką 1618 r. (Zap. Lub. 18 f. 1000; Gr. Przed. 42 f. 132; 64 f. 531 i 574; 70 f. 649), Mikołaj, żonaty z Zofją z Krzywosądzy 1610 r. (A. Kamien.). Zofja, żona Jana Myszkowskiego 1608 r. Jerzy, dziedzic Brzeżanki 1615 roku (Źr. Dziej. V). Jerzy, żonaty z Anną Błażowską 1606 r. Córka ich, zdaje się Zuzanna, żona Jana Zawadzkiego 1643 — 1659 roku, dziedziczka części Błażowa i Woli Błażowskiej (M. 151 f. 17 i Zs. Przem.).

Jan z Chełmicy, miecznik czerniechowski 1638 r., za dzielność w wojnach przeciw Moskwie otrzymał 1625 r. horodyszcze Hajworow, 1628 r. 130 włók nad Rumnem, 1635 r. Lipowo, 1641 r. uroczyszcze Bielenicze, wszystko w województwie czerniechowskim, na prawie lennym. W 1638 r. wyznaczony z sejmu do komisji, mającej rozgraniczyć województwa kijowskie i czerniechowskie, nie żył już w Styczniu 1649 r. Córka jego, Elżbieta, wyszła za Jana Balickiego, rotmistrza królewskiego, który otrzymał w dożywocie Lipowo, zajechane i zniszczone przez Krzysztofa Gozdowskiego (M. 172 f. 169; 176 f. 165; 186 f. 280; 189 f. 40; 354 f. 27; V. L. III; 449; Pam. Wąsow.).

Jerzy, syn Jana, zapisał 1630 r. oprawę żonie Marjannie (DW. 48 f. 198). Zofja z Bykowskich, żona Jakóba 1631 r. (A. Piotrk.). Samuel, elektor Augusta II-go z wileńskiego, superintendent kalwinów wileński, umarł 1717 r. N., cześnik derptski, zmarł 1738 r. Katarzyna, żona Piotra Bobrowskiego, podwojewodziego chełmińskiego 1730 r. (Gr. Tremb.). Mikołaj, syn Jana i Krystyny Mroczkównej, tytułowany cześnikiem żytomierskim, nie żył już 1750 r. Siostra jego, Zofja, była za Marcinem Kucharskim (Gr. Tremb. 71 f. 474; M. D. Wąs.).

LUTOMIERSCY h. ŚLEPOWRON z Lutomierzyna, w powiecie płońskim. Sądząc po przydomkach należała część dziedziców do rodu Zarembów, a możliwem też jest, że siedzieli tam także i Jastrzębczykowie, a raczej Boleścice. Wojciech Konopka z Lutomierzyna otrzymał 1497 r. dobra skonfiskowane różnym Mazurom, a między niemi Markowi z Lutomierzyna. Zarembie, Janowi Zarembie i Ściborowi skonfiskowano dobra 1497 r. za niestawienie się na wojnę (Wierzb. II. 804, 816 i 1021). Jana, syna Wojciecha Konopki, pozwała 1542 r. Anna, wdowa po Janie Zarembie, o poranienie. Mikołaj Zaremba, 1535 r. ma sprawę z Wojciechem, synem Aleksego, a 1543 r. z Stanisławem Omiecznią, synem Andrzeja. Małgorzata, córka Stanisława Zaremby, żona Marcina Grochowskiego 1538 r. Wojciech, żonaty z Dorotą Grochowską 1544 roku (Perp. Płoc. 3 f. 91; 4 f. 331; 7 f. 329; 8 f. 363; 9 f. 375).

Herb Ślepowron.

Maciej i Jakób, synowie Ścibora, pozwali 1538 r. o zabójstwo brata swego, Marcina Jana i Pawła Markowiczów, synów Stanisława. Jan Markowicz, z żoną Małgorzatą, procesował 1542 r. Mateusza i Wojciecha Olkowiczów (Ibid. 5 f. 35 i 7 f. 107). Stanisław, syn Andrzeja Miakina, pozwany 1540 roku przez Sebastjana, syna Mateusza Mola; synowie jego: Paweł i Jakób 1538 r. (Ibid. 5 f. 106; 6 f. 92).

Jan Pieczko, zwany zwykle Janem Sobolem, syn Andrzeja Pieczka, ma sprawę o uprowadzenie Anny z Cywina 1534 — 1544 r.; opłacając pobór ze swej części przyłożył 1552 roku pieczęć z herbem Ślepowron (Wittyg; Perp. Płoc. 2 f. 244; 3 f. 4; 4 f. 17, 7 f. 263).

Bartłomiej, syn Jana i Marcin Gadziwołowie 1542 r., Maciej Mały 1531 r., Sebastjan 1535 r., dziedziczą w Lutomierzynie. Mikołaj prokurator, Jan woźny 1540 roku, Mikołaj 1542 roku, geometra płoccy (Ibid. 1 f. 144, 3 f. 133; 6 f. 77; 7 f. 263 i 342; 8 f. 70).

Jan i Stanisław Markowie, Mikołaj, Wojciech i inni Ciborowie, Jan, Marcin i Jan Godziwołowie, Jakób i Jan bracia Konopkowie, Jan i Sebastjan Sobolowie, Krzysztof Lutomirski, Mikołaj, Andrzej i Adam, syn Marcina, Zarembowie, byli dziedzicami Lutomierzyna 1578 r. (Paw.).

Jakób, pleban z Kwiatkowic, student uniwersytetu krakowskiego 1624 r. Między elektorami z województwa płockiego, wymienieni na elekcji Jana Kazimierza: ks. Jan, kanonik kruszwicki i Piotr, Augusta II-go, Jakób i Maciej, Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., Andrzej Lutomierscy.

Franciszek, dziedzic Kwasieborzyna i Brelków, w płockim, 1767 r. (Herb. Król. Pols.). Potomkowie jego, Franciszek, syn Dominika, i Józef, syn Franciszka, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku z h. Jastrzębiec.

Wincenty, syn Franciszka i Bogumiły Pręczkowskiej, rejent w Płońsku, zaślubił 1869 r. Joannę Mścichowską, z której Stanisław, ur. 1869 r. i Jadwiga.

LUTOMSCY h. PRAWDZIC z Lutomia, w powiecie poznańskim. Komes Przybysław z Lutomia darował 1257 r. dobra swe Reklin klasztorowi Cystersów w Obrze. Pani Świętomirza z Lutomia robi różne zapisy na katedrę poznańską za przyjęcie do bractwa i przyrzeczenie pochowania jej w katedrze i na Msze Święte za nią i zmarłą jej córkę Lubochnę 1384 r. (KW.). Bracia Gniewomir i Klemens Soppa, dziedzice Lutomi 1388 — 1397 r. Bodzanta, syn Klemensa Soppy 1398 r., Sikora Lutomski 1396 r., Przecław z Lutomi 1398 r., wymienieni w aktach poznańskich (Leksz.). Marcin, syn Wojciecha Otiry, pisarz biskupa krakowskiego i publiczny 1415 r. i pleban w Bolechowicach 1421 r. Arnest, syn Piotra z Lutomi, student Uniwersytetu krakowskiego 1451 r.

Herb Prawdzic.

Stanisław Lutomski i Jan Jemielnicki, zaświadczyli 1505 r., że Eufemja, żona Jerzego Zet (Naramowskiego) była herbu Prawdzic (Wierzb. III. 2290). Anna z Lutomia, wdowa po Wojciechu Wydzierzewskim 1606 roku (Zs. Pyzdr. f. 572). Jakób, elektor Augusta II-go z województwa poznańskiego. Jan 1705 r. na Podolu. Jana i Katarzyny, 2-o v. Kazimierzowej Boniakiewiczowej 1711 r. syn Jan, ur. 1708 r. (metryka w Czortkowie). Krewny ich Maciej 1708 r.

Wdowa po Antonim, podczaszym dobrzyńskim, Antonina z Przybysławic Oraczowska, nabyła 1750 r. sumę na Leksycach od Dembińskiego, a dzieci ich: Józefa, Helenę, Wiktorję, Katarzynę i Petronellę, pozwał 1750 r. Andrzej Zawadzki, podstoli czerniechowski. Z tych dzieci: Helena jest 1763 r. nowicjuszką u Klarysek w Chęcinach pod imieniem Teresy, a Wiktorja jest tegoż roku za Petrykowskim (A. Krak.). Franciszek procesował 1771 — 1779 r. Stadnickiego z Żabna o zasługi i ruchomości (Zs. Pilzień.). Jan, kasjer komisji edukacyjnej w Wilnie 1783 — 1791 roku. Melchjor, porucznik strzelców pieszych 1824 roku.

Według spisu Małachowskiego, mieli być też Lutomscy Korabici.

LUTOMSCY h. WŁASNEGO, uważanego za SZELIGĘ odmienną z Lutomia, w starostwie tucholskim. Herb ich przedstawia w polu błękitnym półksiężyc złoty, nad nim miecz końcem na dół. Nad hełmem w koronie na pawim ogonie, takiż znak jak na tarczy (Ostr. Nr. 1877).

Michał, Wojciech Bartosz i Stanisław Lutomscy, współdziedzice Lutomia 1570 roku. Jakób i Paweł podpisali, z województwem pomorskim, elekcję Władysława IV, Kazimierz i Marcin, z kaliskim, elekcję Leszczyńskiego, a Jan i Kazimierz, posło-

wie pruscy, manifest za Augustem III-m. Wawrzyniec, elektor Stanisława Augusta z poznańskiego, poseł na sejm 1775 r. (V. L. VIII f. 360).

Bracia Jan i Mikołaj dziedziczyli do 1721 r. na Zamartem, w tucholskim (Bär. Der Adel etc.). Braci tych wymienia Niesiecki i pisze o nich, że Jan, sądowy tucholski, ma żonę Elżbietę Węsierską i z niej: Annę, Katarzynę, Marcina, Antoniego, Jezuitę, Józefa, Stanisława i Franciszka, a Mikołaj z Gockowskiej: Jana, Jakóba, Władysława i Marjannę. Jan, pewno syn Mikołaja, sądowy malborski 1766 — 1767 r. Marjanna, żona Ludwika Niewieścińskiego 1732 — 1752 r.

Stryj tych dwóch braci N., dziedzic Lutomia i Zapendowa, w chojnickim, i Wittstocka, w tucholskim, umarł 1713 roku, pozostawiając synów: Franciszka i Marcina.

Franciszek, dziedzic po ojcu Wittstocka 1713 r., nabył 1729 r. Ogorzeliny (Goersdorf), w chojnickim, poseł na sejm grodzieński 1730 r. i na konwokację 1733 r., podpisał elekcję Leszczyńskiego. Syn jego Teodor, urodzony z Czarlińskiej, kanonik katedralny warmiński 1777 r., spłacił 1760 r. siostry: Joannę Feliksowę Pląskowską, Aleksandrę Dąbrowską i Marjannę, wdowę po Mikołaju Ludwiku Czarlińskim i sam objął w dziedzictwo Ogorzeliny i Wittstock.

Marcin objął po ojcu Lutomie i Zapendowo, sądowy ziemski tucholski, poseł na sejm grodzieński 1730 r., podpisał elekcję Leszczyńskiego z województwem inowrocławskim, ale zaraz podpisał też manifest za Augustem III-im, z żony, Katarzyny Tuchołczanki, pozostawił córki: Barbarę Szeliską, Teresę Niewieścińską i synów: Kazimierza i Franciszka, który spłacił rodzeństwo z Lutomi i Zapendowa, i sprzedał te dobra 1753 r. (Bär.).

Kazimierz, stolnik rzeczycki, 1773 r. procesuje o dług Mycielskiego. Wdowa po nim, Ewa z Szeliskich, prowadzi tę sprawę 1780 r. Ten sam pewno Kazimierz na sejmie 1775 r., ma sprawę z Jasińskim i innemi (Vol. Leg. VIII f. 225; Lib. Civ. Posn. II f. 241; Rel. Castr. Posn. IV f. 17).

Jakób Aleksy, syn Antoniego, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie z herbem Szeliga, w drugiej ćwierci XIX-go wieku [1]). Antoni, dziedzic Uniechowa, w lipieńskim 1905 r.

Józef, syn Jakóba Aleksego, dziedzic Jabłonki, w kaliskim, a potem Poklatek, ożeniony 1-o v. z Rozalją Broniszówną, dziedziczką Stawu, córką Nazarego i Apolonji Chrzanowskiej, a 2-o v. z Kazimierą Miłkowską, umarł 1856 r., pozostawiwszy z pierwszej żony: Izydora, ur. 1828 r., poległego 1848 r. pod Miłosławiem; Wandę, żonę Józefa Krasickiego z Karsewa, zmarłą 1898 r. w Krakowie; Teodora i Bolesława.

Teodor, urodz. 1830 r., zaślubił Marję Budziszewską, córkę Konstantego z Książa i Jadwigi Suchorzewskiej. Z tego małżeństwa: Konstanty, urodz. 1869 r., Władysław, ur. 1871 r., Marjan, ur. 1878 r., Djonizy ur. 1879 r., Jadwiga, Helena za Gustawem Szarfem 1900 r., Zofja i Teodora.

---

[1]) P. Żychliński w XXI-m Tomie „Złotej Księgi“ podając rodowód Lutomskich, tak go poplątał, tyle pokoleń umieścił w pół wieku, że mimo przytoczonych cytat aktów poznańskich, nie możemy go uważać za dobrze ułożony, i dlatego podajemy według niego tylko trzy ostatnie pokolenia.

Bolesław, ur. 1838 r., dziedzic Stawu, za czynny udział w powstaniu 1863 roku, jako oficer pruski skazany na śmierć, ułaskawiony, umarł 1886 r., pozostawiwszy z żony, Jadwigi Otto Trąmpczyńskiej: Zofję za Romualdem Rzewuskim z Arcugowa; Marję za Franciszkiem Wattą Skrzydlewskim z Ocieszyna; Stefana, ur. 1869 r., dziedzica Grzybowa, ożenionego 1904 r. z Stefanją Brzeską, córką Erazma i Wandy z Zielonackich; i Henryka, ur. 1872 r., dziedzica Stawu.

z LUTORYŻA, w powiecie przemyskim. Bracia Marcin i Jan z Lutoryża zeznali 1425 r. w Sanoku, że brat ich stryjeczny, Jan Kuschmelz, ma razem z niemi niepodzieloną część w Lutoryżu i tegoż roku zostali zasądzeni na zwrot sołtystwa w Lutoryżu Wilhelmowi, sołtysowi z Laskowej Woli. Marcisz z Lutoryżu, obecny na sądach w Przeworsku 1458 r., a razem z Piotrem w Sanoku 1469 r. Jan ma sprawę z Stogniewem z Rzeszowa 1460 r. (AGZ.). Dorota z Lutoryża, żona Jana Piwka, sprzedała 1512 r. dobra Lutoryż, nadane jej przodkom przez Pileckich prawem lennym, Stanisławowi z Pilcy za 200 grzyw. (Wierzb. IV. 1668). Feliks Lutorzecki, podsędek sądu leńskiego w Tyńcu 1545 r.

LUTOSŁAWSCY h. JELITA z Lutosławic, w powiecie piotrkowskim. Mylnie ich pisano czasem Litosławski. Właściwym ich herbem jest odmiana Jelity, o jednej zdaje się włóczni, a odpowiadająca zawołaniu Kliza, który to odłam Jelitczyków dość gęsto osiadł w piotrkowskim, mając gniazdową siedzibę w Klizinie, a jedne z główniejszych w Mierzynie i Rozprzy. Z czasem wszyscy przyjęli za herb trzy włócznie.

Herb Jelita.

Niedabyl z Lutosławic otrzymał od ks. Kazimierza Łęczyckiego wieś Borzyskowo, okazało się jednak, że ta wieś należała do kasztelanji wolborskiej biskupów kujawskich i zwrócona im została 1257 r.

Jasiek z Lutosławic z rodu Klizów (mylnie Wiza) świadczył 1398 r. w Sieradzu przy wywodzie szlachectwa. Dobrosław z Szyszek, oczyszczając się z przygany, okazał 1414 r. w Piotrkowie list oczyszczający brata swego stryjecznego, Jakusza z Lutosławic (A. Piotrk.). Jakób, syn Marcina, student Uniwersytetu krakowskiego 1441 r., a Jakób, syn Wojciecha, 1537 r. Jan, dziedzic części Brzozy, N., części Karlina, Feliks Długi, Maciej i Stanisław Kusiowie, Jakób i Jakób Bozadka, współdziedzice Lutosławic 1552 r. (Paw.). Aleksander Kuś zawarł 1583 r. układ o pole w Lutosławicach z Jaworskim (Gr. Piotrk.).

Jan, dzielny żołnierz, towarzysz Jazłowieckiego, otrzymał 1571 r. w dożywocie Chodorowce ze starostwa chmielnickiego (M. 110 f. 32), kupił 1581 r. od Herburta dworek w Przemyślu. Syn jego Stanisław 1589 r. Wojciech, dziedzic Cieszacina, podstarości i miecznik przemyski 1579 r., obecny 1587 r. na sejmiku w Rzeszowie, z żony Doroty, miał syna Jana Hieronima, dziedzica Gnojnicy i Woli Gnojnickiej 1593 r. i córkę Elżbietę, żonę Mikołaja Magnuszewskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1599 roku. Ta sama zdaje się, Elżbieta Teodozja, córka Wojciecha, była 2-o v. żoną Samuela

Pawłowskiego 1648 r. (Wyr. Lub. 3 f. 205; 35 f. 883; 50 f. 267; 63 f. 804; Perp. Czers. 1 B f. 350; Not. M. Zawadz.; AGZ. XX). N., dziedzic Dachnowa, w bełskim, 1578 r. Benedykt, ożeniony z Anną Narębską 1584 — 1591 r. (Wyr. Lub. 19 f. 25; 43 f. 98).

Marcin, pisarz grodzki 1578 r., sędzia grodzki sandecki 1585 r. i poborca województwa krakowskiego 1598 r. (Wittyg daje mu herb Ładę), dziedzic Łapanowa, Kobyla, dzierżawca wielu dóbr klasztornych w sandeckim i od miasta Sącza 1581 r., z N. Romatowskiej (Papr.), pozostawił córki: Zuzannę za Krzysztofem Jordanem, zabitym w Krakowie i Krystynę, 1-o v. za Prokopem Rokoszem, 2-o v. za Krzysztofem Wilkońskim (M. 132 f. 333; Wyr. Lub. passim ; Zap. Lub. 10 f. 378; Paw.; A. Krak.). Brat jego N., ożenił się 1594 r. z Marcinkowską, siostrą Spytka Jordana.

Jan, pisarz grodzki sandecki 1591 r., żył jeszcze 1614 r., z Elżbiety Kaszyckiej, 1-o v. Janowej Pielszowej, miał córkę Annę, wdowę po Mikołaju Palczowskim 1629 r. Synami jego, zdaje się, byli Mikołaj i Marcin 1632 r. (Akta krakow.).

Sebastjan kupił 1626 r. część Kodrębia od Jaworskich (Gr. Piotrk.).

Piotr przyznał 1638 r. dług żonie, Dorocie Juntowej (Gr. Przed. 71 f. 30). Bazyli z żoną Katarzyną, wwiązani w Woronołowszczyznę 1646 r. (DW. 50 f. 1517). Dwóch Andrzejów, dwóch Marcinów i dwóch Szczęsnych (albo też każdy jeden podpisał dwa razy), podpisali elekcję króla Michała, z województwem sieradzkim.

Jadwiga, urodzona z Poleskiej, żona Stanisława Żeromskiego, matka kanonika gnieźnieńskiego 1676 r. (Kor.). Katarzyna z Grabowa, 1-o v. Karolowa Spondowska, 2-o v. Mikołajowa Lutosławska, zmarła przed 1686 r. (A. Krak.).

Adam i Jan, z województwem sieradzkim, Andrzej i N., z sandomierskim, podpisali obiór Augusta II-go. Jakób zawarł 1682 r. ugodę z Jaworskim (Grodz. Piotrk.; M. D. Wąs.).

Stanisław, instygator Trybunału lubelskiego 1658 roku (Zap. Lub. 45 f. 847). Ten sam pewno Stanisław, pisarz grodzki opoczyński, elektor króla Michała, 1669 — 1687 r. Andrzej, syn Wojciecha i Katarzyny, ożeniony 1698 r. z Dorotą Franciszką Duninówną Szpotówną, wdową po Janie Staniszewskim 1696 r., która sprzedała 1701 r. część swą Wólki Rogolińskiej Karolowi Wąsowiczowi, podkomorzemu sandomierskiemu (A. Radom.). Krystyna, córka Stanisława i Zuzanny Gomolińskiej, żona Józefa Załęskiego, sędzica czerskiego, sprzedała 1699 r. Pozdzienice Radziątkowskiemu, otrzymała 1717 r. zapis od męża, a jako wdowa 1735 roku wwiązana w Minkówkę (Perp. Czers. 16 A f. 118; 23 B f. 92; Deb. Czers. 2 f. 93). Marjanna, żona Andrzeja Barcikowskiego 1713 r. (Gr. Radoms.). Franciszek, proboszcz zadzimski 1711 r. Marcin 1738 r. w Krakowie.

Wojciech, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku z sieradzkiego, a Ignacy, Stanisława Augusta, z sandomierskiego. Agnieszka Apolonja, córka Józefa i Marjanny, ur. 1735 r. w Jabłonnej (metr. w Dydni). Wojciech, 1752 r. w palestrze Trybunału piotrkowskiego.

Do sprawy wierzycieli Kazimierza z Sebastjanem i Katarzyną z Poleskich Bardzkiemi, wyznaczył sejm 1775 r. komisję (V. L. VIII f. 316). N., sędzia grodz.

ki wąsoski 1773 r. Franciszek, komornik ziemski wiski 1787 — 1793 r. Michał, komornik graniczny bielski 1786 — 1793 r. Walenty w imieniu dzieci swych: Leonarda Emeryka i Apolonji, z Zuzanny Miecznikowskiej urodzonych, zawarł 1780 roku układ z Janem Lubowidzkim o spadek po Boratyńskich (DW. 96 f. 971).

Wincenty Jakób, syn Franciszka, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Marja ze Szczygielskich Lutosławska, ur. 1839 r., zmarła 1868 r. w Drozdowie Górnym, pozostawiając dwóch synów. Franciszek, dziedzic Drozdowa i Wiktoryna, w łomżyńskim, 1878 r., pozostawił synów: Stanisława, żonatego z Marją Jabłońską; Wincentego, filozofa, b. profesora Uniwersytetu krakowskiego, autora licznych dzieł, ożenionego z Hiszpanką, także autorką; Jana i Marjana.

LUTOSTAŃSCY z Lutostania, w ziemi łomżyńskiej. Wieś ta stanowiła część okolicy szlacheckiej Kotów, zamieszkałej przeważnie przez ród Puchałów, sama jednak dość wcześnie była w ręku Ślepowrończyków i Lutostańscy w XIX wieku wylegitymowali się ze szlachectwa z herbami: Ślepowron, Korwin, a jeden z h. Jelita.

Marcin, Jan i Lutek, bracia rodzeni z Puchał, dostali od ks. Janusza Mazowieckiego 10 łanów lasu, zwanego Lutostan, które z czasem wróciły w posiadanie książąt. Z tej ziemi ks. Janusz, prawnuk pierwszego nadawcy, daje 1473 r. sześć łanów i 20 morgów potomkom obdarzonych, Mikołajowi i Andrzejowi, synom Marcina i synowcom ich: Mikołajowi, Janowi, Wojciechowi, Stanisławowi i Michałowi, dziedzicom z Lutostania. Mikołaj, syn Abrahama i Marcin, syn Andrzeja, Kotowie z Lutostań, h. Pilawa (?) 1470 r., a Mikołaj stary Kot, syn Andrzeja z Kotów, inaczej z Lutostania h. Puchała, 1473 r. wymienieni w aktach łomżyńskich (Mil.).

Lutostańscy dziedzice Gackiego, w łomżyńskim, 1545 r. (Wierzb. IV. 7414). Stanisław, syn Joba, zeznał 1625 roku zapis dożywocia z żoną, Anną Bojemską (Perp. Czers. 7 f. 265). Wojciech mianowany 1660 r. opiekunem dzieci przez Skarżyńskiego, podczaszego łomżyńskiego (Gr. Sandom.). Wojciech, regent grodzki sandomierski 1663 r.; ten sam może Wojciech, komornik ziemski wiślicki 1678 r. Franciszek i Jan z łomżyńskiego, Zygmunt z nurskiego, Jerzy z bracławskiego, podpisali elekcję Augusta II-go. Maciej w województwie brzeskim - litewskim 1697 r. (Akta IV).

Jan, syn podobno Aleksandra i Eufrozyny Chaleńskiej, wnuk Mikołaja, podstolego nowogrodzkiego, i Marjanny Przyborowskiej, 2-o v. Mikołajowej Głogowskiej, z pierwszej żony, Katarzyny Kałusowskiej, miał syna Andrzeja, komornika granicznego czerniechowskiego i córki: Eufrozynę i Krystynę, według Dunczewskiego, za Karolem i Michałem Łatyńskiemi; a z drugiej—Marjanny Siennickiej, córki Aleksandra, 2-o v. Ryszkowskiej, miał synów: Stanisława i Mikołaja, i córki: Marjannę Krynicką i Katarzynę Błażowską. Mikołaj, komornik graniczny nowogrodzki 1767 — 1778 r. N., vicesgerent sądowy podolski 1767 — 1769 r.

Paweł, burgrabia grodzki liwski 1789 r., syn Piotra i Marjanny Nowomiejskiej, wnuk Wojciecha, prawnuk Jakóba, kupił 1787 r. część dóbr Dąbrówka-Wylazy, potwierdził 1789 roku intercyzę przedślubną z Marją Gazonówną, sprzedał

1790 roku Żebraki i Wólkę Stańską Michałowi Mroczkowi, wywiódł się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 roku (Perp. Czers. 40 f. 230 i 292; Quat. VII f. 228).

Bartłomiej, ożeniony z Franciszką N., 1-o v. Janową Czerwińską, 2-o v. Kowalską, kupił 1793 r. od pasierba, Michała Czerwińskiego, dworek w Warszawie 1793 r. (DW. 109 f. 73). Bartłomiej, sędzia pokoju powidzki 1809 r. Tenże sam może Bartłomiej, syn Marcina, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie z herbem Jelita, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Paweł i Walenty Wincenty, synowie Teodora, Szymon, syn Franciszka, Grzegorz i Walenty, synowie Wojciecha, Damazy i Chryzostom, synowie Djonizego, Piotr Celestyn, syn Hilarego, Mateusz i Stanisław, synowie Antoniego, Franciszek i Karol, synowie Stanisława, Jan, Stanisław i Jacenty Walenty, synowie Piotra, Józef, syn Łukasza i Konstanty, syn Pawła, między 1836 a 1850 rokiem; Ignacy, syn Baltazara i Franciszek, syn Jana, 1850 r.; Karol, syn Antoniego, przed 1853 r. wywiedli się ze szlachectwa w Królestwie z herbem Ślepowron, a w tymże czasie Ludwik i Wincenty, synowie Pawła, i Adam i Józef, synowie Pawła, z herbem Korwin.

Ignacy, dziedzic Cienina Zabornego, w kaliskim, z Izabelli Kłokockiej, pozostawił synów: Bronisława, Stefana, Ignacego i Bolesława, małoletnich 1864 r. Teressa z Gossardów, ur. 1807 r., zmarła 1858 r. Marja zamężna Wyganowska, zmarła przed 1863 r. Franciszka zamężna Sokołowska, ur. 1808 r., zmarła 1884 roku. Seweryn, syn Wincentego, sędzia 1861—1870 r. Jan, zaślubił 1903 r. Halinę Kuszkowską. Wacław, dziedzic Niebożyna, w kaliskim, 1905 r.

Deodat Władysław Michał, syn Mikołaja, wnuk Jana, z synami: Jakóbem i Szymonem i wnukami: Wincentym Władysławem po Jakóbie i Narcyzem po Szymonie, wywiódł się ze szlachectwa 1847 r. w gubernji wołyńskiej; Marek, Jan i Alojzy, synowie Jakóba, Franciszek, Gracjan, Andrzej i Marjanna, dzieci Szymona, 1851 r.; Stanisław, syn Wincentego, 1873 r.; Olga, córka Jana, 1884 r.; Kazimierz, Władysław i Marjan, synowie Franciszka, 1896 r., wpisani do ksiąg szlachty tejże gubernji (Spis.).

LUTOSZEWSCY mają być herbu JELITA, a pisali się z Lutoszewka, której to wsi w żadnych spisach znaleźć nie można było. Mikołaj Lutoszewski zapisał 1624 r. dożywocie żonie, Katarzynie Mostowskiej (DW. 47 f. 450). Waleryana żona, Katarzyna z Grotowskich, zrzekła się 1679 r. części w Grotowie Nagórnym na rzecz brata swego Aleksandra (Perp. Czers. 13 f. 635).

Mikołaj, elektor króla Michała z ziemi warszawskiej, zeznał 1668 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną ze Stanclewskich, która, jako wdowa, z synem Wawrzyńcem kwitowała 1701 r. Sankowskiego. Wawrzyniec zeznał zapis dożywocia 1699 r. z żoną, Zofią Lasocką, wraz z którą nabył 1700 r. Szczebrzankę, a 1709 r. Czychry. Wdowę po nim kwitował 1727 r. Jasiński, ona zaś kwitowała 1728 r. Michałowskiego. Dzieciom ich: Aleksandrowi i Franciszce, zapisał 1708 r. dziad, Remigjan Lasocki, sumę na Dąbrówce. Aleksander z braćmi: Michałem, Stanisławem i Ludwikiem, zastawił 1731 r. Dąbrówkę klasztorowi w Górze, który to kontrakt ponowili Aleksander, Stanisław i Ludwik 1744 r. (Perp. Czers. 13 f. 245; 15 f. 251; 16 A f. 238 i 394; 16 B f. 158; 17 f. 67 i 131; 20 f. 223 i 378; 22 f. 28; 23 A f. 73; 27 f. 97; DW. 55 f. 152).

Ludwik potwierdził zapis przedślubny i przyznał dożywocie żonie, Kunegundzie z Miedzechowskich, córce Andrzeja, 1746 r. Syn ich Paweł, otrzymał 1773 r. od matki zapis na Dąbrówce i Sułkowicach, a 1778 r. z żoną, Marjanną Kasperkiewiczówną, 1-o v. Łukaszową Jakubowską, kwitował Szaffa. Wdowa po nim kwitowała Wessla 1789 r. (Perp. Czers. 28 f. 26, 38 i 100; 30 f. 176; 34 f. 383; 36 f. 48; 40 f. 174).

Z dzieci Pawła były córki: N. za Płonką w Łomży; N. za Franciszkiem Księżopolskim w Drządzgowie; Katarzyna zmarła panną; Marcjanna za Kośmińskim, syn zaś Jan, ur. 1772 r., zaślubił w Słonczynie Franciszkę Dąbrowską (czy też Żebrowską), i umarł 1824 r. w Górznie, pozostawiwszy, oprócz pięciorga dzieci zmarłych młodo, Wiktorję Kosińską, Annę Aleksandrowę Mrozowską i Jana Aleksandra, ur. 1818 r., po którym, z Salomei Julji Nawrockiej, zmarłej w Rudce 1871 r.: Marja, Julja, Emilja, Józefa, Józef, Marceli i Antoni, już zmarli, i Konstanty Stanisław, ur. 1860 r., ożeniony we Lwowie z Marją Anielą Wąsowiczówną, córką Leopolda i Józefy z Stępniewskich (M. D. Wąs.).

Maryanna zaślubiła 1723 r. w Kościele Najśw. Panny Marji w Krakowie Jana Rogalewskiego.

LUTOWIEŃSCY, patrz *Łętowieńscy.*

LUTOWSCY z Lutowa, w powiecie nakielskim. Jan i Tomisław z Lutowa sprzedali 1372 r. ojcowiznę swą Lutowo arcybiskupowi Gnieźnieńskiemu za 300 grzywien groszy pragskich (KWp.). Hieronim Lutowski zaświadczył 1547 roku w Poznaniu szlachectwo Mikołaja Loki, kanonika poznańskiego (Pis. Dz. Pols. IX). Paweł i Stanisław, współdziedzice Zarzecza, w człuchowskim, 1570 roku (Źródła Dziej. XXIII).

Herb Korab'.

LUTYŃSCY h. KORAB z Lutyni, w powiecie kaliskim. Stanowią jeden dom z Gniazdowskiemi i Kwiatkowskiemi. Jurek z Kwiatkowa i Lutyni, kasztelan biechowski w latach 1397—1417. Brat jego, Jan z Kwiatkowa i Gniazdowa, w końcu sędzia ziemski kaliski 1420 r. Andrzej i Dziersław Lutyńscy, w czasie wyprawy wołoskiej 1497 r., zastawiają części w Lutyni (St. Pr. P. Pom. VII. 43, 62, 80, 100, 101, 119, 206 i 224). Stanisław wyprawiony na wojnę turecką 1498 r. przez Elżbietę Sczeńską. Barbara, wdowa po Andrzeju, wyprawiła 1498 r. pieszego na wojnę turecką z dóbr Lutyni (Ibid. 511 i 614).

LUTYŃSCY v. LUTEŃSCY h. WCZELE, mieli być, według Paprockiego, w Wielkopolsce.

LUTYŃSCY z Lutyni na Śląsku. Jan, syn Wacława z Lutyni, 1431 roku student Uniwersytetu w Krakowie. Jan z Lutyni 1477 r., a Jerzyk Lutyński 1496 roku, świadczą w orszaku ks. Cieszyńskiego.

LUTYŃSKI Teodor, neofita, otrzymał szlachectwo na sejmie 1764 roku (V. L. VII f. 185).

LUWSKI (?) Stanisław, elektor Augusta II-go z województwa nowogrodzkiego (V. L. f. 441).

LUZIŃSCY von WALDE h. WŁASNEGO. W polu błękitnym pieniek złoty o trzech korzeniach, z którego wyrastają trzy listki zielone w wachlarz. Nad hełmem w koronie panna do kolan, w czerwonej sukni z modremi rękawami, rozczesana, z koroną na głowie, trzymająca parę jelenich rogów w prawej, a trzy listki w lewej ręce (Ostr. Nr. 1881).

Maciej a Walde, dziedzic wsi Loiisen (Loosen, Łoza), Rautenberg i Gilgenfeld, w człuchowskim, 1570 r. Bracia: Andrzej i Jerzy a Loisen, dziedzice Małego Leśna, w gdańskim, 1570 r. (Źr. Dziej. XXIII). Od Jana Luzińskiego wykupić wójtostwo w Kłocku, w sieradzkim, dostał 1515 r. konsens Stanisław Bogucki, burgrabia sieradzki (Wierzb. IV. 2552). Zuzanna, córka Piotra, żona Mikołaja Kozłowskiego, sędziego sanockiego, zmarłego 1638 roku. Stanisław podpisał, z województwem łęczyckim, obiór Augusta II-go.

Niesiecki pisze, że są na Pomorzu Luzeńscy h. Gryf. Do nich może należał Marcin Szymon Luzeński, syn Adama Gładysza z Luźnej, którego legitymacja oblatowana w zapisach Trybunału lubelskiego 1606 r. (Ks. 16 f. 231). Wojciech Luzeński, kapitan pułku dubieńskiego ordynacji ostrogskiej, z żoną, Heleną von Schulc, kwitował 1746 r. teścia, pułkownika tegoż pułku (Gr. Łuc. 2968).

LUZJAŃSCY h. WŁASNEGO z Luzjan na Warmji. Pisali się po łacinie de Lusianis, a po niemiecku von Lossajnen, pochodzić mają z niemieckiej rodziny Merkelingerode v. Merklichenrade. Herb ich przedstawia w polu czerwonym dwie szczęki szczupacze w słup zębami do siebie, nad hełmem dwa sępie skrzydła złożone barkami w lewo, a na nich dwie szczęki jak na tarczy (Ostr. Nr. 1880).

Fabjan z Luzjan, z kanonika warmińskiego, biskup warmiński 1512 roku, zmarły 1523 r., sprzedał 1515 r. Luzjany, Moldyty, i Mikoły braciom swoim, Janowi, wójtowi i Olbrachtowi, staroście reszelskim. Matką tych braci miała być Kościelecka.

Jan, starosta radzyński, został wojewodą chełmińskim 1514 r., otrzymał 1518 r. konsens na wykupienie Ryslingwaldu od Trankwica, 1521 r. zamek i miasto Działdów, 1525 r. zawarł ugodę z pasierbami Dąbrowskiemi, dla bardzo późnego wieku nie mógł sprawować sądów i otrzymał surrogata 1549 r., umarł 1551 r. Piewszą jego żoną była, według Niesieckiego, Machwiczówna, wojewodzianka pomorska; drugą była Eufemja ze Smoląga, wdowa po Janie Dąbrowskim, wojewodzie chełmińskim (M. 28 f. 126 i 127; 30 f. 205; 37 f. 194; 76 f. 275; Wierzb. IV. 2730, 3183, 4785 i 5880).

Marcin, syn wojewody, otrzymał 1521 r. za zasługi ojca konsens na wykupienie trzeciej części Radzynia od Marcina Dąbrowskiego, wojewodzica chełmińskiego (M. 37 f. 194). Elżbieta, córka wojewody, wyszła za syna macochy,

Jana Dąbrowskiego, i jako wdowa po nim, została utrzymana w dożywotnim posiadaniu starostwa radzyńskiego 1547 r. (M. 77 f. 248; Wierzb. IV. 7876).

ze LWOWA Maciej, otrzymał szlachectwo 1531 r. i przyjęty został do rodu Lewartów przez Firleja, kasztelana chełmskiego (Wierzb. IV. 6037).

LWOWICZOWIE h. KOSTROWIEC. Herb ich przedstawia w polu czerwonym krzyż u dołu rozdarty, w środku przekrzyżowany półksiężycem, nad hełmem trzy pióra strusie (Kojał. i Ostr. Nr. 1503).

Michał Lwowicz przy odpadnięciu Smoleńska przeniósł się na Litwę i otrzymał 1514 r., od króla Zygmunta, Połowiany, w włości Pieniańskiej. Syn jego Michał, miał dwóch synów: Daniela i Krzysztofa.

Daniel, stolnik wiłkomierski 1595 r., nabył 1597 r. Tytowiany od kanclerza Sapiehy (Sap.). Synowie jego: Rafał, chorąży wiłkomierski 1636 — 1646 roku i Jozue Andrzej, po którym syn Aleksander. Rafał, żonaty z Judytą Montygajłówną, odstąpił lenności Kołniany, w kowieńskim, nadanej ojcu jego przez Zygmunta III-go, Meysztowiczowi 1636 r. (Gr. Kowień.).

Krzysztof, wojski wiłkomierski z Rudominianki, miał syna Chwaliboga, także wojskiego wiłkomierskiego (Kojał.), którego synowie, według Niesieckiego, N., przeor Dominikanów w Grodnie i Chryzostom, stolnik mozyrski. Ten ostatni podpisał, z księstwem żmudzkim, elekcję Jana III-go.

Trojan, cześnik wiłkomierski, otrzymał 1703 r. konsens na cesję wsi Niełubańce i Szutrańce, w starostwie przewalskim, na Jana (Wolff spisy).

Paweł i Benedykt, synowie Jana Eustachego, wnukowie Maksymiljana, prawnukowie Marka 1850 r., Jan, syn Benedykta, 1861 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis.).

LWOWICZOWIE różni. Fedor i Juszko Lwowicze, podpisali Unję Litwy z Koroną 1401 r. Jan Bohdanowicz Lwowicz, z matką Maryną, 1-o v. Pociejową Tyszkiewiczową i ojczymem, ma sprawę 1536 r. z Steckiewiczem (ML. 28). Pani Lwowa z powiatu brzeskiego, stawiła na popis 1528 r. dwa konie. Lew Dymitrjewicz, dzierżawca przełajski 1530 r. i dowgowski 1537 r. Wasilisa Lwowna, żona 1-o v. ks. Janusza Lubeckiego, zmarłego 1558 r., a 2-o v. ks. Bohdana Sokolińskiego 1560 r. Siostrami jej, zdaje się, były: ks. Pawłowa Sokolińska i Michałowa Stachowska (Wolff).

Jan Andrzej Lwowicz, doktór filozofji w Padwie 1641 r. Stefan Lew, łowczy nowogrodzki - siewierski, ożeniony z Heleną Mikulińską, 1-o v. Walentową Chlebowską, wniósł manifest do Trybunału lubelskiego 1647 roku (M. 182 f. 57; Kij. IV. D. 29; Zap. Lub. 41 f. 500; Arch. I. Z. Ros. II. 1).

Krystyna Lwowiczówna, 1-o v. Władysławowa Ciapińska, 2-o v. Paplińska, łowczyna kowieńska 1671 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Krystyna z Hołowińskich, 1-o v. Lwowiczowa, 2-o v. Gadomska 1720 r., pozostawiła z pierwszego męża córkę Klarę, żonę 1-o v. Zawadzkiego, 2-o v. Ga-

brjela Skorupki, 3-o v. Żurakowskiego, której dzieci wpływały 1777 r. do procesu o spadek Woroniczowski.

Przydomku Lwowicz używali Beynarowie, z których Kazimierz Lwowicz Beynar, łowczy kowieński, podpisał, z księstwem żmudzkim, elekcję Jana III-go, a poprzednio, jako Kazimierz Lwowicz, elekcję króla Michała.

LWOWSCY ze Lwówka, patrz *Ostrorogowie*.

ABAJEWICZ Stanisław, podpisał elekcję króla Stanisława Leszczyńskiego, z województwem witebskim. Piotr Łabaj wspomniany w Metryce litewskiej w początkach XVI-go wieku (Ks. 19 f. 139).

ŁABAJSKI h. GOZDAWA Marcin, podstarości w Bobrku, w województwie krakowskim, w dziedzictwie Ligęzów 1565 r. (Wittyg).

ŁABANOWSCY h. ZAGŁOBA. Jakób Łabanowski, ożeniony z Magdaleną Koziebrodzką, 1-o v. Sebastjanową Malewską około 1700 r. Michał podpisał, z województwem trockim, elekcję króla Michała. Jan i Samuel z tymże województwem obiór Augusta II-go.

Ignacy, Józef i Joachim, synowie Mateusza, wnukowie Michała, prawnukowie Antoniego, dowiedli szlachectwa 1804 roku przed Deputacją Wywodową wileńską.

ŁABAŃSKI Wawrzyniec, syn Marcina z Przemykowa, w djecezji krakowskiej, student Uniwersytetu krakowskiego 1556 roku. Mikołaj, pisarz królewski 1448 roku.

ŁABCEWSCY h. LELIWA. Jan Feliks z synem Janem i Franciszek Ksawery, synowie Jana, wnukowie Jana, prawnukowie Marcina, dziedzica Skrybarki, w orszańskim, 1700 roku, dowiedli szlachectwa 1817 roku przed Deputacją Wywodową wileńską.

ŁABEJKOWSCY. Feliks z synem Konradem Jozafatem, syn Bartłomieja, wnuk Karola, prawnuk Samuela, syn Filona, i Wiktor, Łukasz i Piotr, z synami:

Pawłem i Andrzejem, synowie Andrzeja, wnukowie Jana, prawnukowie Grzegorza, syna Filona, wywiedli się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1848 roku (Spis).

ŁABENTOWIE v. ŁABANTOWIE v. ŁABĘTOWIE. Pisali się z Żukowa, w ziemi lwowskiej. Jan Łabenta z Żukowa, otrzymał 1420 r. od Jagiełły prawo średzkie dla dóbr swoich Żuków i Drzyszczów, był także dziedzicem Międzygórza, w halickim, umarł 1451 r. Wdowa po nim, Katarzyna, ma sprawę 1451 r. z pasierbami Pakosławem, Nawojem, Teodorykiem czyli Dzietrzychem i Jerzym czyli Jurszą, i zawarła z niemi ugodę 1453 r. Oprócz synów wspominają akta lwowskie córki Jana Łabenty: Elżbietę 1470 r., Barbarę 1476 r. nie zamężne i zięcia niejakiego Piotra po r. 1470.

Pakosz Łabenta z Żukowa, dziedzic Drzyszczowa i Hinowiec, żył jeszcze 1479 roku. Dzietrzyk od 1455 r. nie wspominany. Jursza zastawił 1456 r. część Drzyszczowa i Hinowiec Śwince. Żona jego Barbara z Dawidowa, wnuczka sędziego ziemskiego lwowskiego, kwitowała 1466 r. ojca swego z posagu. Druga żona Jurszy, który żył jeszcze 1494 r., Fienna wspomniana 1472 r.

Nawoj, wraz z braćmi dziedzic Boszczu 1451 r., sprzedał Hermanów 1455 roku za 400 grzywien Piotrowi Czemierzowi, za żoną, Nastazją z Czahrowa, otrzymał 1440 r. wieś Sarnek w 60-ciu grzywnach, a następnie za cały posag 100 grzywien kupił trzecią część wsi Siołki. W 1464 r. dał za córką Fienną Janową 20 grzywien posagu.

Syn jego Jan, razem z matką, sprzedał 1474 r. część swą Siołki Goworkowi, ożeniony z Anną 1477 r., kupił 1506 r. dom we Lwowie. O opiekę nad dziećmi Jana Łabanty, spierali się 1513 r. Pełka i Chomętowski. Piotr 1505 r. w lwowskim (AGZ. XII, XIV i XIX).

Jerzy Łabęta trzymał w zastawie Łukę od Prokopa Sieniawskiego, który synom jego: Jakóbowi, Janowi i Bartłomiejowi, zabezpieczył 1558 r. sumę na Dołhem. Łukę wykupili od nich Sieniawscy w latach 1569 — 1570. Jakób ma sumę u Rejów na Średniem i Dubowicach 1568 r., nabył też praw do tych wsi i Kołodziejowa i Temerowiec, od Wacława Dzieduszyckiego i ceduje wszystko Rejom 1573 r. Żonaty z Zofją, miał synów: Jerzego bezdzietnego i Stanisława, po którym, z Anny Jeziorkowskiej, syn Jan 1619 roku (Akta Bełskie; Wyr. Lubels. 80 f. 166).

Jan, z żoną Anną, 1-o v. Wilżyną, dziedzic Krzywego na Podolu 1569 r., wziął w zastaw część Czarnokuniec od Potockich 1585 r. (Gr. Trębow.), kupił połowę miasta Krzykowa i wsi Suchodół od Podfilipskiego 1591 r. Wdowa po nim kupiła 1594 r. dwór w Kamieńcu od Siekierzyńskiego. Dzieci ich: Mikołaj, Barbara i Katarzyna, mają sprawę w Lublinie 1599 r. Barbara była żoną 1-o v. Pawła Kruszelnickiego 1610 roku, 2-o v. Krzysztofa Kowalewskiego, 3-o v. Jakóba Krzywickiego 1623 r.; Katarzyna, żona Andrzeja Siekierzyńskiego. Mikołaj kupił od Łaszcza 1617 r. część Sokoli, którą sprzedał 1618 r. Potockiemu Stefanowi, 1657 r. zapisał córce, Zofji Sewerynowej Pogroszewskiej 1,000 flor. (Wyr. Lub. 73. f. 108; 81 f. 483; Zs. Kamien.; Teka W. Rulik.).

Nie wiem czy tego Mikołaja z Lubienieckiej syn, Stefan, ożeniony z Joanną Dulską, córką Kazimierza, starosty tajnowskiego (Pułaski).

Wincenty, dzierżawca Szpikowa od ks. Ostrogskich 1598 r., współdziedzic Sutysk 1711 r., z żoną, Maruszą Skarzewską, sprzedał 1608 r. miasteczko Rachny z przyległościami Piotrowi Świrskiemu, ma sprawę o Woroszyłowce z Żytyńskim 1618 r. (Źr. Dziej. XXI). Zofja, żona Jana Przeździeckiego, a Regina— Seweryna Krzyżanowskiego 1616 r. (Teka W. Rulikows.). Jakób, Jezuita, zmarł po 1662 r. na misji wołoskiej. Dominik, żonaty z Ewą Wołodyjowską, nabył 1673 r. część Bokowa, w bełskim (Gr. Bels. 54 f. 170; M. D. Wąs.).

ŁABĘCCY h. JANINA. Słyszał o nich Niesiecki, ale nie wymienił nikogo z rodziny.

ŁABĘCCY h. JASTRZĘBIEC. Piotr Zygmuntowicz Łabędzki, otrzymał szlachectwo 1595 r. (M. 139 f. 140). Jeżeli zostawił potomstwo, to musiało przejść do innego herbu.

ŁABĘCCY h. KORAB z Łabędzi pod Wartą, w sieradzkim. Pisali się także z Łabęcina. Mikołaj Orzeł 1405 r., Stanisław 1411 — 1413 r., Świąszek i Bieniasz z Łabędzi 1428 r., mają drobne sprawy w Sieradzu.

Bieniasz i Michał z Łabędzi świadczyli 1449 r. w Sieradzu, a tenże Benedykt z Łabęcic 1459 r. w Kaliszu. Jan 1443 r. w Sieradzu. Stanisławowi Orłowi skonfiskowano dobra 1497 r. za niestawienie się na wojnę (Zs. Sieradz. 3 f. 161; 4 f. 9 i 123; 9 f. 168 i 194; 11 f. 177; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1897; Wierzb. II 808). Feliks, współdziedzic Łabędzi, a Łukasz Łabędzi i Nierady 1508 r. (Zs. Sieradz. 15 f. 11 i 43). Orzeł, Klemens i Wojciech, i Orłowicz i Jan Nieradzki, dziedziczyli na Łabędziach 1535 r. (Paw.).

Herb Korab.

Wojciech, Anna i Zofja, dzieci Klemensa Łabęckiego, mają sprawy w Lublinie 1599 r. (Wyr. Lub. 80 f. 166). Maciej, rządca Sieniawskiego 1572 r., ożeniony z Teodorą Koziczanką (M. 109 f. 841). Ten sam pewno Maciej, dziedzic części Harmaków na Podolu 1578 r. (Źr. Dziej. XIX). Walenty z żoną, Eufemją Terlikowską, ma sprawy w Lublinie 1591 r. Synowie ich: Wojciech i Piotr, wraz z siostrą Anną Janową Piątkowską, sprzedali 1609 r. Harmaki, a 1610 r. Iwładowce (Wyr. Lub. 47 f. 89 i 241; Teka W. Rulik.).

Jakób za konsensem królewskim cedował 1592 r. synowi Janowi Lipkowce, czyli Szarki, w starostwie barskim, które Jan posiadał 1615 r. (M. 127 f. 376; Źr. Dziej. V).

Piotr, rotmistrz królewski, bardzo dzielny żołnierz, posiadał w dożywocie Markusze, w starostwie chmielnickim 1629 — 1636 r. (Źr. Dziej. V). Wdowa po nim, Anna z Malawskich, otrzymała 1637 r. konsens na cesję Markuszów synom: Jakóbowi, Janowi i Kazimierzowi. Jakób, dzielny rotmistrz, ożeniony z Anną Kucharską, zmarł przed 1665 r. Kazimierz v. Kazimierz Michał, dworzanin królewski, chorąży hussarski, po śmierci brata i bratowej objął 1665 r. Markusze; tegoż roku otrzymał Skurzyńce; jako poseł halicki podpisał elekcję króla Michała; 1669 roku otrzymał Zielińce, Sielce

i Buchnie Małe; 1671 r. starostwo kiszyńskie, nabył 1684 r. Dołhe i Morszyn od Bełżeckich, ożeniony z Barbarą z Rybna Rybińską, umarł po 1688 r., pochowany wraz z żoną u Franciszkanów we Lwowie.

Z dzieci jego: Anna była 1-o v. za Mikołajem Ostrorogiem, starostą drohowyskim 1684 r., a 2-o v. za Rojowskim;. Helena, 1-o v. za Wiktorynem Sobieskim, starostą mierzwickim, 2-o v. za Marcinem Brzuchowskim 1714 r., strażnikiem polnym, z którym się rozwiodła, żyła wdową 1733 r; Konstancja Benedyktynka we Lwowie; Józef i Jan, zmarli młodo po 1690 r.; Michał najstarszy, doktór obojga praw, kanonik krakowski i lwowski 1701 roku, deputat na Trybunał 1714 roku i Antoni (M. 182 f. 201; Sig. 14 f. 149; Zap. Lub. 54 f. 547; 55 f. 1015; 57 f. 655; 61 f. 1187; 66 f. 104; AGZ. X. 4989; 5118; 5124; 5877; 5971; Gr. Lwow.).

Antoni, starosta kiszyński po ojcu, dworzanin królowej Marji Kazimiery, dziedzic Stankowa pod Stryjem, wraz z żoną, Magdaleną Kossakowską, kasztelanką kijowską, nabył 1732 r. od Mniszcha starostwo rohatyńskie, na cesję którego synowi Szymonowi otrzymali konsens 1736 r. (Sig. 26), umarł 1738 r., pochowany u Franciszkanów we Lwowie, których był wielkim dobrodziejem. Wdowa żyła jeszcze 1750 r. Syn jedyny Szymon, starosta rohatyński i markuszowski, nabył 1748 r. Ulków od Kickiego, umarł, zdaje się, bezżenny 1759 r. (DW. 68 f. 646; M. 228 f. 639; 231 f. 22; 232 f. 21; 263 f. 155; Sig. 27; AGZ. X. 7132; Bracł. XVI f. 25; Woł. XI f. 1219; Kij. X f. 1602).

Paweł Piotr, syn Mikołaja, otrzymał 1669 r. starostwo kotlefskie (?) na zadnieprzu (Sig. 11). Jemu i żonie jego, Annie z Piątkowskich, cedują Maciej i Jan Łabęccy dobra Spikołosy na Wołyniu 1672 r. Jest on i pułkownikiem królewskim 1680 r., i starostą olszańskim i kotlewskim 1688 r., umarł 1695 r. (Sig. 12 f. 142; 14 f. 113; Zap. Lub. 59 f. 486; Sig. Ręk. Oss. 138 f. 9; 262 f. 11; M. D. Wąsow.).

Jego syn może, bo starościc olszański, Franciszek, razem z Stanisławem, stolnikiem dobrzyńskim, podpisali, z województwem krakowskim, obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Jakób, miecznik kijowski, otrzymał 1678 r. dla swego dworu w Grodnie wyjęcie z pod prawa miejskiego (V. L. V f. 313). Maryna, żona Mikołaja Witowskiego 1667 r. (Kij. VII f. 55). Ewa z Jarmolińskich Łabęcka, procesuje się z Kołłątajem 1680 — 1686 r. (Woł. IX f. 135 i 543). Piotra, z żony Zofji Czyżównej, dzieci: Władysław, ożeniony z Heleną Prażmowską, Antoni, Kazimierz i Anna Stanisławowa Gruszecka, pozwani o 8,000 flor. z Chłaniowa przez Zaleskiego 1712 — 1713 r. (Bracł. XV f. 1303).

Jan Stanisław, syn Jana i Anny Rzyckiej, skarbnik przemyski, elektor z halickiego Augusta II-go, porucznik pancerny chorągwi generała małopolskiego, pozwał 1708 r. Wąsowicza, porucznika pancernego o sumę, umarł 1710 r., pozostawiwszy, z Eufrozyny Pobóg Polanowskiej, córkę Marjannę za Janem Franciszkiem Bajerem, której herb Korab wyraźnie wymieniony przy legitymacji jej syna biskupa (Kor.) i synów: Józefa, Antoniego, Stanisława, Aleksandra i Franciszka, którzy się wzajemnie kwitowali 1720 r. (Gr. Żydacz. 31 f. 364; 104 f. 2154; M. D. Wąs.). Z tych synów:

Józef z żony, Joanny Morawcównej, pozostawił: Ludwika, Stefana, Teresę Aleksandrowę Kłodzińską, Magdalenę Urbańską, Apolonję Sobieszewską i Rozalję, procesujących się 1779 r. o sumę z Barańczyc z Zielonkami. Ludwik wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Ludwik, syn Stefana, w wojsku austrjackim 1837 r.

Po Aleksandrze, z Zuzanny Kopczewskiej, syn Stefan, pozostawił, z Krystyny Lewandowskiej, syna Jana, który się wywiódł ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim halickim, ale z h. Łabędź.

Antoni, tytułowany stolnikiem sanockim, nabył 1728 r. Dalechowy, w powiecie ksiąskim od Kucharskich (Gr. Krak. 369 f. 561), procesował 1736 r. Benoego i innych, ożeniony, według Kosińskiego, z Izabellą Gołuchowską, kasztelanką zawichoską, miał syna Jana, dziedzica Dalechów, żonatego 1-o v. z Ewą z Woli Kmicianką, 2-o v. z Zuzanną Stocką, córką Józefa, miecznika krakowskiego i Katarzyny Dąmbskiej. Z pierwszej żony syn Wincenty, dzierżawca Promnika Białego i Górek 1819 r., z żony, Zofji Zielińskiej, pozostawił dzieci: Karola, Emilję, Ludwikę i Marjannę, małoletnie 1830 r., mieszkające w Grzymale, a dziedziczące na części Gniazdowic. Karol, ożeniony z Katarzyną Bobrownicką, dowiódł szlachectwa w Królestwie Polskim 1842 r. Z drugiej żony syn Jana Józef, z Doroty Chomętowskiej, pozostawił córkę Izabellę, ur. 1802 r., zmarłą 1872 r., i synów: Feliksa i Władysława, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. Tu gdzieś należą Magdalena Stefanowa Gołuchowska, chorążyna wiślicka, która z synami sprzedała 1802 r. Skorocice Borowskiemu (A. po Galic. 295[337]) i Juljanna, zamężna Gołuchowska 1836 r., posesorka Lścina 1846 r.

Józef Antoni v. Antoni Józef, podobno syn Piotra z Czyżównej (ob. wyżej), który ma być identycznym z Piotrem Pawłem, starostą olszańskim, tytułowany cześnikiem, a czasem podczaszym buskim, ożenił się 1-o v. z Marjanną Chełmską, wdową po Księskim i po Gołuchowskim, zmarłą bezdzietnie. Przez to małżeństwo wplątał się w długi proces z krewnemi jej Dembińskiemi i innemi, zakończony 1742 r. (Wyr. Lub.; Obl Krak. 166 f. 822). Z drugiej żony, Marjanny Polanowskiej, 2-o v. Józefowej Dzierzkowej, miecznikowej bielskiej 1747 r., pozostawił syna Felicjana, dziedzica Mokrska i połowy Steniatyna 1756 r., tytułowanego stolnikiem nowogrodzkim 1756 r., cześnikiem buskim 1757 r., zmarłego 1773 roku (Obl. Krak. 176 f. 1122, 1169 i 1217).

Felicjan ożenił się 1753 r. z Joanną Białobocką, córką Sanisława i Marjanny z Wydżgów, i pozostawił z niej córkę Ewę za Wincentym Wilczopolskim i syna Macieja Józefa, dziedzica Steniatyna, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bełskim.

Maciej Józef, z Wiktorji Wisłockiej, miał córkę Koletę za Wojciechem Prędowskim, dziedzicem Czyżowa, i syna Karola Eljasza, ur. 1808 r., ożenionego 1844 r. z Marją Karską, z której synowie: Mieczysław i Józef, zmarły młodo. Mieczysław, dziedzic Polanówki i Steniatyna, ur. 1845 r., zmarły w Lublinie 1902 r., z zaślubionej 1866 r. Jadwigi Kossowskiej, miał syna Karola, zmarłego dzieckiem i córki: Teresę za Feliksem Jasieńskim, zmarłą, i Marję.

Daniel, doktór filozofji, 1635 r. na Uniwersytecie w Padwie. Jan, Maciej, Andrzej i Wacław, podpisali, z województwem sieradzkim, elekcję króla Michała. Jan, żonaty z Zofją Zorzewską 1672 r., posiadał Szczkowo 1687 r. i Wietrzycho-

wice 1697 r., w przedeckim. Władysław zeznał 1713 r. zapis na rzecz żony, Anny Trzebuchowskiej, która sprzedała 1712 r. Kiełczew i Lipiny Chwalkowskiemu. On sam nabył 1714 — 1719 r. Gogoły i część Wietrzychowic, a 1732 r. znów część Wietrzychowic i Nasiegniewo, 1722 r. zapisał sumy córce Wiktorji Charchowskiej. Synami jego, zdaje się, byli: Szymon i Jan, dziedzice Wietrzychowic 1746 r. Jan był ożeniony z Konstancją z Tokarskich Franciszkową Zaleską 1745 roku, nabył Skarbonow 1757 r., spisał testament 1768 r. (Gr. Przed. 77 f. 212, 345; 79 f. 213; 81 f. 194; 83 f. 22, 38, 42 i 368; 84 f. 66, 73, 144 i 422; 87 f. 7 i 124; 88 f. 188, 189, 266 i 326; 89 f. 111, 318 i 500; 91 f. 64).

Józef i N. podpisali, z województwem brzeskim-kujawskim, elekcję Leszczyńskiego. Antoni z żoną, Marcjanną, dziedzic części Wietrzychowic, Naczachowa i Kozanek 1758 — 1760 r. (Ibid. 89 f. 510; 90 f. 83 i 149).

Stanisław, syn Łukasza, zapisał posag żonie, Małgorzacie Czajkowskiej, 1661 roku (DW. 53 f. 146). Wojciech, z ziemi czerskiej, elektor Augusta II-go. Wojciech Marcjan, z Zofji Tomickiej, miał córki: Annę, 1-o v. Zygmuntowę Skiwską, 2-o v. 1700 r. Tomaszowę Ryńską, posesorkę sołtystwa w Długiej Woli i Eleonorę za Józefem Jurkiewiczem 1709 r. (Perp. Czers. 16 A f. 253; 17 f. 124). Katarzyna, wdowa po Janie Rudzińskim, z córkami, ma w zastawie część Sobienia od Głodowskich i Buczyńskich 1747 r. (Ibid. 28 f. 108). Anastazja, 1-o v. żona Franciszka Michałowskiego, stolnika chełmińskiego 1761 r., 2-o v. Jana Rudzińskiego, komornika granicznego czerskiego 1767 r. (Ibid. 31 f. 243; 33 f. 160; Obl. Krak. 99 f. 274). Wojciech, z żoną Anną, pokwitowany przez Antoniego Dobrosławskiego 1772 r. Marjanna, wdowa po Pawle Lenkiewiczu, z synem, kwitowała Rożnieckiego 1780 r. (DW. 89 f. 679; 96 f. 922).

Karol, ożeniony z Felicjanną Oraczewską, która pozwała 1781 r. Wąsowiczową, starościnę budziszewską, o sumy z Chyczy (Gr. Krak. 212 f. 180). Jan Kanty, syn Karola, wywiódł się ze szlachectwa w Królestwie Polskim 1852 r., ożeniony z Marjanną z Lissowskich Dybowską, posiadał Klonów, w radomskim, 1831 roku i miał syna Konstantego 1819 r.

Herb Łabędź.

ŁABĘCCY DUNINOWIE h. ŁABĘDŹ z Zalesia Łabędzkiego, w ziemi bielskiej. Jerzy, Jakób, Stanisław, Marek, Michał, Andrzej, Stefan, Łukasz, Wojciech, Maciej, Paweł, Mikołaj i Wawrzyniec Łabędzcy z Zalesia, mają sprawy w Lublinie 1581 r. (Wyr. Lub. 10 f. 120).

Księgi poborowe 1580 r. wymieniają Mikołaja, syna Wawrzyńca Zaleskiego, jako dziedzica części Zalesia Łabędzkiego (Źr. Dziej. XIX). Grzegorz i Jan, synowie Stanisława, i Jakób, Nikodem i Kasper, synowie Stefana Zalescy Łabędzcy, procesują się w Trybunale lubelskim 1591 r. (Wyr. Lub. 42 f. 473).

Wawrzyniec z Łabędzi, burgrabia chełmski, sprawca (factor) starosty chełmskiego 1649 roku (Akta 23). Paweł z chełmskiego, elektor króla Michała. Stanisław z żoną, dziedzic Ciechanek pod Łęczną, a pani Łabęcka z synem i dwo-

ma córkami, dziedziczka Jedlanki pod Ostrowem, w lubelskim, 1676 r. (Paw.). Jerzy Dominik podpisał, z województwem lubelskim, elekcję Augusta II-go. Stanisław i Paweł Duninowie Łabęccy zawarli 1658 r. w Lublinie ugodę z Daniłowiczem, starostą parczowskim. Stanisław, rotmistrz królewski 1684 r. (Zap. Lub. 61 f. 331). Anna Duninówna, urodzona z Elżbiety Skibniewskiej, żona Krzysztofa Skibniewskiego w końcu XVII-go wieku.

Piotr Dunin, syn Stanisława, zeznał z żoną Petronellą, zapis dożywocia 1684 r. (DW. 56 f. 1289). Ten sam pewno Piotr Stanisław z braćmi: Janem i Jakóbem, synowie Stanisława Dunina, kwitowali się z kontraktu 1698 r. z Ciemierzyńskim. Piotr i Jakób podpisali, z ziemią czerską, elekcję Augusta II-go. Piotr z żoną, Katarzyną Laskowską, objął 1700 r. Oziemkówkę. Jakób kupił 1694 r. Żelazną od Grzegorzewskiego, zapisał 1694 r. przyszłej żonie, Annie Boskiej, 3,500 florenów i razem z nią sprzedał Żelazną Borowskiemu 1701 r. (Perp. Czers. 14 C f. 255 i 266; 16 A f. 75 i 378; 16 B f. 36 i 137).

Jan i Władysław podpisali, z województwem inowrocławskim, elekcję Augusta II-go. Władysław Dunin, z Agnieszki Orłowskiej, herbu Saszor, pozostawił Jadwigę za Kazimierzem Sumińskim, ks. Stefana i Władysława, którzy podzielili się 1725 r. dobrami Kaniewo i Jerzmanowo, odziedziczonemi po wuju Łukaszu Orłowskim, podsędku inowrocławskim. Stefan, kanonik włocławski, proboszcz kolski 1725 r., następnie nieszawski i staro - skrzyński 1753 r., scholastyk gnieźnieński 1737 r., archidjakon pomorski, prezydent Trybunału 1740 i 1746 r., wikary generalny i oficjał kujawski 1736 r., umarł 1757 r. Władysław, według Niesieckiego, Wawrzyniec Władysław, podstarości i sędzia grodzki kowalski 1733 roku, został wojskim kowalskim 1746 r., a łowczym kruszwickim 1748 r. Synowie jego, Jakób i Stefan, urodzeni z Marjanny Głębockiej, objęli 1757 r. Kaniewo po stryju ks. Stefanie (Gr. Brzeskie).

Stefan sprzedał 1777 r. Lubonie i Słupeczko, w łęczyckim, Kaczkowskiemu (Gr. Przed. 83 f. 218; Gr. Brzes. z 1777 r.), a 1797 r. Kaniewo i Jerzmanowo Sokołowskiemu (A. iustic.-komis. Włocławs.), następnie zastawny posiadacz Przybranowa, w radziejowskim, spisał testament 1818 r., w którym kazał się pochować w Służewie. Dzieci jego wymienione w testamencie: Tekla za Józefem Godziembą Wardeńskim; Marjanna za Romualdem Pinińskim; Mikołaj, ur. 1777 r. i Józef, który sprzedał prawa swe do Przybranowa bratu 1822 r. (A. Tryb. Cyw. Mazow. i A. Hipot.).

Mikołaj, z Małgorzaty Piechowskiej, miał synów: Wincentego Franciszka Ksawerego, ur. 1811 r., chrzczonego w Lipinie i Stefana Antoniego, ur. 1817 roku w Przedczu. Franciszek Ksawery wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r.

Stanisław Dunin Łabęcki, tytułowany potem skarbnikiem czerniechowskim, z żoną, Elżbietą Nasiłowską, zawarł 1677 r. ugodę z Mikołajem Firlejem, który tegoż roku zapisał im 2,000 florenów na Dołhem, w ziemi halickiej. Synowie ich: Jakób i Jan, odstąpili tej sumy Janowi, synowi Jakóba, 1721 r.

Jakób, ożeniony z Marjanną Borkowską, ma sumę u Osiemborowskich 1693 r., którą cedował synowi Janowi Kantemu 1719 r. Oprócz wymienionego Jana Kantego, vicesgerenta grodzkiego żydaczowskiego 1719 r., miecznika żydaczowskiego 1726 r., zmarłego bezdzietnie 1750 r., miał jeszcze Jakób córkę Elżbietę,

wydaną przez braci 1737 r. za Franciszka Wyszpolskiego i synów: Aleksandra, proboszcza żórawieńskiego 1737 roku, następnie kanonika kijowskiego, scholastyka, a potem dziekana katedralnego kamienieckiego, żyjącego 1762 r. i Stanisława.

Stanisław, towarzysz roty pancernej podkanclerzego koronnego, został skarbnikiem 1740 r., a wojskim mniejszym żydaczowskim 1765 r. (mylnie śmierć jego jako Józefa, skarbnika, zanotowano w Sig. 29 pod 1762 r.), mianowany też 1765 r. sędzią pogranicznym podolskim (MP.), zrzekł się tego urzędu 1768 roku (Kancl. 44 f. 262). Stanisław zawarł 1755 r. układ ze stryjecznym bratem Stanisławem, synem Jana, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim trembowelskim, żył jeszcze 1794 r., a z żony, Kunegundy Czechowskiej (czy też Czachurskiej), pozostawił syna Andrzeja.

Andrzej, ur. 1760 r., dziedzic Szydłowca i części Husiatyna, deputat podolski na Trybunał koronny 1782 r., wojski mniejszy czerniechowski 1783 r., miecznik latyczowski 1786 r., dowiódł szlachectwa wraz z ojcem w sądzie trembowelskim 1782 r., a wraz z stryjecznemi synowcami 1802 r., przed Deputacją Wywodową podolską, która im przyznała 1817 r. tytuł hrabiowski (M. D. Wąs.), umarł bezżenny.

Jan, drugi syn Stanisława z Nasiłowskiej, pisał się na Łabędziach, ożeniony z Anną Szczepkowską, testamentem sporządzonym 10-go Grudnia 1721 r., zapisał dobra Gniewań i Rowę, w bracławskim, synowi Stanisławowi, a niektóre ruchomości synowicy swej, Benignie Jakóbowej Brzytosławskiej (Gr. Winnic. 1722 roku). Drugi syn Jana, Andrzej, towarzysz pancerny 1731 r., stolnik drohicki 1733 r., żonaty z Eufrozyną Czołhańską, a córka Teresa, 1-o v. Antoniowa Dominikowa Pakosławska, sędzina grodzka lubelska, 2-o v. Józefowa Nieprzecka, skarbnikowa urzędowska, pisarzowa grodzka żydaczowska, dziedziczka części Hnilcza (M. D. Wąsow.).

Stanisław, skarbnik czerniechowski 1738 r., ożeniony z Katarzyną Grzybowską, córką Marcina, który im odstąpił dzierżawy Horbaczowa, nabył wraz z żoną 1746 r. Zgniłą Turzę, w żydaczowskim, na odstąpienie której otrzymali konsens 1765 i 1766 r., sprzedał cześć Nowosielec 1751 r. bratu stryjecznemu Stanisławowi, zapisał 1761 r. dworek w Żydaczowie, nabyty 1752 roku od ks. Aleksandra. Augustjanom żydaczowskim, nabył 1753 r. od Czołhańskich część Wełdzirza, Maksymówki, Lolina i Seneczowa, wraz z synem Janem sprzedał 1768 r. Gniewań i Rowę Wolskiemu, podczaszemu sandomierskiemu (Gr. Winnic.), żona zaś odstąpiła Turzy Sasinowskiemu 1767 roku (Gr. Żydacz. 21 f. 1397; 36 f. 186 i 491; 37 f. 49; 39 f. 57 i 150; 186 f. 472; Fasc. 29 f. 396; 65 f. 3045; Gr. Przem.; Tryb. Lub.; M. D. Wąs.).

Synowie ich: Jan, Józef i Leon, wnieśli 1769 r. manifest do grodu żydaczowskiego przeciw intercyzie ślubnej, zawartej przez ich ojca z Józefem Hoszowskim, subdelegatem grodzkim żydaczowskim, mężem ich siostry Wiktorji. Był podobno i czwarty syn Tomasz, Karmelita.

Józef miał być żonaty z Szczepańską.

Jan, tytułowany stolnikiem bydgoskim, z Marjanny Jeżewskiej miał synów: Wincentego Anastazego, ur. 1779 r., zmarłego bezdzietnie, i Macieja, urodz.

1781 r. (metr. w Husiatynie), wylegitymowanych ze szlachectwa razem z stryjem stryjecznym Andrzejem 1802 r. na Podolu.

Maciej, z Juljanny Duninówny Sulgostowskiej, miał syna Wiktora, Jana Nepomucena, Andrzeja, ur. 1831 r. w Monasterzyskach, wraz z którym wylegitymowany w Petersburgu 1860 r. (Teka B. W. Rummla).

Leon v. Leonty, trzeci syn Stanisława, wywiódł się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, i z Hoszowskiej zostawił syna Wincentego, dziedzica części Witwicy, Stankowiec i Rostoczek, bezpotomnego (M. D. Wąs.).

Katarzyna, 1-o v. żona Stanisława Popiela, pułkownika wojsk koronnych, 2-o v. Andrzeja Wąsowicza, podstolego radomskiego 1761 roku (Obl. Krakows. 194 f. 481).

Marcina Dunina i Salomei córka Rozalja Tekla Marjanna, chrzczona z ceremonji w Uhryniu 1779 r. (metr. w Czortkowie). Bartłomiej Dunin, syn Michała i Zofji Sobolówny, nabył 1763 r. część dóbr Paskudy od brata rodzonego Marcina, a z żony Marjanny miał syna Wojciecha, ur. 1774 r. (metr. w Ułanie), wylegitymowanego ze szlachectwa 1804 r., w Galicji zachodniej (Quat. V f. 203).

Józef Dunin z żoną, Agnieszką Dubikówną Jaworską, córką Ignacego i Marjanny, dziedziczyli na części Broszniowa, zwanej Popielowszczyzna (Tab. Gal Contr. Nov. 53 f. 362; M. D. Wąs.).

ŁABĘCCY h. NOWINA odm. z Łabędzia na Śląsku (dziś Laband). Herb ich przedstawia na tarczy ucho kotłowe bez miecza; nad hełmem trzy gwiazdy (Żern.). Sambor z Łabędzia, ziemianin toszecki 1456 r.

ŁABĘCCY - PYRCHOWIE v. PYRKOWIE herbu WŁASNEGO. Herb ich przedstawia miecz w poprzek tarczy leżący końcem w lewo, rękojeścią w prawo, nad nim półksiężyc barkiem do góry (Niesiec.). Używany przez nich przydomek wskazuje na pochodzenie z Pomorza, gdzie się często trafia u szlachty różnych nazwisk. Niesiecki widział herb na pieczęciach Władysława Łabęckiego, regenta przemyskiego i syna jego Jerzego.

Paweł z przemyskiego, elektor króla Michała. Jan Pyrka, elektor Augusta II-go, z województwa ruskiego, wspominany w sigillatach (Ręk. Oss. 138 f. 19). Jan Pyrka z żoną, Jadwigą Chodorowską, sprzedał 1700 r. dobra Podwysokie Wolińskim (Gr. Lwows. 476 f. 2088). Mikołaj Pirka, żonaty z Katarzyną Bobowską, córką Wiktoryna i Zofji ze Starzewskich, 1-o v Stanisławowej Siegniew Słotwińskiej, zawarł 1754 r. umowę w sprawie spadku po Wapowskich z siostrą żony, Marjanną, 1-o voto Sobieszczańską, 2-o voto Zakrzewską (Akta Trybun. Lubels.; M. Dun. Wąsow.).

ŁABĘCCY różni, o których trudno było dowiedzieć się do jakiego herbu należą, zwłaszcza przy nieustalonej pisowni, gdy wszystkich często Łabeńskiemi, lub Łabeckiemi i Łabeskiemi, a nawet Łabuńskiemi pisano.

Michał Łabęcki w latach 1385 — 1395 na Rusi czerwonej, gdzie nabył 1392 r. Malechów od Bloroka, mieszczanina lwowskiego (AGZ.).

Andrzej Łabęcki, dziedzic części Schonnefeldu, alias Jaruczewa, w człuchowskim, 1570 roku (Źr. Dziej. XXIII). Z Prus miał pochodzić Baltazar, senjor

kalwinów wileńskich 1636 — 1640 r., zmarły w Prusach 1645 r., autor dzieł teologicznych. Stefan, ożeniony z Zofją Czaplicówną, której jako arjance skonfiskowano 1701 r. dobra należne ze spadku po Morsztynach.

Leon, syn Wawrzyńca, chorążego wojsk litewskich, działem po ojcu wziął 1677 r. Słoniczyn i Jemieniec, w połockim, i założył tam Dorzecze, był potem ciwunem oszmiańskim, z żoną Elżbietą, rozdzielił dobra między synów 1722 roku: Bazylemu dał Słoniczyn, Maciejowi Dorzecze, Szymonowi Jemieniec (Ist. Jur. Mat. XXVII). Stanisław, z województwa mińskiego, a Stefan, z bracławskiego, podpisali elekcję Augusta II-go. Od nich może idą Jan i Józef, dziedzice Kaczkowszczyzny, w drysieńskim, 1882 r.

Jakób, pleban sromowicki 1623 r. Jan 1661 r. w Dobromilu. Józef, gubernator Targowicy 1726 r. Tekla zaślubiła 1736 r. w Zalesiu, Kazimierza Popowskiego (metr. w Jagielnicy). Macieja z Rosochacza i Teresy dzieci: Ewa, zmarła 1731 r., Marcin, ur. 1722 r., zmarły 1739 r., Szymon, ur. 1728 r. i Wojciech, ur. 1736 r. (metr. tamże; M. Zawadz.).

Walenty, w imieniu swoim i braci rodzonych: Balcera, Mansweta i Feliksa, podpisał z województwem sandomierskim, elekcję Stanisława Augusta. Adam, Jezuita, autor historyk, ur. 1730 r., umarł w Warszawie 1818 r. Adam, ur. 1732 roku, ożeniony z Marjanną Lisowską 1762 r., obchodził złote wesele w Warszawie 1812 r., miał cztery córki i czterech synów, z których Ksawery, konsul generalny rossyjski w Paryżu 1808 r., umarł 1855 r. w Petersburgu. Syn Ksawerego Kamil, szambelan rossyjski 1850 r. Jan, Marcin, Marjanna, Zuzanna, Anna i Ewa, dzieci Adama, spisały ugodę 1789 r. (DW. 105 f. 1046). Wojciech, żonaty z Anną Graupówną, 2-o v. Maciejową Górkową, porucznikową wojsk polskich, zmarłą 1786 roku, pozostawił córkę Annę, ur. 1765 roku (metr. u Św. Krzyża w Warszawie).

Dominika, miecznika czerniechowskiego, z Rozalji Dembowskiej, synowie: Jan Piotr, ur. 1770 r. i Franciszek Michał, ur. 1772 r. (metr. w Birczy). Józefa, z Salomei de Denten, syn Grzegorz Feliks, ur. 1780 r. w Byczkowcach (M. Zawadz.). Piotr, oficer wojsk polskich, ur. 1790 r. zmarł 1859 r. Teodor, kadet w Kaliszu 1814 r. Baltazar ze szkoły podchorążych został 1817 roku podporucznikiem wojsk polskich. Juljan, kapitan wojsk polskich, kawaler orderu Virtuti Militari, ur. 1803 r., umarł 1886 r. w Paryżu.

Edmund August i Jan Nepomucen, synowie Stanisława, wnukowie Tomasza Antoniego, prawnukowie Piotra, syna Jana, wnuka Wojciecha, i Marcin, syn tegoż Tomasza Antoniego, wywiedli się ze szlachectwa 1858 r., w gubernji wołyńskiej (Spis.).

Herb Łabędź.

ŁABĘDZIOWIE h. ŁABĘDŹ. Łabędziami pisali się dawniej dziedzice Goździkowa, późniejsi Duninowie Goździkowski jako to: Andrzej Łabędź z Goździkowa, starosta radomski 1437 r., ożeniony z Elżbietą Sulimianką z Pleszowa i synowie jego i wnuk Jan.

Jan Łabędź z Pleszowa i Stręgoborzyc, małoletni 1469 r.

pod opieką stryja Andrzeja Łabędzia z Goździkowa, dworzanin królewicza Zygmunta 1502 r., dworzanin i stolnik v. podstoli nadworny królewski 1509 r., sprzedał 1498 r. całą część swą Pleszowa za 2,400 złot. węg. Piotrowi z Szydłowca, pozwał 1501 r. rządcę swego, Piotra Lubowskiego, o nadużycia i szkody, ręczył z innemi panami królowi za Macieja z Drzewicy 1501 r., zwolniony od wyprawy wojennej 1502 i 1505 r., otrzymał 1510 r. konsens na cessję Brzegów, w chęcińskim, Ninogniewowi Jasieńskiemu, a 1513 r. nowy konsens na zastaw Brzegów, z Żyrnikami i Brzeźnem Mokrskiemu, uzyskał 1518 r. pozwolenie na sprzedaż 30 grzywien czynszu ze starostwa Brzegskiego i z dóbr dziedzicznych Stręgoborzyce i Miszów; 1523 r. spłacił zapisane dawniej Rzepeckim 80 floren., otrzymał 1524 r. kadukiem po Janie Błandzie z Czapli, dobra Wielkie Czaple, w krakowskim, i Białkówkę, w pilzieńskim, procesował się 1524 r. z Secygniowskim, a 1525 r. z Stadnickim, otrzymał 1527 roku stację pieniężną z probostwa miechowskiego, a 1528 r. dożywotni urząd w żupach wielickich, zwany nosilstwo (portatura), zapisaną ma 1530 r. ogólną sumę należności od króla 1,763 fl. na starostwie brzegskim, z którego spłacił 1531 r. Rejowi 100 grzywien, cedował 1531 r. część w Białej, zyskaną na szewcu z Kłobucka i na Pierzchnickich, Feliksowi Trepce, sprzedał tegoż roku część Brynicy, w chęcińskim, wspomniany jeszcze 1540 r. w księdze poborowej, jako posiadacz Brzegów, Żernik i Brzeżna, umarł, zdaje się, bezpotomny (A. Krak.; Helc. II; Zs. Wiślic. 1 f. 736; Wierzb. III. 495 i 2065; IV. 660, 976, 2020, 2099, 2744, 4189, 4414, 4453, 5245, 5373, 5570, 5722, 5844, 5917; M. 47 f. 82; Star. Pr. P. Pom. VI. 278 i 521; Paw.).

ŁABICCY h. ŁABĘDŹ. Wymienia ich w spisie Małachowski, a herb ich podaje Siebmacher z heroldji berlińskiej.

· Herb Sas.

ŁABINOWICZOWIE h. SAS. Andrzej, syn Jana i Barbary Wohińskiej, i Tomasz, syn Marcina i Franciszki Mędrzyckiej, wnukowie Pawła i Barbary Głowackiej, wylegitymowali się ze szlachectwa w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r. Po Tomaszu z Agnieszki, syn Kajetan, ur. 1782 r. (metr. w Toustem), żonaty z Magdaleną Lewicką, córką Jana, zostawił Wojciecha, ur. 1811 r. (metr. w Kopeczyńcach) i Andrzeja, ur. 1819 r. (metr. w Chorostkowie), wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich wraz z ojcem 1830 roku.

Kazimierz, ur. 1736 r. (metr. w Jazłowcu), drugi syn wymienionego Marcina, ożeniony z Małgorzatą Rokicką z Howiłowa Wielkiego, pozostawił Antoniego, ur. 1772 r., ożenionego z Franciszką Anielą Bobowską, córką Kazimierza, który razem z synami: Stanisławem, ur. 1806 r., Janem, ur. 1809 r. i Antonim, ur. 1820 r. (metr. w Kopeczyńcach), dowiódł szlachectwa 1830 r. w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

ŁABISCY h. LESZCZYC (BRÓG v. LASKI), z Łabiszyna, w powiecie bydgoskim. Wojciech z Kościelca i Pakości (patrz art. z Kościelca), wojewoda ku-

awski 1356 r., przeprowadziwszy dział dóbr z Hektorem z Pakości, stryjecznym bratem swoim 1362 r., objął obydwie części Kościoła, czyli Kościelca, Łabiszyn, Krzywosądzę, Cieślin, Wielowieś, Mamlice i Mochle. Z synów jego: Mikołaj, sędzia ziemski brzeski 1386 — 1399 r., pisał się z Kościoła v. z Kościelca, a Maciej z Łabiszyna. Byli oni stronnikami Grzymalitów, z których Domarat, kasztelan poznański, według Janka z Czarnkowa, był zięciem wojewody Wojciecha 1383 roku.

Maciej v. Maciej Kościelec z Łabiszyna, wojewoda włocławski, gniewkowski 1410 r., wojewoda brzeski kujawski 1413 r., starosta inowrocławski 1411 r., sprzedał 1396 r. Sławoszewo Wielkie pod Łabiszynem Lutoborowi z Sławoszewa (KW. III), wyznaczony 1402 r. komisarzem do układów z królem Zygmuntem węgierskim, pozwany 1403 r. przez Helenę, córkę Sulka z Góry, żonę Mikołaja Ryndy w Krakowie o 260 grzywien, odbił pozew przedawnieniem, pożyczył 50 grzywien od arcybiskupa gnieźnieńskiego Mikołaja, za poręką Jana z Tuliszkowa 1408 roku, zasądzony zaocznie o długi teścia swego, Sędziwoja z Szubina, wojewody kaliskiego, z żoną Małgorzatą, matką i siostrą jej, uzyskał 1411 r. skasowanie wyroku, bo w czasie sprawy był zajęty na zjeździe z Krzyżakami w Grabiu, a potem w Toruniu, przyznano mu 1419 r. prawo odkupu Żegocina i innych dóbr, sprzedanych Mikołajowi z Dąbia przez Pakosckich, ale się tego prawa zrzekł i sprzedaż potwierdził, procesuje się 1420 r. o dziesięciny z Powodewic, z plebanem z Cerekwicy, ma sumę u Mikołaja Siestrzeńca za poręką Melsztyńskich 1424 r., z żoną, Majką i Trzcielskiemi, odgranicza swoje Czerniejowo od Kąpieli, umarł przed 1430 r. (KW. III — V; Helc. II; Pom. Dz. W. Śr. XVI; Teka Pawińs. VII).

Herb Leszczyc. (Bróg v. Laski).

Syn wojewody, Wojciech, kanonik kruszwicki, student Uniwersytetu krakowskiego 1423 r., następnie pisarz królewski 1428 r.

Drugi syn Aleksander z Łabiszyna, wojewodzic, obecny we Lwowie 1445 r. (AGZ. XIV).

Do tego rodu zalicza Długosz Macieja, studenta Uniwersytetu krakowskiego 1419 r., następnie wikarego kolegjaty kieleckiej, profesora Uniwersytetu krakowskiego, rektora tegoż Uniwersytetu, kustosza 1444 r., a dziekana kolegjaty Św. Florjana w Krakowie 1451 r. Mógł to być trzeci syn wojewody Macieja.

Ksiądz Mikołaj, pleban z Janczewa (Juncewo), dziedzic Złotowa, w nakielskim, osobiście odbywał wyprawę wołoską 1497 r.. a w czasie wyprawy tureckiej 1498 r., całe dziedzictwo swe w okręgach gnieźnieńskim i inowrocławskim, zapisał rodzonym bratankom swoim: Wojciechowi, Sebastjanowi, Marcinowi i Feliksowi, małoletnim synom niegdy Macieja Łabiskiego. Z nich Wojciech, osobiście uczestniczył z orszakiem w wyprawie tureckiej 1498 r., a 1497 r. otrzymał obie Gogoliny, w bydgoskim i Krąpiewo, w nakielskim, skonfiskowane Kraszkowskiemu i innym. Ksiądz Mikołaj był potem kanonikiem gnieźnieńskim 1513 r., kanonikiem włocławskim i archidjakonem pomorskim 1516 r.

Marcin Łabiski z Łabiszyna obecny 1490 r. przy odnowieniu fundacji kościoła w Podhajcach.

Nekrolog klasztoru Strzelińskiego zanotował dzień śmierci Jana Łabiskiego, żony jego Heleny, i Katarzyny i Barbary, Norbertanek w Strzelnie (St. Pr. P. Pom. VII. 183, 222; 76, 134, 165, 237, 431 i 454; Wierz. II. 1076; AGZ.).

ŁABISCY v. ŁABISZYŃSCY z Łabiszyna i Łabiszynka pod Gnieznem. Komes Dezydery z Łabiszyna 1247 r., łowczy gnieźnieński 1257 r. Komes Luder z Łabiszyna, wojski gnieźnieński 1311 r. (KW.).

Maciek Łabiszyński 1397 — 1398, Zofka 1393 r., Grzymka wdowa Janowa z Łabiszyna 1392 r., a 2-o v. Czestkowa z Łabiszyna 1396 — 1399 r., dziedziczą na Łabiszynie (Leksz.). Czestek jest burgrabią gnieźnieńskim 1408 roku (A. Cap. Gnieźn.).

Jan z Łabiszyna podpisał 1439 r konfederację Spytka z Melsztyna, 1444 roku świadczył w Gnieźnie, 1452 r. idąc na wojnę razem z Maciejem Kruchowskim, ograbił po drodze dobra Ostrowite ks. Strzempińskiego, pozwany 1460 r. o dług przez opata lendzkiego, 1462 r. o grabież dóbr kościoła gnieźnieńskiego, a 1468 r. o dziesięciny przez kapitułę gnieźnieńską. Ten sam pewno Jan Łabiski z ks. Andrzejem z Łabiszyna i innemi, jest sędzią polubownym w sporze opata Trzemeszeńskiego z okoliczną szlachtą 1482 r. Beata, wdowa po Janie Łabiskim, żyje 1489 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 497, 567, 655 i 1241; Kor.).

Maciej Łabiski 1440 roku we Lwowie, domownik Przecławskiego (AGZ. XIV. 10). Wojciech, pleban z Boleścina i altarysta w katedrze gnieźnieńskiej 1459 — 1470 r. Andrzej, doktór dekretów, rektor Uniwersytetu 1461 r., kanonik krakowski, umarł 1498 r. Było w XV-m wieku kilkunastu studentów na Uniwersytecie krakowskim, piszących się z Łabiszyna, prawdopodobnie w większości mieszczanie Łabiszyńscy.

ŁABOWSKI Jan, strażnik starodubowski 1695 r. (Pac.).

ŁABUCIOWIE h. ŁABĘDŹ. Baltazar Łabuć w oszmiańskim, 1698 r. Kazimierz, syn Tomasza, wnuk Bartłomieja, oraz Franciszek i Antoni z synami: Adamem i Stanisławem i tego synami: Tomaszem i Kajetanem, synowie Stanisława, wnukowie Nikodema, a wszyscy trzej prawnukowie Jerzego Łabucia, 1651 r. dziedzica Żejm, w wileńskim, dowiedli szlachectwa 1811 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Tamże wywiedli się ze szlachectwa 1829 roku: Benedykt, syn Tadeusza i Władysław Jan, i ksiądz Onufry, synowie Macieja, wnukowie Ludwika, prawnukowie Stanisława, praprawnukowie Nikodema Łabucia, dziedzica Żejm 1724 r.

ŁABUNA Jan, zganiony przez Sędziwoja z Brudzewa, dowiódł szlachectwa i herbu półtora krzyża, zawołania *Wagi*, 1410 r. w Pyzdrach.

ŁABUNOWSCY na Litwie, patrz *Łabanowscy*.

ŁABUŃSCY z Łabuń, w powiecie krzemienieckim. Zeńko Łabuński, ziemianin królewski, występuje często w orszaku ks. Ostrogskiego w Ostrogu, w latach 1458 — 1474 r. Synów jego, zdaje się, dwóch: Juchno Zenkowicz i Iwaszko Zenkowicz Łabuński.

Juchno Zenkowicz, ziemianin wołyński, otrzymał 1480 r. pozwolenie królewskie zaślubienia córki Andrzeja Deniskowicza i wzięcia za nią Wielhoru, a 1501 roku od króla Aleksandra Wołkowyżcy, w łuckim, miał w zastawie od Nacowej Nowostawce i Ilin, które wykupił od niego ks. Konstanty Ostrogski przed 1516 r., umarł po 1508 r., w którym jeszcze świadczył w Ostrogu (ML. 4, 5; Arch. I. Z. Ros. II; Arch. Sang.).

Iwaszko Zenkowicz Łabuński, ziemianin wołyński, otrzymał 1503 r. Grebenin i Sachnowce, a 1506 r. potwierdzenie dawnego nadania Koliszczyniec v. Kołyszczyniec i Sachnowiec, 1508 r. nazwany bojarem ks. Konstantego Ostrogskiego (M. Lit. 5; Gram. Ant. f. 33 i 42; Arch. Sang,). Z żony Owdotji, pozostawił Iwan córkę za Lwem Łaskiem Sekuńskim (Teka Rulikows.) i synów: Bohufała i Wasila, którzy po długich sporach podzielili się 1547 r. dobrami ojczystemi. Bohufał wziął Horodyszcze, w zasławskim, Hrebenin, Łotówkę, a Wasil Koliszczyńce, Sachnowce i Skalińce. Wasil młodszy żył jeszcze 1566 r., a umarł, zdaje się, bezdzietny, sprzedawszy poprzednio Koliszczyńce ks. Ostrogskiemu.

Bogufał, starszy, dworzanin królewski, 1541 r. procesuje się z ks. Zbaraskim o Perekonówkę, a w imieniu matki z Jakóbowiczem, 1547 r. w przezyskach na Zbaraskich objął Hryców. Ożeniony był, zdaje się, z siostrą Klemensa Wojnicza Bohowitynowicza z Koleśnik, który jako wuj, razem z Wasilem Łabuńskim stryjem, przeprowadził 1560 r. dział między synami jego: Michałem i Krzysztofem. Obaj ci bracia procesowali Zbaraskich 1563 r., a sprzedali ks. Ostrogskiemu Koliszczyńce, Sachnowce i Skalińce 1565 r. Michał najechał Chomiaka w Horodyszczu 1571 r, żył jeszcze 1587 r.

Krzysztof, dziedzic Łabunia, Tytkowa, Hrebienina, Sudiłówki i innych, w powiecie krzemienieckim 1570 i 1583 r., ożeniony 1-o v. z Anną Chomiakówną, która sprzedała 1567 r. Horodyszcze Tychnowi Chomiakowi, zastawił 1590 r. Krasnosielce Fedorowi Łaskowi, darował wieczyście za zasługi Malczykowi Łotówkę, a Owczynie Białowszczyznę 1592 r., ożeniony 2-o v. z ks. Aleksandrą Czartoryską 1592 r., sprzedał 1603 r. (?) Łabunie z przyległościami ks. Ostrogskiemu, i umarł wkrótce potem. Wdowa po nim 2-o v. Mikołajowa Jełowicka 1600 r., 3-o v. Bazylowa Siemaszkowa, 1608 r. pozwała ks. Ostrogskiego o 14,000 floren. należnych jeszcze ze sprzedaży Łabuń (ML. 29 z 1542 r.; Źr. Dziej. XIX f. 27, 35 i 147; Op. Łuc. 2035 i 2036; Arch. Sang.; Arch. I. Z. Ros. VI. 1; Woł. I. 438; II. 89; Teka W. Rulik.).

Wittyg z notat Dziadulewicza podaje 1582 r. Dymitra Łabuńskiego herbu Radwan, sędziego krzemienieckiego (Nieznana szlachta f. 183). Jeżeli to nie myłka w nazwisku, a źródło autentyczne, to ów Dymitr nie należał, zdaje się, do opisanej tu wygasłej rodziny wołyńskiej.

ŁABUŃSCY z Łabuń i Łabuniek, w ziemi bełskiej. Wojtek Łabuński, świadczył 1444 r. we Lwowie Wołczkowi z Kłodna (AGZ. XIV. 1003). Pietrzyk

Łabuński, domownik arcybiskupa gnieźnieńskiego Wincentego, otrzymał 1448 r. od kapituły gnieźnieńskiej 10 grzywien, a winien 30 złot. węg. Przedpełkowi z Kopydłowa 1449 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Piotr, dworzanin królewski 1458 roku (Gr. Brzeskie).

Jan z Łabuń 1457 r. obecny na sądach we Lwowie. N. ma sprawę o 25 grzywien z Piotrem z Buczacza w Śniatynie 1462 r. Długosz wymienia Świętosława, który razem z innemi panami oddawał ziemię bełską królowi 1462 r.

Mikołaj, biskup kamieniecki 1460 r., umarł 1467 r. Długosz w paru miejscach nazywa go Janem i daje mu herb Zagłobę; biskupem miał zostać 1453 r. Czarni Janowie z Łabuniek za niestawienie się na wojnę, ulegli 1474 r. konfiskacie Łabuniek (Wierzb. I. 1269). Jan Łabuński, dziedzic Łabuni i Wierzbi, przyznał 33 grzywien na Wierzbiu Stefanowi z Tumikowic 1483 roku (A. G. Z. XIX. 2011).

Salomon, strażnik kowieński, dyssydent, podpisał, z województwem trockim, elekcję Augusta II-go. Michał obecny na zjeździe pod Olkiennikami 1700 roku. Jan, mostowniczy wiłkomierski 1764 r. Roch, cześnik bracławski, ziemianin oszmiański 1783 r. Rajmund został stolnikiem inflanckim 1791 r. Franciszek szambelan dworu polskiego, kawaler maltański, żył 1812 r. Dominika, szambelana, i Teofili, córki: Marjanna i Modesta 1813 r. Pamela, ur. 1837 r. w Rakuszkach, w witebskim, zaślubiona 1855 r. księciu Ottonowi Schönbourg, zmarła 1901 roku.

Eustachy, dziedzic Starego Sioła, w witebskim. Józef, dziedzic Berlisz, Mikołaj—Strodów, Ksawery—Ksawerynowa, Julja—Zielonego dworu, Alfons—Alfonsowa, w dynaburskim, Teofil—Zajezierza, Bronisław—Alwipolu, w siebieskim, w końcu XIX-go wieku (Teka W. Kossak.).

ŁABUŚNY Iwan, z wojska zaporoskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1661 r. (V. L. IV f. 360).

ŁACHAŃSKI Marcin, ożeniony z Marjanną Dąbrowską, 1-o v. Janową Surowską, dziedziczką części Bzowa koło 1700 r. (A. Krak.).

ŁACHNOWICZOWIE. Atanazy Łachnowicz, ożeniony ze Szpraską z Lubitowa, współsukcesor po Szpraskich 1614 r. Mikołaj procesował Oszczowskiego 1630 r. (Teka Rulik. z ksiąg łuckich).

ŁACHOWSCY, patrz *Lachowscy*

ŁACHTYNOWICZOWIE v. ŁACHTJANOWICZOWIE książęta. Książę Aleksy Łachtynowicz z matką Maruchą, zapisał testamentem dobra swe Pieczersk, w pobliżu Mohilowa nad Dniestrem, klasztorowi w tymże Pieczersku, oddalając od nich siostrę swą ks. Motrunę Łachtynównę, zięcia i krewnych innych 1505 r. (Arch. Sbor. II).

ŁADNOWSCY h. NOWINA. Szymon, starosta alkazaneński (?), ożeniony z Teresą Jadwigą Mierzwińską, dziedziczką Lipin, w czerskim, 1739 roku (Perp.

Czers. 25 f. 29). Szymon z żoną, Heleną Żurakowską, dobrodzieje klasztoru w Maniawie na Pokuciu, w początkach XVIII-go wieku. Piotr Nowina Ładnowski, 1763 r. wierzyciel Orańskich, w radomskim (A. Radoms.).

ŁADNOWSCY h. ŚLEPOWRON. Roch, syn Antoniego i Elżbiety Wodzinowskiej, ur. 1782 r. w Bzitem, w chełmskim, zaślubił 1814 r. Joannę Przepałkowską, córkę Serafina i Katarzyny Goszczańskiej i miał z niej: Alojzę za Mikołajem Buchholtzem; Emilję i Aleksandra, artystę dramatycznego. Aleksander, z Rozalji Brzozowskiej, córki Franciszka i Franciszki z Wodzińskich, pozostawił: Bronisławę owdowiałą 1892 r. po Władysławie Wolskim; Aleksandrę za Wincentym Rakiewiczem i Bolesława, ożenionego z Henryką Bendówną (Not. Łuszczyńskiego).

ŁADOMIRSCY h. ŁADA. Jan Ładomirski, za zasługi własne i na prośbę posłów ziemi rożańskiej, otrzymał dla posiadłości swej w Makowie wolność od wszelkich ciężarów, stanowisk żołnierskich, jako dla dóbr szlacheckich 1658 roku (V. L. IV f. 254). Wojciech, syn Stanisława, pokwitowany 1714 r. przez Młochowskiego, a siostra jego, Agnieszka Szymonowa Świętochowska, jako sukcesorka Marjanny z Wolskich Wawrzyńcowej Krakowińskiej, kwitowała Bombeka 1721 roku (Perp. Czers. 18 f. 222; 19 f. 104).

N., z województwem ruskim, podpisał elekcję Stanisława Leszczyńskiego.

Antoni, dziedzic Niewodnej, w pilzieńskim, z żoną, Ewą Zofją ze Sporczyków, zawarł 1726 r. z Wiktorem układ o dzierżawę Poniebyla i Długiego (Gr. Biec. 151 f. 868). Syn ich Józef, pozwał 1737 r. siostrę swą Barbarę, żonę ks. Jana Bańkowskiego (Ibid. 247 f. 2656). Tenże Józef, towarzysz pancerny, tytułowany cześnikiem żytomierskim, miał z Teresy Witosławskiej: Ignacego, Kazimierza i Franciszkę, żyjących 1760 r. (Gr. Przem. 259 f. 233). Kazimierz, dzierżawca wójtostwa w Śniatynie 1781 r., zaślubił 1786 r. Annę Golejewską, córkę Jerzego skarbnika kołomyjskiego, dziedzica części Filipkowiec (Gr. Halic.), z której syn Gracjan Teofil, ur. 1790 r. (metr. w Krzywem), pozostawił z Elżbiety Zubównej, 2-o v. Czarkowskiej: Franciszka Ksawerego i Ferdynanda (A. Stanisł. For. Nob. z 1827 i 1833 r.).

Jakób Joachim, drugi syn Antoniego i Ewy ze Sporczyków, ur. 1720 r.; gubernator sędziszowski, tytułowany cześnikiem pilzieńskim, pozostawił, z Rozalji Płoskońskiej, Jana, ur. 1768 r. (metr. u Św. Aleksandra w Warszawie), ożenionego 1794 r. z Barbarą Golejewską, siostrą Kazimierzowej Ładomirskiej, z której syn Maciej Brutus, ur. 1798 r. (metr. w Krzywczu), żonaty z Karoliną Janicką, córką Karola, dziedziczką części Hałuszczyniec (Tab. Gal.).

Syn ich Walenty *Konstanty* Brutus, ur. 1832 r. (metr. w Kozłowie), dziedzic Markowiec, wywiódł się ze szlachectwa w Galicji 1892 r., umarł 1895 roku w Markowcach. Syn jego, z Katarzyny Gołaszewskiej, Zdzisław, ur. 1864 r., oficer wojsk austrjackich, legitymował się ze szlachectwa w Wydziale Krajowym we Lwowie 1893 r. (M. D. Wąs.).

ŁADOŃSKI Stanisław podpisał, z ziemią liwską, elekcję króla Michała. Tu może należy Stanisław Ładuński, dziedzic Zwiahla 1867 r., fundator stypendjów dla członków rodzin Ładuńskich i Buynowskich (M. D. Wąs.).

ŁADORZYŃSKI Mikołaj, żonaty 1814 roku z Ewą Tarnowską (A. Lwows. For. Nob. M. D. Wąs.).

ŁADOWICCY. Jan, skarbnik grodzieński i Samuel Kazimierz podpisali, z powiatem grodzieńskim, obiór Jana Kazimierza. Czy to nie są mylnie odczytani Radowiccy?

ŁADOWICZ Jan, żonaty z Anną Filipowską 1633 r., w kijowskim.

ŁADOWIE h. ŁADA z Ładów Borowych i Polnych, w zambrowskim, z Ładów Mancz, w ostrołęckim i z Ładów Kraječzyna, w zakroczymskim. Katarzyna, córka Stanisława z Ładów, żona Mikołaja z Łubów, zrzekła się dóbr ojczystych 1481 r. na rzecz braci swoich: Piotra, Jana, Macieja, Stefana i Miłka (M. 6 f. 139). Mateusz Łada, syn Sanisława z Ładów, ma sprawę w Lublinie 1607 r. (Zap. Lub. 16 f. 567). Wojciech, syn Mikołaja Łady, dziedzica na Ładach, został zabity przez mieszczan z Nadarzyna, których kwitują z procesu o zabójstwo bracia zabitego: Andrzej, Stanisław i Samuel 1614 r. (DW. 42 f. 223). Wojciech, syn niegdy Mikołaja, zapisał dożywocie żonie Dorocie, córce Stanisława Chylińskiego 1621 r. (Zap. Lub. 25 f. 990). Michał, rotmistrz królewski 1623 r. (M. 170 f. 203).

Herb Łada.

Jan Łada, syn Wojciecha, z powiatu zakroczymskiego, i Doroty Kęsickiej, naganiony w procesie, umarł nie dowiódłszy szlachectwa. Bracia jego rodzeni: Jerzy, Marcin i Andrzej, przeprowadzili za niego wywód 1618 r. Matka ich ojca była Katarzyna Ołdakowska. Świadczą im między innemi bracia stryjeczni: Jakób i Grzegorz, synowie Piotra. Herb swój opisali jako Podkowę, a w niej strzałę. Nie jest to zatem właściwy herb Łada, ale jakaś jego odmiana, powstała może z niewiadomości klejnotników (DW. 46 f. 435).

Jan 1604 r., w przemyskim (Zs. Przem. 306 f. 143). Aleksander, Florjan i Daniel, synowie Jakóba, zabitego w Kryłowie przez Radzimińskiego, procesują zabójcę 1620 r. (Grodz. Bełs. 41 f. 136; M. D. Wąs.). Elżbieta i Agnieszka, córki Jana, dziedziczki części Spasowa 1627 r. Aleksander, żonaty z Elżbietą Tymińską, 1-o v. Janową Sitańską 1629 r. Sebastjan, żonaty z Katarzyną z Miłockich Mikołajową Iłowiecką 1639 r., w bełskim (Teka W. Rulik.).

Jerzy, ożeniony z Halszką Nabiałkówną, zabezpiecza 1619 r. na Rożynie 2,000 floren. Mikołajowi Nabiałkowi. Ten sam pewno Jerzy, horodniczy włodzimierski 1616 r. i wójt włodzimierski 1636 r., procesuje Kościuszkiewicza i innych 1642 r. o zabicie posłańca, jadącego z dokumentami do Lublina, a Hosckich 1647 r. o konsens na cesję wójtostwa włodzimierskiego (Zs. Łuckie; Kij. V. 69 i VI. C. 86).

Piotra Łady żona, Marjanna Oszczowska, pozwana 1627 r. o dług przez Wereszczaków, podzieliła się 1631 r. dobrami Oszczowskiemi z siostrą i sprzedała swoją część 1634 r. ks. Zasławskiemu za 8,000 florenów. Synowie ich: Maciej, Aleksander i Michał procesują się 1647 r. z Chołoniewskiemi o dobra i pieniądze.

Proces trwa jeszcze 1737 r. Aleksander, żonaty z Maryną Rzyszczewską (Woł. V A f. 229; V. B f. 876; Kij. VI. C. 55; XI. 339, Teka W. Rulik.).

Wiktoryn Łada z Łukowa 1648 r., w lubelskim. Ze Stefana Łady sejm 1653 roku zniósł banicję wyjednaną przez Jakóba Wojnę Orańskiego, podsędka czerniechowskiego, ożenionego z Katarzyną Ładzianką, zmarłą przed 1663 r. (V. L. IV f. 195; Woł. VIII A f. 537; Kij. VI. F. 100). Dorota, żona 1-o v. Jana Kalińskiego, 2-o v. Krzysztofa Grochowskiego 1628 r.

Kazimierz i Franciszek i Kazimierz podpisali, z województwem wołyńskim, elekcję króla Jana III-go, a Bartłomiej, z bracławskim, obiór Augusta II-go. Marjanna z Podczaskich, 1-o v. Horainowa, 2-o v. Ładzina, 3-o v. Hańska, cześnikowa czerniechowska, zapisała trzeciemu mężowi 10,000 floren. na Ryzynie, o którą sumę procesowali go 1692 r. jej sukcessorowie Jeruzalscy (Woł. IX f. 1159). Sumę należną od Jakóba i synów jego: Antoniego i Dominika, cedował Szczeniowski 1727 r. Jackowskiemu (Czern. f. 940).

Jan, porucznik chorągwi Gorzewskiego, powołany do boku króla 1666 r. (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 70). Jan z brzeskiego kujawskiego, elektor króla Michała. Jan, towarzysz husarski 1670 r. Antoni, Bonifacy, Jan, Maksymiljan i Walenty, z ziemią nurską, Kazimierz z zakroczymską, Mateusz z łomżyńską, podpisali elekcję Augusta II-go. Stanisław z żoną, Marjanną z Żebrowskich, kwitują się z Dzbańskim z dzierżawy części w Żebrach Falbogach (Gr. Zakrocz.). Bartłomiej 1699 — 1702 r. działa w grodzie korczyńskim. Jakób, Maciej i Michał, elektorzy Leszczyńskiego, z województwa mazowieckiego, a Aleksander i Adam, z ziemi łomżyńskiej, Stanisława Augusta.

Pawła, Jezuitę, i brata jego Andrzeja, towarzysza pancernego, wymienia Niesiecki ze swoich czasów. Franciszek, dworzanin 1725 r., komisarz 1734 r. królewiczowej Konstantowej Sobieskiej, tytułowany stolnikiem nowogrodzkim 1728 roku, procesował Komorowskieh o Koropiec i Uherzec 1727 r. (AGZ. X. 6861; Obl. Krak. 158 f. 338; Gr. Lwows. 701 f. 754).

Konstanty na Ładach, stolnik nowogrodzki, dziedzic Leśmierza 1780 roku. Syn jego Wincenty, kwitował 1790 r. Franciszkę Wesslową, starościnę gołubską, z sumy (DW. 106 f. 674), dziedzic Leśmierza, Boczków, Tymienicy, w łęczyckim, 1820 r., żonaty z Mechtyldą Łobodzką, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

Ks. Wojciech, komendarz w Żydaczowie 1763 r., proboszcz w Sokołowie 1786 r. (Tryb. Galic.). Tomasz z Ładów został 1765 r. podporucznikiem, a 1780 roku kwatermistrzem z rangą rotmistrza (MP). Franciszek należał do tumultu na sejmiku dobrzyńskim 1790 r. (Lauda Dobrzyńs.). Marjanna, córka Piotra i Anny z Komornickich, żona Jana Gotsławskiego (Gocłowskiego?), sukcesorka po bracie Gerardzie, sprzedała 1793 r. część wsi Łady-Krajęczyno, w zakroczymskim, Ostaszewskiemu (DW. 109 f. 288). Cyprjan, wojskowy, został podleśnym w Rypinie 1807 roku.

Jan, syn Józefa z Podlasia i Marjanny, otrzymał 1785 r. od Wąsowiczów i Baworowskich zaświadczenie, że jest szlachcicem czynszowym w ich dobrach (A. Wydz. Stan. galic.). Aleksander Jan, dzierżawca części Baworowa, syn Jana i Anny Dębickiej, wnuk Konstantego i Konstancji Rościszewskiej, dowiódł szlachectwa 1806 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1836 — 1850: Andrzej Mikołaj, syn Jana, Feliks Wiktoryn, syn Stanisława, Jan, syn Antoniego, Aleksander, syn Ignacego, Tomasz i Juljan, synowie Ignacego, Wawrzyniec, syn Szymona i Andrzej, syn Stanisława; 1851 — 1853 r.: Maciej, syn Zygmunta, Adam Maciej, syn Macieja, i Ignacy Maciej i Stanisław, synowie Walentego; 1854 r. Tomasz, 1858 r. Stanisław.

Karol, autor dzieł ekonomicznych w latach 1845 — 1851. Maciej i Kazimierz, bracia, utalentowani skrzypkowie i kompozytorowie, w drugiej połowie XIX-go wieku.

ŁADOWSCY h. ŁADA, prawdopodobnie z Ładów, w zakroczymskim. Stanisław 1575 r. w Chełmie (Akta XIX). Adam, ożeniony z Anną Dorotą Koziobrodzką, miał synów: Wojciecha, kapitana pułku pieszego 1688 r., cześnika latyczowskiego 1697 r., następnie podczaszego dobrzyńskiego, pukownika wojsk koronnych, obecnego na zjeździe lubelskim 1707 r., jako poseł z brzeskiego litewskiego, ożenionego z Franciszką Macellanką z Warszawy 1688 r. i Macieja Marcjana.

Maciej Marcjan, pisarz kancelarji koronnej 1665 r. i sekretarz królewski 1668 r., regent kancelarji wielkiej koronnej 1678 r., metrykant koronny jeszcze 1703 r., biegły prawnik, wydał „Inwentarz konstytucji koronnych" 1550 — 1683 r. i spisał „Inwentarz przywilejów, listów i dokumentów archiwum koronnego". Trzykrotnie żonaty, pozostawił z pierwszej żony, Marjanny Weslówney, syna Hieronima; z drugiej, zaślubionej 1691 r., Zofji Łagunianki, chorążanki zakroczymskiej, syna Michała Józefa; z trzeciej, Eleonory Iweckiej, córkę Dorotę. Na rzecz tych dzieci spisał testament oblatowany w grodzie warszawskim 1715 roku (M. 203 f. 483; 212 f. 135 i 216; 372 f. 168; Sig. 10 f. 102; Porp. Czers. 13 f. 544; 14 C f. 20; DW. 61 f. 521; 62 f. 792; V. L. V f. 232, 334, 344; VI f. 52).

Herb Łada.

Hieronim otrzymał 1696 r. pewne sołectwo, a z żony, Marjanny Szylskiej, miał syna Ignacego, którego 1731 r. kwitowali z długu Załuscy (DW. 59 f. 643; 68 f. 193).

Józef, rotmistrz królewski 1732 r. Marcinowi zapisał 1732 r. pradziad Piotr Kropiński 1,000 floren. Marjanna zeznała zapis dożywocia z mężem, Stanisławem Podolszyńskim, 1721 roku (Perp. Czers. 19 f. 76). Marjanna z Łempińskich, wdowa po Michale, odstąpiła 1749 r. sumy księdzu Czechowskiemu (Ibid. 28 f. 203).

Kajetan Kazimierz, syn Antoniego i Konstancji, ur. 1711 r. (metr. w Brzeżanach). Ignacy, z brzeskim litewskim, a Ludwik, z kijowskim województwem, podpisali elekcję Leszczyńskiego.

Ludwik, ożeniony z Teresą Teofilą Kucharską, córką Andrzeja, 1763 r., kwitował 1765 r. Tatarowicza z Bojanic, z 1,000 florenów zapisanych żonie przez matkę. Dzieci ich: Maciej i Jan, procesowali 1788 r. Glowera o dług, a Maciej i Joanna (sic), biorą 1789 r. spadek po ciotce Ubyszowej (Gr. Bełs.; A. Lwows. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Remigjusz, Pijar, ur. 1738 r. na Wołyniu, zmarł 1798 r. w Warszawie, autor licznych dzieł przyrodniczych.

Tomasz, syn Macieja, urzędnik skarbowy 1850 r., umarł 1872 r. w Radomiu. Józef Jakób Dyzma, syn Michała, wywiódł się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 rokiem.

ŁADYŻYŃSKI z Ładyżyna, w województwie bracławskim. Roman Ładyżyński z żoną, Lubką Jesmanówną, sprzedał 1510 r., za konsensem ks. Konstantego Ostrogskiego, danym 1509 r., ojcowiznę swą Plisków, w bracławskim, Semenowi Koszce (Arch. Sang.).

ŁADZICKI Piotr, zwany Wańtuch, współdziedzic Ładzic, w sieradzkim, 1552 roku (Paw.).

ŁADZIŃSCY, patrz *Ladzińscy*.

Herb Turzyna (Prus I-szy).

Herb Ossorja.

ŁAGANOWSCY z Łaganowa, dawniej Łanganow, w powiecie proszowskim. Wieś Łaganow już w XIV-m wieku była zamieszkałą przez licznie rozrodzoną szlachtę z różnych rodów, a mianowicie Turzynów, Ossorjów i Nowinów. Paprocki i Niesiecki znają tylko Nowinów Łaganowskich.

Jazdek, Jazd z Łanganowa, był opiekunem bratanków swoich, dzieci Smisława 1387 r., a z żony, Katarzyny z Więcławic, miał dzieci: Jana, Halszkę i Jachnę, które sprzedały 1389 r. macierzyznę swą w Więcławicach za 23 grzyw. Tomkowi z Więcławic. Halszka jest żoną Jana z Fałkowa 1400 r., a Jachna—Jana z Sarbi 1401 r. Jan zapisał 1399 r. żonie Helenie, córce Rosława z Wojsławic, 150 grzywien posagu i wiana, procesował się 1401 r. o wierzbinę z Andrzejem z Łanganowa. Syn Jana Marcisz, dziedzic części Łanganowa 1414 r., współpatron kościoła w Koniuszy 1420 r.

Herb Nowina.

Sandek z Łaganowa i Szczodrkowic 1386 r. Jakób, syn Andrzeja, 1389 r. Mikołaj, syn Jakóba, 1390 r., obaj notarjusze publiczni w djecezji krakowskiej. Mikołaj zastawił część Łaganowa 1382 r. Grzegorzowi z Proszowic, świadczył Wojciechowi z Przechodów 1398 r. Bracia Mikołaj i Jakusz, zarządzają 1416 r. majątkiem małoletniego Piotra z Polukarcic. Mikołaj, dzierżawca, a potem dziedzic części Górki pod Krakowem, procesuje się 1432 r. z Bernardem, podpisarzem krakowskim.

Z synów jego: Mikołaj jest 1470 r. opiekunem bratanków swych, dzieci Jana Sambora, dziedziców Łaganowa i Górki.

Mikołaj mały z Łaganowa h. *Turzyna*, świadczy w Krakowie przy wywodach szlachectwa 1424 — 1427 r. Tegoż herbu był Piotr Żabka z Łanganowa i Stanisławic 1449 — 1453 r.

Stanisław z Łanganowa h. *Nowina*, świadczył w Wiślicy 1427 r. Małgorzata Łanganowska, żona Pawła Jasieńskiego z Jasionowa, w sanockim, 1431 r., owdowiała 1441 r.

Długosz wymienia jako dziedziców Łaganowa, Jana i Bernardyna h. Ossorja (Lib. Benef.).

Klemens wydzierżawił 1477 r. część swą Łaganowa na 3 lata Bartłomiejowi (St. Pr. P. Pom. VII, VIII; Helc. II).

Dobra Barbary Łanganowskiej i dobra Małgorzaty i Doroty w Łanganowie 1497 r. i dobra sióstr: Małgorzaty, Katarzyny i Doroty, 1508 r. zostały skonfiskowane za uchybienie obowiązkowi stawienia się na wojnę (Wierz. II. 799, 1069; IV. 399). Piotr Łaganowski, wierzyciel Wielogłowskiego 1508 r. (A. Krak.). Jan, współdziedzic Wrząmpi 1527 r. (Wierzb. IV. 5254). Jakóba żona, Dorota Piwkówna, odziedziczyła była przed 1530 r. po stryju część Głuchowa i Posiłowa (St. Pr. P. Pom. VI. 472). Stanisław, jako krewny z linji ojca, asystuje Annie Mikołajowej Polanowskiej, przy sprzedaży Polanowic 1536 r. (Papr.). Zofja, opatka Norbertanek na Zwierzyńcu 1579 r., umarła 1584 r. (Wyr. Lub. 1 f. 120; 12 f. 72). Stanisław, syn Stanisława, Walerjan, Stanisław, Małgorzata 1583 r., Łukasz, syn Walerjana 1589 r., Stanisław i Agnieszka, żona Jakóba Zaleskiego, dzieci Krzysztofa 1586 i 1592 r., Stanisław, żonaty z Faustyną 1594 r., mają sprawy w Lublinie (Wyr. Lub. 15 f. 223; 27 f. 192; 32 f. 494; 49 f. 33; 59 f. 1004).

Pani Łaganowska, dziedziczka Łaganowa 1581 r. (Paw.).

Jan, syn Walerjana, zeznał 1607 r. zapis dożywocia z żoną, Reginą Herburtowską, córką Mikołaja (Gr. Lwows. 94 f. 1309). Stanisław z żoną, Barbarą Radzimińską, pozwał Maciejowskich o dług 1618 r. (Obl. Krak. 44 f. 1663).

Mikołaj procesuje się w Krakowie z Bzowskim 1638 r. (A. Krak.). Barbara, żona Stanisława Sobieszczańskiego 1610 r., Krzysztof 1632 r., w bełskim. Krzysztof i Jan, zapisali się na ugodę z Kołłątajami o Szumborz 1686 r. (Woł. IX f. 543). Aleksander, z Krystyny Kaszowskiej, córki Piotra, miał synów: Michała, żonatego z Kiełczówną, Stanisława, Jana, bezdzietnych i Mikołaja bezżennego w połowie XVII-go wieku (M. Zawadzki).

Jan z żoną, Barbarą Różycką, zadzierżawił 1701 r. Matwijowce od Leduchowskich. Anny z Łaganowskich Szymonowej Bilińskiej, syn Jan Kazimierz, dochodził 1713 r. sumy po matce na Korczyku (Tryb. Lub.; M. D. Wąs.). Józef, dzierżawca Pohrebyszcz 1731 r. Mikołaj, Stefan i N. podpisali, z województwem wołyńskim, elekcję Leszczyńskiego 1733 roku. Mikołaj, podstoli bracławski 1757 roku.

Maciej, cześnik krzemieniecki 1765 r., nominowany cześnikiem wołyńskim 1774 r. w skutek mylnej informacji, został nadal krzemienieckim, ożeniony z Elżbietą Piaskowską 1771 r., procesował 1763 r. o majątek Teresę z Koszuckich,

1-o v. Wojciechową Łaganowską, a teraz 2-o v. Aleksandrową Daszkiewiczową, umarł 1793 r. Ks. Stanisław, altarysta w Pohrebyszczach 1803 r.

ŁAGIEWICZ Mikołaj, z powiatu buskiego, stawił się 1632 r na popis ziemi lwowskiej (AGZ. XX).

ŁAGIEWNICCY h. ABDANK z Łagiewnik, w brzezińskim. Pietrasz i Paszko z Łagiewnik, z rodu Awdańców, zaświadczyli 1402 r. w Szadku i Piotrkowie szlachectwo Dobruszki z Raciborowic. Obaj w latach 1389 — 1405 r., Jasiek 1417 r. i Stanisław 1419 r., mają drobne sprawy w Łęczycy i Brzezinach (Łęcz. I. i II.). Jan Łagiewnicki, dziedzic Łagiewnik i Modrzewia pod Szczawinem, w brzezińskim i części Witowa, w orłowskim, 1576 r. (Paw.).

Herb Abdank.

Herb Amadej.

ŁAGIEWNICCY h. AMADEJ z Łagiewnik, w sieradzkim, tych prawdopobnie, od których wzięli nazwisko Porajowie Łagiewniccy. Jan z Łagiewnik zaświadczył 1425 roku w Sieradzu szlachectwo swego klejnotnika, Wawrzyńca z Ostrołęki.

ŁAGIEWNICCY h. GRZYMAŁA z Łagiewnik pod Chojnicą, w powiecie poznańskim. Strzeszek z Łagiewnik, obecny w Poznaniu 1352 r. (KW.). Syn jego Mikołaj, mianowany przez Papieża 1377 r. kanonikiem poznańskim, kanonik gnieźnieński 1389 r., administrator arcybiskupstwa 1411 r., kustosz gnieźnieński 1417 r., umarł 1418 roku.

Drugi syn Strzeszka, Wawrzyniec, kasztelan ostrowski 1397 — 1411 r., ma różne sprawy w Poznaniu 1388 — 1389 roku. Synowie jego, a synowcy kanonika Mikołaja, dziedzice Łagiewnik, wspomnieni 1411 r.

Szymon z Łagiewnik, nazwany raz sołtysem z Łagiewnik, miał sprawę z Starogrodzkiemi z Bytynia 1386 — 1387 r., był komornikiem sądu ziemskiego poznańskiego, 1396 — 1399 i 1405 r. On może był 1403 r. kasztelanem zbąskim. Córka jego Katusza 1397 roku, procesuje się o 5 grzywien posagu z Gniewomirem z Krzestkowic. Panią Katuszę z Łagiewnik pozwały córki o posagi 1393 r. Jedna z nich, Giertruda z Białcza, żona Jana Dziurki Połajewskiego, zyskała 50 grzywien 1394 r. (Lesz.).

Herb Grzymała.

Janusz, dziedzic Łagiewnik 1392 roku, ma przyznane 1399 r. prawo ściągnięcia posagu żony 50 grzyw. i wyprawy z poręczycieli Wincentego z Kobylnik i Josta z Wojnowa. Tenże Janusz z Łagiewnik, inaczej z Kalna, zastawił za konsensem królewskim Padarzewo, w pobiedziskim, za 100 grz. sz. gr. pol. Franciszkowi Sczebwanczowi 1401 r., obecny w Poznaniu 1411 r. (Leksz.; KW. V).

Strzek, Strzeżek, Łagiewnicki sprzedał 1497 r., jedną grzywnę czynszu z Latalic za 15 grzyw. kapitule gnieźnieńskiej; będąc bardzo starym, wyprawił za siebie na wojnę wołoską 1497 r. syna Jakóba z dóbr, w województwie kaliskim (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 714; St. Pr. P. Pom. VII. 296).

Wincenty, kanonik gnieźnieński 1493 r., archidjakon 1518 r., dziedzic Wziąchowa i Małgowa, w pyzdrskim, 1498 r., wyprawił z ojcowizny swej dwóch konnych na wyprawę turecką 1498 r., rządził 1503 r. kluczem Uniejowskim, otrzymał 1513 r. konsens na cesję probostwa w Powidzu Janowi Charbowskiemu, kanonikowi poznańskiemu.

Brat lub bratanek jego, Andrzej Łagiewnicki v. Małgowski, dziedzic Małgowa 1506 r. i Wziąchowa 1519 r., procesował się z plebanem z Mokronosa (Stan. Pr. P. Pom. VII. 622; Wierzb. III. 785; IV. 1945; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1609).

Dwaj bracia rodzeni, według Paprockiego, Andrzej i Marcin, osiedli za jego czasów w krakowskim. Marcin, 1584 r. z Anny Płazianki, zostawił potomstwo, o którym nie wiemy (Wyr. Lub. 19 f. 121). Andrzej, piszący się z Napruszewa, był dziedzicem Gorzenia pod Wadowicami, a wraz z żoną, Katarzyną z Przypkowic, posiadał Grodzisko, w kamienieckim, 1562 r. (M. 95 f. 576), podstarości i sędzia grodzki krakowski i deputat na Trybunał lubelski 1581 r., vicesgerens 1586 roku, a pisarz ziemski krakowski 1590 r., podsędek ziemski zatorski i oświecimski 1594 r., zrzekł się tego urzędu 1599 r. W latach 1575 — 1584 procesował się o granice Gorzenia z Komorowskiemi; żonę jego widocznie drugą, Elżbietę, wspominają wyroki Trybunału lubelskiego 1594 r. Syn jego, Hieronim v. Jarosz, żonaty z Anną Gersztof 1598 r. zawarł układ z Krupkami o Czajęczyce 1606 r., a z braćmi: Walerjanem i Andrzejem, obierał pełnomocników w Lublinie 1620 r. W procesie z Komorowskiemi z tytułu Gorzenia wspominani jeszcze: Stanisław 1584 r, Jan 1602 — 1606 r. i Sebastjan 1627 r.

Hieronim wydzierżawił 1667 r. Gorzeń Żelisławskiej (Wyr. Lub. 40 f. 114; 59 f. 233; 75 f. 758; Zap. Lub. 24 f. 875; Zs. Zator. 1 f. 583; 18 f. 756; Gr. Oświec. 57 f. 942; 69 f. 275; 75 f. 356; 98 f. 534; 102 f. 587).

Jan z Napruszewa i N., dzierżawca Niedzielisk 1587 r., na sejmiku w Rzeszowie. Wdowa Katarzyna 1621 r., a Stefan 1626 — 1633 r., stawili się na popis ziemi lwowskiej (AGZ. XX).

Balcer z żoną, Zofją Jaślikowską, był dziedzicem Starosielc, w kijowskim, 1618 r., procesował Chodkiewiczową 1628 r. o Małyszowe Horodyszcze, zastawione bratu jego Jakóbowi (Źr. Dziej. 20 i 21).

Jan i Jerzy 1646 r. w powiecie żytomierskim (Op. Żytom. 17). Jan, Jerzy i Eljasz, mają 1647 r. sprawę z Szczeniowskim, o wyrok za zabrane zboże przez zmarłego ich brata Stefana (Kij. VI. C. 76). Jan z Malińskiemi banitowany 1654 r. za najazd Zabokrzyckich (Woł. VII A f. 52).

Michał z synami: Leopoldem, Ignacym i Kazimierzem, syn Stanisława, wnuk Dominika, prawnuk Pawła, dziedzica Czepnikowszczyzny, w słonimskim, 1719 roku, wywiódł się ze szlachectwa 1817 roku, przed Deputacją Wywodową wileńską.

Herb Nałęcz.

LAGIEWNICCY h. NAŁĘCZ z Łagiewnik pod Buskiem, w powiecie wiślickim. Mikołaj i Tomek z Łagiewnik, herbu Łańcuch na tarczy, zawołania Nałęcz, zaświadczyli 1415 roku w Wiślicy szlachectwo Myśliszowskiego (Piekos. VI. 22). Za czasów Długosza dziedzicami Łagiewnik w drugiej połowie XV-go wieku byli też Nałęcze. Potomkiem ich może był Dobrogost Nassalski, dziedzic Łagiewnik 1578 roku (Lib. Benef.; Paw.).

Herb Poraj.

ŁAGIEWNICCY h. PORAJ z Łagiewnik pod Dmeninem, w radomskim sieradzkim. Jakób Łagiewnicki, dziedzic Łagiewnik 1552 r. (Paw.). Jan, dworzanin prymasa Baranowskiego 1610 r. (Kor.).

W dopełnieniach Paprockiego podaje Baranowski następujący rodowód tych krewnych swoich. W drugiej połowie XVI-go wieku żyli dwaj bracia: Piotr i Jan.

Piotr, ożeniony z Katarzyną Rawiczówną Baranowską, 1-o v. Andrzejową Dębowską, zostawił córkę Elżbietę Białobrzeską.

Jan, ożeniony z siostrą bratowej, Barbarą Baranowską, pozostawił: Stanisława poległego pod Cecorą; Mikołaja zmarłego młodo; Helenę Mikułowską; Barbarę Rozwadowską; Katarzynę Wojakowską i Krystynę Jurkowską.

Herb Rawicz.

ŁAGIEWNICCY h. RAWICZ z Łagiewnik pod Krakowem, w powiecie szczyrzyckim. Dziersław z Kossocic, Bełzowa i Prawczowa, syn Piotra, 1381 r., otrzymawszy za żoną Hanką, część Łagiewnik, kupił 1397 roku część tych dóbr od siostry żony, Katarzyny Poznanowej z Ziembocina, i pisał się odtąd zwykle z Łagiewnik. W 1400 r. razem z szwagrem tym ręczą za żony swoje Niemście ze Skroniowa, że go nie będą niepokoić w dobrach Gylow (Iłów?), w łęczyckim, i Zbilucice, w sieradzkim, które tenże kupił od Krystyny z Łagiewnik i Konar (St. Pr P. Pom. VIII). Piotr z Łagiewnik 1442 roku, a Mikołaj i Dziersław 1464 r., świadczą w Krakowie. Stanisław i Jan z Krakoszowic i Łagiewnik pozwali Gotarda z Krakoszowic o 20 grzywien, a gdy ten stawił zachodźcę swego Dziersława z Łagiewnik, nie chcieli go uznać jako nie posiadającego dóbr ziemskich 1486 r. (Helc. II). Stanisław Łagiewnicki ze Skroniowa 1545 r. w Krakowie.

Z tych samych, zdaje się, Łagiewnik i z niedalekich Wiatowic pisał się Mikołaj h. Nowina 1424 — 1434 r. (Inscr. Clen.).

ŁAGIEWNICCY h. SULIMA z Łagiewnik, w powiecie gnieźnieńskim. Bartłomiej z Łagiewnik 1399 roku zabrał część Szczytnik za dług Bodzancie i Dorocie ze Szczytnik (Leksz).

Herb Sulima.

Pani Łucja z Łagiewnik ma dowieść 1419 r., że Jarosław z Kowalskiego, kleryk, porzucił stan duchowny, a poszedł do wojska, procesuje się 1426 r. o dziesięciny z ks. Miroszkiem, plebanem z Łagiewnik. Małgorzata Wałachowa z Łagiewnik i Charbowa, wdowa, procesuje się z plebanem z Łagiewnik o dziesięciny 1420 r. Syn jej Włodek, Władysław Wałach z Charbowa i Łagiewnik, ręczył 1426 r. za Ulanowskiego, pozwał 1430 r. plebana z Łagiewnik o krzywdy i szkody, zrządzone mu w czasie gdy był na wojnie, 1440 r. jest sędzią polubownym w sprawie opata z Mogilna, 1451 r. kasztelan rogoziński, pozwał 1452 r. dawnego plebana z Łagiewnik, obecnie z Pomorzan, o depozyt nieboszczki matki swej 40, grzywien gotówki i sreber warotści 40 grzywien. Stryj jego Wałach z Łagiewnik, był kanonikiem gnieźnieńskim 1446 r. Jeden z synów, Wojciech Wałach z Lagiewnik, student Uniwersytetu krakowskiego 1451 r., kanonik poznański 1463 r. umarł 1464 r. Drugim synem Włodka był prawdopodobnie Mikołaj z Charbowa, podsędek kaliski 1459 r.

Jan Oganka z Łagiewnik z rodu Sulimów świadczył 1424 r. w Sieradzu przy wywodzie szlachectwa (Łag.), pisze się potem stale z Ulanowa, jest kasztelanem rogozińskim 1433 — 1437 r., protoplastą Ulanowskich, a bratem prawdopodobnie Włodka (Pom. Dz. W. Św. XVI.).

Jan Łagiewnicki, ożeniony z Zofją z Krzyżanowa, 2-o v. Bolesławową Cielecką 1653 r. (Ins. Cost. f. 690).

ŁAGIEWNICCY z Łagiewnik pod Chmielnikiem, w powiecie wiślickim. Smisław, Smiszek, z Łagiewnik ma sprawy w Wiślicy z kmieciem z Grabków i z Tomkiem z Kars 1396 — 1398 r. Syn jego Jakób, 1400 i 1411 r. jest na Uniwersytecie krakow. Pietrasz pozwał 1396 r. o miecz Jana, wójta z Stobnicy. Andrzej, syn Idziego, spiera się o część Łagiewnik z Andrzejem, synem Jaśka, 1397 r., Wdowa Stanisława z Stanisławem z Chrzanowa o posag Przechny 1428 roku (Zs. Wiśl; Piekos.).

Te Łagiewniki, zdaje się, były nadane w dziedzictwo 1275 r. Mikołajowi, dziedzicowi Chęcin, podkomorzemu sandomierskiemu, w końcu wojewodzie krakowskiemu (K. D. M.).

ŁAGIEWNICCY z Łagiewnik pod Chorzęcinem, w brzezińskim. Jakusz z Łagiewnik ma sprawy w Brzezinach z Janem z Łazisk i Komorowa 1417—1419 roku (Łęcz.). Dziersław z Łagiewnik i Jan z Brzezin z archidjecezji gnieźnieńskiej ręczyli 1446 r. arcybiskupowi za uwięzionych kleryków (Pom. Dz. W. Śr.

XVI.). Dziersław, za 50 grzywien posagowych żony Doroty, wziął w zastaw część Chorzęcina, od Piotra z Strykowa, kasztelana inowłodzkiego 1457 r. (Rz. M. mylnie 1452 roku)

ŁAGIEWNICCY z Łagiewnik, w konińskim. Jan, skarbnik (kaliski) Łagiewnicki, świadczył 1413 r. w Kaliszu (Pis. Dz. Pol. IX). Mikołaj, dziedzic Racięcic i ludzie jego mają sprawę 1492 r. z plebanem z Lubstówka. Jan i Mikołaj, dziedzice Racięcic, osobiście odbywają wyprawę wołoską 1497 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 695; St. Pr. P. Pom. VII. 47, 52 i 60).

ŁAGIEWNICCY różni. Filip, syn Mirosława z Łagiewnik, zastawił części Łagiewnik, w bydgoskim, 1313 i 1338 r. biskupowi włocławskiemu. Sandko z Łagiewnik 1393 r. w Pyzdrach. Niklas i Anka 1396 — 1399 r. tamże procesują się z Żerkowskiemi (Leksz.). Stanisław, syn Piotra, wikary katedralny płocki 1308 r. Jakób v. Jakusz, syn Mikołaja, kapelan Paszka z Trestczyna 1486 roku. Paszko, dziedzic Łagiewnik, sołtys z Zawady, w bocheńskim, 1387 r.

Jurek z Łagiewnik świadczy 1421 i 1425 r. w Lublinie. Andrzej, syn Jana, i Tomasz, syn Andrzeja, 1430 r., a Piotr, syn Stanisława, 1437 r. studenci Uniwersytetu w Krakowie. Tomasz, obecny 1448 r. w Wiślicy przy dziale Tarnowskich. Jan, domownik Andrzeja z Oporowa, administratora biskupstwa przemyskiego 1478 r. (AGZ.). Maciej, pisarz publiczny w Krakowie 1511 r., pleban z Iwanowic, w krakowskim, 1524 r. (Wierzb. IV. 4437).

Jakób opłacając 1565 r. pobór z wsi dzierżawionych, w sandeckim, przyłożył pieczęć z herbem Jastrzębiec (Wittyg).

Paweł Łagiewnicki, dziedzic części Komornik, w szczyrzyckim, 1581 roku (Paw.). Syn jego, Łukasz, ma 200 florenów u Kosseckiego 1601 r. (Gr. Sandec.). Urszula 1583 r., żona 1-o v. Pawła Lesiewskiego, 2-o v. Krzysztofa Jordana, nie żyła już 1597 r.

Adam, Stefan, Stanisław i Barbara, dzieci Jana. 1594 — 1597 r., Jan z żoną, Maruszą Świstelnicką 1596 r., i Barbara, wdowa po Aleksandrze, 1597 r. mają sprawy w Lublinie (Wyr. Lubel. 32 f. 79; 58 f. 105; 63 f. 733; 67 f. 847; 71 f. 722 i 72 f. 185).

Jan na popis ziemi lwowskiej stawił razem z Brzostowskim jednego konia 1651 r. Jan z żoną, Zofją Jackowską, sprzedał część Borszowa i Zalipia 1656 roku Krzysztofowi i Elżbiecie z Piaseckich Borkowskim (Grodz. Halic. Zap. 40 f. 1002; M. D. Wąs.).

ŁAGIEWSCY h. GRZYMAŁA (według spisu Żernickiego). Sądząc po herbie mogą być jedną rodziną z Łagiewnickiemi z Łagiewnik pod Poznaniem. Dobrogost v. Bonawentura Łagiewski, ożeniony z Małgorzatą Dąbrowską, córką Stanisława, 1-o v. Feliksową Jęnczyńską 1632 — 1652 r. Syn ich Wojciech, 1664 r. w sieradzkim (Gr. Sieradz.). Chryzostom i Stanisław podpisali, z ziemią wieluńską, elekcję króla Michała. Stanisław 1664 r. zasądził w Trybunale lubelskim Andrzeja Kolczyńskiego, który otrzymał glejt 1666 r. (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 47). Augustyn 1792 r. w poznańskim.

Teofil, dziedzic Grabna, w siedleckim., zaślubił 1875 r. Eugenję Rubachównę, zmarłą 1907 r. Syn ich Cezary.

ŁAGOCKI Jan zawarł 1695 r. w Poznaniu kontrakt z Mycielską, stolnikową poznańską (Inscr. Pom. VII f. 15).

ŁAGODNY Stefan ma dobra ziemskie w połockim 1671 roku (Ist. Jur. Mat. XXVI.).

ŁAGODZICOWIE. Antoni, syn Jakóba, wnuk Tymoteusza, prezbitera podhorodeckiego, pozostawił Michała, po którym, z Parascewji N.: Katarzyna Czulewiczowa Kruszelnicka; Zofja Leposiewiczowa; Anna Makohonowa Podhorodecka; ks. Michał, kapelan w Uryczu; Stefan, podoficer ułanów austrjackich; Andrzej, emigrant na Wołoszczyznę; i ks. Bazyli, pleban podhorodecki. Tego ostatniego, z Katarzyny Kossowiczówncj, synowie: Jan, ur. 1794 r. i Jowjan, ur. 1800 r., uznani 1831 r. przez Wydział Stanów galicyjskich za starodawną szlachtę. Jednego z nich syn Emil, pozbawiony szlachectwa 1847 roku (Akta Wydz. Stan. Galic.; M. Dun. Wąsow.).

ŁAGODZIŃSCY. Jan, pisarz skarbu koronnego 1743 r., ożeniony z Marjanną Wittofówną, nabył 1743 r. od Czapskich dworzyszcze pod Warszawą, którego część sprzedał 1744 r. Sierakowskiemu, otrzymał 1752 r. konsens na cesję Kuśkowiec Ossolińskim. Córka ich Katarzyna wyszła 1766 r. za Kazimierza Okęckiego, skarbnika, potem cześnika czerskiego i jako wdowa została wprowadzona w posiadanie Jasieńca, Wólki Turowskiej i połowy Palczewa, w czerskim, 1782 r. Druga zapewne ich córka, Izabella v. Elżbieta, żona Jakóba Gogolewskiego, skarbnika rożańskiego 1788 roku (M. 234 f. 188; 263 f. 329; Perp. Czers. 33 f. 118; 37 f. 29 i 232; Debit. Czers. 1 f. 5, 289 i 326; 2 f. 58; DW. 70 f. 777 i 1294; 74 f. 562).

Stanisław i Marjanna, małżonkowie Legodzińscy (?), sumę należną od Mikołaja Drohojowskiego, przekazali 1795 roku Onufremu Grabowskiemu (DW. 110 f. 741).

ŁAGORZEWSCY h. SAS. Józef Łagorzewski, przypozwany 1752 r. przez Worcelów w sprawie z Platerami (Kij. XII. 1317). Jakób, pozwany 1776 r. przez Bagieńskiego o dzierżawę Dżurkowa (Gr. Halic.). Tenże Jakób, syn Wojciecha i Katarzyny Jahodyńskiej, wnuk Jana i Anny Wilkowskiej, dowiódł szlachectwa w sądzie grodzkim halickim 1782 r. (M. D. Wąs.).

ŁAGOWSCY. Rycerz Ziemak zamienił 1301 r. wieś swą Turkowice z arcybiskupem gnieźnieńskim na Łagowo, w inowrocławskim (KW.).

Mateusz, dziedzic Łagowa, w kościańskim, darował część tej wsi klasztorowi Benedyktynów w Lubinie, umarł 1303 r. W tymże czasie darował im część Łagowa rycerz Wojsław (Nekr. Lubin.) W r. 1303 skupują Benedyktyni część Łagowa od Brykcego, od Tomasza i Stanisława, synów Dolberta, Witosława, syna Jakóba, Macieja, syna Jakóba i jego synowców. Wojciech, zamienił 1362 r.

z opatem lubińskim część swą Łagowa na Wławie. Piotr, dziedzic części Łagowa 1371 r. Pielgrzym z Małego Łagowa czyli Łagówka, z żoną Smisławą i synami: Janem, zwanym Rożen i Zbilutem, darowali 1391 r. całą ojcowiznę w Łagówku opatom lubińskim, a dostają za to 1392 r. w dożywocie sołtystwo w Żelaznem i różne grunta i dochody (KW. i Nekr. Lub.).

Piotr, syn Jakóba z Łagowa i Jan 1414 r. Stanisław, syn Marcina, 1427 r. Mikołaj, syn Jana, 1479 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego. Maciej Łagowski, domownik Włodka z Biełki 1479 r. w Przemyślu.

Adam, syn Mikołaja, 1539 r., Marcin, syn Macieja, 1548 r., Krzysztof, syn Jana, 1558 r., Maciej, syn Marcina z Dankowa, z djecezji krakowskiej, 1568 r. i Wojciech, syn Marcina z djecezji gnieźnieńskiej, 1582 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego. Wawrzyniec, dziedzic Skowrodlna, w wiślickim, 1579 r. (Paw.).

Andrzej, domownik Streptowskiego, prowadził 1628 r. jego poczet na popisie ziemi lwowskiej (AGZ. XX.). N., towarzysz z pod chorągwi oboźnego koronnego, uwolniony z niewoli tatarskiej 1668 r.

Jan, syn Macieja i Reginy, ur. 1748 r. (metr. w Janowie trembowelskim). Aleksander, stolnik dobrzyński, dziedzic Zmijowszczyzny we Lwowie 1767 r., wybrany z sejmu 1775 r. komisarzem do sprawy Jabłonowskiego z Lubomirskiemi, pozwany przez Miera 1781 r. (Zs. Busk. 1 f. 569; V. L. VIII f. 280). Stanisław otrzymał 1777 r. patent na porucznika (MP.).

Aleksander, pułkownik artylerji wojsk polskich, członek związku obywateli kijowskich pod generałem Działyńskim, wraz z pięciu synami: Władysławem, Sewerynem, Michałem, Franciszkiem i Piotrem, wysłany 1793 r. na Sybir, umarł w Tobolsku w 85-m roku życia. Z synów Piotr, ur. 1776 r. w Zyznikowcach, kapitan wojsk polskich 1794 r., wystąpił z wojska, do którego wstąpił znów 1807 r., podpułkownik 1813 r., kawaler orderu krzyża Virtuti Militari, członek Towarzystwa patrjotycznego, umarł wkrótce po 1843 r. (Aszken.).

Ignacy, Jan Kanty, Błażej, syn Krzysztofa i Zofji, ur. 1776 r. w Krakowie (metr. u Najśw. Panny Marji). Ignacy, syn Jana i Katarzyny Bilskiej, z synami: Marcinem, Antonim, Walentym i drugim Antonim, dowiódł szlachectwa w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r. (M. D. Wąs.).

Ignacy Marcin, syn Michała, wnuk Jakóba Stanisława, z synami: Ignacym Mikołajem, Wiktorem Michałem i Ignacym Janem Kantym, 1847 r. Marjan, Ignacy Józef, Stanisław Feliks, Marja Gabrjela i Stefanja, dzieci Ignacego Mikołaja, i Mikołaj, syn Józefa, wnuk Ignacego Marcina, 1872 r., wywiedli się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej.

Tamże wywiedli się ze szlachectwa: Wojciech z synami: Feliksem, Mikołajem i Szymonem, syn Walentego, Jan 1-szy z synem Kasprem, Franciszek z synami: Janem, Wincentym i Adamem, Jan 2-gi z synami: Andrzejem i Michałem, synowie Jakóba, Andrzej z synami: Wincentym i Józefem, syn Stanisława, wszyscy zaś wnukowie Jakóba, prawnukowie Jana, i dalsze ich pokolenia w latach 1851 — 1896 (Spis.).

ŁAGUNOWIE czasem ŁAGONOWIE h. GRZYMAŁA odmien. Stanisław i Jan, synowie Piotra Łaguny, kupili 1478 r. część Ślasów (M. 6 f. 114). Mikołaj Łaguna, przyganił 1612 r. Ropielewskiemu (DW. 40 f. 1967). Wojciech, rotmistrz

królewski 1620 r. (Gr. Halic. 16 f. 553). Mikołaj, z ziemią zakroczymską, Wojciech z ciechanowską, podpisali elekcję Władysława IV-go; Adam, Andrzej, Szczęsny i Wojciech, z tąż ziemią, obiór Jana Kazimierza; Adam, Andrzej, Karol i Marcin, z ciechanowską, Piotr, z rożańską, Wojciech, z województwem płockim, głosowali na króla Michała.

Arnolf, towarzysz pancerny, został chorążym zakroczymskim 1660 r., elektor królów: Jana Kazimierza, z ziemią ciechanowską, Michała, z drohicką, Jana III-go, z województwem podlaskim, otrzymał 1662 r. przywilej na jarmarki dla miasta swego Dołobow, w drohickim, nie żył już 1691 r., w którym córka jego Zofja, urodzona z Aleksandry Jarzynianki, spisała umowę przedślubną z Maciejem Marcjanem Ładowskim, metrykantem koronnym. Kazimierz, syn chorążego, odstąpił 1702 r. sumy pewnej Łuszczewskiemu (M. 203 f. 29; 217 f. 213; DW. 57 f. 249; Perp. Czers. 16 B f. 224).

Herb Grzymała.

Adam, 1666 r. zyskał wyrok banicji na Słonczewskiego, za wypędzenie go z Zymborka (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 17). Jana żona, Katarzyna Strybylówna, 1-o v. Janowa Jarmolińska z dziećmi, zasądzona 1661 r. na zapłacenie 2,500 floren. Kołłątajom (Woł. VII. C f. 79). Jerzy, 1698 roku w księstwie żmudzkim.

Stefan, posiadacz wójtostwa w Wąsoszu 1671 r., z żoną, Marjanną Łebkowską, otrzymał 1666 r. glejt w sprawie z Jeziorkowską (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 101; Sig. 12 f. 8), podpisał elekcję króla Michała, z ziemią ciechanowską, a Jana III-go, z ziemią wiską. Z tą ziemią głosował Wojciech, a z ciechanowską, Stanisław - Franciszek, i N. na Augusta II-go, Stefan, regent wąsoski, z województwem mazowieckim, Szymon, z województwem płockim, na Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Adam 1736 r. w łomżyńskim.

Paweł, Grzegorz i Tomasz, synowie Marcina, podzielili się 1733 r. dobrami Pokojewo, odziedziczonemi po ojcu. Stefan dziedziczył na Stawianem, w wąsockim, 1739 r. Adam, łowczy przemyski, dziedzic części Wielkich i Małych Łagun 1762 roku (Herb. Król. Polsk.).

Stefan, mianowany miecznikiem wiskim 1752 r., umarł 1762 r., był i sędzią grodzkim wąsoskim. Dwaj Adamowie, Aleksander, Michał i Sebastjan, podpisali, z województwem sandomierskim, elekcję Stanisława Augusta. Wojciech, syn Tomasza i Marjanny Zielińskiej, kupił 1781 r. część Gumowa od Janiszewskiego (DW. 97 f. 383). Michał 93-letni wdowiec, zmarł we Lwowie 1813 roku (M. D. Wąs.).

W Królestwie Polskim wywiedli się ze szlachectwa: Jan Chrzciciel, Józef Karol i Franciszek Ksawery, synowie Tomasza, Idzi Stefan i Józef Andrzej, synowie Adama, Zygmunt Jan, Józef Wincenty Antoni i Leon Wojciech, synowie Antoniego, Błażej Romuald i Jan, potem sędzia apelacyjny, synowie Bonawentury, Franciszek Wiktor, Walenty, ks. Paweł Florjan i Jan, synowie Antoniego, Franciszek Ferdynand, syn Idziego, Juljan Ignacy, syn Adama i Tadeusz, syn Djoni-

zego, przed 1850 r.; Władysław Adam, syn Juljana Ignacego, 1850 r.; Michał Antoni 1857 r.

Antoni, syn Leona, urzędnik w Warszawie, pozostawił 1864 roku wdowę, Laurę Porzycką i synów: Stanisława Leona, Władysława Feliksa i Leona Antoniego. Stosław, ur. 1833 r., profesor prawa polskiego na Uniwersytecie w Petersburgu 1859 r., uczony historyk, umarł 1900 r. w Warszawie. Stanisław, inżynier, syn Zygmunta i Marji Ubyszównej ze Smrocka, w łomżyńskim, zaślubił 1905 r. w Wilnie Helenę Stachowską. Damazego, dziedzica Kanigowa, w płockim, i Józefy z Grzebskich, córka Zofja, wyszła 1909 r. w Warszawie za Edmunda Mijakowskiego z Miszewka.

Szymon z synami: Justynem, Józefem i Janem, Feliks i Michał, synowie Ignacego, Michał i Jakób, synowie Wojciecha, Piotr i Jan, synowie Antoniego, wszyscy zaś wnukowie Mikołaja Pawła, prawnukowie Tomasza, praprawnukowie Marcina, 1848 r.; Jan, syn Feliksa, i Stanisław, Jan i Józef, synowie Michała Wojciechowicza, 1866 r., dowiedli szlachectwa w gubernji podolskiej (Spis.).

z ŁAGUSZEWA, w tczewskim, Stanisław, świadczył 1336 r. (KW.).

ŁAGWA Tomisław z Suchołagw, w kościańskim, z żoną Jadwigą ma różne sprawy w Kościanie 1396 — 1398 r. (Leksz.).

z ŁAHODOWLI pod Chmielnikiem na Podolu. Jarosz z Łahodowli, w czasie lustracji starostw 1469 r., okazał listy królewskie na 50 grzywien dane mu na pustoszy Łahodowli, 100 grzywien na wójtostwie w Chmielniku, które potem otrzymał na wieczystą własność (Paw.; Jabł.). W 1565 r. wójtostwo chmielnickie posiadał Jan Trzemeski (Paw.).

ŁAHODOWSCY h. KORCZAK z Łahodowa, w ziemi lwowskiej. Djonizy z Podhajec, świadczący 1397 r. w Glinianach, pozostawił znanych z aktów lwowskich czterech synów: Iwaszka, Jerzego, Dymitra i Kalenika v. Feliksa Kalenika, piszących się już zwykle Łahodowskiemi, córki: Annę i Nastazję z Podhajec, niezamężne, procesujące się z braćmi 1446 r.

Herb Korczak

Iwaszko Łahodowski z Wiszniowa, z Winar, razem z bratem Dymitrem ma sprawę z Ściborem z Wasiczyna 1439 roku, ma przyznane 1454 r. od tegoż brata 50 grzywien na Stanimirzu.

Jerzy, Jurgi Łahodowski z Podhajec 1441 r., świadczył 1446 r., razem z bratem Dymitrem, przy wywodzie szlachectwa Czeperowskiemu, nazwani wtedy szlachtą „de ruthenicali genologia", po r. 1456 nie ma o nim wzmianki. Prawdopodobnie obaj ci bracia potomstwa nie zostawili.

Kalenik v. Feliks Kalenik z Podhajec, z Załuki, z Pohorelec 1437 r., zastawił część Podhajec bratu Jerzemu 1454 roku, żył jeszcze w początkach 1456 r. Synowie jego: Piotr,

Marcin i Jakób Kalenikowie z Podhajec i Załuki; córki: Anna za Sienkiem Halką z Hleszczowa i N., żona Jana, wójta z Krotoszyna 1472 r., wyposażona przez młodszych braci 25-ma grzywnami.

Piotr Kalenik, jedyny z braci pisał się Łahodowskim, występuje od 1466 r., był starostą w Kamionce z ramienia Strumiłłów 1486 r., kupił 1492 i 1493 roku Milolin, w lwowskim, za 335 grzywien od Marcina Świrskiego, zastawił 1493 r. część swą Podhajec Stanisławowi Halce, zabity w końcu 1497 r. przez chłopów z Batatycz, których pozwał o to zabójstwo 1498 r. brat jego stryjeczny (choć nazwał się w pozwie rodzonym) Wańko Łahodowski. Piotrowi, za niestawienie się na wojnę, zostały skonfiskowane dobra zastawne połowa Wyznian, Kurowice, Pieczeniagi Solowe, Szydłów, i sumy na Rozwożanach i darowane Janowi z Sienna, który układa się o to z siostrzeńcami Piotra, Halkami z Łahodowa 1498 roku. Tymże siostrzeńcom Piotra spłaca 1499 r. Elżbieta Strumiłłowa, kasztelanowa lwowska, dług jemu należny.

Marcin Kalenik z Podhajec i Załuki za zgodą ojca zabezpieczył 1448 r. żonie Kachnie, córce Łukjana z Grzegorzowa, 100 grzywien posagu i wiana na połowie Podhajec. Zapis ten ma ponowić po działach z braćmi, a żona zastawia Czerniejewskiemu za 50 grzywien ojcowiznę i macierzyznę swą w Grzegorzowie, 1464 r. podpisał konfederację ziem ruskich przeciw Odrowążom. 1466 — 1467 r. procesuje się z bratem Jakóbem. Żona jego druga, Katarzyna z Czech (Katarzyna z Dubia, 1-o v. Janowa Wojaczowska z Czech 1464 r.), pozwała syna swego Stanisława i Oleskich, o wdarcie się w Czechy 1471 r. Marcin umarł 1479 roku, a syn jego, Aleksander z Kalenik i Podhajec, pożyczył 1479 r. od stryja Piotra 19 grzywien na spłacenie długu ojca Żelaskowi.

Jakób Kalenik z Podhajec i Załuki wyposażył razem z bratem Marcinem siostrę 1472 r., ożeniony z Borychną v. Burnetą z Dobrzynic, która sprzedała 1473 roku część swą Dydatycz, w przemyskim, Drohojowskiemu, a 1488 r. procesowała się z Janem Polanowskim, dzierżawcą Dobrzynic, żył jeszcze 1490 r. Jego może synem był Piotr Kalenik, występujący 1506 r.

Dymitr Deniskowicz z Łahodowa, Woskrzeminiec, Pohorelec, Zuchorzyc, Stanimirza, Siedliszcz, razem z bratem Iwaszkiem miał sprawę 1439 r. z Ściborem z Wasiczyna, odprzysięgał się 1440 r., że wcale nie winien i nie przeszkadzał oddaniu Krzemieńca pod władzę królewską, kupił 1453 r. część Stanimirza i zabezpieczył na niej 50 grzywien bratu Iwaszkowi, podpisał 1464 r. konfederację ziemi lwowskiej przeciw Odrowążom, pozwał 1466 r. Jana Narajowskiego, o ochrzczenie ruskiej służącej na katolicką wiarę, umarł 1470 r., pozostawiwszy z żony, Anny z Siedlisk, dziedziczki części Siedlisk, Dworzysk, Podjarkowa i Smerekowa, córkę Marję, inaczej Marusię, wydaną 1469 r. za Wasila Swistelnickiego i syna Wańka.

Wańko Łahodowski z Pohorelec i Stanimirza, dziedzic części Miryszczowa 1475 r., dokupił część Stanimirza 1479 r., a część Borszowa za 300 grzywien od Jarmolińskiego 1494 r z żoną Anną, sprzedali tegoż roku Jasionów pod Oleskiem za 300 grzywien Piotrowi Oleskiemu nabył cały spadek po swej matce, a ich babce, od siostrzeńców swych Swistelnickich 1498 r., zastępował często sędziego grodzkiego lwowskiego 1498 — 1503 r., mianowany wojskim buskim przez króla Aleksandra, został potwierdzony w tej godności 1509 r., dziedziczył 1515 r. na

Stanimirzu, Pohorelcach, Winnikach, części Borszowa, Krośnic, Torchuczynie, Chorzaczowie, Podbrześciu, Dworzyskach, Kamionopolu, Podborzu, Wołkowie i Kahujowie, w ziemi lwowskiej. Żył podobno jeszcze 1537 r. (AGZ. I — XIX).

Syn Wańka, Iwaszko Wańkowicz Łahodowski ze Stanimirza, oczyścił się 1530 r. z zarzutu zagrabienia skarbu i dóbr Winniki i Podbereście, po śmierci Strumiłłowej, kasztelanowej lwowskiej, procesowany o dziesięciny i różne gwałty przez Poniatowskiego, kanonika lwowskiego, został wyklęty i uległ konfiskacie dóbr aż do chwili zdjęcia klątwy 1539 r. (Wierzb. IV. 5444; AGZ. X. 599, 600, 601, 604, 608, 623 i 626). Córkami jego zapewne były: Tomiła Wańkówna, wdowa po Semenie Turze 1570 r. i Raina Wańkówna, żona Antoniego Jełowickiego, sędziego ziemskiego krzemienieckiego 1583 r., synami zaś: Zacharjasz i Aleksander Wańko Łahodowscy, procesujący się 1571 r. z Kamienieckiemi (Teka Rulik.; AGZ. X. 1643).

Zacharjasz, 1578 r. był dziedzicem miasta i wsi Pohorelec, Stanimirza, Podhajec, Dworzyszcz, Torkucina, ożeniony był z Bohdanną Wasilewną Siemaszkówną, 1-o v. Grzegorzową Wołowiczową, 2-o v. ks. Januszową Czetwertyńską, dziedziczką Podreza, Litohoszczy, Nawozu, Skopyłowa i Mosorza 1575 r., które to ostatnie dobra, to jest Mosorz Wielki i Mały, sprzedała 1583 r. Rainie Jełowickiej. Po śmierci Zacharjasza ponowiła jeszcze Bohdanna śluby, 4-o v. z Janem Turem 1595 r. i 5-o v. z Stanisławem Kamienieckim 1596 r. (Wyr. Lub. 16 f. 233; 34 f. 804; 38 f. 906; 63 f. 388; Op. Łuc. 2049 f. 8, 17, 21 i 45; AGZ. X. 1178; Woł. I f. 157; Paw.; Teka W. Rulik.).

Aleksander Wańko, ur. 1525 r., opiekun klasztoru Uniejowskiego 1549 r., poborca lwowski 1564 r., procesował się 1552 r. z Andrzejem Kucharskim, zasądził 1553 r. rajców lwowskich na zwrot poddanego, a 1569 r. na zwrot Winnik, umarł 27-go Stycznia 1574 r., pochowany przez żonę Barbarę z Sienna w cerkwi Uniejowskiej. Synów zostawił trzech: Jana, Andrzeja i Kiljana, żyjącego jeszcze 1597 r. (AGZ. X. 842, 947, 973, 1480, 2042; Wyr. Lub. 4 f. 26 i 705; 9 f. 605; 22 f. 701; 34 f. 487; 38 f. 96 i 743; 54 f. 72; 71 f. 296, 305 i 516; 79 f. 133).

Andrzej, poborca lwowski 1606 r., pisarz ziemski lwowski 1612 r., z żoną, Zofją z Przezwodów Piasecką, córką Florjana, ugodził się 1601 — 1606 r. z Jaczymirskiemi, w sprawie spadku należnego jej po Kierdejach z Orynina, sprzedał 1609 r. miasto Pohorelcze i wsi Torkucin, Stanimierz, Dworzyszcza, Podhajczyki i Załukę za 33,000 floren. Zamoyskiemu, arcybiskupowi lwowskiemu, umarł bezdzietny 1614 r., a wdowa po nim umarła 1630 r. (AGZ. X. 3103, 3160; Zs. Kamien. i Zs. Lwow.).

Jan, deputat na Trybunał 1598 r., poseł wołyński na sejm 1607 r., kasztelan wołyński 1613 r., pozwał 1601 r. Cybulskiego Winnickiego o przywłaszczenie szlachectwa, kupił 1607 r. Zaturce i Szelwów, w łuckim, od Hulewicza, a koło 1612 r. Zimno i Horyczów od Sanguszki, procesuje się z Drohojowskim 1610 r., z Puzynami 1614 r., pokwitowany przez Dominikanów lwowskich 1617 r., mianowany kuratorem Krzysztofa Klusa 1621 r., umarł 1622 r. Ożeniony był z księżniczką Aleksandrą Wiśniowiecką, rozwiedzioną koło 1605 r. z ks. Jerzym Czartoryskim, pozostawił synów: Stanisława, Aleksandra, Marka, Jerzego i Andrzeja, i córkę Annę, żonę 1-o v. Mikołaja Małyńskiego, zmarłego 1627 r., 2-o v. Stanisława Kiljana Boratyńskiego, zmarłego 1632 r., a 3-o v. Stanisława Brzoski, podkomorze-

go nurskiego. P. Łoziński (Prawem i lewem) mylnie mu przypisuje pierwszą żonę, Zofję Piasecką, wdowę po Potockim, ta bowiem nie wychodziła drugi raz za mąż, a siostra jej stryjeczna, Zofja, była za Andrzejem, bratem Jana Łahodowskiego. Ktoby była pierwsza żona kasztelana, i czy wszystkie dzieci z pierwszej żony urodzone, nie wiemy. Z lat i stosunków przypuścić można, że najstarszy Stanisław był z innej matki (AGZ. X. 2893, 2984, 3167, 3195, 3262, 3360; Wyr. Lub. 75 f. 225; Zap. Lub 22 f. 572; M 158 f. 45; Woł. II f. 897; III f. 10; Kij. II A f. 158; Bracł. V f. 826; Arch. I. Z. Ros. II. 1; Vol. Leg.; Gr. Przem. 326 f. 94; Żr. Dziej. XXIII; AGZ. XX).

Stanisław, kasztelanic wołyński, rotmistrz królewski, pozwany 1618 roku przez Surynów o szkody zrządzone w ich dobrach, w kijowskim, a razem z braćmi 1625 r. przez Przybojewskiego o niedopuszczenie egzekucji w Popowcach, zabity został w bójce we Lwowie, przez braci Aleksandra i Marka 1626 r. Wdowa po nim, Halszka Chrynicka, wyszła 2-o v. za Pawła Paca, wojewodzica mińskiego, 1628 r. i razem z szwagrami pozwana przez Suchodolskich o najazd Zimnego (Żr. Dziej. 21 f. 300; Bracł. VIII f. 2008; Woł. V B f. 154 i 317).

Aleksander, kasztelanic wołyński, będąc w szkołach w Antwerpji, wydrukował 1620 r. Panegiryk Zygmunta III-go, bannitowany razem z braćmi 1626 r., następnie drugi raz za zabójstwo brata 1628 roku, zyskał glejt 1629 roku, nie stawił się na popis ziemi lwowskiej 1630 roku, bo był chory, umarł, zdaje się, 1631 roku.

Marek, kasztelanic wołyński, zasądzony 1627 r. przez Trybunał lubelski, przywrócony do czci przez sejm 1633 r., z warunkiem odbycia wyprawy moskiewskiej z odpowiednim pocztem, zginął na wojnie przed 1636 r. (AGZ. 3473, 3567, 3698; V. L. III f. 391).

Jerzy, kasztelanic wołyński, 1626 r. w szkołach u Jezuitów we Lwowie, bannitowany razem z braćmi 1626 roku, w Czerwcu 1631 roku już nie żył (Zs. Lwows.).

Andrzej, kasztelanic wołyński, starosta bobrecki 1649 r., umarł podkomorzym derptskim 1654 r. Andrzej wniósł manifest do grodu lwowskiego 1626 r., przeciw braciom, Aleksandrowi i Markowi, o zabicie brata Stanisława, stawił się na popisie ziemi lwowskiej 1627 i 1630 r., a 1628 r. wysłał poczet, bo miał sprawę w Lublinie ze starostą trembowelskim, razem z Markiem i Aleksandrem pozwani jako współsukcesorowie po stryju Andrzeju, przez Jaczymirskich, o ewikcję przeciw Potockim i o dobra po stryjence Andrzejowej, Olszanicę, Mitulin, Nowosiółki i inne 1631 r. (Zs. Lwows.), sprzedał 1631 r. Winniki, Podbereże, Młynowce, Zawadów, Bartoszówkę, Wacławowi Zamoyskiemu, dziedzic Zaturzec, pogodził się z Augustjanami Zaturzeckiemi, o rozliczne zrządzone im szkody 1636 r., ożeniony z Anną Darowską 1637 r., sprzedał 1642 r. Zaturce Podhorodeńskiemu; nabył wraz z żoną 1647 r. od Ostrorogów Kniazie, które znów za konsensem królewskim sprzedał Czermińskim 1649 r. (Zap. Lub. 11 f. 213; 30 f. 592; 33 f. 1311; 42 f. 123; 63 f. 976; Woł. V f. 119; Bracł. XI f. 587; Kij. V f. 42; AGZ. X 4230, 4278 i XX; M. 192 f. 311).

Dziećmi Andrzeja byli prawdopodobnie ostatni w aktach spotykani Łahodowscy: Teresa żona Piotra Janickiego, starosty taborowskiego, Joanna, żona Piotra Snopkowskiego, zastawna posesorka Krzywego, w sanockim, 1663 r. i Ka-

zimierz, dziedzic Porudna i Porudenka, w przemyskim, 1664 r. (Gr. Przem. 114 f. 269; 118 f. 738; Fasc. 24 f. 4361; M. D. Wąs.).

ŁAJSZCZEWSKI, patrz *Łaściszewski*.

ŁAKIŃSCY v. ŁAKIEŃSCY h. PELIKAN z Łakna Czarnego, w powiecie przedeckim. Marcin z Łakna z Klemensem, a Anna z Jachną, Pachną i Swachną, mają sprawy w Brześciu 1419 r. (Teka Paw. VII). Wawrzyniec Łakiński ręczył 1504 r. za Redeckich (Wierzb. III. 1478). Jan, Maciej i Wojciech, synowie Marcina, podzielili się Łaknem 1524 r. Wojciech przyznał dług siostrze Jadwidze 1524 r., zapisał oprawę żonie Annie 1527 r., nabył część Łakna od brata Macieja i oprawę na Łaknie od matki Barbary 1529 r. (Gr. Przed. 1 f. 48, 49, 135 168 i 177).

Bartłomiej, syn Andrzeja, zastawił część Łakna Czarnego Lubienieckiemu 1538 r., ma sprawę z Janem 1544 r., sprzedał 1560 r. część Rożnieczyc Kaleńskiemu, a 1561 r. nabył część Rożnieczyc Gogołków, zapisał 1564 i 1568 r. oprawę żonie, Zofji Zieleniewskiej, na Łaknie i Rożnieczycach, 1573 roku dziedzic części Strzyg, od których nazwany też Strzyskim (Gr. Przed. 4, 12, 13, 14, 17 i 22). Błażej pokwitowany 1543 r. przez siostrę Annę, zapisał dożywocie żonie 1562 r., był dziedzicem części Strzyg 1566 r. (Gr. Przed. 4, 13; Paw.).

Herb Pelikan

Jan, zapewne syn Marcina, zapisał oprawę żonie 1542 roku. Syn jego Jakób, kwitował Bogołomskiego 1569 r. (Gr Przed. 3 f. 83; 18 f. 190). Maciej, syn Marcina, zwany zwykle Bogołomskim, ożeniony z Dorotą Głembocką, córką Jana 1523 r., oprawił jej posag i wiano na Bogołomi 1530 r., i zapisał dożywocie 1553 roku, darował część Bogołomi 1556 r. bratankowi Marcinowi (Ibid. 1 f. 226 i 325; 8 f. 216).

Wojciech, syn Marcina, z wymienionej wyżej żony Anny miał dzieci: Marcina i Dorotę, z drugiej — Doroty Grochowickiej, żyjącej jeszcze 1572 r., synów: Macieja, Grzegorza i Stanisława. Marcin niedopuszczony do części Łakna przez Brzyszewskiego 1546 r., otrzymał od stryja Macieja część Bogołomi 1556 r., sprzedał część Łakna 1575 r., a nabył części Głęboczka 1575 i 1595 roku. Synowie jego: Kasper, Tomasz Stanisław, urodzeni z Anny Gołyskiej, odstąpili posagu matki 1599 r. Jerzemu Turobojskiemu, którego kwitują 1601 r.

Kasper, dziedzic części Bogołomi 1591 r., zeznał 1596 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Mikołajczewską. Synowie ich: Walenty, Jan, Grzegorz i Jakób, wprowadzeni w posiadanie Głęboczka 1620 r. Walenty wraz z matką przyznał dług Turobojskiemu 1624 r. Jan, żonaty z Zofją Zagórską 1619 r., dzierżawi Kijewiec, a 1620 roku Osiek. (Grodz. Przed. 5 f. 43; 10 f. 139 i 150; 24 f. 20 i 326; 38 f. 286; 44 f. 78; 47 f. 49; 49 f. 267 i 370; 65 f. 125; 66 f. 274 i 384; 68 f. 71 i 123.

Maciej, syn Wojciecha, przeprowadził dział Łakna z braćmi: Grzegorzem i Stanisławem 1566 r., spłacił oprawę matce 1572 r., ożeniony 1-o v. z Dorotą

Jaszczułtowską 1556 r., a 2-o v. z Petronellą Ciepłyńską 1568 r., wraz z którą sprzedał 1584 r. części Bogołomi, Wstowa, Wrzosowa i Strzyg, pozostawił bardzo liczne potomstwo. Oprócz córek, z których znamy dwie niezamężne, Jadwigę 1588 r. i Zofję 1598 r., byli synowie: Adam, Stanisław, Marcin, Wawrzyniec, Marek, Andrzej, Jan i Bartłomiej (Gr. Przed. 14 f. 536; 9 f. 279 i 325; 10 f. 315; 17 f. 400 i 409; 18 f. 4; 21 f. 157; 32 f. 146 i 562; 36 f. 177).

Adam zastawił część Łakna bratu Stanisławowi 1589 roku, zapisał sumę pierwszej żonie, Elżbiecie Siemianowskiej, 1590 r., a drugiej — Katarzynie Grodzkiej, 1598 r. (Ibid. 37 f. 476; 38 f. 20 i 292; 46 f. 48 i 109).

Stanisław 1582 — 1586 roku razem z ojcem działa, 1590 r. kwitował się wzajemnie z bratem Marcinem, zastawił część Łakna, którą miał od matki, braciom: Janowi i Bartłomiejowi, i zapisał oprawę żonie, Annie Łąckiej, 1590 r. i dożywocie 1594 r., podzielił się Łaknem z bratem Marcinem 1597 r. (Ibid. 32 f. 382; 34 f. 32; 35 f. 4; 37 f. 230; 38 f. 150, 212 i 217; 45 f. 411). Syn jego, Eremjasz v. Remigjan, pozwany 1614 r. przez Rożnieckich, subdelegat grodzki przedecki, ożeniony z Katarzyną Ogorzelewską 1632 roku, dziedzic części Łakna, Zielenic i Strzyg 1642 r. (Ibid. 60 f. 595; 70 f. 86, 376 i 411; 71 f. 397).

Marcin z bratem Stanisławem potwierdził 1584 r. sprzedaż Łakna Kaniewskiemu, kwitował ojca z działu 1586 r., kupił część Łakna 1587 r. od Moraczewskiego, kwitował się z bratem Stanisławem i cedował część Łakna Wawrzyńcowi 1590 r., zapisał dożywocie żonie, Annie Mchowskiej, i zastawił Koziejaty Mchowskiemu 1596 r., żył jeszcze 1603 r. Syn jego Jan, żonaty z Dorotą Wróblewską 1619 roku (Ibid. 34 f. 262; 37 f. 478; 38 f. 120 i 313; 44 f. 18 i 105; 51 f. 330; 65 f. 238).

Marek zastawił 1592 r. część Łakna bratu Marcinowi, a z bratem Andrzejem sprzedali swój dział tamże Moraczewskiemu 1597 r., zabezpieczył sumę siostrze Zofji 1598 r. (Ibid. 40 f. 79; 45 f. 424; 46 f. 217).

Jan i Bartłomiej nabyli 1590 r. część Łakna od braci, Stanisława i Wawrzyńca. Bartłomiej sprzedał 1604 r. swoją część bratu Marcinowi. Jan kwitował brata Stanisława 1604 r., Drogomira 1606 r., a razem z bratem Wawrzyńcem układa się z Morzyckim 1621 r. (Ibid. 38 f. 150 i 212; 52 f. 22 i 499; 66 f. 452 i 853).

Wawrzyniec, jeden ze starszych synów Macieja, podpisarz grodzki przedecki 1588 r., sudelegat grodzki przedecki 1591 i 1606 r., zastępował pisarza ziemskiego 1615 r., komornik ziemski brzeski 1622 r., liczne ma bardzo sprawy sam i z braćmi razem w Przedczu, ożeniony z Anną Osińską, za którą dostał połowę Ośna 1591 r., wwiązany w Wierzbie 1598 r., zastawił część Mąkoszyna bratu Stanisławowi 1598 r., sprzedał Ośno Łukaszowi Sierakowskiemu 1619 r., zastawił Wierzbie Morzyckiemu 1620 roku. Synowie jego, Adam i Wawrzyniec, przyznali dług siostrze Teofili Janowej Suchodolskiej 1638 r. (Ibid. 37 f. 650; 38 f. 150; 39 f. 500 i 609; 46 f. 159 i 449; 49 f. 118; 65 f. 317; 66 f. 452; 71 f. 107).

Grzegorz, syn Wojciecha, zwany Łakińskim v. Bogołomskim, wwiązany w część Łakna 1556 r., przeprowadził dział Łakna z braćmi, Maciejem i Stanisławem 1566 r. i tegoż roku zapisał oprawę żonie, Dorocie na Bogołomi, razem z braćmi procesuje Ogorzelewskich o granice 1577 r., z drugą żoną, Agnieszką z Wietrzychowskich zastawił Naczachów Wietrzychowskiemu 1585 r., z synem

Walentym wzajemnie się kwitował 1589 r., a synowi Maciejowi oddał część Bogołomi 1592 r. Pozostała wdowa procesuje się z pasierbami: Walentym, Maciejem i Wojciechem Bogołomskiemi vel Łakińskiemi 1596 r. Walenty zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Grodzką, 1588 r., zastawił część swoją Bogołomi Adamowi Łakińskiemu 1590 r., a Maciej i Wojciech sprzedali swoje części Żłowockiemu 1595 r. Wszyscy trzej mają sprawy z Bartoszewskim 1599 r. Stanisław, syn Wojciecha, 1622 r. w Przedczu (Ibid. 9 f. 405; 21 f. 155; 25 f. 581; 33 f. 323; 35 f. 90; 36 f. 264; 37 f. 677; 38 f. 292; 40 f. 27 i 558; 43 f. 431; 44 f. 365 i 465; 45 f. 444; 47 f. 441; 67 f. 445).

Jan, syn Feliksa, przyznał 1569 roku dług Bielickiemu, zastawił Kobelatę Kamińskiemu 1596 r. (Ibid. 18 f. 187; 44 f. 144). Jadwiga za Cieszkowskim 1567 r. Małgorzata za Bielickim 1569 r. Agnieszce zapisał oprawę 1584 r. mąż, Ambroży Bielicki na Bielicach Dembowcowych. Zofja z mężem, Wojciechem Rożnieckim 1598 r., a Jadwiga z Melchjorem Dembińskim z Kamodzienic, 1610 r. zeznały zapis dożywocia. Anna z Morzyckich Łakińska 1601 r., kwitowała Łukasza Sierakowskiego 1614 r. (Gr. Przed.).

Barbara z synami: Andrzejem, Wojciechem, Marcinem i Stefanem, zastawili Łakno Czechnickiemu 1672 r. Andrzej, żonaty z Jadwigą Umińską 1672 r., zastawił Strzygi Sikorskiemu 1683 r. Wojciech przyznał matce dług 1666 r. Marcina, kwitowła 1676 r. żona Jadwiga. Bracia Andrzej i Jan, sprzedali 1681 roku Cetów, Ciosnowskiej (Grodz. Przed. 75 f. 260; 77 f. 189, 191 i 481; 78 f. 193, 425 i 636).

Andrzej i Zygmunt z poznańskiego, Zygmunt, Jakób, Jan, dwaj Kazimierzowie, Maciej i Mścisław, z kaliskiego, podpisali 1733 r. elekcję Stanisława Leszczyńskiego, a Jan Antoni t. r. (?) województwa trockiego i poseł, manifest za Augustem III-m (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 604).

Marjanna z Gawłowskich ma sprawę o dług z Mycielskim, kasztelanem nakielskim 1737 r. (Rel. Castr. Nak. f. 120). Maciej kwituje Mycielskiego z długu 1786 r. (Zap. Gr. Pozn. f. 378). Ten sam pewno Maciej, dziedzic Oleśna, radca departamentu bydgoskiego i sędzia pokoju kamieński 1809 r. Zofja z Götzendorfów Grabowskich Łakińska, w tczewskim, 1802 r. N. z Dębowca, sędzia apelacyjny bydgoski 1807 r.

ŁAKISA Antoni, mianowany szambelanem królewskim 1788 r. (MP.). Ten sam pewno Antoni Łakis, sędzia ziemski połocki 1807 r.

ŁAKOMICCY. Stanisław umarł w Przemyślu 1824 roku, pozostawiwszy, z Heleny Jabłońskiej, Karola i Helenę za Maurycym Kaczorowskim (Akta Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.). Hilary, dziedzic Machcina, w kościańskim 1883 r.

ŁAKOWICZOWIE h. PRZYJACIEL na Litwie. Stanisław, Andrzej i Hieronim, synowie Józefa, wnukowie Piotra Łakowicza, dziedzica dóbr Połomień czyli Muldziszki 1686 r., wywiedli się ze szlachectwa 1803 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

ŁAKUCEWICZOWIE h. NAŁĘCZ. Ignacy Tadeusz Michał, Tomasz Dawid Sylwester i Onufry Ignacy Teodor, synowie Józefa, wnukowie Zygmunta Łakucewicza, dziedzica Prazdziszek, w powiecie kowieńskim 1700 r., dowiedli szlachectwa 1803 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

ŁAMANOWiE, patrz z Dolska i Hurkowie. Iwan Łaman z żoną, Pelagja Jakimowiczówną Mroczkówną, dziedzice części Smykowa 1584 roku (Teka W. Rulikowskiego).

ŁAŃCUCCY h. STRZEMIĘ. Piszą się z Dumanina, a skądby wzięli nazwisko dojść trudno. Może od miasta Łańcuta. Wojciech Łańcucki, doktór obojga praw, profesor Uniwersytetu krakowskiego, archidjakon pilecki, proboszcz Wszystkich Świętych w Krakowie, kanonik krakowski 1680 roku, umarł 1686 r. Józef, ożeniony 1-o v. z Heleną, a 2-o v. z Anną Obałkowskiemi, pozostawił: z pierwszej żony Teresę za Janem z Bystrzejowic Kosickim; Katarzynę za Janem Drużbackim; Zofję; Stanisława i Franciszka; z drugiej zaś — Konstancję i Agnieszkę, którzy występują 1703 roku w sprawie dzierżawy Izdebnika (Obl. Gr. Krak. 130 f. 1866). Jan Nepomucen, cześnikiewicz dobrzyński, dzierżawił Czermin i Zagórze od Dembińskich 1768—1769 roku (A. Krak.).

Herb Strzemię.

Władysław z Duminina 1775 r., żonaty z Ewą Grotówną, pozostawił córkę Franciszkę za Mikołajem Piramowiczem (Perp. Crac. 3 f. 13; M. D. Wąsow.). Wincenty, pijar, następnie ksiądz świecki, kaznodzieja katedralny krakowski 1783 r., proboszcz w Młodzawach, dziekan kolegjaty opatowskiej 1798 roku, kanonik katedralny krakowski 1802 r., archiprezbiter Najśw. Panny Marji w Krakowie 1811 r., scholastyk krakowski 1812 r. poseł, senator Rzeczypospolitej krakowskiej, rektor Uniwersytetu 1839 roku, umarł 1841 r., autor licznych kazań.

ŁAŃCUCHOWSCY. Mateusz Łańcuchowski głosował 1733 r. z województwem ruskim, na Stanisława Leszczyńskiego, był 1743 r. rządcą Konstanynowskim ks. Sanguszki. Petronella, córka Aleksandra, zeznała 1773 r. zapis dożywocia z mężem, Wojciechem Bogdaszewskim, posiadała Żyrówek, w czerskim, 1781 r. (Perp. Czers. 34 f. 360; 36 f. 483).

ŁANDA Bartłomiej Stanisławowicz, ziemianin powiatu upickiego, dziedzic Bortkun 1586 r. (Akta XXVI. Nr. 528).

ŁANIECCY v. ŁANIĘCCY h. POBÓG i h. ŚLEPOWRON z Łanięt, w powiecie przasnyskim, ziemi ciechanowskiej. Paprocki zna te dwie rodziny i między Pobogami wymienia zmarłego 1576 r. i pochowanego w Pułtusku księdza, pisarza konsystorza pułtuskiego. Nie mogąc rozdzielić tych rodzin, jeżeli rzeczywiście dwie istniały, umieszczam wszystkich spotkanych Łanieckich razem.

Łanięta należały do Sławka z Krasnego, sędziego ziemskiego rożańskiego i makowskiego, który otrzymał dla nich 1422 r. prawo niemieckie. Od syna Sławka Falisława mieli iść Łanięccy Ślepowrończykowie.

Janusz Łaniecki, stolnik ciechanowski, 1507 r. Synowie jego: Jakób, Paweł i Mikołaj, studenci Uniwersytetu krakowskiego 1511 r. Stanisław został podstolim wyszogrodzkim 1546 r. Jerzy Łanięcki, współdziedzic Łanięt, a Szczęsny i Sebastjan Łanieccy, dziedzice Woli Łanięckiej pod Pałukami 1567 r. (Paw.).

Tomasz, Jerzy i Marcin, synowie Jana, zasądzili 1613 r. Sierakowskiego (DW. 41 f. 35). Z nich Marcin i Tomasz podpisali, z ziemią ciechanowską, elekcję Jana Kazimierza.

Tu pewno należą, choć odczytani jako Łaneccy, Hieronim z witebskiego i Jan z lubelskiego, elektorzy Augusta II-go.

Marceli, syn Wawrzyńca, urodzony 1832 roku w Wrześni, pozostawił potomstwo w Prusach.

ŁANIEWICZOWIE, patrz *Kierdejowie.*

ŁANIEWICZOWIE, ziemianie wołyńscy, Tomasz i syn jego Stefan otrzymali od Niemirowicza, wojewody kijowskiego, różne ziemie, których posiadanie potwierdził im król Zygmunt 1540 r. (ML. 39).

ŁANIEWSCY i ŁANIEWSCY WOŁKOWIE h. KORCZAK odm. Wyszli, zdaje się, z Łaniewicz, w powiecie grodzieńskim, może jednak nie wszyscy. Wczesne dość ukazanie się Łaniewskich na Rusi Czerwonej, a potem na Wołyniu, pozwala przypuszczać, że było gdzieś w bełskim, lub chełmskim, jakieś Łaniewo, lub Łaniewice, od którego wzięli nazwisko. W skutek nie licznych źródeł trudno dobrze oddzielić Łaniewskich od Łaniewskich Wołków, gdy ci ostatni czasem swój przydomek, albo nazwisko opuszczali. Nie można dociec, kiedy Wołkowie osiedli w Łaniewiczach, a tradycja rodzinna podaje, że nazwisko Wołk przydane było w skutek małżeństwa Łaniewskiego z Wołkówną z Dziewoszyc, w oszmiańskim. Zamięszanie jest także z herbem, bo gdy jedni używają Korczaka z tą odmianą, że nad hełmem kładą trzy pióra strusie, odrzuciwszy korczyk z psem, drudzy odrzucili wręby, a na tarczy i w szczycie hełmu kładą psa w korczyku. Łaniewscy na Podolu wylegitymowali się ze szlachectwa z herbem *Odrowąż*, a jedna gałąź Łaniewskich Wołków na Litwie z h. *Dwie wieże.*

Stanisław Łaniewski, dziedzic części Świdnika, w grabowieckim, 1550 r. (Gr. Grabow. Fragm. 3 f. 421). Marcin z Łoszkowa pod Horodłem, zabity 1561 r. przez Wolajowskiego (Zap. Gr. Horod. 3 f. 647). Jan zasądził Udrzyckiego 1576 roku (Ind. Horod. 3 f. 606).

Matusz v. Matwiej Łaniewski, w latach 1577 — 1583 trzyma w zastawie Wólkę Tuliczowską, czyli Dolmatowską, w powiecie włodzimierskim (Zr. Dziej. XIX). Grzegorz, z żoną Marjanną, Mikołaj i dzieci Macieja, procesują 1602—1605 roku Czerniawskich o Czerniawkę na Wołyniu (Woł. 1 f. 500; II f. 105).

Mikołaj, ożeniony z Zofją Połczyńską 1622 r., której testament wciągnięty do akt w Łucku 1625 r. Teodora, żona Iwana Ruckiego, zmarła przed 1610 r.

Mikołaj i Jan mają sprawę z Czaplicami 1627 r. (Woł. V f. 158). Paweł pożyczył 1,000 florenów Paszkowskiemu 1622 r. (Bracł. V f. 1544). Andrzej, współdziedzic Łukowicz i Butkowicz 1644 r. (Woł. VI f. 332). Jeden Łaniewski stanął do obrony Smoleńska 1654 r. Łukasz, z żoną Anną, ma sprawę z Budziszowskiemi 1655 roku (Kij. 36 Nr. 208). Syn jego Wawrzyniec, razem z stryjecznym bratem, synem Mikołaja, 1672 r. w Warszawie (Convent. 35 f. 1146). Mikołaj, pisarz apostolski, ksiądz przy katedrze włodzimierskiej 1679 r. (Akta III). Klim i Stanisław, bannici 1696 r. (Akta I).

Niewiarowski otrzymał 1654 r. konsens na cesję Jezieryszek, w leśnictwie sejneńskim, Łaniewskiemu, którego wdowa ceduje 1671 r. wieś Marcinowi Łaniewskiemu. Tenże Marcin nabył 1691 r. dożywocie na wsi Wersele ze starostwa przeroślskiego.

Jan i Kazimierz Aleksander, z województwem wileńskim, Wojciech, z kaliskim, podpisali elekcję króla Michała, Andrzej, starosta przeroślski, i Michał, z województwem trockim, elekcję Augusta II-go.

Marjanna, żona Jana Mirowskiego, nabyła 1699 r. część Goljan, w czerskim (Perp. Czers. 15 f. 194). Gerwazy otrzymał 1702 r. konsens na cesję starostwa i wójtostwa przerośślskiego Stanisławowi Eydziatowiczowi, chorążemu smoleńskiemu (Spisy Wolffa). Maciej, woźny generał powiatu oszmiańskiego 1723 r. (Arch. Dubrow.). Halszka, dziedziczka części Pelisz v. Łaniewszczyzny, w wilkomierskim, żona Mikołaja Kontrymowicza, w początku XVIII-go wieku.

Kazimierz, bannitowany 1717 r. przez kanonika płockiego, otrzymał wolności od różnych opłat dla swej posesji na Pradze 1720 r., kwitował Nakwaskiego 1730 r., nie żył już 1750 r. Syn jego Szymon, 1780 r. (Wyr. Piotrk. 315 f. 800; 323 f. 553; M. 222 f. 368; 255 f. 187; 257 f. 155).

Franciszek z brzeskiego litewskiego, dwaj Michałowie, z wołyńskiego, elektorzy Stanisłwa Leszczyńskiego 1733 r. Antoni, syn Tomasza, zapisał 1770 r. sumę przyszłej żonie, Urszuli Sankowskiej, która już, jako wdowa po nim, kwitowała 1775 r. Stefana Skarbka Rudzkiego z sumy na Sankowszczyznie (Perp. Czers. 34 f. 211; 35 f. 80). Jakób i Antoni w Zubrzycach, w grodzieńskim, 1765 roku (Akta VII). Piotr, subdelegat prowincji małopolskiej 1768 roku (Kancl. 44 f. 131). Fabjan, skarbnik witebski 1788 r., podpisał manifest pierwszy szlachty litewskiej 1763 r. (V. L. VII f. 70).

Gabrjel Łaniewski został utrzymany w posiadaniu wybraniectwa w Djakonowie, w starostwie hrubieszowskim 1670 r. (Gr. Grabow.). Syn jego Stefan, 1700 r. otrzymał potwierdzenie posiadania tegoż sołtystwa. Potomek Stefana Adam, syn Leona, wnuk Grzegorza, sędzia gminny z wyborów, posiada to sołtystwo obecnie.

Jan Łaniewski, towarzysz pancerny chorągwi Wielhorskiego 1720 r., dziedzic części Szystowiec, Iłowca, Iwanówki, w grabowieckim, ożeniony z Katarzyną Jasińską, córką Aleksandra i Eufrozyny Stawskiej, zmarłą 1723 r., pozostawił synów: Aleksandra i Tomasza.

Aleksander, instygator grodzki grabowiecki 1747 r., sprzedał 1750 r. część swą Szystowiec bratu, ożenił się 1746 r. z Wiktorją Nieciecką, córką Andrzeja i Elżbiety Rostkowskiej, umarł 1766 r., a wdowa po nim, 2-o v. Jakóbowa Bilińska, układa się 1777 r. z szwagrem o Iłowiec. Z dzieci ich: Ludwik Franciszek,

ur. 1749 r., zmarł młodo; Brygida wyszła za Macieja Kochanowskiego; Jadwiga i Marjanna, niezamężne 1783 r.; Kajetan Jan, adwokat sądowy bełski, legitymował się ze szlachectwa razem ze stryjem Tomaszem 1782 r., w sądzie ziemskim bełskim.

Tomasz, vicesgerens grodzki grabowiecki 1768 r., pisarz grodzki horodelski 1771 — 1776 r. i bełski 1774 — 1778 r., sędzia grodzki bełski 1778 r., dziedzic Iłowa, Szystowiec, Iwanówki, zeznał zapis dożywocia 1751 r. z żoną, Ludwiką Walkiewiczówną, córką Rafała Józefa i Marji Górskiej, wylegitymował się ze szlachectwa razem z bratankiem 1782 r., w sądzie ziemskim bełskim, umarł 1784 roku, pozostawiając córkę Urszulę, wydaną 1771 r. za Tomasza Ossuchowskiego, cześnika wendeńskiego, zmarłą 1812 r. i synów: Jana Chryzostoma, ur. 1754 r., plenipotenta kapituły przemyskiej 1784 r., zmarłego bezdzietnie 1808 r.; Józefa i Tomasza Kazimierza, dziedzica Iłowca i Iwanówki, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1790 r.

Józef, ur. 1756 r., vicesgerens grodzki krasnostawski 1780 r., sędzia grodzki grabowiecki 1781 r., sędzia pokoju 1811 r., zaślubił 1793 r. Anielę Chmieleńską, córkę Jana i Marji Falkowskiej, umarł 1833 r. Z dzieci Józefa: Rozalja, ur. 1802 r., zaślubiona Janowi Linsenbarthowi, pułkownikowi wojsk polskich, zmarła 1859 r.; Marcjanna, ur. 1806 r., żona Klemensa Jurskiego, pułkownika wojsk polskich, zmarła 1870 r.; Tomasz, ur. 1794 r., zmarł dzieckiem i Karol.

Karol, urodz. 1799 r. (metr. w Skierbieszowie), dziedzic Bychawy, Bronic i Drzewiec, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r., umarł w Paryżu 1858 r. Ożeniony 1-o v. z Rozalją Raciborską, 2-o v. 1841 r. z Olimpją Wentzl, córką Józefa, Radcy Stanu, i Marji z Działyńskich, zmarłą 1889 r., pozostawił z pierwszej żony syna Adama, ur. 1831 r., ożenionego 1870 r. z Bronisławą Słubicką, a z drugiej — Marję, ur. 1843 r., zmarłą 1853 r.; Józefę, ur. 1845 r., zaślubioną 1868 r. hrabiemu Janowi Stadnickiemu z Radawca, zmarłą 1911 roku i Stanisława.

Stanisław, ur. 1842 r., dziedzic Bronic, Olszowca, ożenił się 1878 r. z Pelagją Suffczyńską, córką Juljusza i Marji hr. Czackiej, dziedziczką Łańcuchowa, zmarłą 1881 r. i miał z niej: Marję, poślubioną 1900 r. Janowi Steckiemu, posłowi do izby państwowej w Petersburgu i Antoniego, ur. 1881 r. (metryka w Markuszowie).

Franciszek z synem Maciejem i Ignacy z synami: Mikołajem i Leonem, synowie Ignacego, wnukowie Józefa, prawnukowie Tomasza Macieja, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1841 i 1860 r., a Kazimierz Piotr i Witold Paweł, synowie Mikołaja wymienionego i Marji Lubienieckiej w 1873 r. (Spis.). Z nich Witold Odrowąż Łaniewski, doktór medycyny, zaślubił 1903 roku w Kijowie Marję Radziszewską.

Antoniego Łaniewskiego i Kamilli Grabowieckiej córka Józefina, wyszła 1903 r. w Warszawie za Antoniego Listowskiego.

Piotr, podstoli mścisławski i syn jego Michał, posłowie, Jan, Samuel, podczaszy bracławski, Gedeon, sędzia nowogrodzki i syn jego Daniel, posłowie, Łaniewscy Wołkowie, podpisali, z województwem nowogrodzkim, elekcję Augusta II-go.

Michał, pewno wymieniony syn Piotra, chorąży starodubowski 1715 roku, aktor zborów kalwińskich W. Ks. Litewskiego 1732 r., wraz z żoną Anną, trzymał w zastawie Żuprany, w oszmiańskim, 1714 r, które posiada wdowa po nim 1747 r. Daniel, sędzic nowogrodzki, następnie wojski mozyrski i starosta niestanowicki 1710 r., deputat mozyrski na Trybunał 1711 r., otrzymał prawo wspólności na tym starostwie dla żony, Katarzyny z Abramowiczów, 1711 r. i konsens na cesję tegoż synowi Aleksandrowi 1730 r.

Aleksander, jako starosta niestanowiecki, z drugim Aleksandrem, podpisali 1733 r. elekcję Leszczyńskiego z województwem smoleńskim.

Oprócz Aleksandra, który musiał umrzyć wkrótce, pozostawił Daniel synów: Gedeona, kapitana wojsk saskich, Mikołaja, kapitana wojsk litewskich, Jana, kapitana gwardji królewskiej, Władysława i Samuela, adjutanta kawalerji litewskiej, którzy, wraz z matką, tamowali Tyzenhauzowi sprawowanie funkcji poselskiej, procesując go o długi (M. 227 f. 493; 261 f. 12).

O Gedeonie więcej wzmianek nie mamy.

Mikołaj, pułkownik królewski, podpisał konfederację słucką dyssydencką 1767 r., był podpułkownikiem gwardji W. Ks. Litewskiego 1765 r., wziął 1770 r. w zastaw połowę Dąbrowna i Lad od ks. Massalskiej (Sap.).

Jan razem z Ignacym, łowczym litewskim, ma sprawę z Bohdanowiczami 1747 r. (Akta XI), kapitan gwardji pieszej królewskiej 1750 r., z żoną, Zofją Karoliną Żychlińską, ma sumę u Boskiego, chorążego czerskiego 1761 r. Wdowa po nim układa się 1764 r. z szwagrem Samuelem, a 1765 r. Samuel, Mikołaj i Władysław potwierdzają jej wszelkie zapisy męża. W 1774 r. jest 2-o v. żoną Fryderyka Pyrcha, kapitana wojsk królewskich (DW. 82 f. 69; 83 f. 1063; 84 f. 518; 85 f. 86 i 430; 91 f. 347).

Władysław, wojszczyc mozyrski, pokojowy królewski 1765 r., podpisał konfederację słucką 1767 r., ożeniony z córką pułkownika Jerzego i Anny Zagrzewskich, otrzymał od teściowej 1765 r. cesję dzierżawy Żebrów, stąd pisany starostą żebrowskim, a 1767 r. kadukiem po teściu sumy, ruchomości i dobra Białaszewo, w wiskim. Drugą jego żoną była Teofila Bystrzycka, żyjąca 1787 r. (MP.; Kancl. 32 II f. 120).

Samuel, kapitan 1765 r., major pułku jazdy 1767 r., był konsyljarzem konfederacji słuckiej dyssydentów.

Adam Łaniewski Wołk, pastor kalwiński w Słucku 1702 r. (Jank). Florjan Łaniewski Wołk superjor Bazyljanów w Chełmie 1700 r., opat supraślski i archimandryta grodzieński 1702 r. (Akta XXVII; Arch. Sbor. IX). Wiktor z Łaniewicz Wołk, podstoli czerniechowski 1709 r. Samuel, komisarz do wybierania podymnego 1716 r. (Ist. Jur. Mat. XXIII).

Władysław, generał adjutant wojsk litewskich, ożeniony 1-o v. z Anną Ożarowską, a 2-o v. z Teoflią Wielowiejską, która następnie poślubiła Michała Darowskiego, podstolego trembowelskiego, pozostawił z pierwszej żony synów: Piotra i Bogusława, którzy odziedziczone części Ożarowa, sprzedali 1748 r. Kosseckiemu (DW. 71 f. 1522). Piotra, z Agnieszki Lipnickiej, córka Anna Elżbieta Różycka, wraz z Lipnickiemi dochodzi spadku po Lipnickich i Wielowiejskich 1796 r. (Zs. Krak.. 72 f. 237).

Piotr Łaniewski Wołk, stolnik nowogrodzki, zmarł 1724 r. Jan, horodniczy nowogrodzki 1733 r., stronnik Augusta III-go.

Ignacy Łaniewski Wołk, syn podobno Mikołaja, autora dzieł kalwińskich polemicznych, i Anastazji Korsakównej, strażnik słonimski 1736 r i starosta hubski 1740 r., chorąży słonimski 1741 r., pisarz 1744 r., a łowczy litewski 1746 r., pułkownik hussarski, starosta wilkijski 1742 r. i niemonojski w trockim 1748 r., kilkakrotny poseł na sejmy i członek różnych komisji, kawaler orderu Orła Białego 1760 r., umarł 1761 r., nie pozostawiwszy z żony, Marjanny Beaty Zawiszanki, wojewodzianki mińskiej, potomstwa.

Stanisław Łaniewski Wołk 1748 r. świadczył w Lidzie przy działach Kuncewiczów. Daniel, elektor Stanisława Augusta z powiatu wołkowyskiego. Daniel, kapitan pułku konnego gwardji litewskiej, Aleksander i Samuel, a Jerzy, jako konsyljarz, podpisali 1767 r. konfederację słucką dyssydentów. Jan, rotmistrz województwa smoleńskiego 1777 r., ożeniony z Barbarą Zegladowską, kwitował wraz z nią Czackiego z szacunku części Lachowa, Szczeniutyna i Wolicy 1803 r. (DW. 102 f. 122; 113 f. 507).

Bogusław Zaremba, podpułkownik wojsk polskich 1778 r., ożeniony był 1-o v. z Krystyną, 2-o v. z Heleną Łaniewskiemi Wołkównami. Kazimierz, porucznik J. Kr. Mości 1787 r. (Zs. Troc.). Mikołaj, szambelan królewski 1790 roku. Władysław, major wojsk rossyjskich, roboruje 1793 r. z Gutakowskim kontrakt sprzedaży wsi Zielone, w mohilewskim (DW. 109 f. 1042).

Łaniewski Wołk (Władysław), z dwóch żon: Marjanny i Joanny Grużewskich z Kielm, miał córki cztery: za Mikuliczem Radeckim, za Dworzeckim, za Ungern-Sternbergiem i za Osten-Sakenem i syna jedynego Samuela Stanisława, ur. 1759 r., oficera pruskiego, następnie rotmistrza kawalerji narodowej, rannego pod Maciejowicami, dziedzica Iwieńca i Jasieńca, w mińskim, i Kazanowa, w mohilewskim, które sprzedał, a kupił 1798 r. Ługomowice. Ożeniony 1-o v. z Szukiewiczówną, a 2-o v. z Anną Szwab-Szwańską, umarł Samuel 1853 r., pozostawiwszy z pierwszej żony czworo dzieci. Z tych: Kajetana wyszła za Antoniego Żabę z Holszan; Jalja za Łaniewskiego Wołka z Białorusi; Brygida za Czyża. Syn jedyny Ignacy, z Tekli Łaskowiczównej, pozostawił tylko trzy córki: Kazimierę Dmochowską; Annę, dziedziczkę Łazdun, za Edmundem Korsakiem i Weronikę za Oskarem Korwinem Milewskim.

Wincenty, rotmistrz powiatu oszmiańskiego, Tadeusz, Józef i Marcin, synowie Jerzego, wnukowie Kazimierza, prawnukowie Bartłomieja, praprawnukowie Pawła, prapraprawnukowie Ułasa Łaniewskiego Wołka, dziedzica Łaniewicz w grodzieńskim 1632 r., wylegitymowali się ze szlachectwa 1798 r. przed Deputacją Wywodową wileńską z h. Dwie Wieże.

Jan Łaniewski Wołk, syn Wojciecha, pułkownika cudzoziemskiego autoramentu, dziedzic po ojcu wsi Obrytki, w ziemi wiskiej, nabył 1728 r. Osty. Syn jego Antoni Ludwik, miernik litewski 1769 r., kupił Żelepuchy, w telszewskim, 1778 r. (Zs. Upic. 1770 r.; Zs. Rosień. 1783 r.; Gr. Wąsos. 1784 r.; Zs. Wisk. 1793 i 1797 r.; Zs. Szawel. 1778 r.). Synowie Antoniego Ludwika dopełnili działu majątku 1808 r. (Gs. Telszew. 1809 r.). Z nich Jan miał syna Juljana, który się wylegitymował ze szlachectwa 1819 r., przed Deputacją Wywodową wileńską

z herbem Korczak odmien., to jest na tarczy i w szczycie hełmu pies w korczyku. Józef Stanisław i Jordan Jozafat, synowie Juljana (Teka M. Brenstejna).

ŁANOWSCY. Aleksander Łanowski, porucznik roty Prusinowskiego, wojewodzica bełskiego (Zs. Łuc.). Jerzy czynny z urzędu w Myszkowcach, w trembowelskim, 1739 r. (Gr. Tremb.).

ŁAPANOWSCY i ŁAPKOWIE h. DRUŻYNA z Łapanowa, w powiecie szczyrzyckim. Zbigniew, Zbyszek z Łapanowa i Lubczy, łowczy krakowski 1370—1389 r., ożeniony 2-o v. z Machną z Chorzowa i Gruszowa 1385 r., pozostawił z pierwszej żony synów: Niemierzę, Klemensa, Pełkę, Zbigniewa i Mikołaja. Dwaj ostatni zostali księżmi.

Mikołaj z Łapanowa i Lubczy, kanonik krakowski 1388 r. i proboszcz kielecki 1414 r., dziedzic części Czuszowa i Nadzowa, w ugodzie z braćmi 1397 r., przyznał Klemensowi 19 grzywien na Sędowicach, a bierze od tegoż Klemensa część Chudejwoli i Grabia, nie utrzymał się przy kantorji wiślickiej 1411 r., żył jeszcze 1425 roku.

Zbigniew z Łapanowa i Lubczy. biskup laodycejski, sufragan krakowski 1386 r., w ugodzie z braćmi 1397 r., bierze Kobylec i czwartą część Sędowic, i przyznaje macosze 10 grzywien, procesuje się 1398 roku o granice Woli Lubeckiej i Sędowic z opatem mogilskim, żył jeszcze 1419 r.

Herb Drużyna.

Pełka Łapanowski, zwany Prętkosz, z Łapanowa i Szczytnik, 1397 r. ma spłacić bratu Klemensowi 15 grzyw., ręczył z tymże bratem 100 grzyw. Żegocie, chorążemu krakowskiemu, za bratankiem Zbigniewem, winien 1398 r. Maciejowi z Łuczyc 36 grzyw., ręczył 1403 r. za Paszkiem Złodziejem z Biskupic, świadczył 1407 r. stryjecznemu bratu swemu Jakuszowi z Grzybowej, świadczył 1409 r. w orszaku królewskim, przyganił 1413 r. Strzemieńczykowi z Jankowic. Wdowa po nim, Katarzyna, darowała 130 grzyw. Benedyktynom z Łysejgóry za 6 grzywien dożywotniej renty 1441 roku. Jedyna, zdaje się, ich córka Katarzyna, wyposażona 300 grzywnami i całym dziedzictwem Szczytniki, wyszła za Stanisława Szafrańca Młodziejowskiego, który pod dawniej zrobioną oprawę żony 1,000 grzywien, podciąga część Łuczyc i Pielgrzymowic 1434 r. Ona sama, jako siostra po krwi i klejnocie, aresztuje 1438 r. sprzedaż części Łuczyc, dokonaną przez Jana i Piotra z Łuczyc, a 1443 r. potwierdza darowiznę matki Benedyktynom (St. Pr. P. Pom. VIII.; Helc. II).

Klemens, łowczyc z Łapanowa, Gruszowa i Stradlic, od 1381 r. ma liczne sprawy w Krakowie, w ugodzie z braćmi 1397 r., ustępuje biskupowi Zbigniewowi części Woli Lubeckiej za część Sędowic, wydziela Mikołajowi część Chudejwoli i Grabia, i za spłatą 19 grzywien część Sędowic, przyznaje macosze 10 grzywien. Żona jego, Helena, ma sprawę z biskupem krakowskim 1397 — 1400 roku, w której razem z synem Janem nie dopuścili mu egzekucji w Gruszowie 1399 r. Oprócz wymienionych dóbr, był Klemens jeszcze dziedzicem części Czajęczyc, Ka-

mionnej i Jagustynowej Woli. Córkę Offkę wydał za Jana z Zakliczyna, wójta z Myślenic, który jej oprawił 300 grzywien posagu i wiana 1397 r. Od tego zięcia wziął Klemens w zastaw 1405 r. bachmistrzowstwo wielickie i 8 kopaczy za 200 grzywien; świadczył 1407 r. jako brat stryjeczny Jakuszowi z Grzybowej, kilkakrotnie świadczył przy wywodach szlachectwa z herbu Krzywaśń, zawołania Drużyna; żył jeszcze 1420 r. Oprócz wspomnianych dzieci, jego, zdaje się, synami byli: Jura z Łapanowa, świadczący 1428 r. Mikołajowi z Książnic i Prandota z Łapanowa, zabity przez Klemensa Łapkę z Kobylca, którego zasądził na grzywny syn zabitego, Jan z Łapanowa, 1459 r. Ten Jan Łapanowski poranił Klemensa Łapkę 1463 r., a ma sprawę z Piotrem z Lubomierza 1476 r. (St. Pr. Pols. Pom. VIII; Helc. II).

Długosz pisze, że dziedzicem części Gruszowa i Kamionnej, inaczej Osikowej, był Urban Łapka, a połowy Stradlic Jura Łapanowski, zwany Łapka (Lib. Benef.). Dobra te były własnością Klemensa, widocznie zatem i jego potomkowie przybierali przezwisko Łapka, które nosili potomkowie Niemierzy, jako nazwisko.

Jan Łapanowski, podstarości jarosławski Jordanowej, kasztelanowej wojnickiej, dziedziczki Jarosławia, został zwolniony od wyprawy wojennej 1524 roku (Wierzb. IV. 4532). Ten Jan wspomniany 1541 r. w aktach płockich, może to więc Rogalita, o których Paprocki pisze, że z płockiego przyszli w przemyskie (Płoc. Gr. Wiecz. 7).

Jerzy Łapanowski, w przemyskim, 1565 r. (AGZ. XIV. 3107). Helena, córka Jerzego, 1590 r. ma sprawę w Lublinie (Wyr. Lub. 37 f. 118). Adam, syn Jerzego z Jarosławia, student Uniwersytetu krakowskiego 1577 r. Marcin, syn Jakóba i Katarzyny, ur. 1653 r. w Koszarach (metr. w Łososinie).

Niemierza z Łapanowa, najstarszy prawdopodobnie syn łowczego Zbyszka, wojski krakowski, nie żył już 1395 r., w którym dzieci jego, razem z stryjami, mają spór graniczny w Sędowicach, z opatem mogilskim. Z dzieci tych znamy dwóch synów: Zbigniewa i Piotra, którzy nosili przezwisko Łapka, wzięte z czasem jako nazwisko.

Zbigniew Łapka z Łapanowa, dworzanin pokojowy królewski 1418 — 1421 roku, komornik ziemski krakowski 1423 — 1428 r., przyjmuje 1397 r. poręczenie za Drogoszem z Chrobrza od Żegoty, chorążego krakowskiego, któremu znów ręczą, za bratankiem, stryjowie: Pełka i Klemens, pisał się często z Przestańska. Wdowa po nim Małgorzata, z synem Zbigniewem, zyskali nakaz działu na szwagrze i stryju Piotrze 1430 roku. Zbigniew darował matce 1446 r. swą stadninę (AGZ. XIII); nie używał on przezwiska Łapki, tak jak i trzej synowie jego: Zbigniew i Stanisław z Lubczy i Woli Lubeckiej, i Niemierza z Woli Lubeckiej, Przestańska i Pełcznicy.

Niemierza otrzymał 1468 r. za żoną Agnieszką Rejówną, łowczanką krakowską, od teścia w 100 grzywnach wieś Niedary, żył jeszcze 1472 r., a w trzy lata potem bracia jego, Zbigniew i Stanisław, dziedzice Lubczy i Woli Lubeckiej, jako opiekunowie jego dzieci, zaczęli proces z Rejami o spłatę 100 grzywien. W 1480 r. ciż stryjowie oddają odebraną od Rejów wieś Żyrniki synom Niemierzy: Jerzemu i Niemierzy.

Jerzy z Pełcznicy, ręcząc za brata, zabezpieczył 1480 r. matce 200 grzywien posagu i wiana na Pełcznicy i Pamięcicach, a 1484 r. obaj razem z matką dają siostrze Zofji, żonie Jerzego z Wierzbicy, połowę Żyrnik w 100 czerw. złotych posagu.

Piotr Łapka z Łapanowa, Kobylca i Rybia, drugi syn Niemierzy, wojskiego, student Uniwersytetu krakowskiego 1409 r., pisarz królewski 1424 — 1425 r., ma nakazany dział z bratową i bratankiem 1430 r., wziął w zastaw Żelazowice 1443 r. od Mszczuja z Skrzynna, świadczył z rodu Drużynów w Krakowie 1446 r. Syn jego Klemens Łapka z Kobylca, Kamienia, Gruszowa, skazany na grzywny za zabicie Prandoty z Łapanowa 1459 r., dochodzi pierwszeństwa praw swych do patronatu w Łapanowie 1463 r., pozwał Jana z Łapanowa o poranienie go w Łapanowie w domu szkolnym 1463 r., świadczył 1469 r. przy wywodzie szlachectwa Radwana (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; A. Krak.).

Jan Łapka z Kobylca, procesuje się 1490 r. z Janem z Zagorzan. Elżbieta z Niewiarowskich Łapczyna, sukcesorka Kostrzeckiego 1504 roku (Wierzb. III. 1143).

Zbigniew Łapka z Kobylca i Rybia, współpatron kościoła w Łapanowie z Jakóbem Lubomirskim 1503 r., mianowany, testamentem tegoż Jakóba, opiekunem Joachima Lubomirskiego, po długim procesie zatwierdzony przez sąd 1521 r., zdaje rachunki z opieki razem z Jordanem, kasztelanem wojnickim tegoż roku (Star. Pr. P. Pom. VI. 204 i 205; Wierzb. IV. 3928). Katarzyna i Krystyna Łapczanki, klaryski w Sączu 1553 r.

Mikołaj Łapka, na Łapanowie dziedzic, wziął 1530 r. w zastaw za 50 grzywien dom na Kazimierzu od Krzysztofa Kwiatoniowskiego (Wierzb. IV. 5718). Mikołaj procesuje 1561 r. Katarzynę Wielogłowską.

Frydryk Łapka z Kierlikówki, wyznaczony 1544 r. przez podkomorzego krakowskiego do rozgraniczenia Królówki od Połomi i Leksandrowej. Paprocki pisze, że trzech braci Łapków, zająwszy się 1543 r. chowaniem zmarłych w czasie wielkiego moru, zebrało znaczne pieniądze.

Stanisław Łapka z Łapanowa i Rybia, zapisał 1545 r. żonie swej, Elżbiecie, córce Jakóba Tęgoborskiego, 400 floren. posagu na połowie swych dóbr (Gr. Sandec. 4 f. 126). Synowie ich: Aleksander i Jakób, byli studentami Uniwersytetu krakowskiego 1557 r. Trzeci syn Jan, wspomniany w wyrokach lubelskich 1585 roku.

Aleksander był pisarzem starosty krakowskiego do spraw żydowskich, umarł 1582 r., pochowany u Ś-tej Katarzyny w Krakowie. Paprocki nazywa go godnym do posług Rzeczypospolitej, a tymczasem dopisek przy nim w Album studiosorum Uniwersytetu krakowskiego, bardzo dla niego niepochlebny.

Jakób, żupnik wielicki 1589 r., z żony Katarzyny, miał syna Adama 1592 roku. Ten sam pewno Adam Łapanowski, obecny na sejmiku w Rzeszowie 1587 r. (Wyr. Lub. 24 f. 343; 32 f. 79 i 412; 49 f. 124 i 164; AGZ. XX).

Frydryk Łapka, dziedzic Pasierbca, w sądeckim i Kamionki, w szczyrzyckim, 1581 r. (Paw.), procesował Dembińskich z Kawęcina i Grudzin, o poddanych 1618 r. Stanisław i Seweryn Łapanowscy, dziedzice Łapanowa 1581 roku (Paw.). Seweryna Łapki córka Barbara, żona Tomasza Kazimirskiego 1598 r. (Wyr. Lub. 75 f. 293).

Jan Łapka, współdziedzic Łukowicy i Zawady, w sądeckim, 1581 r. (Paw.). Synowie jego: Wawrzyniec, Joachim, Jakób, Jan i Zygmunt, dziedzice Łukowicy, Rostoki i Mlecisk 1590 — 1596 roku. Zygmunt, żonaty z Barbarą 1589 r. (Wyr. Lub. 32 f. 247; 40 f. 494; 49 f. 164; 70 f. 620).

Kasper Łapka, żonaty z Reginą 1590 r. Hieronim z Jadwigą 1598 r. Marcina córki: Zuzanna i Katarzyna, 1598 r. (Wyr. Lub. 75 f. 358 i 1021). Piotr za długie lata w wojsku dzielnie przeżyte, otrzymał połowę Kudyjowiec, w starostwie barskim, które posiadał 1629 r. (Źr. Dziej. V). O spadek po Janie Łapce pozwali 1604 r. Kijeńscy Jordana (Gr. Lwows. 359 f. 208). Marcin z Łapanowa Łapka, zmarły 1652 r., ma nagrobek w Łapanowie.

ŁAPANOWSCY h. ROGALA. Paprocki pisze, że są w przemyskim, dokąd się przenieśli z płockiego, gdzie się dawniej zwali Mirosławskiemi. Do nich może należą żyjący w XVIII-m wieku Łapanowscy. Marcin odstąpił sumy swej u Rożna na Mogilnie i Koniuszowej Józefowi i Janowi, braciom rodzonym. Z nich Józef, z Agnieszki, pozostawił syna Antoniego, wierzyciela Schyllera z Bordziakowiec 1782 r. Antoniego, z Marjanny Witwickiej, syn Ignacy, ma sprawy w Wydziale Stanów galicyjskich 1806 r. Inny Józef, żonaty z Zofją Zagórską 1780 r. (M. D. Wąsow.).

ŁAPAREWICZ Florjan, rotmistrz witebski 1792 r.

ŁAPCZYŃSCY h. JELITA odmien. Walenty Łapczyński, syn sołtysa ze Strzałkowa pod Radomskiem, drukarz, za zasługi położone w swym fachu i za odznaczenie się jako żołnierz w bitwach pod Gdańskiem, Połockiem, Wielkiemi Łukami i Pskowem, otrzymał 1581 r. w obozie pod Pskowem szlachectwo z herbem Jelita, do którego adoptował go hetman Zamoyski, a król dodał nad hełmem otwartym rękę zbrojną z mieczem podniesionym do cięcia (M. 123 f. 939; Paprocki).

Walenty osiadł w bełskim, gdzie go spotykamy z żoną, Małgorzatą Dzierążyńską, 1-o v. Wojciechową Dramińską 1589 i 1598 r. (Zs. Bełs.). Seweryn podpisał, z województwem bełskim, elekcję Jana Kazimierza. Córka jego, według Niesieckiego, urodzona z Zuzanny Mukańskiej, Zofja, 1-o v. Kazimierzowa Skorupczyna Padlewska, 2-o v. Janowa Białobrzeska, z dziećmi pozwała 1663 r. Leszczyńskich, o nie wydanie im zastawionego Sołomowa (Woł. VIII A f. 314).

Jerzy Piotr, z żoną Marjanną, dziedzic części Dziewczopola, w przedeckim, 1666 r. (Gr. Przed. 76 f. 307 i 315). Małżonkowie Łapczyńscy dzierżawili Plewice, w nurskim, od Siekierzyńskiego koło 1700 r. Teodor, dzierżawca Wołkowa od Benedyktynek lwowskich 1696 r., procesuje się z Potockim, kasztelanem kamienieckim 1701 — 1708 roku. Antoni Chryzanty, kanonik smoleński, proboszcz u Św. Stefana w Krakowie, autor licznych kazań i wierszy łacińskich w latach 1708 — 1726. Jan, sekretarz poczty w Górze 1779 — 1784 r. (Debit. Czers. 1 f. 112 i 290).

Feliks Ignacy, syn Stanisława, Ignacy, syn Kazimierza, Józef Karol i Kazimierz Grzegorz Jan, synowie Antoniego, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Jan, syn Kazimierza, komornika ziemskiego brasławskiego, wnuk Jana, cześnika brasławskiego, prawnuk Samuela, dziedzica 1721 roku Sienkiszek, w brasławskim, dowiódł szlachectwa 1819 roku, przed Deputacją Wywodową wileńską.

Maciej Ignacy, syn Dominika, wnuk Andrzeja, prawnuk Stanisława, z synem Tadeuszem i wnukami: Romanem Ignacym i Edwardem Leonardem 1842 r., Tadeusz Aleksander, syn trzeci Tadeusza, 1866 r., Aleksander, Sergjusz, Michał, Zofja, Marja, dzieci Edwarda Leonarda, 1871 r., wywiedli się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej.

Była w XIX-m wieku w Galicji liczna rodzina księży unickich tego nazwiska, o których Fora Nobilia wspominają, ale przypuszczalnie do tej rodziny nie należała.

ŁAPICCY na Białorusi. Tadeusz, generał adjutant wojsk koronnych 1795 roku (Gr. Połoc.). Walens Eustachy, syn Telesfora, wnuk Ignacego, wylegitymowany ze szlachectwa w gubernji mińskiej 1836 roku, przeniósł się w kijowskie, gdzie wpisany do ksiąg szlachty razem z synem Michałem Leopoldem 1898 roku (Spis.).

Juljan, literat, krytyk, urodzony w Hancewiczach, dziedzic Bucewicz, w mińskim, skonfiskowanych 1863 r. Michał, dziedzic Hancewicz, w borysowskim, Piotr — Newla, w pińczowskim, Romuald — Marcjanówki, w ihumeńskim, w końcu XIX-go wieku (Teka Kossak.).

Są Łapiccy na Rusi Czerwonej, ale inną stanowią rodzinę. Jan, dziedzic części Beska, miał córkę Annę, 1811 r. wdowę po ks. Janie Buczyńskim, plebanie w Laszkach Murowanych. Siostry Jana: Helena za ks. Janem Jawornickim, plebanem w Besku; Anastazja za ks. Samuelem Krynickim. Aleksy, ur. 1754 r., pleban w Borczowicach, miał braci: Andrzeja, dziedzica części Beska i Jacka, umarł 1826 r., pozostawiwszy, z Anny Żelechowskiej: Katarzynę Buszyńską, Juljannę Paszkiewiczową, Marjannę za ks. Stefanem Grąziewiczem z Dobrej i Jana, plebana w Hermanowicach, zmarłego 1849 roku, po którym, z Rozalji Klimkowskiej: Tekla Żelechowska, Salomea, Antoni i Djonizy, księża (Akta Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Herb Zagłoba v. Zagroba.

ŁAPINOSCY v. ŁAPINOWSCY h. ZAGŁOBA z Łapinosa (Łapinóż), w powiecie rypińskim. Zbrosław z Łapinosa, 1345 r. obecny w Łęczycy w orszaku ks. Władysława łęczyckiego i dobrzyńskiego. Mikołaj świadczy 1355 r. przy lokacji Rypina. Namienta z Łapinosa, świadek w procesie z Krzyżakami 1413 r. (Lites.), a 1434 r. przedstawiciel rodu *Zagrobów*, podpisał przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej dane Jagielle, obioru królem jego syna (Rz. M.).

Marcin, Bartłomiej, Grzegorz i Maciej Łapinowscy, dziedzice Łapinosa Małego (Łapinóżek), w rypińskim, 1564 r. (Paw.). Andrzej Łapinowski, dworzanin prymasa Karnkowskiego 1591 r. (Kor.). W księdze poborowej z 1552 r. Łapinowski z Łapinosa użył pieczęci z h. *Rogala* (Not. Dziadulewicza).

ŁAPIŃSCY h. JELITA z Łap, w ziemi bielskiej, z których wyszli Lubicze. Jan, woźny generał powiatu orszańskiego 1678 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Antoni na sejmiku brasławskim stronnik Leszczyńskiego 1734 r. Onufry i Bonifacy podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 roku (Vol. Leg. VII).

Herb Jelita.

Stefan, syn Adama, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

Marcin z synem Jerzym, Samuel z synami: Wawrzyńcem, Janem i Wincentym, i Bartłomiej z synami: Maciejem, Szymonem, Antonim i Wawrzyńcem, synowie Michała, oraz Jan z synem Bartłomiejem Wincentym, i Bartłomiej z synami: Jerzym i Józefem, synowie Tomasza, wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Samuela, syna Macieja Łapińskiego, dziedzica 1670 r. dóbr Fredamujże i Wiganciszki w Inflantach, dowiedli szlachectwa w Wilnie 1803 r.

ŁAPINSCY h. LUBICZ z Łap, w ziemi bielskiej. Kilkanaście wiosek w okolicy szlacheckiej noszących nazwisko Łapy, odznaczonych różnemi przezwiskami, jak: Wity, Szołajdy, Pluśniaki, Bursięta, etc. etc., zamieszkanych było przez licznie już w XV-m wieku rozrodzoną szlachtę, przeważnie z rodu Lubów idącą. Pierwotnie nazywali się oni Łapami, w XVI-m wieku dopiero niektórzy zaczęli się pisać Łapińskiemi i większość znaczna z czasem przy tym nazwisku została. Patrz *Łapowie*.

Jan, Mikołaj i Adam, synowie Michała Łapińskiego z Łap i Feliks, syn Mikołaja, mają sprawy w Lublinie 1580 i 1584 r. Feliks, czyli Szczęsny Łapa, jest dziedzicem części Łap Bursiąt 1581 r. Wawrzyniec z Łap Witów, Gabrjel, Jerzy, Łapińscy v. Łapowie, synowie Serafina, Leonard, Stanisław, Mikołaj, Walenty, Jan, Michał i Stanisław 1582 r. Michał, Anna, Wojciech, Maciej, Zygmunt, syn Grzegorza, 1591 r. Jan, syn Mikołaja i Mikołaj, syn Macieja, dziedzice Łap Baranków 1591 r. Adam i Jan Łapińscy v. Łapowie, synowie Michała Barana, 1590 — 1598 roku. Mikołaj, Maciej, Wojciech, Tomasz, Andrzej Łapińscy v. Łapowie, synowie Franciszka z Łap Witów, Gabrjel, syn Stefana, Wawrzyniec, syn Mikołaja, 1594 — 1598 r., procesują się w Trybunale lubelskim (Wyr. Lub. 7 f. 104; 11 f. 580 i 614; 16 f. 721; 48 f. 219 i 485; 57 f. 45, 1036, 1140; 72 f. 425; 74 f. 243, 580, 620, 1027; 76 f. 385 i 473).

Herb Lubicz.

Wojtasz z Łap Rechów, miał synów: Stanisława i Michała 1546—1553 r.; Stanisław Wojtasz Łapa z Łap Wojtaszów miał z żony Anny, synów: Jana i Wojciecha Łapów 1589 r. (Mil.; Wyr. Lub. 36 f. 611). Małgorzata, córka Szymona Porowskiego, wdowa po Jakóbie Woytaszu Łapie z Łap Zięcinek Wojtaszów, darowała 1626 r. dobra swe Łapy Zięcinki synom swoim, Szymonowi i Andrzejowi Łapińskim. Szymon, komornik ziemski bielski 1621 — 1626 r., z Anny Świeszewskiej, pozostawił synów: Marcina i Piotra Łapińskich

1648 r. Z nich Marcin, komornik ziemski bielski, dziedzic Łap Wojtaszów 1688 roku (Mil.; Zap. Lub. 25 f. 627).

Jan, syn Wojciecha, sprzedał 1632 r. bratu Wojciechowi część Łap Dembowizny i Rach. Tomasz, syn Bartłomieja, a wnuk Jana, pokwitowany 1703 r. przez Krzewskiego. Jan, towarzysz roty Szmelinga, uległ bannicji, którą sejm 1631 r. z niego i współskazanych zdejmuje (V. L. III f. 338). Anna, córka Florjana, żona Wojciecha Kapicy, syna Stanisława ze Starych Kapic 1698 r. Jan Wawrzyniec, kanonik ołycki i proboszcz kościoła Loretańskiego w Ołyce 1712 r., nabył Płonkę kościelną. Wojciech, kanonik ołycki, proboszcz tykociński 1721 r., uczynił fundację mszalną w Tykocinie. Synowiec jego: Tomasz, były wikary tykociński, proboszcz w Strablach 1721 roku. Maciej, proboszcz domanowski 1729 roku (Mil.).

Jakób Tomasz, syn Macieja i Jadwigi, z żoną, Katarzyną Pomierską, kupili 1714 r. plac na Pradze od Jezierskiego, a sprzedali go razem z dworkiem 1725 r. Oborskim (DW. 65 f. 1241). Mateusz, cześnik bracławski 1741 r. pożyczył 600 dukatów żydom w Ciechanowcu 1751 r., zapisał 200 dukatów Minorytom w Drohiczynie. Żona jego, Petronella z Obiedzińskich, kwitowała 1753 r. Ossolińskiego, którego córka ich, Katarzyna Tomaszowa Brzozowska, procesowała 1756 r. (Gr. Brańskie). Jakób z żoną, Konstancją Twarowską, wwiązany 1765 r. w Lubice; oboje cedują sumę Cholewskiemu 1777 r., a ona już 2-o v. Kajetanowa Jurkowska, nabywa schedę po mężu, od Franciszki Zdrodowskiej wdowy, i od Andrzeja Łapińskiego (Perp. Czers. 33 f. 6; DW. 93 f. 887 i 905; 112 f. 1228).

Ewa z Łapińskich Stypułkowska, córka Tomasza, kwitowała 1780 r. brata swego Mateusza ze spadku po rodzicach. Adam, viceregent ziemski bielski 1776 roku. Franciszek, z żoną Pauliną, kwitują się wzajemnie z Radziszewskiemi 1780 r. (DW. 96 f. 1051). Jakób, syn Mateusza, sprzedał 1786 r. część Łap Leśników i Bocianów.

Michał, syn Pawła i Marjanny Dąbrowskiej, sprzedał 1793 r. część dóbr Zambrzyce Kapusty, Plewki, Nowawieś, stryjecznemu bratu swemu Sylwestrowi, synowi Wojciecha. Antoni, z żoną Marjanną z Falińskich, kwitują 1796 r. Machnackich z procentów z Kunina (DW. 109 f. 975; 111 f. 747).

Andrzej, oficer wojsk polskich 1824 r. Paweł, kawaler Legji Honorowej i Virtuti Militari, porucznik rakietników konnych 1829 r. Franciszek, kapitan artylerji 1829 r. Jan, Piotr i Paweł, pozwani 1611 r. przez Komorowskich o dług (Gr. Przem. 173 f. 1073). Stanisław podpisał uchwały sejmiku w Wiszni 1607 r. Takiż sejmik 1621 r. poleca posłom, aby się wystarali o pomoc dla niego w wykupieniu syna z niewoli. Stanisława i Anny Chmielewskiej córce Zuzannie, oprawił 1619 r. mąż, Jan Hermanowski, 3,100 floren. posagu i wiana na Grochowcach. Zuzanna żyje wdową 1661 r. Zofja z Narajowa, wdowa po Stanisławie, z synem Stanisławem sprzedali część Boratyna Krasickiej 1638 r. (AGZ. XX; Gr. Przem.; M. D. Wąs.).

Paweł, zaślubił 1628 r. w Dobromilu Annę Grobicką, stawił się na popis ziemi lwowskiej 1637 r., zastawił dobra Wojakowskiomu 1639 r. Dzieci jego: Elżbieta, ur. 1632 r.; Anna, ur. 1635 r.; Paweł, ur. 1636 r. (metr. w Dobromilu; M. Zawadz.). Samuel, 1631 r. powiódł poczet na popis w zastępstwie Szpota, wójta buskiego (AGZ, XX).

Andrzej, burgrabia krakowski, dworzanin królewny szwedzkiej Anny 1621 roku, kupił Kruszyn 1622 r., został starostą hamersztyńskim 1623 r. (DW. 46 f. 1540; M. 346 f. 22).

Krzysztof zeznał 1664 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyna Grocholską, córką Piotra i Szumowskiej (Gr. Przem.). Jan i Marcin, i Grzegorz, z ziemią bielską, Jan z województwem lubelskim, Eljasz z księstwem żmudzkim, podpisali elekcję króla Michała. N., dziedzic Przewłoki, w lubelskim, 1676 r. (Paw.). Aleksander w lwowskim 1688 r. Michał, elektor Augusta II-go, z ziemi nurskiej. Wdowa po Franciszku, Krystyna z Żychorzyna Dzianottówna, córka Piotra, kwitowała 1725 r. brata z majątku po rodzicach (Gr. Biec. 151 f. 701). Stanisław, komornik ziemski bracławski 1721 r. Antoni z żoną, Anną Makarewiczówną, zastawni posiadacze Horbaszcz od Kuckiewiczów 1724 r. (Gr. Łuc.). Łapińska wpływa do procesu sukcesorów Branickich 1741 r. (Kij. XI. 830). Dominik, przeor Karmelitów w Chwałojniach w końcu XVIII-go wieku, kaznodzieja słynny w Wilnie 1808 r.

Jan, syn Pawła i Joanny Staniszewskiej, wnuk Kaspra, pozostawił z Barbary Witowskiej, Franciszka i Justynę Józefowę Cieszanowską, którzy sprzedali 1753 i 1765 r. część Michalewic, odziedziczoną po Krystynie z Michalewskich Staniszewskiej, Karnickim (Gr. Przem.). Ta sama pewno Justyna 1796 r. żona Wojciecha Kochlewskiego. Franciszek, dziedzic Łowczówka, z Anny Warzyńskiej, miał synów: Józefa, Antoniego, Michała i Tadeusza, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilzieńskim. Józef z żoną, Rozalją Witowską, kwitował 1780 r. Cybulskiego (Zs. Pilz.).

Antoni Piotr, tytułowany stolnikiem bracławskim, potem mielnickim, ożeniony z Józefatą Żulińską, starościanką nowogrodzką, miał dzieci: Ignacego Kajetana Piotra, ur. 1777 r., Karola, ur. 1779 r., Adama, ur. 1780 r. i Anielę Brygidę, ur. 1702 r. (metryki w Pleśnej), wydaną 1802 r. w Wieliczce za bar. Jana Lewartowskiego (Gr. Krak. Obl. 223 f. 46; A. Krak. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Ignacy, członek Stanów galicyjskich 1828 r., nabył od Łubkowskiego Sułów 1808 r., ożenił się 1-o v. z Józefą z hr. Ankwiczów Antoniową hr. Pinińską, a po rozwodzie z nią 2-o v. z Wiktorją Boczarską. Z pierwszej żony córki: Aniela Antonina, 1820 r. za bar. Jackiem Lewartowskim, zmarła 1855 r, i Franciszka za Ignacym Paprockim, dziedzicem Cieszacinka. Z drugiej — Ignacy Jan Kanty, ur. 1818 r., dziedzic Delastowic, wylegitymowany w Wydziale Stanów galicyjskich 1842 r. i Teofil, ur. 1826 r., żołnierz legjonu polskiego 1848 r., potem emigrant w Turcji. Karol, członek Stanów galicyjskich 1817 r., żonaty z Hjacyntą hr. Drohojowską, dziedziczką Dunkowic i Michałówki, pozostawił: Teresę, Anielę, zmarłe pannami; Karolinę za Kazimierzem Gutowskim i Henryka, urodz. 1806 r., zmałego bezżennie we Lwowie 1853 r.

Adam, porucznik wojsk austrjackich, miał z Tekli z Drohojowskich, 1-o voto Józefowej Ulenieckiej, tylko córkę, zmarłą dzieckiem (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Michał, posiadacz emfiteutyczny Rokitna, zostawił z Ewy z Sobotów, Józefa, Antoniego, Jana, Piotra, Jakóba, Marję, Paulinę, Katarzynę, 1852 r. pod opieką dziada Jana Soboty. Augustyn w Kossowie 1856 r. (M. D. Wąs.).

W Królestwie wywiedli się ze szlachectwa w latach 1836 — 1850: Wojciech, syn Józefa, Paweł Mikołaj i Jan, synowie Szymona, oficera wojsk polskich 1824 r., Paweł Antoni, syn Mateusza, Augustyn, syn Wawrzyńca, Nikodem Tomasz i Jan Karol, synowie Macieja, Andrzej, syn Michała, Mateusz Michał, syn Tomasza, Szymon, syn Józefa, Paweł, Andrzej Tomasz i Konstanty, synowie Antoniego, Tadeusz Djonizy, syn Józefa, Tomasz, syn Macieja, Roman Ignacy Kajetan, Franciszek Józef, Magdalena Juljanna i Tomasz Michał Franciszek, dzieci Teodora, Franciszek Marcin, syn Wojciecha. Antoni i Józef Antoni, synowie Michała, ksiądz Szymon i Kasper, podleśny w Belince, synowie Michała, Jan Józef, syn Michała i Piotr Paweł, syn Wojciecha; 1850 r.: Stanisław, syn Bonawentury; 1851 — 1853 r.: Wincenty, syn Jana Józefa, Jan Paweł i Mateusz, synowie Wojciecha, i Jan Stanisław, synowie Antoniego; 1854 r.: Antoni Konstanty i Józef Emiljan; 1857 r. Juljan Aleksander.

Bartłomiej Ludwik Karol i Józef z córkami: Kamillą Marją i Pauliną Marjanną, synowie Antoniego Dydaka, wnukowie Macieja Sebastjana, prawnukowie Kazimierza Franciszka, wylegitymowali się ze szlachectwa 1850 r. w gubernji podolskiej (Spis.).

Ignacy z synem Janem Ludomirem 1839 r., a Wincenty z synem Janem 1854 roku, obaj synowie Ignacego, wnukowie Jakóba, prawnukowie Wojciecha, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej.

Maciej, Teodor z synami: Lucjanem Joachimem i Gustawem Janem, i Ignacy z synami: Janem, Zenonem, Danielem Romualdem i Grzegorzem, synowie Jana, wnukowie Ignacego, prawnukowie Jerzego, 1849 r.; Zenon, Szczęsny, Leon i Adolf, synowie Jana, 1896 roku, wylegitymowani ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis.).

ŁAPKOWICZ Makary był poborcą myt w kluczach: czartoryskim i żytomierskim. Wdowa po nim, Marusza Mordwinówna, 2-o v. Janowa Miączyńska, pozwała 1591 roku Zofję z Chodkiewiczów, 1-o v. Czartoryską, 2-o v. Sieniawską, o wygnanie jej z majętności, zabranie myt i ruchomości mężowskich (Woł. I f. 53).

z ŁAPKOWA, w kaliskim. Wieś ta już 1507 r. była pustkowiem, a 1579 roku nie istnieje (Paw.). Małgorzata Grzymkowa z Łapkowa procesuje się 1414 roku z Janem z Krosnina, zastawiła 1416 r. połowę Baranowa braciom z Korzkwi, pozwana 1416 roku przez Mikołaja Kotlińskiego o 50 grzywien po mężu (Pis. Dz. Pol. IX).

ŁAPKOWSCY z Łapek na Rusi. Dziś ta wieś nie istnieje. Jan z Łapek 1455 r. obecny na sądach we Lwowie (AGZ. XIV). Stanisław Łapkowski, 1564 r. w orszaku biskupa przemyskiego Herburta. Augustyn, z żoną Urszulą, mają sprawę w Lublinie 1589 r. (Wyr. Lub. 34 f. 1233). Jan stawił się na popis ziemi lwowskiej 1632 r. (AGZ. XX).

ŁAPNICCY (?) Wojciech, z województwem sieradzkim, podpisał elekcję króla Michała, a Hrehory, z województwem wileńskim, obiór Augusta II-go. (Czy to nie Łapińscy?).

ŁAPOWIE v. ŁAPPOWIE h. LUBICZ z Łap, w ziemi bielskiej. Gałęzie tej rodziny pozostałe w Koronie zmieniły swe pierwotne nazwisko na Łapiński; gałęzie osiadłe na Litwie zachowały je z pisownią Łappa. Patrz *Łapińscy*.

Stefan i Jakób, synowie Marcina Łappy, Marcin Łappa i Wojciech Łappa z Daniłowa, 1464 r. występują w aktach wiskich (Mil.). W 1528 r. stawili się na popis następujący ziemianie z Łap: Andrzej Stary, Mikołaj, Jan i Andrzej Andrzejewicze, dziedzice Łap Węglowych, Piotr i Mikołaj Kraskowicze, dziedzice Łap Korczaków, Marek i Marcin, bracia Witowicze, Jerzy i Grzegorz Maciejewicze, dziedzice Łap Witowych, Matych Jakóbowicz, Jakób Janowicz Wojewodzic, Tomek i Stanisław Janowicze, dziedzice Łapów Kwitów, Jan Rachowy Siwy, Szymon i Jan, bracia Stanisławowicze, Zygmunt Pawłowicz, Onk i Paweł, bracia Zygmuntowicze, Jan Janowicz, Maciej Rachowicz, Aleksander i Mikołaj Kucz, bracia Mikołajewicze, Wojtas Szczyrbicz, Jakób i Szczepan, bracia Woydowicze, Wit i Marek, bracia Tomkowicze, Marek i Wojtek Onkowicze, dziedzice Łap Rachowych, Jan Michałowicz i Tomek Linczyc, dziedzice Łap Kosmytek, Marek Rożek, Marek Sasin, dziedzice Łap Żakowych, Mikołaj i Maciej Janowicze, dziedzice Łap Bursicz (Źr. Dziej. XVII).

Herb Lubicz.

Mikołaj, Maciej i Wojciech, synowie i Andrzej, syn Jana, wnuk Andrzeja Stryjca z Łap Wąglów v. Wąglówki, pozwali, o wydzielenie części Łap, Stefana. Tomasza, Serafina i Wojciecha, synów Piotra i Pawła, syna Mikołaja (Kraskowiczów) z Łap Korczaków 1544 roku. Marcin, syn Andrzeja z Łap Stryjców, 1557 r. (Mil.). Stanisław Rządca Łapa, dziedzic Łap Wąglówki 1580 r. (Źr. Dziej. XVII).

Wojciech, syn Andrzeja z Łap Dembowizny, zawarł ugodę 1544 r. z Pawłem z Korczaków (Mil.). Mikołaj, syn Stanisława, dziedzic Łap Dembowizny 1580 r., użył pieczęci z herbem Boleścic odm. 1581 r. (Piekos.). Mikołaj. syn Aleksandra, dziedzic Łap Dembowizny, Wąglowizny, Borku i Łazów 1580 r. (Źr. Dziej. XVII; Wyr. Lub. 7 f. 909).

Marek, syn Jakóba, 1544 r., Wojciech, syn Tomasza, 1545 r., dziedzice Łap Kośmytek, Wojciech, syn Macieja z Łap Łynek, czyli Kosmytek 1577 r. (Mil.). Grzegorz, syn Macieja, z Łap Witów 1545 roku. Walenty, współdziedzic Łap Witów i Bursiąt, a Franciszek, syn Piotra, Łap Witów 1581 r. (Mil.; Źr. Dziej. XVII).

Wit, syn Tomasza i Jakób Woydowicz z Łap Rechów 1545 r. Maciej, syn Stanisława, z Łap Rechów Dembowizny 1545 r. Aleksander, syn Mikołaja, Maciej, Wojciech i Mikołaj, synowie Stanisława, Michał, Jan i Andrzej, synowie Filipa z Łap Rechów i Maciej, syn Jana, z Łap Bursiąt, dopełnili działu dóbr 1547 r. (Mil.).

Leonard, syn Macieja z Łap Zięciów 1548 r., Marcin, syn Marka z Łap Zięcinek 1557 r. Mojżesz Łapa, syn Michała, 1558 r. Paweł, syn Mikołaja, z Łap Łaziów działa 1565 r. w Brańsku w imieniu braci swych: Rafała, Stanisława, Wacława, Wawrzyńca i Macieja (Mil.).

Michał, syn Wojciecha, z Łap Szołajd Wojtaszowiąt, 1565 r. Wawrzyniec, syn Andrzeja, z Łap Szołajd 1557 r. Szymon, syn Stanisława, z Łap Szołajd, działa 1554 r. w imieniu Grzegorza, Wojciecha i Mojżesza, wnuków swoich po synie Marku (Mil.).

Wojciech, syn Macieja z Łap Pluśniaków 1548 r. Wojciech, syn Macieja, i Marcin, syn Zygmunta, Łapowie Pluśniaki 1598 r.; Adam, syn Mikołaja i Jakób, syn Wojciecha, Łapowie, współdziedzice Łap Pluśniaków 1598 r. (Wyr. Lub. 76 f. 196 i 467).

Michał, syn Jana z Łap Bursiąt, 1548 r. Maciej Bursza v. Goździk 1557 roku, darował dobra swoje Łapy Bursięta synom: Marcinowi, Janowi, Feliksowi, Kasprowi, Tomaszowi, Stanisławowi i Mikołajowi, nie żył już 1565 r. Mikołaj Łapa jest 1580 r. dziedzicem części Łap Bursiąt. Marek, Stanisław i Jakób Łapowie, synowie Feliksa i Wojciech, syn Kaspra, występują w Lublinie 1598 roku (Mil.; Wyr. Lub. 76 f. 816).

Wyroki Trybunału lubelskiego z lat 1580 — 1598 wspominają licznych bardzo Łapów. Mikołaj, syn Aleksandra, Mikołaj i Walenty, synowie Mateusza, Krzysztof i Maciej, synowie Zacharjasza, 1580 r. Zygmunt, syn Wojciecha, Grzegorz, Paweł i Maciej, synowie Jana. Jan, syn Michała. Adam z córkami: Dorotą i Reginą, z Zofji Samborówney, ma sprawy z Mikołajem, synem Michała, 1589 r. Wincenty, syn Mikołaja, Andrzej, syn Wojciecha i Stanisław, syn Mikołaja, 1589 roku. Andrzej, syn Jana, Jan, syn Filipa, Stanisław, Adam i Jan, synowie Michała, Adam, syn Wojciecha, Tomasz, syn Michała, Mateusz, Ewa, Jan, Teofil, Małgorzata, Anna, Jan, współdziedzice Łap 1590 i 1598 r. Mikołaj, Katarzyna, Piotr, Jan, 1594 r. Maciej i Stanisław, synowie Stanisława, Stanisław i Jakób, synowie Bartłomieja, Jan i Stanisław, synowie Mikołaja, Adam, syn Pawła, 1598 roku. Jakób, syn Wojciecha, 1599 r. (Ks. 7 f. 909; 11 f. 712; 18 f. 443; 31 f. 549; 36 f. 254, 285 i 763; 42 f. 392, 459 i 575; 57 f. 265; 76 f. 196, 353, 467, 542, 784 i 816; 79 f. 45).

Bogusław Łapa, syn Serafina z Łap Barwików, 1598 roku w Brańsku (Mil.).

Matjasz Łappa otrzymał 1566 r. Starzynki, w mińskim, nabył 1567 roku Jankowszczyznę, 1569 r. Kopaczewszczyznę. Synowie jego nabyli 1599 r. Łukawiec. Wnuk jeden, Ławryn, nabył 1635 r. ziemie pod Witebskiem i osiadł w mieście. Prawnukowie Ławryna uzyskali zniesienie abusum szlachectwa 1748 i 1751 roku, a potomkowie dowiedli szlachectwa w końcu XVIII-go wieku (Herb. Witebs.). Jana, strażnika mińskiego, córka, Anna Giedyminowa, odziedziczone po ojcu Starzynki zapisała synowi swemu, Ignacemu Walerjanowi, który je cedował 1792 r. bratankowi (Gr. Krak. 409 f. 275).

Krzysztof, miecznik trocki, elektor Jana III-go z powiatu oszmiańskiego. Jakób, 1698 r. w orszańskim. Józef, koniuszy smoleński i deputat na Trybunał 1759 r., łowczy smoleński 1765 — 1774 r.

Antoni Białojezierski Łappa, horodniczy starodubowski i poseł 1764 r., sędzia ziemski starodubowski 1765 r., podpisał konfederację litewską i generalną warszawską 1764 r. (V. L.), posłował 1768 r., umarł 1786 r. (ML. 30 f. 1131). Tomasz, pisarz grodzki 1759 r., podstarości 1777 r., pisarz ziemski starodubowski 1786 roku, dziedzic Syrutan, dla odgraniczenia których od Uciany, wyjednał od

sejmu 1775 roku wyznaczenie komisji (V. L. VIII f. 473). N., podczaszy starodubowski 1765 — 1769 r. Józef, podstoli i podstarości starodubowski 1780 roku. Dominik, regent ziemski starodubowski 1784 r., dziedzic Rudobiełki v. Karpiłówki, w bobrujskim. Syn jego Aleksander, marszałek powiatowy bobrujski, następnie gubernjalny miński 1859 r., zesłany na Sybir 1863 r., dokąd mu towarzyszyła córka Marja, poślubiona tamże Pawłowi Korewie, zmarła w Warszawie 1907 roku.

Antoni, dziedzic Bujwidziszek, maszałek powiatowy trocki 1805 — 1807 r. Tekla, starościanka dorohobuska, wyszła za Piotra Możejkę Korzeniowskiego 1815 roku. Antoni, dziedzic Bojarel, w święciańskim, 1880 r. Wiktorja, zamężna Dubielewska, dziedziczka Syrutan 1882 r. Dominik dziedzic Chołopienicz, w bobrujskim, ożeniony z Adelą Bułhakówną, córką Ignacego i Teresy ze Śliźniów 1882 r. Alina z Berezowskich Łappowa, dziedziczka Hostomla, sprzedanego przymusowo 1863 r., zmarła 1905 r., pozostawiając dwóch synów i córkę za Józefem Jankowskim. Emilja, żona Stanisława Majkowskiego 1905 r.

ŁAPSCY. Petronella z Piotrowskich Łapska, kwitowała 1589 r. w Przedczu Dąmbskiego (Gr. Przed. 37 f. 5). Krystyna z Łapskich, 1-o v. Mikołajowa Kranosielska, 2-o v. Pawłowa Baybuzina, 3-o v. Mikołajowa Hurkowska, bannitowana z instancji Elżbiety Godeckiej za zagarnięcie w czasie wojennym wielu gruntów z dóbr Krasnesioło 1668 r. (Woł. VI. D f. 11).

z ŁAPSZOWA, patrz *z Ławszowa* i *Slądka.*

ŁAŚCISZEWSCY zwykle ŁAJSZCZEWSCY h. ŚLEPOWRON z Łajszczewa v. Łaściszewa, dziś Łajszew, w ziemi sochaczewskiej. Stanowili jedną rodzinę z Jaruzelskiemi. Maurycy i Mikołaj Łajszczewscy Węgrzynowie i Paweł, dziedzice Łajszczewa pod Jeruzalem, Hipolit, współdziedzic Wędrogowa 1579 r. Ciż — Maurycy i Mikołaj, i Ambroży, dziedzice Jeruzala 1579 r. (Paw.). Feliks, syn Mikołaja, student Uniwersytetu krakowskiego 1569 r. Jan, syn Hipolita, zabezpieczył sumę żonie, Annie Boskiej, 1591 i 1593 roku na Łajszczewie i Wędrogowie, nabył od Grzegorzewskiego 1620 r. plac w Lichanicach, który sprzedał 1622 r. Miedzechowskiemu (Perp. Czers. 1 A f. 205 i 312; 6 f. 111 i 474). Anna, wdowa po Mikołaju Wręckim 1617 r. (A. Kamien.). Katarzyna zeznała zapis dożywocia z mężem, Andrzejem Zastruskim (Perp. Czers. 6 f. 87).

Herb Ślepowron.

Feliks, komornik graniczny sochaczewski, zapisał 1612 roku sumę na Staropolu Annie Błędowskiej (DW. 40 f. 2469). Feliksa synowie: Jan, Feliks Adaukt, czyli Szczęsny Zbożny i Mikołaj. Może też bratem ich był Sebastjan, Jezuita, kaznodzieja Władysława IV-go, zmarły 1635 r. Jan podpisał, z ziemią sochaczewską, elekcje Władysława IV-go i Jana Kazimierza, sprzedał 1635 r. bratu Feliksowi część dóbr Łajszczew, Staropole, Jaruzel i Potok (Zap. Lub. 35 f. 5).

Feliks, podstarości łucki, został podsędkiem ziemskim sochaczewskim 1644 r., podpisał, z ziemią sochaczewską, elekcje Władysława IV-go i Jana Kazimierza, poseł na sejm 1653 r., wybierany do różnych komisji sejmowych, żył jeszcze 1655 r. (M. 189 f. 167; Zap. Lub. 45 f. 21; V. L. IV).

Mikołaj, podstarości sochaczewski 1627 r., pisarz ziemski rawski 1629 r., sekretarz królewski, sędzia ziemski rawski 1637 r., kasztelan sochaczewski 1644 roku, stały poseł na sejmy w latach 1627 — 1642, deputat na Trybunał radomski, do kwarty rawskiej, lustrator Rusi i Wołynia, marszałek dworu prymasów, Wężyka i Łubieńskiego, starosta łowicki, elektor królów: Władysława i Jana Kazimierza, zaślubił 1-o v. 1621 r. Barbarę z Skrzynna Duninównę, kasztelankę żarnowską, zmarłą 1649 r., pochowaną w Łowiczu, a 2-o v. Małgorzatę Masłowską, zmarłą 1651 r., pochowaną u Jezuitów w Kaliszu, wykupił część dóbr Łajszczewskich od Edwarda von Zomhausena 1629 r., kupił spichlerz od Stamirowskiego 1638 r., sprzedał Strzyżew Krzyckiemu 1646 r., umarł 1655 r., pozostawiwszy z pierwszej żony syna Sebastjana i kilka córek, z których jedna była zakonnicą; Dorota wyszła za Jana Łopackiego, chorążego zakroczymskiego 1655 roku, inne, według Niesieckiego, także za mąż powychodziły (M. 177 f. 280; 189 f. 167; 191 f. 50 i 53; DW. 47 f. 2401 i 2637; 48 f. 464; 49 f. 746; 50 f. 1308; Vol. Leg. III i IV).

Sebastjan, sekretarz królewski, elektor Jana Kazimierza z ziemi sochaczewskiej, stolnik sochaczewski, umarł w końcu 1658 r., ożeniony był z Dorotą z Nieborowa, 2-o v. Piotrową na Sycynie Kochanowską, kasztelanową radomską. Syn ich Maciej, podczaszy sochaczewski i deputat rawski na Trybunał lubelski 1687 r., nominowany chorążym sochaczewskim 1688 r., nie utrzymał się na tym urzędzie i dopiero 1701 r. zostaje podkomorzym, a 1714 r. kasztelanem sochaczewskim, umarł 1715 r. W skutek ugody z przyrodniemi braćmi Kochanowskiemi, 1699 r. objął Sycynę. W 1695 r. otrzymał konsens na wykup Korabiewic i Szczawina od Kowalkowskiego, 1698 r. konsens na cesję starostwa nieszawskiego. Żon miał dwie: Zofję z Pakosławia Pakosławską v. Pękosławską i Elżbietę z Brodku Brodecką, chorążankę bełską, wdowę po Aleksandrze Dominiku Bełżeckim, zmarłą bezdzietnie. Z pierwszej żony córki: Barbara, 1-o v. za Adrjanem Kuczborskim, 2-o v. za Karolem Łaszowskim, podstolim pomorskim, 3-o v. za Andrzejem Drohojowskim 1723 r., z którym się rozwiodła, 1730 r. nabyła Pilicę, a 1732 r. Głowczyn i Głowczynek od Zdziarskich, i Beata Anna, żona Stefana Mikołaja Szwykowskiego, starosty onyszeńskiego, sędziego grodzkiego wileńskiego 1709 roku.

Syn Mikołaj, bezdzietny z żoną, Katarzyną z Mokronosa, 1-o v. Janową Szamowską, skarbnikową łęczycką, 3-o v. Andrzejową Głębocką, wojewodziną rawską 1720 r. (Zap. Lub. 63 f. 17 i 1399; 67 f. 505; 68 f. 613; DW. 59 f. 528; 61 f. 1088; Perp. Czers. 21 f. 340; 22 f. 231; Gr. Sanoc. 77 f. 910; Sig. Ręk. Oss. 136 f. 80 i 143; 138 f. 10; 262 f. 81; Sig. 19 f. 222; Gr. Bełs. 101 f. 149; 131 f. 255; Gr. Krak. 345 f. 1232; Obl. Gr. Krak. 201 f. 2001; M. D. Wąs.).

Siostrą pewno Macieja była Barbara, żona Dominika Józefa Kochanowskiego 1679 r. Sebastjan z rawskiego, elektor króla Michała. Marcin na Staropolu z sochaczewskiego, elektor Jana III-go. Anna zapisała dożywocie Stanisławowi Skulskiemu 1670 r. Annie zabezpieczył 1695 r. posag mąż, Franciszek Bo-

ski, podstoli rawski. Jakób, syn Wojciecha, sprzedał 1697 r. część dóbr Błotnickim (DW. 54 f. 1841; 59 f. 730; Perp. Czers. 14 C f. 333).

Rodzinę tę pisano także czasem Łaszczewski. Może więc do niej należeli następujący Łaszczewscy: Stanisław, zmarły 1650 r., po którym królewszczyzny otrzymał Zawadzki (Gr. Lwows. 230 f. 65). Stanisław 1666 r. zyskał wyrok bannicji na Przeorskiego w Trybunale Piotrkowskim. Jan z województwa ruskiego, elektor Leszczyńskiego 1733 r. Stefan z żoną, Katarzyną Maniewską, 1761 roku przypozwany w sprawie krydalnej Jordana (Gr. Krak.; M. D. Wąs.)

Ignacy, posiadacz Zniesienia, miał, z Anny Gąsiorowskiej, synów: Kaspra, zmarłego dzieckiem 1780 r. i Kaspra Stanisława, ur. 1783 r. (metr. w Janowie pod Trembowlą). Ignacy legitymował się ze szlachectwa 1783 r. w Wydziale Stanów we Lwowie, ale sprawy nie dokończył. Był on synem Marcina i Marjanny Grodzickiej, a wnukiem Stefana i Anny Piotrowskiej (Gr. Trembow. 301 f. 91; M. Dun. Wąsow.).

ŁASCY h. KORAB z Łaska, w powiecie szadkowskim. Wojciech z Krowicy i Łaska, bliski krewny Jana z Radliczyc, biskupa krakowskiego, kasztelan lędzki 1407 r., zaświadczył w Sieradzu szlachectwo swego klejnotnika, a już 1396 i 1407 roku miał porobić różne zapisy kościołowi w Łasku, ożeniony z Katarzyną Gruszczyńską, chorążanką sieradzką, zmarłą 1424 r., pochowaną u Dominikanów w Sieradzu, umarł w dobrach swych Smarszewie 3-go Marca 1417 r., pochowany przez syna Jana u Minorytów w Kaliszu, miał między innemi synów: Peregryna (Pielgrzyma), Michała z Krowicy, kanonika krakowskiego i gnieźnieńskiego, plebana w Chartłupi 1398 r., scholastyka gnieźnieńskiego 1399—1418 r. i Jana.

Herb Korab.

Peregryn z Krowicy i Łaska, student Uniwersytetu krakowskiego 1404 r., z kanonika gnieźnieńskiego kanonik regularny w Trzemesznie, obrany proboszczem trzemeszeńskim 1438 r, wyrobił na soborze bazylejskim dla proboszczów tytuł opatów, zrzekł się opactwa 1444 r., przebywał na dworze księżnej Mazowieckiej, wrócił do klasztoru, gdzie mu zakonnicy robili trudności w przyjęciu, umarł w Trzemesznie 14-go Stycznia 1450 r.

Jan Łaski z Krowicy i Łaska, chorąży mniejszy sieradzki 1417 r., otrzymał pozwolenie królewskie 1422 r. na założenie we wsi Łasku miasta na prawie średzkim, oddał 1438 roku synowej Andrzejowej wieś Piotrowice za jej pieniądze posagowe, które wziął na drogę do Jerozolimy, dziedzic Krowicy 1443 r., z dziedzicami drugiej Krowicy i Chlebowskiemi Korabitami zawarł ugodę o patronat w Chlewie, umarł 30-go Maja 1451 r., pochowany w Łasku, pozostawiwszy z żony Anny, zmarłej 1448 r., synów: Andrzeja, Jana, Macieja i Peregryna.

Jan, kanonik regularny w Trzemesznie, umarł 1483 r.

Peregryn, student Uniwersytetu krakowskiego 1459 r., następnie pleban w Łasku, zrzekł się tej parafji 1483 r.

O Macieju nic nie wiemy, ale widoczne z aktów, że potomstwa nie zostawił.

Andrzej, dziedzic Łaska, ożenił się 1438 r. z Barbarą, córką Jarosława z Rembieszowa, z rodu Grzymałów i Klichny z Tuliszkowa, wraz z braćmi pochował 1451 r. ojca w Łasku, drugą żonę miał z rodu Nowinów, jak widać z wywodu szlachectwa syna Jana umarł 15-go Kwietnia 1476 r. w Łasku, pozostawiwszy synów: Jarosława, Andrzeja, Michała i Jana, i kilka córek, z których Anna była żoną Zawiszy Małyńskiego 1495 r., żyła jeszcze 1531 r., a druga Anna, 1-o v. za Rafałem Łobodzkim, 2-o v. za Feliksem Kościelskim 1526 r. Szwagrem (gener) arcybiskupa Jana, nazwany 1520 r. Stefan Powidzki, znane jednak jego żony dwie, z których żadna nie była siostrą, ani też bliską Łaskich, on sam zaś neofita był adoptowany do rodu Korabiów przez prymasa. Wszyscy czterej bracia, po zrzeczeniu się parafji w Łasku przez stryja ich Peregryna, prezentują razem z Janem z Łopatek i synowcami jego rodzonemi, Marcinem i Jakóbem z Krowicy, nowego plebana do Łaska 1483 r. (MP. III f 264; Pom. Dz. W. Śr. XVI. f. 665, 784; Kor.).

Jarosław, najstarszy syn Andrzeja z pierwszej żony, wojski mniejszy sieradzki 1488 r. i poborca 1502 r., wojewoda łęczycki 1506 r, a sieradzki 1511 r., zmarły w końcu samym 1521 r., ożenił się z Zuzanną z Bąkowej góry, córką Zbigniewa Bąka, kasztelana rozpierskiego, wdową po Mikołaju z Rossoszycy. Rodzeni wujowie żony, Piotr z Bnina, biskup, i Maciej, wojewoda poznańscy, pozwali go o porwanie jej i gwałtowne poślubienie, ale proces przegrali 1487 roku. Brał udział w wyprawie wołoskiej 1497 r., był posłem 1502 i 1505 r., wynagrodzony za wydatki na koronacji i poselskie 35-ma grzywnami, a za drugim razem 30 grzywnami, otrzymał 1502 r. na jeden raz prawo patronatu kościoła w Szadku i konsens na wykup młyna w Szadku, wraz z bratem Janem adoptowali 1504 r., do rodu Korabiów, Macieja Cymermana, burgrabiego gdańskiego i ks. Mikołaja Czepela z Poznania, obaj też wyjednali t. r. jarmarki dla Łaska; wykupił Bolesławiec z 12-ma wsiami od Szafrańca i zyskał przyznanie na nim należnych od króla sum 1506 r., był opiekunem córki owdowiałej Glinczyny i wnuczek 1507 r.; razem z Janem otrzymał dom w Piotrkowie na przedmieściu w dożywocie 1508 roku, a na wieczność Wronowice, Janowice i Męcką wolę, które ma wykupić od Jana Kobylińskiego 1511 r., wykup nastąpił 1513 r.; pozwał Zarembę, wojewodę kaliskiego, o Strzałków należny mu prawem bliskości po Denowskich 1518 r., trzymane w zastawie od Kurozwęckich Borzysławice z zamkiem i dziewięciu wsiami oddał w zastaw Sokołowskim 1520 r.; wraz z synem Hieronimem otrzymał na jeden raz prawo patronatu kościoła w Koninie 1520 r.

Z wymienionej żony miał Jarosław synów: Hieronima Jarosława, Jana i Stanisława, i corki: Annę, 1-o v. żonę Jakóba z Glinek, starosty wiskiego 1504 roku, 2-o voto Mikołaja z Kościelca 1509 roku, w końcu wojewody brzeskiego; Zuzannę za Marcinem Myszkowskim, stolnikiem krakowskim, w końcu kasztelanem wieluńskim, wyposażoną 1512 r. tysiącem czerw. złot.; Jadwigę, zakonnicę w Strzelnie 1518 r. i Katarzynę, za Janem z Tenczyna, miecznikiem krakowskim 1520 r., w końcu wojewodą sandomierskim, wyposażoną 3,000 floren., żyjącą wdową 1551 r. (St. Pr P. Pom. VI 108; VII. 221; Wierzb. I. 1861 i 1864; III. 101, 514, 581, 659, 671, 1282, 1527, 1672, 1864, 2169, 2481, 2652; IV. 194, 489, 929, 1050,

1969, 3259, 3352; Teka Paw. I.; Zap. Lub. 32 f. 90; M. 21 f. 90; 23 f. 820; 25 f. 150; 28 f. 20; 30 f. 173; 31 f. 305; 34 f. 275; 40 f. 1; 77 f. 407; 79 f. 479).

Hieronim czyli Jarosław, nauki przechodził w Bononji, władał biegle kilkoma językami, rycerz jerozolimski i dworzanin królewski 1519 r., zostaje krajczym koronnym 1520 r. i w nominacji nazwany dworzaninem królewskim, jerozolimskim, Galji, Hiszpanji, angielskim, portugalskim, afrykańskim rycerzem i bohaterem. Wszystkie te kraje zwiedził i w nich się odznaczył. Wojewodą inowrocławskim został w samym początku 1522 r., sieradzkim w Grudniu 1523 r., ożeniony był z Anną Kurozwęcką, córką Adama, dziedziczką Rytwian i Borzysławic, która kwitowała 1520 r. z opieki Mikołaja Cikowskiego, a 1521 r. procesuje się z Kurozwęckiemi i odbiera Biedrzychowice od Lanckorońskiego, a Wojnę od Pileckiego. Hieronim, 1520 roku wysłany w poselstwie do cesarza Karola V-go, odkupił 1521 r. Rytwiany, sprzedane przez żonę Kościeleckiemu i zapisał je 1523 r. żonie, zabezpieczając równocześnie 2,000 floren. posagu, wyjednał 1523 r. wolności od różnych opłat dla Łaska na 15 lat; wybierając się za granicę kraju i w poselstwie do Francji, do cesarza i dalej pożyczył 400 fl. od ks. Czaszyńskiego, dziekana łowickiego, i oddaje mu w zarząd Łasko, Stryków, miasta, Górę i inne wsi przynależne, i rozporządza majątkiem w następujący sposób. Żonie przyznaje Rytwiańskie dobra, córce Jadwidze 5,000 floren., spodziewanemu potomkowi, gdyby była córka, 4,000 floren. i wtedy Jadwidze zmniejsza przeznaczony posag do 4,000 florenów, a dobra ziemskie braciom; gdyby zaś urodził się syn, to jemu zapisuje cały majątek nieruchomy; wieś Lucjanowice darowuje domownikowi swemu, Janowi Branickiemu, kanonikowi gnieźnieńskiemu, i przyznaje 3,000 florenów długu siostrzenicy swej, Katarzynie z Glinków Potulickiej.

W latach 1525 i 1526 pożycza od szwagra Myszkowskiego i spłaca mu 11,000 floren., i pozwala Russockiemu, kasztelanowi biechowskiemu, wykupić Borzysławice od Sokołowskiego.

W 1524 r. wziął w zastaw za 16,000 florenów Mrokowo z 11-ma wsiami i połowę Głowaczewa z 6-ma wsiami od Mikołaja Mrokowskiego, kasztelanica warszawskiego. W akcie tym już tytułowany starostą malborskim, podczas gdy przysięgę na to starostwo składał w Lipcu 1525 r., a przywilej otrzymał dopiero 1-go Sierpnia.

Starostwo to było w posiadaniu Stanisława Kościeleckiego od 1517 r. Kościeleccy używszy wpływu Bony, przeparli wpływ prymasa Łaskiego i Hieronim przy starostwie malborskim się nie utrzymał.

W 1527 r. kwitował Piotra Kmitę z opieki nad Kurozwęckiemi i zawarł z nim ugodę co do różnych pieniężnych pretensji. W tymże czasie udał się na Węgry, gdzie całą siłą swego rozumu i majątku poparł Jana Zapolyę przeciw cesarzowi Ferdynandowi, wyjednawszy nawet w Konstantynopolu 1528 r. pomoc zbrojną Turków. Otrzymał za to od Zapolyi zamek i miasto Kesmark, i został wojewodą siedmiogrodzkim. Przybywał od czasu do czasu z Węgier do kraju, gdzie 1530 r., wraz z żoną, oddał dom w Krakowie po Kurozwęckich w dożywotni zastaw Szydłowieckim, 1531 r. przeprowadził z bratem Stanisławem dział dóbr Łask, Stryków i innych; darował 1532 roku Męcką Wolę Sebastjanowi Falibowskiemu.

W czasie drugiej podróży do Konstantynopola w sprawach króla Jana Zapolyi, niechętni mu Węgrzy, zazdroszcząc znaczenia, zdołali go oczernić przed królem, tak, że mu odebrał województwo siedmiogrodzkie, a następnie uwięził, i dopiero po długich staraniach panów polskich i listach króla Zygmunta uwolnił go z więzienia 1534 r. Oburzony Łaski niewdzięcznością królewską przerzucił się na stronę cesarza.

W 1536 r. wraz z żoną dopisuje 600 floren. na Wojczy Bonerowi do dawnego długu; 1539 r. otrzymał starostwo rożańskie i makowskie, ale z zachowaniem dożywocia na rożańskim Jakóbowi z Rzwienia, umarł 1542 r. wkrótce po powrocie z poselstwa z Konstantynopola, odprawionego od cesarza Ferdynanda, nie bez podejrzenia otrucia.

Wdowa po nim, dziedziczka Bąkowej góry z przyległościami, Bęczkowic, Osieka, żyła jeszcze 1553 r. Opiekunowie jego dzieci Jan z Tęczyna i Seweryn Boner, oddali 1543 r. dobra węgierskie w zarząd Florjanowi Zebrzydowskiemu. Dzieci tych znamy czworo: Hieronima, zmarłego dzieckiem 1532 r.; Wojciecha czyli Olbrachta; Jadwigę, żonę Andrzeja Ciołka z Żelechowa 1543 r. i Barbarę, nie zamężną 1557 r., następnie 1559 r. żonę Gabrjela Hornostaja, w końcu wojewody brzeskiego litewskiego (Wierzb. IV. 2971, 3299, 3446, 3550, 4362, 4399—4406, 4443, 4718, 4727, 4729, 4734. 4909, 4910, 5132, 6189, 7026, 7285; M. 34 f. 290 i 348; 37 f. 103, 167 i 376; 47 f. 23, 27 i 194; 51 f. 212; 55 f. 254; 71 f. 102; 89 f. 484; 93 f. 292; 95 f. 42; St. Pr. P. Pom. VI. 190; Rad. Inscr. Decr. IX f. 526; Zs. Wiśl. I f. 817 i 892; Gr. Sandec. 2 f. 595, 597 i 612; Paw.).

Wojciech, zwany zwykle Olbrachtem, za młodu wplątał się w herezję, której się wyrzekł 1569 r., wojewoda sieradzki 1566 r., kwitował opiekunów z opieki 1551 r., odstąpił Gorzkowic z przyległościami siostrze, Jadwidze Ciołkowej 1557 roku, zastawił 1559 r. Rytwiany, Łubnice i Kezmark za 17,000 floren. Boguszowi, wojskiemu lubelskiemu, następnie 1560 — 1561 r. Rudniki, Zawadę, Okrągłą, Ostrów i Dziewiątle Tarnowskiemu. Zastawy te poczynił dla zebrania pieniędzy na wyprawę wołoską, którą przedsięwziął 1561 r. z dobrym skutkiem, bo pobiwszy wojewodę Aleksandra, osadził na tronie hospodarskim Jakóba Heraklidesa Bazylikosa. Otrzymał za to od Jakóba w dziedzictwo Chocim z okręgiem. Nie długo jednak pozbawiony Chocimia przez niewdzięcznego przybłędę, wyprawił się drugi raz na Wołoszczyznę, mimo wydanego zakazu królewskiego 1563 roku i odebrał Chocim już Stefanowi wojewodzie. Wrócił do kraju 1564 r., sprzedał Szczeki, w sandomierskim, 1565 r., pogromił Tatarów pod Oczakowem i odebrał im ogromny jassyr 1568 r, kupił Łask od stryjecznego brata Mikołaja 1569 roku, wyjednał dla żydów z Ostroga wolności od ceł 1570 r., wysłany 1573 roku wraz z innemi w poselstwo do Francji po Henryka Walezego, otrzymał 1574 r. bezprawny przywilej na starostwa: warszawskie i lanckorońskie, to ostatnie w posiadaniu Wolskich.

Po ucieczce Henryka, stronnik Maksymiljana, przebywał w Wiedniu, ale zagrożony utratą starostwa lanckorońskiego, które król Stefan kazał 1576 r. zwrócić wdowie Wolskiej, wrócił do kraju, przeprosił króla i utrzymał się przy starostwie 1579 r., które następnie 1585 r. cedował Wesseliniemu.

W 1581 r. otrzymał konsens na nabycie starostwa spiskiego, a 1588 roku

starostwo marienburskie w Liwonji, 1600 r. zapisał synowi Janowi Olbrachtowi dobra Januszpolskie, umarł 1605 r.

Olbracht trzy razy ponawiał śluby małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Katarzyna Buczyńska z Olszyn, wdowa po Jerzym Seredym. Drugi raz zaślubił 1564 r. już blisko 50-cio letnią Beatę z Kościeleckich, wdowę po ks. Ilji Ostrogskim. Tę zaraz zamknął w Kezmarku i nie wypuścił aż zmuszony 1576 r. W kilka miesięcy po uwolnieniu umarła Beata 1576 r. w Koszycach. Trzeci raz ożenił się wojewoda z Francuską Sabiną de Sévé, która żyła wdową jeszcze 1620 roku, a poprzednio 1611 r. wystawiła w Łasku grób bratu, archidjakonowi gnieźnieńskiemu, ks. Wincentemu de Sévé. Dzieci znanych pozostało czworo: Marja Izabella, 1-o v. Piotrowa Feliksowa Żelska, starościna dobrzyńska, 2-o v. Stanisławowa Nerska; Leonora, żona Augustyna Dobieckiego, który sprzedał 1622 r. Dobiecin, w sieradzkim, Krosnowskiemu; Jan Hieronim, ożeniony z Jadwigą Daniłowiczówną, chorążanką lwowską, 1-o v. Michałową Stanisławską, podkomorzyną podolską, zmarły bezdzietnie i Jan Olbracht (M. 79 f. 472; 90 f. 173; 96 f. 442; 108 f. 220; 125 f. 405; 384 f. 50; Wyr. Lub. 2 f. 669; 28 f. 707 i 1009; 33 f. 455; 46 f. 117 i 198; 50 f. 135; Zap. Lub. 2 f. 699; 3 f. 622; 4 f. 121; 7 f. 270; 12 f. 71; 14 f. 245; 22 f. 220; Gr. Krak. 41 f. 14, 20 i 24; Woł. I f. 19, 31 i 538; AGZ. X 1283, 1284 i 1545; Gr. Ant. f. 119–132; Bielski; Orzelski).

Jan Olbracht, wojewodzic sieradzki, sprzedał 1603 r. dobra Jampolskie, w krzemienieckim, ks. Zbaraskiemu, umarł 1607 r., pozostawiwszy, z Barbary Bykowskiej, wojewodzianki sandomierskiej, jedynego syna Jana, ostatniego z rodziny, dziedzica Łaska, małoletniego 1607 r., bezdzietnego z Anną Wierzbowską, 2-o v. Samuelową Stanisławową Nadolską, zmarłą 1660 r. (Woł. I f. 574, 775, 1444 i 1203; Zap. Lub. 14 f. 251; 23 f. 136).

Stanisław, za młodych lat miał zwiedzić Palestynę i zostać tamże, jak brat Hieronim, rycerzem Grobu jerozolimskiego, ale go z tym tytułem w aktach nie spotkałem, następnie zwiedzając Europę, walczył w orszaku Franciszka I-go i miał być wzięty z nim razem do niewoli pod Pawią 1525 r., jest znów w kraju w 1527 r., kasztelan przemęcki 1538 r., został po bracie wojewodą sieradzkim 1543 r. Na instancję stryja Jana, otrzymał Stanisław razem z bratem prawo patronatu na jeden raz kościoła Ś-go Jerzego w Gnieźnie 1521 r., przeprowadził 1531 r. dział dóbr z bratem Hieronimem po śmierci stryja Jana i objął Łask, 1543 roku prowadzi wojnę z Andrzejem Ciołkiem, mężem synowicy, o Rytwiany, tegoż roku mianuje opiekunką dzieci swych i dóbr żonę, Beatę Odrowążównę ze Sprowy, a w razie jej śmierci, Odrowąża, Górkę i Russockiego, 1546 r. pozwał Kieżgajłę, stolnika litewskiego, o zabranie całego majątku po Annie Kiszczance, starościance żmudzkiej, który spadał na jego synowca Wojciecha, syna Hieronima, jadąc w poselstwie od króla do cesarza z Franciszkiem Russockim, wyznacza znów opiekę dzieciom w osobie żony w Sierpniu i Wrześniu 1547 r., za zasługi i zwrot kosztów otrzymał starostwo łęczyckie 1548 r., umarł 13-go Kwietnia 1549 roku (prędzej 29-go Marca 1550 r.) w Książu, pozostawiając z wymienionej żony dzieci: Annę, Jadwigę, Katarzynę, Zofję, Mikołaja, Jana, Stanisława, Olbrychta i Jarosława (Wierzb. IV. 3844, 7083, 7972 i 8011; M. 54 f. 347; 64 f. 328; 74 A f. 126 i 179; 76 f. 13; 77 f. 442; 80 f. 6; M. Lit. 40 f. 47; 61 f. 285; A. Hist. IV; Pis. Dz. Pol. I f. 275; Wyr. Lub. 3 f. 529).

Z córek Stanisława: Anna wyszła 1-o v. za Stanisława Odrowąża ze Sprowy, starostę opoczyńskiego, który potwierdził 1547 r. zapis oprawy, a owdowiawszy, zaślubiła 2-o v. 1555 r. Andrzeja Kościeleckiego, w końcu wojewodę poznańskiego (Wierzb. IV. 7951; M. 83 f. 122; 85 f 49; 100 f. 169); Jadwiga, 1-o v. Mikołajowa Rzeszowska, 2-o v. Janowa Biejkowska, stolnikowa przemyska; Katarzyna, 1-o v Maciejowa Włodkowa, starościna podolska, 2-o v. Marcinowa Kunatowa; Zofja Wojciechowa Starzechowska, starościna wyszogrodzka 1586 r.

Z synów: Jan, Olbracht i Jarosław, zmarli dziećmi wkrótce po 1551 r.

Stanisław, współdziedzic Strykowa 1557 r., umarł bezdzietny po 1564 r.

Mikołaj, najstarszy, sekretarz królewski, krajczy nadworny koronny 1556 roku, starosta krasnostawski 1562 r., otrzymał starostwo malborskie 1563 r., trzymał dzierżawy królewskie — Leszczyny i Królówkę 1569 r., sprzedał Łask bratu stryjecznemu Olbrachtowi, umarł 30-go Marca 1572 r., nie pozostawiwszy potomstwa z żony, Zofji z Bnina Śmigielskiej, która jako wdowa posiadała 1576 r. Bratkowce i Przewrotną (M. 80 f. 248; 87 f. 260; 89 f. 484; 91 f. 75; 95 f. 310; 96 f. 160 i 345; 99 f. 241; 111 f. 32; 114 f. 67; 128 f. 13; Gr. Przed. 12 f. 108; Wyr. Lub. 8 f. 273; 46 f. 854; 69 f. 154 i 528; Zap. Lub. 8 f. 110).

Jan, trzeci syn Jarosława, wojewody sieradzkiego, synowiec prymasa Jana, słynny apostata, ur. 1499 r., student Uniwersytetu w Bononji 1517 r., w Padwie 1518 — 1519 r., jest kustoszem łęczyckim już 1517 r. i zostaje wtedy koadjutorem dziekana gnieźnieńskiego, kanonikiem płockim, a 1518 r. i krakowskim. W tymże roku objął po śmierci Kościeleckiego dziekanję gnieźnieńską, proboszcz łęczycki 1525 r., i gnieźnieński 1526 r., kustosz płocki 1525 r., archidjakon warszawski 1538 r., sekretarz królewski 1521 r., zrzekł się plebanji w Piotrkowie 1521 r. W czasie drugiej podróży do Włoch 1523 r., zapoznał się z Zwinglim w Zürichu i z Erazmem Rotterdamczykiem w Bazylei. Temu ostatniemu wyświadczył wielkie dobrodziejstwo, zakupując jego bibljotekę i zostawując mu ją do użytku, co spowodowało dozgonną wzajemną przyjaźń. Posłował 1527 r. do Francji i Hiszpanji. Gdy bawił na Węgrzech z bratem Hieronimem, otrzymał 1529 r. od Jana Zapolyi nominację na biskupstwo wesprymskie, ale się na nim nie utrzymał, nie udały mu się też starania o biskupstwo kujawskie 1538 r. Wyjechał do Niemiec 1540 roku i wtedy rozeszła się po kraju wieść, że się ożenił. Arcybiskup Gamrat pozbawił go wszelkich beneficjów w swojej djecezji, a 1542 roku wezwała go kapituła krakowska do wytłomaczenia się z zarzutów herezji i małżeństwa. Wytłomaczył się, ale wyjechał za granicę, tam jawnie wystąpił z kościoła, był pastorem w Emden 1542 r., następnie superintendentem w Anglji 1548 r., skąd 1553 r. wrócił do Niemiec, tułał się po różnych miastach, chcąc stworzyć swój odrębny kościół i naukę, wrócił do kraju 1556 r. i umarł w Pińczowie 1560 r., doszedłszy aż do arjanizmu. Żon miał, zdaje się, dwie. Pierwszą mieszczkę z Leodjum, z którą już 1542 r. był ożeniony; drugą niejaką Katarzynę zaślubił w Londynie.

Dzieci znamy siedmioro. Z pierwszej— Jan i Hieronim, zatrzymani 1553 r. w Anglji, których dalsze losy nie znane; Ludwika i Barbara, zaślubiona 1-o voto 1558 r. w Pińczowie byłemu księdzu Stanisławowi Lutomirskiemu, zmarłemu 1575 roku, a 2-o v. Wawrzyńcowi Gradowskiemu, sędziemu ziemskiemu sochaczewskiemu, żyła wdową 1595 roku. Z drugiej żony: Zuzanna za Florjanem Morsztynem,

bachmistrzem wielickim, z którym zeznała zapis dożywocia 1578 r. (A. Krak.), Tomasz zmarły bezdzietnie przed 1612 r. (Gr. Przed. 59 f. 471) i Samuel.

Samuel, dworzanin i sekretarz królewski, zasłużony w dyplomacji i według Paprockiego, dzielny rotmistrz, wrócił do katolicyzmu, świadczył 1585 roku w procesie przeciw Zborowskim, posłował do Szwecji 1598 r., komisarz do układów z Szwecją 1609 r., wraz z żoną, Zofją v. Königseck, wdową po Stanisławie Kostce, podkomorzym chełmińskim (pisaną też Knizingen, Kensing, Kniszik), otrzymał dzierżawę Szynwaldzką 1594 r., umarł bezdzietny, a spadek po nim 1612 r. brali siostrzeńcy Morsztynowie. Wdowa wyszła 3-o v. za Ottona Medema, podkomorzego parnawskiego (M. 133 f. 521; 138 f. 384; 144 f. 138; DW. 32 f. 194; Gr. Krak. 196 f. 2239; V. L. III f. 44).

Andrzej, drugi syn Andrzeja, kanonik gnieźnieński 1497 r,, kustosz gnieźnieński 1503 r., był i kanonikiem krakowskim, poznańskim, włocławskim, kruszwickim i łęczyckim, jeździł do Rzymu 1500 r., otrzymał 1504 r. konsens na cesję kanonji poznańskiej i plebanji w Mszczonowie, ale ich nie odstąpił, pozywał 1509 r. Zarembę o spalenie domu w Gnieźnie, 1511 r. nowy konsens na cesję kanonji poznańskiej i kruszwickiej, zrzekł się kanonji krakowskiej w Lutym 1512 r., umarł tegoż roku 7-go Kwietnia, pochowany w Gnieźnie, gdzie mu brat Jan wystawił nagrobek (Wierzb. III. 1724 i 1725; IV. 1314 i 1574; A. Capit.).

Michał, trzeci syn Andrzeja, został 1506 r. po bracie wojskim mniejszym sieradzkim, zwolniony od wyprawy wojennej 1502 r., razem z trzema braćmi fundował 1509 r. czterech mansjonarzy przy kościele w Łasku, z bratem Jarosławem jest w procesie z Naropińskim, kanonikiem łowickim, 1513 r. o dobra Piorunów, Wrzosowę i Garnysz. Proces ten prowadzi brat Jarosław jeszcze 1518 r. (Wierzb. III. 475; IV. 2171: Star. Pr. P. Pom. VI. 123).

Jan, najmłodszy syn Andrzeja z drugiej żony, z rodu Nowinów, według wywodu szlachectwa z 1506 r., jedna z najwybitniejszych, dzielnych i bardzo dodatnich postaci w dziejach naszych XVI-go wieku. Urodził się w Marcu 1455 r. (według rachuby na nagrobku w Kwietniu 1456 r.), bierzmowany i święcony akolitą 1462 r. przez krewnego, biskupa Gruszczyńskiego, pisarz konsystorza poznańskiego 1475 r., kleryk djecezji gnieźnieńskiej i notarjusz publiczny 1480 r., kantor poznański 1484 — 1492 r., kanonik gnieźnieński 1487 r., kanonik poznański 1492 r., kanclerz katedralny gnieźnieński 1493 r., dziekan włocławski 1494—1503 roku, kanonik krakowski 1497 r., pleban w Zagościu 1497 r., proboszcz w Błaszkach i Szkalmierzu, prebendarz kaplicy na Wawelu 1501 r., probostwa kruszwickiego zrzekł się 1501 r. na rzecz Rybieńskiego, sekretarz wielki koronny 1502 r., kanclerz wielki koronny 1503 r., proboszcz poznański 1506 r., i płocki 1507—1522 roku, był także proboszczem kolegjat szredzkiej i łęczyckiej, koadjutor z prawem następstwa arcybiskupa gnieźnieńskiego 1508 r., objąwszy arcybiskupstwo złożył kanclerstwo 7-go Czerwca 1510 r. Używany przez króla w różnych misjach i poselstwach, ponosił za króla wiele wydatków i w ciągłych są rachunkach 1503 — 1506 r., jeździł do Rzymu 1494 i 1500 r., kupił Stryków z zamkiem i ośmiu wsiami za 500 grzyw. od Mikołaja z Kurozwąk 1505 r., otrzymał dożywotnio stacje z opactwa sulejowskiego 1506 r., wydał drukiem 1506 r. zbiór praw Królestwa Polskiego, znany pod nazwą Statutu Łaskiego, czem się niezmiernie

krajowi przysłużył. Choc złożył kanclerstwo nie przestał do śmierci mieć przeważny wpływ w sprawach publicznych, we wszelkich układach z sąsiedniemi państwami, w obronie od intryg Krzyżackich i wielu innych.

W 1513 r. razem z Stanisławem Ostrorogiem był posłem do Juljusza II-go i soboru lateraneńskiego, gdzie korzystnie załatwił spór z Krzyżakami, a między innemi wyrobił dla prymasów tytuł legati nati.

Wrócił 1515 r. i odbył wspaniały wjazd do Krakowa 29-go Października. Wyjednał 1523 r. od książąt Mazowieckich dla siebie, synowców, i całego rodu Korabiów różne przywileje; razem z synowcami pokwitowany z opieki i posagu przez Annę z Glinków Wolską; darował dom i dworzyszcze arcybiskupie w Krakowie za murami na stajnie królewskie, a za to król pozwolił wcielić parafję w Kcyni do stołu arcybiskupiego, i dodał 20 grzywien rocznie ze stacji w Trzemesznie, a arcybiskupowi, synowcom trzem i potomkom z rodu Korabiów przyznał prawo patronatu kanonji gnieźnieńskiej fundi Kleck.

W 1525 r. wymurował kościół w Łasku i fundował przy nim kolegjatę z proboszczem infułatem na czele. Oprócz tego fundował klasztor Dominikanów w Żninie i kilkanaście innych kościołów. Przedstawiony w Rzymie przez cesarza, którego był przeciwnikiem, jako burzyciel pokoju, jako główna przyczyna najścia Turków na Węgry i cesarstwo w obronie króla Jana Zapolyi, otrzymał nadzwyczaj ostry pozew na sprawę do Rzymu, a następnie wyrok nakazujący mu zrzec się arcybiskupstwa 1530 r. Wykonanie wyroku zostawione było do uznania króla Zygmunta, który mimo intryg Bony i całego rakuskiego stronnictwa, wykonać go nie chciał. Prymas jednak zgryziony całą sprawą rozchorował się i umarł 19-go Maja 1531 r.

Chwali go Hozjusz, chwali Padniewski, chwali Erazm z Rotterdamu, a najbardziej chwalą go dzieła jego, fundacje pobożne, dbałość o ich utrzymanie, czego dowodem spisane Liber Beneficiorum, synody djecezjalne i prowincjonalne, walka z nowinkami w wielu razach skuteczna, listy do Rzymu o zwołanie soboru, dowodzi jego zacności testament zaczęty 1495 r., dopełniany ciągle aż do ostatnich lat życia (Mon. Pol. III f. 264; Pom. Dz. W. Śr. XIII; AGZ. IX; Wierzb. II. 1527; III. 743, 1847, 1848, 2224, 2587, 2801; IV. 1925, 1926, 2972, 4274, 4361, 5318; M. 37 f. 500; 60 f. 103; Rad. Inscr. Decr. VIII f. 28; Zeissberg).

Nie wiem czyjemi córkami były: Jadwiga z Łaska, żona Stanisława Kucińskiego, wojewody rawskiego, zmarłego 1542 r.. żyjąca wdową 1555 r. i Helena, zamężna Sarnowska, babka kanonika gnieźnieńskiego 1600 r. Żoną też Adama Lanckorońskiego, zmarłego 1517 r., miała być Barbara z Łaska.

ŁASCY różnych rodów, których potomkowie zarzuciwszy swój herb, wylegitymowali się ze szlachectwa wszyscy z herbem Korab.

Łascy z Łasi, w rożańskim. Paweł, Jakób, Piotr, Łazarz, Sebastjan, Marcin, Stanisław i Wojciech, synowie Jana Panka, Wit, Jakób i Stanisław, synowie Mikołaja, Wawrzyniec, Wojciech i Mikołaj, synowie Jana Kusego, Jakób i Jan, synowie Pawła, Jakób i Wawrzyniec z Łasi prowadzą 1527 r. proces graniczny z Janem ze Rzwienia (Zs. Gr. Czers. 8 f. 112). O potomstwie wymienionych tu dziedziców Łasi nic nie wiemy, czy utrzymali się przy dziedzictwie i nazwisku, czy też je zmienili.

Łascy z Łasi Toczyłowa, w ziemi łomżyńskiej, powiecie zambrowskim, parafji Zawada. Jan i Maciej z Toczyłowa otrzymali 1428 r., od księcia Jana Mazowieckiego, prawo chełmińskie dla wsi swej Toczyłowo, w ziemi wiskiej, na 30-tu łanach osadzonej. Wieś ta nazwana potem Łaś Toczyłowo, a dziedzic jej Jan, pisze się Łaskim z Łasi 1435 i 1436 roku. Jakób i Klemens z Łasi 1447 r. Jakóba synowie: Maciej i Wojdo 1486 r. Marcin 1480 r. Marcin i Piotr 1510 r. Piotr z Łasi Toczyłowa nosił przezwisko Prus, może od swego herbu, 1487 r., synowie jego: Paweł 1509 r. i Andrzej 1511 — 1535 r. Marcin, Paweł i Andrzej, synowie Macieja, 1511 r. Marcin, Damjan, Wojciech, Stanisław i Michał, synowie Jana, 1512 r. (Mil.).

Bartłomiej z Łasi otrzymał nowe przywileje od książąt Mazowieckich 1463 roku. Synowie jego: Jan, Maciej, Stanisław i Wojciech, razem z synowcami rodzonemi: Bartłomiejem i Stanisławem, synami nieżyjącego już brata Włościbora, występują 1487 r., a Jan i Wojciech z temi synami Włościbora 1513 r.

Bartłomiej, syn Włościbora, z żony Heleny, córki Jana ze Strankowa, ma syna Stanisława 1507 r.

Stanisław, drugi syn Włościbora, pozostawił synów: Jana, Wojciecha i Bartłomieja Stanisław, syn Bartłomieja starego, synów: Jana Filipa i Macieja, 1513 r. Feliks, Stanisław i Bartłomiej, synowie Jana, Jan, Józef, Maciej, Stanisław, Bartłomiej i Wojciech, synowie Macieja, Paweł, Trojan, Bartłomiej, Augustyn, Jan, Jakób i Erazm, synowie Wojciecha, (wnukowie Bartłomieja) i Marek i Bartłomiej, synowie Jana, dokupili 1535 r. nadmierzone nad 30 łanów z Łasi dwa łany i pięć mórg od komisji królewskiej, porządkującej dobra królewskie na Mazowszu (Mil.).

Mikołaj, z żoną Anną, 1591 r., Erazm, z żoną Zofją, 1592 r., mają sprawy w Lublinie. Wojciech, Stanisław, Sebastjan i Jan, synowie Grzegorza v. Jerzego, sukcesorowie Szymona, 1596 — 1598 r. Ewa, córka Wojciecha, 1596 r. Sebastjan, żonaty z Heleną, Hieronim i Justyna 1599 r. (Wyr. Lub. 38 f. 236; 50 f. 428; 63 f. 632; 65 f. 604; 67 f. 276 i 406; 73 f. 632; 74 f. 123: 81 f. 821). Marcin, Jezuita, 1571 r., zmarł 1618 r.

Wojciech Kazimierz Saba Łaski, elektor króla Michała z ziemi wiskiej, rotmistrz królewski, syn Walentego, wnuk Kaspra, dziedzic części Brzeźna 1665 r. z pierwszą żoną, Marjanną Mokrzecką, otrzymał 1658 r. konsens na nabycie Kurzeszyna, w rawskim, od Wilczkowskiego; z drugiej— Justyny Zaleskiej, miał syna Andrzeja, posesora wójtostwa w Radziłowie, w ziemi wiskiej, 1700 r., ożenionego z Heleną Skrodzką, z której syn Stefan, komornik ziemski wąsoski, ożeniony z Zofją Pieniążkówną.

Syn Stefana Józef Saba, burgrabia grodzki piotrkowski 1759 r., następnie podsędek ziemski bełski, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bełskim, sprzedał 1775 r. część dóbr Łuby Kurki, w łomżyńskim, Franciszkowi Skrodzkiemu, ożeniony był z Józefą Biedzycką, córką Macieja, cześnika liwskiego z Bujał, w rawskim. Sprawę Łaskich i Pieniążków z sukcesorami Brzostowskiego o Niedźwiednę, w wiskim, sejm odesłał do sądu 1775 r. (M. 201 f. 44; DW. 92 f. 874; Sig. Ręk. Oss. 262 f. 16 i 77).

Augustyn Saba, burgrabia rawski, nie żył już 1787 r., a z żony, Marjanny Trzcińskiej, stolnikównej sochaczewskiej, żyjącej jeszcze 1817 r., pozostawił syna

Gracjana Sabę, dziedzica Grądów, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1834 roku.

Synami też Augustyna byli, według legitymacji: Franciszek, którego z Barbary Marszałkiewiczównej, syn Karol, dzierżawca Horoszczyc, w hrubieszowskim, 1842 r., Józef, Feliks i Maksymiljan, którego wdowa, Aniela z Rakowskich, z dziećmi: Eugenjuszem Wiktorem, Kornelją Balbiną Niewiarowską, zmarłą 1894 roku i Henryką Franciszką, wylegitymowała się ze szlachectwa 1840 r.

Od Wojciecha Kazimierza pochodzić także mają: Stanisław, syn Stanisława, 1850 r., Wojciech i Ignacy Piotr, synowie Grzegorza, 1852 r. i Jan, syn Feliksa, 1860 r., wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie.

Mikołaj otrzymał glejt 1651 r. (AGZ. X. 4425). Maciej Dobrogost, z ziemią łomżyńską, podpisał elekcję króla Michała, a Ignacy i Michał, z województwem mazowieckim, obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Ignacy sprzedał 1733 r. Urodę, w witebskim, Puszkinowi (Ist. Jur. Mat. XXVII). Wawrzyniec, syn Andrzeja i Zofji Targońskiej, kupił 1780 r. część wsi Targonie Stawiane, w łomżyńskim, od wuja Piotra (DW. 96 f. 768). Kazimierz, miecznik horodelski 1788 r. i komornik ziemski wiski 1791 r. Marcin, ur. 1799 r. w Połocku, doktór Świętej Teologji, profesor seminarjum, administrator djecezji mohilewskiej, zmarł 1853 roku.

Łascy z Łaz, w ziemi łukowskiej. Stanisław, Wit i Jan z Łaz, zyskali 1446 r. nakaz rozgraniczenia Łaz od Łukowa. Wawrzyniec, Janusz, Andrzej Stanisław, Bernard i inni, współdziedzice Łaz, procesują się o barcie ze starostą łukowskim 1503 — 1505 r. (Wierzb. III. 997, 1201, 1970, suppl. 144).

W 1531 r. sama szlachta siedziała w Łazach. Lenart Łaski z sąsiady, dziedzic Łaz 1580 r. Maciej, dziedzic części Rozwadowa Majnot, w łukowskim, 1580 r. (Paw.). Wojciech, syn Gabrjela, a Jan, syn Antoniego, współdziedzice Łaz 1589 r. (Zap. Lub. 5 f. 193).

Maciej, Wawrzyniec i Walenty, żonaty z Agnieszką, synowie Jakóba, 1584 roku. Jan, żonaty z Dorotą Sobieską 1586 r. Leonard, Małgorzata, Jan i Wiktoryn 1599 r. w Lublinie (Wyr. Lub. 21 f. 121; 33 f. 986; 53 f. 160; 81 f. 702).

Paweł, z żoną Katarzyną, 1607 i 1608 r. we Lwowie ma sprawy, 1631 r. z pocztem stawił się na popis ziemi lwowskiej.

Jan, syn Wojciecha i Doroty Jankowskiej, vicesgerent 1646 r., podstarości 1649 r., komornik graniczny łukowski 1654 r., z żony, Katarzyny Sługockiej, miał synów: Marcina, 1654 r. już z ojcem działającego, Wojciecha i Mikołaja, nad któremi wyznaczona opieka 1667 r. Wojciech kwitował 1668 r. w Lublinie Jabłonowską i Bremerów, a 1674 roku Borkowskiego (M. 185 f. 129; Zap. Lubel. 44 f. 361; 50 f. 1637; 51 f. 272; Sig. 10 f. 20; Grodz. Lubel. 1668 r; Arch. Wileńs. 21077 f. 574).

Wojciech, podwojewodzi łukowski, z Anny Krzewskiej, miał synów: Andrzeja i Adama, elektorów Stanisława Leszczyńskiego z województwa lubelskiego 1733 r. Andrzeja, z Krystyny Klaudjanównej, córka Marjanna, wyszła 1747 r. za Józefa Sobieszczańskiego, cześnika inflanckiego 1760 r. Druga może ich córka Ewa, żona Florjana Baranowskiego, podczaszego bracławskiego, kwitowała 1785 r. z posagu Krystynę z Klaudjanów (Perp. Czers. 38 f. 248).

Adam, podwojewodzi łukowski, z żony, Joanny Jezierskiej, miał synów: Jana, Adama, Antoniego, Michała i Stanisława. Jan i Adam sprzedali 1753 roku części Łazów bratu Antoniemu. Adam, z Eleonory Turskiej, pozostawił: Ignacego Błażeja, ur. 1756 r. (metr. w Łukowie), Józefa Joachima Benedykta, ur. 1774 r., Feliksa Jana i Zofję Helenę, bliźnięta, ur. 1776 r. (metr. w Międzyrzeczu), wylegitymowanych ze szlachectwa 1802 r. w Galicji zachodniej (Quat. I f. 63, 65 i 66). Ignacego syn Franciszek Karol Paweł i wnuk Władysław, po Józefie i Marjannie z Kulińskich, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1844 i 1851 r.

Antoni, trzeci syn Adama, podwojewodziego, vicesgerent grodzki 1753 r., komornik ziemski 1760 r., podsędek 1765 r., sędzia ziemski 1779 r., chorąży łukowski 1786 r., znów kandydat na sędziego 1792 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., skupił 1753 i 1767 r. części Łaz od braci i od krewnych dalszych, posłował na sejmy 1775 i 1776 r., obrany sędzią sejmowym 1776 r. Sejm 1775 r. odesłał sprawy jego o część Łaz z proboszczem łukowskim, o Uwieliny z Janem Łaskim, z sukcesorami Siedlnickiego do właściwych sądów, a do sprawy o nabytą od Wieszczyckiego Żeliznę, w brzeskim litewskim, wyznaczył komisję (V. L. VIII f. 198, 203, ss). Sprzedał 1777 r. część Uwielin ks. Hiżowi, ożeniony z Antoniną Wieszczycką, pozostawił synów: Wincentego, ur. 1760 r., i Karola Józefa Adalberta, ur. 1768 r. (metr. w Łukowie), wylegitymowanych ze szlachectwa 1802 r. w Galicji zachodniej (DW. 93 f. 748; 105 f. 897; Quat. I f. 63 i 67; II f. 106).

Wincenty, regent ziemski łukowski 1783 — 1784 r., szambelan 1786 r., z Franciszki Wolskiej, miał syna Seweryna, Karol, z Tekli Moczulskiej, synów: Jozafata Antoniego Modesta, Aleksandra Konstantego Feliksa Jana i Kaliksta, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1839 r.

Stanisław, czwarty syn Adama, podwojewodziego, porucznik wojsk polskich 1756 r., tytułowany miecznikiem 1760 r., a chorążym zawkrzyńskim 1763 roku, kupił 1756 r. część Szczytów, Minkówki, Brześcia i Woli Brzeskiej, od Florjana Baranowskiego, podczaszego bracławskiego, żonatego z Ewą Łaską, i napowrót odprzedał mu te dobra 1763 roku (DW. 80 f. 74; 84 f. 268; Perp. Czers. 31 f. 168).

Michał, piąty syn Adama, podwojewodziego, vicesgerent grodzki łukowski 1777 — 1791 roku, przekazał 1781 r. sumy po przyrodnim bracie ks. Krzysztofie Cielemęckim, synowi swemu, Józefowi, burgrabiemu łukowskiemu (DW. 97 f. 989).

Synem także Adama, według aktów legitymacyjnych, był Ignacy, którego syn Adam, z Brygidy Zimnochówne, pozostawił: Antoniego i Józefa, dziedzica Wodyń, ożenionego z Teresą Supińską, którego synowie: Aleksander Jan, Feliks i ksiądz Apolinary, wylegitymowali się ze szlachectwa razem ze stryjem Antonim 1842 — 1843 r.

Aleksander, syn Stanisława, 1671 r. ma sprawę w Lublinie, 1676 r. z żoną i synem dziedziczy na części Piszczkowic, w lubelskim (Zap. Lub. 54 f. 456; Paw.). Wawrzyniec, elektor Leszczyńskiego 1733 r., z województwa podlaskego. Justyna, wdowa po Pawle Bielskim 1759 r. (Gr. Oświęc.). Marjanna z Borkowskich, podczaszyna podolska (?), z synem Janem, pozwani 1761 r. o niezapłacenie podatków (Gr. Lwows. Fasc. 65 f. 1899; M. D. Wąs.). Stanisław, komornik ziemski łukowski 1775 — 1780 r. (V. L. VIII f. 511). Jan, łowczy czerniechowski,

kwitował 1780 r. ks. Karola Radziwiłła z sumy (DW. 96 f. 942). Emilja, wdowa po Piotrze Załuskim 1894 r. Marja, wdowa po Konstantym Bzowskim, dziedziczka Lipnika, w sandomierskim, ur. 1838 r., zmarła 1912 r., synowica i przybrana córka Konstantego i Felicji z Domaszewskich.

Jan, podwojewodzi lwowski, z Zuzanny Jaskólskiej, miał synów: Kazimierza, stolnika smoleńskiego, który zeznał zapis dożywocia 1731 r. z żoną, Teresą Drużbacką, łowczanką kijowską, zmarłego bezdzietnie przed 1754 r. i Jana.

Jan, cześnik nowogrodzki, podwojewodzi bełski, podpisał 1733 r., z ziemią bełską, elekcję Stanisława Leszczyńskiego, mianowany stolnikiem lubaczowskim 1744 r., i tegoż roku łowczym kołomyjskim, dalej łowczym trembowelskim 1750 roku i w końcu podczaszym podolskim 1752 r., ożenił się z Marjanną Olszewską, cześnikówną buską, z którą zeznał zapis dożywocia 1733 r., nabył Kuniów, w przemyskim, od Gabrjela Olszewskiego, umarł 1784 r., a wdowa po nim dowiodła szlachectwa 1785 r. w Wydziale Stanów we Lwowie, umarła 1786 r., pochowana wraz z mężem w Kutkorzu.

Z dzieci ich: Jan Kanty, generał adjutant buławy polnej koronnej, starosta kopajgrodzki, dziedzic Środopolec, na których zapisał 15,000 florenów Augustjanom w Witkowie, umarł bezdzietny, córki: Anna za Stanisławem Borszą Drzewieckim, łowczym włodzimierskim, zmarłym 1777 r.; Marjanna za Janem Krzuckim, miecznikiem podolskim 1760 r. i Zofja, poślubiona 24-go Stycznia 1758 r. w Bratkowie Józefowi Łepkowskiemu, podstolemu nowogrodzkiemu (DW. 68 f. 293; Gr. Tremb. 210 f. 2645; M. D. Wąs.).

Franciszek, dziedzic części Szczepanek 1749 r., chorąży bracławski 1762 r. ożeniony 1-o v. z Katarzyną Rzewuską, 2-o v. z Anną Celińską, miał z pierwszej żony synów: Wojciecha, ur. 1745 r. (metr. w Trzebieszowie) i Antoniego Feliksa, ur. 1749 r. (metr. w Zbuczynie); z drugiej zaś — Jakóba *Józefa*, urodz. 1767 r. i Ignacego *Franciszka*, ur. 1772 r. (metr. w Zbuczynie), wylegitymowanych ze szlachectwa 1802 r. w Galicji zachodniej (Quat. 1 f. 55 i 57).

Wojciech, vicesgerent grodzki 1784 r. i skarbnik 1788 r., a wojski mniejszy łukowski 1790 r., pokwitowany przez brata Antoniego 1789 r., kwitował Blanka 1793 r. (DW. 109 f. 398), a z żony, Katarzyny Waligórskiej, miał synów: Jana, dziedzica Sobolowa, w łukowskim, i Rafała, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. Rafał, oficer wojsk polskich 1824 r., dziedzic Woli Zadybskiej, umarł 1858 r., pozostawiając wdowę, Aleksandrę z Zakrzewskich i dzieci: Zdzisława, Leona, Wacława, Kazimierza, Jana, Aleksandrę i Stefanję, pod opieką stryja Jana.

Antoni, pułkownik kawalerji narodowej, kwitował 1789 r. brata Wojciecha z 24,000 florenów, a Sarnowskiego, cześnika łukowskiego, z 3,500 florenów, zabezpieczonych na Woli Zadybskiej (DW. 105 f. 165 i 775).

Po Józefie, z Tekli Jasińskiej, synowie dowiedli pochodzenia szlacheckiego w Królestwie 1843 r., Konstanty Ferdynand Florjan, oficer wojsk polskich 1829 roku i Karol Emeryk Józef. Ten ostatni Rzeczywisty Radca Stanu, dyrektor Komisji Sprawiedliwości, kawaler orderów, z Genowefy Bartoszewskiej, zmarłej 1889 roku, pozostawił jedną córkę.

Po Franciszku syn Romuald, wylegitymowany 1838 r., ożeniony był z Ameliją Boską, zmarłą 1863 r.

Paweł, syn Wojciecha Pogody, elektora z lubelskiego króla Michała, sprzedał 1706 r. część Łaz, z Agnieszki Domańskiej, miał syna Antoniego, ur. 1742 r., którego, z Marjanny, syn Franciszek. ur. 1769 r., wylegitymowany 1803 r. w Galicji zachodniej.

Maciej i Andrzej, synowie Jana i Agaty Domańskiej, sprzedali 1767 roku część Łaz Antoniemu, podsędkowi łukowskiemu. Andrzeja, z Marjanny Maszczybrodzkiej, synowie: Antoni, ur. 1759 r., Jan, ur. 1768 r. i Józef Benedykt, ur. 1779 roku (metr. w Łukowie), wywiedli się ze szlachectwa 1803 r. w Galicji zachodniej (Quat. II f. 18 i 20).

Franciszek z żoną Jadwigą v. Heleną Zaleską, kupił 1750 r. część dóbr Domaniny Kozły od Agnieszki Domańskiej. Syn ich Adalbert, ur. 1765 r. (metr. w Ułanie), wylegitymowany ze szlachectwa 1803 r. (Quat. I f. 183).

Jacek, syn Krzysztofa, sprzedał 1779 r. część Łaz Antoniemu Szaniawskiemu, syn jego, z Marjanny Jagodzińskiej, Antoni *Jan Nep.*, ur. 1761 r. (metryka w Łukowie), wylegitymowany 1803 r. Jacek z bratankiem Krzysztofem sprzedali część Popław Józefowi, synowi Antoniego, wylegitymowanemu 1804 r. (Quat. I f. 177; VI f. 32).

Szymon z synami: Janem, Mikołajem, Rafałem i Adamem Józefem i Kazimierz, synowie Pawła, wnukowie Wojciecha, wywiedli się ze szlachectwa 1848 roku w gubernji podolskiej (Spis.).

Dominik, z żoną Małgorzatą i synami: Michałem, Janem Nepomucenem i Ignacym, sprzedał Zarzycko 1787 r. Szczeniowskiemu. Michała i Joanny syn Ludwik, ur. 1787 r. (metr. w Nizieniu), z Teresy Saligrodzkiej, pozostawił: Adama, urodz. 1813 r. (metr. w Klewaniu) i Michała Marcelego, ur. 1815 r. (metryka w Deraźni).

Jan Nepomucen, urodz. 1741 r., z Zofji Giernerównej, miał córkę Józefę, niezamężną 1795 r. i synów: Ignacego i Stanisława Ksawerego, ur. 1780 r. Ten ostatni, z synem Sewerynem Wincentym, urodz. 1808 r., z Elżbiety Rudnickiej, razem z stryjecznemi synowcami, synami Ludwika, dowiódł szlachectwa 1832 roku, przed Deputacją Wywodową wołyńską (M. Dun. Wąsow.).

Herb Rogala.

ŁASCY h. ROGALA. Aleksander, mianowany 1752 r. łowczym trembowelskim po awansie Jana na podczaszego podolskiego, syn Andrzeja i Teresy Kowalskiej, pozostawił z pierwszej żony, Heleny Dąbrowskiej, Józefa, a z drugiej — Wiktorji Rubczyńskiej, Jana Daniela, dziedzica Żyznomierza, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim (M. D. Wąs.).

ŁASCY RZEPKOWIE. Franciszek, Krzysztof i Andrzej, synowie Aleksandra Rzepka Łaskiego, mają sprawę w Lublinie 1685 r. (Zap. Lub. 61 f. 997). Benedykt Rzepka Łaski, w imieniu córek swych: Barbary i Marjanny, urodzonych z Marjanny Czarnołuskiej, 1-o v. Piotrowej Latyczyńskiej, wyznacza pełnomocnika do dochodzenia ich praw do części Lachowiec, Djakowiec i Borowej 1753 r.

Stefan i Rozalja z Rzepków Łaskich Ganowie upoważniają szwagra swego, Piotra Podhorodeńskiego, do dochodzenia na Gurowskim dóbr Łosiatyna i Lewkowic, spadłych na nich po Czarnołuskich 1763 roku (Woł. XIII B f. 75; XIII D. f. 4).

Ludwik Rzepko Łaski, rejent powiatu łuckiego 1817 r. Halina ze Zwierkowskich Rzepko Łaska, ur. 1831 r., zmarła 1899 r. w Mohilowie podolskim.

Herb Trzaska.

ŁASICCY h. TRZASKA czyli LUBIEWO z Łasic, w ziemi sochaczewskiej. Jakusz i Andrzej z Łasic, 1404 r. wymienieni w przywileju ks. Ziemowita, danym rodowi Trzasków. Andrzej Łasicki z Łasic, pozwał 1497 r. w czasie wyprawy wołoskiej Jezierskiego, chorążego poznańskiego, o konia i pieniądze (St. Pr. P. Pom. VII. 143). Wojciech dla starości zwolniony od wyprawy wojennej 1509 r. (Wierzb. IV. 847). Paweł Łasa, współdziedzic Łasic Kącików, Dominikowie i Mikołaj Wągl, dziedzice Łasic Dominików pod Brochowem 1579 roku (Paw.). Jan Łasicki, 1560 r. student prawa w Padwie, jest konsyljarzem nacji węgierskiej. Będzie to pewno znany później w Polsce kalwiński autor dzieł historycznych i polemicznych zmarły 1605 r.

Marcin, podstarości mielnicki 1580—1581 r. Andrzej, współdziedzic 12-tu włók pod Wichrowcem, w Prusach 1600 roku (Kętrz.). Barbara, żona Adama Czosnowskiego 1625 r. Stanisław z zakonu miechowskiego Bożogrobców, 1649 r. na Uniwersytecie w Padwie. Jan, z sochaczewskiego, elektor Jana Kazimierza i Michała, a Franciszek z tejże ziemi, Jana III-go.

Stefan, syn Tomasza i Franciszki z Fijałkowskich, ur. w Skarzynie 1820 r., dziekan kolegjaty łowickiej, umarł 1902 roku w Warszawie.

Herb Jasieńczyk.

ŁASICCY v. ŁASIECCY h. JASIEŃCZYK (według notat Dziadulewicza) z Łasieczników, w sochaczewskim. Sassin, dziedzic Łasieczników 1465 r. (Łas. Lib. Ben.). Jan Łasicki i Jan Kośmider, współdziedzice Łasieczników i Woli Łasickiej, N., dziedzic części Bolemowskiej wsi 1579 r. (Paw.). Jadwiga z Lgockich Łasicka zawarła 1579 roku kontrakt ze Stawskim (Gr. Przed. 45 f. 214). Wojciech Łasiecki podpisał, z województwem sandomierskim, elekcję Władysława IV-go.

ŁASICZEWSKI Maciej wyprawiony 1497 r. na wojnę wołoską przez Margońskiego (St. Pr. P. Pom. VII. 288).

ŁASIEWICCY h. ROLA z Łasiewit, w ziemi rożańskiej. Jan Łasiewicki, elektor Stanisława Leszczyńskiego, z województwa mazowieckiego 1733 r.

Adam, syn Jana, wnuk Mikołaja, prawnuk Macieja, miał dwóch synów: Pawła i Teodora. Pawła, z Anny Miecznikowskiej, syn Franciszek 1856 r., Teodora wnuk po synie Ignacym, z Katarzyny Bełdykowskiej, Wawrzyniec 1855 r. dowiedli szlachectwa w Królestwie (Rodzina).

ŁASIŃSCY h. ABDANK. Skądby wzięli nazwisko dojść trudno, pisali się z Grochowa, także nie wiadomo z którego. Urban, syn Wawrzyńca z Łasina (de Laschin), student Uniwersytetu krakowskiego 1483 roku. Stanisław z Grochowa, z Katarzyny Niegoszowskiej, pozostawił córkę Zuzannę za Łukaszem Gniewkiem, i synów: Jana, Daniela i Samuela, zmarłego w Moskwie.

Jan z dwóch żon, Izabelli Gniewoszównej, córki Pawła, sędziego grodzkiego sandomierskiego i Palczowskiej, pozostawił potomstwo. W imieniu syna z pierwszej żony Przecława, zawarł 1632 r. układ z Gniewoszami (Grodz. Krakow. 232 f. 465).

Herb Abdank.

Daniel, z Zofji Kmicianki, pozostawił trzy córki. Pisze o nich Baranowski w uzupełnieniach do Paprockiego.

Dominika z Grochowa córki: Izabella, żona Aleksandra Kościenia, zrzekła się 1641 r. ojcowizny i macierzyzny, żyła wdową 1655 r.; Teofila, żona Andrzeja Gajewskiego, kwitowała 1665 r. Andrzeja Kościenia z 8,000 flor. (Gr. Krak. 274 f. 1267; 250 f. 1249; M. Zawadz.).

Jan, miecznik przemyski, umarł 1711 r. Dominik, ur. 1717 r., Jezuita, penitencjarz w Lorecie 1763 r., umarł tamże 1799 r., wydał opis cudownego domku.

Wojciech otrzymał 1769 r. sołtystwo w Odrowążu. Z Teresy Morawianki, syn jego Jakób, ur. 1787 r. (metryka w Odrowążu), miał z pierwszej żony, Anny Wilczkównej: Jana Franciszka, ur. 1812 r., a z drugiej—Teresy Kolkowiczównej, Jana Kantego, ur. 1814 r., żonatego z wdową Bezardową. Karola bezżennego. Franciszka, ur. 1818 r., po którym, z Dzielskiej, syn Józef, ur. 1859 r., zaślubił Jadwigę Hoszównę, z której syn Włodzimierz, Stanisława, Ignacego, Józefa i Jana.

Jan, ur. 1820 r. (metr. w Odrowążu), żonaty z Heleną Dzielską, bratanką Franciszkowej, pozostawił z niej: Stanisława, zmarłego 1894 r., Jana, zmarłego 1902 r., Mieczysława, oficera wojsk austrjackich, ur. 1871 r. (metr. w Przyborowie), ożenionego z Marją Matusińską, z której córka Wanda, Edmunda, ur. 1874 roku, którego, z Jadwigi Kiernikównej, dzieci: Marja Anna, Zbigniew i Leszek, i Eugenję Borkowską (M. D. Wąs.).

z ŁASKAREK, w kościańskim. Wieś ta nazywała się Łaskarki albo Niełaskarki, z czasem zaś Łaskawki i Łaskawy. Jan z Łaskarek ma sprawy w Kościanie 1400 r. z Krzyżanowskim i Cerekwickim. Bogusz, sołtys z Niełaskarek 1392 r., procesuje się w Pyzdrach z Małgorzatą, stolnikową z Góry (Leksz.).

ŁASKARY, imię spotykane często w rodzie Godziembów. Powstało z niego w skróceniu imię Łaszcz.

ŁASKARZ, patrz *Nożewski.*

ŁASKARZEWSCY h. ŁABĘDŹ z Łaskarzów, w ziemi rożańskiej. Marcin i Szymon podpisali, z ziemią rożańską, elekcję króla Michała. Apolonja, żona 1-o voto Jacka Kawieckiego, stolnika latyczowskiego, starosty szyińskiego, 2-o v. Joachima Kadłubiskiego, dożywotniczka Białegokamienia po pierwszym mężu 1776 r. (Gr. Lwows.). Stanisław Dunin Łaskarzewski, podczaszy łomżyński, kwitował Przyłuskich i roborował kontrakt z Ożarowskim 1786 r. (DW. 102 f. 1231; Perp. Czers. 39 f. 113). Franciszek, mianowany 1793 r. skarbnikiem włodzimierskim po śmierci Michała Lubienieckiego 1793 r. (MP.; Kurj. Kraj. i Zagr.).

ŁASKAWSCY h. NIECZUJA z Łaskaw, w kościańskim. Wittyg z pieczęci widzianych przypisuje Łaskawskim Nieczuję odmienną, t. j. pieniek leżący o dwóch sękach u góry, a jednym u dołu.

Stanisław Łaskawski, wyprawiony konno na wojnę wołoską przez Kowalewskiego 1497 r. (St. Pr. Pol. Pom. VII. 351). Jan oprawił żonie, Dorocie Cieleckiej, 400 flor. posagu i wiana na Lubieniu 1521 i 1540 r. (Res. Posn.).

Mikołaj, posesor Kolnicy, w konińskim, 1566 r. Mikołaj, rządzca w Łuszczanowie, w kaliskim, 1579 r. Jadwiga, dziedziczka części Kretkowa i Żernik, 1579 r. (Paw.). Jan, dziedzic części Kretkowa 1591 r. Mikołaj, syn Jerzego, żonaty z Reginą z Palędzia Palędzką 1633 r. (Zap. Lub. 34 f. 390). Antoni, Stefan i Tomasz, elektorowie Stanisława Leszczyńskiego z kaliskiego 1733 r.

Kazimierz, syn Mikołaja i Elżbiety Sępowskiej, wnuk Stanisława, dziedzica Gorzycka starego i Gorzenia, i Małgorzaty Gorzyckiej, ożeniony z Marjanną Kęsowską, córką Jana i Anny Mokierskiej, miał córkę Annę za Antonim Korytowskim z Węglewic i Padniewa, zmarłym 1740 r. Adam, zawarł 1769 r. kontrakt z Mycielskim, starostą ośnickim, z którego się kwitowali 1772 roku (Zap. Gr. Poznań.).

Często nie wyraźnie podpisani Laskowscy, wśród elektorów i gdzieindziej, mylnie podawani są za Łaskawskich. Marcin Łaskawski, doktór medycyny i obojga praw, kanonik krakowski, zmarły 1757 r., z rodziny szacheckiej nie pochodził, a podany przez Wittyga („Nieznana szlachta") jego herb był znakiem osobistym, a nie rodowym.

ŁASKOWIE h. LELIWA odmien. z Łasków, w powiecie owruckim. Niesiecki daje im Leliwę bez odmiany, ale pieczęcie Michała, podsędka, z 1604 roku (Not. Dziadulew.) i Michała, sędziego winnickiego, z 1607 roku (Teka Rulikows.), przedstawiają Leliwę, nad którą dwie klamry lub belki ukośnie skrzyżowane (Ostrow. Nr. 1908).

Gniazdem Łasków jest wieś Łaski, w powiecie owruckim, w województwie kijowskim, ale mieli majętności także na Wołyniu, bo na popisie ziemi wołyńskiej 1528 r., stawił pan Olechno Łasko jednego konia. Olechno, z Duchny Swatkównej Chrennickiej, miał córkę Marję, 1571 r. wdowę po Teodorze Woronie i synów: Iwana, Teodora i Michała, którzy cedowali część Kurozwanów Chrennickim 1579 r.

Iwan, dziedzic Skorodnego i Korczyn, w kijowskim, 1581 r., pozostawił tylko jedną córkę Marję, żonę Marka Piotrowicza Woronickiego, wdowę 1598 r., żyjącą jeszcze 1628 r., dziedziczkę części Łasków, Żerewa i Bołotnicy, której synowie: Adam, Michał i Jakób Markowicze Piotrowicze, nazywali się z Woronicy Łaskowskiemi, a często nawet Łaskami. Z nich: Jakób, podstarości i Adam, pisarz grodzki żytomierscy 1615 r. zawiadują starostwem owruckim po świeżo zmarłym staroście (Źr. Dziej. V, XX i XXI).

Teodor, ożeniony z Owdotją Hulewiczówną Perekalską, 2-o v. Jakóbową Mioduszewską 1596 r., otrzymał od żony część Perekał 1579 r., umarł 1592 r., pozostawiwszy synów: Andrzeja i Wasila i kilka córek, z których Pelagja była za Tomaszem Majkowskim. Dzieci tej ostatniej pozwały 1607 roku wujów i ciotki o ruchomości po rodzicach. Obaj synowie Teodora z stryjeczną siostrą Marją Iwanówną i z stryjem Michałem, dopełnili 1599 r. działu dóbr Łaski v. Łaskowszczyzna z Kuźmą Wasilewiczem Łaskiem (Op. Kij. 1).

W jakim stopniu pokrewieństwa był Kuźma z Olechnowiczami, dojść nie można. Był on woźnym generałem województwa kijowskiego 1594 — 1607 r., a żył jeszcze 1618 r., w którym zasądził Markowiczów Piotrowiczów Łaskowskich, w sprawie o wydzielenie części Łasków.

Andrzej Fedorowicz Łasko z matką i ojczymem pozwał 1602 r. Marję Łaskównę Piotrowiczową o grabież poddanych, zapisał 1607 r. żonie, Ołenie Bylickiej, 800 florenów na Perekałach, dziedziczył na Łaskach i Perekałach jeszcze 1637 r., a po zmarłej drugiej żonie Oszczowskiej, spłacił 1629 r. posag wzięty jej braciom. Pozostały po nim tylko córki: Ewa za Mikołajem Rytarowskim; Helena za Szymonem Wigurą i Anna za Kondratem Minkowskim 1637 r. (Źr. Dziej. XXI; Teka W. Rulikow.).

Michał, trzeci syn Olechna, dziedzic Łasków i Dzunkowa, 1569 r. z powiatem winnickim złożył przysięgę na wierność Koronie, podpisał 1583 r. testament ks. Kurbskiego, podsędek ziemski bracławski 1591 r., a winnicki 1600 r., żył, zdaje się, jeszcze 1606 r., z żony, Oleny Iwanówny Woronowickiej, dziedziczki Woronowicy, Saborowa, Stepanówki i Soroczyna, pozostawił synów: Michała, Bohdana i Teodora, którzy procesują 1600 r. Kuźmę Łaska, a 1622 r. są opiekunami Jana Majkowskiego. Z nich:

Teodor, dziedzic Łuczyniec 1622 r., Borysówki i Buszyniec 1629 r., potomstwa nie zostawił.

Michał, sędzia grodzki winnicki 1591 r., i poborca 1601 r., podstarości winnicki 1628 — 1630 r., dziedzic części Łasków i Woronowicy z przyległościami, wraz z żoną, ks. Owdotją Domontówną procesował 1599 r. Bohdana Deszkowskiego o niewpisanie aktu zamiany Domontowa, w kijowskim, na część Deszkowiec w bracławskim, razem z braćmi ma różne sprawy z współdziedzicami Łasków i sąsiadami 1602 — 1612 r.

Syn jego jedyny Teodor, wojski bracławski 1640 r. i sędzia grodzki winnicki 1642 r., wyznaczony z sejmu 1640 r. komisarzem do oszacowania skonfiskowanych Szandyrowskiemu dóbr Szandyrowa i Trosciańca (V. L. III f. 469), pozwany 1642 r. przez ks. Koreckiego o trzecią część dóbr Kalnickich (Kij. V. 47), ożeniony 1-o v. z Maruszą Bohdanną Obodeńską dziedziczką Pietniczan i Pokalewa, 2-o v. z Katarzyną Hańską, która ponowiła śluby z Grocholskim i Radomy-

skim i zmarła bezdzietnie, umarł 1648 r., pozostawiwszy liczne potomstwo zmarłe, oprócz Teofili, bezdzietnie. Z córek: Anastazja zmarła panną; Krystyna wyszła za Jerzego Kleszowskiego; Marcjannę porwał i zaślubił Krzysztof Wyhowski 1648 roku; Teofila, dziedziczka całego wielkiego majątku po rodzicach i dziadach, wniosła go mężowi, Marcinowi Lubiczowi Radzimińskiemu. W 1694 r. darowała część Pokalewa ks. Jakóbowi Druczeninowi Kniehinińskiemu, proboszczowi wielednickiemu (Źr. Dziej. XX i XXI; Teka W. Rulikows.; Kij. I. D. 205; Gr. Owruc. z 1694 r. i Gr. Kijow. z 1696 r.).

Synów było dwóch: Gabrjel i Stefan, który wniósł 1648 r. manifest przeciw Wyhowskiemu o porwanie siostry (Arch. I. Z. Ros. IV. 1, Nr. 26).

Bohdan, trzeci syn podsędka Michała, skarbnik bracławski 1629 r., współdziedzic Woronowicy i Stepanówki, z braćmi procesuje Steckich 1606 r. i Sutkowskiego 1612 r., pozostawił synów: Bazylego i Iwana.

Bazyli podpisał 1652 r. akt fundacji kościoła Wielednickiego. zapisał żonie, Katarzynie Szyszkównie Staweckiej, 10,000 florenów na Łaskach, Woronowicy i Stepanówce, umarł bezdzietnie, a wdowa testamentem spisanym 1670 r., sumę tę zapisała siostrzeńcowi swemu Aleksandrowi Trypolskiemu.

Iwan, skarbnik bracławski 1640 r., komisarz z sejmu do oszacowania Szandyrowa i Trościańca, umarł 1658 r. Z żony, Biesiekierskiej, miał mieć córkę Helenę za Stanisławem Olszewskim (Źr. Dziej. XX i XXI; V. L. III f. 469; Woł. X f. 821; Sig. 1).

Dorota, żona Hawryła Hulanickiego 1594 r. Marusza Janowa Przesmycka 1600 r. Teodora za Marcjanem Ujazdowskim 1611 r. (Woł. II f. 751). Anna, żona 1-o v. Matjasza Szandyrowskiego, 2-o v. Jana Chałaima 1610 r.; Apolonja, żona Andrzeja Szandyrowskiego, brata Matjasza 1610 r., wojskiego bracławskiego 1630 roku. Władysław spisał testament 1621 roku (Gr. Łuck.). Żona jego sprzedała 1620 r. część w Białymstoku i Horodyszczu. Krystyna, żona Jarosza Białostockiego 1637 roku.

ŁASKOWIE ZADYBSCY, SEKUŃSCY i CZERNCZYCCY v. CZERCZYCCY h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia literę M, nad którą krzyż równoboczny (Arch. Sang.).

Lewko i Fedko Łaskowicze Zadybscy między latami 1511 a 1521 dopełnili działu dóbr Zadyby, w włodzimierskim. Potomkowie Lewka pisali się Łaskami Sekuńskiemi, potomkowie Fedka — Czernczyckiemi.

Lewko w latach 1524 — 1538 procesuje się ciągle z bratową i bratankami, o szkody i gwałty w Zadybach, aż w końcu sprzedał swoją połowę tych dóbr 1538 r., za zgodą żony Hanny i dzieci, ks. Wasilowi Sanguszce za 500 kóp groszy litews., w czem dostał Rużyn wartości 120 kóp (Arch. Sng.). Zona jego, według Notat Rulikowskiego, była córką Iwana Łabuńskiego. Syn Michał Lwowicz Łasko Sekuński, tak zwany od wsi Sekuń pod Kowlem, otrzymał 1562 r. od wuja swego, Wasila Łabuńskiego, zapis części wsi Tytków, Mikulin, Łosow, Isaczków, Dobunów, Biała, Sudyłków, Horodyszcze, Skulin, Tesnowno, Tatarynów, ma sprawę w Włodzimierzu 1566 r., był wierzycielem ks. Zbaraskiego 1586 r., otrzymał w dożywocie od ks. Sanguszki Kuty (O. Łuc. 2036; Op. Włodzim. 923 f. 15; Woł. I f. 531).

Syn Michała, Fedor Łasko Sekuński, dziedzic Kołosów i Dworca, w krzemienieckim, 1583 r., wziął w zastaw Krasnosielce v. Krasnosiółkę od Krzysztofa Łabuńskiego 1590 r., zapisał żonie, Marji Nieświckiej, 150 kóp groszy na przysiołku Sudyłkowskim 1590 r., zasądził Tyszkiewiczów w sprawie o zbiegłych poddanych z Krasnosiółki 1609 r. Jego, zdaje się, drugą żoną była Marja Janowicka 1592 r. (Źr. Dziej. XIX i XXI; Teka Rulik.).

Fedko umarł przed 1524 r., a wdowa po nim Hanna v. Tatjanna Jenkówna, pasierbica Piotra Kałusowskiego, 2-o v. Fedkowa Onoszkowiczowa, z synami: Hryćkiem, Juchnem i Siemaszkiem Łaskami Zadybskiemi, zamienili w latach 1534 — 1544 za różnemi kontraktami, swoją połowę Zadyb z księciem Sanguszką na Czernczyce, w powiecie włodzimierskim, z dopłatą 400 kóp groszy litews., przyczem zrzekli się na rzecz Sanguszki przezysków swoich na stryju Lewku 1537 roku. O Hryćku i Juchnie po 1544 r. wiadomości nie znaleźliśmy.

Siemaszko v. Semen Fedorowicz Łasko pisał się Czernczyckim, zyskał na ks. Fedora Sanguszkę nakaz zapłaty 116 kóp groszy, nie dopłaconych za Zadyby 1544 i 1547 r., dziedziczył na Czernczycach jeszcze 1583 r. (Arch. Sang.; Źr. Dziej. XIX; Arch. I. Z. Ros. VII. 1).

Piotr Łasko Czerczycki za waleczność otrzymał prawem lennym Durnekowo, w czernichowskim 1607 r. (M. 181 f. 171). Hrehory i Konstanty Czerczyccy Łaskowie, z województwem wołyńskim, podpisali obiór Władysława IV-go. Adama wymienia Niesiecki w XVII-m wieku. Wojciech (syn Jana i Doroty Rolanki, brat Jakóba), ożeniony 1690 r. z Eufrozyną Łysakowską, 2-o v. Mateuszową Sopoćkową 1697 r. (Gr. Łuc.).

Krzysztof Łasko, elektor Jana III-go z województwa kijowskiego, rotmistrz królewski, stolnik kijowski i starosta dymirski 1684 r., zastawny posiadacz Kornicy od ks. Jabłonowskich 1694 r., wraz z żoną, Marjanną Potocką, córką Florjana Lubicza Potockiego, stolnika owruckiego, dziedziczką Narodycz. spłacał 1690 r. z Narodycz posag Eufrozyny Wojciechowej Łaskowej (Gr. Łuc.), umarł 1700 roku, a wdowa wyszła 2-o v. za Ludwika Manieckiego, chorążego czerniechowskiego. Marjanna, córka Krzysztofa, wyszła za Balcera z Godzimierza Wilgę, pułkownika królewskiego, zmarła przed 1721 r.

Piotr, jedyny syn Krzysztofa, starosta dymirski za cesją ojca 1691 roku, dziedzic Czernczyc, Cewelicz, Zarzycka, Peredyla, zastawny posiadacz Kwasiłowa i Kornicy, ożeniony z Teresą Kossakowską, która, jako wdowa, została utrzymaną w posiadaniu starostwa dymirskiego 1710 r., a następnie procesowała Sanguszków o Czernczyce, otrzymała konsens na cesję starostwa 1720 r. (Sig. 19); umarła 1721 r. Spadek po niej brali Kossakowscy, a po nim Wilgowie, Porczyńscy i Kaszowscy (Bracł. XIV f. 1048; XV f. 1287, 1306, 1413 i 1801; Kij. VIII f. 12; IX. 1; X. 1118 i 1233; Woł. XI. 1060 i 1061; Op. Kij. 3, 5, 7, 25 i 27; AGZ. X. 6584; Arch. I. Z. Ros. III. 2; VI. 1).

Eljasz Łasko Czerczycki, elektor Stanisława Leszczyńskiego z województwa kijowskiego 1733 r., łowczy winnicki 1744 r., ożeniony z Rozalją Olszamowską, pozostawił: Agnieszkę, żonę 1-o v. Michała Radeckiego, podstarościego bełskiego 1766 r., a 2-o v. Juljana Kleczkowskiego, zmarłą 1791 r., i Mikołaja, dziedzica części Horodyłowic, zmarłego 1807 r. w Omelanie pod Równem (Gr. Bełs. z 1766 r. f. 396; Akta Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Łasko, viceregent chełmski, wwiązany w Medwidno 1737 r. (Gr. Kijow.). Józef Łasko Czerczycki ożeniony z Lipnicką 1770 r.

Euzebjusz, Antoni i Ignacy Łaskowie Czerczyccy, synowie Macieja i Kunegundy Budzyńskiej, wnukowie Jerzego i Katarzyny Galińskiej, wylegitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim bełskim (M. D. Wąs.).

ŁAST Władysław, żonaty z Teodorą Prokopówną Białostocką, posesor Stawrowa, w powiecie łuckim 1610 — 1621 r. (Gr. Łuckie w Tece Rulik.).

ŁASTOWICZOWA Katarzyna z Łążyńskich, pozwana 1616 r. w Przedczu przez Zbijewskiego (Gr. Przed. 62 f. 62).

ŁASTOWIECCY z LARYSSA z Łastowiec, w kamienieckim. W XVI-m wieku pisali się często Łastowskiemi, ale, zdaje się, wszyscy dziedzice Łastowiec nie do jednego należeli rodu.

Pan Łastowski, starosta kamieniecki, 1437 r. przebywa w Kijowie w orszaku ks. Świdrygiełły (Arch. Sang.). Jan Łastowski 1488 r. obecny na sądach w Chełmie (Akta XIX).

Fedorko, Michalas i Kostek, dziedziczą na Łastowcach 1530 r. (Źr. Dziej. XIX). Fedor Łastowiecki, żonaty z Maruchną Jarmolińską 1537 r. Matwiej, syn Stanisława, podzielił się połową Łastowiec z Wasilkowskiemi i Sutkowskiemi 1545 r. Matwiej i Wasil, ziemianie krzemienieccy, sprzedali 1578 roku prawa swe do wsi Redki i Woli Minkowskiej ks. Puzynie. Tego lub innego Macieja dzieci: Jerzy, żonaty z Anielą Kocieńską 1623 r.; Małgorzata Andrzejowa Bolanowska 1616 r. i Katarzyna, żona Józefa Annibala Strozzi, zmarła przed 1643 r. (Gr. Łuckie; Gr. Kamien. i Teka W. Rulikow.).

Herb Laryssa.

Bohdan z Łastowiec sprzedał 1534 r. część swą w Nowosiółce i Hinkowcach Kostiukowi z Hinkowiec (A. Kamien.; M. D. Wąs.).

W latach 1565 — 1569 i 1578 dziedziczyli na Łastowcach: Łastowski, Daszko Uhernicki v. Uhryniecki v. Łastowski, dziedzic także Uhrynkowiec, Kostiukowa (Wołodyjowska), Wasilkowscy, Czołhański i Błażowski. Łastowski v. Łastowiecki (Daszko) był też dziedzicem części Olchowca 1565 — 1578 r. (Paw.).

Wymieniony Daszko Uhryniecki prawdopodobnie dostał część Łastowiec za żoną, Katarzyną Łastowską i potomkowie jego stale już piszą się Łastowieckiemi. Córkę zostawił jedną Annę, żonę Jana Żywaczowskiego v. Halickiego 1590 r. i synów sześciu: Iwachna, po którym, z Anastazji, 2-o voto Grabowskiej, córka Małgorzata, żona 1-o v. Jerzego Sambora 1587 r., 2-o v. Aleksandra Holińskiego, 3-o v. Hryćka Swaryczowskiego 1590 — 1597 r., która sprzedała część swą Łastowiec i Isakowiec Sebastjanowi Witkowskiemu przed 1591 r.; Hryćka, którego córka Małgorzata v. Katarzyna, była za Wawrzyńcem Białokurem 1627 r.; Bazylego; Jerzego; Mikołaja i Jarosza czyli Hieronima (Grodz.

Tremb. 17 f. 207; Gr. Halic. 5 f. 385; 6 f. 1016; 10 f. 821; Wyr. Lub. 56 f. 185; Teka W. Rulik., M. D. Wąs.).

Bazyli, rotmistrz królewski, otrzymał 1585 r. w dożywocie część Olchowca, którą trzymali już ojciec jego Daszko i Andrzej Czołhański, z braćmi — Jaroszem i Mikołajem, odkupił 1591 r. część Łastowiec i Isakowiec, sprzedaną przez synowicę Witkowskiemu, kupił 1604 r. część w tychże dobrach od Dziusowej, otrzymał 1607 r. konsens na wykup Podwysokiego, w śniatyńskim, od Bratkowskiego, ożeniony z Anną Świstelnicką, 2-o v. Marcinową Leską 1617 r., umarł bezdzietnie, a spadkiem po nim dzielą się synowcy po trzech braciach 1612 roku (M. 133 f. 85; 151 f. 115; Gr. Halic. 13 f. 815 i 819; Wyr. Lub. 79 f. 507; Teka W. Rulikows.; M. D. Wąs.).

Jerzy, syn Daszka, żył jeszcze 1594 r., z Katarzyny Świstelnickiej, pozostawił synów: Jana, zmarłego bezdzietnie, Zacharjasza, zmarłego przed 1612 r., po którym, z Doroty Przerowskiej, syn Bazyli, sprzedał 1639 r. część Uhrynkowiec Dydyńskiemu i Filipa, który razem z synowcem Bazylim bierze część spadku po stryju Bazylim, rotmistrzu, 1612 r.

Filip, ożeniony z Jaruchną, córką sławetnego Jazona Andruszkiewicza 1615 roku, miał córkę Annę, 1-o v. Stefanowę Sokołowską 1640 r., 2-o v. Aleksandrowę Charzewską 1644 r.; Marjannę, 1-o v. Filonowę Szczeniowską, 2-o v. Ludwikowę Odojską; Reginę za Jakóbem Wojsławskim, dziedzicem Chartanowic 1644 r. (ona może była 1-o v. za Mikołajem Piłatowskim 1612 r.) i syna Jana, żyjącego jeszcze 1670 r., ożenionego z Joanną Chodyjowską, córką Mikołaja i Katarzyny Jeżowskiej (Gr. Halic. 8 f. 1030; Teka W. Rulik.; M. D. Wąs.).

. Mikołaj, syn Daszka, zapisał 1587 r. żonie, Aleksandrze Bałabanównie, 300 florenów i wzajemne dożywocie. Drugą lub pierwszą żoną jego była Zofja Brzozowska, a synowie: Aleksander, Stanisław i Jerzy, 1612 r. biorą spadek po stryju Bazylim (Wyr. Lub. 61 f. 744; Grodz. Halic. 5 f. 427 i 429; Teka W. Rulikowskiego).

Aleksander i Stanisław, w latach 1626 — 1638 i jeszcze 1651 r., a Jerzy 1637 i 1638 r., stawiali się zawsze na popis ziemi lwowskiej osobiście i z pocztami (AGZ. XX). Jerzy był ożeniony z Małgorzatą Podfilipską 1635 r., Aleksander, 1-o v. z Elżbietą Przystałowską, 2-o v. z Katarzyną Wolską, córką Piotra i Katarzyny Jacimierskiej, dziedziczką części Uścia i Sokoła 1644 r, i razem z synem z pierwszej żony Hieronimem, ma sprawę w Lublinie 1654 r.; Hieronim posiadał Pukienicze 1666 r. (Zap. Lub. 44 f. 669; Gr. Tremb. 36 f. 957; Gr. Żydacz. 5 f. 181; 54 f. 1061; M. D. Wąs.).

Do tej linji, prawdopodobnie, należał Stanisław, po którym zostały córki: Zuzanna, żyjąca panną jeszcze 1720 r.; Teofila, żona 1-o v. Stanisława Głoskowskiego 1676 r., a 2-o v. Jana Linkhausa, chorążego owruckiego 1678 r., zmarła bezdzietnie, i synowie: Bartłomiej Jan, Mikołaj i Jerzy, którzy odziedziczoną po siostrze Teofili część dóbr Żelechów odstępują 1680 r. Linkhausowi.

Bartłomiej, dzielny żołnierz, otrzymał 1669 r. ogród we Lwowie.

Mikołaj, towarzysz chorągwi podkanclerzego Gnińskiego, nominowany podstolim bracławskim 1684 r., z Ewy Rudzińskiej, 2-o v. Jakóbowej Staniszewskiej 1703 r., pozostawił: Annę za Stanisławem Odrowążem Straszem 1727 r.; Helenę za Kazimierzem Zdziarskim 1726 r., która sprzedała Główczyn i Główczynek Dro-

hojowskim; Antoniego, Franciszka, Józefa i podobno Michała, który zeznał zapis dożywocia 1722 r., z żoną, Katarzyną Żurowską, cześnikówną sochaczewską (Gr. Żydacz. 32 f. 713).

Franciszek razem z bratem Antonim, odstąpił poddanego Denhoffowej 1696 roku, burgrabia czerski 1718 r., towarzysz pancerny 1727 r., podstoli stężycki 1734 r., kandydat na podsędka czerskiego 1739 r., kwitował 1715 r. przyrodniego brata Mikołaja Staniszewskiego, roborował 1717 r. intercyzę ślubną z Czyszkowskiemi, zeznał 1729 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Czyszkowskich, 1-o v. Franciszkową Szałapską, 2-o v. Wojciechową Kożuchowską, został wwiązany 1782 roku w dobra Kożuchów, Witaszyn, Jaruzel, Korzeń, Redlin i Wolę Kożuchowską, w imieniu dzieci swych: Ignacego, Joanny i Franciszki, objął 1735 r. część Sulbin, których część z Gorazdami dokupił 1737 r. od Janiszewskiej, żył jeszcze 1742 r. Z wymienionych dzieci Franciszka, z mężem Franciszkiem Gołaskim, kwitowała 1753 r. brata Jerzego z procesu; Joanna, żona Stanisława Wolikowskiego, żyła jeszcze 1778 r. Ignacy, komornik graniczny czerski, sprzedał 1767 r. część zwaną Krzeszczyzna w Raduczynie Pniewskiemu (AGZ. 5113 i 5867; Perp. Czers. 13 f. 507, 585 i 667; 14 D f. 212; 16 B f. 303; 18 f. 353, 359; 19 f. 47; 20 f. 137, 223 i 279; 21 f. 197; 22 f. 158; 23 A f. 307; 23 B f. 646; 24 f. 13 — 19 i 296; 28 f. 1; 29 f. 533; 34 f. 2; Debit. Czers. 1 f. 88; DW. 59 f. 575; 62 f. 1219; 63 f. 201; 70 f. 575; M. 258 f. 122).

Józef, trzeci syn Mikołaja, poborca czerski 1711 r., kupił 1724 r. od przyrodniego brata Mikołaja Staniszewskiego część Kruszówki i Zabrozdów, nabył tegoż roku sumę na Zabrozdach od żony, Barbary Kłopockiej, córki Jana, i zawarł kontrakt z Przebendowskim. Nie żył już 1731 r., w którym wdowa jego wzięła w zastaw Rożniszew od Giżyckiego.

Syn jego Antoni, kapitan artylerji koronnej, sędzia kapturowy lubelski 1764 r., wraz z żoną, Zofją Prawdzic Bielską, córką Jana i Franciszki Zaleskiej, zawarł układ 1788 r. z siostrami żony (Perp. Czers. 17 f. 254; 22 f. 113; DW. 65 f. 727, 731 i 737; 104 f. 808; 105 f. 833).

Józef Mikołaj Michał Franciszek, syn powyższych, ur. 1772 r. (metr. w Kumowie), wwiązany 1793 roku w dobra Drozdy Nosy i część Cisówki (DW. 109 f. 898), wylegitymował się ze szlachectwa 1804 r. w Galicji zachodniej (Quat VII f. 219), pozostawił z pierwszej żony, Anieli Brodowskiej, syna Klemensa Antoniego Józefa Jana; z drugiej — Tekli Borowskiej: Maksymiljana i Jana Jakóba. Klemens i Jan Jakób wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 rokiem.

Jana Jakóba, z Julji Ryszkowskiej, dzieci: Seweryn Jan, Wiktor Klemens, Wincenta Róża i Sabina Karolina.

Klemens, przeszedłszy z nagrodami szkoły lubelskie 1811 — 1814 r., był następnie adwokatem w Lublinie 1850 r.

Do tej linji pewno należą: Ignacy, sekretarz Ministerjum spraw wewnętrznych i pol., ur. 1791 r., zmarły 1816 r. w Warszawie. Jan Nepomucen, obrońca w Senacie 1850 r., dziedzic Jezierzan, w grójeckim, 1872 r, ożeniony z Ludwiką Orłowską, z której córki: Paulina zmarła 1898 r.; Marja Sabina, zaślubiła 1868 r. Władysława Ossolińskiego, a syn N. żył 1898 r. Scholastyka z Piaseckich Łastowiecka, wdowa, w Lublinie 1867 r.

Jarosz, syn Daszka, z dwóch żon: Zofji N. i Teodozji Fedorówncj Zagwojskiej, miał córkę Małgorzatę za Hordyjem Żytyńskim i synów: Jana, Piotra, Prokopa, Bazylego i Stanisława, biorących spadek po stryju Bazylim 1612 r. (Wyr. Lub. 81 f. 165; Teka W. Rulikowskiego; Grodz. Żydacz. 12 f. 453; 87 f. 347; M. Dun. Wąsow.).

Po Bazylim, z Halszki Sołomińskiej, pozostała córka Katarzyna Andrzejowa Szaniawska i synowie: Michał i Aleksander, żonaty 1645 r. z Zofją Wrzeszczówną, występującą jeszcze 1659 r. w Kamieńcu.

Stanisław, dziedzic Uhrynkowiec, posiadacz wójtostwa żydaczowskiego, żonaty już 1612 r. z Maruszą Komarówną Sutyską, 2-o v. Aleksandrową Mączyńską, pozostawił: Anastazję za Michałem Kozłowskim; Zofję za Aleksandrem Żurakowskim, dobrodziejkę klasztoru Bazyljanów w Maniawie 1676 r.; Stefana; Nikodema i Teodora Konstantego.

Stefan, dziedzic części Łastowiec, Isakowiec i Uhrynkowiec, z Bogumiły Kędzierzyńskiej, 2-o v. Janowej z Chyszowa Romerowej, miał córkę Jadwigę za Zygmuntem z Sławczyna Siemieńskim 1680 r. i syna Krzysztofa (Grodz. Biec. 59 f. 1842; 60 f. 138; 71 f. 863, 868; 80 f. 287; M. D. Wąs.).

Krzysztof zeznał 1690 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą, córką Jana Sławczyńskiego i Zofji Wronowskiej, 1700 r. w imieniu wszystkich idących z domu Łastowieckich wnosi protest do grodu lwowskiego przeciw Stanisławowi o dobra Majanów, Sutyska, Janów i Szerzynie, należne wszystkim po babce Komarównie, umarł 1717 r., pozostawiwszy córkę Zofję za Józefem Budzińskim czy też Rudzińskim, Stefana i Marcina, którzy razem z Józefem, synem Tomasza, i Michałem, synem Stanisława, zyskali 1744 r. wyrok w Lublinie na Czetwertyńskich, o zwrot Jankowa należnego im po Komarach (Bracł. XVI f. 768). Synem też Krzysztofa miał być Tomasz, towarzysz pancerny chorągwi kaztelana kijowskiego, tytułowany cześnikiem bracławskim 1728 r. (Gr. Tremb. 64 f. 428).

Marcin, cześnik lub podczaszy lubaczewski, z żony Rogalanki, miał córkę Zawadzką i synów: Tytusa i Leonarda (Bracł. XVII f. 1990; Gr. Biec. 419 f. 837 M. D. Wąs.).

Nikodem, drugi syn Stanisława z Komarównej, posiadacz wójtostwa żydaczowskiego 1664 r., otrzymał 1666 r. wieś Hawryłów Kamień. którą wdowa po nim, Katarzyna Rakowska, podstolanka nowogrodzka, odstąpiła 1701 r. Skarbkom. Córka ich, Aleksandra, zeznała 1699 r. zapis dożywocia z mężem, Samuelem Topczewskim, a syn Stanisław, występujący w sprawie spadkowej po Komarach 1700—1701 r., ożeniony z Krystyną Kruszyńską, córką Jana i Anny Ulenieckiej, pozostawił: Annę za Jakóbem Krępskim, podstolim nowogrodzkim; Teofilę za Ludwikiem Laskowskim, skarbnikiem zakroczymskim, i Michała, towarzysza chorągwi pancernej starosty korytnickiego 1747 r., tytułowanego potem skarbnikiem latyczowskim, żonatego z Katarzyną Stawską 1749 r. (Gr. Tremb. 61 f. 96; 62 f. 73; 71 f. 84, 333 i 348; M. D. Wąs.).

Teodor Konstanty, trzeci syn Stanisława, towarzysz chorągwi hussarskiej Jana Sobieskiego, późniejszego króla, 1668 r., ożenił się najpierw z Katarzyną Kępieńską, a następnie 1680 r. z Konstancją z Brześcia Brzeską, córką Wacława. Z pierwszej żony dzieci jego: Jan i Jadwiga, procesująca 1692 r. Jana Stadnickie-

go o gwałt, żona 1-o v. Franciszka Burakowskiego, 2-o v. Samuela Lasockiego, wdowa 1731 r.; z drugiej: — Krystyna Andrzejowa Sokołowska; Anna panna; Teresa zakonnica i syn Tomasz, który, z Ewy Odrowskiej, pozostawił: Wawrzyńca, ur. 1720 r. (metr. w Jazłowcu), Wiktorję, Stanisława, zmarłych młodo i Józefa, tytułowanego 1775 r. cześnikiem bracławskim, żyjącego jeszcze w końcu XVIII-go wieku, i pracującego ciągle nad procesami o majątki po Komarach ze strony ojca i po Herburtach ze strony matki, do których zebrał wiele papierów i rodowodów (Gr. Biec. 64 f. 742; 65 f. 666; 71 f. 878; 79 f. 199; 212 f. 474; Gr. Halic. 87 f. 223 i 347; 497 f. 396; Tab. Gal. Fund. Nov. 93 B f. 13; M. D. Wąs.).

Jan, syn Teodora z pierwszej żony, za zgodą ojca zapisał 1695 r. posagu 2,000 florenów żonie, Marjannie z Sławczyna Siemieńskiej, córce Adama i Elżbiety Zaborowskiej. Z tej żony miał: Joannę za Jakóbem Dziewulskim 1733 r.; Marjannę za Antonim Jędrzejewskim 1733 r.; Zygmunta, zabitego 1719 r. przez żyda w Ropie i Krzysztofa Antoniego, ożenionego z Zofją Chajęcką (Grodz. Sandec. 66 f. 1465; 157 f. 918; Gr. Biec. 78 f. 1144 i 1312; 165 f. 273; 212 f. 472; 321 f. 923; M. D. Wąs.).

Józef Kazimierz, syn tego ostatniego, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bieckim, umarł w Pawłosiowie 1803 r., bezdzietny z drugą żoną, Zuzanną Kłobukowską, pozostawił z pierwszej żony, Kunegundy Miłkowskiej: Piotra, Wojciecha, Zofję Teklę, Teodozję, 1-o v. Wojciechowę Żaczyńską, 2-o v. Romanowiczową i Barbarę Kraczewską (A. Tarnow. For. Nob.).

Piotr, żonaty z Marjanną Klings, córką Jana i Barbary Morozowiczówny, dziedziców Sieteszy, miał córkę Emilję za Michałem Koskowskim i synów: Jana Józefa Ludwika, po którym, z Marji Miłżeckiej, dzieci: Franciszek Antoni Jan, Higin Antoni Jan, Bronisław Adam Idzi, Rufila, Felicja Stanisławowa Zalasińska i Ludwina, zmarła panną, i Antoniego Piotra Wojciecha, ożenionego 1845 r. w Rzeszowie z Teklą Żeromską, z której synowie: Zygmunt i Piotr.

Zygmunt, dziedzic Lipnika, z Magdaleny Wierzchowskiej z Ostrożan, ma syna Adama Aleksandra Zygmunta, ur. 1878 r.

Piotr, ur. 1860 r. (metr. w Sieteszy), dziedzic Hadlego, zaślubił 1889 r. Wandę Eleonorę Kozicką (metr. w Jezierzanach), i ma z niej: Antoniego Marjana Stanisława, ur. 1892 roku (metr. w Jaworniku polskim); Marję Olgę i Janinę Stanisławę (M. D. Wąs.).

Andrzej, Kazimierz i Tomasz, z ziemi rożańskiej, Sebastjan z przemyskiej, podpisali elekcję króla Michała. Władysław, dworzanin królewski 1679 r. (Zap. Lub. 58 f. 574). Jan, żonaty z Katarzyną Pobiedzińską 1681 r. (Zap. Gr. Sandom. 47). Mikołaj, syn Andrzeja i Teresy Krajewskiej, 1779 roku w Haliczu (Gr. Halic. 498 f. 149 i 195).

Herb Sas.

ŁASTOWSCY h. SAS z Łastoj (dziś Łostąje), w oszmiańskim. Tomko Łastowski, dziedzic Łastoj 1564 r. Syn jego, Sasin Tomkowicz i Fiedor Łastowscy świadczyli w Wilnie 1593 r. (Arch. Wileń. 4713 f. 112 i 117). Fiedor i Krzysztof Chominicze Łastowscy, bracia rodzeni, ziemianie brasła-

wscy, sprzedali 1627 r. Szostakowskim część Ochremowicz, inaczej Niebiernicy, odziedziczoną po dziadzie Stefanie Ochremowiczu i ojcu Chomie Fiedorowiczu (Ibid. 15395 f. 771; M. D. Wąsow.). Fedor, pisarz grodzki oszmiański 1606 roku (Arch. Zbor. III).

Paweł za zasługi w Inflantach i na wojnie moskiewskiej, otrzymał 1617 r. od Sapiehy w 200 kopach Łozowice, w starostwie hubskim. Halszka, żona 1-o v. Macieja Wiesiołowskiego, sędziego ziemskiego smoleńskiego 1634 r., a 2-o v. ks. Jana Kazimierza Łukomskiego 1638 r., procesowała 1642 r. Sapiehów o Reżaniewo (Sap. i Kniaź.).

Łastowski, podstarości w Goślicach, umarł 1742 r. w skutek zbicia z rozkazu Matuszewiczowej (Pam. Matusz.). Jan, rotmistrz oszmiański 1760 r. (Akta XII). Jan, sędzia grodzki oszmiański 1771 r., wyznaczony z sejmu 1775 r. do różnych komisji (V. L. VIII). Jan, Jezuita w Witebsku 1794 — 1796 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). Kazimierz, ziemianin oszmiański 1783 r., sędzia ziemski horodecki 1807 r. Justyn 1826 r. w dzisieńskim.

Wymieniony wyżej Sasin Tomkowicz, dziedzic Łastoj, miał syna Jana, którego syn Tomasz, pozostawił Mateusza i Kazimierza. Mateusza syn Jakób, Kazimierza synowie: Nikodem i Jakób. Józef i Andrzej, synowie Jakóba, wnukowie Mateusza; Jakób z synami: Janem i tego synami: Józefem, Franciszkiem, Kazimierzem i Marcinem i Stanisławem i tego synami: Karolem i Ignacym, i Stefan z synami: Antonim i Tomaszem, obaj synowie Nikodema; Józef z synami: Maciejem i Tomaszem, Antoni z synami: Hieronimem, Mateuszem, Michałem, Józefem, Maciejem, Stanisławem, Kasprem i Tomaszem, Felicjan z synem Kasprem i Tomasz, synowie Jakóba, wnukowie Kazimierza, wylegitymowali się ze szlachectwa 1800 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

ŁASZCZEWSCY, patrz *Łaściszewscy* i *Łaszewscy*.

ŁASZCZOWIE h. PRAWDA. Nazwisko Łaszczów powstało z imienia Łaskarz, skrócone Łaszcz, noszonego przez ich praojca, który z księciem Ziemowitem przeniósł się z Mazowsza na Ruś bełską. Z imion sądząc, protoplastą tej rodziny był Łaszcz z Wrońska, pisany Niełaskarzem, podkomorzy ciechanowski 1374 — 1386 r., którego wnuk Łaszcz, syn Pełki z Wrońska, był studentem Uniwersytetu krakowskiego 1426 r. Od posiadanych dóbr przybierali Łaszczowie nazwiska — Tuczapskich z Tuczap, Nieledewskich z Nieledwi, Obrowieckich z Obrowca, Kobelskich v. Kobielskich z Kobła i Strzemileckich ze Strzemilca. Nie zawsze jednak dodawali te przydomki, dla tego trudno jest licznych członków rozrodzonej rodziny powiązać w dokładny rodowód.

Herb Prawda.

Najdawniejszą wzmiankę o rodzinie znajdujemy w aktach bełskich 1439 r., gdzie Łaszcz z Kryszyna zaciągnął dług u Świętosława, rządzcy z Telatyna, za poręką Wacława, starosty bełskiego i innych. Jeden z wnuków jego, zapewne, Jan Łaszcz, stryj i opiekun Anny, córki Pełki z Kryszyna,

żony Wacława Duszy (z Podhorzec), ma nakazane zwrócić Kryszyn Annie 1496 roku.

Łaszcz, Łaskarz, Jan Łaszcz z Półwioska, 1448 r. obecny na sądach we Lwowie, starosta zinkowski 1454 r. i podkomorzy podolski 1456 r., żył jeszcze 26-go Marca 1457 r., odniósł świetne zwycięstwo nad Tatarami 1453 r., ale w końcu zginął w walce z niemi 1457 r. (AGZ. XIV, XV i XIX; Długosz).

Łaszczowie Tuczapscy. Łazarz Łaszcz z Tuczap, w ziemi bełskiej, stawił się 1473 r. w Bełzie, chcąc wypłacić 20 grzywien posagu siostrze Jadwidze, żonie Marcina Goździa z Czyrmina (AGZ. XIX). Tenże Łaskarz Łaszcz otrzymał 50 grzywien na Deraszinie. w kamienieckim, 1485 r. (Wierzb. I. 1478). Stanisław Łaszcz z Tuczap, ożeniony z Katarzyną, córką Jana z Przecławic, w grójeckim, 1478 r. (Zs. Grójec. 3 f. 225). Ta sama, czy też druga jego żona, Katarzyna, otrzymała 1487 — 1489 r. od matki swej Jadwigi, byłej wójtowej horodelskiej, zwanej raz Snopkowską, połowę wsi Nabroż, w horodelskim, w 200 grzywnach. Na drugą połowę Nabroża pożyczył Stanisław tejże świekrze swojej 130 grzywien. W 1489 r. oddał opiekę nad dziećmi i dobrami żonie, którą już wdowę kwitowała siostra, Anna Pawłowa z Czermna, ze 100 grzywien należnych po matce z Nabroża (AGZ. XIX).

Łazarz Łaszcz z Tuczap, dzierżawca tyszowiecki 1525 r., łowczy bełski 1530 r., szafarz poborów bełskich i chełmskich 1539 r., umarł tegoż roku, otrzymał 1523 r. konsens na wykup wójtostwa w Mikulinie i Tyszowcach od Doroty Janowej Konopczyny, a 1524 r. znów wójtostwa w Tyszowcach od Chorążyca z Gdeszyna, dziedzic Hrebiennego, 1523 r. ma sprawę z Andrzejem Małdrzykiem, w której nałożony na nich zakład 1,000 grzywien, zeznał 1528 r. zapis dożywocia z Katarzyną Drohiczańską (mylnie odczytaną przez Kor. Dworczyńską) h. Nałęcz, sędzia polubowny 1536 r. w sprawie Święcickiego z Sanguszką, pozostawił z wymienionej żony córkę Agnieszkę za Andrzejem Dembowskim 1549 r., w końcu wojewodą bełskim, i synów: Aleksandra, Stanisława i Jana, widocznie młodo zmarłego, o którym po 1540 r. wzmianki nie znaleźliśmy (Wierzb. IV. 4220, 4373; M. 37 f. 419; 38 f. 56; 77 f. 39; V. L. I f. 272; A. Bełskie; Arch. Sang.).

Aleksander, starosta tyszowiecki 1541 r., podkomorzy bełski 1545 r., starosta kowelski królowej Bony 1549 — 1554 r., horodelski 1565 r., otrzymał 1569 roku starostwo chełmskie w zamian za horodelskie, na którym miał zabezpieczone 5,000 flor., zrzekł się podkomorstwa bełskiego 1570 r. na rzecz syna Jana, został kasztelanem czerskim 1576 r., oddał starostwo chełmskie synowi Janowi 1582 roku, szafarz poborów bełskich 1567 r., deputat do kwarty rawskiej 1580 r., założył miasto Łaszczów na gruntach wsi Domaniża, odstąpił synowi wsi Dolce 1569 r.. zasądzony 1577 r. na zwrot celnikowi zabranego myta w Chełmie, występuje jako stryj klejnotny Adama Piwo 1543 r., a jest opiekunem dzieci po bracie Stanisławie 1577 roku, zastawił połowę Łaszczowa, Domaniża i Małoniża za 250,000 floren. Zamoyskiemu, był dziedzicem Przecławic, w grójeckim, jeszcze 1584 r., z czego wnosić można, że był rodzonym wnukiem wymienionego wyżej Stanisława, umarł t. r., a z żony, Małgorzaty Kormanickiej, urodzonej z Fredrówny, miał synów: Jana, Aleksandra i Marcina, kanonika łowickiego, archidjakona gnieźnieńskiego 1576 r., kanonika krakowskiego i sekretarza królewskiego, zmarłego 1577 r. (Wierzb. IV. 7086; AGZ. X. 1087; AGZ. XIX; M. 100 f. 50; Conv. 1

f. 406; Zs. Gr. Czers. 51 f. 827; 52 f. 795; Zap. Lub. 1 f. 325; 6 f. 541; V. L. II 76, 159 i 205; Teka Rulik.; Kor.; Paw.).

Jan, podkomorzy bełski 1570 r., starosta tyszowiecki 1576 r. i chełmski 1582 r., krajczy królowej Anny 1585 r., zrzekł się podkomorstwa 1585 r., razem z bratem jako dziedzice Przecławic, mają różne sprawy w Grójcu i Czersku 1584—1585 (Zs. Gr. Czers.), od ojca otrzymał Dolce 1569 r., a Dobużek 1575 r., dopełnił z bratem działu dóbr ojczystych 1584 r., ożeniony z Anną z Gdowa Wielopolską, wdową po Melchjorze Strzale, której zabezpieczył posag 1590 r., umarł 1592 roku. Wdowa po nim zastawiła 1593 r. Zimno Pawłowi Łaszczowi, umarła 1594 r. Jedyny syn ich Jan, dziedzic Oleska 1595 r., kwitował Pawła Łaszcza, sprzedał Zimno Dąbrowskiemu, a Steniatyn Zawadzkiemu 1598 r., umarł zdaje się bezżenny (M. 114 f. 19; 118 f. 35; 120 f. 414; 127 f. 177, 189 i 247; 135 f. 862 i 863; Vol. Leg. II f. 155; Wyr. Lub. 8 f. 35; 32 f. 441; 34 f. 1033; 40 f. 312; 45 f. 1347; 46 f. 432; 49 f. 337; 55 f. 620; 58 f. 125 i 384; 63 f. 979; Zap. Lubels. 5 f. 16; 8 f. 491).

Aleksander, chorąży bełski 1585 r., zeznał 1589 r. zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Zofją Karabczyjowską, dziedziczką części dóbr Oryninskich po Kierdejach, sprzedał połowę Łaszczowa z przyległościami Janowi Gorajskiemu 1594 r., spisał testament w Kamieńcu 12-go Listopada 1601 r. i wkrótce umarł pozostawiwszy córkę Izabellę za Adamem Kalinowskim, rotmistrzem królewskim, i synów: Jana, Klemensa 1597 r. i Samuela (Wyr. Lub. 32 f. 1; 34 f. 1012; 45 f. 1250; 47 f. 66; 66 f. 87 i 441; 71 f. 449; Zs. i Grodz. Kamieniec.; Teka W Rulikows.).

Samuel, rotmistrz królewski 1620 r., strażnik koronny 1630 r., starosta owrucki 1632 r. i kaniowski 1637 r., zwinogrodzki 1646 r., nadzwyczaj dzielny wojownik, pogromca Tatarów, Kozaków i Moskwy, ale przy tem warchoł i awanturnik, bannitowany w różnych procesach kilkanaście razy, dziedzic części Oryniна, Karabczyjowa, Skwira, Romanówki, posesor Rużyna, Kotelni, Pawołoczy, Makarowa, otrzymał 1622 r. konsens na nabycie różnych królewszczyzn od Chodkiewiczowej, pozwany 1626 r. przez Zborowskiego o przechowywanie zbójów Mołdawian, Wołochów i Serbów, wśród wielu procesów pilnował granic i ostrzegał 1632 roku o przejściu Turków i Tatarów przez Dniestr, w latach 1634 — 1638 sejmik ruski upomina się o nagrodę dla niego za waleczność i obronę kraju, w końcu aby dostał Trechtymirów za wystawienie i utrzymywanie swoim kosztem pułku z 800 ludzi, 1635 i 1637 r. otrzymał trzy konsensa na cesję Skwira i Romanówki Zamoyskiemu, fundował 1640 r. kościół w dobrach swych w Uhrynowie, w bełskim, odstąpił 1641 r. synowi Michałowi starostwa kaniowskiego, zrzekł się też 1642 r. starostwa owruckiego, umarł 1649 r., pochowany w Krakowie u Św. Szczepana. Z Katarzyny z Wysokiego Kaszowskiej, pozostawił Samuel syna Michała, wspominanego jeszcze 1659 r. i córkę Zofję, żonę Jana Stanisława Drużbicza, podkomorzego bełskiego, która sprzedała część swą dóbr Oryninskich Rzewuskim 1666 r. (M. 168 f. 144; 174 f. 48; 180 f. 451 i 542; 182 f. 7 i 232; 185 f. 402 i 428; 187 f. 236; Zap. Lub. 33 f. 592; 35 f. 379; 45 f. 170; 46 f. 516; V. L. III f. 196; IV f. 124; AGZ. X. 3666; AGZ. XX; Op. Żytom. 14, 15, 16 i 17; Kij. III C 239; III D 66; IV B 7; V 2, 610, 370; VI C 214; VI F 227; VII 1349; Czerniech. f. 97 i 127; Woł. VI A f. 655; VI B f. 235; Rudawski; Źr. Dziej. 5, 20 i 21).

Stanisław Łaszcz Tuczapski, drugi syn Łazarza. z żony, Jadwigi Łaźniewskiej, córki Stanisława, pozostawił córki: Agnieszkę za Marcinem Kinickim 1575 r. Zofję, Elżbietę, Annę, Katarzynę i Dorotę, i synów: Marcina i Pawła, wszystkich zostających 1577 r. pod opieką stryja Aleksandra, kasztelana czerskiego. Elżbieta była następnie żoną Jana Chodorowskiego 1598 r., żyła wdową 1624 r., Katarzyna za Mikołajem Śmiotanką, chorążym kamienieckim, dziedzicem Białobożnicy 1602 roku, Dorota za Andrzejem Korczmińskim 1596 r. Synowie obydwaj byli 1574 r. studentami Uniwersytetu krakowskiego, sprzedali 1582 r. Michałów Wozuczyńskiemu i podzielili się dobrami ojczystemi 1584 r.

Marcin, z Elżbiety Niszczyckiej, kasztelanki bełskiej, pozostawił: Marcina, Stanisława, Samuela, Piotra i Jadwigę, działających w Lublinie 1597 r. Jadwiga wyszła za Adama Wołczkiewicza Olizara, dziedziczyła 1618 r. na części dóbr Toporyckich, w kijowskim, żyła wdową 1638 roku. Marcin i Stanisław zmarli bezdzietnie przed 1618 r. Samuel był proboszczem nabroskim, kanonikiem łuckim 1638 r., sprawował opiekę nad bratankami 1643 r. Piotr wziął 1632 r. w zastaw Mrozowice z Wolą od Ostroroga, umarł przed 1643 r., pozostawiając wdowę, Zofję z Wilczopolskich, i dzieci: Franciszka Jana i Elżbietę, pod opieką brata rodzonego ks. Samuela i stryjecznego Aleksandra. Franciszek Jan zmarł młodo. Elżbieta wyszła za Marcina Żukowskiego i sprzedała 1659 r. Zwir i Głuchów Bełżeckiemu. Wnuk jej Janiszewski, sprzedał 1762 r. część Niszczyc ze spadku po prababce (Wyr. Lub. 66 f. 82 i 87; 72 f. 375 i 533; Źr. Dziej. XXI; Op. Żytom. 13; DW. 82 f. 732; Teka W. Rulik.).

Paweł oprawił 1583 r. żonie, Elżbiecie Krzywczyckiej 12,000 floren., wziął 1593 r. w zastaw Zimno, ma 1596 r. u brata Marcina 700 floren., był następnie wojskim bełskim, nie żył już 1625 r. Druga jego żona, Urszula Modrzyńska, wspomniana w aktach bełskich 1626 r. Z córek Pawła: Agnieszka, żona Adama Mokosieja, nie żyła już 1625 r.. Konstancja była 1-o v. za Krzysztofem Modrzyńskim, 2-o v. za Janem Gorajskim 1644 r., trzecia N. za Aleksandrem Modrzyńskim 1628 r. Synowie: Władysław, Jan, Walenty v. Walerjan i Aleksander, występują w sprawach spadkowych w Bełzie w latach 1628 — 1630 r.

Władysław, dzierżawca Zubowa w starostwie trembowelskim, umarł 1637 roku.

Jan sprzedał 1638 r, części swe w Tuczapach i Nabrożu bratu Aleksandrowi. Tego Jana może, z Katarzyny Chmieleckiej, córka Anna, żona Mikołaja Grodzińskiego, zmarła przed 1661 r.

Walenty v. Walerjan, ożeniony z Halszką Makarewiczówną Iwaszeńcewiczówną, 2-o v. Andrzejową Grocholską 1647 r., wziął za nią Makarów, z którego ich wypędził 1642 r. Samuel, strażnik koronny. Córka ich Konstancja, żona Aleksandra Byliny Stawskiego 1664 r. (Wyr. Lub. 66 f. 239; M. 182 f. 341; A. Bels. i Kamien.; Teka W. Rulik.).

Aleksander, czwarty syn Pawła, wojskiego. vicerotmistrz królewski i starosta winnicki 1631 — 1635 r., zeznał 1637 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną Woroniczówną, córką Jakóba, oprawił jej 60,000 floren. posagu i wiana 1638 r., zastawił 1639 r. Tuczapy Komorowskiemu za 40,000 floren., z którym się procesuje 1640 r. o dzierżawę Tuczap, Nabroża i Radziechowa, z drugą żoną, Katarzyną z Rytwian Zborowską, trzymał królewszczyzny Zubow i Cinkow 1640 r., wwiązany

1643 r. w Czerników nabyty od Stanisława Chmiela, umarł 1654 r., pozostawiwszy z pierwszej żony syna Samuela, z drugiej — Stanisława (M. 178 f. 273; 185 f. 325; Zap. Lub. 28 f. 1271; 35 f. 18; Teka W. Rulik.).

Stanisław, dziedzic Radziechowa 1667 r. (Zap. Lub. 51 f. 1076), podpisał, z ziemią bełską, elekcję króla Michała.

Samuel na Tuczapach i Łaszczowie, rotmistrz królewski 1666 r., został na sejmie 1676 r. pierwszym stolnikiem buskim, poseł bełski kilkakrotny, elektor królów: Michała i Jana III-go, członek różnych komissji wyznaczanych z sejmów 1668 — 1676 r., deputat na Trybunał lubelski 1678 r., uzyskał przywilej na jarmarki w Łaszczowie 1676 r., procesował się 1674 r. z Zygmuntem Gorajskim, dziedzicem połowy Łaszczowa, ożeniony z Heleną z Humieńca Humieniecką, umarł 1683 r. pozostawiwszy syna Aleksandra Michała i córki: Eufrozynę, żonę 1-o v. Stanisława Andrzejewskiego, 2-o v. Mikołaja Komorowskiego, skarbnika bracławskiego 1679 roku i N. Cyrjakowę Radecką (Zap. Lub. 57 f. 126; 60 f. 1170; 62 f. 6; 66 f. 25; Arch. I. Z. Ros. VI. 1; Vol. Leg. V f. 73, 131, 176 i 186; Sig. 13 f. 34).

Aleksander Michał na Łaszczowie i Warężu, starosta grabowiecki 1683 r., i jasielski 1690 r., rotmistrz królewski, kasztelan bełski już 1699 r., wojewoda bełski 1710 r., kawaler orderu Orła Białego, wice marszałek Trybunału lubelskiego 1696 r., poseł bełski, wyznaczony z sejmu 1696 r. do boku prymasa i hetmana, otrzymał 1698 r. konsens na odebranie Miączyna i na cesję starostwa grabowieckiego, 1699 r. starostwo demidowskie, 1702 r. list przypowiedni na chorągwie pancerną i wołoską, tegoż roku, wraz z żoną Elżbietą Modrzewską, podskarbianką koronną, nabył od teściowej starostwo medyckie, które zwrócił jej 1711 roku, wyznaczony 1707 r. przez zjazd lubelski do boku prymasa, umarł 1720 r. Pierwszy raz wojewoda miał być ożeniony z Katarzyną z Dubrowicy, wdową po Janie Brodeckim. Druga żona, wraz z matką swoją, wniosły protest 1717 r. przeciw niemu o roztrwonienie jej majątku, po śmierci męża 2-o v. wyszła za Jana Tarłę, wojewodę lubelskiego, umarła 1728 roku. Z dzieci ich: Jan i Helena zmarli młodo; Marjanna wyszła za Stanisława Potockiego, w końcu wojewodę poznańskiego.

Drugi syn wojewody Józef, starosta grabowiecki i jasielski, otrzymał 1720 roku list przypowiedni na chorągiew pancerną po ojcu, 1726 r. konsens na cesję starostwa grabowieckiego Tarle, zaręczony był z Franciszką Cetnerówną, ale odmienił zamiary i został księdzem. Kanonik gnieźnieński 1728 r., krakowski 1729 roku, poznański i wileński, kanclerz gnieźnieński 1732 r., opat hebdowski, sufragan chełmski, biskup antypatryjski 1738 r., koadjutor kijowski 1743 r., prezydent Trybunału 1730 i 1737 r., fundował 1731 r. Jezuitów w Łaszczowie, uposażył 1743 roku cerkiew w Wasilowie, dobroczynny i zacny, umarł 1748 r. ostatni z Łaszczów Tuczapskich, a ogromny jego majątek przeszedł na jedyną siostrzenicę Annę z Potockich Potocką, wojewodzinę kijowską (Zap. Lub. 11 f. 380; 66 f. 642; Czern. f. 574 i 1326; Woł. X f. 533; Sig. 15, 19 i 21; Sig. Ręk. Oss. 156 f. 53, 107 i 147; Akta 27; V. L. V. 409—414; VI f. 96).

Łaszczowie Nieledewscy dziedziczyli na Nieledwi (Nieledew dziś Nieledow), w powiecie horodelskim. Jan Łaszcz z Nieledwi, sędzia ziemski bełski 1482 — 1483 r., wierzyciel Łaźniewskiego ze Steniatyna, kupił 1494 r. połowę

Smarzowa, w powiecie buskim (AGZ. XIX). Pod rokiem 1555 ma być w aktach ziemskich bełskich spisany dział dóbr Łaszczów Nieledewskich (Teka W. Rulik.). Księgi poborowe 1564 i 1578 r. wyliczają ich dziedzictwa: Nieledew, Stepankowice, Okołokutowice, Prudowice, w hrubieszowskim, Niedezew, Pieniany, Koniatycze, Czermno, Hakijów, Gródek, w bełskim (Paw.).

Stanisław Łaszcz Nieledewski, wojski horodelski 1564 r., zapisał żonie, Annie Wituchowskiej, 1060 floren., podpisał 1572 r. konfederację ziemi bełskiej, pozostawił synów: Jerzego, podczaszego, arcybiskupa Uchańskiego, Stanisława, Florjana, Mikołaja i Arnolfa, którzy w pewnej sprawie dają 1577 r. ewikcję matce. Arnolf nie żył już 1583 r., w którym pozostali bracia dopełnili działu dóbr ojczystych. Siostrą ich prawdopodobnie była Katarzyna, żona Jakóba Wozuczyńskiego 1585 r. (A. bełskie; Teka W. Rulik.; M. D. Wąsow.).

Jerzy działem z braćmi wziął Nieledew, stolnik bełski 1589 r., umarł 1604 roku. Syn jego, zdaje się, Jan, wymieniony 1591 r. w wyroku Trybunału lubelskiego (Ks. 47 f. 626).

Stanisław, łowczym bełskim nazywany już 1591 r., choć nominacja datowana dopiero 1593 r., działem wziął Niedezew i połowę Gródka, był też dziedzicem Beresteczka, deputat na Trybunał 1591 r., ożeniony z Zofją z Błożwi Barzówną, zmarłą 1607 r., umarł bezdzietny 1599 r. (Wyr. Lub. 45 f. 1145; 50 f. 33; 66 f. 124 i 130; 73 f. 780; 75 f. 737 i 768; Zap. Lub. 6 f. 153 i 512).

Mikołaj, z działu z braćmi dziedzic Stepankowic, Kułakowic czyli Okołokułowiec, Upradowicz v. Prudowicz, żył jeszcze 1811 r. Jego, zdaje się, żoną była Barbara Ożarowska, 2-o v. Janowa Komorowska, podczaszyna bełska 1626 r., dziedziczka Sachryna 1635 r. Syn Mikołaja Stefan, zabezpieczył 1624 r. żonie, Zofji Chodorowskiej, córce Mikołaja, 30,000 flor.

Syn Stefana, Mikołaj Stefan, skarbnik bełski 1653 r., poseł bełski i elektor Jana Kazimierza, 1643 r. zastawił Sachryn, a 1644 r. sprzedał go Markowi Leszczkowskiemu, 1646 r. sprzedał Stepankowce i Uprodowicze Rzeczyckiemu, 1651 r. wziął w zarząd na trzy lata Żupy krakowskie, ale je trzymał tylko rok, ożeniony 1-o v. z Marjanną Skotnicką, córką Aleksandra, zmarłą przed 1646 r., a 2-o v. z Jadwigą Kuropatnicką, umarł 1664 r., pozostawiwszy z pierwszej żony córkę Marcybellę za Michałem Kuropatnickim, kasztelanem bieckim, a z drugiej — Jadwigę za Tomaszem Kuropatnickim i Franciszkę, które razem z matką dostały 1666 r. glejt do sprawy z Łysakowskim (Akta 19; Teka W. Rulik.; Sig. 8; Zap. Lub. 43 f. 747; 50 f. 423; Gr. Halic. 139 f. 1586; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 1; M. Dun. Wąsow.).

Florjan, syn Stanisława, wojskiego, działem z braćmi 1583 r. wziął Pieniany, Narol i Rudę, ożeniony z Katarzyną Trzcińską 1596 r., zostawił liczne bardzo potomstwo. Córki jego: Zofja, 1-o v. żona Samuela Lipskiego, sędziego ziemskiego bełskiego, zmarłego 1618 r., następnie 2-o v. Hieronima Wrzeszcza, 3-o v. Aleksandra Żółkiewskiego 1622 r.; Marjanna za Marcinem Chmielem 1617 — 1620 roku; N. za Zygmuntem Brześciańskim 1620 r.; Izabella, żona Seweryna Jabłońskiego, zrzekła się 1625 r. ojcowizny na rzecz brata Stanisława, żyła wdową 1644 roku; Katarzyna, żona Jana Komorowskiego 1625 r., zrzekła się ojcowizny na rzecz braci: Jerzego, Stanisława i Samuela 1626 r., a pozwała 1650 r. spadkobierców tych braci o niewypłacenie jej posagu; i Anna, wdowa po Adamie Żulińskim

1645 r. Synowie: Mikołaj, Karmelita, 1622 r. sprzedał część Pienian Baltazarowi Brodeckiemu, Florjan, Jan, zmarli bezdzietnie przed 1626 r., Władysław raz jeden wspomniany 1625 r., Samuel, dłużnik brata Jerzego 1628 r., nie żył już 1630 roku, Stanisław i Jerzy, którzy po śmierci braci podzielili się 1630 r. dobrami Florjanowem czyli Łaszczówką, Niedezowem, Jeziorną i Rudą.

Stanisław sprzedał 1622 r. część Pienian Baltazarowi Brodeckiemu, a otrzymał od brata ks. Mikołaja część Rudy Łaszczowskiej, zapisał 1625 r. żonie, Zofji Kędzierzawskiej, 1-o v. Walentowej Łęskiej, 5,000 flor., pozwolił 1626 r. poddanym z Zimna i Pienian wrębu w częściach miasta Florjanowa czyli Łaszczowki, Rudy, Narolu i Jeziornej, odziedziczonych po braciach: Mikołaju, Florjanie i Janie, nie żył już 1641 r. Córka jego Barbara, niezamężna 1637 r., wyszła następnie za Walentego Fredrę, łowczego przemyskiego (Wyr. Lub. 47 f. 626; Zap. Lub. 15 f. 705; 33 f. 1080; Zs. i Gr. Bełskie; Teka W. Rulik.).

Jerzy, starosta jasielski 1635 r., ożeniony był z Katarzyną z Jaszczowa, córką Nazarego Zbąka Jaszczowskiego, wdową po Kasprze Wasiczyńskim, która wzięła 1620 r. w zastaw Narol od braci męża. Synowie ich: Stefan, Kazimierz, Franciszek i Jan, dziedziczyli na Florjanowie i Narolu 1659 roku (Zap. Lub. 46 f. 277).

Kazimierza dzieci: Adam i Katarzyna za Wojciechem Bonikowskim 1672 roku. Adam, z ziemią halicką, podpisał elekcję Augusta II-go. Franciszek, ożeniony z Zofją Sulatycką, córką Aleksandra, skarbnika podolskiego 1664 r., miał syna Jana, który sprzedał 1704 r. część Niżniowa i Bratyszowa Grzymale. Jana, z Franciszki Obertyńskiej, dzieci: Michał, Ludwika Janowa Szaniawska, Aniela Stefanowa Śledziewska, Marjanna Antoniowa Wieniawska 1760 r. (Zap. Lub. 52 f. 1045; Gr. Bełs. i Halic.; M. D. Wąs.).

Kazimierz, żonaty z Konstancją Hulewiczówną, procesuje się z Komorowskiemi 1681 — 1683 r. w Bełzie. Ten sam może Kazimierz z żoną, Konstancją Ratowską, zasądził 1692 r. Leszczyńskich i Zamoyskich, za niedopuszczenie egzekucji w Czartorysku (Woł. IX f. 1167). Stefan z żoną, Konstancją Ilińską, otrzymał 1700 roku konsens na wykup Wąsowszczyzny na Wołyniu (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 38).

Łaszczowie Obrowieccy i Kobelscy z Obrowca i Kobła, w powiecie horodelskim. Anna Łaszczowa, dziedziczka części Korczyna i Wasilowa 1531 r. (Paw.). Wawrzyniec Łaszcz z Obrowca, miał synów: Bartosza, dziedzica Kobła 1578 r., Andrzeja i Ambrożego, dziedziców Obrowca. Jego też pewno córką była Katarzyna, żona Gabrjela Prusinowskiego 1577 r.

Bartosz Łaszcz Kobelski trzymał 1569 r. Rogowę i Wolę, w radomskim, od opata Wąchockiego, dziedziczył na Koble 1578 r., żona jego Anna, posiadała 1583 r. część w Horbowcach w włości Szumbarskiej, należącej do Łaszcza Strzemileckiego (Paw.). Dzieci ich, małoletnie za czasów Paprockiego: Wawrzyniec, Szymon, Wojciech, Ambroży, Stanisław i Anna, razem z dziećmi stryja Ambrożego i stryjenką Andrzejową, mają sprawę w Lublinie w latach 1591 — 1597. Stanisław, ożeniony był 1605 r. z Zofją z Grabic Grabianką, która procesowała się 1611 r. z synowcem męża Janem. Wojciech Łaszcz Kobelski z Obrowca, z żony Zofji, miał synów: Bartłomieja i Jana, i córkę Marjannę 1597 r. Bartłomiej umarł

bezdzietny. Jan występuje 1605 r. razem z stryjem Stanisławem, ożeniony z Jadwigą Horodyłowską, córką Mikołaja, 1611 r., kwitował Jana Horodyłowskiego 1612 r., dał ewikcję tegoż roku Pawłowi Radzanowskiemu przeciw siostrze swej Marjannie, od której nabył jej część Kobła 1618 r. (Wyr. Lub. 39 f. 464; 44 f. 801; 53 f. 761; 58 f. 52; 65 f. 523; 66 f. 382; 72 f. 25; 73 f. 1020 i 1053; 74 f. 610; Zap. Lub. 15 f. 918; Zs. i Gr. Bełskie; Teka W. Rulik.).

Andrzej Łaszcz z Obrowca, syn Wawrzyńca, student Uniwersytetu krakowskiego 1546 r., wojski lubaczowski 1572 r., dziedzic Obrowca 1578 r., opiekun dzieci po bracie Ambrożym 1583 r., nie żył już 1589 r., a pozostawił z żony, Zofji Rudgierzównej, syna Pawła, studenta Uniwersytetu krakowskiego 1584 r.

Ambroży z Obrowca, razem z bratem Andrzejem, był na Uniwersytecie krakowskim 1546 r., zastawny posiadacz Hruszowej z przyległościami, w powiecie włodzimierskim, 1570 r., dziedzic części Korczyna, Przyspy, Komorowa i Woli Komorowskiej, w bełskim, 1578 r., umarł 1583 r. Dzieci jego: Gabrjel, Eustachy, Małgorzata i Barbara, były 1583 r. pod opieką stryja Andrzeja. Barbara, żona Stanisława Krusza, zrzekła się 1601 r. ojcowizny na rzecz brata Eustachego. Obaj bracia byli dziedzicami Korczyna, Szczekarkowa, Dobromirzyc, Witkowa 1583 — 1597 r. Eustachy, student Uniwersytetu krakowskiego 1584 r., z żony Katarzyny, miał syna Jana Chryzostoma 1612 r. (Wyr. Lub. 6 f. 333; 21 f. 254; 34 f. 874; 35 f. 867; 47 f. 444; 55 f. 194; 66 f. 87 i 465; 72 f. 640; 76 f. 270; Zap. Lub. 3 f. 433; 49 f. 477; Woł. IV f. 593; V B f. 168; Żr. Dziej. 19 i 20; Teka W. Rulikowskiego)

Anna Łaszczówna Obrowiecka, żona Jana Hoholewskiego 1624 r. Anna, 1630 r. żona Jana Bąka Lanckorońskiego, w końcu kasztelana halickiego. Do tej gałęzi Łaszczów należała zapewne Maryna z Łaszczów Obrociworów (sądzę, że to nazwisko albo źle odczytane z nagrobka, albo źle wykute na nagrobku przez rzeźbiarza zamiast Obrowieckich), żona 1-o v. ks. Andrzeja Buremlskiego, 2-o v. Macieja Leśniowskiego, starosty rakiborskiego, urodzona 1553 r., zmarła 1612 r., pochowana w Zamościu.

Łaszczowie Strzemileccy ze Strzemilcza, w powiecie buskim. Maciej Łaszcz ze Strzemilcza 1473 r. obecny na sądach w Bełzie. Jan Łaszcz z Radziechowa ma sprawę 1493 r. o zbiegłego poddanego z Micewskim z Przespy (AGZ. XIX). Maciej otrzymał 1502 r. trzy brogi żyta ze starostwa bełskiego i trzy ze starostwa lubelskiego, 1503 r. za służbę i zasługi w wojnach z Turkami i Tatarami pozwolenie na założenie miasta w Strzemilczu na prawie magdeburskim i jarmarki w tymże mieście, 1503 r. w dożywocie starostwo dymitrowskie, 1505 r. konsens na wykup Romanowa i Huwina, 1520 r. wójtostwo w Stojanowie, w bełskim; 1505 r. sprzedał część swą w Płonie za 150 grzywien Świerczowskiemu (Teka Paw. I; Wierzb. III. 1001, 1007, 2245, 2270; IV. 3263). W latach 1556 i 1575 był zapisany w aktach bełskich dział między Łaszczami dóbr Strzemilcza i Radziechowa (Teka W. Rulik.).

Jan otrzymał 1539 roku konsens na wykup wójtostwa w Szczurowicach, świadczył 1547 r., pozwał 1566 r. ks. Zbaraskiego o nie wydanie mu włościan (M. 58 f. 204; Arch. Sang.; Op. Włodz. 923 f. 15).

Syn jego Stanisław, rotmistrz sławny za czasów Zygmunta Augusta i Batorego, po którego był posłem do Węgier, deputat bełski na zjeździe pod Wiślicą

i w Krakowie 1587 r, otrzymał 1576 r. wsi Letyń (potem Lityń) i Połtowce, 1578 roku konsens na założenie miasta Litynia, 1586 r. wieś Litynek po Mieleckim, był dziedzicem dóbr Szumbarskich, w krzemienieckim 1570 — 1583 r., Strzemilcza, Smarzowa i Szuszkowa, w bełskim, 1578 r. ożeniony z Zofją z Konar, pozostawił synów: Piotra, Hieronima i Stefana, których kwitował Russjan 1599 roku i procesował Moszyński 1609 r. (Żr. Dziej. 19 i 20, M. 114 f. 182; 132 f. 87; Arch. I. Z. Ros. V 1; V. L. II f. 148 i 244; Bracł. III f. 1143).

Piotr, rotmistrz królewski 1589 r., starosta lityński po ojcu, deputat bracławski na Trybunał 1596 r., komisarz z sejmu 1611 r. do regulacji Warty, odstąpił 1602 r. braciom swym, Hieronimowi i Stefanowi części swej w Strzemilczu, Smarzowie i Szuszkowie, pogodził się 1603 r. z Bohowitynową Szumbarską, zasądził 1604 i 1609 r. Koreckich w sprawie o zbiegłych poddanych, nabył 1618 roku Bogdałowo i Wolę Rosostową, a był już dziedzicem Brudzewa, w konińskim, umarł 1619 r. Z pierwszej żony, Zofji Latalskiej, miał dzieci: Piotra i Annę, które procesowały Latalskiego o sumy 1609 r., z drugiej— Elżbiety Czerskiej, sędzianki ziemskiej krakowskiej, 2-o v. Janowej Tarnowskiej, kasztelanowej inowłodzkiej, miał trzy córki: jedną zakonnicę w Owińskach, drugą zmarłą panną i trzecią za Janem Wężykiem Osińskim, bezdzietną (Gr. Tremb. 99 f. 519—525; Wyr. Lub. 53 f. 239; 64 f. 2; Zap. Lub. 10 f. 236 i 357; 13 f. 90; Woł. 1 f. 1213 i 1214; Bracł. IV f. 918: Gr. Przed. 53 f. 186; 57 f. 225; 56 f. 201; 64 f. 222; V. L. III f. 19; Żr. Dziej. 5 i 21; Pam. o Koniecpolskich).

Piotr, starościc lityński, 1619 r. zastawił Bratoszyn i Kalinowo Krzysztofowi Wysockiemu, podpisał, z województwem kaliskim, elekcję Władysława IV-go, został. kasztelanem lendzkim 1633 r., żył jeszcze 1641 r. Synowie jego: Stefan i Zygmunt, dziedzice Brudzewa, podpisali, z województwem kaliskim, obiór Jana Kazimierza. Stefan 1637 r. był w szkole Opalińskich przy kolegjum Lubrańskiego, następnie kasztelan konarski kujawski, elektor króla Michała, umarł 1676 r. Jego córką być miała Katarzyna, żona Wojciecha Radolińskiego 1700 r. Zygmunt, asesor Nacji Polskiej na Uniwersytecie w Padwie 1644 r., kasztelan lędzki 1662 roku, elektor króla Michała, komisarz z sejmu 1670 r. do uregulowania granicy od Śląska, ożeniony z Anną Tuczyńską, podkomorzanką inowrocławską, wielką dobrodziejką Jezuitów w Gdańsku, zmarł bezdzietny przed 1680 r. (Gr. Przed. 65 f. 301; 71 f. 316; 75 f. 526; M. 212 f. 185, V. L. V f. 38; Nekr. Strzel.).

Z tej linji Łaszczówna, urodzona z Pukarzowskiej, była za Stanisławem Zamojskim z sieradzkiego w pierwszej połowie XVII-go wieku.

Andrzej, za żoną, Marją Montowtówną, otrzymał od jej braci Orłowiszki 1546 r. (ML. 63). Ten sam pewno Andrzej, rotmistrz królewski 1566 — 1568 r na Wołyniu (Op. Włodz. 923 f. 5; Op. Łuck. 2042), pozostawił dzieci: Adama, Marcina, Joachima, Stanisława, Krzysztofa, Annę, Zofję i Jadwigę 1580 r. (Wyr. Lub. 6 f. 777).

Adam działa 1593 r. razem z braćmi i dziećmi Ambrożego, ożeniony z Zofją Gniewoszówną 1599 r., a drugi raz z Agnieszką z Wolskich, 1-o v. Wasilową Kozacrewską, 2-o v. Janową Blinstrubową 1600 r., posesorką Kumanowiec i Cudnowiec 1615 r., dzierżawił 1607 r. Starosielce, w kijowskim, pozwany był o przywileje na Iskorostyn (Wyr. Lub. 55 f. 194; 81 f. 519; Żr. Dziej. 5 i 21).

Marcin, dziedzic Zahajec i Temnohajec, w krzemienieckim, 1583 r., wymieniany często z żoną Elżbietą w wyrokach Trybunału lubelskiego 1593 — 1596, umarł kasztelanem lubaczowskim 1604 roku (Żr. Dziej. 19; Wyr. Lub. 61 f. 150; 66 f. 181).

Joachim, z podsędka mianowany sędzią ziemskim buskim 1581 r., dziedzic Sadku, w łuckim, 1570 r., ożeniony 1-o v. z Anną Dobrzyńską 1578 r. (T. Rulik.), a 2-o v. z Chreptowiczówną z Tesowa (Wyr. Lub. 17 f. 351; 46 f. 745; 66 f. 239; 67 f. 26; Op. Łuc. 2043 i 2049 f. 11; Żr. Dziej. 19; Teka W. Rulik.).

Stanisław, ożeniony z Elżbietą Skorucianką 1576 r., występuje w Lublinie razem z braćmi: Adamem, Marcinem i Krzysztofem 1593 r., nie żył już 1596 r. (Op. Łuc. 2040; Wyr. Lub. 66 f. 441; Teka W. Rulik.).

Z córek Andrzeja, Zofja była za Szymonem Bramą, współdziedziczka Boczanicy 1616 r. (Bracł. IV f. 1084)

Andrzej, zwany Czech, miał synów: Jana, współdziedzica Radziechowa 1580 — 1584 r., Adama, zmarłego bezdzietnie i córkę Jadwigę, która sprzedała 1616 r. części Chodywaniec, odziedziczone po bracie Adamie, Wacławowi Łaszczowi (Teka W. Rulik.).

Adam, współdziedzic Strzemilcza, Smarzowa i Suszkowa zmarły 1580 r., pozostawił synów: Macieja, zmarłego bezdzietnie przed 1594 r., Mikołaja, Stefana, Stanisława, Marcina i Krzysztofa 1583 r. (Wyr. Lub. 15 f. 131; Żr. Dziej. 18).

Mikołaj, ożeniony z Zofją, dziedzic Hrebiennego, w horodelskim, 1578 r., kwitował z bratem Stanisławem Trzcińskiego, bezdzietny, nie żył już 1592 roku (Paw.; Conv. 1 A f. 345; Wyr. Lub. 17 f. 646; 30 f. 979; 50 f. 453).

Stefana synowie: Mikołaj i Wacław, mają sprawę w Lublinie 1627 r., Wacław pozwany tegoż roku przez Stolińskich o zwrot rzeczy zabranych ich bratu (Zap. Lub. 30 f. 817; Woł. V A f. 105).

Krzysztof, ożeniony z Gołembiowską 1589 r., sprzedał 1594 r. części swoje i odziedziczone po braciach, Mikołaju i Macieju, w Strzemilczu i Radziechowie ks. Prońskiemu. Syn jego Rafał zapisał 1623 r. siostrze Elżbiecie 500 flor. Druga córka Krzysztofa — Magdalena, jest za Janem Chwałkowskim 1617. (Teka W Rulik.; M. D. Wąs.).

Stanisław, syn Adama, razem z bratem Mikołajem kwitował Trzcińskiego 1583 r., deputat bełski na Trybunał lubelski 1591 r., miał synów: Marka, Jana i Wacława. Marek i Wacław procesują się z Sobieskim 1600 r. Marek ożeniony był z Katarzyną Uhrynowską, córką Janusza, która testamentem spisanym 1612 roku, zapisała mężowi w dożywocie Uhrynów, a różne sumy kościołom w Sokalu, Staninie i Żelechowie. Rodzina jej nie chciała tych zapisów wykonać, o co proces 1613 roku.

Jan, łowczy bełski 1599 r., cedował tę godność bratu Wacławowi 1611 r. (M. 126 f. 133; Wyr. Lub. 43 f. 3; 66 f. 517; AGZ. X. 2884; Teka W. Rulik.).

Wacław, łowczy bełski po bracie Janie 1611 r., elektor Władysława IV-go z ziemi bełskiej, nabył 1616 r. część Chodywaniec od Jadwigi Łaszczównej, kwitował 1619 r. Chodkiewicza z 10,000 floren., z żoną, Eufrozyną Olizarówną Wołczkiewiczówną, pozwał 1624 r. Olizarów, o wypłatę 10,000 flor. posagu i 3,000 flor. wyprawy, nabył 1626 r. od Zygmunta Dunina część Radziechowa, którego część

czwartą zastawił 1630 r. Szymonowi Przepiórce (Zap. Lub. 11 f. 345; 28 f. 924 i 1205; Kij. III. B 99; Bracł. V f. 224; AGZ. X. 3312).

Mikołaj, syn Wacława, posesor wójtostwa szczerzeckiego 1626 r., razem z bratem Rafałem dziedzic Miłoszowic 1631 r., dzierżawca Chorosnej i Siemianówki, ożeniony 1-o v. z Anną z Więcborga Zebrzydowską 1627 r., uzyskał 1635 r. prawo wspólności dla drugiej żony, Katarzyny z Żmigrodu Stadnickiej, na wójtostwo i miasto Szczerzec i wsi Ostrów i Siemianówkę, umarł bezdzietny 1637 r. Brat jego Rafał, współdziedzic Miłoszowic 1631 r, zawarł układ z Aleksandrem Łaszczem Tuczapskim 1639 r., miał sprawę w Lublinie 1645 r. (M. 177 f. 402; 180 f. 467; AGZ. X. 3488 i 3947; Zap. Lub, 40 f. 308; AGZ. XX.).

Rafała dzieci: Józef, Mikołaj i Krystyna 1651 r. w Lublinie. Józef z synami: Mikołajem, Samuelem i Michałem, pokwitowani 1699 r. przez Suffczyńską (Zap. Lub. 43 f. 209; Perp. Czers. 16 C f. 204). Antonina Łaszczowa z Strzemilcza, posesorka Pototurowa, Worobijówki i Wołczkowiec, w krzemienieckim, zmarła bezdzietnie 1720 roku, a o zabrany po niej spadek pozwali Kucharskiego, Kretkowscy, Łepkowscy i Lipski (A. Łuckie).

Nie wiadomo do której gałęzi należą następujący Łaszczowie, prawdopodobnie do Strzemileckiej, bo ta najbardziej była rozrodzoną. Dorota, wdowa po Andrzeju, 1596 r. (Wyr. Lub. 65 f. 212). Izabella z Łaszczów Wilczkowa z matką, ma sprawę z Korzeniowskim we Lwowie 1604 r. (AGZ. X. 2988). Marta z mężem, Matjaszem Szczeniowskim, dali 1607 r. Wolicę, w kijowskim, Stanisławowi Rojeckiemu (Źr. Dziej. 21). Halszka, żona Stanisława Trojana 1609 roku (Kij. II B. 325). Małgorzata, żona Jerzego Strusia, kasztelana halickiego, wraz z córkami dziedziczyła na Bukowie, w kijowskim, 1618 r. (Źr. Dziej. 21). Mikołaj, otrzymał w dożywocie Niemkowicze i Miszkowszczyznę 1629 r., dane równocześnie Sapiesze (Spisy Wolffa)

Mikołaj, sekretarz królewski, 1649 r. w Czersku (Perp. Czers. 11 f. 141). Zofja z Bieniewskich, 1-o v. Skromowska, 2-o v. Aleksandrowa Łaszczowa, z synem Janem i z dziećmi z pierwszego męża, procesuje 1661 r. Leduchowskich (Woł. VII B f. 70 i VII C f. 125). Jan, chorąży pancerny roty starosty nowomiejskiego, ożeniony z Eufrozyną, córką Andrzeja Uszaka Kulikowskiego 1682 r. (A. Buskie) Teodor, wojski bracławski, umarł 1699 r. Piotr, nabył 1710 r. Pogirnowo, w kowieńskim, od Franciszki z Grotowskich Kazimierzowej Bokszańskiej. Tenże Piotr, dzierżawca Anczławski, w kowieńskim, umarł 1710 r. Aleksandra, z Zofji Odojskiej, córki: Helena, 1-o v. Ostrowska, 2-o v. Podhorodeńska, i Eufrozyna Stanisławowa Grzybińska 1715 r. (Gr. Kamień.; M. D. Wąs.). Agnieszka, 1-o v. Kazimierzowa Karpińska, skarbnikowa wiślicka, 2-o v. Tokarska 1767 r. (Woł. XIII. 1314).

Tomasz Mateusz, ur. 1797 r., syn Antoniego i Marjanny Skorupskiej, student liceum warszawskiego 1814 r., pułkownik inżynierji, wylegitymował się ze szlachectwa w Krolestwie 1854 r., emerytowany 1864 r., umarł 1887 r. Syn jego, urodzony z Amelji Daman, Ludwik, urzędnik w kancelarji Sekretarjatu Stanu 1850 r., ożenił się z Adeliną Dulac. Edmund, syn Ludwika, zaślubił 1886 r. Karolinę Studniarską w Poznaniu. Tomasz, syn Ludwika, zaślubił 1891 r. w Gorlicach Eugenję Dembowską. Siostry Tomasza Mateusza: Barbara, 1-o v. Jankowska, 2-o v. Hildebrandowa, dziedziczka Staniszewic, zmarła 1866 r.; Marjanna,

1-o v. Zaleska, 2-o v. Rakowska, ur. 1798 r., zmarła 1858 r.; i Wiktorja, 1-o v Szamerska, 2-o v. Tomaszowa Jackowska, ur. 1799 r., zmarła 1888 r.

Florentyna, zaślubiła 1866 roku w Warszawie Marcelego Tyczkowskiego. Henryk, syn nieżyjących Edwarda i Zofji Judyckiej, dziedzic Łojowa, zaślubił 1903 r. w Mińsku Helenę Sokólską.

ŁASZCZ, podsędek księcia Kazimierza Kujawskiego na Lędzie 1241 roku, śmierć jego pod imieniem Łazarza, podsędka brzeskiego i żony Katarzyny, zaznaczona w nekrologu klasztoru w Strzelnie pod dniem 27-m Marca. *Łaszcz*, podstoli księżnej 1293 r. *Łaszcz* z Przewłok, kasztelan lędzki 1314 r. Komesa Andrzeja *Łaszczewicza*, podkoniuszego kujawskiego, już nie żyjącego, synowie: Benjamin, Berwold i Włodzimierz, sprzedali 1318 roku Korabniki na Kujawach (KWp.; Rz. M. II).

ŁASZCZOWSKI Fedor, 1669 roku asystuje woźnemu w Hrubieszowie (Akta XXIII).

ŁASZCZYŃSCY h. WIERZBNA z Łaszczyna, w powiecie kościańskim. Pani Chorągwiczyna Łaszczyńska i synowie jej: Mikołaj i Wojtek, pozwani przez Piotra Goreckiego o czwartą część Właszczyna 1398 r. Henryk Chorągwica Łaszczyński, świadczył w Kościanie 1400 r. (Leksz.; KWp.). Mikołaj, syn Bartłomieja z Łaszczyna, student Uniwersytetu krakowskiego 1468 r. Jan, współdziedzic Wyganowa 1488 r. (Sł. Geogr.). Barbara, wdowa po Janie, procesuje w Lutym 1498 roku Tomasza Jezierskiego w konsystorzu poznańskim o zwrot 24 złot. węg., które mąż jej oddał mu po bitwie jednej na Podolu i tegoż roku wyprawiła konnego zastępcę na wojnę turecką z dóbr swych oprawnych Skałowa (Pom. Dz. W. Śr. XVI.; St. Pr. P. Pom VII).

Herb Wierzbna.

Marcin, dziedzic Gazewa, Jan, dziedzic części Szczurów, w kaliskim, 1579 r. (Paw.). Dorota z Puczków Łaszczyńska, 1591 i 1608 r. procesowała Latalskiego o sumy. Marcin, syn Andrzeja, 1609 r. ma sprawę z Łakińskim (Gr. Przed 39 f. 480; 55 f. 469; 56 f. 467).

Stanisław, żonaty z Zofją z Bachorzewa Cielecką 1615 roku (Rel. Inscr. Pyzdr. f. 251). Katarzyna, żona Aleksandra Poniatowskiego 1649 r. Marcin, odesłany z innemi z pod Beresteczka przeciw buntownikowi Napierskiemu (Djar. Oświęc.). Józef, Bazyljanin przy katedrze w Chełmie 1678 r. (Akta 23). Wojciech, z kaliskiego, podpisał elekcję króla Michała, a Krzysztof i Stanisław, z tegoż województwa, obiór Augusta II go. Stanisław mianowany łowczym wiskim 1700 r. (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 26; M. D. Wąs.). Michał, urodzony z Katarzyny Kowalskiej, ożeniony z Konstancją Koszucką, pisarzówną poznańską 1730 r.

Wacław, konsyljarz konfederacji barskiej w Wielkopolsce 1769 r., ożeniony z Anielą Walknowską. Córkom jego: Katarzynie Janowej Sieroszewskiej, szambelanowej, i Elżbiecie Walerjanowej Kąsinowskiej, cedował Ignacy, skarbnik

wschowski, sumę swą na Żernikach 1791 r. (DW. 107 f. 1156). Karol, konfederat barski 1770 r. Antoni, z żoną Heleną, 1-o v. Wilhelmową Sywertową (v. Siwersową), przekazują sumy Szulcowi 1787 r., pokwitowani przez Annę Wasilewską 1791 r., kwitowali Teodora Pruskiego 1795 r. (DW. 103 f. 359; 107 f. 327; 110 f. 1345). Michał, major kawalerji narodowej 1791 r., nabył część Dębiny od Mogilnickiego, starosty nieszawskiego 1793 r., umarł pułkownikiem wojsk polskich 1824 r. Onufry, były porucznik wojsk polskich 1808 r.

Kazimierz, radca departamentu warszawskiego z rawskiego 1809 r. Żona jego, Anna Ludwika z Tauberów, sumę swą na Kamieńcu litewskim zbyła Franciszkowi Kijewskiemu 1806 r. (DW. 113 f. 1091). Jako wdowa z synem Ignacym wywiodła się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. Córki ich: Marja i Kazimiera, zmarły pannami. Po Ignacym, ur. 1814 r., zmarłym 1869 r., pozostała córka Anna za Antonim Stolpe.

Ignacy, podpisał 1754 r. protest przeciw rozwiązaniu ordynacji ostrogskiej, skarbnik wschowski 1761 r., otrzymał 1774 r. w zastaw wieś Zielniki, własną mieszczan środzkich, wyjednał od sejmu 1775 r. wyznaczenie komisji do sprawy swej z Koszuckiemi, nominowany na tymże sejmie członkiem różnych komisji, kwitował 1790 r. Jana Krzyżanowskiego, sprzedał 1791 r. trzymane w emfiteuzie Gzowice Jabłkowskiemu, wziął 1791 r. w zastawną posesję dobra Mińskie od Piotra Borzęckiego, cedował 1792 r. synowi Józefowi sumę, po bezdzietnie zmarłych Pawle i Marjannie z Rożnowskich Grabianowskich, odstąpił 1791 r. sumy swej na Zielnikach córkom Wacława, potwierdził 1793 r. zapis siostry swej Elżbiety, 1-o voto Ignacowej Walknowskiej, 2-o v. Konstantowej Bronikowskiej, na rzecz syna Jana, ożeniony z Konstancją Starzyńską, miał oprócz wymienionych, jeszcze syna Ksawerego, i córki: Wiktorję, Anastazję i Teresę. Józef i Ksawery występują 1806 — 1812 r. jako wierzyciele Mińska. Wiktorja zeznała 1781 r. zapis dożywocia z mężem, Wawrzyńcem Ogończykiem Bukowieckim i kwitowała 1782 r. ojca z 24,000 floren. posagu. Anastazja, żona Piotra Olszewskiego, pokwitowała ojca 1786 r. z 2,000 dukatów posagu. Teresa zeznała zapis dożywocia z mężem, Ignacym Jaźwińskim 1787 r. (Kancl. 53 f. 405; M. 289 f. 407; 297 f. 55; 300 f. 45 i 178; DW. 97 f. 947; 102 f. 1045; 106 f. 1339; 107 f. 8 i 1156; 108 f. 62; 109 f. 1182; Perp. Czers. 40 f. 309; V. L. VIII f. 334).

Ksawery, dziedzic Nowegodworu, Starej Rawy i Gór 1808 r., z Józefy Dobrogojskiej, miał syna Józefa Lucjana, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., sędziego pokoju powiatu konińskiego, 1850 r.

Józef, dziedzic Powązek, Bliznego i Grotów 1809 r., umarł 1815 r., pozostawiwszy wdowę Antoninę z Zambrowskich i dzieci: Jakóba Ignacego, pełnoletniego; Elżbietę za Leonem Bojarskim w Młocinach i małoletnich: Stanisława, Ignacego i Feliksa, pod opieką stryja Ksawerego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie w latach 1837 — 1839.

Jakób Ignacy, ur. 1789 r., dziedzic Powązek i Bliznego, prezydent miasta Warszawy, następnie gubernator cywilny warszawski, tajny radca 1850 r., członek Rady Stanu 1862 r. i Rady administracyjnej 1863 r., zmarł 1865 r., pozostawiwszy, z Florentyny Znamierowskiej, liczne potomstwo. Z niego: Jadwiga, ur. 1821 r., żona Ludwika Lesznowskiego, zmarła 1903 r. w Dąbrowie pod Sieradzem; Helena, żona Władysława Dziembowskiego; Adam, urodz. 1828 r., zmarły 1893 r.,

ożenił się ze stryjeczną siostrą, Zofją, córką Ignacego, dziedziczką Kampinosa, z której: Antoni Jakób i Anna, małoletni, wierzyciele Wysokiego, w kaliskim, 1864 r., zmarli młodo; Józef, ur. 1831 r., dziedzic Bliznego 1858 r., zaślubił tegoż roku Antoninę Kożuchowską, córkę Tadeusza, dziedziczkę Chylina, w kaliskim, umarł 1909 r., pozostawiając trzy córki: Radoszewską, Skrzyńską i Teodorowę Krąkowską; Zygmunt, zesłany na Sybir, wrócił 1865 r., zaślubił 1868 r. Marję Korab Czartkowską, umarł 1891 r.

Stanisław, ur. 1804 r., oficer wojsk polskich, zesłany na Sybir, po powrocie do kraju przeniósł się w poznańskie, gdzie nabył Grabów, ożeniony z Olgą Halpertówną, umarł 1871 r. Synowie jego: Władysław, ożeniony z Marjanną Moraczewską i Bolesław, artysta malarz, ur. 1842 r., zmarły 1909 r., po którym ze zmarłej 1891 r., Józefy Moraczewskiej, dzieci: Olga Leonowa Szczawińska, Janina, Grażyna, Zbigniew, ożeniony z Heleną Górską i Wiktor, doktór medycyny.

Ignacy, dziedzic Kampinosa, ożeniony z N. Halpertówną, miał córkę Zofję za Adamem Łaszczyńskim.

Feliks, najmłodszy syn Józefa, zaślubił Teressę Lesznowską, zmarłą 1866 roku.

Adamina z Otto Trąmpczyńskich, 2-o v. Bojarska, urodz. 1811 r., zmarła 1885 r. Jadwiga, zamężna Łubieńska, zmarła 1885 r. Marja i Józef, małoletni, wierzyciele Sulmierzyc, w piotrkowskim, 1888 r. Wawrzyniec zmarł 1881 roku w Radomiu.

ŁASZEWSCY v. ŁASZOWSCY h. GRZYMAŁA z Łaszewa, w powiecie świeckim. Dytrych z Łaszewa 1380 r. Andrys Łaszewski 1483 r., chorąży tczewski 1492 r., razem z Frąckim i Białobłockim kupili 1492 r. Frącę, Grodziczno, Montowo, Iwanki i Ostaszewo, w chełmińskim, od Katarzyny z Niemieckiej Frący (Kętrz.).

Herb Grzymała.

Mikołaj Łaszowski, inaczej Wisiński (wieś Wisin, Wyseń, w tczewskim), zwolniony od wyprawy wojennej 1520 r., z warunkiem stacjonowania w Grudziądzu zamiast w Nowem (Wierzb. IV. 3217). Wnukami jego być mieli żyjący w drugiej połowie XVI-go wieku Jan, Jerzy, N. Bukowska i N. Kozłowska, rodzeństwo Łaszewscy.

Jerzy, dziedzic Łaszewa, Ostrowitego i Gołuszyc, w świeckim, umarł przed 1570 r., a wdowa po nim, Niemojowska z Łowienka, wyszła 2-o v. za Macieja Kossa, podkomorzego pomorskiego i posiadała z nim razem Łaszewo 1570 roku. Pozostały po Jerzym dzieci: Jadwiga, 1-o v. Żernicka, 2-o v. Jerzowa Gniazdowska i Jerzy.

Jerzy, dziedzic Ostrowitego i Gołuszyc 1570 r., z żony, Anny Lubodzieskiej, miał dziesięciu synów i dwie córki: Katarzynę za Janem Klińskim z Nieradowa i Elżbietę za Janem Frąckim. Z synów: czterech zmarło dziećmi, Jerzy i Piotr zmarli młodzieńcami, Jan, ożeniony 1-o v. z Dorpowską, 2-o v. z Kalksteinówną Osłowską, miał córkę Annę za Janem Wolffem, Andrzej, Feliks i Michał.

Andrzej wraz z żoną, Heleną Konarską, wojewodzianką pomorską, otrzymał 1623 r. starostwo białemburskie, a 1638 roku toż starostwo w emfiteuzę na 30-ci lat.

Feliks, ożeniony z Agnieszką Dorpowską, córką Jakóba, otrzymał 1638 r. konsens na cesję wsi Pszczołki, w pomorskim, Przewoskiemu (M. 170 f. 314; 183 f. 102; 185 f. 109; Źr. Dziej. 23).

Michał zaślubił 1627 r. w Kamieniu Magdalenę z Gałczewskich, 1-o voto Janowę Kirzyńską, córkę Jana i Giertrudy Lokównej. Andrzej, burgrabia lubawski biskupa chełmińskiego 1570 r.

Michał Remigjusz, 1720 kustosz, 1730 r. proboszcz katedralny i sufragan warmiński, biskup makreński, zmarł 1746 r. Synowcami jego być mieli, a synami Jana i Justyny Bystramównej, bracia: Jakób, Ludwik, Jerzy, Bernard, opat jędrzejowski, zmarły 1753 r. i Ignacy, Kameduła. Ludwik był dziedzicem Łaguszewa, w gdańskim, do 1722 r., żonaty z Konstancją Łebińską. Jerzy, dziedzic Linowca 1735 r., zmarł bezdzietny, a Linowiec zapisał bratankowi Józefowi. Jakób, tytułowany stolnikiem bracławskim, poseł na sejm z Prus 1730 r., dziedzic Łaszewa, Sierakowic i Kamienicy, z Katarzyny Tuchołczanki, pozostawił: Justynę za Antonim Lniskim, Marję, Juljana i Walerjana, zmarłych bezdzietnie, Andrzeja i Józefa. Jakób miał mieć pierwszą żonę Zuzannę Niszczycką i z niej córkę za Łebińskim.

Andrzej otrzymał 1748 roku od ojca Łaszewo, Konopat i Stońsko, umarł 1757 r., pozostawiwszy, z Joanny Grąbczewskiej, córkę Barbarę za Feliksem Łebińskim.

Józef, ur. 1733 r., dziedzic Sierakowa i Kamienicy 1756 r., Linowca po stryju Jerzym, kupił 1761 r. Puzdrowo, a 1766 r. Sulencin z przyległościami, Borek, Ustki, Zdunowice, Kołodziec, Ogonki Wielkie i Małe, Kistowo, Kistówko, Chojno, Nowa wieś, Przyrowie, Leszczynki, Ostrowie, w stargardzkim, trzykrotnie ponawiał śluby małżeńskie. najpierw 1756 r. w Włocławku z Petronellą Sikorską, zmarłą w Sulęcinie 1778 r.; po drugi raz z Józefiną Czarlińską z Bukowca, zmarłą 1784 r.; po trzeci raz 1785 r. z Joanną Wolską, która przeżywszy go, wyszła 2-o voto za Dąbrowskiego. Z żon tych pozostało 13-ro dzieci.

Z pierwszej żony:

1. Katarzyna Antonina za Ignacym Kospotem Pawłowskim.

2. Tadeusz, urodz. 1765 r., dziedzic Buchwałdu, zmarły 1828 r., ożeniony z Anną Wolską, siostrą macochy, z której pięcioro dzieci: Anna za Tomaszem Borowskim, Michał zmarły bezżennie, Tadeusz, ożeniony z Teklą Jezierską, Antoni, z Salomei Lewińskiej, pozostawił: Heljodora, księdza, Klemensa, Antoniego, Cecylję, Leontynę, Otylję, Sylwję i Salomeę, i Jan Nepomucen, urzędnik komisji skarbu, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1838 r., którego, z Augustyny Śliwińskiej, dzieci: Jan Ksawery wylegitymowany 1852 r., Amelja, Wanda i Gustawa, zmarła panną.

3. Edmund Andrzej, ur. 1767 r, dziedzic Kamienicy 1805 r. i Kistowa 1808 roku, ożeniony z Kożyczkowską, pozostawił: Stefana, dziedzica Lubani, którego synowie: Tassilo, Hugo i Amandus, wyznania luterskiego, Ignacego i Teodora, dziedzica Kistowa 1828 r., którego dzieci: Karolina za Walerym Klińskim, Kazimierz

w Sulęczynie, ożeniony z N. Hewelke, Juljan, ożeniony z Teklą Klińską i Karol z Iwanówną.

Z drugiej żony:

4. Wiktorja Małgorzata za Jezierskim.

5. Kunegunda Petronella za Janem Jerzym Lewińskim z Bączka, w stargardzkim, 1798 r., żyła wdową w Borzestowie 1816 r.

6. Teofil Ludwik, dziedzic Kistowa 1805 r., który zamienił z bratem na Kamienicę 1808 r., dziedzic Boruszyna 1816 r. i Przewozu 1830 r., ożeniony z Barbarą Wolską z Niestempowa, pozostawił dzieci: Józefę von Wegern; Kandydę za Antonim Wolskim; Emilję za Aleksandrem Wolskim; Anastazję; Malwinę za Marcelim Łaszewskim; Walentego, żonatego z Klementyną Prądzyńską, córką Rafała; Aleksandra, żonatego z Gołkowską i Juljana, którego z Emilji Prądzyńskiej, dzieci: Stanisław, Konstanty, lekarze w Berlinie, Stefan, Julja, Marja, Józefa Czarnecka i Stefanja Frydrychowiczowa.

Z trzeciej żony:

7. Wincenty Jakób Józef, ur. 1786 r., dziedzic Puzdrowa i Sierakowic, który, z Felicyty Lewińskiej, pozostawił: Joannę Karolowę Marwiczowę; Antoninę za Leonem Blochem; Ludwikę za Alojzym Gołkowskim; Eufrozynę za Hipolitem Lniskim; Pelagję za Franciszkiem Bardzkim; Ksawerego, dziedzica Zalesia, zmarłego bezżennie; Marcelego, dziedzica Sulęczyna, którego, z Malwiny Łaszewskiej, dzieci: Franciszek, ożeniony z Marją Marwiczówna, Edward, Marja, Melanja i Wanda, Walerego, dziedzica Tuchlina, ożenionego z Józefą Dekowską, Romana, dziedzica Sierakowic, zmarłego, Nepomucena, zmarłego w szkołach w Chojnicach i Leona.

8. Petronella Tekla, ur. 1787 r.

9. Stefan Michał, urodz. 1789 roku, dziedzic Sulęczyna 1805 roku, Lorenza 1828 roku.

10. Adam Jan, ur. 1790 r., dziedzic Zdunowic, które posiadała 1825 roku wdowa po nim, Scholastyka z Lewińskich.

11. Eufrozyna Józefina, ur. 1792 r.

12. Józef Gabrjel, ur. 1793 r. i

13. Feliks Józef, ur. 1794 r., zmarły w Warszawie 1831 r., którego wdowa, Julja z Lewińskich, z dziećmi: Ignacym, Edwardem, Stanisławem i Felicytą, wylegitymowała się ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. Ignacego z Noiszewskiej, syn Wiktor Józef Ksawery, urodz. 1853 r., wylegitymowany 1902 r., ma z Heleny Golanowskiej, córki Jana: Jana, ur. 1883 r. w Zwierzyńcu, w gubernji lubelskiej, Władysława, ur. 1885 r. i Jadwigę.

Konstancja, urodzona z Konstancji Reginy, ostatniego ślubu Derengowskiej, żona Ignacego Wagnera 1748 r. N., ożeniony z Barbarą Lewald Jezierską 1750 roku. Ewa, żona Józefa Pląskowskiego, sędziego świeckiego, zmarła 1758 roku.

Michał, dziedzic Stęsic, Wielkiego i Małego Polesia, Sarnowej, części Żuromina, pozostawił córki: Barbarę Zofję za Józefem Pawłowskim, wdowę, dziedziczkę Blumfeldu 1797 r. i Reginę za Janem Lewaldem Jezierskim, które się podzieliły dobrami po ojcu 1764 r. Brygida, żona Jana Prądzyńskiego. N., żonaty

z Barbarą Lniską, w końcu XVIII-go wieku. Helena, 1-o v. Klińska, 2-o v. Józefowa Kosicka, zmarła 27-go Kwietnia 1824 r. Barbara, zamężna Marwiczowa 1834 r., dziedziczka Tuchlina (Bär. Der Adel.). Niektórzy z tej rodziny przybierali przydomek Zelberschwecht.

ŁASZEWSCY v. ŁASZOWSCY h. OSORJA z Łaszewa, w ziemi wieluńskiej. Jan, syn Andrzeja i Katarzyny z Giżyckich, wnuk Wojciecha, naganiony dowodził szlachectwa 1627 r. i przedstawił jako świadków swych braci: Mikołaja, syna Jana, wojskiego wieluńskiego i Stanisława, syna Jana (Włodarski—Rodzina).

Herb Ossorja.

Jan, wojski wieluński i starosta krzepicki 1594 roku, umarł 1626 r., był dziedzicem Cieciułowa pod Wieluniem, który rozdzielił 1625 r. między synów—Mikołaja i Gabrjela. Według wywodu zacytowanego, był wojski h. Ossorja, a tymczasem potomkowie jego używali herbu Szeliga i z tym się wywiedli ze szlachectwa w XVIII-m i XIX-m wieku.

Paprocki zna Łaszewskich Ossorjów, w sieradzkim, Szeligów, w wieluńskim. Niesiecki Ossorjów już nie wymienia. Prawdopodobnie pomięszanie nastąpiło w skutek niejakiego podobieństwa herbów i obecnie dojść trudno, którzy do którego rodu należą.

Paweł z Łaszewa świadczył w Kaliszu 1416 r. Mikołaj, syn Stefana z Łaszowa, 1458 roku student Uniwersytetu krakowskiego. Stanisław Łaszowski z Łaszowa 1499 roku w Wieluniu.

Paweł, syn Wojciecha, pisany też Łaszczewskim, ma sprawy w Przedczu 1625 — 1628 r. Jadwiga z Smuszewskich Łaszewska procesowała 1620 r. Andrzeja Skórę o Srebrne Górki i Królikowo (Gr. Przed. 66 f. 71; 67 f. 454; 69 f. 197).

ŁASZEWSCY v. ŁASZOWSCY h. PRAWDA z Łaszewa, dawniej Łąszewa, w raciąskim. Stanowią jedną rodzinę z Kryskiemi i Grodzanowskiemi. Pisani czasem w aktach mylnie Łaszczewskiemi, stąd znów pomięszani przez heraldyków z Łajszczewskiemi.

Herb Prawda.

Ninogniew, Paweł i Tomasz, bracia z Łaszewa (synowie Leona z Łaszewa i Kryska), otrzymali 1429 r. od książąt Mazowieckich sto dwadzieścia łanów chełmińskich, w ziemi wiskiej nad Narwią, gdzie z czasem założyli Grodzanowo i Krzewo.

Ninogniew z Łaszewa, Grodzanowa, Kryska, podsędek płocki 1434 r. i chorąży zakroczymski 1440 r., sędzia ziemski płocki i kasztelan czerski 1462 r., kasztelan płocki 1464 r., w końcu wojewoda płocki 1466 r., razem z bratem Pawłem dokupił 1444 r. od książąt 10 włók ziemi granicząPcej z Krzewem i tegoż roku dopełnił działu dóbr z tymże bratem, na mocy którego wziął między innemi Krysko i stał się protoplastą Kryskich.

Po Pawle potomstwa nie zostało.

W dziale tym nie wspomniany trzeci brat Tomasz, który widocznie dawniej się od nich oddzielił i wziął działem Łaszewo. Córka Tomasza Łaszewskiego Katarzyna, żona Ziemaka Bielińskiego, zrzekła się 1491 r. dóbr ojczystych. Synów jego znamy dwóch: Jakóba, piszącego się z Łaszewa i Jana Łaszewskiego z Grodzanowa.

Jakób, student Uniwersytetu krakowskiego 1457 r., podkomorzy płocki 1484 — 1496 r., kasztelan raciąski 1499 r., ożeniony z Dorotą, córką Jana z Zaborowa, której zapisał 160 kóp groszy, wraz z żoną i dziećmi i domownikami, otrzymał glejty w różnych sprawach 1499 i 1502 r., otrzymał 15 grzywien jako zwrot wydatków poniesionych na sejmie 1504 r., razem z Jakóbem z Ciemniewa z rodu Prawdziców, zaświadczył szlachectwo Suchcickiego 1507 r, zyskał 100 kóp groszy od Grzebskich wyrokiem sądowym 1509 r., był asesorem i komisarzem królewskim na sejmie mazowieckim do sprawy książąt z Niszczyckiemi 1512 r. i do sprawy Zielińskich 1518 r. w Lutym, umarł tegoż roku przed 6-m Czerwca, pozostawiwszy, z wymienionej żony, żyjącej wdową jeszcze 1536 r., córki: Barbarę za Aleksym Lubeckim, kasztelanem wyszogrodzkim i Bogumiłę za Mikołajem Bartnickim, które razem z matką i bratankami, córkami Zygmunta, prowadzą sprawę o posagi z Łaszewa, Siemiątkowa i Goszczk, i synów: Zygmunta i Bernarda (Mil.; M. 6 f. 258; 31 f. 283; Perp. Płoc. 3 f. 261 i 304; 4 f. 57; Teka Pawińs. I.; St. Pr. Pols. Pom. VI. 62 i 95; Wierzb. II. 1390; III. 87; IV. 189 i 547).

Zygmunt, poborca płocki 1512 r., chorąży płocki 1520 r., został tegoż roku starostą działdowskim, inkwizytor soli zagranicznej w ziemi płockiej, i dworzanin królewski 1530 roku, otrzymał 1512 r. w dziedzictwo kadukiem Szemelki i Kapustnik, w mławskim, tegoż roku nałożone 1,000 grzywien vadjum między nim a Psarskim, opiekunem Lipskich, zasądzony 1518 r. na zapłatę poręczonego za Janem Jeżowskim długu, razem z bratem Bernardem mają spłacić ratami 64 kóp soldów Baltazarowi Ugoskiemu i mają zostawać w zgodzie pod zakładem 500 grzywien z Bartnickiemi 1520 r., ożeniony 1-o v. z Anną z Czernikowa 1506 r., następnie 2-o v. z Łucją Szumską, córką Stanisława, umarł 1536 r., pozostawiwszy tylko cztery córki, trzy z pierwszej żony, jedną z drugiej - Jadwigę. Wdowa po nim wraz z córką Jadwigą procesuje się o spadek i zawiera układy z pasierbicami w latach 1536 — 1543.

Z córek Zygmunta z pierwszej żony, Helena była za Jakóbem Koziebrodzkim; Zofja za Stanisławem Dłotowskim, a Dorota za Janem Paluckim v. Paluskim z Węgier 1537 r. Wszystkie trzy dziedziczki Łaszewa i Siemiątkowa, razem z Janem Łaszewskim z Grodzanowa prowadzą 1536 — 1543 r. różne spory graniczne. Dorota żyła wdową jeszcze 1572 r. i kwitowała wtedy w Krakowie Florjana Morsztyna, bachmistrza wielickiego.

Bernard, brat Zygmunta, pisał się Łaszewskim z Konradźca, jeszcze 1533 roku występuje razem z bratem, z żony Katarzyny, pozostawił syna Stanisława 1536 r., dziedziczącego wraz z matką na Woli Łaszewskiej 1542 r., i córkę Annę, żonę Wawrzyńca Mińskiego 1539 r. (M. 6 f. 149; 18 f. 253; 51 f. 193; 66 f. 137; St. Pr. P. Pom. VI. 140; Wierzb. IV. 1416, 1566, 3376, 3412 i 3548; Perp. Płoc. 1, 2, 4, 60, 204 i 221; 2 f. 38 i 134; 3 f. 230, 249, 271 i 279; 4 f. 141, 246 i 270; 5 f. 95, 170 i 353; 6 f. 34; 7 f. 141; 8 f. 96 i 114; A. Krak. 1572).

Jana Łaszewskiego z Grodzanowa córka, Katarzyna, żona Piotra Szczawińskiego, zrzekła się 1493 roku dóbr ojczystych na rzecz brata swego Jana (M. 6 f. 298). Ten Jan pisał się czasem Grodzanowskim, ale zwykle Łaszewskim z Grodzanowa i nosił przezwisko Kowal, miał sprawę 1513 r. z Nieksińskiemi, 1520 r. z Redzińskiemi, 1534 r. razem z Zygmuntem z Sierpskiemi, 1536 r. asystuje jako stryj córkom Zygmunta, razem z któremi procesuje Sierpskich o granice Dąbrówki i Bieżunia 1539 -- 1540 r., wraz z synem Piotrem pozwany o zabójstwo Wojciecha Paprockiego 1540 r. Córka jego Anna jest żoną Stanisława Zbąskiego 1544 r. Widocznie Stanisław, syn Bernarda, i Piotr, syn Jana, potomstwa nie zostawili, bo wszystkie majątki Łaszewskich, jak Łaszewo, Grodzanowo i inne są 1578 r. w ręku Koziebrodzkich, Dłotowskich i Zbąskich, potomków córek Zygmunta i Jana Łaszewskich (Wierzb. IV. 2019, 3276 i 4118; Perp. Płoc. 2 f. 239 i 262; 3 f. 279; 4 f. 25, 131 i 246; 5 f. 268; 6 f. 89 i 106; Paw.).

ŁASZEWSCY h. ŁASZOWSCY h. SZELIGA z Łaszewa, w ziemi wieluńskiej, a pisali się z Kraszkowic, wsi nie daleko leżącej. Jan Kraszkowski z Łaszowa, ręczył 1502 roku w Wieluniu za Podliskim (Zs. Wieluń.). Piotr Łaszowski, Jan Zelman, Starzechowscy i Masłowski, byli dziedzicami Łaszowa 1552 roku (Paw.).

Gabrjel z Kraszkowic Łaszewski pożyczył 1647 r. Tarnowskim na zastaw Łąki, w sanockim. Syn jego, z Katarzyny Broniowskiej, Stefan, wysłużony żołnierz, wraz z żoną, Zofją z Pogorzeli Bułakowską, córką Dobrogosta (Bonawentury) i Marjanny Wierzbięcianki, otrzymał w dożywocie wójtostwo w Bystrzycy 1663 r. Synowie Stefana: Gabrjel i Karol posiadali Wróblik szlachecki, w sanockim. Synem pewno trzecim był Jan, zmarły 1697 r., jako posesor wójtostwa w Bystrzycy Z córek Stefana: Urszula niezamężna 1696 r.; Katarzyna, żona Stanisława Fredry 1697 roku, żyła wdową 1713 r. (M. 203 f. 53; Sig. Ręk Oss. 136 f. 10; A. Sanoc.).

Herb Szeliga

Gabrjel, stolnik bracławski 1702 r., sprzedał 1715 r. część swą Humnisk bratu Karolowi. Wdowa po nim, Marjanna z Wasilkowskich, z dziećmi: Aleksandrem, miecznikiem wieluńskim, Stefanem, chorążym gwardji pieszej, i małoletniemi—Wincentym, Anną i Barbarą, kwitowała 1725 r. Drohojowskiego, opiekuna Antoniego, bratanka mężowskiego. Z tych dzieci: Anna jest 1-o v. za Marcinem Wybranowskim 1728 r., a 2-o v. za Wojciechem Łazowskim, stolnikiem owruckim 1750 r.; Wincenty, tytułowany miecznikiem żytomierskim 1733 r.; Stefan, kapitan gwardji pieszej J. Król. Mości, umarł 1728 r.; Aleksander, najstarszy, zmarły 1749 r., zaślubił Barbarę Teressę Jordanównę, wojewodziankę bracławską, 1- v. Stanisławowę Lasocką, kasztelanowę konarsko-kujawską, zmarłą 1748 r., i pozostawił tylko jedną córkę Annę, 1-o voto za Ignacym Kossowskim, 2-o v. za Wojciechem Kluszewskim, kasztelanem bieckim 1778 r., damę austrjackiego krzyża gwiaździstego 1784 roku (Tab. Gal.

Contr. Nov. 52 f. 340; Gr. Krak. Obl. 165 B f. 2569; Arch. I. Z. Roś. III. 3; M. Dun. Wąsow.).

Karol, podstoli pomorski 1702 r., dziedzic Humnisk, zabezpieczył 1708 r. żonie, Annie Drohojowskiej, stolnikównie bielskiej, 25,000 floren. posagu, ożenił się drugi raz z Barbarą z Łajszczewa, wdową po Andrzeju Kuczborskim, kasztelanicu rypińskim, która po jego śmierci wyszła 3-o v. za Andrzeja Drohojowskiego 1723 r. i z tym się rozwiodła.

Antoni, jedyny syn Karola z pierwszej żony, ur. 1710 r. (metr. w Humniskach), z podwojewodziego sanockiego miecznik 1760 r., cześnik 1761 r., podsędek ziemski 1765 r., zaślubił Teresę Bukowską, kasztelankę sanocką, zmarłą 1791 r., wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, z herbem Dulicz (sic), umarł 1783 r., a dzieci jego sprzedały Humniska 1792 r. biskupowi Gołaszewskiemu. Dzieci tych było dziesięcioro (Gr. Sanoc. 77 f. 910; 114 f. 384; Gr. Przem. 161 f. 1945; Tab. Gal. Test. Nov. 4 f. 92; 38 f. 205 i 208; Pact. Nov. 1 f. 403; Rel. 56 f. 176; Contr. Nov. 57 f. 89; M. D. Wąs.).

1. Jan Kanty, w zakonie Franciszkanów O. Hieronim, otrzymał 1761 roku od rodziców 3,000 florenów, które zapisał klasztorowi w Krośnie, nie żył już 1791 roku.

2. Salomea, której mąż Wincenty Tarnawiecki, podstarościc sanocki, zabezpieczył 30,000 flor. posagu na Temeszowie 1778 r.

3. Franciszek Salezy, kanonik katedralny przemyski 1777 roku, zmarł 1797 roku.

4. Józef, kanonik kolegjaty w Brzozowie, proboszcz w Humniskach.

5. Piotr, dziekan sanocki, proboszcz w Dydni, spisał testament 1797 r.

6. Teodor, proboszcz w Leszczowatem 1786 roku, spisał testament 1802 roku w Rozwienicy, umarł 1803 roku w Jarosławiu, zapisawszy majątek bratu Andrzejowi.

7. Ignacy, skarbnik 1768 r., wojski mniejszy 1769 r. i tegoż roku miecznik przemyski, zaślubił 1768 r. Barbarę Pinińską, starościankę pilzieńską (metr. w Humniskach). Syn ich Ferdynand, legjonista, podpułkownik sztabu głównego wojsk polskich 1824 r., następnie generał wojsk rossyjskich, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1845 r.

8. Jerzy, podwojewodzi sanocki, elektor Stanisława Augusta z województwa ruskiego, wojski mniejszy 1765 r., miecznik 1766 r., wojski większy 1768 r., w końcu łowczy sanocki 1769 r. Wdowa po nim, Juljanna z Wińskich, z synem Jerzym pokwitowana 1781 r. przez Jaźwińskiego, układała się 1793 r. z Fergenami o połowę Mierzyc (DW. 92 f. 334; 97 f. 308; 109 f. 303). Drugi syn Mateusz prowadził w początkach XIX-go wieku proces spadkowy o Cieciułów, który wojski wieluński Jan (h. Ossorja) rozdzielił 1625 r. między synów. Z córek Jerzego: Elżbieta Amelja była za Zawadzkim; Józefa niezamężna 1799 r.

9. Wacław, elektor Stanisława Augusta z województwa ruskiego, z Klary Kraińskiej, 2-o v. Marcinowej Kędzierskiej, pozostawił: Antoniego Józefa *Kaspra*, ur. 1780 r. (metr. w Humniskach) i Wiktorję.

10. Andrzej, ur. 1753 r. (metr. w Humniskach), zaślubił Joannę z Bożych Górek Górską, zmarłą 1835 r., wraz z którą nabył 1803 r. Suchodół, Bednarowkę

i Trojanówkę, pozostawił syna Florjana i córki: Rozalję, Eleonorę, Teklę, zmarłe pannami i Martę za Karolem Sienkiewiczem, profesorem liceum krzemienieckiego.

Florjan Pius, ur. 1795 r. (metr. w Krakowcu), dziedzic Suchodołu, nabytego od rodziców 1819 r., członek Stanów galicyjskich od 1828 r., zmarły 1861 r., zaślubił 1830 r. Eufemję Stutułównę, wdowę po Fryderyku Oloffie, protomedyku galicyjskim (metr. w katedrze lwowskiej), dziedziczkę Zniesienia, zmarłą we Lwowie 1859 r. Z niej:

a) Mieczysław, ur. 1831 r. we Lwowie, generał wojsk austrjackich, umarł 1904 r. w Wiedniu, zostawiając ze zmarłej 1905 r., Emilji Gerard of Rochsoles, autorki angielskich powieści:

Artura, urodz. 1872 r., urzędnika w Karyntji, ożenionego 1910 r. z Marją Pleschiutschnigg, z której syn i córka, bliźnięta, ur. 1912 r. i Alfreda, ur. 1874 roku, rotmistrza ułanów austrjackich, ożenionego 1911 r. z Wandą Moes, córką Alfreda i Wandy Gadomskiej z Bobolic.

b) Tymon *Florjan*, ur. 1834 r., uczestnik walki 1863 r., zmarł bezżenny 1870 r. we Lwowie.

c) Zygmunt, ur. 1837 r., dziedzic Zniesienia, zmarł 1911 r., zostawiajac z zaślubionej 1861 r., a zmarłej 1907 r. Wiktorji Heleny Berezowskiej, córki Augustyna i Teofili z Bylinów: Jana Zygmunta, ur. 1862 r. we Lwowie; Zofję, 1-o v. za Djonizym Jamińskim, 2-o v. za Eugienjuszem de Karchesy i Helenę Małgorzatę za Rajmundem Szmidtem (M. D. Wąs.).

Do tej, zdaje się, linji galicyjskiej Szeligów Łaszewskich należeli następujący Łaszewscy: Antoni, dziedzic części Poznanki, żonaty z Ludwiką Barbarą Zaporską, z której syn Józef Franciszek, ur. 1813 r. (metr. w Łące pod Rzeszowem) i córka Antonina Mateuszowa Morawska 1838 r. (M. Dun. Wąs.). Antoni, geometra górniczy w Samborze, ożeniony z Marjanną Wimmer, z której syn Zygmunt Mateusz, ur. 1836 r. w Samborze, kapitan wojsk austrjackich, zaślubił w Gratz Sidonję Sufflay 1868 r. i pozostawił syna Emila, urzędnika w Zagrzebiu, którego ze zmarłej 1904 r. żony, Emilji Skrowny, córka Teodora.

Krzysztof, z ziemią wieluńską, podpisał elekcję Jana Kazimierza, Aleksander i Ludwik, z województwem sieradzkim, elekcję króla Michała, Aleksander, z łęczyckim, Stanisław, z sieradzkim, Augusta II-go, Stanisław, z ziemią wieluńską, Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku, i Jakób, z poznańskim, Stanisława Augusta.

Zofja, bliska krewna Samuela Łaszewskiego, żona Władysława Czarnowskiego, wzięła w zastaw 1701 r. Otoczek od Krzemieniewskich (Gr. Sieradz.). Daniel 1709 r. na sejmiku w Szadku wyznaczony komisarzem skarbowym. N., łowczy bracławski, na sejmiku sieradzkim obecny 1733 r. Franciszek z Kraszkowic, syn Marcina i Jadwigi Niemojowskiej, dziedzic Cieciułowa, zeznał 1736 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą Olszewską, wdową po Stanisławie Dobińskim, burgrabim krakowskim, wraz nią otrzymał 1739 r. konsens na wykup starostwa wojnickiego od Karwowskiego (Sig. 25; Gr. Krakow.). Pan Wittyg, zmylony podobieństwem herbu na pieczęci jego 1757 r, dopatrzył Nowiny zamiast Szeligi. Jan, 1748 r. w Radomiu działa. Paweł, deputat na Trybunał koronny, mianowany łowczym wieluńskim 1748 r., umarł 1750 r. Florjan, skarbnik 1755 r., wojski mniejszy ostrzeszowski 1769 r., zmarły 1771 r., z żoną, Bogumiłą Madalińską, nabył

1767 r. wójtostwo Dzbów w starostwie olsztyńskim od Klimkiewiczów (Kancl. 32 IV f. 27). Marjanna, żona Franciszka Wilkanowskiego, sędziego ziemskiego łęczyckiego 1757 r. Anna z Rudnickich, wdowa po Stanisławie, z dziećmi: Franciszkiem, dziedzicem Zapolic i Katarzyną Ignacową Chrzanowską, pozwała 1755 r. Dąmbskich o spłatę sumy z Otoczka (Gr. Sieradz.).

Sprawa sukcesorów Ewy Kałowskiej, córki Gabrjela Łaszewskiego, o spadek po bracie, odesłana z sejmu 1775 r. do sądów kaliskich (V. L. VIII f. 201). Ewa, córka Stefana i Barbary z Bogusławskich, żona Kazimierza Gołaszewskiego; syn jej kupił część Gołaszewa 1787 r. (DW. 103 f. 119). Franciszek, namiestnik w kawalerji narodowej, otrzymał 1780 r. dymisję z rangą chorążego (MP.).

Karol z Kraszkowic, elektor Stanisława Leszczyńskiego z sieradzkiego 1733 r., dziedzic Cieni Wielkich, z pierwszej żony. Rozalji Łukowskiej, miał syna Hieronima, z drugiej zaś — Franciszki Boleszównej, Antoniego. Hieronim, skarbnik piotrkowski 1778 r., nabył Cienie od brata 1779 r., umarł bezdzietny przed 1798 r. Antoni, porucznik 1788 r., major gwardji pieszej koronnej 1794 r., wydzierżawił 1798 r. Równę, Rubice i Zakrzew Franciszkowi Zarembie, pozostawił synów: Wojciecha, podpułkownika wojsk polskich, dowódcę korpusu pociągów 1824 roku, kawalera krzyża wojskowego polskiego; Konstantego, oficera wojsk polskich i Michała, oficera wojsk polskich, dziedzica Krzemieniewa, w łęczyckim, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1842 roku (DW. 95 f. 293; 104 f. 346; 106 f. 958).

Juljan Kazimierz i Władysław, synowie Józefa, i Lucjan, syn Juljana, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1851 — 1853 r. Juljan był naczelnikiem w komisji spraw wewnętrznych w Warszawie, kawaler orderów, urodz. 1808 r., zmarł 1900 r.

Herb Trzaska.

ŁASZEWSCY ELJASZEWICZE h. TRZASKA. Andrzej, syn Pantaleona i Anny Podhorodeckiej, wywiódł się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie grodzkim halickim i z Anny Podhorodeckiej, pozostawił: Jana, zmarłego bezdzietnie przed 1794 r., Piotra i Marjannę za Wojciechem Żurakowskim 1795 roku (Acta Corrob. Galic.; M. D. Was.).

ŁASZEWSCY v. ŁASZOWSCY różni. Jan, współdziedzic Zerznia, w warszawskim, 1580 r. (Paw.). Zygmunt, skarbnik ciechanowski, nabył 1679 r. Linowę w ekonomji kobryńskiej od Kotowicza, kasztelana wileńskiego (Spisy Wolffa). N., łowczyc dobrzyński, wyznaczony z sejmu 1775 roku do różnych komisji (Vol. Leg. VIII).

Jakób, syn Antoniego i Marjanny Kosińskiej, wnuk Andrzeja i Zofji Czaplińskiej, wylegitymował się bez podania herbu w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r. (M. D. Wąs.).

Stanisław, wylegitymowany 1782 r. bez podania procedencji i herbu, w sądzie ziemskim lwowskim, zmarł 1780 r. we Lwowie, pozostawiając z żony, Doroty: Teresę, zmarłą panną; Krystynę za Stanisławem Ciechalewskim, podczaszym

gostyńskim 1792 r. i Wawrzyńca, ur. 1764 r. (metr. u Św. Antoniego we Lwowie). Ten ostatni, Wawrzyniec v. Feliks Wawrzyniec, komornik obwodu Zaleszczykowskiego 1790 r., umarł 1824 r., ożeniony z Rozalją Kozicką, miał synów: Franciszka, oficera wojsk austrjackich, Karola, wylegitymowanych ze szlachectwa 1828 r. w Wydziale Stanów we Lwowie i Ludwika, od 1809 r. w wojsku rossyjskim (M. D. Wąs.). Prakseda, z zapisu Gołuchowskiego, dziedziczka Starogrodu nad Bugiem 1813 r. (Tab. Gal. Instr. 109 f. 251).

Aleksander Eustachy Piotr, syn Jana, wnuk Antoniego, wylegitymował się ze szlachectwa 1848 r. w gubernji wołyńskiej (Spis.).

ŁASZKIEWICZOWIE. Michał Łaszkiewicz, żonaty z Dorotą Bohdanowiczówną 1765 r., w owruckim. Łukasz, viceregent grodzki kijowski, wyznaczony 1775 r. z sejmu komisarzem do rozgraniczenia Białocerkwi, ożeniony z Joanną Duninówną Goławińską, umarł 1787 r. (V. L. VIII f. 188; DW. 103 f. 238 i 1529). Ignacy, mianowany szambelanem królewskim 1783 r. (MP.). Michał, prezydent departamentu grodzieńskiego 1807 r. Jan, deputat wywodowy rohaczewski 1807 roku. Wincenty, chorąży mozyrski 1817 r. Józef, syn Michała, w orszańskim, 1859 r. Anna z ks. Radziwiłłów, 1-o v. Narbuttowa, 2-o v. Chrapowicka, 3-o v. generałowa Łaszkiewiczowa umarła w Dreznie 1857 r.

Teodor, porucznik 4-go pułku strzelców pieszych, wziął dymisję 1815 r. Jan, syn Jana, z podporucznika strzelców konnych gwardji, został 1818 r. porucznikiem w sztabie głównym, kawaler Legji honorowej, następnie urzędnik kolei Warszawsko - Wiedeńskiej. Andrzej, dziedzic Iryniewa, w orszańskim, Szymon, dziedzic Kobylan nadbużnych 1895 r.

Jan, syn Tomasza i Marjanny z Denhoffów, wnuk Marcina i Barbary Chęckiej, wywiódł się ze szlachectwa 1782 roku w sądzie grodzkim trembowelskim, a jego synowie, z Franciszki Kurowskiej: Paweł Antoni, ur. 1783 r. i Piotr Jan, urodz. 1789 r. (metr. w Skałacie), w Wydziale Stanów galicyjskich 1821 roku (M. Dun. Wąsow.).

Paweł, dzierżawca Kupiczwoli, umarł 1802 r. Brat jego Jan, pleban unicki w Uhnowie, umarł 1815 r., siostra Teodora za Królikowskim. Aleksy, proboszcz w Brzozdowcach, umarł 1810 r., zapisawszy majątek siostrzeńcowi Janowi Radkiewiczowi (Akta Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

ŁASZKOWICZ Jakób stawił się do obrony Smoleńska 1654 roku (Arch. Sbor.).

ŁASZKOWSCY z Łaszkowa, w kaliskim. Beata z Łaszkowskich, żona Krzysztofa Radzewskiego, zastawiła dobra swe Łaszków z młynem na Przośnie za 5,000 floren. Mycielskiemu 1613 r. (Rel. Gr. Poznań. f. 1832). Ignacy, pełnomocnik Mycielskich w Poznaniu 1792 r. (Zap. Gr. Poznań. f. 686). Patrz *Łaskowscy* h. *Leszczyc*.

Jakób, dworzanin i rewizor królewski 1566 roku, to pewno Laskowski (Akta XIV).

ŁATKOWSCY v. LATKOWSCY h. PORAJ, w sieradzkim województwie. Matus Łatkowski osiadł w przemyskim, a potem w lubelskim i umarł pisarzem grodzkim lubelskim za starosty Jana z Tenczyna, kasztelana wojnickiego (Papr.). Jego to córki urodzone z Anny z Cieszacinka: Barbara Służowska; Katarzyna Stanisławowa Zawadzka, Zofja i Elżbieta, wspomniane w wyrokach Trybunału lubelskiego 1581 i 1583 r. Patrz *Latkowscy*.

Herb Poraj.

Inny Maciej zostawił, według Paprockiego, pięciu synów, z których się odznaczyli Szymon i Stanisław.

Szymon, dzielny rycerz, doszedł do wielkiej sławy za granicą Polski i został komandorem opawskim kawalerów maltańskich. Aby uzyskać te godności, otrzymał 1564 roku, od króla Zygmunta Augusta, zaświadczenie swego dawnego szlachectwa.

Brat jego Stanisław za młodu przebywał za granicą, gdzie nabył znajomości języków i uczynnością swoją wiele się ludziom zasłużył; wróciwszy do kraju osiadł w krakowskim i wystarał się 1581 roku o zniesienie „abusum nobilitatis" w jakie popadł ich ojciec przez osiedlenie się w mieście Pabjanicach (Paprocki f. 468 — 471).

ŁATYŃSCY. Wincenty z synami: Andrzejem, Jakóbem, Piotrem i Florjanem, i Andrzej z synami: Danielem i Michałem, synowie Antoniego, wnukowie Jana, prawnukowie Adama, 1850 r.; Antoni, syn Andrzeja, i Albin, syn Jakóba, wnukowie Wincentego, 1872 roku, wpisani do ksiąg szlachty gubernji wołyńskiej (Spis.). Patrz *Latyńscy*.

ŁATYSZKIEWICZ Kazimierz, 1698 r. w wołkowyskim.

ŁAUKISZTAJTYS Maciej, współdziedzic Berzan na Żmudzi 1528 r.

ŁAWCEWICZOWIE na Litwie, mają być różnych herbów. Michał 1698 r. na Żmudzi. Jan, obecny 1769 r. na sejmiku żmudzkim. Hilary, superintendent ceł lądowych litewskich 1790 r. Stanisław, dziedzic Kalwiszek, w szawelskim, 1898 roku. Feliks, Wojciech, Władysław i Jan, synowie Stanisława z Wiktorji Grzymalanki, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie z herbem Jastrzębiec 1860 roku.

ŁAWECCY z Ławek, w powiecie gnieźnieńskim. Wieś Ławki wraz z sąsiednim Kruchowem, była własnością Bogusława z Budzisławia i Kruchowa, podsędka kaliskiego herbu *Sulima* 1431 — 1437 r. Nie wiadomo jednak, czy to jego potomkami są późniejsi Ławeccy. Jakób z Ławek i Stanisław z Kruchowa 1459 roku zamienili łąkę swą na inną z plebanem z Kruchowa (Łaski Lib. Ben.). Jan Ławecki z orszakiem był na wojnach — wołoskiej i tureckiej 1497 — 1498 roku (St. Pr. P. Pom. VII. 244, 349 i 606).

ŁAWECCY z Ławek, w powiecie łukowskim. Wieś ta w latach 1531 i 1552 zamieszkaną była przez samą szlachtę (Paw.). Andrzej, syn Feliksa Ławeckiego z djecezji krakowskiej 1517 r., a Wawrzyniec, syn Feliksa, 1541 r. studenci Uniwersytetu krakowskiego. Jan, z ziemi łukowskiej, zaświadczył 1559 r. w Poznaniu szlachectwo Ługowskiego, kanonika poznańskiego (Pis. Dz. Pols. IX). Jakób, współdziedzic Ławek 1580 r.. (Paw.). Wojciech, Maciej, Sebastjan, Krzysztof, Jakób i Walenty 1584 roku, Stanisław, Sebastjan z żoną Anną, Wojciech, Wacław i Jakób, 1599 roku współdziedzice Ławek (Wyr. Lub. 21 f. 102; 81 f. 759).

Jan, syn Pawła, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Skolimowskiej, 1625 roku. Jan, syn Tomasza, zeznał 1636 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą Komorowską. Jadwiga z Borkowskich, żona Adama, zamieniła 1614 r. grunta w Kłodzie z Krzysztofem Przedworskim. Córka ich Zofja, zeznała 1632 r. zapis dożywocia z mężem, Tomaszem Słotwińskim, i sprzedała część Kłody 1635 r. i część Grabowa 1642 roku Jakóbowi Jarochowskiemu (Perp. Czers. 4 f. 422; 7 f. 181; 8 f. 621; 9 f. 220 i 321; 10 f. 303).

Andrzej podpisał 1733 r., z województwem brzeskim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego. Ignacy i Józef, synowie Tomasza, roborują 1781 r. zawarty kontrakt sprzedaży Januszówki, Dziewul, Koziestan i Smolanki (DW. 97 f. 773).

ŁAWIŃSCY. Jan stawił się osobiście na popis ziemi lwowskiej 1634 r. (AGZ. XX). Stanisław, ziemianin połocki 1667 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Jan, syn Piotra, wnuk Stanisława, z synem Henrykiem i tego synami: Juljanem Józefem i Władysławem Aleksandrem, dowiódł szlachectwa 1845 r. w gubernji podolskiej.

Bogumił Celestyn, Jan Czesław, Kazimierz, Stanisław i Anna Modesta, dzieci Juljana, 1892 r.; Jan, syn Władysława, z dziećmi: Michałem, Mikołajem i Julją, 1893 roku; Konstanty, trzeci syn Henryka, 1895 roku, wpisani do ksiąg szlachty tejże gubernji (Spis.).

ŁAWKSMINOWIE, patrz *Lauksminowie.*

ŁAWNY (?) Zygmunt, elektor Augusta II-go z ziemi ciechanowskiej.

Herb Sas.

ŁAWROWSCY h. SAS. Bazyli, pleban w Terce, następnie w Smolniku, dziekan baligrodzki, zmarł 1813 r., pozostawiając z Pelagji Terleckiej, zmarłej 1819 r., czworo dzieci: Jana, ur. 1773 r., archidjakona, potem dziekana kapituły unickiej przemyskiej, deputata 1840 i 1843 r. do Stanów galicyjskich, dziedzica Woli Michowej, Smoleńska i Łupkowa, które to dobra wraz z cennemi zbiorami, darował umierając 1846 r. kapitule przemyskiej; Marjannę za ks. Janem Jamińskim, plebanem w Turzańsku; Andrzeja, plebana w Łopiance, po którym z Antoniny Nowosieleckiej, Juljanna Atanazowa Męcińska, Jan, muzyk kompozytor, pleban unicki w Krakowie, potem w Chełmie, gdzie umarł 1871 r. i Wawrzyniec, dziedzic Łopienki, bezdzietny i Grzegorza.

Grzegorz, pleban w Mszanie, kanonik honorowy przemyski, pozostawił, z Justyny Pacławskiej, sześcioro dzieci:

1. Antoni, zaślubił 1840 r. w Janowie Trembowelskim Wincentę Szydłowską, córkę Antoniego i Róży z Krechowieckich, zmarł bezdzietny.

2. Jan, pleban w Odrzechowej, ożeniony z Sembratowiczówną, siostrą metropolity lwowskiego, pozostawił syna Romana, adwokata w Krakowie i córki: Pawłowiczową i Irzykowską z Wołczkowiec.

3. Józef, pleban w Komarnie, ożeniony z Sembratowiczówną, siostrą bratowej. Synowie jego przenieśli się do Rossji.

4. Emil, pleban w Tarnawce, po którym z Czyrniańskiej, syn Antoni, pleban w Białochowcach i córki: Iwanowska i Konstantynowiczowa.

5. Włodzimierz, od 1861 r. poseł na sejmy galicyjskie i wice marszałek, ożeniony z Kamillą Malewską, zmarł tak jak i żona 1873 r., pozostawiwszy: Kamillę za Hilarym Baczyńskim; Stefanję za Djonizym Jamińskim; Karolę za Hipolitem Litwinowiczem; Julję za Bohdanem Maryniakiem; Gieorgję za Hieronimem Pozakowskim i Włodzimierza, urzędnika Namiestnictwa we Lwowie.

6. Djonizy, pleban w Siebieczowie, zmarł 1881 r., po którym, z Teodory Mochnackiej: Marceli, ur. 1858 r., major wojsk austrjackich, żonaty z Marją Hahna; Włodzimierz, ur. 1869 r., lekarz w Nisku, ożeniony z Natalją z Wieniawitów Zubrzyckich; i Teofil, ur. 1854 r., pleban w Janowie, kanonik honorowy, ożeniony z Marją Dżurdżówną Sielecką, z której: Irena za ks. Jakóbem Topór Kamińskim; Hermina; Marja; Helena; Natalja i Emanuel (M. D. Wąs.).

ŁAWRUSZEWICZOWIE Felicjan Maciej i Anna z ks. Kurcewiczów wpływają do procesu spadkowego po Kurcewiczach 1766 r. (Wol. XIII f. 1054).

ŁAWRYN Iwanowicz pisarz skarbowy litewski i woskowniczy wileński 1564 r., wziął w zastaw dzierżawę Miednicką 1566 r., pisarz skarbowy i dzierżawca Kiernowski 1574 r. (Spisy Wolffa).

Herb Białynia

ŁAWRYNOWICZOWIE h. BIAŁYNIA biorą przydomek *Poszylski*. Zacharjasz Ławrynowicz otrzymał, według Wielądka, 1552 r. potwierdzenie posiadania dóbr Poszyle i Ławrynowicze na Żmudzi.

Bracia: Melchjor, proboszcz w Sałantach i Stanisław Poszylscy Ławrynowiczowie, fundowali 1679 r. altarję Matki Boskiej Bolesnej w Sałantach (Teka W. Rulikow.). Jan, żonaty z Ziołpiówną 1713 r., miał synów: Michała, Józefa i Stanisława bezdzietnego.

Michała, z Magdaleny Łabanowskiej, syn Hilary. Józefa, z Barbary Dowsinównej, synowie: Kazimierz bezdzietny i Antoni, Jezuita w Witebsku 1800 — 1802 r., potem kanonik inflancki. Hilary, komornik żmudzki, z Ludwiki Milwidówney, pozostawił: Stanisława, Franciszka i Antoniego, których potomkowie legitymowali się ze szlachectwa w gubernji kowieńskiej.

ŁAWRYNOWICZOWIE różni. Marcin, współdziedzic Berżan, a Jakób—Wilkij na Żmudzi 1528 r. Jan i Marcin, synowie Jana Ławrynowicza i Elżbiety Markównej, ziemianie upiccy, współdziedzice Bierży v. Pobierży w polu Jatońskim 1585 r. Marcin umarł 1586 r., a był dziedzicem części w Użużortach. Trzeci ich brat Stanisław z synami: Piotrem i Pawłem, współdziedzice Pousleji 1586 r. (Akta XXVI). Ławrynowicze, w upickim, mają być h. Leliwa (Wittyg).

Ambroży sprzedał 1621 r. część swą w Swolkieniach, w kowieńskim, z tem co nabyli jego przodkowie: Jan, Leszek i Augustyn Swolkienowi (Arch. Wileńs. 13774 f. 410; M. D. Wąs.). Andrzej 1733 r. podpisał manifest za Augustem III-m (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 616). Jan podpisał manifest drugi szlachty litewskiej 1763 r. (V. L. VII f. 69). Aleksander, rotmistrz piński 1785 r. Maciej, komornik wileński 1788 r. (DW. 104 f. 75).

Ławrynowicz, dziedzic Dorż 1849 r., z żony N., 2-o v. Laudańskiej, miał córkę Patrycję za Franciszkiem Odyńcem i synów: Czesława, zmarłego bezżennie i Konstantego, bezdzietnego z Staszkiewiczówną. Cezar i Wirginja Ławrynowiczowie 1822 r. na Podolu. Marja, córka Władysława i Ludwiki z Jankowskich z Potrakla, w kowieńskim, zaślubiła Adama Dzierżanowskiego z Bieniewa, w płońskim 1900 roku.

ŁAWSCY h. DOŁĘGA z Ławska, w ziemi wiskiej. Ławsk obejmujący 40 łanów nad Ławą i Ciemianką, nadany został przez ks. Mazowieckich 1425 r. Rzwieńskim, ci jednak musieli go wkrótce sprzedać, bo już 1452 r. Stanisław ze Strzegowa, sędzia ziemski płocki, dzieląc dobra między synów, oddał najstarszemu Mikołajowi Ławsk (M. 337 f. 61).

Stanisław i Mikołaj Ławscy, synowie nie żyjącego już Mikołaja z Ławska, sprzedali 1484 r. dom w Wiznie. Stanisław, ożeniony była z Anną Kossobudzką, podkomorzanką płocką, 1492 r. (M. 6 f. 172 i 281).

Herb Dołęga.

Stanislaw, poborca łomżyński i wiski 1530 r. (Wierzb. IV. 5710). Mikołaj z Ławska, sędzia ziemski wiski 1525 r., urodzony z Rawiczównej, zmarły 1534 r., z Anny Lachowskiej herbu Jastrzębiec, pozostawił synów: Bartłomieja, Jakóba, obu 1529 r. i Jana 1542 r., studentów Uniwersytetu krakowskiego. Córka sędziego Dorota, była 1-o v. żoną Mikołaja Kamieńskiego z Rybaków 1545 r., a 2-o v. Jana Dzierżanowskiego, leśniczego knyszyńskiego 1567 r. (Mil.).

Jan, syn sędziego, został 1556 r. scholastykiem katedralnym poznańskim, przyczem przeprowadził wywód szlachectwa z czterech herbów, był i kanonikiem przemyskim i sekretarzem królewskim 1562 r.

Bartłomiej, mianowany 1541 r. wojskim łomżyńskim, płacił pobór z Ławska 1552 r.

Wielisław, pisarz ziemski wiski 1542 r. i dworzanin królewski 1568 r., poseł mazowiecki, podpisał 1569 r. Unję Litwy z Koroną. Jego synami być mieli: Hieronim i Augustyn, ksiądz, autor kazania na pogrzebie Barbary z Radziwiłłów Kiszczyny, drukowanego 1614 r.

Hieronim, dziedzic Ławska i Ciemianki, z Zuzanny Węgierskiej, pozostawił synów: Jana i Stanisława, którzy podpisali, z ziemią wiską, elekcję Władysława IV-go. Jan miał być podstolim wiskim, z pierwszej żony, Iłowskiej, miał córkę Teodorę za Wacławem Niwickim, z drugiej—Zofji Kamieńskiej, syna Sebastjana i córkę Zofję, 1-o v. za Wojciechem Kurzenieckim, stolnikiem bielskim 1660 r., a 2-o v. za Janem Chreptowiczem, wojewodzicem nowogrodzkim 1661 r. (Zap. Lub. 46 f. 808; Sig. 3 f. 220). Sebastjan osiadł w Inflantach i tam, z Anny Bałabanówney, pozostawił potomstwo: Marjannę za rotmistrzem Waldenem; Barbarę za Michałem Szadurskim; Teodorę za Józefem Antonim Spyteckim, podczaszym dorpackim, razem z którym została wwiązaną w posiadanie Mistowa i Wólki Czarlińskiej 1734 r. (Perp. Czers. 23 C f 275); Józefa zmarłego młodo; Stanisława, Jezuitę, i Sebastjana, który został 1731 r. miecznikiem inflanckim i otrzymał tegoż roku w dożywocie Rogajsmujżę w Inflantach.

ŁAWSCY h. POBÓG z Ław, w powiecie ostrołęckim pod Rzekuniem. Już 1409 r. spotykam Michała z Ław, studenta Uniwersytetu krakowskiego, nie wiadomo jednak do jakiego rodu należał. Późniejsi Ławscy poszli od Grabowskich z Strzegocina.

Jan ze Strzegocina, dziedzic Grabowa, podkomorzy wyszogrodzki 1431 r., podzielił się Grabowem po połowie z synowcem swym Pawłem 1439 r., nabył część w Susku 1442 r. (Mil.) i prawdopodobnie Ławy. Synów zostawił dwóch: Pawła i Mikołaja 1458 r. (M. 6 f. 57 i 101). O Mikołaju nie ma dalszych wiadomości. Paweł, dziedzic Grabowa i Ław, starosta łomżyński 1465 r., chorąży łomżyński 1469 r., chorąży ciechanowski 1471 r. i starosta wiski 1475 r., w końcu kasztelan zakroczymski już 1486 r., otrzymał 1475 r. różne przywileje dla Strzegocina i Sulnikowa od książąt Mazowieckich, a 1491 r. od W. Mistrza Bajtkowo, w powiecie leckim w Prusach, z Elżbiety Dzierżgowskiej, pozostawił syna Rafała z Ław, chorążego ciechanowskiego 1500 r., po którym z żony Zofji, 2-o v. Janowej z Zamienia, wojewodziny mazowieckiej, żyjącej wdową 1524 r., syn Stanisław. Niesiecki ją mieni Przerembską, kasztelanką sieradzką.

Herb Pobóg.

Stanisław ze Strzegocina Ławski, chorąży warszawski 1530 r., kasztelan wiski 1544 r., wojewoda i vicesgerent mazowiecki 1554 r., otrzymał 1524 r. pozwolenie na założenie miasta w Grabowie pod Łomżą, dziedzic Bajtkowa w Prusach 1528 r. (Kętrz.), kupił młyn i zamienił grunta 1534 i 1538 r. z Feliksem i Katarzyną z Suskich Drążewskiemi, nabył 1541 i 1543 r. Drążewo, otrzymał 100 grzywien pensji rocznej 1555 r., był dziedzicem Grabowa, Strzegocina, Sulnikowa, w zakroczymskim, Chojna, Piorkowa, w rypińskim, Złotopola, w lipieńskim, umarł, według Orzelskiego, 1575 r., a w każdym razie przed Majem 1576 r. Z pierwszą żoną, Anną Mińską, córką Andrzeja, kasztelana zakroczymskiego, zeznał zapis 1525 r.; nie naruszając jej oprawy, jako też oprawy drugiej żony, Heleny Radzikowskiej, sprzedał 1530 r. część Mińska, kupioną od Żabickich Wolskiemu. Wymienił w tym akcie dzieci z pierwszej żo-

ny: Jana, Dorotę, Zofję i Annę. Z nich Dorota, zmarła 1575 r., była żoną Mikołaja Szczawińskiego z Tarnowa, starosty mirachowskiego, zmarłego 1569 r. Z drugiej żony urodzoną widocznie była córka wojewody, Katarzyna, żona Jana Brochowskiego, wojskiego warszawskiego, zmarłego 1554 r., żyjąca wdową 1561 r. Na dzieciach wojewody rodzina ta wygasła (M. 22 f. 300; 44 f. 743; 60 f. 171; 87 f. 30; 340 f. 114; Wierzb. IV. 6891, 7155 i 7156; Paw.; Zs. Gr. Czers.).

Herb Pomian.

ŁAWSCY h. POMIAN. Mikołaj w krakowskim 1718 roku, w sandeckim 1730 — 1736 r. działa. Ten sam pewno Józef Mikołaj, subdelegat grodzki sandecki 1736 r. (Gr. Sandeckie 158 f. 1166; 312 f. 79; 313 f. 2; M. D. Wąs.). Marcin otrzymał konsens na cesję wybraniectwa w Dobrogoszczycach, w krakowskim, Skoblewskim 1765 r. (MP.).

Antoni został geometrą przysięgłym 1768 r. (Kanl. 36 f. 39). Ten sam pewno Antoni, regent grodzki sandomierski 1773 r., pisarz grodzki 1782 r., sędzia grodzki 1787 r., sędzia ziemiański sandomierski 1792 r., pełnomocnik Józefa Ossolińskiego 1774 r., nabył od niego Kroblice, w sandomierskim, 1775 r., wylegitymował się ze szlachectwa z herbem Pomian w Galicji zachodniej 1804 r., pozostawił syna Aleksego Mikołaja Józefa, dziedzica Mirogonowic, wylegitymowanego w Królestwie 1844 r. i córkę Anielę za Karolem Reklewskim (DW. 91 f. 587; 92 f. 365; Quat. VII f. 179).

ŁAWSCY różni. Adam, żonaty 1593 roku z Jadwigą Dąbrowską, która sprzedała 1612 r. część Dabrówki i Sułkowic Ludwikowi Grotowskiemu (Perp. Czers. 1 A f. 312; 3 f. 392; 4 f. 132). Małgorzacie zapisał (mąż?) Jerzy Suchorzewski dożywocie na Budziskach 1627 roku (DW. 47 f. 1855). Jan, sędzia pograniczny podolski 1784 roku.

Herb Strzemię (Ławszowa).

Jakób, vicesgerent sądowy i viceregent grodzki podolski 1788 r., syn Stanisława, wnuk Aleksandra i Elżbiety Podgórskiej, 2-o v. Janowej Pawłowej Sienkiewiczowej, 1802 r., miał syna Leona Antoniego, który nabył 1807 i 1819 r. od matki i ojczyma część Iwanowiec na Podolu, sprzedał 1828 r. Iwanowce Krasińskiemu, a posag żony, Antoniny ze Słoneckich, zabezpieczył na Bujwotowcach.

Leon z synami: Władysławem, Franciszkiem Salezym i Franciszkiem Salezym Karolem, wylegitymował się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1846 r., a wnuk jego, Kazimierz Wiktor, syn Władysława, 1869 r. (Spis.).

ŁAWSZOWSCY h. STRZEMIĘ z Ławszowa v. z Łapszowa, w powiecie proszowskim. Bracia: Stanisław i Jan z Ławszowa, w latach 1382—1400 występują często w aktach krakowskich; obaj prowadzą 1397 — 1401 roku długi proces o dobra Zielenice i Leśniów, odziedziczone po Piotrze Zeji

z siostrami: Femką Laczkową z Bystrzonowa i Dorotą Mikołajową z Grodziny, kasztelanową konarską, a 1400 — 1401 r. z Hanką Pisarską i jej siostrą, Jachną, Klaryskami u Św. Andrzeja w Krakowie. Stanisław razem z bratem stryjecznym, Mroczkiem ze Stróżnej, kupił 1382 r. Bukowiec i Żebraczkę od Mroczka z Sędziszowa za 120 grzywien, z bratem Jaśkiem zyskał 1404 r. wyrok na Jana z Kwiliny i Procheńskich, nakazujący zwrot Michałowic za spłatą 300 grzywien posagowych. Obaj bracia byli także dziedzicami Korzennej i od Stanisława, zdaje się, poszli Korzeńscy Strzemieńczycy.

Jasiek z Ławszowa sprzedał 1399 r. części swoje w Leśniowie z prawem patronatu kościoła w Żarkach Imramowi z Mrozowa za 150 grzywien, karczmę w Mrozowie i łan w Wilczyskach, przy czem w stu grzywnach przyjął w zastaw część Cianowic. Jego synem lub wnukiem był Adam z Ławszowa i Szalowej, protoplasta Szalowskich, którego siostra Katarzyna była żoną Mikołaja Wielogłowskiego 1435 r. (St. Pr. Pols. Pom. VII i VIII; Helc. II; Piekosiński Wiśl. 1 f. 175).

Część Ławszowa należała w XIV-m i XV-m wieku do Ostojów z Koszczyc (Rokoszów) i do Słanków, którzy się często z niego pisali.

ŁAZAŃSCY h. JASTRZĘBIEC, pisali się z Łazanek. Wsi tego nazwiska nie udało nam się odszukać. Jan Łazański, vicesgerent grodzki trembowelski 1677 r. (Zap. Lub. 51 f. 228). Kasper Antoni z Łazanek Łazański, sekretarz królewski 1690 r. (V. L.). Wojciech, miecznik trembowelski, kwitował 1711 r. Staniszewskiego z sumy (Perp. Czers. 17 f. 309). Ten sam nazwany Leżeńskim 1707 roku (Ibid. 17 f. 45). Sebastjan, z żoną Konstancją, i Michał, z żoną Anną, dzierżawili 1726 r. część Trościańca, zwaną Terebin (M. D. Wąs.). Józef, stolnik nurski, podpisał, z województwem sandomierskim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku.

Herb Jastrzębiec.

Andrzej, syn Stanisława i Teresy, ur. 1730 r., miał z Marjanny synów: Antoniego, ur. 1764 r., wylegitymowanego ze szlachectwa z herbem Jastrzębiec 1787 r., w Wydziale Stanów galicyjskich i Jana.

Antoni, zamieszkały w Bazarze pod Jazłowcem, jako wdowiec po Annie N., zaślubił 1823 r. w Salówce Marjannę Lewicką, wdowę, zmarłą 1825 r. (metr. w Jagielnicy).

Jan, ur. 1775 r., zaślubił 1802 r. w Jagielnicy Rozalję Zakrzewską i miał z niej synów: Józefa, ur. 1808 r., który zaślubił 1837 r. Józefę Kułagową, Tomasza, ur. 1807 r., zmarłego 1852 r., ożenionego w Salówce 1830 z. z Katarzyną Strutyńską, z której Józef zmarły dzieckiem, i Wincenty, urodz. 1833 r., ożeniony 1-o v. z Magdaleną Rychlej, a 2-o v. z Antoniną Gąsiorowską 1866 r., Pawła i Tadeusza, ur. 1811 r., który, z zaślubionej 1838 r. Apolonji Zakrzewskiej, pozostawił potomstwo.

Teresa, córka Andrzeja i Jadwigi Sieleckiej, wyszła 1803 r. w Zabłotówce za Antoniego Bobrowskiego (M. Zawadzki).

ŁAZAŃSKI z Łazan Przecław świadczył w Krakowie 1528 r. Łazany pod Wieliczką w XIV-m i XV-m wieku były własnością Wierzynków.

ŁAZARK (?) Wincenty otrzymał dymisję z wojska polskiego z rangą porucznika 1778 r. (MP.).

ŁAZAROWICZOWIE h. KOŚCIESZA. Krzysztof, elektor Augusta II-go z województwa mińskiego, dziedzic Strokczewa, Słobody i Kulatowszczyzny, w powiecie rzeczyckim, 1684 r., miał synów: Jana i Józefa, stolnika starodubowskiego, który jako komisarz dóbr Mińskich, zawarł 1723 r. układ z Nietyksą o łanowe (Perp. Czers. 19 f. 324).

Teodor, Tomasz, Alojzy Antoni, Wawrzyniec, Alojzy i Kasper, synowie Bazylego, Andrzej, Wawrzyniec, Józef, Mikołaj, Piotr i Stefan, synowie Józefa, a wszyscy wnukowie Jana, syna Krzysztofa, Jan z synami: Józefem, Mikołajem, Ignacym i Bazylim, syn Bazylego, wnuk Józefa drugiego syna Krzysztofa, wywiedli się ze szlachectwa w gubernji wileńskiej 1802 r.

Tomasz otrzymał 1716 r. nakaz do ekonomji słuckiej wypłacenia mu 700 talarów (Sig. Ręk. Oss. 138 f. 52). Tomasz, tytułowany skarbnikiem mścisławskim, z Zofji de Raes, pozostawił, za czasów Niesieckiego, córki: Katarzynę Przecławską i N. Antoniowę Rymszynę i synów: Stanisława, ożenionego z Przecławską, mającego jedną córkę i Józefa, porucznika, ożenionego z Bielikowiczówną, z której było potomstwo. Bogusław, elektor Stanisława Augusta z województwa nowogrodzkiego; za nim dał skarbowi poręczenie na swych dobrach Bernowicz 1792 roku (DW. 108 f. 375).

Antoni z wileńskiego, z żony, Tekli Ehrenkreutz, miał córkę Teklę, zmarłą 1897 r., i synów: Antoniego, ur. 1817 r., literata, autora pod pseudonimem Tekielińskiego, zmarłego 1905 r., i Romualda, który został 1859 r. Trynitarzem i umarł w Rzymie 1878 r., a żona jego zmarła Wizytką w Wersalu.

ŁAZAROWICZ Michał, chorąży w chorągwi Dziewanowskiego, Serb, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (V. L. IV f. 410; Sig. 5 f. 53).

ŁAZAROWICZOWIE różni. Bohdan Łazarowicz i syn jego Trochim, bojarowie mścisławscy 1551 r. (ML.). Józef zmarł 1811 roku, pozostawiając wdowę Agnieszkę z Opuchlaków. Po Marjannie z Jabłońskich, zmarłej 1804 r., pozostały córki żyjące 1825 r.: Anna Józefowa Cynglarewiczowa; Agnieszka Czusowa; Franciszka za Voglem; Katarzyna i Marjanna (A. Lwows. For. Nob.). Jan, wikary w Pomorzanach, umarł 1814 r,, a spadek po nim wziął brat Zacharjasz z Dołhego na Wołyniu i Marja Korotkiewiczowa. Karol, ur. 1809 r. w Łopatynie. Kazimierz, zamieszkały w Stryju 1826 r. (Ibid.; M. D. Wąs.).

ŁAZARSCY h. PRAWDA. Nazwisko wziąć mogli od wsi Łazarze, w zie mi bielskiej, zwanej dawniej także Łazarze Kleszczewo, na której dziedziczył 1580 roku Jan, syn Łazarza Kleszczewskiego.

Michał Stanisław, towarzysz pancerny, otrzymał 1666 r. sołectwo w Domysławiu, w starostwie człuchowskim (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 26). Michał, syn Jerzego, z powiatu nakielskiego, ożeniony z Barbarą Kłopocką 1666 r., miał kilka córek i dwóch synów, z których starszy przepadł bez wieści koło roku 1685 a młodszy Francisezk, żyjący 1697 roku. Z córek: Barbara była żoną Józefa Głodowskiego 1723 r., inne w Krakowie za mąż powychodziły już 1697 r. (Perp. Czers. 19 f. 333; Pam. Wąsowicza).

Herb Prawda.

Jakób z żoną, Anną Dorotą Niedabylską, burgrabianką horodelską, sprzedał 1666 r. folwark w Horodle Fedorowiczowi, plebanowi z Łuszkowa (Arch. Wileńs. 20575 f. 657; M. Dun. Wąsow.). Karol, wojski wendeński, nabył sumę od Azarycza 1784 r. (DW. 100 f. 1257). Hieronim, burgrabia żytomierski 1788 — 1794 r. Józef Kazimierz, syn Jerzego i Teresy, ur. 1776 r. w Krakowie (metryka. u Najświętszej Panny Marji).

Tadeusz wywiódł się ze szlachectwa w sądzie grodzkim przemyskim 1782 r., przyczem nie podana procedencja ani herb.

ŁAZECCY w kaliskim. Jan, syn Wisława z Łaziec (de Lascze), student Uniwersytetu krakowskiego 1463 r. Katarzyna Łazecka z dóbr swoich Lascze, wyprawiła pieszego na wojnę czeską 1474 r. Mikołaj Łazecki, służący w wojsku na żołdzie królewskim, z dóbr swoich i stryja rodzonego wyprawił i wziął w swoim orszaku dwóch konnych na wojnę wołoską 1497 roku (St. Pr. Pol. Pom. VII. 332 i 676).

Wsi Łaźce ani innej podobnego nazwiska, już w XVI-m wieku w kaliskim nie było.

ŁAZĘCCY h. PRAWDA z Łazęk, w powiecie wyszogrodzkim. Paweł z Łazęk świadczył 1384 r. w Ciechanowie. Sassin z Łazęk, podczaszy warszawski, sędzia polubowny 1400 r. w sprawie o lasy między biskupem płockim a ks. Ziemowitem mazowieckim. Tomasz z Łazęk świadczył 1416 r. przy wywodzie szlachectwa (M. 3 f. 7). Szczęsny Łazęcki, dziedzic Kałęczyna, w ciechanowskim, 1567 r. (Paw.).

Stanisław podpisał, z ziemią warszawską, elekcję króla Michała. Łukasz, syn Sebastjana, nabył 1639 r. część Czajek od Jana Czajkowskiego, a 1655 r. Sokółki, żonaty z Zofją Sokołowską 1649 r., miał córkę Annę, 1-o v. za Jakóbem Gołaszewskim 1667 r., a 2-o v. za Bielskim 1681 r. (DW. 49 f. 1218; 51 f. 591; 52 f. 835; 54 f. 17; 56 f. 218).

ŁAZĘKOWIE. Bogusław Łazęka, synowiec Wisława, biskupa kujawskiego 1284 — 1300 r., rycerz, łęczycanin, świadczył 1339 r. w procesie przeciw Krzyżakom w Uniejowie, pamiętał zdobywanie Pomorza przez Krzyżaków 1309 — 1310 roku, sam on, syn jego Jan i wnuk Michał, walczyli w obozie krzyżackim 1329 –

1331 r. Michał Łazęka, wnuk Bogusława, składa także świadectwo o zbrodniach i gwałtach, jakich się Krzyżacy dopuszczali 1329 — 1331 r. Jan Łazęka, Dominikanin, obecny 1338 roku przy procesie w Łęczycy (Lites.). Nazwa Łazęka dowodzi, że to byli Jastrzębce, choć biskupa Wisława zaliczają heraldycy do rodu Zabawa.

ŁAZICCY h. JASTRZĘBIEC z Łazisk, w sandomierskim. Pietrasz z Łazisk świadczył 1405 r. w Opatowie. Mikołaja z Łazisk, żona Joanna, córka Bartłomieja z Bielowa (i Bostowa), kwitowała 1441 r. ojca swego z ojcowizny i macierzyzny (K. Mp. IV). Jan Łazicki, student Uniwersytetu w Bazylei 1558 roku, w Heidelbergu 1562 r. Jan, Krzysztof i Mikołaj Łaziccy, dziedzice Łazisk 1578 r. (Paw.). Wdowa po Janie, Zofja i synowie ich: Jan i Adrjan, wraz ze stryjami — Krzysztofem i Mikołajem, Andrzej, syn Krzysztofa i Mikołaj, syn Stanisława, dziedzice Mikulic, mają sprawy w Lublinie 1593 — 1596 roku (Wyr. Lub. 53 f. 442; 60 f. 465; 69 f. 101).

Herb Jastrzębiec.

Walenty, komornik ziemski zatorski 1665 r. Mikołaj, elektor króla Michała, a Jakób — Augusta II-go, z województwa sandomierskiego. N., współdziedzic Sobieszczan, w lubelskim 1676 r. (Paw,). Jan Łukasz, towarzysz pancerny, otrzymał 1698 r. po zmarłym rotmistrzu Łazińskim wieś Smidyn. To może Łaziński, bo posesorka Smidynia Apolonja Łazińska umarła 1700 r. (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 66 i 262 f. 54; M. Dun. Wąsow.).

Franciszek podpisał, z województwem bełskim, elekcję Leszczyńskiego 1733 r. Dominik, syn Franciszka, ożeniony z Teklą Stradomską, miał syna Jana Kantego Antoniego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1853 r.

Józef, Stefan i Ignacy z synami: Stefanem, Filemonem, Justynem, Andrzejem, Adrjanem i Donatem, synowie Dominika Ignacego, wnukowie Józefa, prawnukowie Bogusława, dowiedli szlachectwa w gubernji kijowskiej 1854 r. Porfiry, syn Stefana, wnuk Dominika, 1860 r., syn jego Aleksander, 1886 r., Stefan, syn Stefana, wnuk Ignacego, 1871 r., a syn jego Stefan, 1901 r., Mikołaj, Włodzimierz i Aleksander, synowie Filemona, 1896 roku, wspisani do ksiąg szlachty tejże gubernji (Spis.).

ŁAZICCY różni. Jan i Zbigniew, bracia rodzeni z Łazisk i Janusz z Wielgiego, uposażyli kościół w Wielgiem 1415 r. Dziedzicem tych Łazisk 1508 roku był Jakób z Łazisk (Paw.). Ci należeli prawdopodobnie do rodu Dembno. Z Łazisk, w radomskim, pod Mniszkiem, pisali się Orlikowie. Andrzej z Łazisk, proboszcz rudzki czyli wieluński 1380—1381 r. Piotr Giża z Łazisk, ożeniony z Anną z Sąspowa, w krakowskim, 1415 — 1417 r. (Helc. II).

z ŁAZIENEK pod Sochaczewem. Wieś ta dziś nie istnieje. Jakób Czarny z braćmi stryjecznemi. Marcin, Mikołaj i Jan Kośmidrowie, Szymon i Wojciech, Wojciech Łokietek, dziedzice Łazienek 1579 r. (Paw.). Stąd mogli wyjść niektórzy Łazińscy, pomięszani potem z Łaźnińskiemi.

ŁAZIEŃSCY herbu JASTRZĘBIEC mieli być w ziemi drohickiej, według Niesieckiego.

Herb Powała (Ogończyk).

ŁAZIŃSCY v. ŁAZIEŃSCY h. OGOŃCZYK. Prawdopodobnie wyszli z Łaźnina v. Łazina, w orłowskim, z którego wyszli Jelitczycy Łaźnińscy. Wawrzyniec Łaziński, dworzanin królewski 1546 r., świadczył w Krakowie 1540 r., sprzedał 1546 r. część Biertultowic, w powiecie śląskim, nabytą od Piotra Kessiela za 600 florenów Wojciechowi Łazińskiemu, zabezpieczył 1551 r. posag żonie, Jadwidze z Bogucic, zasądził Dembińskiego 1558 roku (Wierzb. IV. 7827; M. 80 f. 86; Zs. Krak. 19 f. 85). Brat jego Maciej, płacił pobór z Biertultowic za niego 1565 r., za siebie z Huty Zasania 1564 r., a za Starowiejskiego z Pisarzowic 1576 r., przy czem na kwitach przyłożył pieczątkę z herbem Ogończyk (Wittyg). Łazińska, dziedziczka części Biertultowic 1581 r. (Paw.). Do tych należeli pewno Mikołaj, syn Feliksa i Stanisław, syn Łukasza Łazińscy, dziedzice Leżajni, w orłowskim, blisko Łaźnina, bo Leżańscy także byli Ogończykami.

ŁAŹNICCY. Anna z Zaczywilkowskich Łaźnicka kwitowała 1596 r. ojca swego Jana, z posagu (Gr. Przed. 44 f. 251). Jan z żoną, Anną Obidzińską, wwiązani w Biskupice 1642 r. (DW. 49 f. 2414). Michała testament wpisany 1649 r. do akt grodzkich łuckich (Teka Rulik.). To może *Łaźnińscy.*

ŁAŹNIŃSCY v. ŁAZIŃSCY h. JELITA z Łaźnina v. Łazina, w powiecie orłowskim, województwie łęczyckim. Akta łęczyckie z końca XIV-go i początku XV-go wieku, wymieniają dziedziców Łaźnina: Jana 1386 — 1389 r., brata jego Włodka czyli Włodzimierza 1387 — 1410 r., Macieja v. Mateusza 1389 — 1410 r., Mieczka 1392 r. i Djonizego czyli Dziwisza 1392 — 1402 r. (Łęcz. I i II). Z nich dwaj ostatni stanowczo byli Jelitczykami, bo nosili rodowe ich imiona, a sądzić można, że i trzej pierwsi do tego rodu należeli. Z czasem jednak licznie rozrodzeni ich potomkowie wyzbywali się drobnych cząstek w Łaźninie na rzecz sąsiadów i przybyszów z innych rodów pochodzących, a sami nabywając dobra inne, dawali początek nowym rodzinom. Tak też Tomasz z Łaźnina w połowie XV-go wieku stał się protoplastą Zamoyskich, a z tego Łaźnina wzięli nazwisko Ogończykowie Łazińscy i inni.

Herb Jelita.

Stanisław, syn Macieja z Łaźnina 1420 r., a Mikołaj, syn Jana z Łazina, 1463 r. studenci Uniwersytetu krakowskiego.

Abraham i Jan Duszotowie, Stanisław, Jan i Michał, Maciej, Paweł Łaziński czyli Żakowski, Jan, Stanisław, Mikołaj, Anna, Barbara, dziedzice Łaźnina wielkiego, Jan z brać-

mi, Stanisław, syn Jana, Jan i Piotr, Marcin, dziedzice Łaźnina Muždžarowskiego 1576 r. (Paw.). Jeden z tych Janów opłacając pobór 1563 r., przyłożył do kwitu pieczęć z herbem Rola (Wittyg). Stanisław, dziedzic części Wždžar, Stanisław i Piotr, dziedzice części Jasiennej, Jan Socha części Woli Szczytnej, Piotr Kopeć części Stradzewka, w orłowskim, Stanisław Zesz części Dąbrówki Wielkiej Wsi i Dąbrowki Sowic, w łęczyckim, 1576 r., Bartłomiej części Gnina, w kościańskim, 1581 r. (Paw.). Maciej v. Mateusz, żonaty z Jadwigą 1579 r., miał z pierwszej żony, Zofji, dzieci: Zygmunta, Stanisława, Kaspra, Annę Jordanową, Zofję i Elżbietę 1580 r. Stanisław z żoną, Katarzyną, dziedzic części Kozłowa i Kupiec, w bełskim 1578 — 1596 r. (Wyr. Lub. 1 f. 272; 7 f. 65; 66 f. 280).

Jakób, syn Baltazara z Dobegniewa, student Uniwersytetu krakowskiego 1583 r. Katarzyna, żona Jana Czarnkowskiego 1594 r., późniejszego kasztelana międzyrzeckiego. Anna, z dworu hetmana Zamoyskiego, wydana 1605 r. za Andrzeja Sredzińskiego i obdarzona dożywociem Piskorzowic. Stanisław, żonaty z Anną z Chmielka Chmielecką, w przemyskim, 1610 r. Zofja, zamężna Mikołajowska, w pierwszej połowie XVII-go wieku. Elżbieta, Krystyna, Dorota i Katarzyna Latoszkiewiczowa, córki Stanisława, procesują się 1615 — 1616 r. z Marcinem Zbijewskim (Gr. Przed. 61 f. 16 i 62; 62 f. 588).

Sebastjan, syn Abrahama, żonaty 1594 r. z Justyną Kucicką, 1-o v. Wyszecką, 2-o v. Wichrowską, nabył 1601 r. część Bierzyna, 1610 r. część Strzyg 1611 r. część Rożnieczyc, umarł 1612 r. Żona zapisała mu dożywocie na Swieszewach 1606 r., zastawiła 1610 r. Swieszewy córce, Annie Wyszeckiej, a mężowi oddała Bierzyno (Gr. Przed. 42, 43, 45, 48, 49, 50, 53, 57, 58 i 59).

Aleksander zeznał 1649 r. zapis na rzecz żony, Katarzyny z Kalińskich (Gr. Przed. 73 f. 30). Zofja zeznała 1652 r. zapis dożywocia z Hieronimem Morsztynem (Gr. Łęcz.), po którym wdowa 1660 r., a następnie 2-o v. żona Stanisława Kalinowskiego, rotmistrza królewskiego 1662 r., procesowała Jakóba Łaźnińskiego o gwałty (Gr. Krak.). N., żonaty z Marjanną Rudzką, 1-o v. Zaleską, 2-o voto Dramińską 1667 — 1681 r.

Stanisław Sarjusz, rotmistrz królewski 1666 r. i skarbnik halicki 1674 r., otrzymał 1666 r. wójtostwo bielskie i konsens na cesję wójtostw w Koble bratu Wojciechowi, a w Strzałkowicach bratu Marcinowi v. Marcjanowi, a gdy Wojciech posesor Jodłówki, umarł tegoż roku, wtedy i Kobło oddał Marcinowi, który żył jeszcze 1686 r. Stanisław nabył za konsensem królewskim 1667 r. Przystanie od Kucińskich, a posiadał także wraz z żoną, Apolonją Soszyńską, dzierżawę czyli starostwo Smidyńskie. Protestował 1674 r. przeciw Trypolskim, którzy ludzi z jego chorągwi pobili bez powodu w Łaskach, razem z żoną odstąpił pewnego dożywocia Kisielnickim 1689 r.; od chorągwi jego przyznał hetman 3,800 florenów Tyszkiewiczowej, podkomorzynie brzeskiej litewskiej 1692 r., umarł 1695 r., a Smidyn otrzymał po nim 1698 r. Jan Łukasz Łazicki, choć go trzymała wdowa do śmierci zaszłej 1700 r. (Zap. Lub. 60 f. 17; 67 f. 272, AGZ. X. 5002, 5027, 6158; DW. 57 f. 328 i 434; Op. Kij. 4; Bracł. XIV f. 824; XV f. 1337; Kij. VII f. 282; Sig. Ręk. Oss. 136 f. 16 i 262 f. 54).

Mateusz v. Maciej, syn Marcina, zeznał 1670 r. zapis dożywocia z żoną, Marjanną Gośniewską, wraz z którą sprzedał plac w Gośniewicach Ołdakach 1682 roku (Perp. Czers. 13 f. 317; 14 A f. 3). Jan Łaziński, z rawskiego, podpisał

elekcję króla Michała, a Jan Łaziński, dwóch Franciszków, Piotr i Tomasz Łaźnińscy, z łęczyckiego, obiór Augusta II-go. Wdowa po Piotrze, Franciszka z Sobańskich, z bratem i stryjem kwitowała Chlebowskiego 1720 r. (Perp. Czers. 19 f. 55 i 170).

Stanisław Konstanty, podczaszy rzeczycki, z żoną, Teodorą Packiewiczówną, nabył 1690 r. Zielenice, w wołkowyskim, od Dernałowicza (Gr. Słonim.). Gabrjela, podczaszego inowłodzkiego (?!), wdowa, Helena z Kędzierzyńskich, pozwała 1699 r. Lubomirskich i Wąsowicza o depozyt siostry (Gr. Przem.; M. D. Wąsow.). Antoni mianowany podstolim czerniechowskim 1720 roku. Anna, córka Mikołaja i Zofji Gadomskiej, wdowa po Wawrzyńcu Sulejowskim, zatwierdziła kontrakt zawarty z Moszczeńskim 1745 r. (Gr. Krak. 385 f. 952; M. D. Wąs.).

Maciej Łaźniński, zwany też Zboińskim od dóbr Zbojno, w przedeckim, pokwitowany 1584 r. przez Katarzynę Łaźnińską, miał, z Doroty Biesiekierskiej, między innemi synów: Erazama i Cyrjaka. Miał on być, według rodowodu przedstawionego 1820 r. w Winnicy przez Wiktora, synem Jakóba i Barbary Rogowskiej, wnukiem Jakóba i Jadwigi Górskiej, prawnukiem Jakóba, brata Djonizego. Erazma nie dopuścił 1622 r. do objęcia Bierzyna Wyszecki; Cyrjak nabył 1614 i 1622 roku części Strzyg i Kucic od Jackowskiej, Kucickiego i innych, a z Zofji Witkowskiej, pozostawił synów: Jakóba, Władysława i Teodora, którzy podpisali z województwem łęczyckim, elekcję Jana Kazimierza (Gr. Przed. 38 f. 118, 60 f. 456; 67 f. 92, 94 i 244).

Teodora syn, Daniel Franciszek, urodzony, według rodowodu, z Teofili Żdankównej, w latach 1662 i 1664, układał się z braćmi Hieronima Morsztyna i przez nich pokwitowany (Gr. Krak.). Widocznie wymieniona wyżej Zofja Morsztynowa, była jego siostrą. Daniela, z Marjanny Proszewskiej, synowie: Jan, Józef, Aleksander, Paweł (DW. 103 f. 283), i Tomasz; córki: Zuzanna Dobrska, Rozalja Wojszycka, Bogumiła i Zofja.

Jan, cześnik łęczycki, elektor z województwa lubelskiego, Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., z Marjanny Koźmianównej, wojszczanki krasnostawskiej, pozostawił synów: Walentego, Piotra i Wojciecha 1754 r. (DW. 77 f. 62).

Walenty Sarjusz, starosta stoiński, łowczy koronny 1784 r., zrezygnował z tej godności 1787 r., był kandydatem do kasztelanji rypińskiej, kawaler orderów: Św. Stanisława 1785 r. i Orła Białego 1787 r., otrzymał 1762 r. list przypowiedni na chorągiew pancerną po Stempkowskim (Sig. 32), sprzedał 1789 r. odziedziczone po ojcu dobra Wojciechów, Brzeziny i część Wolicy, w Urzędowskim, Niklewiczowi (DW. 105 f. 560), ożeniony z Anielą Honoratą Krzucką, 1-o v. Bonawenturową Niemiryczową, umarł bezdzietny.

Wojciech, ożeniony z pasierbicą brata, Dominiką Niemiryczówną, 2-o v. Niklewiczową, zmarłą 1806 r., pozostawił z niej: Apolonję Józefowę Wybranowską, Teofilę Sierakowską, Pelagję Kuczyńską, Walentynę i Łukasza, podkomorzego ostrogskiego, dziedzica Raśników po stryju Walentym, które sprzedał Steckim, wylegitymowanego ze szlachectwa 1833 r. w gubernji wołyńskiej, razem z synem Ignacym Aleksym (Spis.). Córka Łukasza, Klementyna, była za Szymonem Konopackim.

Paweł, syna Daniela Franciszka, z Teresy Kossowskiej (Rod.), miał syna Tomasza, tytułowanego cześnikiem sanockim, po którym, z Wiktorji Szatkowskiej,

2-o v. Józefowej Klichowskiej, komornikowej łęczyckiej, córka Petronella za Antonim Gutowskim i synowie: Jan i Bonawentura, którzy sprzedali 1765 r. dobra Orenice i Oreniczki, w łęczyckim, Dzierzbickiemu (DW. 85 f. 303).

Jan, skarbnik 1765 r., wojski mniejszy 1771 r., w końcu miecznik orłowski 1775 r., umarł bezdzietny w końcu 1785 r. Bonawentura, miecznik orłowski po bracie Janie 1786 r., dziedzic Chorzepina, w sieradzkim, 1789 r., zeznał zapis dożywocia z żoną, Justyną Giżycką, córką Sylwestra i Jadwigi z Dzidowskich, 1776 r., zapisał 1789 r. córce Marjannie 15,000 floren, pozostawił oprócz niej synów: Franciszka Ksawerego i Jana (Zap. Gr. Czers. 225/475 f. 115; 99 A/192 f. 294). Marjanna wyszła podobno za Jana Mączyńskiego (Żychl.).

Jan, młodszy syn Bonawentury, namiestnik (vice rotmistrz) kawalerji narodowej 1789 r., zaślubił 1797 r. w Kłodawie Katarzynę Daniszewską, córkę Szymona i Eleonory, zmarłą w Chruślinie, w łowickim, 1848 r. Z niej córka Elżbieta, ur. 1802 r. w Żabokrzekach (metr. w Sławoszewie), wyszła 1828 r. w Chruślinie za Tomasza Jackowskiego, zmarła 1837 r.

Franciszek Ksawery, starszy syn Bonawentury, chorąży gwardji konnej koronnej 1786 r., rotmistrz kawalerji narodowej 1789 r., w końcu generał major wojsk polskich, wylegitymował się ze szlachectwa z synem i wnukiem 1834 roku w gubernji podolskiej, zaślubił 1794 r. w Murafie Teklę Grocholską, miecznikównę koronną, zmarłą 1819 r. w Warszawie i pozostawił z niej Anielę i Wiktora, ur. 1796 r. w Pizie, marszałka powiatu winnickiego, ożenionego z Natalją z Belinów Brzozowskich, zmarłego 1845 r. (DW. 102 f. 1268; 113 f. 1152). Dzieci Wiktora: Ewelina za Januarym Sulatyckim 1849 r.; Jadwiga za Wacławem Mańkowskim 1851 r.; Tekla za Walerym Mańkowskim 1854 r. i Aleksander Piotr Franciszek Ksawery, ur. 1829 r. w Chruślinie, wylegitymowany razem z ojcem i dziadem 1834 r., zmarły w Kamieńcu 1877 r.

Aleksander, z zaślubionej 1856 r. Olimpji Czerwińskiej, córki Juljana i Alfonsyny z Czajkowskich, miał córki: Ewelinę, wydaną 1879 r. za Przemysława Russanowskiego; Teklę za Kazimierzem Szaszkiewiczem i synów: Włodzimierza, wylegitymowanego 1865 r., zmarłego młodo, i Franciszka Mateusza, wylegitymowanego 1877 r., dziedzica Żerdzia pod Kamieńcem, ożenionego z Heleną Kniaziołucką, córką Seweryna, ministra skarbu austrjackiego i Michaliny ze Świeżawskich.

Herb Prawda.

ŁAŹNIOWSCY v. ŁAŹNIEWSCY h. PRAWDA z Łaźniewa v. Łaźniowa Wielkiego, w ziemi warszawskiej. Mikołaj z Łaźniewa Łaźniewski 1416 r. ma sprawę w Czersku z Stanisławem z Prażmowa. Panna Ofka procesuje 1421 — 1423 r. o posag Gośniewskich, którzy dowodzą, że został wypłacony jej ojcu (Najst. Ks. Czerskie). Andrzej, syn Stefana, nabył część w Łaźniowie 1425 r. Świętosław, syn Andrzeja, odstąpił części swej w Łaźniowie braciom swoim Stanisławowi i Wojciechowi 1504 r.

Jak wielu ze szlachty mazowieckiej, przenieśli się i Łaźniewscy Prawdzice na Ruś bełską za swojemi książętami i nabyli tam Dłużniów i Winniki. Mikołaj Łaźniewski z Dłuż-

niowa, wojski bełski 1423 — 1424 r. Jan z Dłużniowa i Winnik, starosta horodelski 1448 — 1464 r., wziął 1439 r. w zastaw za 30 grzywien Waniewo od Stogniewa Cybulskiego, a otrzymał 1462 r. Strzeżów w horodelskim, z pierwszej nieznanej żony pozostawił synów: Jana, Jakóba i Andrzeja; z drugiej — Ofki, siostry Jana z Nieborowa, wojewody bełskiego i rawskiego, za którą dostał 100 grzyw. posagu, potomstwa nie zostawił. Synowie, po śmierci ojca, oddali macosze w dożywocie Dłużniów, a po jej śmierci, Andrzej pozwany został o 100 grzyw. przez Wacława z Nieborowa 1492 roku. Sprawa odesłana została z Bełza na sejm do Radomia.

Jan Łaźniowski ze Steniatyna zabezpieczył 1482 r. na Steniatynie 30 grzywien i 30 złot. węg. Janowi Łaszczowi z Nieledwi, 1484 r. oprawił 240 grzywien posagu i wiana żonie Olechnie, córce Dymitra Poryckiego, na połowie Steniatyna, a drugą połowę sprzedał za 200 grzyw. Andrzejowi Magierowi, umarł bezdzietny w Czerwcu 1491 roku, a w krótce po nim, bo przed 5-tym Lipca, umarła i żona jego.

Andrzej Łaźniowski z Dłużniowa i Strzeżewa dopożyczył 1489 r. na Winniki 10 grzyw. od Wiganda z Oskierczyc, pozwał Dymitra Poryckiego, ojca nieboszczki bratowej, o zabrane przez nią pieniądze w złocie i srebrze po śmierci brata Jana, ugodził się 1493 r. z Wacławem z Nieborowa o ruchomości po macosze. Syn jego Jan, dziedzic Dłużniowa, Winnik, Steniatyna, Strzeżowa, oprawił 1493 r. za zgodą ojca 800 grzyw. posagu i wiana na Steniatynie i Strzeżowie, żonie, Marcie z Odnowa, córce Jana Herburta Odnowskiego z Felsztyna, która sprzedała poprzednio za 500 grzywien dział swój po matce w Boiskach bratu swemu, Piotrowi Herburtowi. W 1496 r. Jan zastawił Dłużniów i tegoż roku pozwany znów przez Nieborowskich o 100 grzyw., po żonie dziada Ofce, 1497 r. otrzymał skonfiskowaną część Husynnego, w bełskim, 1507 r. hipotekuje na Winnikach 60 florenów Mireckiej, bierze za konsensem królewskim w zastaw Kamionkę, w starostwie bełskim od Krupskiego, 1512 r. od niego i od Michała, wójtów buskich, wykupić wójtostwo w Busku, dany konsens Wacławowi z Bieszowic, 1514 r. wziął w zastaw Humniszcze od Mikołaja z Kamieńca (AGZ. XIX; Wierzb. I. 611; II. 1056; IV. 210, 1553, 2357).

Jan Łaźniewski z Dłużniowa podpisał 1572 r. konfederację ziemi bełskiej. Synowie jego, z Elżbiety Chodorowskiej, Jakób i Maciej, dziedzice Steniatyna i Rozdziałowa 1584 — 1591 r. (Wyr. Lub. 22 f. 1203; 25 f. 542; 47 f. 616). Wdowie po Jakóbie, Annie z Irządza Bolestraszyckiej, zapisał 1613 r. bratanek, Piotr Bolestraszycki, 500 floren. (Zs. Przem. 77 f. 183). Stanisław i Anna, dzieci Jakóba, mają sprawę w Lublinie 1585 r. (Ibid. 25 f. 459).

W tymże czasie żyła Helena z Łysakowskich, kasztelanka chełmska, 1-o voto Łaźniewska, 2-o v. Kasprowa Wasiczyńska (Papr.). Jadwiga, córka Stanisława, żona Stanisława Łaszcza Tuczapskiego 1551 r. Jadwiga, żona Wawrzyńca Trzcińskiego 1578 r. Zofja z mężem, Melchjorem Zebrzydowskim, nabyła 1609 r. dożywocie na Bunowie od Witowskich (AGZ. X. 3113). Jadwiga ze Steniatyna, żona Joachima Stylarskiego z Podłubia, w bracławskim, 1633 r. Adam, dzierżawca Szepilówki, w bracławskim, 1629 r. (Źr. Dziej. XX).

Marcin, zwany Baran, posiadacz wójtostwa w Prusach, w ziemi lwowskiej, na wykupienie którego otrzymał konsens Myśliborski 1546 r. (Wierzb. IV. 7771).

Marcina z Wielkiego Łaźniewa dzieci: Mikołaj i Katarzyna, wdowa po Stanisławie Kozickim 1588 — 1591 r. Andrzej z Żelechowa 1626 — 1639 r., Krzysztof z Nowosielec 1632 — 1634 r. i Tomasz 1634 r., stawali na popisy ziemi lwowskiej osobiście z pocztami. Andrzej dostał nakaz do starosty winnickiego przeprowadzenia egzekucji w dobrach Zawiszów i innych 1643 r. (Woł. VI. C f. 69).

Paweł, elektor Władysława IV-go z ziemi bełskiej. Wawrzyniec i Mikołaj, synowie Pawła, procesują wdowę po swym bracie Janie, Zofję. 2-o v. Kazimierzowę Tarnawską, Bieleckiego i Parulskich 1647 roku (Kij. VI. C. 169). Jan, z ziemią przemyską, podpisał elekcję króla Michała, Jan, z ziemią bełską, obiór Augusta II-go, a Józef, z województwem brzeskim litewskim, Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Jakób nabył 1710 r. za konsensem królewskim Pogirnowo, w kowieńskim, które cedował 1720 roku Aleksandrowi Lindemanowi (Spisy Wolffa).

Stanisława i Heleny Preyssównej z Kawska córka, Eufrozyna, ur. 1688 r. w Warężu. Jan Wojciech, miecznik bracławski 1697 r., miał, z Joanny Gurskiej, córkę Katarzynę, 1-o v. za Janem Kazimierzem Horodelskim 1744 r,, 2-o v. za Florjanem Mickiewiczem, towarzyszem pancernym chorągwi Ossolińskiego 1752 r. (Gr. Bełs. 138 f. 25; 140 f. 346; M. D. Wąs.). Marjanna z Łaszczów Łaźniewska wzięła w zastaw od Sapiehów Dołbiznę i Opakę z dóbr Kopyły 1747 r. (Sap.). N., stolnika inflanckiego, byłego konkurenta swej córki, procesował 1747 r. Matusewicz o 12,000 tynfów (Pam. Matus.). Józef, skarbnik urzędowski 1746 r., z żoną, Barbarą Wentowską, nabył wójtostwo Wyglądały od Kaspra Gąsiorowskiego 1757 r. (DW. 80 f. 153).

Tomasz, elektor Leszczyńskiego z województwa Mazowieckiego 1733 roku. Synem jego miał być Kazimierz, dziedzic Rochali, żonaty z Ludwiką Zakrzewską 1751 r. Dominik, syn Kazimierza i Juljanny Szopskiej, żonaty z Antoniną Borzewicką, córką Wojciecha 1786 r., zawarł, w imieniu żony, ugodę z jej rodzeństwem 1796 r. (DW. 102 f. 106; 111 f. 316). Franciszka z Słubickich Łaźniewska 1796 roku spisała układ z bratem (Ibid. 111 f. 559). Kazimierz nabył 1811 r. różne nieruchomości w Warszawie od Niemojowskich. Władysław Edward i Roch Bartłomiej. synowie Kazimierza, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1850 i 1851 r. Edward, urzędnik rządu gubernialnego w Warszawie, zaślubił 1855 roku Emilję Karczewską.

Piotr Paweł, podsędek sądu pokoju sandomierskiego, zmarł 1837 r., a żona jego, Brygida z Kamienieckich 1831 r.

Herb Pierzchała v. Roch I-szy.

Herb Wilcze kosy (Prus II-gi).

ŁAŹNIOWSCY v. ŁAŹNIEWSCY her. PIERZCHAŁA czyli ROCH I-szy i h. WILCZE KOSY czyli PRUS II-gi. Wyszli z Łaźniewa Wielkiego i Łaźniewa Witek, w ziemi warszawskiej, a umieszczam ich w jednym artykule, tak dla tego, że trudno ich rozdzielić, jak i dla tego,

że wylegitymowani Łaźniewscy z herbem Prus II-gi, wyprowadzili swój rodowód od Łaźniewskich, którzy w XVIII-m wieku pisali się z Obór, a więc uważali się za Pierzchalitów.

Bracia, Dadźbóg i Warsz z Czosnowa, z rodu Pierzchałów, podzielili się 1423 r. dobrami ojczystemi i na mocy tego działu Dadźbóg objął część Łaźniewa. Syn jego Maciej umarł bezdzietny, a Warsz sprzedał 1452 r. część swą Łaźniewa Błażejowi z Czosnowa. W 1425 r. wymienieni bracia przeprowadzili dział ze stryjem Janem z Czosnowa, który także wziął połowę Łaźniewa. Syn tego Jana także Jan z Czosnowa i Łaźniewa rozdzielił 1502 r. swe dobra między synów, Stanisławowi i Jakóbowi oddał Łaźniów, a Mikołajowi Czosnowo. Patrz *Czosnowscy.*

Stanisław z Łaźniowa, zwany Mazur, wziął 1414 r. w zastaw od Jakóba z Szydłowca Dembę (Zs. Radom.). Mikołaja Łaźniewskiego żona, Brygida z Wyszyn i Zdrojów, z siostrami pozwała Wessla 1545 r. (Wierzb. IV. 7446). Łaźniewscy posiadali część w Wyszynach i Zdrojach, w mławskim, 1578 r. (Paw.).

Księgi poborowe 1580 r. wymieniają Macieja, syna niegdy Mikołaja z bratem, Zofję, wdowę po Mikołaju, 2-o v. Janowę Giezińską, Annę, wdowę po Stanisławie, 2-o v. Wojciechowę Bieniewską, z synami, dziedziców Łaźniewa, Mikołaja i Stanisława, synów Stefana, Katarzynę, wdowę po Stanisławie Jagustynowiczu, Myszczyńskich, którzy byli Pierzchalitami i Golędzinowskich, dziedziców Łaźniewa Witków (Paw.). Mikołaj i Stanisław, płacąc 1563 r. pobór z Łaźniewa Witków mieli przyłożyć pieczęć z herbem Szeliga (Wittyg). Maciej, syn Jana, dziedziczył 1580 r. na części Woli Jałochy (Paw.).

Wojciech Łaźniowski, alias Witkowski, współdziedzic Łaźniewa Witek, świadczył 1612 r. przy wywodzie szlachectwa Pilaszkowskich w Warszawie (DW. 40 f. 1955). Stanisław, syn Stanisława, spłacił dług 1606 r. Andrzej, syn Mateusza i Paweł, syn Stanisława, dzielili się 1621 r. Łaźniewem inaczej Witkami (DW. 33 f. 237; 46 f. 1195).

Adam, syn Mateusza v. Macieja, nabył 1605 r. sumę od Adama Stojarta, 1607 r. od Pawła Łaźniewskiego, a ustąpił sumy Umiastowskim 1607 r. i ojcu swemu 1609 r. Mateusz zapisał tegoż roku Zaborówkę Katarzynie Wąsowskiej (Ibid. 32 f. 512; 33 f. 585 i 900; 34 f. 1370; 37 f. 380 i 918). Dorota, córka Mikołaja, żona Jakóba Falęckiego 1586 r. (Zs. Gr. Czers. 54 f. 1072). Jan, syn Mikołaja, zabezpieczył sumę na Łaźniewie Golędzinowskiemu 1605 r. Brat jego, Mateusz v. Maciej z Łaźniewa Wielkiego, z żoną, Heleną Kłossowską, zastawił 1607 r. część Łaźniewa Myszczyńskim, spłacił 1610 r. córkę Katarzynę Stanisławowę Łojowską, 1613 r. Gagackiego, a 1623 r. Brygidę Łaźniewską (DW. 32 f. 539 i 1511; 33 f. 1040; 34 f. 1472; 38 f. 278 i 280; 41 f. 963; 47 f. 44; Perp. Czers. 7 f. 157). Stanisław, syn Mikołaja, zabezpieczył 1644 r. posag córkom, Annie i Jadwidze (DW. 50 f. 472).

Paweł, syn Jakóba, cedował 1623 r. kaduk Pilchowskiemu, a dostał 1631 roku część Rudnika (M. 178 f. 232 i 346 f. 32). Tenże Paweł i Kasper, z ziemią warszawską, podpisali elekcję Jana Kazimierza. Marcin, kanonik chełmski 1687 roku, kanonik kamieniecki i deputat na Trybunał lubelski 1694 r. Walerjan, pisarz grodzki i elektor Jana Kazimierza, następnie pisarz ziemski sochaczewski, elektor Jana III-go, ożeniony z Katarzyną Kłopocką, wraz z synami: Janem Michałem, cześnikiem gostyńskim, księdzem Mikołajem, Kasprem i Stanisławem,

sprzedał 1695 r. różne grunta Siostrom Miłosierdzia (Perp. Czers. 14 A f. 14; DW. 54 f. 800; 57 f. 223; 59 f. 224 i 288).

Jan Michał, cześnik gostyński, pisał się z Obór, zeznał 1695 r. zapis dożywocia z żoną, Teofilą Lasocką, stolnikówną zakroczymską, córką Władysława z Lasocina, nie żył już 1726 r. Córka jego, Justyna Józefa, wyszła 1-o v. za Jana Ossolińskiego, kapitana J. Kr. Mości, z którym się rozwiodła już 1727 r., jako wdowa kwitowała się 1732 r. z sukcesorami męża, wyszła 2-o v. za Zygmunta Kretkowskiego, wojewodę chełmińskiego, zmarła bezdzietnie, a za sfałszowanie jej testamentu została skazaną niejaka Anna Chilińska 1753 r. Spadek po tej ciotce swojej sprzedał Józef Karniewski 1780 r. bratu swemu. Widocznie więc druga córka Jana Michała była za Michałem Karniewskim, podstolim rożańskim. Syn Jana Michała, Władysław z Obór Łaźniewski, chorąży czerniechowski 1727 r., cześnik zakroczymski 1738 r., stolnik 1740 r., w końcu chorąży zakroczymski 1752 r., jako chorąży czerniechowski i chorąży pułkowy, sędzia wojskowy i poseł, podpisał elekcję Leszczyńskiego 1733 r., dziedzic Chociszewa, zeznał 1726 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą Zembrzuską, pisarzówną grodzką sochaczewską, kwitował się ze szwagrem Kretkowskim 1753 r., umarł 1757 r., wdowa po nim żyła jeszcze 1779 r. w Chociszewie. Synowie ich: Tomasz, radca dworu Elektora Saskiego 1779 r. i Adam z Obór, sędzia kapturowy zakroczymski i elektor Stanisława Augusta, łowczy przasnyski 1773 r., cedował tegoż roku sumy pewne Szydłowskiemu i w akcie wymienił rodziców i dziadów, umarł 1783 r. (M. 224 f. 241 i 678; DW. 59 f. 92; 66 f. 483; 74 f. 849; 90 f. 64; 96 f. 1003).

Stanisław, stolnik nowogrodzki, elektor Stanisława Leszczyńskiego z rawskiego 1733 r., żonaty z Agnieszką Grabską, zawierał układ z Paprockim o dzierżawę Dzięgielowa i Drozdów (Perp. Czers. 26 f. 38).

Kasper, przydany 1696 r. ze stanu rycerskiego do boku prymasa na czas bezkrólewia, poseł i sędzia kapturowy sochaczewski 1697 r., łowczy 1706 r., podczaszy sochaczewski 1712 r., zrzekł się tej godności na rzecz syna Andrzeja 1732 roku, ożeniony z Teresą Smarzewską, pozwany 1734 r. o sumy przez Jasińskiego, nie żył 1738 r., w którym syn jego Ignacy, Jezuita, kwitował z ojcowizny braci swych, Pawła i Andrzeja. Andrzej, podczaszy 1732 r. i podstarości 1738 r., i sędzia grodzki sochaczewski 1746 r., zawarł układ z Jasińskim i umarł 1746 roku (V. L. V f. 410; Perp. Czers. 23 A f. 251; 28 f. 11; DW. 69 f. 1268).

Antoni podpisał, z województwem mazowieckim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku, a Stefan, z ziemią rawską, Stanisława Augusta. Stefana i Agnieszki z Grzegorzewskich córka Małgorzata, zeznała 1790 r. zapis dożywocia z mężem, Janem Czarnowskim (DW. 106 f. 417).

Jako potomkowie Kaspra, wylegitymowali się w Królestwie z herbem Prus II-gi: Teodor Marcin i Andrzej Tomasz, synowie Jana i Antoniny Branecкiej, Józef Kalasanty Izydor Bonawetnura, syn Stefana 1838 r. i Jan Nepom. Onufry i Mikołaj Józef, synowie Antoniego i Moniki Bielskiej, 1839 r.

Jan Nepomucen, członek deputacji szlacheckiej płockiej 1861 r. Jan, dziedzic Zagajewa, w płockim, 1895 r. Mikołaj, z Róży Dembowskiej z Nacpolska, miał trzy córki za Jaworowskiemi, z których Stefanja za Ignacym i syna Witolda, dziedzica Mussuł, ożenionego 1901 r. z Marją Kotkowską.

ŁAZOWI, w ziemi ciechanowskiej i na Litwie. Paweł Łazowy, z ziemią ciechanowską, podpisał elekcję króla Michała, a Andrzej i Michał, z tąż ziemią, obiór Augusta II-go. Władysław Łazowy, podczaszy mścisławski i sędzia grodzki grodzieński 1690 roku. Syn jego Samuel, sędzic grodzki grodzieński 1707 r. (Akta VII), starosta dorohubowski 1715 r., z wojskiego grodzieńskiego, kasztelan mścisławski 1730 r., stronnik Augusta III-go 1733 r., ożeniony 1-o v. z Elżbietą Karpiówną, 2-o v. z Konstancją Jundziłłówną, wdową po Antonim Karpiu, umarł 1738 r., pozostawiwszy córkę Franciszkę za Tadeuszem Jundziłłem, marszałkiem grodzieńskim, którą pozwali 1775 r. sukcesorowie Anny Łazówny, 1-o v. Skirmuntowej, 2-o v. Konstantowej Tomaszowiczowej, mianowicie Józef Jelec i jego cesjonarjusz Michał Bułharyn, pisarz ziemski wołkowyski (V. L. VIII f. 496). Konstancja, żona Józefa Jelskiego, stolnika mozyrskiego, 1710 r. N., żona Zygmunta Biszpinga w początku XVIII-go wieku.

Antoni, dziedzic Szczepkowa Zalesia, w mławskim, Stefan Czaplic Wielkich, w płockim, 1905 r.

Aleksy, syn Antoniego, z dziećmi: Natalją, Aleksym, Józefem, Michałem, Damjanem, Tymoteuszem, Andrzejem i Piotrem, i tego synem Mikołajem, wywiódł się ze szlachectwa na mocy stopnia wojskowego w gubernji kijowskiej 1851 roku (Spis.).

ŁAZOWICCY, patrz *Łozowiccy*.

Herb Kościesza.

ŁAZOWSCY h. KOŚCIESZA z Łazów blisko Tykocina, w ziemi bielskiej. Marcin, syn Stanisława z Zalesia Jaworów, w zambrowskim i Katarzyny Wyrzykowskiej, osiadł w Łazach, w tykocińskim, i nazwał się Łazowskim. Syn jego, z Anny Pruszkowskiej urodzony, Jan Łazowski z Łazów, dowiódł szlachectwa 1608 roku w Warszawie (DW. 36 f. 534 i 553).

Jakie więcej rody na tych Łazach siedziały wiedzieć trudno. Z tych Łazów pewno wyszedł Stanisław, syn Tomasza Łazowskiego, współdziedzica niedalekich Herman, student Uniwersytetu krakowskiego 1589 r.

Herb Krzywda.

ŁAZOWSCY h. KRZYWDA z Łazowa, w ziemi drohickiej. Dziedzice Łazowa dowiedli 1484 r. przywilejem W. Ks. Witolda, że nie są bojarami putnemi zamku drohickiego, ale szlachtą, i są obowiązani tylko do służby wojskowej, jak cała szlachta. Wyrok w tej sprawie potwierdził im król Zygmunt 1537 r. (ML. 30).

Hrehory Dymitrowicz Łazowski zamienił 1524 r. pewne grunta z Abramowiczem (ML. 15). Maciej Gazługa i inni ziemianie z Łazowa stawili na popis 1528 r. dziesięć koni, a równocześnie ziemianie z niedalekich Łaz. w ziemi drohickiej, 5 koni. W tych Łazach Długiej Dąbrowie 1580 r., płacił po-

bór z 30 włók Jakób Trojan, woźny ziemski z współdziedzicami. Do jakiego rodu należeli ci ostatni, nie wiadomo.

Jakób Zapaśnik z Łazowa kwitował 1531 r. Świejkę, podstarościego drohickiego, z 30 kóp groszy (Zs. Drohic.). Katarzyna, córka Stanisława Kobuska, wdowa po Andrzeju Świejku ze Świejk 1550 r. Andrzej Kobusek z Łazowa wziął 1552 r. w zastaw część Świejk (Zs. Drohic. i Brańs.). Adam Kobus i Jan, synowie Andrzeja 1594 — 1596 r. Jakób i Artym Łazowscy, współdziedzice Łazowa, Apolinary Gałązka z matką i braćmi Łazowa, Ceranowa, Tosiów i Lubieszy 1580 roku. Jan Łazowski, syn Marcina, 1586 r., Kalikst, Adam, Andrzej, 1594 r., Dorota, wdowa po Wojciechu, Zygmunt i Maciej 1594 r., Marusza Saczkówna, wdowa po Wojciechu, 1594 r., Wojciech z żoną, Marjanną 1598 r., Jan, Prokop i Gabrjel, dziedzice Łazowa 1596 r., wymienieni w wyrokach Trybunału lubelskiego (Źr. Dziej. XVII; Wyr. Lub. 31 f. 526; 57 f. 255. 309, 333, 1392; 68 f. 221 i 568; 76 f. 623).

Jerzy Łazowski, podwojewodzi podlaski, współdziedzic Olend i Kozłowa, w drohickim, 1580 r. Synowie jego: Krzysztof, Jerzy, Franciszek, Paweł i Stanisław, dziedzice Olend 1582 — 1594 r. Franciszek miał sumę u Kiszki 1616 roku (Wyr. Lub. 53 f. 860; 57 f. 327, 895, 942 i 1275; Zap. Lub. 22 f. 506).

Andrzej, urzędnik wojewody podlaskiego w Romanowie, w łuckim, 1570 roku (Źr. Dziej. XIX). Paweł, ziemianin wołyński 1572 roku. Wojciech pozwał 1612 r. o poranienie i szkody Andrzeja Hurkę Omelańskiego w Łucku. Aniela, córka Andrzeja, żona Stanisława Głębockiego na Podolu 1612 r. (Teka W. Rulikowskiego). Mikołaj, instygator grodzki winnicki 1621 r. (Bracł. V f. 647).

Andrzeja, podstarościego wołkowyskiego, wymienia Kojałowicz w początkach XVII-go wieku; pisze też o jednym pułkowniku ochotników, który osiadł w Moskwie. Samuel, z brzeskiego litewskiego, elektor Władysława IV-go. Baltazara żona, Dorota z Biernackich, córka Janusza, 1-o v. Stanisławowa Sadowska, zawarła 1643 r. układ z córką z pierwszego męża (Arch. Wileńs. 10886 f. 227; M. D. Wąs.). Aleksander obecny w Orszy 1680 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Andrzej otrzymał 1654 roku od sejmu glejt dwuletni, dla pogodzenia się i zdjęcia infamji (V. L.). Jan, odesłany 1651 r. z pod Beresteczka w krakowskie przeciw Napierskiemu. Maciej i Wojciech, z ziemią bielską, podpisali obiór króla Michała, Andrzej, z tąż ziemią, Jana III-go, Wojciech, z ziemią chełmską i N., z brzeskim litewskim, Augusta II-go.

Michał, regent 1724 r., N., vicesgerent 1759 r., grodzcy drohiccy. Stanisław, ożeniony z Heleną Staniszewską, 1-o v. Józefową Stefanowiczową, wydał 1721 r. w Saborowie, w winnickim, córkę Teofilę za Stanisława Klementowskiego. Syn jego Mikołaj. Ludwika, córka Jana, wdowa po Kazimierzu Szachnie, dziedziczka Rakutyszek, w trockim, spisała testament 1731 r. Jakób, Jan, Józef, Marcin i Piotr, z województwem podlaskim, i dwaj z województwem ruskim, podpisali elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., Piotr, z ziemią mielnicką, obiór Stanisława Augusta. Kasper, Franciszek, Aleksander i Józef, podpisali 1763 roku manifesty szlachty litewskiej (V. L. VII f. 66 i 71).

Walerjan, syn Kaspra, ożeniony 1-o v. z Marjanną Krośnianką, córką Jana, dziedziczką części Golędzinowa i Załęża 1715 r., a 2-o v. z Zuzanną Grembecką 1731 r., pozostawił z pierwszej żony córkę Katarzynę za Maciejem Modzelew-

skim 1745 r., a z drugiej — syna Fabjana. Fabjan, wojski kruszwicki, sprzedał 1761 r. część Golędzinowa i Załęża Szydłowskiemu, dożywocia swego po żonie, Scholastyce Kiełpińskiej, na Jabłonnie, zrzekł się 1791 r. na rzecz syna Franciszka Borgjasza Antoniego, który tegoż roku kwitował prymasa Poniatowskiego (DW. 62 f. 660, 984, 990 i 992; 66 f. 333; 68 f. 29; 71 f. 437; 82 f. 23; 107 f. 757 i 1299). Agnieszkę, wdowę po Wojciechu, kwitował 1784 roku Gogolewski (Ibid. 100 f. 1300).

Bazyli, syn Gabrjela, kupił 1708 r. część Stanów Małych; syn jego, z Apolonji Błońskiej, Hieronim, ur. 1730 r., wylegitymował się ze szlachectwa 1804 r. w Galicji zachodniej.

Antoni, syn Jana i Ewy Korowickiej, sprzedał 1772 r. część Tchórznicy Wyszków Korowickiemu. Syn jego, z Teresy Krasnodębskiej, Walenty, ur. 1760 roku (metr. w Zambrowie), wylegitymowany 1803 r. (Akta po-Galicyj).

Bazyli i Jan, synowie Marcina, sprzedali 1721 r. część Łazów Gabrjelowi. Bazyli z synami: Marcinem i Antonim, sprzedali 1741 r. część Krynicy Janowi Wężowi. Antoniego i Anny syn Wojciech, ur. 1756 r. (metr. w Suchozebrach), wylegitymowany 1804 r. (Quat. VII f. 3).

Józef, syn Mikołaja, wziął w zastaw 1766 r. część Tchorzewa Rogalów. Syn jego i Katarzyny, Michał, ur. 1764 r. (metr. w Zbuczynie), wylegitymowany 1804 r. (Quat. VIII f. 25).

Piotr Ignacy, syn Felicjana, i Franciszek, syn Bartłomieja, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskim 1840 r. Juljan, syn Piotra, urzędnik w Warszawie 1850 r., Jan, syn Franciszka, prokurator w Płocku 1866 r. Józef, Tomasz, syn Felicjana, wnuk Macieja, prawnuk Michała, dziedzica Żebrowszczyzny, w oszmiańskim, 1700 r., dowiódł szlachectwa 1816 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Józef, regent ziemski zawilejski, Kazimierz, Mateusz, Jakób, Ludwik i Franciszek, synowie Józefa, wnukowie Jakóba, prawnukowie Mikołaja, syna Samuela, wnuka Bazylego, prawnuka Jana, praprawnuka Radziwona Łazowskiego, dziedzica Trosiejek, w województwie nowogrodzkim, wylegitymowali się ze szlachectwa 1804 r. w gubernji wileńskiej.

Jan, syn Bazylego z Marjanny Winnickiej, i Michał, syn tegoż Bazylego z Ewy Steblowskiej, wnukowie Pawła i Katarzyny z Wańkowiczów Bilińskich, dowiedli 1787 r. szlacheckiego pochodzenia w Wydziale Stanów galicyjskich. Bazyli miał, z Marjanny Winnickiej, drugiego syna Piotra, ur. 1758 r. w Czortkowie (M. D. Wąs.; M. Zawadz.).

Jeden z Łazowskich tego herbu miał otrzymać tytuł baronowski od cesarza Napoleona (Ostr. Nr. 1909).

ŁAZOWSCY h. LUBICZ. Ignacy, syn Józefa i Zofji Zawistowskiej, wnuk Grzegorza, prawnuk Gabrjela, nabywcy części Łazowa 1721 r. od synów Marcina, wywiódł się ze szlachectwa 1803 r. w Galicji zachodniej (Akta po-Galicyjs.).

ŁAZOWSCY h. ŁADA z Łaz pod Kamieńczykiem, w ziemi nurskiej, których dziedzicami 1578 r. byli Sebastjan i Grzegorz Łazowscy. Marcin Łada Ła-

zowski, dziedzic Uniszewic, wraz z synem Janem zabezpiecza 1603 r. posagi córkom: Zofji i Elżbiecie (Zap. Lub. 14 f. 224). Dzieci te były urodzone, według Niesieckiego, z Elżbiety Konieckiej, i Zofja była potem za Dydyńskim, a Elżbieta za Saporowskim. Jana, z Zofji Złockiej, syn Marcin, zadzierżawił 1644 r. Izbiska, Jamy, Partynię, Podborze i Podlesie Schabowe, w pilzieńskim, od Ossolińskiego (M. D. Wąs. z oryg.), wraz z żoną, Zofją z Saporowa Saporowską, potwierdził zawarty z Andrzejem Drohojowskim kontrakt 1662 r. (Gr. Sanoc. 69 f. 1383) i pozostawił synów: Mikołaja, Stanisława i Jana, elektorów Augusta II-go, z województwa sandomierskiego, i czwartego także, zdaje się, Andrzeja.

Mikołaj zeznał 1686 r. zapis dożywocia z Anną Drohojowską, córką Stanisława, która zmarła bezdzietnie, a Mikołaja pozwali 1689 r. Drohojowscy o zwrot posagu i wyprawy (Gr. Przem. 141 f. 596; 450 f. 583).

Stanisława, z Apolonji Osuchowskiej, syn Wojciech, tytułowany stolnikiem owruckim, następnie chorążym ciechanowskim i chorążym latyczowskim, urodz. 1668 r. (metr. w Dobrzechowie), zaślubił 1-o v. 1727 r. Marję Pillankę, córkę Stanisława i Zofji Zwierzchowskiej, a 2-o v. Annę Łaszewską, wdowę po Marcinie Wybranowskim. Córka jego z pierwszej żony, Tekla, wyszła 1750 r. za Antoniego Kraińskiego z Hermanowic; synowie: Błażej i Tadeusz, wylegitymowali się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku.

Herb Łada.

Błażej, dziedzic Markuszowej, przyznał 1763 roku dług Dembińskiemu, z Zofji Chronowskiej, miał córkę Marjannę za Michałem Chronowskim i syna Ksawerego, ur. 1763 r. (metr. w Dobrzechowie), po którym z pierwszej żony, Wiktorji Romerówny, syn Franciszek, urodz. 1790 roku (metr. w Lubli), a z drugiej—Anny Gumowskiej, Wincenty.

Tadeusz pozywał Wąsowicza, starostę budziszewskiego, o sumy z Chyczy 1778 r., kwitował Wybranowskiego 1780 roku z majątku po rodzicach, z Marjanny Psarskiej, stolnikówny chełmińskiej, pozostawił dzieci: Józefa, Jadwigę i Barbarę, pod opieką Michała Kochanowskiego z Konar 1802 roku (Gr. Krak. Obl. 209 f. 597; Tab. Gal. Oblig. Now. 125 f. 313; M. D. Wąs.). Tego może Józefa, z Justyny Różyckiej, syn Ignacy, urodz. 1812 r. (metr. w Tyrawie Wołoskiej).

Jan, trzeci syn Marcina, cześnik trembowelski, z Anny Trzcińskiej (A. Krak. — Trzecieskiej według notat Wąsowicza), pozostawił córkę Aleksandrę za Janem Nieczują Dembińskim i syna Stanisława, który z tytułem łowczego kijowskiego podpisał, z województwem krakowskim, elekcję Leszczyńskiego 1733 roku, a z żony, Alojzy Giebułtowskiej, chorążanki bracławskiej, pozostawił: Annę Józefowę Gąsecką, Helenę Żuchorską, Zofję Giżycką, Pryskę zmarłą panną, Andrzeja, Michała i Kazimierza.

Józef *Michał*, ur. 1715 r. (metr. w Birczy), dziedzic Krzywego, ożeniony z Zofją Jaskmanicką, wydał 1767 r. córkę, Marjannę za Ignacego Wybranowskiego. Syn jego, Bazyli, sprzedał 1776 r. Kalembinę Rogoyskiemu (Gr. Sanoc.). Drugi syn Jan Wiktoryn, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim

lwowskim, tytułowany cześnikiem czerwonogrodzkim, dziedzic Suszycy wielkiej, ożeniony 1-o v. z Marjanną Rylską, 2-o v. z Joanną Dzianottówną, wdową po Józefie Pieścioroskim, która się z nim rozwiodła, pozostawił jedyną córkę Józefatę za baronem Andrzejem Lewartowskim.

Kazimierz, tytułowany cześnikiem zakroczymskim, dziedzic Łubnego i Rab, kupił 1763 r. od Wąsowiczów Pstrągowę górną, zawarł układ w Korczynie z Dembińskiemi o spadek po dziadzie 1763 r., wywiódł się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim sanockim, ożeniony 1-o v. z Justyną Pieścioroską, 2-o v. z Antonillą Wisłocką, wdową po Ludwiku Sobolewskim, pozostawił z pierwszej żony córki: Marjannę za Andrzejem Kobylańskim; Wiktorję, 1-o v. za Stanisławem Podbielskim, 2-o v. za Kromerem i synów: Józefa i Adolfa (A. Krak.; M. Zawadzki; M. D. Wąs.).

Józef nabył 1796 r. Stuposiany, z Bogumiły Wisłockiej, pozostawił synów: Djonizego i Jana, wylegitymowanego ze szlachectwa 1843 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Adolf, dziedzic Łuha, zmarły 1840 r., miał trzy żony: Petronellę Niesiołowską, z której była córka, kuzynkę swą Martynę Łazowską, zmarłą bezdzietnie i Cecylję Bilińską, 2-o v. baronowę Waldburg, z której synowie: Bolesław i Aleksander, dziedzic Łuha, fundator stypendjów dla studjujących literaturę polską 1871 r. (M. D. Wąs.).

Do tych linji należał Antoni, oficer wojsk polskich, ur. 1788 r., dziedzic części Pstrągowej zwanej Okopy, ożeniony z Ewą Haczewską, z której miał czterech synów i dwie córki, zamordowany przez chłopów 1846 r. razem z trzema synami: Aleksandrem, ur. 1821 r., Józefem, ur. 1822 r. i Henrykiem, ur. 1824 r. (M. Zawadzki).

Andrzej, podobno syn także Marcina z Saporowskiej, miał syna Antoniego, żonatego z Zofją Chodorowską, którego synowie: Józef, Felicjan i Franciszek, wylegitymowali się ze szlachectwa w sądzie grodzkim przemyskim 1782 r.

Felicjan v. Feliks, dziedzic części Bełwina i Turzego Pola 1807 r., umarł 1818 r. nie pozostawiwszy, z Marji z Wasiutyńskich Jastkiewiczowej, potomstwa.

Józefa, z Katarzyny Cieszanowskiej, synowie: Karol i Franciszek, dziedzic części Bełwina, ożeniony 1823 r. z Salomeą Jaszowską, dziedziczką części Ostrowa i Kunkowic (M. D. Wąs.).

Zygmunt, skarbnik ciechanowski, nabył 1679 r. za konsensem królewskim Linowę, w ekonomji kobryńskiej, od Kotowicza, kasztelana wileńskiego. Felicjan, Józef, dwaj Stanisławowie i dwaj Wojciechowie, podpisali, z ziemią nurską, elekcję Augusta II-go. Kazimierz i Piotr, z ziemią ciechanowską, i Antoni Z. W. P., z województwem płockim, elekcję Stanisława Augusta. Kazimierz, burgrabia ciechanowski, 1764 r. wyznaczony z sejmu do rewizji ksiąg ciechanowskich (V. L. VII f. 38). Stanisław, komornik ziemski nurski 1775 — 1786 r.

Eugenjusz Dobromysł Łada, profesor szkół w Galicji, autor gramatyk polskich, wydanych w latach 1845 — 1862.

ŁAZOWSKI h. ŁUKOCZ. Antoni, syn Macieja, z Rozalji Kowalskiej, wnuk Jana, prawnuk Samuela, współdziedzica Putkowic Nadolnych, w drohickim, 1731 roku, dowiódł szlachectwa w Królestwie Polskim 1856 r.

ŁAZOWSCY h. ROGALA z Podkrojewa Łazów, w powiecie śreńskim. Na Podkrojowie Łazach, Wielkim, Kościelnym i Korbańcu, siedziała szlachta różnych rodów, a między innemi i Rogalici 1552 — 1578 r. (Not. Dziadul.; Paw.).

ŁAZOWSCY z Łazów, w powiecie krakowskim. Na Łazach i sąsiednich Bętkowicach siedziała już w XV-m wieku licznie rozrodzona drobna szlachta różnych rodów, głównie Romanów i Przeginiów.

Leonard z Łazów 1420 r. w Bieczu. Jan, syn Świętosława z Łazów, student Uniwersytetu krakowskiego 1441 r. Paweł, żonaty z Małgorzatą, zabity przez Jana 1447 r. Jan z rodu Romanów świadczył 1448 i 1455 r. w Krakowie Mikołaj Fałek pozwał 1455 r. Bętkowskiego o najazd. Maciej, syn Jana, na Uniwersytecie krakowskim 1484 r. Jan i Mikołaj 1494 r. świadczą w Krakowie. Dobra Stanisława Łazowskiego w Łazach, w krakowskim, skonfiskowane 1498 roku (Wierzb. II. 1183).

Maciej 1503 r. wygrał sprawę o potwarz z proboszczem zwierzynieckim. Stanisława i Jakóba, dziedziców Łaz, pozwał 1503 r. Jan Rzeszowski o zwrot za dwa woły, które zmarły ich brat Jan zamienił z nim, a woły te były ukradzione plebanowi z Więcławic (A Krak.). Stanisław, syn Andrzeja, Łazowski, z djecezji krakowskiej, student Uniwersytetu krakowskiego 1568 r.

Mikołaj Strugała, Feliks i Krzysztof Zdziechowie, Głąmb, Traczek, Kempkowie, Dochlowie i Ropielowie, dziedziczyli na Łazach 1581 r. Mikołaj i Jan Strugałowie dziedziczyli też na części Bętkowic. N. Łazowski, dziedzic części Bzowa, w lelowskim, 1581 r. (Paw.). Zofja Strugalina Łazowska i dzieci jej: Stanisław, Jakób, Barbara Jaropińska, Anna, Regina Jabłońska, Katarzyna Chechelska, dziedzice Łaz 1589 — 1596 r. Jadwiga, wdowa po Wawrzyńcu Łazowskim 1588 roku (Wyr. Lub. 72 f. 238; 67 f. 737; A. Krak.).

ŁAZOWSCY różni. Zofja, Anna i Agnieszka, córki Jana Łazowskiego z Łazów, zrzekły się 1517 r. dóbr Jaćwiążek, Łazy i Suche, w przasnyskim, na rzecz Pawła Junoszy, podkomorzego wyszogrodzkiego, który otrzymał potwierdzenie tego aktu 1539 r. (Wierzb. IV. 6541).

Małgorzata Łazowska (z Łazów w sochaczewskim), wdowa po Mikołaju Pruskim, zawarła 1510 r. układ z Mikołajem Wolskim z Gawartowej Woli, chorążym sochaczewskim (Wierzb IV. 961). Wojciech, starosta bętkowski, współfundator kaplicy w Goszczynie 1555 r. Jerzy, rządzca w Rasińcu i Jaworowie, w warszawskim, 1580 roku (Paw.). Maciej, z ziemią czerską, podpisał obiór Władysława IV-go.

Rozalja, córka Piotra, żona Jana Jelińskiego 1772 r. (A. po-Galic. 297[89]). Bonawentura, w krakowskim, 1788 r. Józef brał udział w Paryżu w napadzie motłochu na Tuilleries 20-go Czerwca 1792 r. Jan, oficer wojsk polskich 1824 — 1830 r. Ludwik, oficer wojsk polskich, umarł 1878 r. w Radomiu. Józefa z Garczyńskich Łazowska umarła tamże 1876 r., N., żonaty z Ksawerą Dobiecką. Korneli, syn Józefa, adjunkt biblijoteki głównej w Warszawie 1850 r., potem nauczyciel we Lwowie, autor Wypisów 1852 r.

[ŁAZOWSKI Teodozy, rodem z Brześcia, archimandryta brzeski, mianowany władyką chełmskim 1552 r., a władyką włodzimierskim i brzeskim 1565 roku. O to władyctwo prowadził wojnę z władyką Iwanem Borzobohatym Krasieńskim, i objął je dopiero 1570 r. Gwałtowny, burzliwy, awanturnik, smutną pamięć po sobie zostawił, umarł 1588 r. Córka jego Oksinja, była żoną Michała Sosnowskiego 1559 — 1588 r. (Akta XIX). Miał mieć i drugą córkę za Michałem Dubnickim, wójtem włodzimierskim (Bartosz.). Jan Łazowski, protopresbiter chełmski 1669 roku (Akta XXIII).]

ŁĄCCY h. BROCHWICZ. Szczęsny Łącki v Łęcki, urzędnik Mikołaja Ligęzy, przyłożył do kwitu 1552 r. pieczęć z herbem Brochwicz (Wittyg). Prawdopodobnie wyszedł z Łąk pod Tropiem, w sandeckim, gdzie było gniazdo Czarnych Jeleni. Jan Łącki, współdziedzic Chronowa, Jan i Jakób Franciszkowicze, Jan Ambrożek i inni, dziedzice Łąk 1581 roku (Paw.). Jan Łącki, zwany Franek, ma sprawę w Lublinie 1579 roku (Wyr. Lub. 1 f. 396).

Herb Brochwicz.

ŁĄCCY h. BRODZIC. Jakób, urzędnik Lutomierskiego, kasztelana sieradzkiego 1563 r. (Wittyg). Paprocki wymienia za jego czasów żyjącego Franciszka, urodzonego z Młodziejowskiej, siostry podskarbiego koronnego, człowieka uczonego, zdolnego, bawiącego wtedy w Rzymie z ks. Batorym, proboszczem miechowskim, późniejszym kardynałem. Ci Łąccy prawdopodobnie wyszli ze wsi Łąkie, w brzeskim, na której kilka rodów siedziało.

Herb Brodzic

ŁĄCCY h. GRZYMAŁA. Raciborek z Łąkiego, pomówiony o rozbój i grabież na publicznej drodze przez mieszczanina krakowskiego, oczyścił się z zarzutu i dowiódł szlachectwa w Krakowie 1447 r. (St. Pr. Pols. Pom. VII).

ŁĄCCY h. JELITA z Łąki (Łęki szlacheckie), w ziemi sieradzkiej, powiecie piotrkowskim, pisali się z czasem z Nadola, w powiecie opoczyńskim. Dziwisz z Łąk 1410—1413 roku, Piotr z Łąk, podłowczy sieradzki, 1451 r. wspomniani w aktach piotrkowskich. Katarzynę z Bęczkowskich Łącką i siostry jej, kwitują dwie siostry zakonnice Klaryski z Krakowa z działu Bęczkowic i Osin 1508 r. Dzieci jej: Maciej, Stanisław, Jarosław, Barbara, Anna, Dorota i Katarzyna, wraz z ciotkami odebrały 1531 r. Kościelec, w wieluńskim, Stanisławowi Skarbkowi, mężowi Barbary Bęczkowskiej, spadły na nich po jej córce Zuzannie (M. 23 f. 335; Wierzb. IV 375;

Herb Jelita.

St. Pr. P. Pom. VI. 494). Od Jana Łąckiego wykupić Łąki, w sieradzkim (Łęki królewskie), dany konsens 1520 r. Abramowi z Leżenic (Wierzb. IV. 3356). Maciej, ziemianin sieradzki, zaświadczył 1537 r. w Poznaniu szlachectwo Dziaduskiego, obejmującego kanonję poznańską. Mikołaj Spak i wdowa Spakowa, dziedzice Łąki, w piotrkowskim, Stanisław części Kraszkowic, Adrjan części Mokrska, w wieluńskim, 1552 — 1553 r. (Paw.).

Klemens, urodzony z Toporównej, z żony, Anny Pniewskiej, miał syna Jakóba, który został kanonikiem poznańskim 1553 r. Bartłomiej, dziedzic Łąk 1556 roku, syn Macieja, podstarościego opoczyńskiego, dziedzica Gawron (M. 89 f. 7). Łącki, dziedzic Tworowic, w radomskim sieradzkim 1552 — 1553 r. (Paw.), miał synów: Piotra i Macieja, dziedziców Tworowic i Tworowiczek 1590 r., które rozgraniczali od Strzelec 1594 r. Piotr, komornik graniczny radomski, wraz z synowcem swym Janem, synem nieżyjącego już Macieja, procesują się 1609 — 1610 roku o granice z Sośnicką ze Strzelec. Jan, z braćmi stryjecznemi swemi: Marcinem, Stefanem i Janem, synami Piotra, komornika, pozwał o granice od Masłowic Siemieńskiego 1623 r. (A. Zs. Sieradz. i Zs. Radoms.). Adam i Maciej, synowie Stanisława, Marcin, Mikołaj, Sebastjan, Wojciech i Stanisław, mają sprawę w Lublinie 1583 r. (Wyr. L. 17 f. 173). Mikołaj, syn Wojciecha, sprzedał 1597 roku część swą Łąki bratu Wincentemu (Zap. Lub. 8 f. 932).

Mikołaj Łącki i Elżbieta Czarna, dziedzice Nadola i Daleszewic, w opoczyńskim, 1508 r. Piotr i Elżbieta Łąccy, dziedzice Nadola i Daleszewic, Andrzej Stoków, części Popław i Mikułowic 1577 r. (Paw.). Piotr wziął 1563 r. w zastaw Mroczków pod Opocznem od Wąsowicza.

W początkach XVII-go wieku żyli bracia: Mikołaj, Baltazar, Stanisław, Krzysztof, Wojciech i Jan z Nadola Łąccy, których potomkowie w 1684 r. podzielili się dobrami: Stanowiska, Góry suche i mokre, Pilczyca i Ruda, po Elżbiecie Pileckiej, której spadkobiercy po babce odsądzeni zostali od spadku 1677 roku (A. Opocz.).

Mikołaja z Nadola Łąckiego żona, Elżbieta z Pilczycy Pilczycka, 2-o voto Sebastjanowa Minorowa z Przybysławic 1618 r., zmarła 1636 r. Córka ich Marjanna, żona Krzysztofa Porębskiego, chorążego zatorskiego, owdowiała 1636 roku wyszła 2-o v. za Aleksandra Gratusa hr. Tarnowskiego, kasztelana sandomierskiego i zmarła bezdzietnie przed 1670 r. Syn Jan zeznał 1630 r. zapis dożywocia z Barbarą Dembińską, kasztelanką biecką (Gr. Krak. 228 f. 2012), działem z siostrą 1636 r. wziął Góry, ale zamienił je 1654 r. z nią na Pilczycę, umarł bezdzietny przed siostrą. O spadek po nich procesują Tarnowskiego 1670 — 1671 r. Władysław, Piotr, Krzysztof, Michał, Jan, Zygmunt, Andrzej, cześnik łomżyński, i Jerzy Łąccy, Pągowscy, Bukowscy i Odyńcowie.

Krzysztof z Nadola, ur. 1562 r., dworzanin Aleksandra Koniecpolskiego, mianowany przez tegoż 1609 r. opiekunem dzieci, umarł 1626 r., pochowany w Radomsku przez żonę Poradowską. Syn ich Jan, z Katarzyny Dobieckiej, miał córkę Katarzynę za Cyprjanem Kręskim, starostą stawiszyńskim, 1704 r.

Franciszek, archidjakon pomorski 1589 r., kanonik krakowski, gnieźnieński i łowicki, sekretarz królewski, biskup margariteński, sufragan włocławski, 1601 r. wpisany do ksiąg Nacji Polskiej w Padwie, umarł 1617 r., mając 55 lat, pochowany w Włocławku.

Bratem jego miał być Krzysztof, kanonik sandomierski 1613 r. Barbara, żona Jana Czapskiego z Horbasza, zmarła bezdzietnie, a siostry jej: Anna Raczyńska i Katarzyna, 1-o v. Konstantowa Odyńcowa Sokołowska, 2-o v. Samuelowa Pacowa, spadek po niej, sumy na Horbaszu, cedowały Pacowi 1619 — 1620 roku (Woł. IV. 19 i 573). Wnuk Katarzyny, Gabrjel Odyniec Sokołowski, 1686 r. wpływa do sprawy spadkowej w Pilczycy. Regina, zamężna Bedlińska, współdziedziczka Bedlna 1631 r.

Mikołaj z Nadola, podstarości chęciński, pochował pierwszą żonę Aleksandrę Grodzicką, córkę Andrzeja, 1637 r. w Radomsku. Z niej był syn Aleksander. Drugą żoną Mikołaja była Ewa Dembińska Rawiczówna, wdowa po Marcinie Wybranowskim, staroście żarnowieckim 1639 roku (Obl. Gr. Krak. 63 f. 394). Jego może synami byli: Jan, dziedzic Rączek, zmarły bezdzietnie 1672 r. i Mikołaj, podstarości i sędzia grodzki chęciński 1661 r. Ten ostatni ożeniony był z Anną Remiszowską, posesorką Smogorzowa i Skrzypiowa, w wiślickim, 1671 r., żoną 2-o voto Jana Chryzostoma z Gosławic Paska, kemornika ziemskiego krakowskiego, słynnego pamiętnikarza, zmarłą 1696 r., pochowaną w Pilczycy. Z niej córki: Marjanna, Aleksandra, Barbara i druga Marjanna, zakonnice Bernardynki, Jadwiga, dziedziczka Rączek po stryju Janie, żona Samuela Dembowskiego i syn Krzysztof Stanisław.

Krzysztof Stanisław nabył w latach 1686 — 1689 części Pilczycy i Gór od Jana Łąckiego, od Bębnowskich i Pągowskich, spłacił 1726 r. z Pilczycy 500 florenów Józefowi Łąckiemu, oddał tegoż roku Góry zięciowi Bierzyńskiemu, sprzedał 1731 r. Pilczycę Szymonowi Zarembie za 50,000 floren., a Skąpę i Paprotnię zięciowi Zarembie, obowiązując go do różnych spłat wnukom i wkrótce umarł, pozostawiwszy z żony, Katarzyny z Kozierogów Kozieroskiej, syna Joachima Jana Nepomucena, Pijara, któremu 1728 r. przeznaczył 6,000 floren. i córki: Rozalję, żonę 1-o v. Franciszka Strasza, miecznika rożańskiego, 2-o v. Piegłowskiego, kasztelanica oświecimskiego, wdowę 1731 r., zmarłą 1748 r.; Zofję za Franciszkiem Psarskim; Magdalenę za Tomaszem Zarembą, łowczym piotrkowskim; Justynę, 1-o v. za Bogusławem Konarskim, cześnikiem parnawskim, 2-o v. za Krassowskim, wdowę 1731 r.; Barbarę za Stefanem Zakrzewskim; Petronellę za Tomaszem Bierzyńskim i Wiktorję, Franciszkankę u Ś-go Józefa w Krakowie (Fasc. Akt. do dóbr Pilczyce).

Aleksander, syn Jarosza, 1631 r., żonaty z Katarzyną z Balina 1635 r., (Zap. Lub. 33 f. 1035; 35 f. 378). Zygmunt z żoną, Zuzanną, cedują dworek w Warszawie Leźnickim 1635 r. (DW. 48 f. 1928). Krzysztof Hieronim z Nadola na Łopatowie (?), Hieronim, Remigjan i Wojciech, elektorzy Jana Kazimierza z województwa sandomierskiego.

Krzysztof, syn Baltazara, wwiązany 1653 r. w część Żelaznej, w czerskim, ożoniony z Jadwigą Chmielińską, 1-o v. Janową Zaleską. Dzieci ich: Marjanna Janowa Dziewulska, Stefan i Jerzy, sprzedały 1665—1667 r. część Żelaznej Przedworskiemu. Jerzy, elektor króla Michała, z czerskiego, zeznał zapis dożywocia 1666 roku z żoną, Jadwigą Gozdzką, nabył 1667 r. od przyrodniego brata księdza Zaleskiego część Żelaznej i sprzedał ją zaraz Przedworskiemu, 1671 r. wpływa z innemi do sprawy spadkowej w Pilczycy (Perp. Czers. 11 f. 575; 13 f. 22, 68, 72, 120 i 183; DW. 63 f. 685).

Stanisław, syn Piotra i Jadwigi z Wolskich, 1677 r. Jacek z Nadola, syn Piotra, kanonik chełmski 1670 — 1672 r. (Zap. 51 f. 585; 53 f. 496). Bieniasz, Stanisław i Jan, z ziemią wieluńską. Tomasz z czerską, Krzysztof Michał i Jan, z sandomierską, podpisali elekcję króla Michała. Jan, dziedzic Wygnanowa 1672 roku, sprzedał swoją część Pilczycy Krzysztofowi Stanisławowi 1686 r., ugodził się ze swemi siostrzeńcami, synami Pawła Promnickiego 1689 r. Krzysztof Michał, miecznik mozyrski, części swe Pilczycy, Gór i Stanowisk po ciotce, odstąpił Aleksandrowi Tarnowskiemu 1682 r. Jan, dziekan łęczycki, kanonik poznański 1683 r. (Zap. Lub. 60 f. 950).

Krzysztof, rotmistrz królewski, żonaty z Zofją Misiowską, jest na wojnie 1673 r. Jan, dziedzic Branewki, w lubelskim, 1676 r. (Paw.). Piotr Konstanty 1684 r. ma sumę na Borzykowej, zapisaną przez Kowalską. Franciszek Piotr zawarł 1686 r. ugodę z Krzysztofem Stanisławem.

Aleksander, Aleksander młodszy, Jan, Krzysztof, Stanisław i N., z województwem sandomierskim, Andrzej Sarjusz, stolnik czerniechowski, i Michał, z sieradzkim, podpisali elekcję Augusta II-go. Aleksander wyznaczony z sejmu 1699 roku komisarzem do granic od Węgier (V. L. VI f. 138), wojski 1700 r., podstoli łęczycki 1700 r., umarł 1709 r. Aleksandra z Nadola, wdowa po Władysławie Trembeckim z Łapszowa 1701 r. Ludwika z Kurdwanowskich, 1-o v. Aleksandrowa Łącka, 2-o v. Arnolfowa Pilchowska, wdowa 1725 r. Helena, wdowa po Kazimierzu Duninie Szpocie z Wistki 1714 r. Jadwiga z Nadola, 1-o v. Grzegorzowa Brzostowska, wojska rawska 1695 — 1698 r., żyje 1713 r. drugi raz zamężna (A. Raws.).

Remigjan, urodzony z Anny Mokrskiej, sędzia ziemski tczewski, ożeniony z Gertrudą Lewald Powalską, sędzianką mirachowską (wdową po Wojciechu Gissie, staroście borzechowskim), miał z niej synów: Andrzeja Konstantego i Florjana, a podobno także Feliksa, przeora oliwskiego, i Piotra, pułkownika królewskiego, bezdzietnego z Czaplicówną.

Andrzej Konstanty z Nadola Sarjusz Łącki, sekretarz królewski 1669 roku (V. L.), pleban w Łopusznie i Stanowiskach 1671 r., scholastyk kruszwicki, pleban w Rączkach 1673 r., kanonik chełmski 1674 r., proboszcz infułat ołycki 1682 roku, kanonik gnieźnieński 1683 r., kustosz łowicki, proboszcz sieradzki i radomskowski 1683 r., kanclerz gnieźnieński 1695 r., elektor króla Jana III-go z województwa pomorskiego, sprzedał 1671 r. swoją część Pilczycy Tarnowskiemu, zapisał 1682 r. bratankowi swemu Józefowi, 5,000 floren. na Pilczycy, razem z Anielą z Łąckich, 1-o v. Wacławową Konstantową Zubczewską, podczaszyną owrucką, 2-o v. Janową Czermińską, podstoliną latyczowską, procesował 1701 r. kapitułę Ołycką o dzierżawę Ładzina (M. D. Wąs.), był prezydentem Trybunału koronnego 1699 r., wyznaczony tegoż roku z sejmu komisarzem do granic od Węgier, umarł 1712 r. (Kor.; V. L. passim; A. Opocz.; Zap. Lub. 60 f. 963; 67 f. 143).

Florjan Kazimierz, podstoli malborski, i deputat na Trybunał z województwa malborskiego 1682 r., współsukcesor dóbr Pilczyckich 1684 r., żył jeszcze 1691 r., a może to on, choć bez tytułu, Florjan z Radzic, podpisał, z województwem pomorskim, elekcję Augusta II-go (Zap. Lub. 60 f. 76; 63 f. 1336; 67 f. 983; Pam. Paska).

Syn jego, urodzony z Rudnickiej, Józef Sarjusz, podstoli malborski 1720 roku i sędzia kapturowy opoczyński 1733 r., podpisał obiór Stanisława Leszczyńskiego z województwami—sandomierskim i sieradzkim, wraz z żoną, Apolonją Małachowską, sprzedał 1720 r. dom w Warszawie na Krakowskiem Przedmieściu Załuskim (M. 222 f. 473), kwitował 1726 r. Krzysztofa Stanisława z 5,000 floren., zapisanych mu na Pilczycy przez stryja, księdza Andrzeja, z wymienionej żony pozostawił syna Adama.

Adam Dezydery Sarjusz z Nadola, ur. 1720 r., syn chrzestny Krzysztofa Stanisława, cześnik 1754 r., podstoli 1757 r., stolnik 1764 r., chorąży opoczyński 1765 r., kasztelan czechowski 1768 r., w końcu kasztelan sandomierski 1774 r.; był pisarzem komory celnej krakowskiej 1761 r., otrzymał chorągiew w pułku dragonji i stopień podpułkownika 1760 r., pułkownikiem pułku hetmana polnego mianowany 1761 r., list przypowiedni na chorągiew pancerną po Wielopolskim otrzymał 1774 r., generał lejtnant wojsk koronnych 1777 r., rotmistrzostwo kawawalerji narodowej złożył 1781 r.; deputat na Trybunał koronny 1760 r., poseł na sejmy 1762, 1764, 1767 r., delegat z sejmu do układów z mocarstwami 1772 r., członek wielu komisji sejmowych, członek Rady Nieustającej 1776 — 1780 roku i sądu sejmowego 1780 r., gorliwy stronnik królewski, umarł 29-go Lipca 1784 r. w Warszawie. W 1766 r. kupił Siekluki i Okrąglicę od Gozdzkiego i zaraz mu je odprzedał, wraz z drugą żoną, Antoniną Pruszyńską, nabył 1767 r. część Miedzierzy i Radoni od Szczawińskich, ma sprawę o Skotniki z Trojanowskiemi 1774 roku, otrzymał z dóbr pojezuickich Godów, Komaszyce, Wólkę Komaską, Pusznię i Rudę Maciejowską, w lubelskim, 1774 r., a pod pozorem, że dobra kasztelanji sandomierskiej Witkowcie odpadły za kordon austrjacki, pensję roczną 20,000 florenów od sejmu 1775 r, sprzedał tegoż roku Miedzierzę, Radonię i Swieciechów hr. Joachimowi Tarnowskiemu, w imieniu córki swej Anny, urodzonej z pierwszej żony, Franciszki Radziątkowskiej, kwitował 1778 r. Mokronoskiego, sprzedał 1782 r. część Rachniówki, Krzywczyka i Zieleńca, Józefowi Witosławskiemu. Wdowa po nim wwiązana w dworek w Warszawie na Nowym Mieście 1784 r., umarła 1799 r., pochowana w Chodlu (Kancl. 54 f. 87; Sig. 32; 35 f. 40; Perp. Czers. 33 f. 116 i 204; 36 f. 17—29; DW. 85 f. 759; 87 f. 527; 92 f. 898; 94 f. 242; 96 f. 209; 98 f. 1269; 100 f. 1087; L. L. VIII passim.).

Wspomniana córka kasztelana Anna, wyszła 1778 r. za Tadeusza Potkańskiego. Syn jedyny z drugiej żony Franciszek *Józef Kalasanty* Michał, ur. 1768 roku (metr. w Szydłowcu 1770 r.), dziedzic Skotnik, Wólki, Rzeczkowa, w opoczyńskim, i Przybynic, w proszowskim 1792 r., wylegitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r. (Quat. VII f. 41) i w Królestwie 1837 r., a z żony, Justyny Jordanównej z Bolesławia, pozostawił tylko jedną córkę Konstancyę, 1-o voto za Romanem Rutkowskim, 2-o v. za senatorem Janem Łubieńskim.

Jan z Nadola, zastawny posiadacz Łęki, w bieckim, 1696 r., z Konstancji Duninównej, miał synów: Józefa i Aleksandra, procesujących się 1724 r. o Czermno po babce Duninowej z Ramultem. Józef w imieniu swoim i braci protestował 1719 r. przeciw Józefowi Kamińskiemu, o bezprawne zabranie Łęk, a 1731 r. zapisał na Czermnie 1,000 floren. Annie z Myszkowskich Trepczynie (Gr. Biec. 79 f. 375; Induc. rel. Biec. 229 f. 121; Kij. X. 1460; A. Opocz.). Józef i Jan podpisali, z sandomierskim, a Maurycy, z łęczyckim, obiór Stanisława Leszczyńskiego

1733 r. Józef został podczaszym 1736 r., a stolnikiem opoczyńskim 1742 r., umarł 1754 r. Aleksander, z żoną Katarzyną, otrzymał 1767 r. wójtostwo w Przybysławicach, w lubelskim (Kancl. 32 II f. 139). Aleksander z żoną, Joanną Duninówną Wąsowiczówną, stolnikówną opoczyńską, kwitował 1774 r. Pętkowskiego (Gr. Opocz. 66 f. 63). Wojciech, elektor Stanisława Augusta z sandomierskiego.

Wymieniony wyżej Maurycy, miał być synem Franciszka i sprzedał 1743 roku Karsznice Radlickim. Jako jego potomkowie wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie: Jakób, syn Marcina i Marjanny Trzebuchowskiej 1839 r. i Józef, syn Wincentego, 1841 r. Józefa, z Antoniny Skałeckiej, synowie: Ignacy i Bolesław.

Leopold Benedykt Jacek, Jan Chrzciciel Ignacy i Karol z synem Teodorem, urodzonym z Franciszki Elżanowskiej, synowie Antoniego, dowiedli szlachectwa w Królestwie Polskiem 1837 r. Leopold, Rzecz. Radca Stanu, członek senatu, kawaler orderów, 1861 r. z Magdaleny Monfreille, zmarłej 1854 r., pozostawił kilkoro dzieci, z których Aniela zmarła panną 1867 r.; Eleonora poślubiła Teodora Łąckiego. Leopold z żoną, Aleksandrą Skarżyńską, Aleksander i Zofja Ignacowa Skarżyńska, wierzyciele Słupa, w gostyńskim, 1866 r.

Krzysztof z Nadola, syn Dominika i Teresy Ryszkowskiej, zostawił, z Anny Hadziewiczównej, Kaspra *Stanisława* i Antoniego, zamieszkałych w Orzechowie, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilzieńskim. Józef, syn Aleksandra i Katarzyny Stradomskiej, zeznał 1733 r zapis dożywocia z żona, Magdaleną Kośmińską, córką Józefa i Katarzyny z Gołuchowskich Syn ich Jan, ur. 1755 r. (metr. w Zarwanicy), dowiódł szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1811 r. (M. D. Wąs.).

ŁĄCCY h. KORZBOG z Łąk Małych, w kościańskim. Jeden z Korzboków, dziedziców Kamieńca, prawdopodobnie Wincenty, fundator kościoła w Kamieńcu 1431 r., nabył niedaleko leżące Małe Łąki od Łodziców z Łąk i dał początek gałęzi Korzboków Łąckich. Ksiądz Zygmunt, dziedzic Małych Łąk, syn Wincentego, pozwany został 1470 r. do sądu biskupiego w Poznaniu przez ks. Wierzbiętę ze Stęszewa, o przyznanie mu czterech grzywien czynszu z Małych Łąk, sprzedanego przez nieboszczyka ojca jego i zwrot książek i pieniędzy za naukę. Tenże Zygmunt, piszący się zwykle z Kamieńca, kanonik gnieźnieński 1480 r. i poznański 1487 r., kustosz łęczycki, razem z synowcami, Janem i Wincentym, rozgraniczają 1504 r. dobra swe Małe Łąki od Bonikowa, a 1508 r. zawierają intercyzę przedślubną z Jastrzębskiemi, żeniąc Wincentego z Heleną z Jastrzembia Jastrzemską, której posag dany przez braci, 200 grzywien w monecie czyli 300 florenów złotem, i wyprawę zabezpieczają na połowie Małych Łąk (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1323 i 1621; Wierzb. III. 1205).

Herb Korzbog.

Jan Łącki, kanonik poznański 1516 r., student Uniwersytetu w Bononji 1516 — 1518 r., świadczył przy instalacji 1518 r. kanonikowi poznańskiemu Żegrowskiemu, synowi Jana i Jadwigi Korzbokównej Łąckiej, strofowany 1522 roku za złe życie przez kapitułę (Pis. Dziej.

Pols. IX). Jan Korzbok z Witkowa, dziekan gnieźnieński 1535 — 1573 r., nazywany był czasem Łąckim (A. Hist. I.).

Anna Łącka z Sokolnik, współdziedziczka Wolikowa pod Łąkami 1580 r. Stanisław, dziedzic części Solca pod Kiewłowem, w kościańskim, 1581 r. (Paw.). Ten Łącki, dziedzic Kiebłowa, ożenił się 1585 r. z siostrzenicą (neptis) księży Powodowskich (Mosbach). Jadwiga Korzbokówna, żona Jakóba z Dembna Kokalewskiego, matka kanonika poznańskiego 1572 r.

Elżbieta Łącka, wdowa, dziedziczka części Chraplewa, ma sprawę o dziesięciny z plebanem z Brodów 1514 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1683). Maciej, sędzia ziemski poznański, mianowany 1551 r. substytutem generała wielkopolskiego na gród kaliski (M. 80 f. 94). Mikołaj, dziedzic Siczyna, w poznańskim, 1580 roku (Paw.). Mikołaj z Chraplewa, deputat poznański na zjazd pod Wiślicą 1587 r., chorąży poznański, mianowany poborcą poznańskim 1590 r., deputat na Trybunał lubelski 1592 i 1596 r. Córka jego, Zofja v. Elżbieta za Marcjanem Chełmskim, chorążym krakowskim 1624 r. (V. L. II. 244 i 325; Wyr. Lub. 52 f. 270; 57 f. 2; 64 f. 2; Żap. Lub. 7 f. 701). Zofja, córka Anny z Siedlca Łąckiej, dziedziczka Kotlarowych Górek, w kcyńskim, pozwana 1595 r. przez Jana Grudzińskiego.

Piotr Korzbok kwitował się z Mycielskim 1598 r. (Gr. Kośc. f. 101 i 102). Syn jego Andrzej, 1636 r. zapisał przyszłej swej żonie, Marjannie Cieleckiej, podsędkównie poznańskiej, 3,000 floren. (Res. Posn. f. 703). Piotr, chorąży poznański 1624 r., zrzekł się chorąstwa na rzecz syna Stefana 1649 r. Żona tego ostatniego, Zofja z Wierzbna. Elżbieta, żona Jerzego Kamieńskiego, zmarła przed 1663 rokiem. Piotr z kaliskiego, elektor króla Michała. Wojciech Korzbok, proboszcz szamotulski 1694 r. Stanisław Korzbok, stryj najbliższy i opiekun dzieci Jana, kasztelana kaliskiego, 1694 r. Tenże Stanisław Korzbok, Wojciech i Stefan, podpisali, z województwem poznańskim, elekcję Augusta II-go Stefan 1699 r. procesuje się o gwałty z Mycielskim z Karniszewa (Rel. Gr. Pozn. I f. 54).

Jan Korzbok, dworzanin królewski, wysłużony dzielny żołnierz, otrzymał 1634 r. pensji rocznej 50 floren. ze starostwa libuskiego, w 1637 r. konsens na cesję Padarzewa, w gnieźnieńskim, Żdżarowskim, starosta nakielski 1640 r, odstąpił tego starostwa za konsensem królewskim z 1641 r. Grudzińskim, ożeniony z Elżbietą (czasem pisana Jadwigą) Grudzińską, córką Stefana, żyjącą jeszcze 1694 r., umarł 1662 r. w trzy tygodnie po ślubie córki Jadwigi, wydanej w ostatni poniedziałek, to jest 21-go Lutego za Macieja Mielżyńskiego, starostę kcyńskiego, pochowany przez syna we Wronkach 1665 r. Druga córka Anna, miała być żoną Pawła Morawskiego, starosty gniewkowskiego.

Jan, jedyny syn Jana, starosty nakielskiego, elektor króla Mchała, z kaliskiego, podkomorzy wschowski w latach 1678 — 1687, umarł kasztelanem kaliskim (którym miał zostać z kasztelana biechowskiego), przed Lipcem 1694 r. Za żoną Ludwiką z Sztembergu Kostczanką, starościanką lipieńską, wziął obszerne dobra Szamotulskie i Wronieckie, wystawił ojcu we Wronkach nagrobek, w którego napisie ma być wspomniany jego brat stryjeczny Aleksander, kasztelan krzywiński (Łuk.), fundował 1676 r. klasztor Reformatów w Szamotułach, z wymienionej żony pozostawił córki: Helenę Franciszkę, żonę 1-o v. Jakóba Szczawińskiego, wojewodzica inowrocławskiego 1701 r., a 2-o v. Jana Ignacego Działyńskiego 1717 roku i Ludwikę, zakonnicę Dominikankę, i synów: Jana, Aleksandra i Władysła-

wa, którzy przeprowadzili 1694 r. w Poznaniu dział dóbr ojczystych i wszyscy trzej podpisali, z województwem kaliskim, elekcję Augusta II-go (M. 180 f. 255; 182 f. 314; 185 f. 271; 186 f. 261; Zap. Lub. 47 f. 549; 58 f. 187; 63 f. 312; Rel. Kcyń. 46 f. 45; Rel. Bydg. f. 107 z r. 1701; V. L. V f. 273 i 326).

Jan, najstarszy kasztelanic kaliski, działem z braćmi wziął dobra Szamotulskie i sześć wsi na Krainie 1694 r., ożeniony 1-o v. z Teresą Antoniną Dąmbską, wojewodzianką brzeską kujawską, zaślubił drugi raz 1702 r. Katarzynę Mycielską, stolnikównę poznańską, za którą otrzymał w 100,000 floren. posagu dobra Boguniewskie, zeznał z nią zapis dożywocia 1716 r., umarł bezdzietny (A. Kośc.; Wschow; Nak. i Pozn.).

Aleksander, średni kasztelanic kaliski, łowczy kaliski 1699 r., działem z braćmi wziął Wronki i sześć wsi na Krainie, umarł 1724 roku, pozostawiwszy z żony, Zofji Szołdrskiej, syna Andrzeja, elektora Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku, procesującego się z Mycielskim 1736 r., zmarłego bezdzietnie (Sig. 15 i 20; Rel. Nak. z 1706 r. f. 14; Rel. Posn. IV f. 220; V. L. VIII f. 244). Andrzej miał być ożeniony ze swoją stryjeczną siostrą Wiktorją, córką Władysława.

Władysław, najmłodszy kasztelanic kaliski, działem z braćmi wziął dobra Łobżenickie, kasztelan kruszwicki 1717 r., umarł w początku 1727 r., ożeniony z Marjanną Kadzidłowską, podkomorzanką inowrocławską, córką Jana i Konstancji Dąmbskiej, pozostawił córki: Ludwikę za Franciszkiem Szczanieckim i Wiktorję (1-o v. Andrzejowę Łącką) Węgorzewską, i jedynego syna Józefa (Rel. Gr. Kalis. 83 f. 131; A. spadkowe). Władysław otrzymać miał 1726 r. tytuł hrabiowski od Augusta II-go, potwierdzony jego potomkom 1893 r. w Prusach.

Józef, podkomorzy brzeski kijowski 1760 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1767 r., chorąży hussarski znaku królewicza Frydryka 1761 r., pułkownik hussarski znaku J. Kr. Mości 1767 r., poseł na konwokację 1764 r. i elektor Stanisława Augusta, od 1741 r. do 1766 r. prowadził procesa z Mycielskiemi o spadek po stryjence Janowej, trzykrotnie ponawiał śluby małżeńskie i umarł 1771 roku. Pierwszą żoną Józefa była Aleksandra Radolińska 1737 r., z której została córka małoletnia 1743 r. (A. Nakiel.). Tą córką była podobno Ludwika, 1-o v. Aleksowa Skrzypińska, 2-o v. Józefowa Zakrzewska. Z drugiej żony, Jadwigi Dzierzbickiej, miał Józef córkę Wiktorję, która wraz z mężem Adamem Kwileckim, kasztelanicem lędzkim, kwitowała 1779 r. Dzierzbickiego (DW. 95 f. 225). Trzecia żona, Jadwiga z Wierzbna Pawłowska, wdowa po Franciszku Garczyńskim, owdowiawszy 1771 r., wyszła wkrótce za Łukasza Bnińskiego, sędziego ziemskiego poznańskiego; z niej urodził się syn Melchjor. Dla przyśpieszenia sprawy spadkobierców Andrzeja, łowczyca kaliskiego i Józefa, podkomorzego, z pierwszej i drugiej żony zrodzonych z małoletnim Melchjorem, z trzeciej żony obecnie Bnińskiej i jego opieką, wyznaczył sejm 1775 r. komisję (V. L. VIII f. 244).

Melchjor, rotmistrz kawalerji narodowej, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., pułkownik wojsk polskich 1807 r., kupił 1792 r. Zembowo, Zembówko, Konin, Paryżewo, Bolewice, Pawłówkę, a 1793 roku Kuflewo od Meysnera, umarł 1828 r., pozostawiwszy z żony, N. Smitkowskiej (Bork.), syna Antoniego (Perp. Czers. 42 f. 432; DW. 104 f. 1534; 107 f. 136, 1636; 112 f. 84 i 567).

Antoni, ur. 1797 r., dziedzic Lwówka i Posadowa, ożeniony z Nimfą Szczaniecką, zmarł 1864 r. Dzieci ich: Weronika dziedziczka Kuflewa, za Bronisławem Dąbrowskim, synem generała Henryka; Emilja za hr. Ignacym Bnińskim z Samostrzela; Kazimiera za Tertuljanem Stablewskim; Bolesław, zmarły 1857 r.; Zygmunt, dziedzic Konina i Władysław.

Władysław, ur. 1821 r. w Chraplewie, więziony 1846 — 1848 i 1863 roku, poseł na sejm pruski, ordynat na Posadowie, zatwierdzony w tytule hrabiowskim 1893 r., zaślubił 1851 r. hr. Antoninę Skórzewską, zmarłą 1905 r., umarł 1908 r., pozostawiwszy dzieci: Marję wydaną 1879 r. za Alfreda Mycielskiego; Izabellę za Józefem hr. Tyszkiewiczem; Irenę za Stefanem hr. Mycielskim; Antoninę za Feliksem hr. Tyszkiewiczem; Helenę; Stefana, ur. 1852 r., ożenionego z Konstancją Mierzyńską i Stanisława, ur. 1866 r., żonatego z hr. Emilją Mielżyńską.

Krzysztof Korzbok Łącki, dziedzic części wsi Łąkie i Brzeźno, w człuchowskim, pozostawił te dobra synowi Mirosławowi 1746 r., którego, z Katarzyny Rekowskiej, dzieci: Teresa Wysocka, Rozalja, Antoni, dziedzic Łąk i Brzeżna po ojcu 1753 — 1767 r., Józef, dziedzic części Brzeżna po bracie 1767 r., Stefan, Andrzej i Ignacy (Bär. Der Adel.).

ŁĄCCY h. LIS z Łąki (dziś Łęka) pod Piątkiem, w powiecie łęczyckim. Pani Nawojowa z Łąki i synowie jej: Świętopełk, Janusz, Nawoj, Krystyn i Pakosz, w latach 1385 — 1400 mają wiele drobnych spraw w sądzie łęczyckim, jak z plebanem z Piątku, z Kopaczową z Dmosina, z Bielawskiemi i innemi. W 1392 roku jako pełnomocnik ich występuje Aleksander, stolnik łęczycki, Toporczyk z Sieciechowic. Widoczne z tego, jak i z imienia Nawoj powtarzającego się w rodzinie, że ci dziedzice Łąki byli w pokrewieństwie z gałęzią Toporczyków z Sieciechowic, osiadłą w łęczyckim na Giecznie, Stokach i Łękach parafjalnych. Świętopełk świadczył 1395 r. Andrzejowi Łąckiemu, a żona jego Greta, pozwała 1398 r. Dobka z Ziewanic. Taż Greta już wdowa i trzej bracia jej męża zasądzeni 1399 roku przez Jana, pasierba wójta inowłodzkiego na 32 i pół grzywny tytułem posagu (Łęcz. I i II).

Herb Lis

Wnuk Świętopełka, Jan Malik, i babka jego Greta, i Klemens i Świętopełk z żoną, synowie Krystyna, dziedzice Łąki, zawarli 1433 r. ugodę z arcybiskupem gnieźnieńskim o wodę z rzeki (K. Wp. V). Klemens świadczył 1434 roku w Sanoku.

Jan, syn Świętopełka, student Uniwersytetu krakowskiego 1447 r. Jan Łącki, pleban w Strzegocinie 1468 r., kanonik łowicki 1473 r. (Pom. Dz. W Śr. XVI. 619 i 638). Maciej, ur. 1506 r., kanclerz arcybiskupi, kanonik krakowski 1547 r., archidjakon gnieźnieński 1548 r., scholastyk kujawski, dziekan łowicki, bywał rektorem Uniwersytetu, umarł 1557 r., pochowany w katedrze krakowskiej z nagrobkiem, na którym wykute herby Lis ojczysty i Prus macierzysty. Wojciech, Walenty, Anna, wdowa Warcisławowa, Mikolaj Warcisław i Hieronim, dziedziczyli na Łąkach i części Piątku, zwanej ulicą Łącką 1576 r. Wojciech trzymał

też w zastawie część Sułkowic pod Piątkiem. Oprócz nich posiadali drobne cząstki bez kmieci w Łękach: Katarzyna, wdowa Wojciechowa, Maciej, Stanisław i Wojciech, syn Bartłomieja, nie należący prawdopodobnie do rodu Lisów (Paw.).

Sebastjan, ur. 1569 r., kanonik poznański i kaliski, fundował 1601 r. ławki kanonicze w kolegjacie kaliskiej, odnowił kaplicę w katedrze poznańskiej, w której został pochowany 1626 r., na nagrobku umieszczone herby—Lis i Ostoja.

Paweł, pisarz grodzki łęczycki 1645 r. Bracia — Franciszek i Jan, nabyli 1645 r. wójtostwo w Zalesiu od Brzezińskiej, a sprzedali je Godlewskiemu 1652 r. (Gr. Przed. 72 f. 222; 73 f. 314). Franciszek, Paweł, Ludwik i Rafał podpisali, z województwem łęczyckiem, elekcję króla Michała, a Franciszek i Paweł, także obiór Jana III-go. Antoni, burgrabia 1787 roku, subdelegat grodzki łęczycki 1788 — 1793 roku.

Herb Łodzia.

ŁĄCCY h. ŁODZIA z Łąk Wielkich, w powiecie kościańskim. Komes Andrzej z Łąk świadczy w Poznaniu koło 1304 r. Bodzanta z Łąk podpisał 1352 r. konfederację w Poznaniu (K. Wp.). Janek Łącki z Łąk, żonaty z Nelką, dziedzic Karczewa i Jeziorek 1387 — 1400 r. Wincenty Łącki z Wielkiej Łąki ma zapłacić 10 grzywien posagu żony Janowi z Otusza 1399 r. Wawrzyniec z Wielkich Łąk Łącki, zwany Ochelski i Jaśko Koszka z Wielkich Łąk, świadczyli w Kościanie 1398 r. (Leksz.). Wirzchosława z Wielkiej Łąki pozwała o rolę gwałtem zaoraną Jana Gryzińskiego 1404 roku (Piekos. 779). Jan Łącki zgodził się 1411 r. w Kaliszu o porękę z Janem Swadźbą. Sędziwój z Łąk, student Uniersytetu krakowskiego 1412 r. Wincenty, pleban z Wielkich Łąk, za zgodą swoich kolatorów—Jana i Mikołaja, dziedziców Wielkich Łąk, zamienił folwark swój proboszczowski, zwany Poświętne, na role i pola inne z Przedpełkiem z Pośrednich Łąk (K. Wp. V). Tu może należy Jan, który osiadł w Borku 1543 roku. Jan, proboszcz, a po zlutrzeniu pastor w Międzyrzeczu 1548 roku.

Herb Pierzchała v. Roch I-szy.

ŁĄCCY h. PIERZCHAŁA. Skądby wyszli trudno wiedzieć. Paprocki do nich zalicza Mikołaja, kasztelana kamienieckiego, może i Jan Turek do nich się zaliczał [1]). Jan Turek Łącki, dworzanin królewski 1504 r., wraz z pierwszą żoną, Zofją z Opalenicy, 1-o v. Marcinową Zbąską, procesuje 1505 roku Zbąskich o jej oprawę po pierwszym mężu, wykupił 1520 roku Płowce z rąk Modliboga i otrzymuje jeden ogólny kwit na 1,000 grzywien różnych sum należnych mu od króla, tegoż roku dostał konsens na wykup Padarzewa, w gnieźnieńskim i oprawił 1,600 złot. węg. posagu i wiana drugiej żonie, Barbarze Latalskiej, kasztelance gnieźnieńskiej, 1-o v. Woj-

[1]) Z zapiski Metr. Kor. 1522 r. sądzić można, że Jan Turek i Wincenty Łączy byli Łodzicami albo Korzbokami (Wierzb. IV. 13232).

ciechowej Janowskiej vel Włoszynowskiej, (Wierzb. III. 2002; IV. 2061, 3208, 3219 i 3397; M. 34 f. 255).

Mikołaj Łącki, pisarz ziemski poznański 1534 r., sędzia ziemski kaliski 1536 r., kasztelan kamieński 1553 r., był surrogatorem grodzkim nakielskim 1537 i 1548 r., otrzymał 1543 r. konsens na wykup Padarzewa od Stanisława Jabłonowskiego, żył jeszcze 1564 r. Według Paprockiego, syn jego z drugiej żony Sempelborskiej, Mikołaj, pozostawił potomstwo, a synowie z pierwszej żony pomarli bezdzietnie. Między niemi był Balcer, człowiek uczony i Kasper, poseł do Inflant, zamordowany w Rydze z poduszczenia Kawalerów Mieczowych, o co miała być wojna.

ŁĄCCY h. PILAWA. Wzięli nazwisko od jednej z licznych wsi Łąki albo Łęki, w krakowskim województwie, gdzie było gniazdo Pilawitów, jeżeli nie zamienili przez niewiadomość Prusa na Pilawę, bo wylegitymowali swe pochodzenie od Antoniego, syna Franciszka, który sprzedał 1749 r. Wierzbinek i Zakrzewko, w brzeskim, Rybińskiemu, a wtedy wyszliby ze wsi Łąkie, w brzeskim.

Hebr Pilawa.

Jan, syn Antoniego, stolnik przemyski 1788 r., dziedzic Kochowa, Kochówka, Maciejowszczyzny i Zagórszczyzny, w sandomierskim, z Gabrjeli Święcickiej, miał synów: Jana Nepomucena, ur. 1780 r., Stanisława Kostkę, ur. 1781 r., Juljana Onufrego Józefa, ur. 1783 r. (metryki w Pszczonowie) i Wincentego Fererjusza Jerzego, ur. 1788 r. (metr. w Baćkowicach), wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r. (DW. 108 f. 831; Quat. VI f. 15 i 16). Z nich Stanisław, dziedzic Witosławic, w opatowskim, i Wincenty, wylegitymowali się także w Królestwie 1839 r.

Oprócz nich dowiedli szlachectwa w Królestwie: Józef Franciszek, Antoni Wincenty i Wincenty Franciszek, synowie Piotra, 1845 roku; Stanisław, burmistrz w Wolborzu, Antoni i Jan, synowie Franciszka, 1843 i 1845; Seweryn Karol i Karol Michał Dominik, synowie Jana i Rozalji Dąbrowskiej 1839 roku; i Ignacy, syn Antoniego i Elżbiety Zawadzkiej, 1851 r.

Herb Prus I-szy (Turzyna).

ŁĄCCY h. PRUS I-szy z Łąkiego, w powiecie brzeskim. Wieś Łąkie już w początkach XV-go wieku zamieszkaną była przez licznie rozrodzoną szlachtę, prawdopodobnie do różnych rodów należącą, nie koniecznie zatem wszyscy tu wymienieni Łączy do Prusów należą.

Andrzej z Łąkiego i Dzierżek z Jerzmanowa z rodu Prusów zaświadczyli 1425 r. w Brześciu szlachectwo Rolicza z Borucina (Zs. Brześ. IV f. 246). Andrzej zwany Frydak i synowcowie jego mają sprawę o młyn i łąki z Andrzejem z Wielkiego Łąkiego 1418 — 1424 r. Wawrzyniec, syn Walentego, 1400 r. student Uniwersytetu krakowskiego, występuje 1418 r. jako pełnomocnik Mściszka ze Strzyg. Grzymek

Grambosz z Łąkiego i Grodźca, żonaty z Święchną z Poddębic, Michał, żonaty z Katarzyną, Arnold, Paweł, żonaty z siostrą Wawrzyńca, wspominani w drobnych sprawach w aktach brzeskich 1418 — 1424 r. Wojciech z żoną Świętochną przegrali proces o Jarunowo Małe z Psarskiemi i Zambińskiemi (Teka Paw. VII). Andrzej, Stanisław, Wojciech, Piotr, Maciej i Paweł 1445 — 1473 r.

Barbara, córka Piotra, żona Mikołaja ze Staregomiasta 1452 roku. Maciej Łącki z Grodźca 1480 r., syn jego Jan 1492 r, Trojan i Wawrzyniec, żonaty z Dorotą, 1475 r. mają sprawy w Brześciu. Piotr, Jakób, Bernard, Wojciech, Jan i Małgorzata, rodzeństwo, przeprowadzili 1467 r. dział dóbr Strzygi. Piotr żonaty z Katarzyną 1452 r., sędzia grodzki brzeski 1466 — 1487 r., dziedzic Mikołajewic. Syn jego zapewne, Feliks, dziedzic Mikołajewic 1496 — 1497 r. (Gr. Brzes.).

Jan Łącki z Łąkiego, łowczy brzeski 1525 r., przeprowadził proces i dział Woli Adamkowej z Jarciszewskiemi 1525 r., objął Wieczenino 1538 r., umarł 1542 r. Córka jego Katarzyna, pokwitowana przez Ostrowskiego 1531 r., syn Wojciech, łowczy brzeski, dziedzic wsi Łąkie łowczego 1557 r., z Agnieszki Wolskiej, córki Krystyna, pozostawił synów: Walentego, Jana i Gabrjela, protestujących 1569 r. przeciw Obałkowskim. Matka ich sprzedała 1576 r. swe dobra macierzyste Palczew (Gr. Przed. 1 f. 75, 95, 250 i 285; 2 f. 156; 5 f. 246; 18 f. 317; 25 f. 49; Paw.).

Walenty zapisał 1573 r. oprawę żonie, Annie Bielińskiej, a 1574 r. matce dożywocie, wwiązany 1574 r. w Łąkie i Wolę Paruszewską, zastawił tę ostatnią 1595 r. bratu Gabrjelowi, objął Krzewie 1605 r., z bratem Janem wydzierżawił Łąkie i Wólkę Poleskiemu 1606 r. Dzieci jego: Zofja, żona Andrzeja Dąbrowskiego 1602 roku, Wojciech wwiązany w Krzewie 1602 r., Paweł niedopuszczony do Swieszewa 1615 r. (Gr. Przed. 22 f. 448; 23 f. 111, 389; 43 f. 173, 448; 50 f. 247, 289, 290; 53 f. 164, 467; 61 f. 204).

Jan z braćmi czyni zobowiązanie Grochowickiemu 1578 r., procesuje się z Arciszewskim (Jarciszewskim) o Wolę Jarciszewską, kwitowal brata Gabrjela 1599 r., wwiązany w Łąkie, Wolę Paruszewo, Ostrów i Krupki 1601 r. (Ibid. 25 f. 76; 34 f. 515; 47 f. 494; 49 f. 14).

Gabrjel z bratankiem Walentym 1575 r, wwiązany w Łąkie 1583 r, wierzyciel brata Jana 1591 r., kwitował Łakińskiego 1593 r., wziął w zastaw Pyszkowo od Lubienieckiego. Jego może żona, Zofja Wietrzychowska, 1571 r., przyznała dług Jarciszewskiemu 1600 r., odstąpiła synowi zapisu na Łąkiem 1603 r. Synowie Gabrjela: Piotr, Paweł i Krzysztof, zasądzili 1606 r. Kretkowskiego.

Krzysztof sprzedał 1624 r. braciom części swe w Łąkiem Wielkim, Woli Paruszewie i Krupkach, i przeniósł się w inne strony.

Piotr zadzierżawił od brata Pawła części w Łąkiem 1609 r., z żoną, Jadwigą Lubomęską, kwitował 1616 r. ojca jej Krzysztofa, nie żył już 1625 r., w którym wdowa po nim kwitowała się z Sabiną z Czołowskich, 1-o v. Piotrkowską, 2-o voto Łącką. Piotr, syn Piotra, kwitował 1628 r. Samuela Grabskiego.

Paweł, trzeci syn Gabrjela, zapisał oprawę żonie, Reginie Lubomęskiej, córce Krzysztofa, 1619 r. i kwitował jej ojca, zastawił 1627 r. Wólkę Paruszewo Powierskiemu, którego 1631 r. kwitował w imieniu dzieci swych — Piotra, Jana, Macieja v. Mateusza, Mikołaja, Katarzyny i Doroty. Piotr, dziedzic Wrzący, za-

bezpieczył 1632 r. posag żonie, Urszuli Sokołowskiej i zapisał jej dożywocie, dał pełnomocnictwo synowi Aleksandrowi 1659 r., wyznaczył posag córce Jadwidze na Wrzącej 1662 r. Mateusz zeznał zapis na rzecz żony Jadwigi Wysockiej 1655 roku i razem z bratem Mikołajem sprzedali Kretkowskiemu Łąkie, Wolę Paruszewo i Krupki 1655 r. Mikołaj podpisał, z województwem brzeskim, elekcję króla Michała (Gr. Przed. 20 f. 130; 24 f. 69; 36 f. 181 i 532; 39 f. 477; 41 f. 36; 46 f. 287; 51 f. 57; 53 f. 647; 56 f. 147; 60 f. 194; 62 f. 3; 65 f. 368 i 369; 68 f. 191; 69 f. 112, 552, 665 i 838; 70 f. 259, 335, 341, 342, 348, 402; 71 f. 362; 72 f. 433; 73 f. 173; 74 f. 19—22; 75 f. 475).

Dorocie, córce Piotra, zapisał oprawę 1546 r. mąż, Wawrzyniec Kaniewski. Anna za Stanisławem Łakińskim 1594 r. Marcin, syn Feliksa, kwitował się z Pstrokońskim 1584 r. Marcin ze Smolska, żonaty 1-o v. z Jadwigą Grodzińską 1568 r., a 2-o v. z Barbarą Wolską 1591 r. Syn jego Walenty, procesuje o sumę Pstrokońskich 1590 r. On może Walenty, zadzierżawił Niebieszczany, Wielopole Wysoczany, w przemyskim, od Drohojowskich 1593 roku (Gr. Przed. 5 f. 236; 32 f. 269; 37 f. 80; 38 f. 629; 39 f. 578).

Mikołaj, syn Wojciecha, 1597 r. ma sprawę o Łąkie z Kaniewskim. Maciej i Jan, synowie Wojciecha, pokwitowani 1598 r. przez Swieżawskiego. Maciej zapisał 1603 r. matce dożywocie na Łąkiem i kwitował 1608 r. Łakińskiego. Ten sam może Maciej, żonaty z Katarzyną z Grodna Grodzińską 1591 roku (Ibid. 45 f. 452; 46 f. 238; 51 f. 57; 58 f. 285; Wyr. Lub. 41 f. 605).

Jan z żoną, Sabiną z Wolskich, kasują 1610 r. zapis dożywocia, a ona kwituje 1622 r. z dzierżawy Łąkiego Jakóba Piotrkowskiego. Sabina z Czołowskich, wdowa po Janie Łąckim, 1-o v. Piotrkowska, procesuje się i układa 1616—1625 r. z synem swym z pierwszego męża Jakóbem, którego też kwituje 1620 r. Jadwiga z Łąckich Krzeszewska (Ibid. 57 f. 242 i 261; 62 f. 10; 66 f. 298; 67 f. 169; 69 f. 15 i 122).

Adam, syn Brykcego, nabył sumę od Heleny z Ruszkowskich Sokołowskiej 1625 r. Stefan, syn Adama z Łąkiego, ma sprawę w Lublinie 1654 r. (Gr. Przed. 69 A f. 5; Zap. Lub. 44 f. 72).

Jan, Marjanna, Bartłomiej i Jakób, kwitowali się wzajemnie, a Jakób pokwitowany przez matkę Marjannę 1696 r. Jan nabył wieś Rogozki od Gąsiorowskiego 1702 r. Bartłomiej zapisał 1728 r. sumę synowcowi Wojciechowi. Jakób, elektor Augusta II-go, z łęczyckiego, zapisał 1719 r. żonie, Marjannie Radomińskiej, sumę na Wstowie, a ona kwitowała ojca Michała i brata Jakóba. Jakóba, zdaje się, synowie: Wojciech, Józef i Walenty, pokwitowani przez Rożnieckich 1733 r. Wojciech, żonaty z Jadwigą Stempczyńską, 1719 r. zawarł kontrakt o Żabino z Wierzbowską 1723 r., upoważniony przez Józefa i Ewę do odbioru pewnej sumy 1727 r., podpisał elekcję Leszczyńskiego 1733 r., z województwem brzeskim kujawskim. Józef, żonaty z Rozalją Dziewczopolską 1729 r., pokwitowany przez Szczkowskiego 1737 r. (Gr. Przed. 81 f. 143; 82 f. 110; 84 f. 13, 43 i 480; 86 f. 39, 96 i 220; 87 f. 141 i 320; 88 f. 78).

Helena, żona 1-o v. Piotra Sulimierskiego, 2-o v. Michała Grodzińskiego 1685 r. (A. Tryb. Piotrk.). Władysław z żoną, Marjanną, ułożyli się o poddanego

z Sokołowskim 1725 r. Jadwiga z Wolskich odstąpiła sumy Łukaszowi Wolskiemu 1725 r. Józef wwiązany w Broniszewo 1786 r. Wojciech zapisał 1787 r. sumę żonie, Justynie, na Procinie (Gr. Przed. 85 f. 15 i 21; 98 f. 79 i 163).

Herb Puchała.

Jan darował 1723 roku ruchomości żonie, Salomei Słubickiej, która go kwitowała 1746 r. Ich synem miał być Sylwester, który, z żony Marjanny, miał synów: Piotra, Tomasza i Michała 1787 r.

Tomasz, plenipotent ojca 1781 roku. Tomasz, 1775 roku komisarz wyznaczony z sejmu do sprawy Dąbskiego z Umińskim (Ibid. 84 f. 460; 88 f. 98 i 246; 89 f. 211; 94 f. 167; 98 f. 193; V. L. 8 f. 215).

ŁĄCCY h. PUCHAŁA (Wittyg). Jan, dworzanin pokojowy królewski 1569 roku, kwitował skarb z odbioru 50 floren. do rozdania jałmużny z powodu śmierci króla 1572 r. Tomasz, rządca dóbr na Podolu Sieniawskiego, wojewody ruskiego, 1563 — 1565 r. (Żr. Dziej. 19). Mikołaj, podstarości trembowelski, ma nakazane 1591 r. zwrócić zabrane wino Juljanowi Salvaressi (AGZ X. 2515). Mikołaj zamieszkały na Podolu 1594 — 1596 r., żonaty z Zofją Kostrzejowską, córką Klemensa, 1620 roku (Teka W. Rulik.). Mikołaj, sędzia grodzki kamieniecki 1638 r.

Herb Rawa.

ŁĄCCY h. RAWA. Jakób Łącki, dziedzic Łęgu pod Święciechowem, w lubelskim, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.).

Michał, syn Andrzeja i Katarzyny Kustowskiej, wywiódł się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim, umarł 1793 roku, pozostawiając z pierwszej żony nieznanej, potomstwo i z drugiej—Antoniny Spławskiej, współdziedziczki Hnilcza, zmarłej 1800 r., dzieci: Feliksa i Marjannę (Tab. Gal. 62 f. 37; M. D. Wąs.).

ŁĄCCY h. ŚLEPOWRON. Jaromir Łącki vel Łęcki, rotmistrz piechoty J. Kr. Mości 1580 r. (Wittyg).

ŁĄCCY h. STRZEMIĘ z Łąki v. z Łęki, pod Jurkowem, w powiecie pilzieńskim. Mikołaj i Jan Łączy, dziedziczyli na Łąkach za czasów Długosza (Lib. Benef.). Mikołaj z innemi Strzemieńczykami fundował 1462 r. mansjonarzów przy kościele Św. Jakóba w Krakowie na Kazimierzu. Paweł Pakosz i Jan Łąccy byli właścicielami Łąki 1508 r., a Zygmunt jej części 1536 r. (Paw.).

ŁĄCCY h. SZELIGA ze wsi Łąki vel Łąkie, w powiecie człuchowskim. Jan z Łąk 1526 roku wyjednał sobie nowy przywilej na Łąki, w człuchowskim (Wierz. IV. 5018). Jerzy, Piotr, Jakób, dziedziczyli na Łąkiem, a Wawrzyniec

i Jerzy na Ostrowiczkach, w człuchowskim, 1570 r. (Źr. Dziej. XXIII). Jana Łąckiego, z Jadwigi Prądzyńskiej, córka Helena, żona 1-o v. Macieja Borzyszkowskiego, 2-o v. Michała Kazimierza Goetzendorf Grabowskiego w końcu XVII-go wieku, babka biskupa warmińskiego.

Była i druga wieś Łąkie w Prusach, w powiecie świeckim, której dziedzicem 1570 r. był Rafał Łącki. Łąccy w Prusach używali różnych przydomków. Na Łąkach w człuchowskim, w XVIII w. dziedziczyli Łąccy przydomku Korzbok, może być, że tego herbu używali i pod tą rybryką zamieszczeni zostali.

Herb Szeliga.

Adam Herod Łącki 1649 r. Antoni Kospot Łącki 1709 roku, Mikołaj Kiełbasa Łącki 1744 r. (Kętrz.). Michał, chorąży, Grzegorz i Mikołaj, posłowie powiatu człuchowskiego, województwa pomorskiego, podpisali 1733 r. elekcję Stanisława Leszczyńskiego, a Jan, z tymże województwem, obiór Stanisława Augusta.

Konstancja z Niesiołowskich Łącka z Gostomi i Niesiołowic 1752 r. W 1775 r. składali hołd królowi pruskiemu w powiecie chojnickim Józef Łącki, ur. 1713 r., z synami: Stanisławem 27-o letnim, Wojciechem 23-o letnim i Janem 20-o letnim; Mikołaj, ur. 1703 r.; Antoni, ur. 1714 r.; z synem Szymonem i Jan, ur. 1736 r. Konstancja, żona Wawrzyńca Wysockiego z Lipienic w końcu XVIII-go wieku (Bär. Der Adel.).

Po urzędzie sądząc, do Pruskich Łąckich należał słynny Eljasz Łącki, podpułkownik królewski 1662 r., chorąży ziem pruskich, mianowany komendantem Lwowa 1672 r., generał major J. Król. Mości 1683 r. Odznaczył się we wszystkich bitwach w Turkami i Tatarami, głównie w obronie Lwowa, który fortyfikował, pod Chocimem i pod Wiedniem; ożeniony był z Teofilą z Markowic 1677 r. Brat Eljasza Joachim, porucznik chorągwi kozackiej Myszkowskiego, wojewody krakowskiego, zabity w bitwie z Węgrami pod Potyliczem; kilku innych braci zginęło także w okazjach wojennych. Za te zasługi brat ich Piotr otrzymał w wieczystą dzierżawę dla siebie i potomków trzymane dotąd dożywociem wsi Pląskowice, Turowice i Rudzisko, w opoczyńskim 1662 r. Piotr z żoną Jadwigą dostał 1666 r. konsens na cesję tych wsi (M. 209 f. 600; Zap. Lub. 52 f. 25; 56 f. 154; 63 f. 721; AGZ. X. 5430 i 5513; A. Hist. VI; V. L. V f. 404; Sig. Ręk. Oss. 139 f. 107). Sukcesorka Eljasza, Marjanna Katarzyna, 1-o v. Radzimińska, cześnikowa wołyńska, 2-o v. Szwykowska, podstolina witebska, kwitowała 1691 r. Czaplica z retent poborów zbieranych na pułk Eljasza (Kij. VIII. 110 i 233).

Horb Topór.

ŁĄCCY h. TOPÓR z Łąk, w powiecie Orłowskim. Pan Sieciesław Łącki 1388 r. przedłużył daną synowi Paszkowi plenipotencję. Paszek z Łąk już 1386 r. procesował się o Mirosławice z Przybysławą z Mirosławic, a 1388 r. o Biesiekierz

z Wituńskiemi, 1405 r. o granice z Jaśkiem z Mirosławic. Wdowa Lutkowa z Łąk 1388 r. ma sprawę ze Zbisławem. Andrzej Łącki z Łąk spiera się 1395 r. o role z Odechowskim, ma przysądzone 100 grzyw. na Biesiekierzu 1400 r. (Łęcz. I i II). Sieciech z Łąk zyskał 36 grzyw. na Klemensie z Kamienia 1422 r. (Teka Paw. VII). Stanisław, syn Sieciecha, student Uniwersytetu krakowskiego 1442 r. Andrzej Łącki z braćmi, Sebastjan, syn Stanisława i Klemens, dziedziczyli 1576 r. na Łąkach i części Mirosławic, w orłowskim (Paw.).

ŁĄCCY różni. Dobek z Łąk 1397 r. ma sprawę w Krakowie z Suchorabskim. Jakusz Łącki świadczył 1399 r. Jaśkowi z Winiar, a Jan Łękawa z Łąk Mikołajowi z Lucławic 1400 r. Z Łąk w tym czasie pisali się także Płazowie, Stefan i Zawisza. Andrzej z Łąk, zganiony 1410 roku przez Wróblowskiego, dowiódł szlachectwa 1412 r. listem oczyszczającym stryja jego Grzegorza. Żegota z Łąki świadczył w Krakowie 1423 r. Wojciech z Łąk ma sprawę w Wiślicy 1423 r. (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Mikołaj Laszek i Jan z Łąk, z rodu *Przeginiów* 1441 i 1453 r., a Mikołaj h. *Wąż* 1448 r., świadczyli w Krakowie przy wywodach szlachectwa. Franciszek, syn Jana, 1424 r., Maciej, syn Jana, 1473 r., Mikołaj 1478 r. i Jan 1483 r., synowie Macieja, studenci Uniwersytetu krakowskiego. Mikołaj, syn Jana, student tegoż Uniwersytetu 1436 r., dziekan kolegjaty Św. Florjana 1457 — 1462 r., prokurator Uniwersytetu 1459 r.

Jadwidze, córce niegdy Macieja, zapisał 1492 r. mąż, Mikołaj Złocki, 300 grzywien posagu i wiana na dobrach swych, w chęcińskiem (M. 15 f. 148). Dobra Stanisława, w ziemi sandomierskiej, zostały skonfiskowane 1498 r. Maciej Siemek z Łąk świadczył 1496 r. w Krakowie Janowskiemu. Agnieszka i Dorota, córki Jana, mają sprawę w Czchowie z Grabanią z Kąt 1518 roku (Zs. Czchow. IX f. 22).

Piotr, rotmistrz królewski 1492 — 1493 r. (Wierzb. II. 33, 166, 200, 238 i 265). Wojciech, dworzanin królewski, otrzymał 1504 r. kwity na 60 grzyw. z poborów rawskich i 30 floren. z poborów poznańskich (T. Paw. I; Wierzb III. 1012). Mikołaj, kanonik krakowski i proboszcz w Ruścu, razem z Jakóbem z Ostrawy, otrzymali 1504 roku konsens górniczy na poszukiwanie kruszców w całym kraju (Wierzb. III. 1088). Jakób, rotmistrz królewski 1519 — 1520 roku (Wierzb. IV. 3117 — 3402).

Łącki, dziedzic Górnych Łąk, w pilzieńskim, z żony Małgorzaty, miał syna Stanisława i córki: Annę Mikołajowę z Sąspowa Białowodzką 1511 r.; Katarzynę Mikołajową Ratoldową; Druzjannę, 1-o v. Andrzejowę Radwanową, 2-o v. Kocińską; Beatę Mikołajowę Cieszkowską i Barbarę Marcinkowską, zmarłą przed 1508 r. Stanisław zwany Kolczek Łącki zapisał oprawę na Górnych Łąkach żonie Katarzynie, 2 o v. Janowej Skarbkowej, a trzecią część wsi darował dzieciom swym: Stanisławowi, Janowi i Katarzynie. Z temi dziećmi Stanisława rozpoczęły ciotki proces o Górne Łąki 1518 r., zakończony 1519 r. dekretem nakazującym Łąckim dowieść prawości urodzenia Po śmierci Jana sąd nakazał 1530 — 1531 roku nowy dział dóbr między Stanisławem i Katarzyną a ciotkami (St. Pr. Pol. Pom. VI. 171, 429, 453, 497; M. 33 f. 41).

Kasper Łącki, kanonik krakowski, z bratem Stanisławem trzymali wójtostwo w Jałówce (?), w ziemi krakowskiej, na wykup którego od nich otrzymał 1530 r. konsens Florjan Bierzwiecki, dworzanin królewski (Wierzb. IV. 15839).

Feliks, dziedzic części Piotrkowic, w czerskim, 1564 r. Maciej, Paweł, Dorota i Regina, dzieci Pawła i Doroty 1585 i 1589 r., Anna, wdowa po Janie, 1586 r., Anna, wdowa po Mikołaju, 1589 i 1593 r., Paweł, syn Anny, 1594 — 1598 roku, mają sprawy w Lublinie (Wyr. Lub. 25 f. 784; 27 f. 322; 34 f. 552 i 934; 54 f. 1177; 58 f. 179; 71 f. 614; 77 f. 229).

Sienko, Iwaszko, Eljasz Łączy, współdziedzice Łąki, w samborskim, 1589 roku. Ci się pisali także Łuckiemi.

Król nakazał rajcom lwowskim 1591 r., aby nie robili trudności Pawłowi w objęciu spadku we Lwowie po matce (AGZ. X. 2530).

Maciej, pisarz grodzki krzemieniecki 1585 r., ożeniony z ks. Marją Maksymówną Sokolską, dziedziczką Trościańca, Łuczków i Ostrowia 1590 r. Córka ich Anastazja, zapisała 1606 r. mężowi, Hrehoremu Uszakowi Kulikowskiemu, 10,000 kóp groszy lit. na tych dobrach (Bracł. I f. 87; Teka W. Rulikows.). Jan, dziedzic Horbasz, w kijowskim 1598 — 1607 r. (Źr. Dziej. XVI). Jana i Anny Zaborowskiej córka N. za Marcinem Radzyńskim 1612 r. Elżbieta, wdowa po Marcinie Rzeczyckim 1610 r. (Teka W. Rulikow.).

Anna z Balickich Łącka sprzedała 1592 r. Dojutrów i Kmiczyn Wacławowi Zawadzkiemu (Gr. Bełs. 188 f. 89 i 210).

Wdowa Katarzyna 1621 r., Andrzej, wójt zborowski 1634 r., stawili poczty swe na popis ziemi lwowskiej (AGZ. XX). Jan, syn Wojciecha, osiadł w Jędrzejowie, wybudował grób dla siebie i rodziny 1615 r. Wojciech, dziedzic Brzezia i Grotkowic pod Bochnią 1613 — 1623 r. Krystyna z mężem, Janem Orchowskim, otrzymali 1620 r. konsens na cesję wsi Łąki Królewskie (M. 165 f. 70). Marjanna z mężem, Aleksandrem Standarskim, otrzymali 1637 r. konsens na wykup Buchny, w chmielnickim (M. 182 f. 237). Wojciech, z wołyńskiego, podpisał elekcję Władysława IV-go, Walerjan, z kaliskiego, elekcję Michała, Wojciech, z bracławskiego, elekcję Augusta II-go, Jan z Wołynia, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Jadwiga, żona Wojciecha Sebastjana Jarockiego, posesora Jamny Górnej 1690 roku (metryki w Rybotyczach). Franciszek, miecznik halicki, umarł w Styczniu 1702 r. (Sig. 13).

Franciszek, syn Adama, elektor króla Michała, z ziemi czerskiej, zapisał 1663 r. dożywocie żonie, Annie Okrąglickiej i razem z nią oddał 1687 r. Okrąglicę synowi Andrzejowi. Andrzej zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Badowską, 1688 r. i sprzedał Siekluki Gozdzkiemu 1690 r. (Perp. Czers. 12 f. 314; 14 A f. 245 i 314; 14 C f. 39).

Marjanna z mężem, Sebastjanem Zaborowskim, sprzedała 1652 r. część Pągówka, w szadkowskim. Elżbieta, żona Jana Borowieckiego 1662 r., w sieradzkim. Barbara, żona Macieja Gurki, łowczego halickiego 1667 r. Teresie, córce Pawła, skarbnika gostyńskiego, zapisał mąż, Jan Płochocki, pewną sumę 1677 r. (Perp. Czers. 13 f. 331). Stanisław, żonaty z Jadwigą Leżeńską, przeprowadził dział dóbr z Leżeńskiemi 1697 r. Syn ich Józef, proboszcz żarnowski, odstąpił 1747 r. praw swych do Żalna po prababce Działyńskiej Leżeńskim (DW. 59 f. 755; Perp. Czers. 28 f. 107).

Benedykt, Stanisław i Józef, kanonik płocki, proboszcz nurski, bracia, kupili 1728 roku od Józefa Knapiusa część w Grójcu, zwaną Skargowskie (Perp. Czers. 20 f. 343). Michał, przeor witowski, umarł 1709 r. Helena, żona Łukasza Kożuchowskiego 1715 r., w czerskim. Wdowa po Janie — Katarzyna Czerska, 1-o voto Kmicina, przyjęła 1729 roku zapis sumy od Biejkowskiego (Ibid. 18 f. 349; 21 f. 125).

Antoni Jan, rotmistrz królewski 1718 r. (DW. 63 f. 293). Antoni, chorąży królewski 1722 r., za konsensem ceduje Zarębki Kalinowskim, chorążym halickim (DW. 64 f. 877).

Modestja, przeorysza Franciszkanek u Św. Józefa w Krakowie 1725 roku. Stanisław w trembowelskim, 1733 r. Marcin, towarzysz pancerny chorągwi Sieniawskiego, z żony Agnieszki, miał córkę Marjannę ur. w Brzeżanach 1723 r. (M. Dun. Wąs.).

Ludwik, syn Zygmunta i Anny z Sędzimirów, z żoną, Marjanną Jastrzembską, 1-o v. Antoniową Falkowską, robią 1757 r. zapis na rzecz Szarytek, kwitują 1766 r. Szczygielskiego z odsiedzenia wieży (DW. 80 f. 164; 85 f. 491). Jan, syn Andrzeja i Ewy Szydłowskiej, 1752 r. zeznał zapis dożywocia z Anną Łączyńską, córką Daniela (w skutek złej pisowni zamieszczeni mylnie pod Lackiemi). Taż Anna czyni zapis 1780 roku przyszłemu mężowi Brzumińskiemu. Kazimierz, syn Jana, kwitował Kozietulskiego z sumy z Promnej 1763 r., wierzyciel Zbierzchowskiego 1777 — 1782 r. Kazimierz, żonaty z Bryndzówną, cześnikówną mozyrską, 1793 r. (Perp. Czers. 29 f. 445; 32 f. 64; Debit. Czers. 1 f. 44 i 230; Ziems. Bracł. z 1793 roku).

Wiktorja, żona Jana Prawdzica Zaleskiego, pisarza ziemskiego żytomierskiego 1788 r. N., żonaty z Józefą Zaleską w tymże czasie. Marjannę Andrzejowę Tomaszowę Bogusławską, już nie żyjącą, wspomina konstytucja sejmu 1775 r. (V. L. VIII f. 226). N., Benedyktynka w Sandomierzu 1809 r. Stanisław, kapitan 3-go pułku strzelców konnych, kawaler orderu Legji Honorowej 1824 roku. Józef i Jan, oficerowie wojsk polskich 1829 r. Józef, żonaty z Teresą Sopińską 1829 r. Antoni, żonaty z Brygidą Wieszczycką, oboje zmarli przed 1827 r.

Wojciecha ze Zbożenny i Heleny Służewskiej syn, Fortunat Roman Albin, ur. 1819 r. (metr. w Skrzynnie).

Wojciech, posiadacz Woli Grabowskiej, żonaty z Teresą Jadwigą Duninówną Wąsowiczówną, córką Antoniego Stanisława i Agnieszki Strzyżowskiej, zmarłą 1826 r. w Janikowie, pozostawił córkę i synów: Jana, Aleksego, ożenionego 1828 r. z wdową po bracie Janie, zmarłą tegoż roku i Walentego, zamieszkałego w Rawie 1826 r.

Jan, ur. w Kossowie, zmarły 1824 r., z Rozalji Dąbrowskiej, 2-o v. Aleksowej Łąckiej, pozostawił: Dominika Karola Michała, Seweryna Pawła, Stanisława Pankracego, urodzonego i zmarłego 1812 r., i Ludwika Aleksandra Balbina, ur. 1815 r. (metr. i sepult. w Skrzyńsku; M. D. Wąs.).

Wojciech, rządca Drzewicy i Kuźnic drzewickich, z Salomei Zarzyckiej, miał: Feliksa Idziego, ur. 1787 r., Tomasza Dawida, ur. 1791 r., Ewę, Józefę, Julję i Franciszka, kapitana wojsk polskich 1813 — 1824 r., który wylegitymował się ze szlachectwa na mocy stopnia wojskowego 1838 r.

Justyna z Hebdów, wdowa po Wincentym 1799 r. Katarzyna, wdowa po zmarłym 1831 r. Jakóbie Hebdzie, dziedzicu Tura, zmarła 1837 r.

Józef, syn Andrzeja i Agnieszki Grabianczanki, zostawił z Agnieszki Wodnickiej, Józefa zamieszkałego w Pitryczach, wylegitymowanego bez podania herbu 1782 r., w sądzie ziemskim buskim. Syn Józefa, Mikołaj, zmarł 1849 roku w Pitryczach, pozostawiając: Franciszkę, Marcina, Wojciecha i Jana, pisanych w aktach Forum Nobilium lwowskiego „Łoński" (M. D. Wąs.).

Wiktorja z Skarżyńskich Łącka, ur. 1820 r., zmarła 1900 r. w Baczkowie. Zofja, córka Adama i Marji Morawskiej, z kieleckiego, zaślubiła 1909 r. w Warszawie Wacława Czerskiego, syna Ksawerego i Klementyny z Dembych, dziedzica Kołomyji, w łomżyńskim.

ŁĄCZKOWSCY h. NAŁĘCZ z mieczem. Stanisław, chorąży husarski, ciężko ranny pod Wiedniem 1683 r., testamentem spisanym 1684 r., wydzierżawił otrzymane za zasługi wójtostwo Naroże czyli Bzów, w starostwie lanckorońskim, na 12 lat, to jest do dojścia do pełnoletności syna Wojciecha, córce Jadwidze, żonie Stefana Migacza z Węgier (Gr. Oświęc. Oblat. z 1766 r.). Wojciecha, z Marjanny Urbańskiej, syn Marcin, pozostawił, z Agnieszki Możdzińskiej: Antoniego, Marcina i Józefa, wylegitymowanych ze szlachectwa 1789 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Po Marcinie została córka Marjanna, a po Józefie, z Katarzyny Chłopickiej, 1-o v. Wosińskiej, syn Romuald (M. D. Wąs.).

Antoni, pisarz komor celnych w Jordanowie i Makowie, podstoli halicki 1788 — 1791 r., zawarł układ z Wykowską o Kasinkę z Łopuszną, który potwierdził w grodzie czerskim 1787 r. W akcie tym nazwany stolnikiewiczem halickim (Perp. Czers. 40 f. 83).

ŁĄCZKOWSCY h. ZADORA z Łączkowic, w powiecie piotrkowskim, położonych w gnieździe Zadorzyców, między Chełmem a Bąkową górą, na których dziedziczyli jeszcze 1553 r. (Paw.).

Herb Zadora.

Hjacynt, altarysta w kościele w Oporowie 1649 — 1654 r. (A. Kościań.). Stanisław i Chryzostom podpisali elekcję króla Michała, z województwem sieradzkim. Wojciech, ożeniony z Anną Cielecką 1692 roku, żoną 2-o v. Franciszka Twardowskiego 1702 r. (A. Poznańs.). Paweł z Łączkowic umarł 1698 r., pochowany w kościele w Iłowcu (Łuk.). Benedykt Łączkowski, z witebskiego, Jan Łączkowski, z sieradzkiego, elektorzy Augusta II-go.

Jan, posiadacz wójtostwa w Kozicach, w lwowskim, umarł 1700 r. (Sig. Ręk Oss. 262 f. 42). Antoni, posiadacz Zawady, w sandomierskim, 1704 r. Ludwik podpisał, z województwem sieradzkim, elekcję Leszczyńskiego 1733 r. Wawrzyniec, żonaty z Marcjanną Borkowską, córką Wojciecha i Teresy Lisowskiej, kwitował świekrę z 200 floren. posagu 1750 r. (Gr. Tremb. 71 f. 460; M. D. Wąs.).

Wiktoryn, podstoli winnicki, syn Józefa i Anny Ko-

bielskiej, wnuk Wojciecha i Józefy Janikowskiej, ożeniony z Marjanną Różyńską, wydał 1754 r. za mąż córkę Katarzynę, wdowę po Tomaszu Malinowskim, za Jana Zygmunta Staniszewskiego, późniejszego sędziego ziemskiego warszawskiego, który zapisał jej dożywocie 1780 r.

Jakób, syn Wiktoryna, instygator sądu ziemskiego warszawskiego 1781 r., burgrabia sieradzki 1784 r., zeznał zapis dożywocia z żoną, generałówną Marjanną Staniszewską, 1784 r. Filipa, syna Wiktoryna, metryka chrztu wpisana w akta grodu czerskiego 1788 r. Teodor, podstolic winnicki 1765 r., żonaty z Aleksandrą Baranowską, wierzycielką Ługowej Woli 1786 r., miał syna Wojciecha, któremu Proszkowski przyznał sumę na Ługowej Woli 1790 r. Wiktor, Teodor, Konstanty, Maksymiljan, Jakób i Stanisław podpisali, z ziemią czerską, obiór Stanisława Augusta (Perp. Czers. 23 f. 66; 30 f. 26; 34 f. 263; 36 f. 233; 39 f. 10; 40 f. 83; DW. 94 f. 81; 97 f. 736; 100 f. 235; 107 f. 1496; Deb. Czers. 1 f. 135; 2 f. 96).

Szymon, dziedzic Gościnnej, w piotrkowskim, 1803 r. Wdowa po nim Barbara, i synowie pewno, Wiktor i Stanisław, wierzyciele Gościnnej 1818 r. Maksymiljan, w sieradzkim 1786 r., sędzia pokoju powiatu sieradzkiego 1809 r., z Ludwiki z Bużenina Pstrokońskiej, miał synów: Antoniego, Wincentego, Wacława i Ignacego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1840 r. Ignacy dzierżawił Swierczyn 1814 — 1850 r. Wojciech, kapitan 2-go pułku strzelców konnych, kawaler Legji Honorowej 1824 r. Edmund, podporucznik w tymże pułku 1829 r. Florentyna, wdowa po Józefie Baltazarze Pstrokońskim. Adolf Antoni, syn Wojciecha, 1840 r., Lucjan Seweryn, syn Łukasza i Wiktorji Jagnińskiej, 1860 r. wylegitymowani w Królestwie.

ŁĄCZYŃSCY h. KOŚCIESZA i NAŁĘCZ. Właściwym herbem Łączyńskich z Łączyna, w ciechanowskim, jest Kościesza. Herb Nałęcz przysłuża tylko potomkom Mikołaja Łączyńskiego, nobilitowanego 1580 r. Nie wiadomo dla jakiego powodu Łączyńscy w XVII-m wieku łączyli na swych tarczach Kościeszę z Nałęczą, a w XVIII-m i XIX-m wieku przy samej Nałęczy zostali. Przyczyniła się do tego pomięszania herbów chęć zatarcia śladów uszlachcenia, jak to wskazuje jakiś bałamutny rękopis Tańskiego, instygatora, który miał w ręku Niesiecki, a w późniejszych czasach niewiadomość i nieumiejętność wybrnięcia z powstałego chaosu.

Herb Kościesza.

Jan Łączyński, dziedzic Samogoszczy, w stężyckim 1569 r., z żony, Zofji Czermieńskiej, miał córkę Katarzynę, żonę Abrahama Łętowskiego 1589 r., i syna Jana, dziedzica części Samogoszczy i Podwierzbia, w stężyckim, i części Bybła, w przemyskim.

Ten Jan, pisarz grodzki 1586 r. i burgrabia krakowski 1589 r., sekretarz królewski, został pisarzem ziemskim przemyskim 1589 r. i stolnikiem przemyskim 1595 r., zachowując przy tem krakowskie urzędy, podpisał 1587 r. uchwały zjazdu proszowskiego i poparcie elekcji, wybrany 1589 r. z sejmu do korektury praw, był znakomitym prawnikiem, napisał Compendium sądów królewskich

1594 r., zeznał 1596 r. zapis na rzecz swych dzieci: Kaspra i Zuzanny, urodzonych z Anny z Ryglic Łyczkównej, żył jeszcze 1598 r. Bielski pisze o nim wyraźnie, że był herbu Kościesza, a Niesiecki widział jeszcze tablicę na dawnej jego kamienicy w Krakowie, na której były widoczne herby Kościesza, Nałęcz, trzeci zatarty i Grabie.

Z dzieci jego: Kasper miał umrzeć młodo, a Zuzanna była żoną Jana Obałkowskiego (M. 140 f. 87; Perp. Czers. 1 C f. 10; Wyr. Lub. 28 f. 82 i 711; 34 f. 25; 44 f. 612; 53 f. 31 i 319; 70 f. 816; 71 f. 340; 77 f. 224; Zap Lub. 2 f. 89 5 f. 1012 i 1041; 8 f. 339; Zs. Gr. Czers. 54 f. 979; 59 f. 361; Paw.; V. L. II f. 235, 243, 245 i 282).

Wojciech z Łączyna, w powiecie przasnyskim, ziemi ciechanowskiej, oddał się górnictwu od młodych lat, pisarz sztolni czajowskiej w Olkuszu 1565 r., podżupek olkuski 1589 — 1597 r., umarł 1603 r., pochowany wraz z żoną, zmarłą 1605 r., u Augustjanów w Olkuszu. Córka ich Ewa, żona Adama Berneka,. górnika w Olkuszu, zmarłego 1606 r. (Star. Monum.). Stanisław, urzędnik proboszcza bielskiego, zarządza wsią Pulsze, w ziemi bielskiej, własną probostwa, przyłożył 1581 r. do kwitu pieczęć z herbem Kościesza, wójt bielski i narewski, żonaty z Anną z Gedrojciów 1589 r. (Źr. Dziej. XIX; Roczn. Her. II; Wyr. Lub. 36 f. 68). Stanisława córka Katarzyna, żona Jana Żochowskiego, dziedzica części Załucza na Podolu 1612 r. (Teka W. Rulikow.).

Stanisław, współdziedzic Zabrozdów pod Miastkowem, w czerskim, 1564 r., miał syna Wojciecha, który kupił 1608 r. Kąty od Cieciszowskiego. Z córek Wojciecha: Zofja, żona Stanisława Dybowskiego, kwitowała 1610 r. ojca z posagu; Anna była za Stanisławem Bońkiem 1618 r.; Justyna v. Maryna, żona Wojciecha Rzyśka 1623 r., zrzekła się dóbr na rzecz ojca i zeznała zapis dożywocia z mężem 1627 r.; Krystyna, żona Krzysztofa Rzyśka, kwitowała ojca z posagu 1627 r.; Zuzanna, 1-o v. Sebastjanowa Bońkowa, 2 o v. Stefanowa Petrykowska, sprzedała 1631 r., w imieniu synów z pierwszego męża, część Uleńca, a z drugim nabyła 1648 r. sołtystwo Włyczna (Uliczna w drohobyckim).

Marcjan, syn Wojciecha, zapisał 1634 r. sumę na Kątach żonie, Krystynie Sienickiej.

Remigjan, drugi syn Wojciecha, dziedzic Kątów 1643 r., zeznał zapis na rzecz żony, Anny Żebrowskiej, 1640 r. i zabezpieczył posagi córkom: Konstancji, Marjannie i Annie 1646 r. Z nich Konstancja, żona Stanisława Rudzkiego, zrzekła się 1652 r. dóbr na rzecz opiekuna, Remigjana Dybowskiego; Anna, zeznała zapis dożywocia z mężem, Mikołajem Bełcząckim (Perp. Czers. 3 f. 104 i 306; 6 f. 612; 7 f. 458 i 459; 8 f. 503; 9 f. 142; 10 f. 420; 11 f. 521—522; 13 f. 417; DW. 49 f. 1511; 50 f. 1104; AGZ. X. 4259).

Wojciech, syn Remigjana, dziedzic Kątów, elektor króla Michała z ziemi czerskiej, żonaty 1-o v. z Zofją Romanówną 1670 r., a 2-o v. z Zuzanną Wolęcką 1678 r., miał z drugiej żony syna Daniela, który zastawił 1714 r. Kąty Boguszewskiemu. Anna, córka Daniela, zeznała zapis dożywocia 1752 r. z mężem Janem Łąckim (w skutek kilku mylnie odczytanych zapisek umieszczony pod Lackiemi), kwitowała z nim Okęckich 1761 r., wyszła drugi raz 1780 r. za Brzumińskiego (DW. 54 f. 2454; Perp. Czers. 13 f. 319 i 567; 18 f. 232; 29 f. 445; 31 f. 292; Deb. Czers. 3 f. 85).

Stanisław z Wołynic podpisał, z ziemią liwską, elekcję Władysława IV-go. Helena z Ratyńskich, wdowa po Stanisławie 1657 r. (M. 199 f. 82). Jerzy, poborca radomski 1652 r. Anna, zmarła 1637 r., żona Jakóba z Łęgu Tańskiego, zmarłego 1640 r. Oboje pochowani w Dzierzgowie w przasnyskim, a na nagrobku herby Nałęcz (Tańskich) i Kościesza (Sł. Geogr.).

Jan złożył przysięgę na urząd celnika 1670 r. (DW. 54 f. 2495). Małgorzata, córka Walentego, 1-o v. Maciejowa Wojtkowska, 2-o v. Leonowa Wodyńcowa, wdowa, sumę odziedziczoną po siostrze, Jakóbowej Żebrowskiej, a zapisaną tejże przez Katarzynę z Łączyńskich Paderewską, przekazała 1679 r. Kuczyńskiemu (A. Droh.). Kazimierz, z ziemią ciechanowską, Wojciech, z województwem bracławskim, Franciszek, z brzeskim kujawskim, podpisali elekcję Augusta II-go. Florjan odznaczył się pod Wiedniem 1683 r., skąd wróciwszy ożenił się w poznańskim, z Katarzyną Kamieniewską, umarł 1725 r., pochowany przez syna w kościele Jezuitów w Poznaniu.

Z dzieci jego: Teresa i Anna, zmarły młodo; Józef Marcin zastrzelił się przypadkiem; Andrzej został Jezuitą, żył jeszcze 1758 r. i Władysław Wojciech, komisarz skarbowy z Wielkopolski 1734 r., surrogator grodzki poznański, umarł bezżenny 1736 r.

Krzysztof, pułkownik J. Kr. Mości, otrzymał 1683 r. list przypowiedni na chorągiew z 500 kozaków zaporoskich, 1681 r. z żoną, Heleną z Trypolskich, procesowani przez Jabłońskich o gwałty; żyli oboje 1688 r. (Kij. VII f. 899; Arch. I. Z. Ros. III. 2; AGZ. X. 5839). N., starosta kodziacki, w bracławskim, umarł 1722 roku.

Antoni, z łęczyckiego, podpisał obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Stefana, z Marjanny Stebnickiej, córki: Apolonja, ur. 1707 r. (metr. w Dobromilu), żona Jana Bronikowskiego, skarbnika łomżyńskiego i Teresa Antoniowa Krupińska, opiekująca się 1756 r. dziećmi po zmarłej siostrze.

Jan Franciszek, syn Hieronima, pisarz skarbu koronnego, łowczy rożański 1663 r., i sekretarz królewski 1668 r., podstoli latyczowski 1680 r., podpisał elekcję króla Michała z zemiami—rożańską i wyszogrodzką, a króla Jana III-go—z wyszogrodzką i warszawską, ożenił się 10-go Lutego 1670 r. z Zofjanną Lasocką, podkomorzanką zakroczymską, wraz z którą zeznał 1676 r. cesję na rzecz Olszewskich i odstąpił pewnego dożywocia Janowi Zygmuntowi Strzałkowskiemu 1680 r., wyznaczony z sejmu 1683 r. do granic od księstwa Pruskiego, nie żył już 1690 r., w którym wdowa po nim z synem Janem sprzedała dom na ulicy Senatorskiej w Warszawie królowej Marji Ludwice.

Oprócz Józefa, pozostawił Jan Franciszek jeszcze synów: Franciszka, Michała i Ludwika, i córki: Helenę, zakonnicę i Ewę, 1-o v. żonę Piotra Łuszczewskiego, stolnika zakroczymskiego, zmarłego 1707 r., następnie 2-o v. Franciszka Kąckiego, pułkownika królewskiego 1714 r. Synowie dopełnili 1726 r. działu dóbr Kiernozia, Sokołów i Wola Stempowska (Sig. 10 f. 97, Zap. Lub. 63 f. 769; AGZ. X. 4906; Vol. Leg. V f. 325; DW. 54 f. 399 i 1844; 55 f. 438, 1054, 1189, 1214; 57 f. 807; 66 f. 395).

Franciszek, podstoli latyczowski, subdelegat grodzki warszawski 1694 r. miecznik halicki 1702 r., miecznik gostyński 1710 r., skarbnik warszawski 1714 roku, wojski warszawski 1731 r., zapisał 1706 r. dożywocie żonie, Eleonorze Mo-

kronoskiej, 2-o v. Kazimierzowej Sobolewskiej, sprzedał 1726 r. Kobyłkę, Turowo i Kobylak, w warszawskim, ks. Marcinowi Załuskiemu, umarł 1732 r. (DW. 58 f. 1387; 61 f. 822 i 1273; 62 f. 29; 66 f. 249; 68 f. 408; Perp. Czers. 17 f. 104).

Michał, łowczy podolski, po śmierci żony, Barbary Zawadzkiej, został Franciszkaninem (Reformatą) w Węgrowie, pokwitowany przez szwagra Zawadzkiego 1723 r. (Perp. Czers. 19 f. 278).

Ludwik v. Ludwik Kazimierz, podstolic latyczowski, wstąpił 1707 r. do służby cara Piotra, którego był sekretarzem, następnie szambelanem, posłem do Anglji, rezydentem w Gdańsku, Warszawie, Berlinie, Kassel, w końcu ambasadorem w Wiedniu, gdzie podpisał 1721 r. pokój wieczysty między Rossją i Austrją. Został w końcu tajnym radcą i otrzymał order Aleksandra Newskiego, umarł w Wiedniu 28-go Listopada 1751 r. Spadek po nim przyznała imperatorowa Elżbieta 1753 r. synowcom jego rodzonym. Spory wśród spadkobierców trwały jednak dłużej i sejm 1768 r. uznaje rozporządzenie Elżbiety, ale zachowuje w mocy późniejsze dobrowolne układy rodziny (V. L. VII f. 379).

Józef, podstolic latyczowski, subdelegat czerski 1693 r., towarzysz pancerny 1698 r., miał zostać 1698 r. cześnikiem lityńskim (?) i tegoż roku podczaszym gostyńskim (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 38 i 68; urzędów lityńskich nie było, a podczaszostwo gostyńskie nie wakowało), tytułowany potem cześnikiem latyczowskim, został rzeczywiście 1732 r. skarbnikiem gostyńskim, ożeniony z Heleną Niemojewską, pozostawił córkę Antoninę, Benedyktynkę w Toruniu i kilku synów, z których znamy Franciszka, Antoniego i Konstantego (M. 217 f. 112; DW. 58 f. 1008).

Franciszka, skarbnikiewicza gostyńskiego, syn Kajetan (podobno z Aleksandry Gadomskiej urodzony), kwitował 1785 r. Mikorskiego (DW. 101 f. 146). Drugim synem jego miał być Florjan, oficer wojsk polskich, poległy 1794 r. pod Brześciem.

Antoni, dziedzic Rybna, skarbnik sochaczewski 1748 r. i tegoż roku podstoli, zrezygnował z tej godności i został 1749 r. łowczym gostyńskim, poseł i elektor Stanisława Augusta z rawskiego, podsędek gostyński 1765 r., chorąży gombiński 1774 r., chorąży gostyński 1778 r., zrezygnował z chorąstwa 1780 r., wyznaczony był z sejmu 1775 r. do różnych komisji, ożeniony z Konstancją Stempkowską, pozostawił synów: Józefa, Macieja, Stanisława, Djonizego i Augustyna, komornika ziemskiego gostyńskiego 1780 — 1783 r.

Maciej, dziedzic Kiernozi 1784 r., regent kwarty i hiberny skarbu koronnego, żupnik sochaczewski 1768 r., łowczy gostyński 1778 r., starosta gostyński 1779 — 1794 r., otrzymał 1766 r. konsens na wykup Niwki, w łęczyckim (MP.), wwiązany 1768 r. w Jazgarzewo, Jaszówkę i Wólkę, przyznał dług Adamowi Wodzińskiemu, wziął 1772 r. w zastaw klucz Rożniszewski od Giżyckiego, odstąpił sumy Szczawińskiemu, otrzymał z dóbr jezuickich 1774 r. Rutkę, w krzemienieckim, wyznaczony z sejmu 1775 r. do różnych komisji, wyjednał dla siebie komisje do rozgraniczenia Kiernozi i do sporu o Rutkę i Niwki, kawaler orderu Św. Stanisława 1785 r., otrzymał 1793 r. w emfiteuzę Strzelce, w rawskim, po śmierci Szymona Działowskiego. Wdowa po nim, Ewa z Zaborowskich, przyznaje 1796 r. szwagrom—Djonizemu i Stanisławowi, że dożywocie jej ustanie, gdyby wyszła po-

wtórnie za mąż (Perp. Czers. 34 f. 87 i 347; DW. 86 f. 727; 90 f. 112; 111 f. 1321; Kancl. 54 f. 104; MP.; V. L. VIII f 222, 236, 249, 269,334 i 374).

Z dzieci Macieja: Marja, ur. 1788 r., wyszła za Anastazego Walewskiego, zasłynęła ze stosunku z Napoleonem; Antonina, ur. 1793 r., zaślubiła 1-o v. Michała Lasockiego, 2-o v. Radwana, 3-o v. generała Rychłowskiego, dziedziczka Milanówka, zmarła 1864 roku; syn Teodor, ur. 1785 roku. Prawdopodobnie synem Macieja był też Ignacy, pułkownik lekkiej jazdy, dziedzic Kiernozi 1808 roku (Gaz. Warsz.).

Teodor, ur. 1785 r., dziedzic Czerniewa 1808 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie z herbem Nałęcz 1837 r., z żony, Zofji Mikorskiej, córki Jozafata, zmarłej 1869 r., pozostawił: Walerję, zaślubioną 1843 r. Aleksandrowi Skrzyńskiemu; Łucję za Augustem Karskim; Klementynę zmarłą panną i dwóch synów: 1) Zygmunta, dziedzica Sierakówka, zmarłego 1896 r., po którym, z Amelji Wesslównej, syn Henryk, ożeniony z Zofją Czarnowską, ma trzech synów: Zygmunta, Stefana i Jana, a córka Janina Rozalja, wyszła 1911 r. za Karola Stanisława Mirosławskiego. 2-gi Syn Teodora, Konstanty, zmarły 1879 r., z żony, Bronisławy Karskiej, zmarłej w Balicach 1889 r., pozostawił syna Stefan, ożenionego 1879 r. z Marją Strojnowską i córki: Wandę za Józefem Modlińskim, zmarłą 1892 roku i Zofję, 1897 r. za Gustawem Głuskim z Wierzbicy

Stanisław, jako łowczyc gostyński, podpisał razem z ojcem, elekcję Stanisława Augusta, chorąży gombiński 1780 r., podkomorzy gostyński i kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., członek różnych komisji na sejmie 1775 r., zawarł układ z Szczawińską 1789 r., kwitował ks. Czartoryskiego 1796 r., układał się o różne sumy z Wojciechem Lasockim 1798 roku, ożeniony miał być z Joanną Słubicką.

Djonizy, porucznik gwardji królewskiej 1781 roku, objął po ojcu Strzelce w emfiteuzę, poseł gostyński na sejm wielki 1788 r. (DW. 97 f. 273; 102 f. 836; Debit. Czers. 1 f. 287; V. L. IX), sędzia pokoju powiatu gostyńskiego 1806—1809 roku, z Teodory Podczaskiej, podczaszanki gostyńskiej, pozostawił synów: Paulina, oficera wojsk polskich 1824 r. i Adolfa. Ten ostatni, ur. 1796 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie z herbem Nałęcz, oficer wojsk polskich 1830 roku, kawaler orderu Virtuti Militari, zesłany do Orenburga 1832 — 1837 r., więziony 1863 — 1866 r., ożeniony z hr. Rozalją Ponińską, wdową po hr. Juljanie Dąmbskim, dziedzic Kościelca, umarł bezdzietny w Poznaniu 1870 r.

Do linji Macieja, zdaje się, należą: Aleksander, żonaty z Marją Dłuską z Gutanowa i Stanisław, ożeniony z Jadwigą Rulikowską.

Konstanty, syn Józefa, brat Antoniego, pułkownik wojsk koronnych, elektor Stanisława Augusta, z rawskiego, podstoli 1765 r., podczaszy gombiński 1774 roku, podczaszy gostyński 1778 r., ze stolnika gombińskiego stolnik gostyński 1780 r., zrezygnował z urzędu 1781 r., członek różnych komisji z sejmu 1775 r., wyjednał komisję dla swej sprawy z Boczkowskim, skarbnikiem gombińskim, o rozgraniczenie Koszajca, Sadówka i Ostrowców (V. L. VIII f. 374), nie żył już 1785 r., a z Marjanny Plichcianki, pozostawił: Marcjannę, 1-o v. żonę Stanisława Rembielińskiego 1775 r., późniejszego chorążego wiskiego, 2-o v. Marcina Ledóchowskiego, starosty bronowskiego 1790 r. (DW. 92 f. 997; 106 f. 272); Teresę Tomaszową Budziszewską; Wojciecha Ignacego, kanonika płockiego 1779 — 1790 roku i Piotra.

Piotr, sekretarz w komisji skarbu 1766 roku, pisarz grodzki gostyński 1777 — 1780 r., a podstarości 1780 — 1793 r., regent kwarty i hiberny skarbu koronnego 1779 r., stolnik gostyński 1781 r., komisarz cywilno wojskowy gostyński 1791 r., sędzia apelacyjny departamentu warszawskiego 1807 r., podpisał, z województwem rawskim, elekcję Stanisława Augusta, zaślubił 1783 r. Józefę Okęcką, cześnikównę warszawską, pokwitowany tegoż roku przez siostrę Rembielińską, odstąpił sumy Wieszczyckim 1785 r., ceduje z żoną sumę na Palczewie Kamockiemu 1792 r., zeznał zapis wzajemnego dożywocia z żoną 1795 r., przeprowadził z Okęckiemi dział dóbr Moszna, które skupił całe 1795 r., umarł 1807 r., pozostawiwszy córki: N. Pniewską i Eufemję, wydaną potem za Macieja Zabłockiego i synów: Władysława zmarłego bezżennie, Edwarda Rafała i Romana Kazimierza, wylegitymowanych ze szlachectwa z herbem Nałęcz w Królestwie 1837 roku (M. 298 f. 185; DW. 99 f. 1445; 101 f. 737; 107 f. 179 i 806; 108 f. 606; 110 f. 750; 111 f. 994 — 1006 i 1024; 112 f. 1021; Perp. Czers. 40 f. 430; Deb. Czers. 1 f. 289).

Roman Kazimierz miał dwie córki, z których jedna była za Eugenjuszem Rembielińskim.

Edward, z pierwszej żony, Smogorzowskiej, miał córki: N. Podczaską i Ignację za Franciszkiem Gostkowskim, z drugiej — Kamilli Biernackiej, córki: Ewelinę za baronem Czesławem Reiskim, dziedzicem Grabowa, zmarłą 1897 roku i Leontynę za Antonim Skarbkiem Kruszewskim, zmarłą 1911 r. i synów: Edwarda zmarłego bezżennie i Gustawa, którego córka Kamilla, poślubiła oficera wojsk włoskich Granato Granati.

Andrzej 1778 r., Maciej 1778 — 1782 r., Adam 1783 — 1793 r., komornicy graniczni płoccy. Stanisław, burgrabia ciechanowski 1786 — 1793 r. N., komornik ziemski zawkrzyński, wyznaczony z sejmu 1775 r. do komisji, mającej rozeznać sprawę Łączyńskich z sukcesorami Pantaleona Mostowskiego (V. L. VIII f. 334). Wincenty, urodzony z Zofji Szymanowskiej w końcu XVIII-go wieku. Onufry, administrator spadku po Józefie Kornaszewskim 1791 — 1792 r. (DW. 107 f. 1402; 108 f. 42).

Benedykt Józef, ur. 1778 r., wstąpił do wojska 1794 r., pułkownikiem 3-go pułku jazdy został 1807 r., generałem 1813 r., kawaler orderów: Legji Honorowej, Virtuti Militari i Ob. Syc., prowadził 1815 roku resztę Polaków z Paryża do Polski, rozchorował się w drodze i cały rok leżał w Wrocławiu, umarł 1820 roku i pochowany w Salzbrunn (Gaz. Warsz.). N., adwokat w Warszawie 1807 r. N., poborca komory w Ostrzeszowie 1807 r.

Joanna, zamężna Raczyńska, ur. 1794 r., zmarła 1870 r. Kazimiera, ur. 1846 r., zmarła 1866 r. Eugenja zamężna Rottengruber, urodz. 1857 r., zmarła 1883 roku.

Byli Łączyńscy nie szlachta, jak Jan, mieszczanin krakowski 1507 roku (Wierzb. IV. 172). Był Łączyn na Rusi, w kołomyjskim, z którego piszący się Maksymek okazał 1469 r. przy lustracji dóbr przywilej na Kossowo, w halickim. Na wykupienie tego Kossowa od Małgorzaty Łączyńskiej, żony Sienka Balickiego, a swej ciotki rodzonej, otrzymał 1523 i 1527 r. konsens Szumlański (Wierzb. IV. 4170 i 5193).

Michał Łączyński był 1576 roku kanonikiem lwowskim, plebanem buskim i łopatyńskim. Skąd pochodził Mikołaj, pisarz skarbowy, czy z osiadłych w Krakowie Łączyńskich, czy też z ruskiego Łączyna, za czemby przemawiały jego posiadłości na Rusi, dotąd nie wiadomo. Pieczęć jego z r. 1571 przedstawia krzyż, pod którego dolnym ramieniem rozszczepionym i w obu końcach rozszczepionych zakrzywionym, jakby księżyc rogami na dół, obejmujący kulę (Wittyg Nieznana szlachta f. 185). Jest to widocznie osobisty jego znak, używany przed nobilitacją, choć Piekosiński (Roczn. Heral. II), już na jego pieczęciach z 1571 — 1573 r. widział herb Nałęcz.

Mikołaj Łączyński, pisarz skarbu koronnego 1571 r., poborca wołyński, podolski i kijowski, wybrany na trzy lata razem z Niewiarowskim 1581 r., dziedzic części Sozan, wójtostwa w Starym Samborze i Jaśniszcz, w lwowskim, 1585 r., umarł 1588 r., pozostawiwszy z żony, Zofji ze Skrutowa (?), syna Andrzeja, dziedzica Jasniszcz 1589 r. Król polecił w Lipcu 1588 r. rajcom z Rohatyna zatrzymać ze spadku po Mikołaju 270 florenów należne skarbowi za czopowe. W 1574 r. został Mikołaj przyjęty do rodu Nałęczów przez Wojciecha Sędziwoja Czarnkowskiego, którą to adoptację król potwierdził 1580 roku (M. 121 f. 48, 123 f. 91 i 475; Wyr. Lub. 25 f. 986; 34 f. 1116; 38 f. 775 i 828; 50 f. 152; 52 f. 543; Zap. Lub. 6 f. 301; Op. Łuc. 2049 f. 7; Paw.; AGZ. X. 1666, 1747, 1849, 2016, 2093, 2405).

Herb Nałęcz.

Andrzej, 1605 — 1607 r. skupił części młyna w Rokitnej od Jaśnickiego i Kozłowskiego (Zap. Gr. Lwow.), zaślubił Katarzynę Narajowską, która już 2-o v. Polanowska, kwitowała 1625 r., w imieniu swoim i małoletniego syna Józefa, Jazłowieckich z 1,000 florenów nabytych przez jej męża pierwszego od Jacimierskich (Gr. Lwow.).

Józef, małoletni 1625 r., już 1631 r. stawił się na popis ziemi lwowskiej z pocztem swoim i Jana Polanowskiego, dziedzic Kutkorza i Beńkowej Wiszni, pułkownik piechoty cudzoziemskiego autoramentu, dzielny obrońca Kudaku, otrzymał 1658 r. list przypowiedni na powiększenie pułku o 200 dragonów, a 1661 r. od sejmu nakaz spłaty pożyczonych 3,000 floren na wojsko (V. L. IV f. 224), 1665 r. mianowany generałem majorem piechoty i miecznikiem lwowskim, tegoż roku dostaje starostwo buskie, a zrzeka się miecznikostwa, 1671 roku otrzymał konsens na cesję synowi Andrzejowi paru wsi ze starostwa buskiego, podpisał, z województwami—bełskim i ruskim, elekcję Jana III-go, 1677 r. z żoną Elżbietą, widocznie już trzecią, sprzedał grunta pewne Albertowi Hofrychterowi. Pierwszą żoną Józefa była, według Niesieckiego, Laskownicka, córka Abrahama. Druga Zofja Boglewska, wdowa po Janie Baranowskim i Stanisławie Przyłuskim, spisała testament 1671 r., a o spadek po niej układał się mąż 1674 roku z Wąsowiczami, Rojowskiemi i Przyłuskiemi (Gr. Radom.; M. D. Wąs.). Z pierwszej był syn Andrzej, dzielny żołnierz, jak i ojciec, odznaczył się pod Wiedniem 1683 r., podkomorzy nowogrodzki 1685 r., dziedzic Beńkowej Wiszni i Kutkorza, ożeniony z Teresą Fredrówną, córką Andrzeja Maksymiljana, wojewody podolskiego, procesowany przez Kurczów o dzierżawę Kutkorza 1693 r. (AGZ. XX.; Grodz.

Lwows. 1625 i 1693 r.; AGZ. X. 4691; Sig. 12 f. 113; M. 203 f. 516; Zap. Lub. 50 f. 396; 56 f. 119; 61 f. 1217; DW. 55 f. 524).

Z dzieci Andrzeja, podkomorzego: Katarzyna, ur. 1682 r. w Beńkowej Wiszni (metr. w Rudkach), poślubiła Michała Chłopickiego, skarbnika żydaczowskiego; Ludwika Apolonja, ur. 1688 r. (metr. tamże), żona 1-o v. Antoniego Makowieckiego, starosty byszowskiego, 2-o v. Jana Cetnera, starosty tymbarskiego, zmarła bezdzietnie 1725 r., Józef, Tomasz, Michał, zmarli młodo, pozostał Jerzy.

Jerzy v. Jerzy Antoni na Kutkorzu, podkomorzyc nowogrodzki, szafarz poborów lwowskich 1711 — 1716 r., podwojewodzi lwowski, ze skarbnika przemyskiego, chorąży żydaczowski 1724 r., przy tem pisarz grodzki lwowski, następnie podstarości i sędzia grodzki, został chorążym 1737 r., podkomorzym 1738 r., kasztelanem lwowskim 1746 r., dochodził 1725 r. spadku po siostrze Ludwice, fundował miasto w Kutkorzu, nazwawszy je Marjanowem 1727 r., do założonej tamże parafji sprowadził OO. Kapucynów, podpisał, z województwem ruskim, elekcję Leszczyńskiego, kilkakrotny poseł na sejmy i deputat na Trybunał skarbowy, marszałek konfederacji Tarnogrodzkiej województwa ruskiego, komisarz do rozgraniczenia Rohatyna 1753 r., umarł 1754 roku. Kasztelan cztery razy wchodził w związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była Anna Ossolińska, cześnikówna żydaczowska; drugą—Marjanna Zielonczanka, cześnikówna kijowska, zmarła bezdzietnie; trzecią Katarzyna Fredrówna, która się z nim rozwiodła i wyszła 1729 r. za Stanisława Rupniewskiego; czwartą—1727 r. Teresa z Granowa Karśnicka, 1-o voto Janowa Gałecka, pułkownikowa wojsk koronnych, dziedziczka Milatyna, żyjąca jeszcze 1788 r.

Z pierwszej żony córki: Franciszka Katarzyna, urodz. 1715 r. w Beńkowej Wiszni (metr. w Rudkach), zmarła dzieckiem i Teresa, małoletnia 1721 r., biorąca spadek po Ossolińskich, wyszła 1729 r. za Bazylego Ustrzyckiego, stolnika żydaczowskiego, w końcu kasztelana przemyskiego, zmarła bezdzietnie; z czwartej żony syn Józef Ambroży, ur. 1728 r. w Beńkowej Wiszni, zmarł dzieckiem. Tak więc po kasztelanie potomstwa nie zostało, a ze spadku po nim Pacław wzięli potomkowie siostry Chłopickiej 1767 r. Kutkorz zaś przeszedł czy zapisem, czy kupnem do innej linji Łączyńskich, której z poprzedniemi połączyć nie można było (AGZ. X. 6628, 6629, 6743, 7050, 7052, 7183; Czerniech. f. 875; Brack. XV f. 1817; Kij. XI f. 1060; Gr. Lwows. 1727; Akta Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.; M. Zawadz.).

Antoni na Łączynie, syn podobno Wojciecha i Justyny Roszkowskiej, jako cześnik bracławski, chorąży pancerny znaku ks. Czartoryskiego łowcz. koronnego, podpisał 1754 r. protest przeciw rozwiązaniu ordynacji ostrogskiej, miał być poprzednio skarbnikiem radomskim, dziedzic Kutkorza, z żony, Rozalji z Baybuzów, córki Szczęsnego i Teresy Bohdanowiczówny, pozostawił Jerzego, Józefa, Jana, Justynę za Michałem Hordyńskim, łowczym żydaczowskim, zmarłą 1807 r. i Katarzynę za Mikołajem Paparą. Dzieci te za zgodą matki podzieliły się dobrami ojczystemi i wydzieliły część matce, która zapisała 20,000 flor. OO. Kapucynom w Kutkorzu (Grodz. Busk. 69 f. 439; Tab. Galic. Instr. 29 f. 313; Tryb. Gal. Civ. 5664; M. D. Wąs.).

1. Jerzy, najstarszy syn Antoniego, dziedzic Kropiwnej i Antonówki, dla odgraniczenia których od Nosowiec, jak również dla rozeznania dziedzictwa Se-

menek, w bracławskim, między nim a Bogdanem Ostrowskim, wyjednał od sejmu 1775 r. wyznaczenie komisji, ożeniony z Barbarą, córką Antoniego Karszy, podczaszego bracławskiego, której procesem z rodzeństwem zajął się sejm 1775 r. (V. L. VIII f. 291 i 327), umarł 1780 r. w Kropiwnej, pozostawiwszy: Stanisława, ur. 1768 r., Antoniego, ur. 1770 r., Ludwika, ur. 1773 r., dziedzica Kropiwnej i Michała, ur. 1775 r., dzierżawcę Sorokotiażyniec, wylegitymowanych 1782 roku w sądzie ziemskim lwowskim, i Petronellę, urodz. 1771 roku (metryki w Kutkorzu).

Stanisław, dziedzic Ostrowa i Rusiłowa, z Elżbiety Wierzbickiej, miał syna Józefa Napoleona, wylegitymowanego w Wydziale Stanów galicyjskich 1836 r. którego, z Domicelli Paparównej, synowie: Stanisław i Izydor Wincenty, ożeniony z Otylją Zabielską. Tego ostatniego synowie: Gustaw Marjan i Zygmunt Stanisław wywiedli się ze szlachectwa razem ze stryjem Stanisławem w Wydziale Krajowym galicyjskim 1883 r.

Antoni, dzierżawca Suszna i Stojanowa, zmarł 1823 roku, pozostawiwszy, z Józefy Pągowskiej: Różę Sydonję, ur. 1806 r. (metr. w Kutkorzu) za hr. Józefem Łączyńskim; Antoninę, ur. 1813 r. (metr. w Tartakowie); Napoleona Romana; Kazimierza Antoniego i Jacka *Kajetana Hipolita* Augustyna, ur. 1820 r. (metr. w Radziechowie), ożenionego z Celestyną Winnicką, którego syn Stefan Kazimierz Józef, wylegitymowany ze szlachectwa 1862 r., w Wydziale krajowym galicyjskim (M. D. Wąs.).

2. Jan, tytułowany skarbnikiem buskim, zapisał 1781 r. dożywocie żonie, Tekli Czernieckiej, córce Jana i Tekli z Szydłowskich i kwitował jej matkę z posagu, umarł 1783 roku bezdzietny w Truszowicach (Akta Lwow. For. Nob.; M. Dun. Wąs.).

3. Józef, średni z braci, porucznik 1778 r. (MP.), generał adjutant królewski 1780 r., komisarz cywilno wojskowy wiski 1791 r., dziedzic Kutkorza i Glinna, kupił 1789 r. Szczuczyn z 13-ma wsiami, w łomżyńskim, od Jana Potockiego za 690,000 florenów, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, członek Stanów galicyjskich, otrzymał 1783 r. od cesarza Józefa II-go tytuł hrabiowski, umarł 1800 r. w Kutkorzu, pozostawiając z żony, Róży Kobylnickiej, 1-o v. Ignacowej Wiszniewskiej, 3-o v. Janowej Winnickiej 1807 r., jedynego syna Augustyna (M. 301 f. 197; DW. 100 f. 78; 105 f. 77 i 1236; 107 f. 942; 112 f. 292).

Hr. Augustyn, ur. 1776 r. w Kutkorzu, dziedzic Kutkorza, Glinna, Suszna, członek Stanów galicyjskich 1817 r., ożenił się 1804 r, z hr. Henrjettą Zabielską, 2-o v. Olszewską, umarł w Dreznie 1822 r. Syn ich, hr. Józef Henryk Aleksander, ur. 1804 r. w Kutkorzu, zmarły 1891 r., z Róży Łączyńskiej, zaślubionej 1836 roku, zmarłej 1882 r., pozostawił: hr. Henryka, ur. 1840 r., dziedzica Kutkorza, Bałuczyna, Bezbród, kawalera maltańskiego, tajnego szambelana papieskiego, ożenionego z hr. Weroniką Łosiówną, z którą się rozwiódł 1890 r. i umarł w Peszcie 1903 r. Z tej żony pozostały córki: hr. Henryka, poślubiona 1886 r. hr. Michałowi Platerowi Zybergowi, rozwiedziona 1896 r. i hr. Stefanja, Kanoniczka sabaudzka, poślubiona 1896 r. Adamowi Czerniakowskiemu (M. D. Wąs.).

Kazimierz z żoną, Anną Niedźwiecką, trzymają 1770 r. starostwo bahowickie na Podolu (Sł. Geogr. XV f. 67).

Mikołaj Piotr i Józef Erazm z synem Mieczysławem, synowie Antoniego, wnukowie Eljasza, prawnukowie Pawła, 1848 r.; Otto, Tytus i Romuald z synem Mikołajem, synowie Mikołaja Piotra, 1889 i 1898 r.; Symforjan Zenon, syn Józefa Erazma, 1896 r.; Jan, syn Symforjana, 1900 r., wywiedli się ze szlachectwa w gubernji wołyńskiej (Spis.).

ŁĄCZYŃSCY h. SZELIGA. Mikołaj z Łączyna i Wojciech z Żychlina, jako wujowie zaświadczyli 1503 r. w Inowrocławiu szlachectwo Kaspra Hermana (Wierzb. III. 788).

ŁĄCZYŃSCY h. WŁASNEGO. Herb ich opisany przez Niesieckiego, przedstawia Dołęgę odmienną o tyle, że strzała w podkowie jest obrócona żeleźcem na dół. Zamieszkiwali poznańskie i Warmję.

Jan, burgrabia reszelski 1683 r., otrzymał karczmę w Runowie na Warmji (Kętrz.). Wojciech zmarły koło 1720 r., pochowany razem z córką Katarzyną w Bninie. Syn jego Jan, czy też Antoni, żył za czasów Niesieckiego. Józef, wierzyciel Mycielskiego, starosty konińskiego 1766 r. (Zap. Gr. Poznań. 1 f. 10). Anna Dorota von Pich, zamężna Łączyńska, wierzycielka Szkaradowa, w sztumskim, koło 1780 roku (Bär.).

ŁĄKA h. NAŁĘCZ. Pisali się pierwotnie z Czechosławic, w orłowskim, z których Dobrogost był studentem Uniwersytetu krakowskiego 1400 r. Wincenty Łąka z Czechosławic otrzymał 1421 r. od Jagiełły pozwolenie na założenie wsi Zubrzy, w lwowskim, na której ma zapisane 100 grzywien 1441 r., był też dziedzicem części Uniatycz i Łubiany, w lwowskim, zabity został 1445 r. przez Dymitra z Uniatycz. Brat jego, Jan Wilga Piotrowski, wójt z Grodka i Czuniowa, był opiekunem pozostałych po nim dzieci i dóbr, i 1445 r. procesował Klusa o różne gwałty, a 1447 r. ugodził się w sprawie o zabójstwo Wincentego z Dymitrem Uniatyckim. W 1464 r. opiekunem tych dzieci jest Błażej ze Srok.

W 1466 r. bracia rodzeni stryjeczni (? germani patrueles, może to ma znaczyć rodzeni z ojca jednego, a innej matki). Jakób i Wawrzyniec zwani Łąki, przeprowadzają dział dóbr Zubrza z wójtostwem, Uniatycze i Krassow. Na wykupienie od tych braci dóbr Zubrza, inaczej Łubiana i Uniatycze, otrzymał 1467 roku konsens Gunter z Sieniawy. Jakób syn Łanki z Uniatycz, Jakób Łanka, wspominany w aktach lwowskich 1449 i 1476 roku.

Bracia—Jan i Stefan Łąki lub Łączki, dziedzice Śliwic i Juszkowic, w lwowskim, 1445 r. Stefan Łąka pisał się także z Uniatycz, Andrjanowa i Tessarowa 1443 — 1449 r., z żony, Anny z Tessarowa, miał córkę Elżbietę, żonę Jana z Lachowiec Górskiego 1470 r. i syna Juchnę, piszącego się Tessarowskim. Jan Łąka wziął 1478 r. w zastaw część Srok od Jana i Magdaleny Kocierzyńskich. W latach 1490 — 1496 jest sędzią grodzkim szczyrzyckim. Syn jego, zapewne Jan Łąka ze Srok, inaczej z Jastrząbek, oddał 1501 r. całą część swą w Srokach, jaka mu w działach z braćmi przypadnie, w zastaw za 100 floren. bratu rodzonemu Stanisławowi Łące ze Srok czyli Jastrząbek. Trzecim ich bratem był Mikołaj Łąka ze Srok 1495 r., którego żona Elżbieta, kwitowała 1504 r. Adama Bore-

ckiego z 25 grzywien. W sprawie Stanisława i Jana Łąków z Kucharskim wyznaczył król komisję 1556 r. (AGZ. IX — XVII).

Jan Łąka z Czechosławic, pisarz królewski, wyprawił się z Krakowa na Wołochy 1461 r., otrzymał 1473 r. ekspektatywę na kanonję sandomierską, jeździł 1479 r. jako podskarbi z Zofją Jagielonką do Frankfurtu (Dług.), kanonik poznański 1485 r., krakowski i włocławski 1486 r., i scholastyk łęczycki 1494 r. Równocześnie z nim jest Jan Łąka z Czechosławic, zwany młodszym, kanonikiem włocławskim 1494 — 1508 r. (Wierzb. I. 582, 592, 1091; Acta Capit.).

ŁĄKOCCY z Łąkocina, w powiecie inowrocławskim. Marcin z Łąkocina świadczył 1394 r. w Łęczycy Sieciechowi z Gaci (Łęcz. I. 3309). Piotr, syn Jana z Łąkocina, student Uniwersytetu krakowskiego 1468 r., pisarz publiczny 1474 r. świadczył w Inowrocławiu. Przybysław 1476 r., Stanisław 1483 r., synowie Jakóba, studenci Uniwersytetu krakowskiego. Mikołaj Łąkocki, pisarz starosty nieszawskiego Stanisława z Kościelca 1489 r. Ten sam pewno Mikołaj, syn Stanisława z Łąkocina, ksiądz, uwolniony od kary za nadużycie pieczęci biskupa poznańskiego 1490 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1464). Gabrjel, podczaszy prymasa Uchańskiego koło 1570 r. (Kor.). Tomasz, proboszcz nurski 1586 r. (Wyr. Lub. 31 f. 7). Ten sam może Tomasz, rządzca w Rębkowie i Woli Puznowskiej pod Garwolinem 1564 roku, opłacając pobór przyłożył pieczęć z herbem Lewart (Wittyg).

Mikołaj i Wojciech sumę swą na młynach brzeskich, po śmierci Smolickiego zapisaną, cedują 1547 r. z młynami Sebastjanowi Poniatowskiemu (Wierzb. IV. 7961).

Marcin, Paweł, Piotr, Stefan, Andrzej, Mikołaj i Wojciech Rara, dziedzice Łąkocina, a Bartłomiej Łąkocina i Wilczkowic, Paweł części Zagajewic, Erazm i Sebastjan Bacziszewa, w inowrocławskim, 1583 r. Piotr Woli Płowieckiej, w konińskim 1579 r. (Paw.).

Wawrzyniec, Jan i Mikołaj, synowie Andrzeja, procesują się z Makowskiemi o sprzedaż części Łąkocina 1588 — 1590 r. Wojciech, syn Mikołaja, przyznał 1609 r. sumę siostrze Zofji, żonie Jana Polińskiego, który jej zapisał dożywocie 1609 r. (Gr. Przed. 36 f. 748; 38 f. 621; 56 f. 323 i 327).

Adam podpisał, z województwem inowrocławskim, elekcję Jana Kazimierza, a N., z brzeskim kujawskim, obiór Augusta II-go.

ŁĄKOMIERZ, podkoniuszy ks. Kazimierza kujawskiego 1241 roku (KWP.). Ten sam zapewne komes Łąkomierz spisuje testament 1271 r. Wspomina w nim, że odziedziczył całą wieś Łąkomiry (potem zwana Łąkomirowice dziś Lachmirowice), bo brat jego Jan, za zbrodnie, został pozbawiony dziedzictwa, zapisuje wieś Proczyno, wysłużoną od ks. Kazimierza kościołowi Kruszwickiemu, bratankowi swemu, synowi brata Jana, połowę wsi Łankomiry, żonie Dobrosławie, która go wykupiła z niewoli pogańskiej, wszystkie ruchomości i połowę Łąkomirów z prośbą, aby ją po najdłuższym życiu oddała temuż bratankowi, jeżeli z nią uczciwie wychodzić będzie, w przeciwnym razie niech ją zapisze jakiemu kościołowi (Dok.).

z ŁĄKOMIRU czy też z ŁĄKOMINA. Dzieczko zganiony przez Sędziwoja Mokronoskiego, dowiódł 1393 r. w Pyzdrach, że jest szlachcic prawdziwy (herbu) zwany *Golczów* (Leksz.).

ŁĄKORSCY h. TRĄBY z Łąkorza (dziś Łęgorz), w powiecie bieckim pod Jasłem. Mikołaj z Łąkorza 1398 r., a Andrzej v. Henryk 1412 r. herbu Trąby zawołania Brzezina, świadczyli w Krakowie przy wywodach szlachectwa. W tymże czasie siedział także na części Łąkorza Radwanita Jan, pochodzący z sąsiedniej Kunowy 1415 — 1417 r. (St. Pr. Pols. Pom. VII).

Paweł Łąkorski, dziedzic części sołtystwa w Warzycach, ożeniony z Dorotą Dąbrowską z Krajowic, zasiada często w latach 1527 — 1532 w sądzie leńskim w Kołaczycach. Wojciech, ławnik tegoż sądu 1535 — 1537 r., spłaca różnych wierzycieli i zabezpiecza Dorocie Pawłowej, 14 grzyw. na sołtystwie w Warzycach 1530 r., a żonie Urszuli, zapisuje 20 grzyw. na tymże sołtystwie 1532 r. (St. Pr. Pols. Pom. IX.).

Herb Trąby.

Jerzy i Mikosz Łankorscy są dziedzicami Łuczyc i Truszowic, w przemyskim, w latach 1433 — 1470, piszą się zwykle Łankorskiemi z Łuczyc, a czasem Łuczyckiemi lub Truszowskiemi. Jerzy zastawiał część Łuczyc 1438 r. Henrykowi z Orzka, 1439 r. Guncerzowi, 1465 r. Matflejowi z Siedlisk, zabezpieczył dług Grochowskiemu na Dmoszczycach 1446 r., sprzedał część Truszowic za 80 grzyw. Matflejowi z Siedlisk 1471 r., sprawę jego i jego syna Juchna odraczał w sądzie przemyskim Mikosz 1463 r., umarł 1472 r.

O synie Jerzego Juchnie, więcej akta nie wspominają; oprócz niego byli synowie: Jan i Piotr i córka Helena, żona Matfleja z Siedlisk, kwitująca brata Jana ze schedy 1472 roku, której mąż oprawił 50 grzywien posagu i wiana tegoż roku.

Piotr nazwany raz stryjecznym bratem Jana, ale zdaje się mylnie, sprzedał mu całą część swoją Łuczyc 1472 i 1473 r., ożeniony z Petronellą Pełczanką z Czeszek, spłacił 1472 r. po jej bezdzietnej śmierci 30 grzyw. posagu bratu jej Janowi i tegoż roku zastawił część Truszowic za 150 grzywien Kleofasowi z Młodowic. Jego może synem był Bartłomiej Łankorski z Łuczyc 1496 r., ożeniony z Małgorzatą z Orzka Dunikowską, łowczanką przemyską 1501 roku.

Jan, syn Jerzego, sędzia grodzki przemyski 1470 — 1484 r. i znów chwilowo 1489 r., kupił 1472 r. część Łuczyc od brata Piotra, oprawił 200 grzyw. posagu i wiana drugiej żonie Annie, córce Jana Witkowskiego, wójta z Ropczyc 1472 r., sprzedał część swą Truszowic Kleofasowi z Młodowic, za 150 grzyw. i 50 klaczy stadnych, a kupił część Łuczyc od Jana Matfleja z Siedlisk 1475 r. Córce z pierwszej nie znanej żony, Jadwidze, żonie Mikołaja Brześciańskiego, dał 10 grzyw. z ojcowizny i 50 grzyw. z macierzyzny 1480 r. Z drugiej żony pozostawił Jan syna Stanisława, z trzeciej—Małgorzaty, syna Adama. Stanisław wydzierżawił 1492 r. część Łuczyc Broniszowi, umarł bezdzietny, a wdowa po nim Dorota,

wyszła 2-o voto już 1503 roku za niejakiego Bieniasza, który objąwszy Łuczyce nazywał się stale Łuczyckim. Dorotę i Adama Łąkorskiego z Łuczyc zasądził 1505 roku Andrzej Witkowski w sprawie o spadek po Stanisławie (AGZ. XI — XIX).

Florjan Łękorski 1622 — 1624 r. stawiał się na popis ziemian sanockich (AGZ. XX). Stanisław Langórski, z Anny Nahujowskiej, miał synów: N., urodz. 1703 r. i Józefa, ur. 1704 r. (metr. w Janowie Trembowelskim). Jan Langorski zaślubił 1810 r. Juljannę Boratyńską, rozwiedli się 1821 r. (A. Tryb. Lwow.).

ŁĄKORSCY z Łąkorza, w ziemi chełmińskiej. Hanusz z Łąkorza 1414 r. poniósł szkody w wojnach na 1,000 grzyw., rządził się prawem magdeburskim koło 1430 r. (Kętrz.). N. Łąkorski, współdziedzic wsi Zembrze, w chełmińskim, 1570 r. (Żr. Dziej. XXIII).

ŁĄKOSCY h. ROLA z Łąkoszyna, w powiecie łęczyckim. W ostatniej ćwierci XIV-go wieku występują dwaj bracia, dziedzice Łąkoszyna, Stefan zwany Szczepankiem i Jan, synowie lub wnukowie Stefana Roli, podłowczego łęczyckiego 1335—1355 r. Stefan po przewiedzionym procesie przyznał 1374 r. prawo patronatu kościoła w Łąkoszynie proboszczowi Trzemeszeńskiemu, z bratem Janem przyznał 1381 r. żydowi Sadbajowi z Konina 44 grz. długu z procentem jeden grosz od grzywny, czyli od 48 groszy tygodniowo, trzymał w zastawie Zbąszyń, Przyprostynię i Jabłonnę, na wykupienie których pożyczył był 200 grzwien, o które brat jego pozwany został, był w końcu kasztelanem łęczyckim, nie żył już w Listopadzie 1386 roku.

Jan, kasztelan łęczycki 1386 r., stronnik Grzymalitów, trzymał 1383 r. zamek Kaliski z ramienia Domarata, starosty wielkopolskiego, posiadał po bracie Zbąszyń, Przyprostynię i Jabłonnę, ale widocznie król wykupił od niego te dobra, bo je zastawił 1388 r. Baruchowskim, pozywany 1387 — 1392 r. o różne długi zmarłego brata Szczepanka, między innemi przez Piechnę, miecznikowę kujawską i Chebdę Słupeckiego o 200 grzyw. pożyczone na wykup Zbąszynia, broni się dowodząc, że był z bratem wieczyście podzielony, a nic po nim nie brał, bo wszystko na długi oddał, kupił 1390 r. część Łąkoszyna i wieś Piwki od Mikołaja Piwka i ojca jego Falisława, za 170 kóp gr., 1392 i 1399 roku oddał w zastaw Nowy Łąkoszyn, czyli Nową Wieś Stefanowi, komornikowi łęczyckiemu, i jego dzieciom, zapowiedział 1399 r. prawem bliższości sprzedaż Grądów koło Bedlna, dokonaną przez Mikołaja Kutę, świadczył przy wywodach szlachectwa w Sieradzu 1402 i 1424 roku, ma liczne sprawy w Łęczycy i Brześciu przez cały ciąg długiego życia.

Kasztelan ożeniony był z Małgorzatą, córką Klemensa Rożna z Rożnowa, która zrzekła się 1387 r. całej schedy swej w Rożnowie i na Węgrzech, na rzecz stryja Piotra Rożna, który jej za to ma dać 200 grzywien posagu gotówką i 200 grzywien w wyprawie. Układ ten nie doszedł do skutku i od 1396 r. Małgorzata procesuje się ciągle z wdową po stryju i jego dziećmi, a odzyskawszy dziedzictwo, sprzedała 1408 roku swoją połowę Rożnowa Mikołajowi z Kurowa, arcybiskupowi gnieźnieńskiemu.

W 1400 r. wspomniany jest Jan Poniecki, zięć kasztelana, Synowie: Jan i Piotr, zwani czasem Łęczyckiemi z Łąkoszyna. Piotr ręczył 1430 r. Farurejowi za Elżbietę z Garbowa, 1440 r. był z królem na Węgrzech. Jan świadczył 1436 roku w Opatowcu, razem z bratem dziedziczył na Łąkoszynie 1444 r. Mikołaj, dziedzic z Łąkoszyna, może także syn kasztelana, student Uniwersytetu krakowskiego 1423 r. N. z Łąkoszyna h. Rola, żona Ogończyka Janiszowskiego, babka kanonika poznańskiego 1507 roku (KW.; KMP.; Łęcz. I i II; Teka Paw. VII; J. Czarnk.; Łag.; St. Pr. Pols. Pom. VII i VIII; Helc. II).

Mikołaj, syn Mikołaja z Łąkoszyna, który był poprzednio w Czechach, student 1434 r., bakałarz sztuk i filozofji Uniwersytetu krakowskiego 1436 r. Maciej, syn Mikołaja, 1441 r. student tamże.

ŁĄTKIEWICZOWIE h. PRUS I-szy (TURZYNA). Niesiecki pisze o nich, że zamieszkiwali na Podgórzu, to jest w sandeckim i bieckim. Do tego domu należeć mogli Stanisław Łątka 1374 r., którego wdowa Janka ma sprawę w Krakowie 1385 r. i Mikołaj Łątka, który z żoną, Machną z Marszowic, sprzedał 1389 r. część Marszowic za 50 grzyw. (St. Pr. Pol. Pom. VIII).

Herb Prus I-szy (Turzyna).

Kasper Łątkiewicz, z Małgorzaty Kowalskiej, 2-o voto Władysławowej Cebrowskiej, miał synów: Stanisława i Jana, kwitujących 1622 r Swirskiego z Ostałowic (Gr. Lwows. 216 f. 1762 i 1763; M. D. Wąs.). Jan stawił się 1633 r. na popis ziemi lwowskiej (AGZ. XX). Joachim, podpoborca 1660 r., poborca 1661 r. komory celnej w Piwnicznej. Joachim Aleksander z żoną, Wiktorją Pudłowską, kwitował 1685 r. Karczewskiego. Wiktorja już wdowa z dziećmi: Janem, Stanisławem i Kunegundą, kwitowała 1693 r. Kochańskich z sumy na Kamborni (Gr. Sandec. 128 f. 1352 i 2189; 63 f. 1066 i 108 f. 1119; M. D. Wąs.). Stanisław Aleksander Prus Łątkiewicz podpisał, z województwem ruskim, elekcję Augusta II-go.

Franciszek, towarzysz kawalerji narodowej, kwitował 1790 r. Ilińskiego, rotmistrza kawalerji narodowej (DW. 106 f. 1308). Antoni, 1828 r. w tarnowskim.

Justyn, oficer wojsk polskich, Józef z synem Stanisławem Janem i Wincenty, komornik ziemski upicki, synowie Kazimierza, wnukowie Hilarego, prawnukowie Felicjana, dziedzica dóbr Połusz, w oszmiańskim, 1719 r., wywiedli się ze szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1819 r.

Herb Lubicz.

ŁĄŻYŃSCY h. LUBICZ z Łążyna, w powiecie lipieńskim. Pisano ich czasem mylnie Łomżyńskiemi. Marek, kapelan księcia Kazimierza kujawskiego i łęczyckiego, otrzymawszy od niego wieś Łążyn z uwolnieniem jej od stróży, oddał ją zaraz synom swoim Łazarzowi i innym, nie wymienionym 1248 r. Ciż bracia: Łazarz, Bartłomiej i Wincenty, otrzymali 1252 r. potwierdzenie wieczystego dziedzictwa Łążyna od ks. Kazimierza (Dok.).

Bartłomiej, syn Mikołaja z Łążyna i Tomasz, syn Bartłomieja, 1430 roku, Mikołaj, syn Bartłomieja, 1457 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego. Bartosz, sędzia ziemski inowrocławski 1475 — 1482 r.

Barbara Łążeńska odstąpiła 1530 roku części Mrokowa pod Tarczynem, w warszawskim, synowi swemu Stanisławowi (Wierzb. IV. 5643). Jakób Łążyński Zielonka i Marcin i Wojciech Nałęczowie, byli dziedzicami Łążyna i Osieczka 1564 r. (Paw.). Z tych Nałęczów niektórzy przybrali też nazwisko Łążyńskich i osiedli na Litwie (Kojał.).

Mikołaja i żonę jego Zofję i syna Andrzeja wymieniają wyroki Trybunału lubelskiego 1591 r. (Ks. 46 f. 304).

Paweł, poborca 1624 r., wojski dobrzyński i deputat na Trybunał radomski 1628 r., miał sprawę w Lublinie 1630 r. (V. L. III; Zap. Lub. 33 f. 689).

Andrzej, z ziemią dobrzyńską, podpisał elekcję Władysława IV-go, a Bartłomiej, z tąż ziemią, Jana Kazimierza.

Cyrjak nabył 1613 r. Kucice i Strzygi, w przedeckim, elektor Władysława IV-go, z łęczyckiego (Gr. Przed. 60 f. 202). Kazimierz i Paweł, z ziemi gostyńskiej, elektorowie Jana Kazimierza.

Anna, wdowa po Wojciechu Chrząstowskim, kasztelanie nakielskim 1709 roku (Gr. Kalis.). Franciszek z żoną, Katarzyną Pikarską, kwitował 1727 r. Polichnowskiego i Pikarskiego i zapisał .1731 r. sumę na Fajewie Annie z Stempczyńskich Grotkowskiej. Syn Michał odstąpił mu pewnej sumy 1757 r. (Gr. Przed. 86 f. 67 i 90; 87 f. 76; 89 f. 491).

Adam, syn Kazimierza i Anny Srzekównej (Szrekównej), cześnik podlaski 1734 r., nabył dożywocie na Dumanowie i Łyścu od Zygmunta Linowskiego 1736 roku, mianowany łowczym latyczowskim 1736 i 1738 r., zabezpieczył 1742 r. na swych dobrach 9,000 floren. Strzałkowskim, nabył 1746 r. Skorosze i część Czechowic od Stanisława Rybczyńskiego, kwitował 1747 r. Granowskich, ożeniony 1-o v. z Marcjanną Mazarakówną (M. D. Wąs.), a 2-o v. z Józefą Walewską, stolnikówną sieradzką, wdową po Michale Rulikowskim, cześniku buskim, dla której otrzymał 1744 roku prawo wspólności na starostwie dumanowskim, a która żyła wdową 1753 r., pozostawił z pierwszej żony dzieci: Teresę Krokowską, Kazimierza, Antoniego, Jana i Karola, którzy się podzielili ojcowizną 1749 r. (DW. 69 f. 582; 71 f. 503 i 524; 77 f. 6).

Kazimierz, dzierżawca Pietniczan, nie żył już 1774 r. (Kancl. 52 II f. 155), a pozostały po nim dzieci: Ewa Grabowska, Feliks, Józef, Wincenty i Tadeusz.

Jana syn, Wincenty Aleksy, współdziedzic Strzałkowic, pozostawił z pierwszej żony, Katarzyny Grużewskiej: Paulinę 1796 r., Eugenjusza Konstantego 1797 roku, Józefę Brygidę 1798 r., Teklę Juljannę 1801 r. i Jana Ignacego 1802 r. urodzonych; z drugiej zaś — Marjanny Ratowskiej, Klarę Agatę Józefę, ur. 1807 r. (metryki w Borszczowie).

Karol, trzeci z rzędu syn Adama, trzymał po ojcu starostwo dumanowskie, zapisał 1762 r. Karmelitom lwowskim 8,300 floren., ożeniony z Franciszką z Trojan Niezabitowską, która już 2-o v. Karolowa Sobolewska 1768 r., dochodziła majątku po Krzeszu, cześniku wieluńskim, pozostawił z niej: Marjannę Jaworską i synów: Kazimierza, Alojzego, Jana, Feliksa i Aleksandra, wylegitymowanych ze

szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Oprócz wymienionych miał jeszcze Karol: Ignacego, Marka i Ewę, zmarłych młodo. Alojzy nie żył już 1789 r. Feliks (a może Feliks syn Kazimierza) był księdzem.

Józef, pułkownik wojsk polskich, dzierżawca Taurowa, umarł 1806 r., pozostawiwszy, z Salomei Karwowskiej, skarbnikównej wiskiej, zmarłej 1812 roku: Helenę, ur. 1781 r., żonę 1-o v. Józefa Olszewskiego z Dryszczowa, 2-o v. Joachima Babeckiego, zmarłą 1814 r.; Karolinę, ur. 1789 r., dziedziczkę Seredyniec za Damazym Rakszewskim 1838 r., i Leona Marcina, ur. 1793 r., zmarłego 1813 r. w Siedliskach.

Aleksander zmarł 1816 r. w Gajach Niżnych, pozostawiwszy, z Magdaleny Malczewskiej, córki Feliksa: Marjannę Eleonorę Agnieszkę, ur. 1804 r., zamężną de Vivien i Justynę, ur. 1805 r., biorące 1837 r. spadek po Janie Uruskim.

Kazimierz w imieniu rodzeństwa i swoim sprzedał 1775 r. Krywe Sobolewskiemu, ale je potem odkupił. Z Balbiny Niedźwieckiej, jego dzieci: Antonina Pisulska 1832 r.; Rozalja Neymanowska 1832 r.; Marja hr. Adamowa Siekierzyńska; Grzegorz; Mikołaj; Feliks i Jan *Tomasz* Adam, ur. 1797 r. (metr. w Krywem). Ten ostatni sprzedał część swą Krywego bratu Feliksowi 1821 r., zaślubił 1826 r. Julję z Sommerfeltów Konstantowę Krukowiczową, córkę Józefa i Anny z Kozińskich (metr. w Rawie Ruskiej). Feliks sprzedał 1822 r. części swe Krywego Karolinie z Ubyszów Łążyńskiej (Tab. Gal. Contr. Ant. 11 f. 130; Rel. Nov. 53 f. 69; Instr. 139 f. 449; 153 f. 243 i 234 f. 293; M. D, Wąs.).

Andrzej kupił 1774 r. od Leszczyńskiego część Wasilkowiec, Jurkowiec i Berezyniec. Andrzej, syn Stanisława, stolnika krakowskiego (?) i Anny Krylińskiej, miał, z Marji Jarockiej, córkę Felicjannę, 1-o v. za Piotrem Horodyskim, podczaszym żydaczowskim 1782 r., a 2-o v. za Rożańskim, która zapisała 1791 r. przyszłemu mężowi swemu, Józefowi Szczęsnowiczowi, 10,000 floren. (Gr. Tremb. 84 f. 41; A. Gal. Wydz. Kraj.; M. D. Wąs.).

Wincenty z synem Antonim, Wiktor z synami: Juljuszem Wincentym, Wiktorem i Wincentym, Michał Leopold z synami: Filipem Janem Juljanem i Janem Nepomucenem Adolfem Wincentym, synowie Antoniego, wnukowie Michała, prawnukowie Adama, wywiedli się ze szlachectwa 1843 r. w gubernji podolskiej; Lucjan Baltazar i Ignacy Stanisław, synowie Filipa, 1872 i 1875 r. wpisani do ksiąg szlachty tejże gubernji (Spis.).

Wiktor, deputat sądu głównego podolskiego, nabył 1846 r. od Pogorskich Kosarzyńce, które jego spadkobiercy sprzedali 1857 r. Utrzymała się tylko przy części Emilja z Łążyńskich Rudlicka 1900 r. (Górski Pow. Mohil.).

ŁĄŻYŃSCY h. NAŁĘCZ z Łążyna, w powiecie lipieńskim. Marcin i Wojciech Nałęczowie dziedziczyli 1564 roku na części Łążyna, Osieczka, Kawieczyna i Zambowa, razem z Łążyńskiemi Lubiczami i widocznie niektórzy z nich przybrali nazwisko Łążyńskich. Kojałowicz pisze, że Balcer Łążyński tego herbu, z ziemi dobrzyńskiej, osiadł na Litwie i pozostawił trzech synów: Stanisława, dzielnego żołnierza przeciw Moskwie; Grzegorza, mierniczego oszmiańskiego, po którym synowie: Hieronim i Jerzy; i Macieja, którego syn Kazimierz. Macieja Łomżyńskiego, domownika ks. Janusza Radziwiłła, pieczęć z r. 1605 r., ale przedstawiającą herb Lubicz, przytacza Wittyg (Nieznana szlachta).

Hieronim i Jerzy, z województwem wileńskim, Kazimierz i Władysław, z mińskim, podpisali elekcję Jana Kazimierza.

ŁĄŻYŃSCY z Łążyna, w ziemi chełmińskiej. Niesiecki pisze o nich, że byli Lubiczami. Kętrzyński przytacza Janusza, zwanego Witram z Łążyna 1400 roku, twierdzi, że Wytrębowie Łążyńscy używali herbu Ramułt (Ludn. Pols. f. 125 i 141). Mogli mieć pięć róż w herbie, ale z Ramułtami nic wspólnego nie mieli; bardzo możliwe, że są wspólnego pochodzenia z Łążyńskiemi z ziemi dobrzyńskiej.

Bartłomiej Łążyński z Stanisławem Gęsowskim, dziedzice Łążynka, Andrzej części Trzepcza, w chełmińskim, Maciej części Czechowa, w świeckim, 1570 roku (Źr. Dziej. XXIII).

Łukasz, z województwem chełmińskim, podpisał elekcję Władysława IV-go, z pisarza ziemskiego sędzia ziemski chełmiński 1660 r., umarł 1662 r. Aleksander z żoną, Katarzyną Polichnowską, wziął 1655 r. w zastaw Bachorz, w chełmińskim, od Bagniewskich. Andrzej, chorąży chełmiński 1668 r., żonaty z Marjanną Rudnicką, razem z Kazimierzem, posłem chełmińskim, podpisał obiór króla Michała, umarł 1673 r. Anna z Brochwiczów Grąbczewskich Łążyńska 1785 r. w Kokoszkach, w tczewskim (Bär.).

z ŁBISK, w czerskim pod Jazgarzewem. Z imion sądząc, rodzina ta należała do rodu Jelitów. Komes Tomisław, zwany Daszko, otrzymał 1326 r. od ks. Trojdena Jazgarzewo, w czerskim. Na nadanych gruntach powstała wieś Łbiska. Daszek z Łbisk i syn jego Daszek, w latach 1408 — 1419 mają różne drobne sprawy w Czersku (Najst. Ks. Czers.). Daszek, Klemens, Jastek, Dziwisz i Piotr z Łbisk i Jan z Jazgarzewa, sprzedali 1419 r. swe prawo bliższości do Czerniakowa po krewnych swych, Elenie, wdowie Jana Słonki z Czerniakowa i córkach jej: Małgorzacie i Annie, Henrykowi Cielicowi z Czerniakowa i Nowej Cerkwi. (KW. V.). Daszek, Janek i Klemens z Łbisk, kupili 1419 r. Ustanowo od Jana z Jazgarzewa (Zs. Gr. Czers. 2 f. 13). Jan, syn Jana, 1444 r. student Uniwersytetu krakowskiego.

Florjan, wojski łęczycki 1468 r., z bratem Piotrem obecny w Czersku 1469 roku. Córki jego i Barbary Zofja, wdowa po Stanisławie z Łosia 1517 r. i Anna, wdowa po Bernardzie z Kozyr 1518 r. (Zs. Gr. Czers. 2 f. 12; 4 f. 413; 7 f. 131). Patrz *Jazgarzewscy*.

ŁEBIŃSCY v. ŁĘBIŃSCY v. LEBIŃSCY h. WŁASNEGO z Łebna v. Lebna, w powiecie mirachowskim, województwie pomorskim. Herb ich nazwany Szaławą odmienną, przedstawia w polu czerwonym trzy krzyże kawalerskie, jeden i dwa, w szczycie hełmu ręka zbrojna z mieczem (Ostr. Nr. 1914).

Maciej Łebiński, współdziedzic Łebna, a drugi Maciej Łebiński—Wołowy, Łebna i Pobłocia 1570 r. (Źr. Dziej. 23). Marcin Halk Łebiński 1607 r. Jan Sykała Łebiński 1621 r. Matjasz Sędzik Łebiński 1641 r., na Łebnie dziedziczyli (Kętrz.). Jakób, sądowy ziemski mirachowski i Wojciech, bracia rodzeni Łebińscy, dziedzice Częstkowa, w puckim, 1678 r. Ten Jakób, elektor Augusta II-go z województwa pomorskiego, został sędzią ziemskim mirachowskim 1700 r., po-

sesor Kielna i Szynwałdu, z żoną, Katarzyną Renatą z Lindów, otrzymał 1698 r. przywilej na wystawienie huty szklannej w Kielnie i 1700 r. konsens na wykupienie Bojan czyli Batania od Adama Kazimierza i Magdaleny z Łebińskich małżonków Wolskich (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 55, 56, 62 i 115; 262 f. 9).

Wojciech Bogusław, poborca mirachowski 1696 r., z Konstancji Lerchenfeldównej, miał córkę Apolonję za Janem Lniskim, sędzicem mirachowskim 1711 r. Wojciech, współdziedzic Milwina, w mirachowskim, 1717 r. Jan, sędzic mirachowski, został 1731 r. podczaszym bracławskim. Jan, podczaszy inflancki, umarł 1746 r. Feliks v. Felicjan, otrzymał 1764 r. sołtystwo w Nowej wsi, w starostwie starogardzkim, którego odstąpił 1767 r. Zambrzyckim (MP.; Kancl. 31 IV f. 8). Ignacy, generał major wojsk koronnych 1768 r. (Kancl. 44 f. 323).

Maciej Kazimierz, rejent ziemski poznański 1710 — 1722 r. (Perp. Czers. 17 f. 225; Gr. Oświec. 33 f. 726). Jakób mianowany skarbnikiem gnieźnieńskim 1768 roku.

Jakób Halk Łebiński, dziedzic części Łebna, z Małgorzaty Kręckiej, miał córkę Justynę Częstkowską i synów: Ernesta, dziedzica Łebna po ojcu 1729 roku i Jakóba, ur. 1709 r., dziedzica Łebna po ojcu i bracie 1774 r., którego, z Konstancji Tokarskiej, dzieci: Róża Tempska; Jan, ur. 1746 r. i Marcin, ur. 1762 r. Jan dziedziczył na Łebnie 1788 r., a wdowa po nim, Marjanna z Dzięcielskich, z synami 1826 r.

Władysław Wojciech, dziedzic Kłosówka, w tczewskim, umarł 1757 r., pozostawiwszy dzieci: Ewę Pląskowską; Joannę za Antonim Hirtenberg - Pastorjuszem; Mikołaja i Jakóba.

Jakób, dziedzic po ojcu Kłosówka, a po ciotce, Marjannie Pudencjannie z Łebińskich Trębeckiej — Warznowa, Czeczewa, Miradowa, Miszewa, Białochowa, następnie Załęża z Szynwaldem i sześciu wsiami i Rokocina, ur. 1738 r., ożeniony 1-o v. z Barbarą Kczewską, wraz z którą otrzymał konsensa 1767 r. na wykup Jelenia, Nowego Kossowa i Załęża, w chełmińskim, od Gostomskich i 1769 r. na wykup Kołeczkowa, w pomorskim, od Piotra Kczewskiego (Kancl. 32 II f. 49; 47 VI f. 157), 2-o v. z Joanną Kczewską, 3-o v. z Scholastyką Zbijewską, żyjącą wdową 1797 — 1803 r. w Rokocinie, pozostawił z pierwszej żony: Helenę Krzęciewską; Franciszkę Czarlińską; Piotra Feliksa Wincentego, ur. 1762 r.; Walentego, ur. 1764 r., dziedzica Rokocina 1815 r.; Albrechta, ur. 1771 r., zmarłego młodo, a z drugiej lub trzeciej—Józefa.

Adam, syn Jerzego Albrechta, dziedzica Cieszenia, w tczewskim, spłaciwszy rodzeństwo swoje: Antoniego, Franciszka, Józefa, Annę Gowińską i Ewę, objął Cieszenie po ojcu 1754 r., a z żony, Doroty Gowińskiej, córki Józefa, pozostawił: Jana, ur. 1765 r.; Ignacego, ur. 1766 r.; Adama; Wiktorję; Weronikę Wojciechowę Palubicką i Marjannę.

Jan, dziedzic Cieszenia po ojcu 1789 roku, z Marjanny Żelewskiej, pozostawił: Marjannę, Annę, Rozalję, Franciszkę i Ignacego, dziedzica Cieszenia 1826 roku.

Jakób, dziedzic części Łebna, brat Doroty Bąkowskiej i Marjanny Lniskiej, miał synów: Feliksa i Antoniego.

Antoni, ur. 1739 r., dziedzic Łebna i połowy Pobłocia 1774 r., sprzedał Pobłocie, a Łebno objęła 1798 r. żona jego Marja Józefa Wolska.

Feliks, dziedzic Łaszewa, Stonczków, Korytowa, Nenkowa 1774 r., z Barbary Łaszewskiej, miał syna Antoniego, dziedzica Łaszewa po matce 1773 r.

Józef nabył 1788 r. część Borucina, w stargardzkim, którą władają 1792 roku jego córki: Franciszka Ostrowska, Marjanna i Antonina. Ta ostatnia jest żoną Marcina Borzestowskiego 1816 roku. Wawrzyniec, dziedzic Nowego Wietca, w stargardzkim, 1774 r.; syn jego Antoni, ur. 1758 r. Jakób dziedziczył na części Bendargowa, w tczewskim, przed 1755 r. Jego może żona, Joanna z Bykowskich, 1-o v. Michałowa Donimirska, współdziedziczka Bendargowa. Konstancja, żona Ludwika Łaszewskiego przed 1722 r. Elżbieta z Borzystowskich, 1-o v. Kożuchowska, 2-o v. Łebińska 1779 r. Cecylja z Lewińskich, dziedziczka Golmkowa, w tczewskim, 1818 r. (Bär. Der Adel.). Jakób, szambelanic pruski 1795 r. w Rypinie.

Władysława i nie żyjącej Marji Mieczkowskiej córka Anna, zaślubiła 1900 roku w Poznaniu Adama Karwowskiego.

ŁEBIŃSCY h. WŁASNEGO przedstawiającego półksiężyc rogami w górę, przeszyty dwoma równoległemi strzałami ostrzem na dół; nad każdym rogiem księżyca gwiazda (Ostr. Nr. 1915). Do tej rodziny należał Jan, żyjący w połowie XVIII-go wieku w poznańskim (Wittyg Niezn. Szlach.). Ma to być rodzina polskiego pochodzenia osiadła na Śląsku w XVIII-m wieku. Sądzę, że pochodzi z tego samego Łebna na Pomorzu co poprzednio opisana.

ŁEBKOWSCY, patrz *Łepkowscy.*

ŁEKIEŃSCY h. TOPÓR z Łekna na Pałukach, w powiecie kcyńskim. Dziedziców Łekna i całej okolicy tak zwanych Pałuk, uważano dotąd za gałąź Toporczyków małopolskich, której protoplasta Zbylut miał być obdarzony przez Mieszka Starego kasztelanją łekieńską. Pan Semkowicz w rozprawie swej „Ród Pałuków", przeczy temu i wyprowadza ich od brata Św. Wojciecha Sobiebora Sławnikowicza, który ocalał w czasie zdobycia Libic i rzezi całego rodu Sławnikowiczów, urządzonej przez Warszowców 995 r., bo znajdował się wtedy na dworze Bolesława Chrobrego. Sobiebor nie mogąc na razie wrócić do Czech, pozostał w Polsce i otrzymał w dziedzictwo od Chrobrego całą krainę zwaną Pałuki, od której i ród cały nazywano Pałukami. Może być także, że nazwę tę przynieśli z sobą z Czech. Powtarzające się w rodzie imie rodowe Sławnik uprawdopodobnia hypotezę Semkowicza. Dziwne jednak, że nie spotykamy się więcej z imieniem Sobiebor, a inne imiona braci Św. Wojciecha jak Czestek, Poraj, Spytek, częste są wśród Porajów Różyców, a nie ma ich wśród Pałuków.

Herb Topór.

Herbem Pałuków pierwotnym nie był Topór, ale Siekiera zwrócona w lewo, z obuszkiem rozszczepionym we dwoje zakończonym gałkami. Taką jest pieczęć Sławnika z 1259 r. Pieczęć Zbyluta Sławnikowicza z 1343 roku, przedstawia już Topór ale w lewo, i mający obok

obucha krzyż. W drugiej połowie XIV-go wieku krzyż w tarczy znika i zostaje sam topór, obrócony w prawo jak u Starżów Toporczyków małopolskich.

Do rodu tego należał Jakób ze Żnina, proboszcz gnieźnieński 1124 r., arcybiskup 1127 — 1148 r. Zbylut, dziedzic Łekna, występujący w latach 1140 — 1153, dobrodziej klasztorów w Trzemesznie i w Mogilnie, senjor rodu zapewne, założył 1153 r. w Łeknie klasztor Cystersów i uposażył go wsiami: Rgielsko, Straszewo i Panigrodz, karczmą i targowiskiem w Łeknie. Żona jego dała na tę fundację wsi — Gościeszyn i Kaczków, synowie Koprzywnicę, krewni dalsi Sławnik i Piotr bracia—Mokronos, komes Ogier z żoną i matką—Turzę, mnich Filip dodał potem Dembogórę. Między świadkami fundacji wymieniony komes Strzesz należący prawdopodobnie do rodu Pałuków.

O synach Zbyluta, nie wymienionych w akcie z imienia, dalszych wiadomości nie ma. Możliwem jest, że wspomnieni bracia Sławnik i Piotr są niemi, bo akta fundacyjne nie dość są wyraźnie zredagowane. W każdym razie dziedziczyli oni na Łeknie.

Piotra syn Świętosław, nazwany 1214 roku razem z Jakóbem, Zbylutem i Staśkiem (może Straszem), dziedzicem kościoła Łekieńskiego, spisał testament 1216 r., w którym zapisał żonie na własność Radogoszcz, a w dożywocie część Łekna, Siedlecko i Białośliwie, które to dobra mają iść po jej śmierci na dzieci po jego braciach, synom starszego brata Drogomira zapisał wsi za Wełną, opactwu w Łeknie Bracholin, na spłatę długów kazał sprzedać Żabiczyn i Makarowo, a co z tego zostanie pieniędzy przesłać do Ziemi Świętej lub do Rzymu.

Piotr, syn Sławnika zwanego Starym, został Cystersem w Łeknie i dał klasztorowi 1214 r. wsi—Rakowo i Gromadno, które wziął z działu z braćmi. Komes Sławnik, syn starego Sławnika, dziedzic kościoła Łekieńskiego 1208 r., wydając za mąż córkę 1211 r., zastawił, za zgodą synów, Durowo i Słosin za 55 grzywien klasztorowi w Łeknie.

W dokumencie z procesu o Panigrodz, nie zupełnie pewnym co do daty 1248 r., a może i co do treści, wspomniany jest komes Stefan, dziedzic klasztoru w Łeknie, a wśród licznie świadczących Pałuków Sławnik z synami: Piotrem i Zbylutem.

W 1259 r. Piotr, Sławnik i Trojan, synowie Sławnika, dziedzice kościoła w Łeknie, zrzekają się swych pretensji do jezior Belska i Steklina i przyległych im działów w Durowie, Słosinie i czterech innych wsiach, a otrzymują za to od klasztoru wsi Rakowo i Jeziorzany.

Piotr, syn komesa Sławnika już nie żyjącego, dziedzic kościoła łekieńskiego, zeznaje 1294 r., że synowie jego, Pietrek i Wincenty, każdy swoją część dziedzictwa odebrali i zamieniwszy wsi swe Bukosz i Bukowe z klasztorem, już prawa do tych wsi nie mają. Wincenty z synowcami swemi: Kiełczem, Pałuką, Wygłoszem i Wierzbiętą, sprzedali 1327 r. Durowo, Nowe, Krosno, Tuni z jeziorami Steklno i Belsko za 24 grzyw. braciom swoim: Zbylutowi, Świętosławowi i Sławnikowi, zwanym Pałuki, z prawem wykupienia tych wsi z zastawu Cystersów. Ci trzej nabywcy byli synami komesa Trojana z Łekna, a wnukami Sławnika. Trojan był łowczym (gnieźnieńskim) 1288 — 1296 r., kasztelanem nakielskim 1302—1306 r., pisał się z Łekna i Golanczewa (właściwie z Golańczy).

Oprócz wymienionych trzech synów, miał jeszcze czwartego najstarszego Wojciecha Pałukę, scholastyka 1311 r., dziekana 1324 r., proboszcza włocławskiego 1326 r., kanonika poznańskiego 1319 r. i gnieźnieńskiego 1342 r., obranego biskupem poznańskim 1346 r., potwierdzonego przez Papieża i konsekrowanego dopiero 1348 r., zmarłego 1355 r.

Wojciech razem z braćmi ukończył ugodą 1328 r. długoletni spór z opactwem w Łeknie, o zastawione przez dziada Sławnika dobra Durowo, Kawczylas, Krowikierz, Swiniebłota z jeziorami Steklno i Belsko, zrzekli się pretensji do tych dóbr, a otrzymali od klasztoru Grylewo i jezioro Belsko.

Zbylut był kasztelanem Ujskim 1335 — 1339 r., a świadcząc w procesie przeciw Krzyżakom mówi, że synowie i synowcy jego przebywali na dworze biskupa Gerwarda płockiego.

Z tej gałęzi Pałuków idą Grylewscy, Toniszewscy, Starscy i inni. Boguchwał z Łekna 1302 r. Trojan Pałuka, archidjakon kujawski 1348 r., proboszcz poznański 1350 — 1385 r., otrzymał prowizję papieską na kanonję gnieźnieńską 1377 r., obrany 1374 r. biskupem poznańskim, a 1383 r. biskupem kujawskim nie utrzymał się (K. Wp.; Theiner; Acta Capit.).

Zbylut z Łekna i inni dziedzice tej wsi zasądzeni 1386 r. przez Golpurga z Poznania o 16 grzyw. długu. Zbylut miał 1388 r. stawić siostrę swą Krystynę do sądu w sprawie z Mikołajem Żydowskim. Wdowa po nim i dzieci procesowali 1391 r. Jakusza Bognę, a na ich połowie Łekna i wsi przyległych przysądzono 9 grzywien żydowi Manlinowi 1397 r. Mikołaj Łekiński ma sprawy w Poznaniu 1396 r. Wdowa po nim i dzieci, dziedzice połowy Łekna w latach 1397 — 1399 (Leksz.).

Trojan z Łekna Łekiński, sędzia ziemski kaliski 1429 — 1453 r., ręczył 1416 r. w Kaliszu za Mikoszem z Borucina, fundował 1444 r. kościół Św. Krzyża w Łeknie za miastem, gdzie miał być wystawiony szpital, na który i kapituła gnieźnieńska odwdzięczając się za różne przysługi Trojana, przeznaczyła 4 grzyw. rocznie z dziesięcin ze Zdakowa.

Wojciech, syn Michała z Łekna, pisarz publiczny 1476 r., kanonik kolegjaty Najśw. Panny Marji w Poznaniu na zamku 1502 r. Piotr Łekieński otrzymał 1497 r. dobra Siedlec, skonfiskowane opatowi Wągrowieckiemu (Wierzb. II. 1030). Dorota Łekieńska, żona Feliksa Skóry z Gaju, dzierżawcy Obornickiego 1520 r., żyła wdową 1533 r. Jan pozwał 1527 r. Grzegorza z Gaju Obornickiego o bezprawne wwiązanie się w Kiedrowo, zamiast w Łekno. Piotr zwolniony od wyprawy wojennej dla późnego wieku 1520 r. (Łaski Lib. Benef.; Pis Dz. Pol. IX; St. Pr. Pol. Pom. VI. 383; Wierzb. IV. 12703, 12760, 16914; K. Wp. V).

Marcin z Łekna Łekieński dla choroby zwolniony od wyprawy wojennej 1524 r. Żona jego, Barbara Rakowska, otrzymała 1520 r. konsens na zapisanie mężowi sumy na swej połowie myta nakielskiego. To myto swoje musieli sprzedać, bo 1528 r. biorą go za konsensem królewskim w zastaw, od Andrzeja z Domaborza, starosty nakielskiego, i tegoż roku wykupuje je od nich Maciej Tuczyński (Wierzb. IV. 3307, 4459, 15405, 15478).

Mikołaj, kanonik krakowski, archidjakon sandomierski 1580 r. (Łęt.). Tomasz 1609 r. na Wołyniu (Teka W. Rulik.).

Paprocki już nie zna Łekieńskich Toporczyków, a natomiast przytacza Łękieńskich Nałęczów na Pałukach, a więc z tego samego Łekna, gniazda Pałuków. Może zachodzi tu pomyłka w herbie, ale może też rzeczywiście na cząstce Łekna, nabytej w posagu, siedzieli Nałęczowie. Spotykam 1327 r. Dzierżykraja z Łekna, świadczącego przy sprzedaży Durowa i Dobrogosta z Łekna 1370 r., których imiona wskazują Nałęczów. Do tych zalicza Paprocki Nikodema Łękieńskiego.

Herb Nałęcz.

Nikodem, z kasztelana krzywińskiego kasztelan nakielski, już 1569 r., lustrator dóbr królewskich na Rusi 1569—1571 r., wygrał 1574 r. spór z Gabrjelem Złotkowskim o kasztelanję nakielską, bo jego nominacja okazała się wcześniejszą i zawsze w charakterze kasztelana występował (V. L. II; AGZ. X.; Orzelski; M. 112 f. 32). Synów kasztelan nie zostawił, tylko pięć córek, z Jadwigi Zebrzydowskiej, 1-o v. Karniowskiej, siostry biskupa krakowskiego: Barbarę za Walentym Kmitą, burgrabią krakowskim 1598 r.; Dorotę, 1-o v. Lubiatowską, 2-o v. Hieronimowę Spławską 1598 r.; Marcjannę za Jeżewskim, podstarościm rohatyńskim; Katarzynę Łącką i Annę Pieczonoską (Wyr. Lub. 75 f. 204; Papr.).

ŁEMPICCY h. JUNOSZA z Łempic, w ziemi zakroczymskiej, z Łempic, w ziemi wiskiej, powiecie wąsoskim, i z Łempic, w ziemi drohickiej. Gniazdem pierwotnym rodziny były Łempice, w ziemi zakroczymskiej, zaliczone 1377 r. do parafji Koprzywnickiej, fundowanej przez Junoszę, podkomorzego zakroczymskiego, dziedzica Koprzywnicy (Pokrzywnicy), Smogorzewa i innych. Okolica ta była jednym z gniazd Junoszyców. Członkowie licznie rozrodzonej rodziny rozeszli się po całym kraju. Już w XV-m wieku założyli, zdaje się, Łempice, w wąsoskim i w tymże czasie prawdopodobnie Łempice, w ziemi drohickiej, niedaleko których powstały i Poniaty, założone przez wychodźców z Poniat zakroczymskich, sąsiadujących z Łempicami.

Herb Junosza.

Piotr z Łempic świadczył 1377 r. w orszaku ks. Jana Mazowieckiego (Biblj. Kras. Dypl.). Mistrz Perygryn z Łempic, 1422 r. członek konsystorza gnieźnieńskiego. Piechna, córka Jakóba, zrzekła się 1436 roku części Łempic, w zakroczymskim, na rzecz braci: Wojciecha i Mieczka, którzy wzięli w zastaw część od brata Mikołaja 1437 r. Mieczek zostawił dzieci: Wojciecha, Pawła, Katarzynę, Wiąchnę i Małgorzatę 1441 r. Mikołaj miał syna Silama 1451 r., Wojciech i Paweł otrzymali 1476 r. od książąt różne wolności dla Łempic. Wawrzyniec 1440 r. miał dzieci: Świętosława i Małgorzatę 1450 roku. Gosław, współdziedzic Łempic 1450 r. Bracia—Jan i Przybywój, uzyskali 1484 roku potwierdzenie dawnych przywilejów (M. 3 f. 188; 4 f. 118; 9 f. 73, 148 i 169).

Maciej Łempicki, literatus (to znaczy umiejący po łacinie czytać i pisać) i inni, szlachta z Łempic i różnych wsi zrabowali 1490 r. probostwo w Łomnie i sprofanowali cmentarz (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1873 i 1874).

Na Łempicach, w ziemi wiskiej, siedzieli 1461 r. Jan i Klemens (Mil.). Mikołaj i Klemens kupili 1474 r. włókę ziemi w Łempicach od ks. Kazimierza (A. wis. Kossak. Monogr.).

Z Łempic, w drohickim, szedł Adam Łempicki, pisarz ziemski drohicki 1536 r. i Stanisław, syn Wojciecha, z djecezji łuckiej, student Uniwersytetu krakowskiego 1540 r. Na tych Łempicach dziedziczyli 1580 r. Abram, syn Stanisława, na Starych i Stanisław na Nowych (Żr. Dziej. XVII).

Wojciech Łampica, Jan Kiepura, syn Piotra, i Trojan, syn Marcina z Łempic, w wąsoskim, w procesie pewnym mają nakazane dostawienie świadków 1522 roku (Zs. Wąs. 3 f. 99). Wojciech był burgrabią wiskim 1527 r., a potomkiem jego był zapewne Jakób Łempica, którego wdowa Ewa, zrzekła się wiana swego na Łempicach na rzecz syna Marcina 1592 r. (Mil.; Gr. Wąs. 1565 f. 135). Trojan miał braci: Andrzeja 1526 r., Hieronima, który darował część swą Łempic bratankowi Rafałowi i Łukasza, pozwanych 1523 r. w sporze granicznym.

Jan Kiepura, umarł 1546 r., a z żony Anny, córki Racibora Obryckiego, pozostawił: Piotra, Michała, Wojciecha, Szymona, Jakóba, Wawrzyńca, Marcina, Stanisława i Agnieszkę, którzy razem z dziećmi Trojana: Mikołajem, Rafałem, Małgorzatą, Barbarą, Dorotą i Druzjanną, Łukaszem, synem Macieja i Maciejem, synem Jana, zostali pozwani 1547 r. przez Jerzego, syna Jana. Synowie Jana Kiepury wszyscy, oprócz Piotra i Michała i synowie Jana — Jerzy i Jakób, procesowali 1551 r. Wawrzyńca, syna Macieja (Zs. Wąs. 3 f. 231; 1514 f. 78 i 150).

Rafał, syn Trojana, otrzymał 1557 r. część Łempic od stryja Hieronima, procesował się z synami i wnukami Jana Kiepury 1557, 1583 i jeszcze 1602 roku. Syn jego Walenty nabył część Łempic 1621 r. od Jakóba.

Jakób, syn Jana Kiepury, wnuk Piotra, pozwał 1557 r. Rafała o łąkę, kwitował się z bratem Stanisławem z wszelkich pretensji 1577 r., nabył od bratanka swego Stanisława, syna Wojciecha, część Łempic 1578 r., ugodził się 1583 r. z Rafałem, nie żył już 1586 r., w którym wdowa po nim, Elżbieta Czerznicka i synowie: Adam, Marcin, Wojciech, Stanisław, Feliks i Jan, pozwali Kołakowskich. Córka Jakóba Barbara, była za Mieczkowskim. Stanisław nie żył już 1592 roku, kiedy pozostali bracia sprzedawali część Łempic Wojciechowi Kossakowskiemu. Adam, Marcin i Feliks pozwali 1596 r. bawiącego obecnie na Podolu Jana, syna Leonarda, o pół łanu w Łempicach, sprzedanego im przez synowca jego Wojciecha, syna Jakóba. Wszyscy pięciu procesują się 1599 r. z Janem, synem Łukasza, a 1602 r. z Rafałem, a z aktów procesu wynika, że Jan Kiepura miał jeszcze syna Adama, który kupił 1546 r. część Łempic od Wojciecha (Zs. Wąs. 1514 f. 299; Zap. Gr. Wąs. 1561 f. 40 i 316; 1562 f. 450; 1563 f. 124; 1565 f. 322; 1567 f. 683; 1568 f. 122; 1570 f. 103).

Marcina, Wojciecha, Feliksa i Jana, kwitował 1619 r. siostrzeniec Mieczkowski z posagu matki. Marcin i Adam zmarli bezdzietnie. Wojciecha syn, Jerzy Kazimierz, mieszkający na Żmudzi z żoną, Anną Aleksandrą Sperczanka, odstąpił spadku swego po stryjach — Marcinie i Adamie 1642 r. Stanisławowi i Janowi, synom Jakóba (Ibid. 1575 f. 98; 1581 f. 179).

Feliks, żonaty z Magdaleną Bagieńską z Bagienic 1602 r., odstąpił części Bagienic trzymanej w zastawie od Andrzeja Bagieńskiego Janowi Bagieńskiemu, zastawił był część Łempic Jakóbowi, synowi Jana, i część Wojciechowi Obryckiemu. Jakób oddał to w zastaw 1621 roku Walentemu, synowi Rafała, a Obrycki 1621 r. Wojciechowi, synowi Jakóba Mikołajewicza Łempickiego. Z wymienionej żony pozostawił Feliks Annę za Idzim, synem Cherubina, Bzurą 1637 r.; Zofję za Wojciechem, synem Jana, Bagieńskim, nie żyjącą już 1637 r. i Adama (Zap. Gr. Wąs. 1570 f. 117; 1571 f. 177; 1576 f. 80 i 111; 1579 f. 366).

Adam, ur. koło 1627 r., w asystencji stryja Jana, zastawił 1637 r. część Łempic za 100 floren., kwitował Jana, syna Jakóba, z 60 floren., a sam pokwitowany przez szwagrów 1637 r., pozostawił, z nieznanej nam żony, syna Jana, który sprzedał całą część swoją Łempic 1682 r. Mikołajowi, synowi Szymona, Bukowskiemu (Zap. Gr. Wąs. 1579 f. 17 i 363; 1580 f. 91; 1588 f. 58).

Tomasz, syn Jana i Łucji Słuckiej, kupił 1728 r. część Gizinka, w rypińskim, za 4,360 tynfów, ożenił się 1729 r. w Mazowszu z Barbarą Raczyńską, córką Tomasza i Marjanny Ośniałowskiej, zapisawszy jej intercyzą 1,000 tynfów na Gizinku, kupił 1736 r. połowę Nasiegniewa i Unichowo, w dobrzyńskim, od Kazimierza Murzynowskiego i zabezpieczył na tych dobrach sumę Agnieszce z Karskich Adamowej Borzewskiej. Wdowa po nim wyszła za Dziewanowskiego, synów zostało pięciu: Wojciech, Jan, Franciszek, Mateusz i Maciej (Zap. Gr. Bobrow. 16 f. 230; 18 f. 202 i 410; 19 f. 7; 23 f. 41).

Wojciech, viceregent ziemski 1766 roku, komornik graniczny dobrzyński 1775 — 1781 r., dziedzic części Nasiegniewa, obrany konsyljarzem konfederacji w ziemi dobrzyńskiej 1766 r., przy czem w uchwałach sejmiku cała rodzina Łempickich polecona królowi, wyznaczony na sejmie 1775 r. do różnych komisji (Lauda Dobrz.; Gr. Bobrow. 28 f. 173; Vol. Leg.).

Jan, kanonik katedralny płocki 1762 r., deputat na Trybunał 1787 r., żył jeszcze 1791 r.

Mateusz i Maciej sprzedali swe działy w Nasiegniewie i Unichowie bratu Franciszkowi 1761 r. Maciejowi świeżo pogorzałemu przeznacza sejmik dobrzyński 1766 r. czopowe całoroczne z miast dobrzyńskich. Maciej, z Bogumiły Karskiej, miał mieć: Franciszka, Michała, Piotra i Marjannę, Norbertankę; Mateusz, z Teresy Marszewskiej—Józefa i Teodora, dziedzica Pręczków.

Franciszek, sędzia kapturowy dobrzyński 1764 r., wojski mniejszy rypiński 1765 r., zrzekł się tej godności 1776 r., w imieniu swoim i braci przyznał 1759 r. dług Szymonowi Orłowskiemu, żupnikowi dobrzyńskiemu, kupił od braci młodszych ich działy w Nasiegniewie i Unichowie 1761 r., ożeniony 1-o v. z Franciszką Orłowską, komornikówną dobrzyńską, żyjącą jeszcze 1767 r., kupił 1771 r. części Zarzeczewa, zapisał 1773 r. na Unichowie i Zarzeczewie 8,000 floren. drugiej żonie, Katarzynie Kuczkowskiej, córce Antoniego Benedykta, łowczego wiskiego i Marjanny Lasockiej, pozostawił z pierwszej żony Katarzynę za Karolem Podczaskim 1785 r., Juljana i Sylwestra (Gr. Bobr. 25 f. 374; 26 f. 5; 28 f. 173 i 418; 29 f. 7; 32 f. 330; Lauda Dobrz.).

Sylwester kwitował 1792 r. w imieniu brata Jana Radońskiego, stolnika chęcińskiego (Gr. Chęcińs. 34 f. 9). On zdaje się kupił 1804 r. pół Orzechowiec, w przemyskim, od Rytarowskich.

Juljan, ur. 1765 r., szambelan królewski 1787 r., sędzia graniczny województwa krakowskiego 1792 r., zeznał 1787 r. zapis wzajemnego dożywocia z żoną, Barbarą Sarjuszówną Wolską, 1-o v. Feliksową Lubańską, wojską chęcińską, zapisał jej 1792 r. sumę na Rogienicach i Ogarkach, nabył z żoną razem część Grzybowa i Rzędowa od Oraczewskich 1793 r., był także dziedzicem Marzęcina, umarł 1807 r. w Rogienicach, gdzie też umarła wdowa po nim 1826 r. (Gr. Chęcin. 30 f. 17; 32 f. 103; 34 f. 10 i 35; Chęcińs. Debit. 2 f. 12; Sepult. w Koniecznie). Córka ich, Katarzyna Strzemboszowa, zmarła 1825 r. Synowie: Antoni i Jan Kanty Rafał wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Antoni, ur. 1788 r., dziedzic Rogienic, Radca Dyr. Szczegół. Tow. Kredyt. Ziems., zmarł 1830 r., pozostawiwszy, z Anny Straszewskiej, córki: Laurę Krystynę Annę, ur. 1817 r.; Wandę Ludgardę Paulę, ur. 1820 r., wylegitymowaną 1837 roku, zaślubioną Romualdowi Straszewskiemu i synów: Fryderyka Augusta Józefa Florjana, ur. 1815 r. (metr. w Koniecznie), zmarłego na emigracji w Paryżu 1840 r. i Kazimierza Franciszka Sylwestra, ur. 1816 r. w Rogienicach, wylegitymowanego razem z siostrą 1837 r., ożenionego 1845 r. z Emilją Baczyńską, córką Cyprjana i Katarzyny Wiercińskiej, zmarłego 1868 r. Pozostały po nim dzieci: Marja, żona Henryka Zarzyckiego z Nasławic i Antoni.

Antoni, ur. 1857 r., dziedzic Gierczyc, w sandomierskim, wylegitymowany ze szlachectwa razem z synami 1892 r., zaślubił 1879 r. 1-o v. Zofję Karską, córkę Wincentego, a 2-o v. jej siostrę Marję Z pierwszej żony synowie: Kazimierz' urodz. 1880 r., zmarł w Warszawie 1904 r. i August, urodz. 1885 r. (metryki w Gierczycach).

Józef (Kor.; według Łętow. Wojciech), urodzony z Anny Kownackiej, ożeniony z Zofją Jastrzębcówną Milewską, miał syna Jakóba, ur. 1553 r. w Łempicach (zdaje się wiskich), doktora obojga praw, dziekana wolborskiego, sekretarza królewskiego 1582 r., następnie kanonika krakowskiego, kanonika i kanclerza gnieźnieńskiego, dziekana łęczyckiego, archidjakona łowickiego, rejenta kancelarji wielkiej koronnej, opata lubińskiego, zmarłego 1608 r. Krewnym bliskim jego miał być Wojciech, sufragan i oficjał krakowski, biskup laodycejski 1651 r. (Kor.; Łętow.; M. 127 f. 247).

Grzegorz, syn Marcina, 1558 r. student Uniwersytetu krakowskiego. Ten sam może Jerzy v. Grzegorz, pisarz ziemski zakroczymski 1570 r. Andrzej i Stanisław 1569 r. obecni w Chełmie (Akta XIX).

Dziedziczyli na Łempicach: Abraham, syn Stanisława, Piotr, syn Lucjana, Mikołaj i Jan, synowie Stanisława, 1580 roku; Jan, syn Piotra, Grzegorz, Stefan, Adam, Piotr, Jan, Wojciech i Andrzej, syn Jana, 1582 roku; Mikołaj, Wojciech, Abraham, Trojan, Jan, Stanisław 1582 roku; Tomasz, syn Abrahama, Zacharjasz, syn Jana, 1594 r.; Jan, syn Wojciecha, Andrzej, Mateusz, Wojciech, synowie Adama, Katarzyna, córka Stanisława, Mateusz, syn Feliksa, Abraham, Wawrzyniec i Dorota, dzieci Stanisława, 1589 — 1594 r.; Maciej, Salomon, Apolonja, Stanisław, Gabrjel i Wawrzyniec, 1594 r.; Bartłomiej, żonaty z Katarzyną, Jerzy v. Grzegorz, Maciej, Andrzej i Gabrjel, synowie Jana, 1591 — 1597 r. (Wyr. Lub. 7 f. 918; 11 f. 547 i 623; 36 f. 993; 48 f. 347; 57 f. 840, 990 i 1322; 72 f. 349; 79 f. 556).

Jan, syn Jakóba, kwitował 1607 r. Jana i Pawła, synów Adama (DW. 34 f. 1037). Grzegorz i Sebastjan, synowie Wojciecha, zastawili część Małych Łempic,

w zakroczymskim, Stanisławowi, synowi Jakóba, 1607 r., Grzegorz przyjął zapis sumy 1609 r. od Wojciecha Bącka, syna Sebastjana, z żoną Heleną, potwierdził darowiznę Modzelewskiemu 1632 r. i zeznał zapis dożywocia 1635 r. (DW. 34 f. 1434; 37 f. 360; 48 f. 826 i 1791).

Andrzej, poborca wiski 1611 r.. podstarości i sędzia grodzki wąsoski 1618 roku, został sędzią ziemskim wiskim 1621 r., dziedziczył na Łempicach Sokołach, Brzozowie Gackim i Łojach, w ziemi wiskiej, nie żył już 25-go Stycznia 1621 r. Tego Andrzeja, zdaje się, synem był Wojciech, który razem z Stanisławem podpisał elekcję Władysława IV-go, z ziemią wiską, podstarości łomżyński już 1636 roku, został podsędkiem ziemskim łomżyńskim 1641 r., jako sędzia ziemski podpisał obiór Jana Kazimierza. Siostra jego Marjanna, żona 1-o v. Stefana Milewskiego, 1648 r. kwitowała brata, 2-o v. żona Jana Karskiego, syna Gabrjela 1666 roku (Mil.).

Jan, z ziemi wiskiej, Adam, z łomżyńskiej, elektorowie króla Michała. N., podsędek nurski, umarł 1670 roku. Andrzej, sędzic łomżyński, Andrzej, Jan i Wojciech, z ziemią wiską, Marcin i Tomasz z nurską, podpisali obiór Augusta II-go.

Michał, podpisarz zakroczymski, 1614 r. wniósł do akt protest o wynagrodzenie za myto, a Andrzej, podstarości warszawski, o młyn Ołda 1614 r. (DW. 42 f. 681 i 1323). Helena, żona Jana Łuszczewskiego 1627 r. Wojciech, syn Marcina, zeznał zapis dożywocia z Marjanną Dąbrowską 1627 r. i kupił 1631 r. część Dąbrówki od Doroty Janowej Łempickiej (DW. 46 f. 1572; 47 f. 1793; 48 f. 405, 407 i 842). Wojciech, żonaty z Maryną Celejowską, 2-o v. Janową Grochowską 1635 r. (Perp. Czers. 9 f. 220).

Adam, urodzony z Anny Olbrachcickiej, ożeniony z Anną Mora Mieszkowską, miał syna Bartłomieja, kanonika gnieźnieńskiego, włocławskiego i łowickiego 1647 r., sekretarza królewskiego 1655 r., proboszcza piotrkowskiego, archidjakona gnieźnieńskiego, zmarłego 1660 r. Jemu sprzedała 1649 r. część Wielkich Łempic Anna, córka Andrzeja, żona Mikołaja Budkowskiego, której przy tym akcie asystował brat Kasper (M. 192 f. 312; 202 f. 3; Zap. Lub. 45 f. 42 i 157; V. L. III f. 120).

Andrzej podpisał akta sejmu elekcyjnego 1648 r. (V. L. V f. 97). Szymon, Wojciech, Jan, z ziemi zakroczymskiej, Jakób, z rożańskiej, Piotr, z sochaczewskiej, elektorowie Jana Kazimierza. Szymon, instygator Trybunału lubelskiego 1654 r. (Zap. Lub. 44 f. 256). Wawrzyniec, podsędek zakroczymski 1660 r., elektor królów—Władysława IV-go i Michała.

Ksiądz Adam, proboszcz i kanonik smoleński, zmarły przed 1647 r., fundował w Smoleńsku bursę dla biednych dzieci szlacheckich. Fundację tę zatwierdził sejm 1647 r. (Vol. Leg. IV f. 60). Jerzy żonaty z Anną Krewską, w łuckim, 1636 r. (Teka Rulik.).

Maciej i Marcin, synowie Piotra, zawarli 1661 r. kontrakt z Janem Żaboklickim (DW. 53 f. 92). Jakób, syn Jana, dziedzic Gzowa 1664 r. (Zap. Lub. 48 f. 725). Melchjor, syn Walentego, zeznał akt z Ołdakowskim 1664 r. (DW. 53 f. 470). Melchjor, Adam, Jakób, Felicjan, z ziemi zakroczymskiej, Tomasz, z rożańskiej, Franciszek, z warszawskiej, Marjan i Maciej, z gostyńskiej, elektorowie Michała Wiśniowieckiego. Mateusz v. Maciej, podstarości płocki 1673 r., podpisał

elekcję Jana III-go. Ten sam pewno Maciej, ale Łempiński, podstarości płocki, elektor króla Michała. Adam, syn Macieja, sprzedał 1690 r. część Łempic Wojciechowi, synowi Jakóba (DW. 57 f. 146). Jakób, Jan, Juljan, Marcin Wojciech, Paweł i Tomasz, z ziemią zakroczymską, Adam, z ciechanowską, Franciszek, z warszawską, Jan, z województwem sandomierskim, podpisali obiór Augusta II-go.

Już w XVII-m wieku spotykamy Łempickich w Wielkopolsce. Anna, wierzycielka Krzysztofa Mycielskiego 1608 r. (Gr. Pozn. II f. 26). Kasper, z sieradzkim i może ten sam Kasper, z wieluńskim, podpisał elekcję Jana Kazimierza, Rafał i Szymon, z poznańskim, obiór Mchała Wiśniowieckiego. Andrzej ma sprawę w Poznaniu z Krzysztofem Mycielskim 1665 r.

Walenty, syn Wojciecha, zabezpieczył 1692 r. żonie, Marjannie Mycielskiej, córce Kazimierza, 2,000 floren. posagu i wiana. Marjanna już wdowa z córką, Franciszką Tomaszową Luboradzką, zawarła 1717 r. układ z Kaczorowskim. Teofila, zakonnica w Strzelnie 1684 r. Marjanna, wdowa po Karolu Zakrzewskim 1700 r. (Gr. Pozn. I f. 302; V f. 23 — 24; Gr. Gnieźn. 93 f. 315; Zs. Kośc. z 1700 roku f. 129). Wojciech, z poznańskiego, elektor Augusta II-go; Stefan, z sieradzkiego, Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Ludwik zabity został 1744 r. w Grabowie. O to zabójstwo pozwały Cieleckich siostry zabitego, Wiktorja Józefowa Morawska, wojska sieradzka, Joanna Władysławowa Morawska i bratowa Władysławowa Anna z Komarnickich, bo brat nie wiadomo czy żył. Cieleccy dowodzą, że nie oni byli zabójcami, ale dworzanie Radziwiłła, krajczego litewskiego. Niesiecki pisze, że matką Morawskiej była Konstancja z Iwańskich. Wdowa po Władysławie wyszła 2-o voto za Jana Tokarskiego i powtórnie owdowiała, wraz z synem Józefem, dzierżawcą Kotlina i Zamłynia, i córką Marjanną Franciszkową Pniewską, występuje 1766 — 1768 r. (Gr. Sieradz.; Tryb. Piotrk.).

Mateusz Adam. komornik ziemski zakroczymski, kupił 1702 r. część Dzbanic, Wielkiej i Mor od Obrębskiej (DW. 61 f. 468). Jan, komornik ziemski zakroczymski, kupił 1715 r. część Łempic od brata swego Mateusza, kanonika pułtuskiego, proboszcza pokrzywnickiego (Ibid. 62 f. 649).

Franciszek zabezpieczył posag żonie, Annie Niedźwiedzkiej, około 1670 r. (DW. 54 f. 2274). Synów jego znamy trzech: Adama, Stefana i Kazimierza.

Adam sprzedał 1715 r. część Dąbrówki Wołuńskiemu (DW. 62 f. 700), Stefan, burgrabia warszawski, nabył 1727 roku część Szamot od Szczawińskich i część znów 1740 r. od Otrębusa, ożeniony z Katarzyną Pajewską, żył jeszcze 1748 r. Córka jego Franciszka, żona 1-o v. Wojciecha Nossowskiego 1735 r., wyszła 2-o v. za Antoniego Puchałę. Syn Jan Antoni, podczaszy kijowski 1726 r., skarbnik warszawski 1738 r., otrzymał od ojca 1737 r. dobra Mroków, Kopiec, Kossów, Wola Kossowska i Szamoty, w warszawskim, i zaraz na nich zapisał dożywocie żonie, Annie Humańskiej, podstolance trembowelskiej, kupił tegoż roku Bieniewice, Branki i Odrzywół, w sochaczewskim, od Rozenów, umarł 1740 roku, a wdowa wyszła 2-o v. za Marcina Świdzińskiego, cześnika rawskiego 1741 r. On może jest tym Janem, na rzecz którego spisał testament brat przyrodni Franciszek Otrębus 1723 r. (DW. 65 f. 59 i 89; 66 f. 629; 69 f. 69, 807, 951 i 972; 70 f. 33; 73 f. 180; 103 f. 836; Perp. Czers. 28 f. 204).

Kazimierz, trzeci syn Franciszka, sprzedał 1724 — 1725 r. Ossolińskiemu część Dąbrówki Małej i Średniej, ożeniony z Franciszką Drzewiecką, nie żył już 1759 r. Synowie jego: Jan, cześnik płocki, i Marcin razem z Mikołajem, podczaszym gostyńskim, zapewne trzecim bratem, zawarli układ z Śleszyńską o dzierżawę Wróblika, w sanockim, 1760 r. (DW. 65 f. 644 i 925; Gr. Sanoc.).

Jan, tytułowany cześnikiem płockim, kupił 1759 r. Barycz, w pilzieńskim, od Lisowskich, z Franciszki Brodzkiej, pozostawił syna Stanisława, który dowiódł szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilzieńskim (M. D. Wąs.).

Marcin, nazwany łowczycem nurskim 1763 r., a łowczym 1764 r., zawarł 1763 r. kontrakt dzierżawy Krasnej Rudy z Dulskiemi (Perp. Czers. 32 f. 6), procesował się z magistratem sanockim 1764 r., umarł 1779 r. posesorem Paniszczowa, w sanockiem. Żonaty był trzykrotnie. Z pierwszej żony, Ewy z Rozwadowskich Borkowej, był syn Kajetan i córka Aniela Damjanowa Niesiołowska; z drugiej—Salomei Raczkowskiej, córki: Franciszka Józefowa Szreniawska, Benedykta, Ludwina, Juljanna i Katarzyna; z trzeciej —Franciszki z Brześciańskich Franciszkowej Chodorowskiej: Elżbieta Tadeuszowa Górska, Konstanty i Marcin. Synowie Marcina wszyscy razem z stryjecznym bratem, wywiedli się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim pilzieńskim (M. D. Wąs.).

Konstantego, z Bibjanny Balówney, córka Anna, wyszła za hr. Stanisława Ankwicza, zmarłego 1840 r.

Jakób zapisał 1732 r. na Chrostowie 400 floren. żonie, Ewie Wysockiej, która zrzekła się części swych po ojcu i matce w Mierzejewie Jankach i Bryskach, na rzecz Pawła, syna Adama i Felicjanny Rembowskiej.

Paweł z bratem Józefem, sprzedał części Mierzejewa Janków i Brysków Mierzejewskiemu Władysławowi przed 1746 r. Adam, syn Pawła, 1746 r. razem z ojcem, a 1767 r. sam po śmierci ojca, procesuje się z Mierzejewskim w Ostrołęce. Adam ten był komornikiem ziemskim łomżyńskim 1766—1775 r. (A. Łomż., Ostroł. i Zambr.).

Jan, trzeci syn Adama i Felicjanny Rembowskiej, podporucznik w pułku Hetmana wiel. koronnego, sprzedał części swe w Mierzejewach synowcowi Adamowi 1737 r. (DW. 69 f. 992), następnie pułkownik wojsk koronnych, ożeniony z Antoniną Dudassy, córką Gabrjela, pułkownika piechoty węgierskiej i Ewy Hodrówney (M. D. Wąs.), miał syna Czesława Ignacego.

Czesław Ignacy, major w regimencie pieszym łanowym 1766 r., adjutant komisji wojskowej, otrzymał na sejmie 1766 r. pensji 3,000 floren. rocznie, w końcu generał major wojsk koronnych, z Marjanny Hiżówney, 2-o v. Ignacowej Łempickiej, pozostawił córkę Eufemję i syna Ignacego, ur. 1766 r. w Warszawie, chorążego wojsk koronnych 1786 r., sekretarza poselstwa w Wiedniu za czasów sejmu wielkiego (Kancl. 31 f. 83; DW. 88 f. 16; V. L. VII f. 204).

Ignacy, dziedzic Poraża, ożeniony z Aleksandrą Olszewską, wylegitymował się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1805 r. (M. D. Wąs.).

Wojciech, podstarości i sędzia grodzki zakroczymski, mianowany 1724 r. wojskim zakroczymskim, nie objął tej godności, bo poprzedni wojski żył jeszcze, został łowczym rożańskim 1730 r., mianowany sędzią ziemskim rożańskim 1744 r., także nim nie został i zrzekł się łowczostwa rożańskiego 1748 r. na rzecz Jana

Łempickiego, podpisał elekcję Stanisława Leszczyńskiego, z żony, Marjanny Lasockiej, miał córkę Dorotę za Pawłem Łempickim.

Paweł, burgrabia zakroczymski 1731 r., podsędek ziemski 1738 r., sędzia ziemski zakroczymski 1749 r., dziedzic Noskowa, Janiszowa, Pieścideł, Połowina, Łbowa, umarł 1762 r., pozostawiwszy, z Doroty Łempickiej: Kunegundę za Wojciechem Nakwaskim, pisarzem wyszogrodzkim; Marjannę za Andrzejem Zaborowskim, cześnikiem zakroczymskim; Katarzynę za Janem Karczewskim, szambelanem królewskim 1785 r. (DW. 101 f. 81) i synów: Kazimierza, Wiktoryna, Konstantego, Józefa i Florjana, którzy wyjednali od sejmu 1775 roku wyznaczenie komisji dla rozstrzygnięcia ich sprawy działowej (DW. 73 f. 667; Vol. Leg. VIII f. 335).

Kazimierz, syn Pawła, podstoli 1757 r., podczaszy 1768 r., stolnik zakroczymski 1773 r., był i podstarościm 1764 — 1794 r., podpisał elekcję Stanisława Augusta, był posłem na sejm wielki 1788 r., z Marjanny Klickiej, łowczanki rożańskiej, miał córki: Demetrję Bibjannę Pilchowską, Konstancję, Brygidę i synów: Szymona, Hieronima i Teofila. Dwaj ostatni wylegitymowali się ze szlachectaw w Królestwie 1837 r. (DW. 98 f. 960; 105 f. 812; V. L. VIII passim.).

Florjan, ksiądz, kwitował 1774 r. z braćmi Młockiego, sprzedał 1777 roku Januszewo i połowę Dłutowa Wylazłowa bratu Józefowi, był podobno kanonikiem płockim (DW. 93 f. 602 i 709).

Wiktoryn, dworzanin królewski, podstoli zakroczymski 1773 r., bezdzietny z pierwszą żoną, Józefą Romocką; pozostawił z drugiej, Marjanny Niemojowskiej: Walerję, ur. 1809 r., poślubioną Michałowi Badeniemu; Izabellę za Józefem Ciechomskim i Anielę za Teofilem Trzebińskim (DW. 92 f. 466; 94 f. 402; 101 f. 803; 113 f. 60).

Konstanty, chorąży pułku artylerji koronnej 1781 r., szambelan królewski 1788 r., sprzedał bratu Józefowi Noskowo, Dłutowo Górne i Dłutowo Wylazłowo 1788 roku, z Nieborskiej miał mieć syna i córkę Marjannę (DW. 97 f. 716; 104 f. 742).

Józef, ur. 1745 r., dworzanin królewski 1773 r., szambelan królewski 1775 roku, stolnik 1777 r., chorąży wyszogrodzki 1792 r., poseł na sejm grodzieński 1784 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1787 r., nabył 1775 r. za konsensem królewskim starostwo sochocińskie od Krasińskich, a cedował je Porębskim 1779 r., wwiązany 1773 r. w plac na ulicy Pokornej w Warszawie, nabyte od Jana, starosty rożańskiego, dobra Czarną na Podolu sprzedał Ojrzyńskiemu 1782 r., a Białą Sewerynowi Kaczkowskiemu, łowczemu czerskiemu 1787 r., kupił od brata Konstantego Noskowo i Dłutowo 1788 r., zadzierżawił Passy z przyległościami od Sierakowskich 1792 r., wraz z żoną, Urszulą Mikorską, kasztelanką rawską, kwitował jej rodzinę z posagu, umarł 1829 r., pochowany w Zakroczymu, pozostawił córkę Alojzę i synów: Ludwika, Henryka i Ignacego wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku (M. 297 f. 258; 299 f. 165; Sig. 32; Kancl. 40 f. 42; 59 II f. 48; DW. 90 f. 49; 92 f. 466; 93 f. 853; 94 f. 402; 99 f. 608 i 1373; 100 f. 1249; 103 f. 1518; 106 f. 1348; 108 f. 527 i 1044; 109 f. 531; 112 f. 1423).

Henryk, dziedzic Strzembowa, nie pozostawił potomstwa z dwóch żon: Norberty Moszczeńskiej, zmarłej 1844 r., pochowanej w Zakroczymiu i Heleny Lewockiej, córki Onufrego, zmarłej 1907 r. w Warszawie.

Ignacy, dziedzic Noskowa, oficer wojsk polskich 1831 r., kawaler krzyża Virtuti Militari, umarł w Dreznie 1876 r., pozostawił z hr. Marji Tyszkiewiczówne: Marję, poślubioną 1868 r. Wojciechowi Morawskiemu; Józefa, dziedzica Płonnego, zmarłego bezżennie i Władysława, dziedzica Balwierzyszek, ożenionego 1886 roku z hr. Aleksandrą Kossakowską.

Ludwik, dziedzic Planty - Iwanisk, radca departamentu sandomierskiego 1825 r., poseł na sejmy 1825 — 1831 r., senator kasztelan Królestwa Polskiego 1831 r., ożeniony 1-o v. z Konstancją Sołtykówną, 2-o v. z Zofją Duninówną Wąsowiczówną, wdową po Henryku Potkańskim, zmarłą 1882 r. w Krakowie, zmarł tamże 1871 r., pozostawiwszy liczne potomsto. Z pierwszej żony: Jadwiga za hr. Hipolitem Lubienieckim; Adelajda za hr. Tomaszem Łubieńskim; Józefa za Kajetanem Morawskim; Konstancja za Gabrjelem Rostworowskim; Cecylja i Marja, Siostry Miłosierdzia; Zofja zmarła panną; Aniela i Anna, zmarły dziećmi; Karol, dziedzic Kucic, wylegitymowany ze szlachectwa 1850 r., z Marji Rostworowskiej, zmarłej 1898 r., pozostawił jedną córkę Martę za Władysławem Łabęckim; Stanisław, dziedzic Planty - Iwanisk, ożeniony 1858 r. z hr. Katarzyną Kossakowską, zmarłą 1907 r., zmarł bezdzietny; i Adam, dziedzic Krzysztoporzyc, zmarły 1894 r., pozostawił z hr. Marji Michałowskiej: Julję za Konstantym Jagnińskim; Różę; Dominika i Konstantego.

Z drugiej żony: Urszula Kazimierzowa Kicińska; Augusta Zdzisławowa Marchwicka; Kazimiera Zygmuntowa Fudakowska; Ludwik zmarł bezdzietny z Karoliną bar. Hagen-Schwerin i Juljusz bezżenny.

Jan, brat Pawła, sędziego zakroczymskiego, z Marjanny Gościmińskiej, miał synów: Kazimierza, Wawrzyńca, Jana i Ignacego. On może został łowczym rożańskim po Wojciechu 1748 r.

Kazimierz, według Wielądka, z Urbanowskiej miał córki i syna Tadeusza. Ten może Tadeusz, szambelan królewski w latach 1787 — 1789 (DW. 103 f. 1004; 184 f. 228; V. L. 1789).

Wawrzyniec, skarbnik ciechanowski 1771 r., otrzymał z dóbr pojezuickich 1774 r. Witki, w zakroczymskim, których się zrzekł 1781 r.; w imieniu żony, Marcjanny Zbierzchowskiej i jej rodzeństwa, kwitował 1784 r. obożnego Krasińskiego, a 1790 r. kwitował kasę generalną Komisji Edukacyjnej. Synów miał mieć trzech: Jana, Wiktora i Franciszka, i cztery córki (Kancl. 54 f. 130; DW. 97 f. 62 i 324; 100 f. 709 i 737; 106 f. 1352).

Jan, pisany z początku Antonim Jakóbem, Janem Antonim, w końcu tylko Janem, tytułowany miecznikiem pilzieńskim, kupił 1770 r. od Młodzianowskiego Tłuściec i Perzanów, a następnie tegoż roku starostwo rożańskie i makowskie, poseł rożański na sejm 1774 r., wyznaczony do różnych komisji z sejmu 1775 r., członek sądu sejmowego 1780 — 1784 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1781 r., kandydat do kasztelanji wyszogrodzkiej 1785 r., sprzedał 1770 r. Perzanów, a 1771 r. połowę Łempic Wielkich bratu Ignacemu, otrzymał 1774 r. z dóbr pojezuickich części Kacic i Płocochowo, a dał skarbowi ewikcję na Tłuśćcu a 1775 r. w 50-letnią emfiteuzę starostwo rożańskie i makowskie z wójtostwami

i sołtystwami, dzierżawę Chotecką, Czarną i Białą; z tego Czarną i Białą sprzedał wkrótce Józefowi, stolnikowi wyszogrodzkiemu, wyjednał od sejmu 1775 roku wyznaczenie komisji do rozgraniczenia dóbr swoich Rzechów, Wola Pienicka, Zawady, Zalesie, Kałęczyn i Gołeniwy, ożeniony z Marjanną Mniszkówną, wdową po Józefie Siemieńskim, kasztelanie lwowskim, rozwiedziony z nią 1782 r. umarł bezdzietny (Perp. Czers. 34 f. 183; Kancl. 48 IV f. 50; 54 f. 35; 37 f. 332; M. 297 f. 258; MP.; DW. 88 f. 616; 89 f. 413; 91 f. 387; 94 f. 123; 100 f. 536 i 558; 101 f. 767; 104 f. 782; V. L. VIII f. 140 i 374).

Ignacy, elektor Stanisława Augusta z zakroczymskiego, sędzia grodzki 1770 r. i podstarości 1773 r., i cześnik zakroczymski 1775 r., kupił 1770 r. Perzanów, 1771 r. połowę Łempic Wielkich od brata Jana, umarł 1783 r., pozostawiwszy, z Marjanny Hiżównej, wdowy po Czesławie Ignacym Łempickim, zmarłej 1786 roku, synów: Jana Józefa i Rafała Jana Macieja, zostających 1786 roku pod opieką stryja Jana, starosty, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1841 roku.

Antoni, Bartłomiej, Jakób, Jan, Józef, podwojewodzi rożański, Stanisław, N., vicesgerens i pisarz wojskowy, Wojciech, Wojciech i Wojciech, cześnik winnicki, z województwem mazowieckim, Mikołaj — z lubelskim, Maciej, burgrabia drohicki, i Paweł— z podlaskim, podpisali 1733 r. elekcję Leszczyńskiego, Stanisław, z ziemią zakroczymską, Maciej — z ciechanowską, elekcję Stanisława Augusta.

Adam, komornik ziemski łomżyński, dziedzic części Chrostowa 1738 roku, syn Tomasza i Heleny Suskiej, pozostawił, z Franciszki Choromańskiej: Jana, współdziedzica Kleczkowic, Adama i Stanisława, wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r.

Adam kupił 1791 r. Krępę, w radomskim sieradzkim, od Billewiczów (A. Tryb. Piotrk.).

Stanisław, regent grodzki opoczyński 1777 r., kupił Stawowice i Solec, w opoczyńskim, od Małachowskiego 1785 r.; ten sam, zdaje się Stanisław, skarbnik bełski 1787 — 1794 r. (DW. 101 f. 863; Quat. IX f. 117).

Wawrzyniec, ożeniony z Konstancją Kurowską przed 1738 r. (Perp. Czers. 24 f. 338). Kazimierz 1739 — 1746 r. kanonik płocki, proboszcz wiski. Mikołaja z Krzemiennej i Katarzyny, córki: Petronella Kazimiera i Wiktorja Franciszka, chrzczone w Dydni 1744 r. (M. Zawadz.).

Wojciech, burgrabia zakroczymski, ożeniony z Katarzyną Bagieńską 1742 roku. Jan, komornik graniczny zakroczymski 1754 r. Andrzej, porucznik gwardji królewskiej 1735 r. (DW. 69 f. 89). Stanisław, syn Jakóba i Franciszki Moczarskiej, w imieniu ojca i Barbary Mogilnickiej, cedował sumy 1755 r. Zaborowskiemu (DW. 30 f. 216). Bonawentura z komornika ziemskiego, skarbnik 1760 r., miecznik 1761 r., łowczy 1766 r., cześnik zakroczymski 1768 r., zrzekł się tej godności na rzecz Ignacego 1775 r., podpisał, z ziemią zakroczymską, obiór Stanisława Augusta. Jan, komornik ziemski łomżyński 1769 — 1778 r.

Adam, komornik ziemski ostrołęcki 1767 — 1765 r.; Adam, komornik zakroczymski 1784 — 1788 r.; ten sam może Adam, podwojewodzi serocki 1788 — 1794 r. Adam, konsyljasz konfederacji, w zakroczymskim, sprzedał 1792 r. część

Falbogów Ostafińskiemu 1792 roku (DW. 108 f. 1019). Adam, 1796 r. wierzyciel Jakóba Lubowidzkiego, w rawskim, którego ciotka była za Łempickim.

Jakób, viceregent nowomiejski 1777—1780 r. Zofja, żona 1-o v. Stanisława Piątka Czechowskiego, 2-o v. Kaspra Siestrzyńskiego 1777 r. (DW. 93 f. 98). Justyna, zamężna Franciszkowa Sulerzycka, skarbnikowa rawska, kwitowała 1777 r. Ludwika, miecznika łukowskiego (Ibid. 93 f. 385). Józef, burgrabia wiski 1784 — 1786 r. Józef, pisarz grodzki płocki 1786 r., pokwitowany 1791 r. przez Tadeusza Czernielowskiego (Ibid. 107 f. 1336). Józef, sędzia grodzki goniądzki, został łowczym wiskim 1790 r., dziedzic Lachowa, dawał ewikcję za Michałem Skarżyńskim 1791 r. (Ibid. 107 f. 1161). Józef 1793 roku wwiązany w Wierzbie, Ośno i Ryn, w przedeckim (Gr. Przed. 101 f. 90).

Baltazar kwitował 1791 r. Józefa Wojnarowskiego, a żona jego, Jadwiga z Jałowieckich, odstąpiła 1796 r. sumy na Budziskach siostrzeńcowi Wilkoszewskiemu (DW. 107 f. 1024; 111 f. 800). Florjan, konsyljarz konfederacji w ziemi zakroczymskiej, cedował sumę Duczymińskiej 1792 r., kwitował się z Klickiemi 1793 r. (Ibid. 108 f. 1033; 109 f. 241). Jakób, sierżant w wojsku polskim, został 1807 r. leśniczym w Połajowie, w dep. poznańskim.

Paweł, syn Kazimierza i Konstancji Błędowskiej, komornik zakroczymski, elektor Stanisława Augusta, viceregent ziemski i grodzki zakroczymski 1775 r., mianowany skarbnikiem 1783 r., zawarł umowę z Teodorem Mokrskim 1783 r., kwitował Bartłomieja Lutostańskiego 1784 r., z żoną, Marjanną Mokrską, 1-o v. Krzysztofową Wołłowiczową, starościcową mścisławską, przekazał sumę Antoniemu Turskiemu 1790 r., kupił od Mokrskich 1791 r. Błędostowo, Smogorzewo Kościelne, część Smogorzewa Kasprów i Mieczków, pozostawił syna Mikołaja, dziedzica Błędostowa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 roku (DW. 97 f. 499; 99 f. 581; 100 f. 1336; 106 f. 916; 107 f. 75; V. L. 1775 r.).

Antoni, syn Szymona, dziedzic Kowalek, w rypińskim, z Joanny Marjanny Starorypińskiej, pozostawił synów: Franciszka, Felicjana Onufrego, komornika ziemskiego dobrzyńskiego 1783 r. i Ignacego, viceregenta grodzkiego bobrownickiego 1790 r. Jan Paweł, syn Felicjana, dziedzic Godziszew, Radca Dyrekcji Sz. Płockiej Tow. Kred. Ziem., i Jan Nepomucen Bonifacy, syn Ignacego, wywiedli się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Jan Nepomucen, pułkownik wojsk polskich, referendarz stanu, kawaler Krzyża złotego wojskowego i Św. Stanisława, Radca Komitetu Towarz. Kredyt. Ziems. z lubelskiego, dziedzic Stojeszyna, z Antoniny Wiercieńskiej, pozostawił córki: Natalję za Arturem Finke Piaskowskim, zmarłą 1899 r. w Zadybiu; Felicję za Stanisławem Koźmianem, prezesem Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu, zmarłym 1885 r. i synów: Konstantego, dziedzica Stojeszyna, zmarłego 1886 roku, po którym, z Zofji Starnalskiej, pozostali: Jan, Władysław, Marja, Zofja i Róża, i Karola, dziedzica Laskowa, w hrubieszowskim, którego, z Gabrjeli Rulikowskiej, syn Stefan.

Sukcesorowie Mikołaja występują w krakowskim 1776 r. Ambroży, porucznik gwardji pieszej koronnej 1792 r. Antoni, subdelegat grodzki stężycki 1791 r., kwitował 1792 r. Jana Giescheita (DW. 107 f. 1610).

Stanisław, dziedzic części Łempic, miał synów: Jakóba, Stanisława i Piotra, towarzysza chorągwi hussarskiej królewicza Jakóba, którego, z Anastazj

Duranowskiej, synowie: Jan i Bazyli, uzyskali 1715 r. świadectwo od szlachty zebranej w Wodnikach, w lwowskim, że pochodzą ze szlachty z dawna w ziemi rożańskiej osiadłej, i zawsze jako szlachta żyli. Jana,. z Anny Ilnickiej, syn Stefan, wylegitymował się ze szlachectwa 1789 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Antoni dowiódł szlachectwa w sądzie grodzkim lwowskim 1782 roku procesowany był 1784 roku przez Józefa Łobarzewskiego, żonatego z Magdaleną Łempicką, o meljorację posagu. Dzieci jego: Bernard, Amand i Helena Wojnarowska, mają sprawę z Zakliczyną 1815 r. (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.). Konstanty zamieszkały w rzeszowskim, z Antoniny Chrząstowskiej, pozostawił córki: Józefę Garlicką; Felicję zmarłą młodo we Lwowie; Teofilę Marynowską, po śmierci męża Siostrę Miłosierdzia, zmarłą 1855 w Krymie i Marcelinę, także Siostrę Miłosierdzia, zmarłą 1843 r. Ksiądz Maciej, Kapucyn, zmarł 1814 r. w Bruckenthal w Galicji.

Bogumiła z Trzecieskich, 1-o v. Łempicka, 2-o v. Ossuchowska, w Galicji 1829 r. Zygmunt, urodzony z Marji Sobieniowskiej, zaślubił 1911 r. we Lwowie Wandę Rehmanównę, córkę profesora Uniwersytetu.

Faustyn Juljan, Stanisław Marjan i Ludwik Augustyn, synowie Józefa i Domicelli Trzcińskiej, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. Faustyna synowie: Karol, ożeniony z Łucją Łagiewnicką i Ludwik, sędzia w Płocku 1862 r.

Leon Klemens, Paweł Ignacy, Andrzej Stanisław, Jozefata Teresa i Karolina Marjanna, zamężna Danowska, dzieci Tadeusza i Franciszki Grzybowskiej, 1837 r.; Baltazar i Nikodem Wiktor, synowie Wawrzyńca i Anny Wądołowskiej, 1837 r.; Juljan Wincenty, syn Nikodema Wiktora 1852 r.; Franciszek Marek i Józef Konstanty, synowie Franciszka, 1837 r.; Jan i Klemens Wojciech, synowie Franciszka, 1837 r.; Wojciech, syn Wojciecha, 1837 r.; Franciszek Józef Antoni i Tomasz Adam Sylwester Zenon, synowie Adama i Zuzanny Lubienieckiej, 1838 roku; Aleksander, syn Franciszka i Zofji Niemieryczównej, 1838 r.; Ludwik, Jan Stefan i Wiktor Grzegorz Andrzej, synowie Józefa i Teresy Danowskiej, 1839 r.; Jan Józef, Leon Wiktor Karol i Adam Stefan Jan, synowie Jakóba i Zofji Grądzkiej, 1839 r.; Adam Jan i Franciszek Salezy Tymoteusz Paweł, synowie Jana i Antoniny Święckiej, 1839 r.; Sylwerjusz Jan Stanisław Michał, syn Jana i Joanny Zajączkowskiej, 1841 r.; Walenty i Józef, synowie Antoniego, 1843 r.; Kajetan, syn Walentego, 1846 r.; Jadwiga z Krzyczkowskich, wdowa po Grzegorzu, z synami: Józefem i Teofilem, 1848 r.; Józef Franciszek, Faustyn Marjan i Antoni, synowie Wincentego i Agnieszki Dzierżanowskiej, 1849 r.; Walenty, syn Augustyna, Marjanna Paulina, zamężna Żmigrodzka, córka Franciszka, i Józefa Tekla z Czarnowskich, przed 1850 r.; Eugenjusz Jan i Piotr Celestyn, synowie Wojciecha, 1851 r., wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie.

Wymieniony Adam, syn Jana, dziedzic dóbr Przezdziecka-Grzymki pod Andrzejowem, w ziemi nurskiej, z Rozalji Ślepowron Kamieńskiej, miał córki: Marję za Rogieńskim w Rogienicach; Antoninę, ur. 1817 r., zmarłą 1899 r, za Ferdynandem Obryckim w Nurze; Konstantego, dziedzica Grzymków, żonatego z Anną Jeziorkowską i Jana, po których zostało potomstwo. Józef, syn Mikołaja, 1853 r., Zygmunt, syn Pawła, 1862 r., urzędnicy w Warszawie i w Kalwarji.

Regina, córka Wiktora i Felicji z Turskich, dziedziców Kaszowa, w radomskim, zaślubiła 1903 r. Mieczysława Przyłęckiego. Władysław, dziedzic Leszczyna, w płockim, syn Józefa i Prospery Łukowskiej, zaślubił 1909 r. w Warszawie Stefanję Sikorską, córkę Bronisława.

ŁEMPIŃSCY h. GOZDAWA z Łempina (dawniej Łąpin), w powiecie raciąskim. Herb ich podany przez Wittyga jest ozdobnie wykonaną Gozdawą. Piotr Drozd z Łompina, starosta zakroczymski 1444 r., podczaszy warszawski 1456 — 1458 r. Jan Drozd z Łompina, podczaszy warszawski 1464 r.

Andrzej i Feliks Łąpińscy mają sprawę w Płocku z Krassowskiemi 1533 roku. Stanisław, syn Andrzeja, współdziedzic Łempina 1539 — 1542 r. Feliks z Krassowa, syn Jakóba, przyrzeka córce swej, Annie Mikołajowej Koczorowskiej, 30 kóp groszy posagu 1542 r. (Gr. Płoc. 2 f. 37; 5 f. 221; 7 f. 242 i 510). Jakób, syn Stanisława, płacił pobór z Czubaków, w raciąskim, 1552 r. (Wittyg). Wdowa po Stanisławie Sójce, dziedziczka części Łempinka, Wojciech Łempiński części Kwasieborzyna 1578 roku (Pawińs.). Stanisław, żonaty z Elżbietą Karską 1588 roku.

Jan i Paweł podpisali, z województwem płockim, elekcję Władysława IV a Maciej, podstarości płocki, obiór króla Michała Wiśniowieckiego. Ten Maciej to zdaje się Łempicki, który jest w Lublinie 1673 r., i podpisał elekcję Jana III z województwem płockim.

Adam, syn Feliksa, przyznał 1616 r. dług Łuszczewskiemu. Wojciech, syn Adama, zabezpieczył posag żonie Agnieszcie 1631 r. (DW. 42 f. 1241; 48 f. 597). Jakób z województwa mozowieckiego, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Marjanna, wdowa po Michale Ładowskim 1749 roku, w czerskim (Perp. Czers. 28 f. 303).

ŁEPKOWSCY v. ŁEBKOWSCY h. DĄBROWA z Łepków v. Łebków pod Niedzborzem i z Łepków pod Kraszowem, w ziemi ciechanowskiej. Kapica Milewski przytacza akt z 1413 roku, którym ks. Janusz Mazowiecki nadał Piotrowi z Łepkowa (sic) z ciechanowskiego, 10 łanów ziemi nad Skrodą, nie daleko Nowogrodu, i dodaje, że na tych łanach powstała wieś Łepki. Odnosi się to zapewne do wsi Łepki Wielkie i Małe, w parafji Grabów, w powiecie wąsoskim, w ziemi wiskiej. Leży ona blisko rzeki Skrody, ale dość daleko od Nowogrodu. Wieś tę dziedziczyli 1481 r. Tomasz, Marcin, Bartłomiej, Mikołaj, Marek i Jan herbu Przyrowa. Sądzę, że tu herb źle odczytany Przyrowa, zamiast Dąbrowa i ci Łepkowscy, z ziemi wiskiej, pochodzący od ciechanowskich Łepkowskich, tego samego byli herbu.

Herb Dąbrowa.

Maciej i Jan Niemierycze, Stanisław, Andrzej i Jan Wierzchowicze, Paweł i Jakób Sandkowicze, Aleksy, Andrzej i Daćbog Rakowicze z Łepków pod Niedzborzem, ulegli konfiskacie dóbr 1497 r., za nie uczynienie zadość obowiązkowi wojennemu (Wierzb. II. 886). Elżbieta, wdowa po Jakóbie, z dziećmi: Trojanem, Katarzyną i Heleną, pozwała Sassin, z Chotoma o zabójstwo męża 1531 r.

Ksiądz Jan z małoletnim bratankiem swym Trojanem, synem Jakóba, Mikołaj, syn Jana, i Mikołaj, syn Andrzeja, bracia, otrzymali prawo chełmińskie dla Łepków 1532 r. Jakób, syn Aleksego, Jakób, syn Daćboga i Stanisław, syn Jakóba, bracia między sobą stryjeczni, mieli sprawę z Czarnockiemi, w której ręczyli za nich 1544 r. Jan, syn Stanisława Przerowicza, Jan, syn Mikołaja Kościeszka i Jakób Płachetka.

Barbara, wdowa po Mikołaju, z synem Janem pozwała 1531 r. Rycharskiego o zabójstwo męża. Marcin, syn Daćboga, ma sprawę z bratem Jakóbem i z Jakóbem, synem Jana, 1544 r. Jan, syn Stanisława, i Katarzyna, żona Stanisława Niemczewskiego, procesują Stanisława, syna Jakóba Kubika (Wierzb. IV. 16537; Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 171; 9 f. 180, 181, 182 i 244).

Marek otrzymał od Zygmunta Starego potwierdzenie posiadania Zaderewszczyzny w Sidorowskiej włości (ML. 15 f. 1).

Piotr, syn Marcina, 1545 r., Stanisław, syn Grzegorza, 1553 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego. Paweł, syn Mikołaja, współdziedzic Łepków Wielkich, w wąsoskim, 1577 r. (Paw.). Stanisław 1581 r, bracia—Jakób i Stanisław, współdziedzice Łepków 1591 r., Jan, syn Pawła, 1599 r. wymienieni w wyrokach Trybunału lubelskiego (Ks. 9 f. 860; 46 f. 557; 81 f. 729). Jan, syn Mikołąja, żonaty z Katarzyną Taszycką 1581 r. (M. 125 f. 431).

Wojciech, podstarości ciechanowski, obrany poborcą ciechanowskim 1603 roku (V. L. II f. 367). Wdowa po nim Dorota, pozwała Niesieckiego 1607 roku (DW. 34 f. 1559). Jan nabył 1625 r. część Kisielnicy i Muraw, w łomżyńskim (Gr. Kolen.). Michał, podstarości wąsoski 1626 r. Jadwiga, żona Rafała Kownackiego z Kownat 1653 r. (DW. 52 f. 155). Sejm 1667 roku zdjął infamję z Jana i Wojciecha, bo zadość uczynili Adamowi Wojsławowi, podstolemu wiskiemu (V. L. IV f. 446). Felicjan z ciechanowskiego, Maciej z płockiego, elektorowie króla Michała.

Adama żona, Krystyna z Pawłowskich, 1-o v. Wojciechowa Gieszkowska 1630 r., pozwała 1619 r. Piotra Zdżarskiego o wydzielenie czwartej części Prusek (Teka W. Rulikows. z akt Łuck.). Wacław z powiatu samborskiego, stawił się na pospolite ruszenie 1621 r. Jan z Głuchowic 1631 – 1639 r., Mateusz i Wojciech 1638—1639 r. Wojciech, dwóch Adamów i Jan, 1651 r. z ziemi lwowskiej stawili się na popisach (AGZ. XX). Józef, syn Florjana i Jądwigi z Rożniatowskich, ugodził się 1678 roku o spadek po ciotce Katarzynie Rożniatowskiej z jej owdowiałym mężem, Stanisławem Borkowskim. Zofja, 1-o v. Mikołajowa Płoska, 2-o v. Bazylowa Snitowska, zmarła przed 1678 rokiem (Gr. Halic. 179 f. 220 i 226; M. D. Wąs.).

Jan, z województwem sandomierskim, Grzegorz i Tomasz, z płockiem, Łukasz i Piotr, z ziemią ciechanowską, dwóch Adamów, dwóch Janów, Bartłomiej, Karol, Maciej, Maksymiljan, Stanisław i Wojciech, z ziemią wiską, podpisali elekcję Augusta II-go.

Jan z Łepków, elektor Władysława IV-go z lubelskiego, z podpisu na aktach sejmu elekcyjnego położonego sądząc, był dyssydentem, z żony, Anny z Brzezia, pozostawił synów: Marka, Jerzego, Kazimierza i Bogusława, dziedziców Białki 1661 r.

Marek, elektor króla Michała, z żoną i matką dziedziczył na Białce 1676 roku. Ten Marek, zdaje się, miał drugie imię Andrzej i był skarbnikiem czerniechowskim, a z Anny Brodzińskiej, miał syna Antoniego, podstolego kijowskiego, posła chełmskiego i elektora Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., który przyjąwszy 1727 r. zapis 33,000 floren. od przyszłej żony, Konstancji z Gozdzkich Cieciszowskiej, kasztelanowej czerskiej, zeznał z nią zapis dożywocia 1729 r., a umarł 1738 roku.

Kazimierz, podstoli kijowski, umarł 1702 r., a podstolim po nim mianowany Bogusław. Bogusław Franciszek, pozwany 1698 roku przez Ujazdowskich o bezprawne wdarcie się w ich opiekę i pobranie dochodów od 1684 r. i różnych klejnotów i ruchomości (V. L. III f. 366; Zap. Lub. 47 f. 55 i 66 f. 594; Perp. Czers. 20 f. 335; 21 f. 124; Kij. VIII f. 724; XI f. 838; Paw.).

Mikołaj w lubelskim 1705 r. Józef, dziedzic Wierzbicy Jacków 1713 roku. Bogusław, miecznik podolski, umarł 1712 r. Stanisław, elektor Augusta II-go z chełmskiego, obecny na sejmiku w Chełmie 1710 r., skarbnik żydaczowski 1727 roku, otrzymał Koszowatą, w kijowskim, 1731 r., podpisał (mylnie odczytany stolnik) elekcję Leszczyńskiego 1733 r. (Akta XXVII; AGZ. X f. 6938). Stanisław ten czy inny, żyjący 1713 r., urodzony był z Anny Rybińskiej. Michał, towarzysz roty hussarskiej Jego Kr. Mości, cześnik trembowelski, ożenił się 1709 r. z Anną Domicellą Drohojowską, corką Jana Marcina, za którą miał otrzymać 30,000 flor. posagu. Syn ich Jan, przekazał 1743 r. resztę posagu matki 3,000 floren. Czernemu, kasztelanowi oświecimskiemu. Andrzej z Falejówki miał syna N., urodz. 1718 roku (metryka w Wydrnem). Katarzyna z Zielińskich Łepkowska 1719 — 1739 roku.

Antoni, z województwem mazowieckim, Franciszek — z sandomierskim, podpisali elekcję Leszczyńskiego 1733 r. Franciszek, stolnik winnicki, umarł 1748 roku. Stanisław, skarbnik latyczowski, posesor Nanowa, w przemyskim, umarł 1740 r. Anna z Koców, wdowa po Antonim, zapisała 1732 r. przyszłemu mężowi, Władysławowi Marchockiemu, sumę na Rzeczycy Mokrej i Sulistrowicach (Grodz. Sandom.; M. D. Wąs.).

Paweł, tytułowany miecznikiem podolskim, z Marjanny Ostrowskiej, miał dzieci: Konstancję za Andrzejem Kucharskim z Podlodowa 1722 r.; Marjannę za Tomaszem Gujskim i Marcjana, który razem z siostrami dochodził 1747 r. spadku po wuju Franciszku Ostrowskim, zrzekł się sum pewnych 1750 r. na rzecz Cetnera, umarł bezżenny w Radkowie. Z drugiej żony, Zofji Poryckiej, pozostawił Paweł: Katrzynę za Kazimierzem Czechowskim; Annę za Kazimierzem Kosteckim; Anielę zmarłą panną i Antoniego, bezdzietnego, którego żona, Antonina z Kucharskich, sprzedała 1748 r. część Podlodowa bratowej Konstancji (Gr Bełs. 139 f. 22; Gr. Grabow. i Lwows.; M. D. Wąs.; M. Zawadz.).

Karol, elektor Augusta II-go, z ziemi wiskiej, umarł wojskim wiskim, a z żony Heleny, miał synów: Józefa, starostę boleckiego 1744 r., zmarłego 1748 roku; Jana, starostę pelikańskiego i Michała, rotmistrza orszańskiego, którzy zapisali 1758 roku Michałowicze fundowanemu przez siebie klasztorowi Bazyljanów w Orszy (Akta XII i XIII). Jeden z nich podpisał, z województwem witebskim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Józef, przeor Bazyljanów w Orszy, został 1767 r. koadjutorem, a 1771 r. arcybiskupem unickim smoleńskim, kawaler orderu Św. Stanisława 1775 r., umarł 1778 r., kapłan zacny i pobożny.

Jan, marszałek orszański 1807 r., z Domicelli Hołowczycówny, miał syna Franciszka, chorążego orszańskiego, ożenionego 1827 r. z Domicellą Chludzińską.

Marcin, z Róży Osędowskiej, pozostawił: Józefę Barszczewską, Jana, Feliksa, dziedzica Różopola, żonatego z Rachelą Mirską i Seweryna, dziedzica Warnowicz, którego druga żona, Tekla z Lissowskich, umarła 1848 r. Wilhelm, Karol, Kazimierz, Władysław, Adolf i Franciszek, dziedzice Nosowa, w orszańskim, 1890 roku, Stefanja i Rozalja, dziedziczki Szukalewa, Rosków i Sielca tamże (Teka Łopacińs. i Kossak.).

Jan, według wywodu przeprowadzonego na Wołyniu, syn Andrzeja, według innych syn Józefa i Katarzyny Żdżarskiej, zaślubił 21-go Kwietnia 1718 r. w Stryhańcach Katarzynę z Grocowa Preysównę, sędziankę grodzką buską, zmarłą 1768 r. Z niej sześcioro dzieci: Katarzyna, wydana 12-go Stycznia 1750 roku w Szepietówce za Antoniego Sochę Chomentowskiego, wojskiego nowogrodzkiego; Ignacy, ur. 1722 r., Jezuita 1740 r., potem kanonik kijowski 1780 r., profesor retoryki kolegjum Jezuitów w Krzemieńcu, umarł 1785 r.; Antoni, Jezuita, potem Reformat pod imieniem Nazarego, umarł 1777 r. w Dederkałach; Jakób, dziedzic Junaczyniec i Wardziłowa, tytułowany łowczym mielnickim, razem z matką procesował 1755 roku Czartoryskich (Bracł. XVII f. 1196); Józef *Michał* i Dominik Wiktor.

Michał, podstarości buski 1764 r., tytułowany podstolim nowogrodzkim, a potem kijowskim, nabył Łahodyńce, zaślubił 1-o v. w Bortkowie 1758 r. Zofję Łaską, a 2-o v. 1773 r. w Barańcu Honoratę Grujankę, z pierwszej żony córki: Teresa i Anna, zmarły dziećmi; z drugiej—Józef Antoni i Ignacy, wylegitymowani ze szlachectwa wraz z dziećmi w gubernji wołyńskiej 1853 r.

Józef, dziedzic Łahodyniec, chorąży starokonstantynowski, z Wincentyny Ilińskiej, starościanki perearsławskiej, miał córkę Wincentynę za Leonardem Domaniewskim i syna Numę, po którym córka z Konstancji Czarnołuskiej, Józefa Franciszkowa Szuszkowska, zmarła bezdzietnie.

Ignacy nabył 1803 r. Popowce, umarł 1840 r., ożeniony z Magdaleną Spendowską, zmarłą 1832 r., miał córkę Nikodemę, poślubioną 1837 r. Edwardowi Pinińskiemu i synów: Leonarda, zmarłego 1838 r. w więzieniu w fortecy kijowskiej, bezdzietnego z Klementyną Budzyńską i Teofila głuchoniemego.

Dominik Wiktor, dziedzic Lewkowiec, towarzysz pancerny, on może Dominik, mianowany 1790 r. cześnikiem ciechanowskim, tytułowany też chorążym halickim, z Wiktorji Hryniewieckiej, starościanki bareckiej, córki Michała i Konstancji Sucheckiej, pozostawił córki: Kassyldę Załęską; Barbarę Wincentowę Majewską; Teklę Chłopicką i Annę Michalczewską i syna Jana Nepomucena, urodz. 1810 r., chorążego starokonstantynowskiego, po którym, z Antoniny, córki Witalisa Brodzica Zawadzkiego: Honory, Numa, Kalikst, Leokadja Aleksandrowa Pawłowska, Otylda, 1-o v. Łuczyńska, 2-o v. Rodrygowa Braunowa, Germanika Józefowa Poznańska, Sabina Kociołowska i Kassylda Karolowa Batorska (Not. hr. St. Tarnow.).

Grzegorz, dziedzic Turzy Małej, wuj Fabjana Bąskiego, rotmistrza Sawy w konfederacji barskiej, miał syna Ignacego, viceregenta grodzkiego mławskiego 1777 r., regenta grodzkiego zakroczymskiego 1784 r., w końcu sędziego ziemiańskiego zawkrzyńskiego i komisarza cywilno-wojskowego, ożenionego z Marjanną Jeżewską, stolnikówną płocką, wraz z którą kwitował 1792 roku świekrę z posagu.

Ignacy, sędzia pokoju w Płońsku 1807 r., w Mławie 1809 r., deputat do komisji moratoryjnej w Płocku 1807 r., z wymienionej żony miał syna Rajmunda Feliksa, dziedzica Wyszyn, w mławskim, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. Potomek jego Tadeusz, dziedzic Wyszyn Kościelnych i Starych Zdrojów 1905 r.

Józef, syn Józefa, burgrabiego ciechanowskiego, nabył 1774 r. od brata Marcina część Jarlut, dowiódł szlachectwa 1804 r. w Galicji zachodniej (Quat. VI f. 154). Marcin, urodzony koło 1745 r., posesor Podciborza, w brodnickim, 1790 r. Jan mianowany szambelanem 1786 r. (MP.).

Jakób, wojski rzeczycki, dziedzic dóbr Mieszki, Barduny, Pernaki i Ruski 1767 r. (Herb. Król. Pols.), miał synów: Feliksa, żonatego z Anną Brzozowską, Ludwika, żonatego z Rozalją Ciemniewską i Tomasza, który nabył 1783 roku od Karskich Konarzewo. Syn Feliksa Wiktor, syn Ludwika Hilary Feliks Paweł, i wnuk Ludwika po synie Stanisławie, z Pelagji Morskiej, Maksymiljan Edward, dziedzic Pęcławic, i wnukowie Tomasza po synie Cyprjanie z Karoliny Grabowskiej: Tomasz Franciszek Ksawery, Michał Saturnin, Szymon Klemens i Franciszek Antoni, wylegitymowali się 1839 r. w Królestwie. Kajetan, syn Szymona, 1855 r., Stanisław, syn Franciszka, 1857 r. wylegitymowani. Władysław, ożeniony z Trzaskowską, dziedzic Pęcławic i Goślubia, w kaliskim, 1905 r. Brat jego Bronisław, zmarł bezdzietny; drugi brat Maksymiljan. Bronisław, dziedzic Pawłowa i Pawłówka, w płockim, 1905 r.

Karolina Wiktorja z Zabielskich Łebkowska w pierwszej połowie XIX-go wieku. Jan, ożeniony z Wiktorją Kocięcką i Filip, Bernardyn w Warszawie, bracia, dziedzice części Łebków, w ciechanowskim. Jana synowie: Henryk, ur. 1864 roku w Łebkach, umarł 1902 r. proboszczem w Cygowie; Felicjan umarł 1898 r. wikarym w Cygowie.

Kazimierz, ożeniony z Franciszką Grobczyńską, 1-o v. Szymonową Wierzbowską, 3-o v. Stanisławową Grabińską 1770 r. Helena, żona Stanisława Ślepowrona Kordeckiego, nie żyła już 1782 r. (Gr. Halic.; M. D. Wąs.). Józef umarł 1826 r., pozostawiwszy z dwóch żon: Marjanny Wysockiej i Balbiny Głębockiej, dzieci: Juljannę za Auksentym Głębockim w Przyłęczku; Barbarę za Kajetanem Strzelbickim w Sielcu; Aleksandra w wojsku polskim; Michała w Garnowoli i wnuki po zmarłym 1823 r. synie Ignacym, z Karoliny Dębskiej, Wincentego i Marjannę (A. Tryb. Krak.; M. Zawadzki.).

Józef, ur. 1826 r. w Krakowie, profesor Uniwersytetu krakowskiego, znakomity archeolog, z Stanisławy Libeltównej, pozostawił: Karola Józefa, ur. 1864 r., Wincentego, ur. 1866 r., Teresę Jadwigę, ur. 1871 r. i Jana, ur. 1873 r., ożenionego 1900 r. w Częstochowie z Łucją Sienkiewiczówną. Brat Józefa Ludwik, ur. 1829 r., malarz, akwarelista, przeważny wziął udział w wydawnictwie „Wzorów sztuki średniowiecznej".

Szymon Łepkowski v. Łępkowski zostawił, z Małgorzaty Kozłowskiej, Jana, subdelegata grodzkiego stężyckiego, potem adwokata lwowskiego, Antoniego i Jakóba, wylegitymowanych ze szlachectwa z herbem *Dąbrowa*, w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. (Siebmacher wymienia w Galicji Łępkowskich h Prawdzic). Z nich Antoni, dzierżawca Krzywczy 1791 r., miał ż Barbarą ze Żrebieckich: Salomeę Załęską, Zofję Kozubowską, Kunegundę, Wincentego Ferarjusza, ur. 1780 r. (metr. w Czaszynie), Karola Franciszka Salezego, ur. 1783 r., i Faustyna Ignacego, ur. 1784 r. (metr. w Latoszynie).

Po Wincentym, dziedzicu części Czaszyna, z Apolonji Załęskiej, córki Józefa: Józef Wiktoryn, ur. 1818 r., kapitan wojsk austrjackich; Rafał Jan, ur. 1822 roku, dziedzic Czaszyna i Brzozowic, który, z Konstancji Schmiedtównej, pozostawił Stanisława, ur. 1860 r. (metr. w Porażu); Antoni Kasper Telesfor i Adolf Leonard, podpułkownik inżenjerji austrjackiej, który pozostawił córkę i syna Fryderyka w marynarce austrjackiej.

Karol Franciszek, dziedzic Zasławia, z Józefy Załęskiej, pozostawił syna Maksymiljana Jana, oficera wojsk austrjackich.

Faustyn, dzierżawca Hnatkowic, z Marji Lorety Załęskiej, córki Józefa, miał: Józefę za Józefem Stobieckim 1834 r., Zofję, Klarę, Salomeę, Faustynę, zmarłą 1841 r., Apolinarego i Witalisa Zygmunta, urodz. 1802 r. w Babicach, oficera wojsk austrjackich, wylegitymowanych wraz z braćmi stryjecznemi w Wydziale Stanów galicyskich 1859 r. (M. D. Wąs.).

ŁĘCCY z Łęk, w ziemi ciechanowskiej. Adam Łęcki z Łosiewskiemi dziedzice Łęk 1567 r. (Paw.). Gotard Łęcki, z ziemią ciechanowską, podpisał elekcję Władysława IV-go. Grzegorz Łęcki z żoną, Lukrecją Bromirską, córką Krzysztofa, otrzymali 1666 roku glejt w sprawie z Bartoszewskiemi (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 117).

ŁĘCCY z Łęcka w Prusach, w dawnej ziemi saskiej. Wapl, Nadron i Skawota, otrzymali 1335 r. sto włók w ziemi saskiej, w dzisiejszym powiecie niborskim, na których powstały wsie—Wielki i Mały Łęck. Bartosz Łęcki żył 1483 r. Jan Łęcki i bracia Rywoccy dziedziczyli na Wielkim i Małym Łęcku 1635 roku. Krzysztof, dziedzic części Tymawy 1600 r. (Kętrz. Lud. Pol. f. 311, 326 i 382).

ŁĘCCY różni. Zła wymowa i zła pisownia jest przyczyną pomięszania w aktach Lędzkich czyli Lęckich z Lendu, Łęskich, a nawet i Łąckich, tak, że trudno nie raz dojść właściwego nazwiska wymienionej w akcie osoby. Stefan, Jadwiga Jarocka i Joanna Krasowska, dzieci zmarłego Jana Łęckiego, posesora Dunkowiec, w przemyskim, pozwani 1683 r. przez Drohojowskich o zwrot szkód zrządzonych przez ich ojca w lesie Dunkowieckim. Stanisław Jakób, posesor Dunkowiec, spłacił 1676 r. z tej dzierżawy 3,000 floren. Walawskiej. Wdowa po nim, Katarzyna z Polanowic, 1-o v. Mirecka, 3-o v. Franciszkowa Wilczkowska, zastawna posesorka Dunkowiec i dziedziczka Siedlisk 1686 r. (Gr. Przem.). Wymienieni tu Łęccy należą zapewne do Lęckich.

Jan i Małgorzata, wdowa po Józefie Szelągowskim, dzieci Józefa Łęckiego, sumę swą i nabytą od braci swych: Walentego i Franciszka, i na stryja księ-

dza Walentego przypadłą u Mikołaja Gartenberg Sadogórskiego, przekazali 1787 roku Łukaszowi Bnińskiemu, sędziemu ziemskiemu poznańskiemu (DW. 103 f. 145).

z ŁĘCZNEJ, w lubelskim. Zbigniew z Łęcznej z rodu Bończów świadczył przy wywodach szlachectwa w Krakowie i Lublinie 1417 i 1421 r., żył jeszcze 1440 roku. Dobek z Łęcznej ma sprawę z Wawrzyńcem z Czerzowa o 200 grzywien poręki 1397 r. Jerzy, syn Michała z Łęcznej, student Uniwersytetu krakowskiego 1474 r.

Część Łęcznej wykupił 1427 r. od Turskiego Klemens Kłajski, dworzanin królewski, od którego wykupił ją znów niejaki Stanisław 1439 r. (Biblj. Zamojs. Dypl.; K. Mp.).

ŁĘCZYCKOWIE (ŁĘCZYCKA) h. NIESOBIA ze wsi Łęczycki, w ziemi drohickiej, zwali się niektórzy Łęczyckiemi. Ziemianie z Łęczyck stawili 1528 r. dwa konie na popis ziemi drohickiej. Maciej, syn Marcina, z czestnikami współdziedzic Łęczyck, a Bartłomiej Solka v. Sulka z czestnikami Łęczyck i Pniewisk 1580 r. (Źr. Dziej. XIX). W wyrokach Trybunału lubelskiego wspominani: Mikołaj, Bartłomiej, Marcin, Maciej, Józef, Stanisław, Jan, Wojciech, Szymon 1582 r.; Wojciech, syn Jakóba, z żoną Dorotą, współdziedzic Pniewisk 1580 r.; Anna wdowa po Stanisławie, Adam, Maciej, Andrzej i Wojciech 1589 r.; Stogniew i Piotr 1591 r.; Jakób, syn Wojciecha, dziedzic części Przesmyków 1591 r.; Józef, syn Wita, i syn jego Wojciech, 1584 — 1591 r.; Wojciech, Stanisław i Wiktoryn, synowie Macieja, 1586 r.; Macieja i Elżbiety Kobylińskiej, syn Jan, żonaty z Zofją 1590 r.; Józef, syn Tytusa, Paweł i Jan, synowie Stanisława, 1589 — 1592 r.; Mikołaj, Paweł, Anna i Katarzyna, dzieci Macieja, 1591 r.; Maciej, syn Marcina, Bartłomiej, syn Wojciecha, Paweł i Jakób, synowie Bartłomieja i Elżbiety 1594 — 1598 r., Jakób, syn Jana, współdziedzic Plut 1593 r.; Leonard 1593 r.; Bartłomiej, Piotr i Stanisław, synowie Krzysztofa, 1597 roku (Wyr. Lub. 7 f. 919; 11 f. 20; 23 f. 110; 31 f. 176; 36 f. 99, 774 i 1054; 39 f. 146; 40 f. 28; 42 f. 3 i 515; 48 f. 42, 264 i 314; 51 f. 285; 55 f. 641; 57 f. 172, 645 i 1335; 61 f. 216; 71 f. 1028; 76 f. 453).

Herb Niesobia.

Jan Łęczycka, doktór filozofji, zmarł w 30-m roku życia 1598 r., pochowany w Krakowie u Ś-tej Trójcy (Star. Monum.; Nies.). N. w rocie kawalera Pieniążka odznaczył się pod Pskowem 1582 r. (Paproc. f. 513). Wojciech Łęczycka, syn Marcina, zawarł kontrakt z Skwierczyńskim 1686 r. (DW. 56 f. 1881). Karol, syn Antoniego, sprzedał 1730 r. Dobryń, w kijowskim, Borkowskiemu (Arch. Kij. 315 f. 608; M. D. Wąs.).

Maciej Łęczycka, syn Wacława, kupił 1708 r. część Łęczyck od Jana, syna Szymona Łęczycki. Syn Macieja Karol, kupił znów część 1749 r. od Wojciecha, syna Franciszka. Karola, z Marjanny Olędzkiej, syn Walenty, 1795 r. kupił część od Kazimierza, syna Bartłomieja i Anny z Plutów, wnuka Jana Szymonowicza,

i wylegitymował się ze szlachectwa z herbem Niesobia w Galicji zachodniej 1803 roku (DW. 110 f. 1481; Akta po-Galic. 297[170]).

Bartłomiej, syn Karola Łęczycki i Jadwigi, córki Wojciecha Łoboja Łęczycki, kupił 1774 roku część Łęczyck i Pniewisk od braci rodzonych swoich—Jana i Grzegorza (DW. 91 f. 33 i 576).

Idzi, Krzysztof i Mateusz, synowie Antoniego, wnukowie Walentego, prawnukowie Wawrzyńca, wylegitymowani w Galicji zachodniej 1803 r.

Fabjan, syn Wojciecha, miał syna Marcina, który nabył 1758 r. część Trębic Nagórnych od Jadwigi Kraszewskiej i sprzedał 1767 r. część Łęczyck bratu Sebastjanowi. Michał, syn Marcina, kupił 1791 r. część Łęczyck od Bartłomieja i syna jego Szymona, i wylegitymował się ze szlachectwa 1804 r., a synowie Sebastjana i Marjanny Raczyńskiej: Michał, Józef, Piotr i Wojciech 1803 roku (Quat. VI f. 148).

Jakób, syn Aleksandra, kupił 1761 r. część Łęczyck od Jana, syna Jana Bobrka Łęczycki. Tomasz i Szymon, synowie Jakóba, wylegitymowani 1804 roku (Quat. VI f. 104).

Grzegorz, syn Michała, sprzedał 1762 r. część Łęczyck Bartłomiejowi; Idzi, syn Fabjana, kupił 1790 r. część Łęczyck od Antoniego; Jan, syn Tomasza i Jadwigi Raczyńskiej, kupił 1778 r. część od Wawrzyńca Kobylińskiego; Mateusz, syn Szymona, kupił 1782 r. część Wyrozęb Kunatów od Anny Wyrozębskiej; wszyscy czterej wywiedli się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r. (Quat. VI f. 188; IX f. 30; VIII f. 206 i 233).

Szymon, syn Antoniego, zamienił części w Kobylanach Kozach z Łucją Czarnocką 1771 r.; syn jego i Franciszki, Michał, ur. 1759 r. (metr. w Paprotni), wylegitymowany 1804 r. (Quat. IX f. 38).

Pius, Tadeusz Feliks, Celestyn i Wincenty Ferarjusz z synami: Florjanem Antonim i Mateuszem Zacharjaszem, synowie Mateusza, wnukowie Grzegorza, prawnukowie Marcina Łęczycki, dowiedli szlachectwa 1840 r. w gubernji wołyńskiej; Antoni, syn Celestyna, 1864 r. tamże. Pius z synem Andrzejem, wpisani do ksiąg szlachty gubernji kijowskiej 1865 r. (Spis.).

Eustachy, syn Mateusza, ur. 1789 r., zmarł 1859 r., kawaler orderów, naczelnik sekcji w Komisji Rządowej spraw wewnętrznych i duchownych.

z ŁĘGONIC Jan, przyjęty do rodu Łabędziów przez Szpotów i Stanisława Brzezińskiego z Wywozu 1549 r. (M. 77 f. 202).

ŁĘGOWSCY z Łęgowa, w gnieźnieńskim. Sędziwój Łęgowski z Łęgowa 1396 — 1399 roku występuje w aktach w Poznaniu i Gnieźnie (Leksz.). Przybigniew Łęgowski ma sprawę 1393 roku w Łęczycy z kmieciem z Byszew (Łęcz. II. 4438).

ŁĘGOWSCY z Łęgowa, w nidzborskim. Dobra Andrzeja Zbrocha i Tomasza Zbrocha z Łęgowa zostały skonfiskowane za niestawienie się dziedziców na wojnę 1497 r. Dobra skonfiskowane Janowi i Tomaszowi Zbroszkowiczowi z Łęgowa, darowane Dziektarzowskim 1498 r. (Wierzb. II. 956 i 1234). Jakób, syn Tomasza

z Łęgowa, ma sprawę graniczną z Michałem, Wojciechem, Anną i Zofją, dziećmi niegdy Jana z Łęgowa 1533 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 91).

Mikołaj Prokopów, Michał, Jakób Kryspa z braćmi, Jakób Ogonowski i Leonard Łęgowski, dziedzice Łęgowa, a Stanisław Kryspa, współdziedzic Dziektarzewa Ogonowa 1578 r. (Paw.).

ŁĘKAWSCY z Łękawy, w powiecie proszowskim. Łękawa wielka i mała, nagórna i nadolna, czyli Nagórzany i Nadolany, była w posiadaniu licznie już w XIV-m wieku rozrodzonej szlachty różnych rodów, przeważnie zaś Turzynów, część znaczna należała do Toporczyków. Paprocki zna Łękawskich, Nowinów i Pobogów.

Piotr Trans (Trząs?) z Nadolnej Łękawy, żyjący jeszcze 1390 r., zganiony przez Pawła z Łękawy, dowiódł szlachectwa i herbu Turzyna koło 1370 r. Syn jego Piotr Trans, oczyścił się z nagany przeciw Stanisławowi z Marszowic 1405 r., okazując list oczyszczający ojca, a 1423 r. miał sprawy z Janem z Lekszyc. Braćmi starszego lub młodszego Piotra byli—Stanisław i Wojciech 1385 — 1386 r.

Herb Turzyna
(Prus I-szy).

Wroczsław z Łękawy i Sieradzic miał synów: Ostasa z Sieradzic 1384 r. i Stanisława Wroczowicza, dziedzica części Łękawy, Sieradzic, Jakuszowic i Dalechowic, piszącego się na przemian z tych dóbr w latach 1382 — 1419, kilkakrotnie świadczącego z rodu Turzynów przy wywodach szlachectwa. Synowie jego: Mikołaj występujący 1401 r. razem z ojcem i Piotr z Jakuszowic, dowodzący 1425 r. szlachectwa i herbu Turzyna, przeciw Andrzejowi Chebdzie z Tropia.

Janowi z Łękawy świadczyli 1379 roku w procesie z Krzyszkowskim o rolę Maciej z Nadolnej Łękawy i Piotr z Łękawy. Dulech z Łękawy, 1379 r. ma sprawę z Dalechowskiemi. Piotra synowie: Jasiek i Wisek 1383—1385 r. Przybek i Jakusz, pozwani 1381 r. o rolę przez Andrzeja z Mojkowic, a Przybek czyli Przybysław, razem z Piotrem Transem o wiano przez Machnę z Łękawy 1387 r., i sam o posag siostry Agnieszki przez Smichnę Jarosławową ze Zborowa 1399 roku. Oprócz wymienionych występują jeszcze w drobnych sprawach Stanisław, Miczek i Zdziesław 1382 r.; Miczek zwany Grad z Ludgerem 1382 r.; Wirzchosław z Marcinem i Goskiem 1382 r.; Jan i Mścisław 1384 — 1387 r.; Augustyn 1386 r.; Marcin z żoną Magdaleną sprzedał 1389 r. część Łękawy za 30 grzywien Stanisławowi z Sieradzic, z którym ma sprawę 1385 r. Bratek v. Braciec z Łękawy, i który kupił także część od Beaty, 1-o v. Piotraszowej z Łękawy, 2-o v. Rosławowej z Gorzkowa 1388 r. Córka tej ostatniej, Femka z Łękawy, wyszła 1399 r. za Jana z Górki. Henryk z Łękawy i Sieradzic 1388 r. Czesława Janowa z Łękawy i syn jej Piotr pozwani przez Marcina Świdę kmiecia z Łękawy o 4 grzyw. posagu i różne rzeczy odparli go 1398 r.

Bogusz dowiódł szlachectwa i herbu *Zarazi* przeciw Mikołajowi z Wierzbna 1381 r. Część Łękawy 1400 — 1419 r. należała do Piechny z Kempanowa, żony Adama z Tura i jej matki. Bernard dostał 1424 r. zapomogę trzy grzywny

na trzy konie na wyprawę na Czechów. Stanisław, zganiony przez Piotra z Tochołowa, dowiódł herbu *Nowina* 1434 r., a Mikołaj zganiony przez Piotra z Lekszyc 1444 r., herbu *Warnia*. Mikołaj 1470 r. współopiekun Łaganowskich. Elżbieta Łękawska, wdowa po Mikołaju, 1482 — 1483 r. procesuje o poddanego Michała z Dembian, posesora części Łękawy (Stan. Pr. Pols. Pom. VIII; Inscr. Clenod.; Helc. II).

Jan Łękawski, dzierżawca Marcinkowic 1581r., przyznał 1584 r. siostrze, Annie z Białaczowskich Piotrowej Dembińskiej, 400 floren. długu (Gr. Krak. 129 f. 225; Paw.).

Wdowa Andrzejowa Łękawska, nabyła 1598 r. Huszczyn, w trembowelskim, od Jerzego Chroślińskiego (Teka W. Rulik.). Jan, syn Jana, z Tarnowa, student Uniwersytetu krakowskiego 1582 r.

Wojciech, bakałarz filozofji i sztuk wyzwolonych, rajca przemyski, urodz. 1615 r., żonaty z Zofją, zmarł 1645 r. (Star. Monum.). Remigjan v. Maciej Remigjan, podpisarz grodzki chęciński 1648 r. Jakób Konstanty, podwojewodzi chęciński 1679 r. (Zap. Lub. 41 f. 572; 42 f. 770; 57 f. 310; 58 f. 137).

Mikołaj 1684 r., żonaty z Marjanną z Grochowa (Łasińską), 1-o v. Przecławową Ciesielską, 2-o v. Jakóbową Humnicką, wierzyciel Józefa Drohojowskiego 1700 r. Andrzejowi i Franciszce, małżonkom, odstąpili Wąsowiczowie 1717 roku spadek po ciotce Niemścinie (Gr. Siewier. 1 f. 335).

Andrzej, syn Walentego i Ewy Kropidłowiczówney, ur. 1716 r. (metryka w Brzeżanach). Walenty pozwał 1731 r. Kucharskiego, starostę małogoskiego, o krzywdy, a Antoni 1757 r. Wąsowicza, łowczego żytomierskiego, o zabór wołów. Zofja Ludwikowa Włoczewska, wierzycielka Łodzińskiego z Błonia, zmarła przed 1760 r. Michał, tytułowany miecznikiem przemyskim, towarzysz pancerny, żonaty z Konstancją Szornelówną, zastawną posiadaczką części Kupczyniec, pozwał 1733 r. Wąsowiczów, Drużbackich i innych o różne szkody i krzywdy (Gr. Tremb. 182 f. 1321 i 1542; M. D. Wąs.).

Stanisław 1754 r., Andrzej 1756 r., Franciszka 1756 r., Karol 1760 r. i jako cześnik latyczowski 1763 r., wymienieni w aktach kościelnych w Czortkowie (M. Zawadzki). Mikołaj procesował 1779 roku Potockiego we Lwowie. Józef 1786 r., w opoczyńskim. Sebastjan, ożeniony z Marjanną Karską 1799 r. Teodozja, żona Jana Grodzickiego 1833 r. (metr. w Limanowej).

Herb Pobóg.

ŁĘKAWSCY h. POBÓG. Według Paprockiego wyszli z Łękawy, w proszowskim, gdyż zamieszkiwali województwo krakowskie. Jakób wywiódł się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim, z Marji Moczarskiej, pozostawił: Teodora, ur. 1770 r., Bazylego, ur. 1785 r. (metr. w Mogielnicy). Teodor, pleban i dziekan zarwanicki, ożeniony z Eudoksją Roszczakowską, miał synów: Jana, Antoniego, Jakóba, Aleksandra i Michała, wraz z ojcem i stryjem wylegitymowanych 1831 r. w Wydziale Stanów galicyjskich.

Jakób, dziedzic części Konofost, zmarły 1810 r., był dwa razy żonatym. Najpierw z Anną Pohorecką, siostrzenicą

Bazylego Szeptyckiego, biorącą 1781 r. spadek po biskupie przemyskim, Atanazym Szeptyckim, zmarłą 1788 r., następnie z Marjanną Tymkowiczówną Czajkowską, 1-o v. Stefanową Beryndową Czajkowską, 2-o v. Promińską, córką Teodora i Zofji z Daszkiewiczów, zmarłą 1813 roku. Z pierwszej żony dzieci: Marjanna, Marcjanna za Stefanem Milkiewiczem Wataginem Kulczyckim, Jan, zmarły 1804 roku i Grzegorz, żonaty z Józefą Krokowską, 2-o voto Konstantową Szałkową Czajkowską, którego jedyny syn Wilhelm, umarł 1815 roku; z drugiej zaś — Ignacy, Józef i Rozalja Szymonowa Srokowska. Siostra Jakóba Rozalja, była pierwszą żoną Andrzeja Bereznickiego. Tekla pozwała 1845 r. męża swego, Teodora Hullę Winnickiego we Lwowie (M. D. Wąs.).

Herb Topór.

ŁĘKAWSCY h. TOPÓR z Łękawy, w powiecie proszowskim. Nawój z Łękawy, cześnik krakowski 1389 r., mistrz dworu i skarbny królowej Jadwigi 1389 r., podkomorzy królowej 1392 r., podskarbi 1393 r., przytem wojski krakowski 1391 — 1397 r., ręczył arcybiskupowi za Wacławem Roszkowskim i do aktu przyłożył pieczęć z herbem Topór, umarł w połowie 1398 r. Wdowa po nim, Klichna z Złotnik, procesowała się o Złotniki z Ziembockiemi 1398—1400 r. Długosz nazywa ją Klichną, wdową po Nawoju z Mokrska i pisze, że z innemi paniami zaprzysięgła 1427 roku niewinność królowej Zofji. Synowie dwaj: Żegota z Łękawy i Otto z Łękawy i Mysławczyc, spłacali 1399 r. długi ojca, zyskali 1400 r. na Paszku z Pilchowic część Chrobrza własną Drogosza, sędziego krakowskiego i zastawili ją żydowi. Żegota był także dziedzicem części Wronińca 1399 r., a Otto wziął w długu część Węgleszyna 1400 r. (St. Pr. P. Pom. VIII; KMp.; KWp.; Dług. Hist.).

z ŁĘKIEŃSKA, w radomskim sieradzkim. Dorota z Łękieńska, żona Stefana Zdrowskiego, zyskała nakaz rozgraniczenia jej dziedzicznych Łękieńska, Bielik i Brodzic od Wiewiórowa 1511 r. (Wierzb. IV. 1224).

Herb Lubicz.

ŁĘKOWSCY h. LUBICZ z Łękowa, w powiecie nidzborskim, województwie płockim, dziś Lekowo, w ciechanowskim. Paprocki, który miał w ręku dokumenta tyczące się kościoła w Łękowie, przytacza między innemi jako przodków tej rodziny: Mateusza, kasztelana wyszogrodzkiego 1388 roku i Pawła, podstolego płockiego. Rzeczywiście istnieli oni obaj. Maciej v. Mateusz, był kasztelanem wyszogrodzkim w latach 1377 — 1379, a może i dłużej, Paweł podstolim płockim 1381 roku, możliwem jest zatem, że pochodzili z Łękowa.

Jakób, syn Jana, 1448 r., Andrzej, syn Mikołaja Szystki, 1452 r., Mikołaj, syn Macieja 1471 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego. Ten ostatni, pleban Łękowski 1511 roku (Wierzb. IV. 1241), według Paprockiego, późniejszy kanonik płocki, był synem Macieja i Kucharskiej, kasztelanki zakroczymskiej, a miał braci: Stanisława, Andrzeja, Jana i Szczęsnego, dworzanina króla Jana Olbrachta.

Andrzej dziedziczył na Szczepkowie i Jeżowie, w raciąskim; synowcowie i spadkobiercy jego — Mikołaj i Franciszek, kwitowali 1536 r. Szydłowskiego ze 150 kóp groszy, a 1538 r. Kosmaczewskiego (Perp. Płoc. 4 f. 42 i 5 f. 103). Wdowa po Franciszku, razem z Stanisławem, podstolim, dziedziczyli na Szczepkowie i Jeżowie 1578 r. (Paw.).

Stanisław i Jan, bracia, niedzielni jeszcze, zostąli zwolnieni 1509 r. od wyprawy wołoskiej (Wierzb. IV. 656). Stanisław, dworzanin arcybiskupa Andrzeja Róży, na prośbę tegoż został mianowany pisarzem ziemskim ciechanowskim 1503 r. (Wierzb. III. 980 i 1002), z Bogackiej, wojewodzianki mazowieckiej, pozostawił: Jadwigę Romocką, stolnikowę płocką; Stanisława i Mikołaja, po którym, z Katarzyny Gołyńskiej, kasztelanki czerskiej: Anna, Dorota i Stanisław (Papr.).

Stanisław, podstoli ciechanowski 1567 r., dziedzic Strachowa Wielkiego, w ciechanowskim, 1567 r. i współdziedzic Szczepkowa i Jeżowa, w raciąskim, 1578 roku, ożeniony najpierw z Anną Leśnowolską, córką Stanisława, kasztelana czerskiego, powtóre 1576 r. z Anną Wichorowską, pozostawił z pierwszej żony Wojciecha, z drugiej—Andrzeja, Mikołaja, Jakóba, Zofję i Małgorzatę, małoletnich za czasów Paprockiego. Z nich Mikołaj, podstoli ciechanowski, umarł 1621 r.

Jan, brat Stanisława, 1509 roku, i Mikołaja, plebana z Łękowa 1513 roku, dziedzic Giełczyna, z Gołyńskiej miał córkę Elżbietę za Borukowskim, matkę biskupa przemyskiego i syna Franciszka, który razem ze stryjecznym bratem, Mikołajem, był spadkobiercą stryja Andrzeja 1536 r. Z pierwszej żony, Wilkanowskiej, pozostawił Franciszek: Adama, Annę i Zofję, z drugiej, Nieborskiej: Szymona, Jana i Bogumiłę (Papr.). Adam, podczaszy i poborca płocki 1577 — 1581 r., deputat na Trybunał 1579 r., współdziedzic razem z wdową, Mikołajową: Łękowa, Grzybowa Łękowskiego, Czarnocina i Unikowa Łękowskich 1578 roku. Jan, dziedzic Zagwizd, w ciechanowskim, 1567 roku (Paw.; V. L. II f. 180 i 218; Wierzb. IV. 10474).

Nie wiem czy do tych należą: Hieronim, poborca rawski 1532 r. (Wierzb. IV. 6134 i 16279). Tomasz, kanonik łucki 1589 r.

Tomasz, Michał i Wojciech, bracia, legitymowali się ze szlachectwa 1786 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich.

Była na Mazowszu druga rodzina Łękowskich z Łękowa, w wąsoskim, którego współdziedzicem 1577 r. był Stanisław Łękowski. Z niej: Łukasz z synami Pawła, dziedziczył na Gołkowie Sokołach pod Wąsoszem 1577 r. (Paw.). Jakób, podpisarz grodzki brański 1598 r.

Herb Nałęcz.

ŁĘKOWSCY v. ŁANKOWSCY h. NAŁĘCZ z Łękowic v. Łankowic, w kcyńskim. Tomisław z Łankowic, świadczył w Kaliszanach 1391 r. (KWp.). Mikołaj Łankowski z matką mają sprawę w Gnieźnie z Niemirem z Broniewic 1398—1399 r. Stanisław pozwany o posag i część Łękowic przez Sandkę z Iwna, dowodzi, że Ubisław wypłacił posag jej matce 1398 r. Hanka z Chłędowa i Łękowic i Sandka mają na-

kazane złożenie swych przywilejów na Łękowice 1399 roku. Mieczsław 1399 r. w Gnieznie (Leksz.).

Jan Bojanka z Łąkowic, komornik sądu ziemskiego w Kcyni 1441 roku (KWp. V). Ubisław Łankowski z innemi ukarany za zniszczenie dóbr duchownych w pochodzie wojennym na Śląsk 1439 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Syn jego Wincenty, kanonik 1470 r., ma dowieść, że ojciec jego Ubisław i stryj Wincenty, wydzielili w sądzie poznańskim brata swego trzeciego Wojciecha, którego dzieci nie mogą mięszać się do działu Karnkowskich.

Wincenty Łękowski, stryj kanonika, przeniósł się na Ruś, gdzie już 1436 roku jest ożeniony drugi raz z Anną, córką Krystyna z Martynowa, wdową po Abrahamie Awdańcu, dziedziczką Nienczyna, Perłowiec, Kołodziejowa i Średnego, które ostatecznie przyznane jej zostały działem z siostrami 1446 roku. Wincenty wniósł do Nienczyna swoich 60 grzyw., za które żona zapisała mu na wypadek śmierci 200 grzyw. 1438 r., kupił 1449 r. Meduchę za 600 grzyw., sprzedał 1453 roku Sułow za 200 grzyw. Stanisławowi z Chodcza, umarł 1458 r., pozostawiwszy, z pierwszej nie znanej nam żony, Ubisława Łękowskiego, świadczącego we Lwowie 1460 roku i wspomnianego razem z bratem Dziersławem, w akcie kanonika Wincentego 1470 r., a z drugiej—Wincentego z Nienczyna, zastawiającego 1461 r. Kunice Stefanowi Meduskiemu i wkrótce zdaje się zmarłego, i trzy córki: Katarzynę, Annę i Jadwigę, piszące się z Nienczyna.

Katarzyna, 1-o voto żona Michała Prokopowicza z Gwoźdźca i ze Strzelec 1466 r., a 2-o v. Sędziwoja Chomęckiego 1470 r., sprzedała swoją część Meduchy Karnkowskiemu 1466 roku. Anna jest już 1458 r. żoną Mikołaja Karnkowskiego, miecznika halickiego, w końcu podstolego lwowskiego. Jadwiga wyszła za Jana Herburtowskiego, który jej oprawił 100 grzyw. na Herburtowic 1482 roku (AGZ. XII — XIX).

Jakóbowi Łękowskiemu skonfiskowano część Łękowic 1510 r., którą otrzymał Wojciech Słupski (Wierzb. IV. 978 i 9546).

ŁĘKOWSCY różni. Piotr z Łękowic 1419 — 1424 r., Jan 1423 r. w Brześciu (Teka Paw. VII). Dobra Jana i Zygmunta w Łankowicach, Woli Łankowskiej i Brodach 1497 r., a Zawiszy Łankowskiego w Kaszewie, w łęczyckim, 1498 roku, zostały skonfiskowane za niestawienie się dziedziców na wojnę (Wierzb. II. 802 i 1296).

Melchjor Glaub, Wawrzyniec Nogacz i Piotr Gut, dziedzice wsi Łękowic v. Łękiewic, w powiecie puckim, pod Żarnowcem 1570 r. (Źr. Dziej. XXIII).

ŁĘKSZYCCY, patrz *Lekszyccy*.

ŁĘSCY h. DOŁĘGA z Łęgu i Łężka, w ziemi bielskiej, województwie płockim. Wieś Łęg jest gniazdową wsią rodu Dołęgów, który od niej wziął swe zawołanie. Świętosław z Łęgu 1378 — 1404 r., Jan 1378 — 1418 r. kanonicy, Jan Grabie 1388 r., poddziekani płoccy. Jan, syn Wawrzyńca z Łęgu, pisarz ziemski zakroczymski 1398 roku. Ten sam może Jan już 1388 roku jest pisarzem zakroczymskim.

Dołęga, kanonik płocki i Świętosław Goljasz, marszałek mazowiecki, bracia, z Łęgu i Mlic, otrzymali 1440 r., od księcia Władysława Mazowieckiego, dom i plac w Płocku, obok klasztoru Ś-tej Trójcy, a razem z Zawiszą z Kunradźca, chorążym płockim, i Mikołajem z Krośni, marszałkiem nadwornym książęcym, wyjednali 1472 r. u księcia Kazimierza przywilej dla całego rodu Dołęgów w ziemiach— płockiej i zakroczymskiej, uwalniający ich od wszelkich pozwów i sądów, oprócz książęcego, i od kar sądowych i nadający prawo chełmińskie dla wszelkich posiadanych dóbr ziemskich (Semkowicz Maz. Przyw. Rod.). Dołęga był kanonikiem płockim już 1439 r., proboszczem Ś-go Michała w Płocku 1443 r., plebanem w Brochowie 1460 roku, żył jeszcze 1476 roku.

Herb Dołęga.

Świętosław, zwykle tylko Goljasiem zwany, marszałek mazowiecki 1440 — 1462 r., kasztelan sochaczewski 1463 r., w przywileju rodowym 1472 r. znów tylko marszałkiem nazwany.

Mikołaj Łęski, zwany Błotny z Małego Łęgu 1533 — 1544 r. Bartłomiej, syn Stanisława Łęskiego, Łukasz Łęski, syn Gałki z Łążka i Stanisław, syn Lacha Łęskiego 1536 r., Maciej, syn Gałki, 1537 r. mają sprawy w Płocku. Paweł Grabia z Małego Łęgu i Butkowa ma siostrę Annę za Stanisławem Nieksińskim 1537 r. Paweł i Wojciech, synowie Jakóba z Łęgu, procesują 1540 r. Jana z Zakrzewa. Michał, syn Jana Pionka z Łęgu 1543 roku (Perp. Płoc. 2 f. 99 i 156; 3 f. 234 i 360; 4 f. 70 i 80; 6 f. 88 i 161; 9 f. 29 i 228).

Burnak, Grabia, Graczkowa i Maciej Krewny, dziedziczyli na Łęgu, a Jakób, Jan i Wincenty na Łężku, czyli Małym Łęgu 1578 r. (Paw.).

ŁĘSCY h. JANINA z Łęgu, w sandomierskim nad Wisłą, nie daleko Zawichosta. Kasper Łęski, żonaty z Dorotą Stogniewówną 1585 r., pozostawił dzieci, zostające 1592 r. pod opieką Przecława Królikowskiego. Z nich Marcin, w obecności wujów rodzonych zawarł ugodę 1593 r. z Królikowskim, a Jana, Stanisława i Andrzeja, wspominają wyroki Trybunału lubelskiego 1595 r. Andrzej, żonaty z Zofją 1584 r. tamże wymieniony (Wyr. Lub. 22 f. 1154; 25 f. 566; 63 f. 322; AGZ. X. 2569 i 2598).

Herb Janina.

Stanisław, Marcin i Jakób zawarli 1589 r. układ z plebanem z Zaleszan.

Stanisław, współdziedzic Zaleszan, Kępia, Woli Kotowej i Karczmy, z Janiną Kołaczkowskim 1586 roku, z Doroty Kleofasówny miał syna Jana, którego, z Izabelli Reginy ze Zgłobic Konopczanki, syn Wojciech, ur. 1653 r., walczył pod Wiedniem 1683 r., a z Magdaleny Kanigowskiej, pozostawił synów: Jana i Jerzego Antoniego.

Jan osiadł w gnieźnieńskim, ożeniony z Magdaleną Emlerówną, umarł 1782 r., pochowany wraz z żoną, zmarłą

tegoż roku w Skokach. Syn ich Konstanty, ur. 1746 r., kapitan wojsk koronnych 1781 r. i pisarz ceł koronnych 1782 r., występuje jak pełnomocnik stryja Jerzego, nabył 1790 roku od teścia Mistow i Czarną, w akcie kupna wymienił swych przodków aż do pradziada Jana, zaślubił 1776 r. Franciszkę Rafałowiczównę, córkę Andrzeja, prezydenta Warszawy, zeznał z nią zapis dożywocia 1795 r., wylegitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1803 r., umarł 1828 r. w Mistowie. Córka jego, Ludwika, wyszła za Józefa Aksamitowskiego. Syn zaś Andrzej Stanisław, ur. 1781 r., Radca Departamentu siedleckiego, następnie Izby administracyjnej dóbr narodowych, umarł 1818 r., zostawiwszy z zaślubionej 1812 r. Ludwiki Wossidłównej, córkę i syna *Ludwika* Karola Konstantego, ur. 1813 roku (DW. 97 f. 438 i 439; 106 f. 172; 108 f. 984; 110 f. 700; 111 f. 149; Perp. Czers. 40 f. 244; Quat. III f. 81).

Ludwik, ur. 1813 r., oficer wojsk polskich, urzędnik w Komisji rządowej przychodów i skarbu, sędzia pokoju warszawski 1856 — 1869 r., wylegitymowany w Królestwie 1839 r., z Józefy Niedziałkowskiej miał dzieci: Andrzeja Ignacego Piotra, Antoninę i Ludwikę.

Jerzy Antoni, major en second, został 1766 r. majorem regimentu konnego koniuszego koronnego i tegoż roku rezygnował (Kancl. 31 f. 52 i 155), następnie pułkownik wojsk koronnych, posesor emfiteutyczny wójtostwa w Małych Łanach pod Żarnowcem, w krakowskim, zaślubił 1749 r. Barbarę Łukawską, i wraz z nią dawał 1782 r. pełnomocnictwo bratankowi Konstantemu (DW. 98 f. 439) Synów ich dwóch:

Teodor, młodszy, kapitan wojsk polskich, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1839 r., dziedzic Swojczan, z zaślubionej 1795 r. Teresy Sikorskiej, pozostawił: Ludwika, Samuela, Teodora, Napoleona, Konstantego, Julję, Antoninę i Balbinę.

Józef Franciszek Stanisław, starszy syn Jerzego, ur. 1760 r. w Małych Łanach, kadet 1772 r., brygadjer korpusu kadetów i profesor w szkole kadetów 1789 roku, major wojsk polskich, wzięty 1794 r. do niewoli przez Prusaków, profesor astronomji w Uniwersytecie krakowskim i dyrektor obserwatorjum w Krakowie 1798 — 1804 r. i 1811 — 1823 r., profesor liceum w Warszawie 1804 — 1809 r., bardzo biegły matematyk i utalentowany malarz, umarł 1825 r. w Warszawie. Z żony Karoliny, córki Michała Hubego, 2-o v. Aleksandrowej Linowskiej, miał córki: Józefę za pułkownikiem Męciszewskim, zmarłą 1853 r.; Teklę niezamężną i synów: Stanisława, ur. 1788 r., kapitana inżynjerji, poległego 1812 r. pod Możajskiem; Edwarda, zmarłego 1830 r. i Adama Tytusa Michała, ur. 1789 r., szambelana, dyrektora głównego w komisji rządowej Skarbu, prezesa Dyrekcji Głównej Tow. Kred. Ziems. 1850 r., członka Rady administracyjnej Królestwa Polskiego, wylegitymowanego 1839 r., w końcu Rz. Rad. Taj. i senatora cesarstwa rossyjskiego.

Zuzanna z Gościszewskich Łęska zamieniła 1601 r. z poddziekanim sandomierskim dziesięcinę z Goszczewic na stałą opłatę roczną 4 grzyw. (Zs. Radoms.). Łukasz, syn Wojciecha, żonaty z Reginą Zielińską 1643 r. Stanisław, syn Marcina, kwitował 1643 r. Tomasza Słomkę (A. Bełskie). Po śmierci Samuela otrzymał 1651 roku Samuel Pac — Szerscin, Prisno i Lipnicze, w rzeczyckim (Pac.).

Jan, z. bełskiego, elektor króla Michała. Jerzy, dziedzic Żołtaniec 1678 r. (AGZ. X. 5633). Jerzy, starosta korytnicki 1701 r., miecznik żytomierski 1716 r., siostrzeniec rodzony Wozuczyńskiego, sufragana chełmskiego, procesował 1701 r. Głuszyńskich o Wozuczyn, wraz z żoną, Petronellą Iwanicką, posiadał dożywociem Torczyn, Skarzyn, Siemaków i Łozów, w chmielnickim; oboje nie żyli już 1732 r. (Akta XXVII; Bracł. XIV f. 865; M. 258 f. 35).

Józef, podczaszy latyczowski 1716 r. Jan z Łęgu, z żoną, Barbarą Łychowską, ma sprawy z Matuszewiczami 1713 r. i z Komorowskiemi 1718 r., wynikłe z posesji Suszna (Woł. X f. 280; Gr. Bels. 407 f. 508).

Łęscy ci brali czasem w XVIII-m wieku przydomek de Zem. Gałąź ich osiadła w Prusach i z niej pewno pochodził Zygmunt, elektor króla Michała z województwa malborskiego. Kunegunda, żona Antoniego Sławkowskiego, dziedziczką Tuszewa, w chełmińskim, 1802 r.

ŁĘSCY h. JASTRZĘBIEC (BOLEŚCIC). Wojciech i Jakób, dziedzice Łęg Kleszczy, w mławskim, 1552 r. (Not. Dziadulewicza). Wieś ta 1578 r. jest w ręku Świnki Grzebskiego, więc i rodzina pewno nazwisko inne przybrała.

ŁĘSCY h. OSTOJA. Walenty Łęski oprawił 1606 r. żonie, Zofji Kędzierzyńskiej, córce Jana, 1600 flor., zamienił 1608 r. grunta w Podhorcach z Dramińskiemi, wziął 1615 r. w zastaw od Drohiczyńskiego Grodysławice za 4,000 floren. Wdowa po nim, 2-o v. Stanisławowa Łaszczowa z Nieledwi, kwitowała 1624 roku synów: Jana, Andrzeja i Piotra, z zapisu ojca 9,000 floren. Córce Elżbiecie oprawił 1623 r. mąż, Florjan Mirecki, 6,000 floren. Jan kupił 1630 roku część Nowosiółek od Wacława Grzymały. Piotr zeznał zapis dożywocia z Heleną Kruszówną, córką Stanisława, 1642 roku, obaj bracia zawarli układ z Komorowskiemi 1641 roku (Zs. i Gr. Bełskie; Teka W. Rulik.).

Herb Ostoja.

Piotra, z Kruszównej, synowie: Jan, dziedzic Białej, Kazimierz, dziedzic Kocudzy pod Białą, w lubelskim, 1676 r. (Paw.) i Jerzy. Po Kazimierzu, z Katarzyny Zygmuntowskiej, miał być syn Felicjan.

Jan, z Doroty Dramińskiej, miał synów: Piotra, Wojciecha i Józefa. Piotra synowie: Mikołaj, Szymon, który pozostawił: Jana i Jerzego, i Józef, tytułowany skarbnikiem zakroczymskim, po którym, z Klary Szybińskiej, Józef, ur. 1761 roku, z Marjanny Kostrowickiej pozostawił: Wincentego, ur. 1805 r. i Ludwika, ur. 1806 r. (Teka Łopac. i Kossak.).

Józef, syn Jana, tytułowany skarbnikiem bielskim, z Bogumiły Łopotównej (według Teki Kossak. i Łopac. Łapówna), miał synów czterech: — Pawła Antoniego, Michała Antoniego, Kazimierza, regenta grodzkiego goniądzkiego 1779 — 1792 roku i Ignacego.

Paweł Antoni, starosta luboniecki i buchtyński 1771 r., kawaler orderu Ś-go Stanisława 1791 r., wyjednał od sejmu 1775 r. wyznaczenie komisji do sprawy swej z Czarnkiem o Kostrojsk, w rzeczyckim (V. L. VIII f. 507), ożeniony 1-o

voto z Elżbietą Zarankówną, wdową po Krzysztofie Zawiszy, żyjącą jeszcze 1782 roku (Akta XIV), a 2-o v. z Petronellą Baczyńską, pozostawił córkę Weronikę Oborską i synów: Antoniego i Aleksandra.

Antoni, ur. 1797 r., prezydent sądów granicznych mińskich, zmarł 1873 r., z Zofji Lubiczównej Zaleskiej, miał córki: Marję Wojniłłowiczową; Michalinę, pierwszą żonę Joachima Brzozowskiego; Wilhelminę, zmarłą 1867 r. i synów: Aleksandra, ur. 1836 r., dziedzica Suł, w mińskim, po którym, z Sabiny Korkosowiczównej: Eliza, zaślubiona 1889 r. Kazimierzowi Wasilewskiemu z Horodni, w orszańskim; Michał, ur. 1863 r.; Konstanty i Zenon; Konstantego, ur. 1839 r., zesłanego na Sybir 1863 r., dziedzica Antopola, w mińskim, bezżennego; Zenona, urodz. 1841 r., zesłanego na Sybir 1863 r., dziedzica Ustronia, w lidzkim, ożenionego 1873 r. z Anną Brzozowską, córką Joachima, z drugiej żony—Władysławy Zdziechowskiej, z której: Władysław, ur. 1875 r., Zdzisław, ur. 1877 r., Józef, urodz. 1880 r., Stanisław, ur. 1887 r., Michalina i Janina, i Michała, ur. 1845 r., zmarłego 1910 r., dziedzica Chotowa, w mińskim, po którym, z Marji Giecewiczównej, córka Zofja, urodz. 1878 roku, zaślubiona 1900 roku w Wilnie Karolowi Niezabytowskiemu.

Aleksander, ur. 1799 r., marszałek miński, potem wileński, umarł 1876 r., ożeniony z Marją Lebiedzińską, zmarłą 1856 r., miał córkę Aleksandrę, za hr. Józefem Ledóchowskim, i syna Hilarego, ur. 1835 r., dziedzica Waki i Starzynek, ożenionego z ks. Marją Drucką Lubecką, z której syn Włodzimierz, ożeniony 1913 r. z hr. Marjolą Platerówną, córką hr. Wilhelma, i córki: Marja, zaślubiona 1897 roku hrabiemu Henrykowi Krasińskiemu, synowi hrab. Huberta, Magdalena i Adamina.

Michał Antoni, drugi syn Józefa, sędzia grodzki brański 1778 — 1784 r., dziedzic Kożan, zaślubił 2-o v. 1779 r. Blondynę Markowską, sędziankę ziemską bielską, z którą zeznał zapis dożywocia 1780 r. (Gr. Brańs.), umarł 1784 r., pozostawiwszy z pierwszej, nie znanej mi żony Pawła, Kazimierza, Franciszkę, Eleonorę, Judytę, Agatę Świderską, Katarzynę Drągowską i Elżbietę Pietuchowę (A. Lwows. For. Nob.; M. D. Wąs.). W kalendarzykach politycznych Michał ten figuruje jeszcze 1786 r., jako sędzia grodzki brański, może zatem było dwóch Michałów i ojciec wymienionych tu dzieci, może nie był bratem Pawła Antoniego.

Ignacy, czwarty syn Józefa, szambelan królewski, z Weroniki Billewiczównej, żyjącej wdową 1827 r., pozostawił: Stanisława, ur. 1786 r., Józefa, ur. 1788 roku i Pawła, ur. 1792 r., po którym, z Marji Zaleskiej: Kalikst, ur. 1821 r. i Aleksy, ur. 1824 r.

ŁĘSCY różni. Piotr Łęski, z Łęgu pod Śremem, w kościańskim, 1387 r., komornik sądu ziemskiego w Pyzdrach 1390 — 1393 r., nazwany dwa razy stolnikiem 1392 r., podsędek ziemski poznański 1393 — 1398 roku. Wspólnie z nim dziedziczył na tym Łęgu Wyszota z Kurnika h. Łodzia 1390 — 1400 r. Czewlej Łęski 1393 — 1395 r. w Kościanie (Leksz.).

Piotr Laska z Łęgu, w kaliskim, pod Żegocinem, nie żyjący już 1398 r., z żony Febronji, 2-o v. Przedborowej z Przechodów 1414 r., miał synów: Jana i Piotra, zwanych Laskami z Łęgu v. Łęskiemi, występujących w aktach kaliskich w latach 1411 — 1446 r. Febronja procesowała się 1398 r. w Pyzdrach

z Żerkowskiemi, a 1399 r. w Gnieźnie o 600 grzyw. z Jakóbem z Golczewa. Posiadali dobra także graniczące z Przejmą i Cieninem (Leksz.; Pis. Dz. Pols. IX; KWp. V). Halecki w Monografji Łodziów utożsamia mylnie Piotra Laskę z Piotrem, podsędkiem poznańskim. Piotr, podsędek, w bardzo licznych zapiskach sądowych nigdzie nie był nazwany Laską, a znów Febronja nigdy nie nazwana wdową po podsędku, ani jej synowie podsędkowiczami, a i dziedzictwo ich Łęg, nie to samo.

Piotr, Kasper i Magdalena Łęscy, dziedzice Łęgu, a Piotr i Obór, w kaliskim pod Żegocinem, 1579 r. (Paw.).

Maciej z Łężka 1377 r. świadczy w Trzemesznie. Maciej z Łęgu, z djecezji włocławskiej, 1427 r. obecny w Gnieźnie. Piotr z Łęgu, kleryk djecezji włocławskiej, pisarz publiczny 1465 roku, kanonik kruszwicki i kanclerz arcybiskupi 1484 r., dziekan włocławski 1486 – 1494 r. Piotr Łęski i Jakób Ziemięcki mają spór z Michałem, plebanem z Szawłowic 1513 r. (Wierzb. IV. 1992). Maciej i Stanisław Łęscy, dziedzice Łęgu i Baranowa, w kruszwickim nad Gopłem, 1557 — 1566 r., a Tomasz, współdziedzic Żukowych tamże 1566 r. Paweł, dziedzic cząstki w Łęgu 1582 r. (Paw.).

Bartłomiej Łęski oprawił 1546 r. 400 floren. żonie, Barbarze Mycielskiej (Gr. Pozn. Res. f. 260).

Łukasz Łęski, z żoną Anną Zbikowską, winni 100 floren. Zofji z Mycielskich, 1-o v. Jakóbowej Nieniewskiej, 2-o v. Wojciechowej Łęskiej 1595 r. (Zap. Gr. Pyzdr. f. 166). Piotr 1605 r., Jan 1615 r., mają sprawy pieniężne w Pyzdrach z Mycielskiemi (Ibid. f. 63 i 128). Jan, syn Piotra, nabył sumę od Anny z Strużewskich Grochowskiej 1631 r. (Gr. Przed. 70 f. 256).

Jan, z gostyńskiego, podpisał elekcję króla Michała, Józef, z kaliskiego, Franciszek i N., z poznańskiego, obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Michał otrzymał od sejmu 1717 r. zwolnienie od podatków na pięć lat, w skutek zupełnej pogorzeli (V. L. VI f. 145). Maciej, syn Andrzeja i Jadwigi Boguckiej, zeznał 1719 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną Cielecką, której matka przekazuje sumy 1734 r. (Zap. Gr. Pozn. VIII f. 55). Andrzej, żonaty z Marjanną Słomowską, w sieradzkim, 1740 — 1770 r. Marcin 1779 r., Marjanna z Dobrzyckich Łęska 1776 r., kwitują się z Mycielskim, starostą ośnickim, w Poznaniu. Ignacy, komornik ziemski inowrocławski, 1790 — 1793 r. ma sprawy różne w Poznaniu i Gnieźnie 1775 — 1784 r.

Mikołaja Łęskiego (Łanskiego) część w Sobowicach, w krakowskim, uległa w konfiskacie 1497 r. (Wierzb. II. 1059).

Falisław, Michał i Andrzej, bracia z Łążka, w śreńskim, procesują 1505 r. Sarnowskich o część Komonina (Wierzb. III. 2430).

ŁĘSCY v. ŁĄŻKOWIE v. ŁĘŻKOWSCY z Łążka v. Łężka pod Solcem, w gostyńskim. Zofja Marcinowa Wieszczycka i Katarzyna, córki Siemaszka z Łążka, zamieniły 1516 r. pola w Łążku z Katarzyną Janową Stawowską i Elżbietą, córkami Macieja Kotlewskiego z Łążka. Jan, współdziedzic Łążka i Solca 1529 r. Jakób Sąndek v. Sędkowic z Łążka i Solca 1546 r., sprzedał część swą w Mesznem i Łążku bratu rodzonemu, Stanisławowi Sąndkowi 1548 r. Sebastjan Sądek, ożeniony z Dorotą Górecką, córką Jana, 1555 r., zastawny posiadacz części Bab

od Feliksa Bądka Babskiego 1560 r. Aleksy Sądek z Łążka i Mesznego, pisze się Meszyńskim lub Łąskim 1550 — 1566 r.

Maciej Wilk Karłowski, syn Jakóba Wilka v. Wilczka z Łążka, zamienił 1545 i 1549 r. części swe w Wrzący Wiesiołowskiej na część Mesznego z Andrzejem Soleckim. Tomasz Karzełek Łęski zamienił 1578 r. pola w Łążku z Soleckim, skarbnikiem gostyńskim, 1578 r. (Gr. Gostyń.).

Sebastjan Sądek, Jakób Łążek Pejor, Jan Pojman, Tomasz Karzeł, Babski i Mniszewski, dziedzice Łążka 1579 r. (Paw.).

ŁĘTKOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Łętkowa, w łęczyckim. Jan, Mikołaj i Andrzej Łętkowscy byli dziedzicami Łętkowa w latach 1388 — 1400 (Łęcz. I i II). Synowie Jana i Wojciech, dziedziczyli na części Wielkiego Łętkowa 1576 r. (Paw.). Jeden z tych synów Jana— Andrzej, żonaty 1561 r. na Wołyniu z Hanną Jackówną Mackiewiczówną, która procesuje się z Batkowskim o część Batkowa, Demidowa i Nowosiółek (A. Łuckie).

Maciej, syn Jana, współdziedzic Łętkowa Wielkiego i zastawny posiadacz części Karszewa 1576 r., wierzyciel Gawrońskiego 1580 r., miał córkę Marjannę, 1-o v. za Janem Wilkostowskim z Wojcina 1613 r., 2-o voto za Chryzostomem Kossowskim 1623 r. i synów: Jana. Andrzeja, Marcina i Seweryna. Jego też może córką była Anna, żona Andrzeja Chrzanowskiego 1623 roku. Wszyscy synowie Macieja zawierali układy z Dziewczopolskim 1603 r. i Warzyckim 1605 r.

Herb Jastrzębiec.

Marcin i Seweryn mieli sprawy w Kamieńcu Podolskim 1604 roku.

Jan, współdziedzic Karszewa 1615 r., kwitował Sierakowskiego 1623 r. Andrzeja syn Jakób, protestował przeciw Wróblewskiemu 1608 r. Sewerynowi i żonie jego Jadwidze przyznał dług Łukasz Opaliński 1624 roku. Marcin z braćmi przyznał dług Wilkostowskiemu 1613 r., przeniósł oprawę żony swej, Anny Łowickiej, siostry Jana z Biesiekier, na Ponętowo Nagórne 1624 r., kwitował Marcina Tulibowskiego 1625 roku, sam pokwitowany przez syna Adama 1638 r. (Gr. Przed. 28 f. 731; 51 f. 504 i 626; 52 f. 142, 353, 356 i 615; 55 f. 336; 60 f. 36; 61 f. 34; 67 f. 502; 68 f. 195, 196 i 237; 69 f. 166; 71 f. 49; DW. 32 f. 621; 36 f. 903; 42 f. 929; 47 f. 75 i 280).

Jan stawił się z pocztem na popis ziemi lwowskiej 1630 r. (AGZ. XX). Adam podpisał, z województwem kaliskim, elekcję Władysława IV-go. Adam, student w Chełmie, pobity przez żydów 1641 r., rektor szkoły w Chełmie 1642 r. (Akta 23). Aleksander, asystent Nacji Polskiej na Uniwersytecie w Padwie 1652 r. Zygmunt zeznał zapis dożywocia z żoną, Barbarą Piotrowską, 1652 r., podpisał, z ziemią czerską, obiór króla Michała (DW. 51 f. 2079; Perp. Czers. 11 f. 565).

Sebastjan, wojski kaliski 1659 r., umarł 1664 r. Grzegorz i Andrzej, z kaliskiego, Jan — z łęczyckiego, elektorzy króla Michała. Jan pokwitowany przez córkę Marjannę 1675 r. (Gr. Przed. 77 f. 386).

Jan, miecznik orszański, umarł 1645 roku. Wdowa po nim, Dorota z Kossowskich, z synami, odgraniczyła Ozierce od Podberezicc 1648 roku (Ist. Jur. Mat. XXV).

Tomasz, ożeniony 1-o v. z Jadwigą Trzebicką, której stryj, biskup krakowski, zapisał 1678 r. testamentem 4,000 floren., pozostawił z niej synów: Jana, kanonika krakowskiego 1706 r., dziedzica Koźminka i Mikołajewic 1724 r., zmarłego 1746 r.; Sebastjana, elektora z ziemi kaliskiej Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. i Norberta. Z drugiej żony, Krystyny Bartochowskiej, miał Tomasz syna Ludwika, ur. 1706 r., zmarłego 1756 r., pochowanego u Jezuitów w Kaliszu przez wdowę Kunegundę z Radolińskich.

N., z brzeskiego kujawskiego, podpisał elekcję Augusta II-go. N. otrzymał 1701 r. konsens na cesję Lućmierzy Andrzejowi i Konstancji z Łętkowskich Horkańskim (Sig. Ręk. Oss. 262 f. 90).

Dominik sprzedał 1694 r. Zawadkę Osińskiemu (Gr. Przed. 81 f. 17), podpisał elekcję Augusta II-go z województwem łęczyckim, kasztelan brzeziński, skupował 1729 r. różne sumy na Janiszewie (Gr. Kalis.), ożeniony z Marjanną Gembicką, kasztelanką płocką, umarł 1730 r., pozostawiwszy córki: Annę za Józefem Lipskim 1722 r, w końcu kasztelanem łęczyckim; Katarzynę za Aleksandrem Obidowskim, podstolim łęczyckim; Dorotę za Józefem Kołudzkim, podstolim kruszwickim i Teresę za Grabskim, i syna Macieja, stolnika łęczyckiego 1734 r. Syn Anny Lipskiej Tadeusz, skupił w latach 1752 — 1753 r. od Macieja i sukcesorów ciotek część ich spadku w Sokołowie po Stanisławie Krasińskim (DW. 74 f. 388 i 715; 96 f. 632; M. 278 f. 432; Gr. Przed. 84 f. 395).

Maciej zrzekł się godności stolnika łęczyckiego na rzecz Antoniego, który objął ją 1759 r., a zrzekł się jej 1788 r. (Grodz. Przed. 89 f. 375; Vol. Leg. VIII). Stefan, podobno syn także Dominika, z podstolego stolnik 1730 r., a chorąży inowłodzki 1731 r., poseł łęczycki na konwokację 1733 r., wyznaczony do boku Prymasa, podpisał elekcję Leszczyńskiego, umarł 1735 r. Maciej, dziedzic Krzymowa, zeznał zapis dożywocia 1758 r. z żoną, Marjanną Stawowską, i zyskał od sejmu 1768 r. uznanie potomstwa swego za prawe i zdolne do dziedziczenia. Sprawę jego o sumy na Sieniatyczach odesłał sejm 1775 r. do sądu kaliskiego (Gr. Przed 89 f. 489 i 511; V. L. VII f. 375 i VIII f. 201). Możliwem jest, że ten Maciej to były stolnik łęczycki.

ŁĘTKOWSCY z Łętkowic, w krakowskim. Część znaczną tej wsi darowali żona i syn Gniewomira klasztorowi Bożogrobów w Miechowie w końcu XII-go wieku. Tę część skonfiskowaną klasztorowi za udział w buncie Alberta, wójta krakowskiego, darował Władysław Jagiełło Janowi z Tenczyna. Druga część należała 1357 r. do Dzierżka z Stogniewic, stolnika krakowskiego, którego jeden z spadkobierców Krystyn, pisał się z Łętkowic 1376 r. Oprócz niego siedzieli na drobnych cząstkach tej wsi Bień i Marcin 1386 roku, Mikołaj z żoną Katuszą 1389 roku.

Mikołaj, syn Stanisława z Łętkowic, kleryk djecezji krakowskiej, notarjusz publiczny 1447 r. Te sam pewno Mikołaj Łętkowski z Prędocina, psałte-

rzysta w katedrze krakowskiej 1467 roku (K. Mp; Star. Pr. Pols. Pom. VIII.; AGZ. IX).

Łętkowice v. Łęczkowice, w szczyrzyckim, skupili od kanonika krakowskiego Pawła, od Domarzatka, od synów Koźmy i od Witosława Świebodzice i darowali 1242 r. Benedyktynkom w Staniątkach.

ŁĘTOWIEŃSCY v. LUTOWIEŃSCY h. TRĄBY z Łętowni, w ziemi przemyskiej. Wieś Łętownia w początkach XV-go wieku była własnością dwóch rodzin — polskiej i ruskiej. Przecława z Łętowni zabił 1436 r. Hryń Łętowieński i 1437 r. zadość uczynił za to zabójstwo braciom zabitego księdzu Janowi, Mikołajowi, Grzegorzowi i Stanisławowi. O tych braciach późniejsze akta już nie wspominają, musieli się wyprzedać i przenieść w inne strony.

Waśko z Łętowni Łętowieński razem z braćmi ma nakazane 1437 r. dowieść szlachectwa swego z ojca Trzech Trąb, z matki: księżyc, a w środku księżyca krzyż, z babek po ojcu i matce Wilcze kosy. Córki jego: Fiedka, żona Wańka z Nehrebki i Anna, żona popa z Brześcienicy, sprzedały 1482 r. część swą Łętowni Orzechowskiemu. Hryń, brat Waśka, zabójca Przecława, żył jeszcze 1481 roku. Daniło, trzeci ich brat, 1466 — 1479 r. pozostawił synów: Andrzeja, Stefana czyli Steczka, Piotra i Zygmunta, którzy sprzedali swoją część Łętowni Orzechowskiemu. Andrzej zarządzał 1448 — 1458 r. Hussowcami. Steczko, z żony Nastki, miał syna Paszka 1481 r.

Herb Trąby.

Lewek z Łętowni procesował się 1437 roku z Janem, a Hanka 1444 r. z Zamojskim. Panka z Łętowni, żona Jakóba, sprzedała 1466 r. część swoją siostrze stryjecznej Massiocie. Ta sama pewno Maska Sienkowa, córka Karpa, sprzedała Łętownię za 200 grzyw. Orzechowskiemu 1481 r., pokwitowana przez Nastkę 1482 r. i przez Tyszka, Hrynka i Nastkę Lesiową z ojcowizny, stryjowizny i macierzyzny 1483 r. Fiedka Fiedorowa, synowica Hrynka, sprzedała 1481 r. swoją część Orzechowskiemu.

Fiecz i Paszko Lutowieńscy v. Łętowieńscy, urodzeni z Polonji, siostry Hleba z Waśkowic, po przeprowadzonym procesie z Hryćkiem i Michałem z Łętowni i Waśkowic, podzielili się 1467 r. Waśkowcami po połowie.

Fiecz oprawił 1471 r. żonie Nastazji, 34 grzywien posagu i wiana na Łętowni i Waśkowcach, sprzedał 1472 roku Waśkowce Rybotyckiemu, a Łętownię Orzechowskiemu 1481 r. (AGZ. XII — XVIII).

ŁĘTOWSCY h. NIEZGODA. Przytacza ich Paprocki, jako zamieszkujących w Prusach. Może wyszli z Łętowa, w kcyńskim. Niesiecki do nich zalicza Marka, opata Cystersów w Paradyżu. Marek był studentem Uniwersytetu w Padwie 1599 r., opatem Cystersów w Paradyżu został 1617 r., umarł 1630 r.

ŁĘTOWSCY h. OGOŃCZYK z Łętowa, w ziemi czerskiej, pod Garwolinem. Mikołaj, syn Andrzeja z Łętowa, student Uniwersytetu krakowskiego 1436 r.

Stanisław z Łętowa otrzymał 1476 r. razem z innemi ziemianami czerskimi różne wolności dla dóbr Łętów (K. M.).

Stanisław Łętowski, dziedzic Łętowa 1564 — 1576 r. (Paw.), nie żyjący już 1583 r., pozostawił córki: Annę za Stanisławem Domaszewskim 1590 r.; Dorotę za Janem Talubskim 1590 r.; Jadwigę za Krzysztofem Talubskim 1591 r. i Małgorzatę za Walentym Palczewskim 1597 r. i synów: Adama, Abrahama, Jana, Krzysztofa, Stanisława i Bartłomieja, którzy zastawili 1585 r. część Łętowa synom Jana Kamińskiego. Synem także Stanisława, zdaje się, był Florjan, kwitujący Ciskowskiego 1587 roku. Siostry w wymienionych latach kwitowały braci z posagów i dziedzictwa i zeznawały z mężami zapisy dożywocia.

Abraham z żoną, Katarzyną Łączyńską, sprzedał 1589 r. część Łętowa Parysowi, 1593 i 1600 r. ma sprawy w Krakowie, miał mieć syna Jana 1627 r. Krzysztof ze Stanisławem zawarli 1593 r. układ na przeżycie o Łętów (Zs. Gr. Czers. 52 f. 232; 56 f. 225; Perp. Czers. 1 A f. 10, 86, 116, 150 i 297; 1 B f. 84 i 85; 6 f. 2).

Herb Powała (Ogończyk).

Adam, najstarszy syn Stanisława, pozostawił córki: Zofję za Kasprem Dłużewskim 1610 — 1626 r.; Dorotę za Tomaszem Siekluckim 1620 r. i synów: Jana i Melchjora, którym oddał 1611 r. część Łętowa, zwaną Kujawy.

Melchjor zeznał 1623 r. zapis dożywocia z żoną, Marjanną Staniszewską, która tegoż roku sprzedała część Żelawina Rudzińskim. Syn jego Jan, nabył część w Łętowie 1662 roku od Dąbrowskiego, 1668 r. część od Dłużewskiego i z żoną, Katarzyną z Suffczyńskich, 1-o v. Tchorzewską, sprzedał Łętów Parysowi 1668 roku (Perp. Czers. 3 f. 303; 4 f. 22; 6 f. 152 i 546; 7 f. 385; 12 f. 291; 13 f. 248, 249 i 253).

Po tym Janie iść mają: Szymon, sędzia miński, dziedzic Wiśniowca, wylegitymowany 1838 r. w Cesarstwie, Józef i Antoni, synowie Stanisława, wnukowie Wawrzyńca.

Jan, trzeci z rzędu syn Stanisława, oprawił 1602 roku na Łętowie posag drugiej żonie, Poliksenie Ostrowskiej. Z pierwszej nie znanej nam żony, miał córkę Zofję, żonę Adama Piotrowskiego, kwitującą macochę 1615 r., zmarłą bezdzietnie i Stanisława. Z drugiej — Krzysztofa, który sprzedał 1625 r. część swą Łętowa przyrodniemu bratu Stanisławowi; Pawła, którego syn Stanisław sprzedał 1660 r. część Ostrowa Ostrowskiemu; i Jana, który sprzedał część Łętowa Andrzejowi Rudzińskiemu i zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofją Kożuchowską 1633 r., i razem z ciotkami odstąpił część Ostrowa Adamowi Ostrowskiemu 1653 r. Syn jego Jan podpisał, z ziemią czerską, obiór króla Michała (Perp. Czers. 2 f. 200; 5 f. 73; 6 f. 2; 7 f. 260; 9 f. 34 i 36; 11 f. 574; 12 f. 189).

Stanisław, syn Jana z pierwszej żony, zabezpieczył posag 1623 r. żonie, Ewie Bielawskiej, córce Macieja, z której pozostawił synów: Jakóba, Stanisława, zmarłych bezdzietnie i Abrahama, elektora króla Michała, z ziemi czerskiej, ożenionego z Marjanną Zawiszanką Kamieńską, która, już jako wdowa po nim, razem ze stryjecznym bratem męża Janem, potwierdziła sprzedaż Trąbek Szaniawskim 1681 r. Synowie ich: Jan i Józef, jako spadkobiercy po siostrze dziada, Zo-

fji Piotrowskiej i po stryjach, odstąpili pewnej sumy Sokołowskiemu 1699 roku (Perp. Czers. 13 f. 703: 16 C f. 195).

Józef kupił od brata Jana 1700 r. Wilktę i Dudkę, zeznał 1701 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Sokołowską, siostrą Wojciecha, a 1733 r. odstąpił tego dożywocia dzieciom: Antoniemu, Franciszkowi, Janowi i Joannie. Z nich Antoni jest ożeniony 1742 r. z Ludwiką Lisowską, a Joanna, wdowa po Jerzym Roguskim 1747 r., wyszła 2-o v. za Antoniego Wysokińskiego 1748 r.

Jan sprzedał 1700 i 1713 r. Wilktę i Dudkę rodzonemu bratu Józefowi i ciotecznemu Józefowi Goźlińskiemu, zapisał 2,000 floren. żonie, Katarzynie Baranowskiej, i kwitował jej brata Mikołaja 1712 r., kupił część Śniadkowa 1717 r. zapisał dożywocie drugiej żonie, Annie ze Szczuków Michałowej Odachowskiej 1724 r., nie żył już 1748 r, w którym wdowa po nim, w imieniu swoim i dzieci kwitowała Chajęckich. Z dzieci tych: Marjanna, urodzona z pierwszej żony, żona Andrzeja Niewęgłowskiego, kwitowała ojca 1733 r., żyła jeszcze 1782 r., Sylwester zabity przed 1758 r., Franciszka, żona Ignacego Magnuszewskiego, dziedziczyła na Śniadkowie 1758 r. (Perp. Czers. 14 D f. 86; 15 f. 372; 16 B f. 1 i 97; 17 f. 378; 18 f. 97; 19 f. 341, 394 i 490; 21 f. 82; 23 A f. 67, 94 i 149; 26 f. 72; 28 f. 40, 146, 254 i 269; 31 f. 42; DW. 62 f. 1296; Deb. Czers. 1 f. 157).

Wacława i Urszuli z Przyłęckich córka Katarzyna, ur. 1636 r., chrzczona w Rybotyczach. Jan zaślubił 1647 r. w Dobromilu Annę Latoszyńską (Notat. M. Zawadzkiego). Mikołaj, podstarości warecki 1639 — 1644 r. Mikołaj, syn Mikołaja, z żoną, Dorotą Ryniewską, dziedzice Zalesia 1642 r., zapisali sobie dożywocie 1644 r. (Perp. Czers. 10 f. 444; DW. 49 f. 2466).

N., Karmelita, wysłany z listem królewskim do Chmielnickiego, z trudem życie ocalił. Marcin i N., z sandomierskiego, elektorzy króla Michała. Jakób podpisał, z województwem krakowskim, elekcję Augusta II-go. Paweł zaślubił 1712 r. w Krakowie Annę Kamińską. Konstancja wyszła 1721 r. tamże za Andrzeja Tokarskiego (metr. u Najśw. Panny Marji). Stanisław, dziedzic Łętowa 1756 r. (Perp. Czers. 30 f. 386). Marjanna, żona Antoniego Kaczyńskiego 1780 r. (Deb. Czers. 3 f. 77). Marcin, oficer wojsk polskich 1794 r., potem ksiądz pleban w Harcie, w przemyskim.

Jan, syn Stanisława i Agnieszki v. Jadwigi Lipnickiej, dziedzic Bączali 1633 roku (Zap. Lub. 34 j. 425), podpisał, z województwem krakowskim, elekcję króla Michała, podwojewodzi biecki, nie żył już 1677 r., w którym testament jego wniesiony do grodu bieckiego bezdzietny z pierwszą żoną, Anną Dąbrowską, pozostawił z drugiej, Konstancji Baranowskiej, córki Jana i Magdaleny z Pakoszów, 2-o v. już 1679 r. Stanisławowej Koszczycowej, córkę Katarzynę za Andrzejem Ankwiczem i syna Stanisława.

Stanisław, żołnierz pod Wiedniem, elektor, z krakowskiego, Augusta II-go, sędzia grodzki biecki już 1707 r. i podstarości 1713 r.. skarbnik krakowski 1709 roku, a chorąży 1722 r., poseł na sejm 1710 r., z którego wybrany do komisji toruńskiej i deputatem do boku króla, 1724 roku wyznaczony do boku Prymasa i ministrów, a 1726 r. do układów z cesarzem i Szwedami, i do korektury Trybunałów (Vol. Leg.), dziedzic Bączali, Gorlic, Skołyszyna, Koszyc, Koszyczek, Iwnic, zaślubił 1-o v. Helenę z Rytwian Zborowską, której zapisał 1686 r. prostym długiem 7,000 floren. (Grodz. Biec.), a po jej śmierci zaszłej 1728 roku, Marjannę

z Wierzbicy Romerównę, wdowę po Antonim Kurdwanowskim, zrzekł się chorąstwa krakowskiego 1735 r. i wkrótce potem umarł, sławiony w kazaniu pogrzebowym ks. Tutajskiego, plebana z Bączali, jako fundator Karmelitów w Jaśle, odnowiciel i bardzo hojny dobrodziej kościołów: w Gorlicach, Bączali, Sławęcinie, Brzesku i t. d. Z pierwszej żony pozostawił chorąży córkę i sześciu synów; z drugiej — dwóch synów:

1. Konstancja, żona 1-o v. Józefa Jordana, sędziego grodzkiego sandeckiego, zmarłego 1737 r., 2-o v. Bogusława Kotkowskiego, podczaszego nowogrodzkiego, zmarła 1750 r., pochowana u Reformatów w Zakluczynie.

2. Michał, w zakonie Damjan, prowincjał małopolski Reformatów.

3. Antoni, chorąży pancerny, w końcu podstoli wieluński, zaślubił 1713 r. w Krakowie Agnieszkę Chwalibożankę, podstolankę krakowską (metr. u Najśw. Panny Marji), córkę Stanisława, późniejszego kasztelana sandeckiego, umarł przed ojcem, wdowa wyszła 2-o v. za Józefa Żdżańskiego, pozostały córki: Zofja Rylska, Helena zakonnica i Anna, 1-o v. Janowa Chmielewska, 2-o v. Leopoldowa Niemyska, chorążyna podlaska, zmarła 1794 r. (sepult. w Szymbarku; M. D. Wąs.) i syn Ignacy, towarzysz pancerny znaku Jego Kr. Mości, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r i Stanisława Augusta, z krakowskiego, podstarości biecki 1766—1782 r., wylegitymowany ze szlachectwa w grodzie bieckim 1782 r., z działów po dziadzie i stryjach 1735 i 1751 r. dziedzic Sławęcina, Kunowej, Lisowa, Jabłonicy, Skołyszyna i 62,000 florenów na Lewniowej (M. Dun. Wąsow.)., bezdzietny.

4. Aleksander, starosta owrucki 1727 r., zmarł 1730 r., bezdzietny z żoną, Marjanną Kossakowską, stolnikówną czerniechowską, 1-o v. Sewerynową Potocką, łowczyną owrucką, 3-o v. Aleksandrową Leśnicką, starościną żytomierską (Czerniech. f. 1266; Kij. XII f. 1077).

5. Jan, elektor Stanisława Leszczyńskiego, z krakowskiego, 1733 r., sędzia grodzki owrucki, zmarł bezżenny 1750 r.

6. Józef podpisał także obiór Leszczyńskiego 1733 r., z Anny z Chyszowa Romerównej, 2-o v. Michałowej Stojowskiej, cześnikowej latyczowskiej, rozwiedzionej 1762 r., pozostawił córkę Joannę za Tadeuszem (Teodorem?) Siedleckim 1762 r., w końcu podstolim pilzieńskim (Gr. Krak. 409 f. 176), dziedziczkę z działów po dziadzie, ojcu i stryjach: Błaszkowej, Skurowej, Bielanki, Klimkówki, Hunkówki, Leszczyn i Hunowicy (M. D. Wąs.).

7. Stanisław, sędzia grodzki biecki i porucznik powiatu bieckiego, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., podstoli krakowski 1735 r., podkomorzy 1759 r., vice administrator żup krakowskich 1762 r., w końcu wielkorządca krakowski i podstarości biecki 1736 r., sędzia generalny wojskowy 1744 r. i regimentarz partji małopolskiej 1751 r., pułkownik chorągwi hussarskiej Załuskiego, biskupa krakowskiego, otrzymał 1765 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną po Bielińskim (Sig. 30), podpisał jako podkomorzy krakowski i księstw — oświecimskiego i zatorskiego, starosta bocheński i wielicki, elekcję Stanisława Augusta, kawaler orderu Ś-go Stanisława 1766 r., kandydat do kasztelanji oświecimskiej 1775 r., poseł 1775 r., delegowany do traktatów z ościennemi mocarstwami, członek komisji rozporządzajacej dobrami po-jezuickiemi, dziedzic po ojcu Koszyc, Koszyczek, Bączali, Stroniawy, Walowic i Wolicy, w pilzieńskim, Iwnicy na Wo-

łyniu, gdzie fundował kościół i parafję, nabył Bobowę, w której odnowił kolegjatę, otrzymał 1774 r. z dóbr Jezuickich Zagorzany, zrzekł się chorągwi hussarskiej 1774 r., umarł 1776 r., pochowany u Reformatów w Bieczu (Napis w kościele w Lipinkach mylnie podaje rok jego śmierci 1775 r.) Podkomorzy zaślubił 1-o voto Konstancję Jordanównę, wojewodziankę bracławską, która kwitowała 1737 r. ojca z posagu i zrzekła się dóbr dziedzicznych, odstąpiła 1754 r. Morsztynom części swej dóbr Czarkowskich i umarła 1760 r., 2-o v. Krystynę z Rawiczów Dembińskich, kasztelanicównę wojnicką, wdowę po Aleksandrze Romerze 1765 r., z której miał syna Andrzeja, zostającego pod opieką brata Michała 1783 — 1787 r., nie żyjącego już 1792 roku i córkę Marjannę, wydaną 1792 r. za Franciszka Rupniewskiego.

Z pierwszej żony były dzieci: Katarzyna Konstancja, żona Ewarysta Andrzeja hr. Kuropatnickiego, kasztelana bełskiego, z którym razem fundowała kościół w Lipinkach i w kościele nagrobkowe tablice dla całej rodziny swojej, zmarła 1797 r.; Helena, żona Felicjana Mieroszowskiego, ordynata Mysłowickiego; Adam, ur. 1740 r., kanonik katedralny krakowski 1764 r., pleban w Niegowici, umarł 1778 r.; Michał, dziedzic Modlnicy i Łęk, sędzia kapturowy i delegat województwa krakowskiego, elektor Stanisława Augusta, z pisarza grodzkiego bieckiego, pisarz ziemski krakowski 1765 r., wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, rezygnował z pisarstwa 1783 r., bezdzietny z Katarzyną Lubieniecką, kasztelanką czchowską, umarł koło 1799 r.; Stanisław, oficer wojsk francuskich przy królu Leszczyńskim, podpułkownik w pułku konnym Buławy wielkiej koronnej, generał adjutant królewski, podwojewodzi krakowski 1766 r., poseł na sejm 1776 r, jako komisarz województwa bełskiego podpisał protest 1754 r. przeciw rozwiązaniu ordynacji Ostrogskiej, pokwitowany przez Brzezińskich 1775 r., kwitował brata Franciszka 1783 r., wywiódł się ze szlachectwa w sądzie pilzieńskim 1782 r., umarł bezżenny 1786 r.; i Franciszek.

Franciszek, dziedzic Bobowej, a po śmierci brata Adama Wolicy i Walowej, z których spłacił 1783 r. braci — Stanisława i Michała, jako delegat województwa krakowskiego elektor Stanisława Augusta, superintendent ceł małopolskich 1767 r., podwojewodzi krakowski 1783 r., członek Stanów galicyjskich, wylegitymowany 1782 r., pozwany 1792 r. z macochą i rodzeństwem przez Józefa Konopkę o dług ojca, spłacił 1786 r. z Koszyków Krasuskiego, umarł 1811 r., pozostawiwszy, z Teresy Balickiej, zmarłej 1821 r., córki Ignacego, podwojewodziego urzędowskiego i Marjanny Salomei Szczepanowskiej, córki: Antoninę za baronem Stanisławem du Puget Puszetem, dziedzicem Podgrodzia 1814 r.; Justynę zmarłą panną i synów: Józefa, podprefekta olkuskiego, rotmistrza konfederacji krakowskiej, zmarłego 1813 r.; Ignacego, kapitana wojsk polskich, kawalera krzyża złotego Virtuti Militari, rannego pod Smoleńskiem, żonatego z Honoratą Bzowską, zmarłego bezdzietnie; Ludwika i Franciszka.

Ludwik, ur. 1786 r. w Bobowej, oficer strzelców austrjackich 1809 r., następnie kapitan dragonów księstwa warszawskiego, wzięty do niewoli w Wilnie 1812 r., kapitan kwatermistrz, wziął dymisję 1816 r. i wstąpił do Seminarjum w Kielcach 1817 r., proboszcz w Końskich 1818 r., w Stobnicy 1819 r., poseł na sejm warszawski 1820 r., kanonik 1825 r., kustosz krakowski 1833 r., senator Rzeczypospolitej krakowskiej 1827 — 1831 r. i 1840 roku, administrator djecezji

krakowskiej i wikarjusz apostolski dla części jej w Królestwie 1841 r., wyświęcony 1845 r. w Petersburgu na biskupa joppejskiego, złożył wikarjat i administrację 1849 — 1850 r., dziekan katedralny krakowski 1849 r., fundował w Krakowie kościół i dom Sióstr Miłosierdzia, wzór zacności, prawości i dobroczynności, umarł 1868 r. Wśród wielu dzieł ogłoszonych drukiem przez biskupa nieprzestarzałą nigdy wartość mieć będą jego „Katalog biskupów, prałatów i kanoników krakowskich" i „Katedra na Wawelu".

Franciszek, oficer wojsk napoleońskich, sędzia pokoju powiatu olkuskiego, następnie sędzia Trybunału w Kielcach, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1841 r., z N. Kmicianki, pozostawił czworo dzieci. Z nich synowie: Florjan i Stanisław, córka Feliksa Marciszewiczowa.

8. Aleksander, z bratem Tomaszem dziedzic Gorlic; łowczy krakowski, 1760 r., marszałek konfederacji, poseł krakowski i elektor Stanisława Augusta, podczaszy krakowski 1764 r., szambelan królewski i bachmistrz bocheński 1765 r., kawaler orderu Ś-go Stanisława 1766 r., zastępca starosty bieckiego 1766 r., poseł na sejm 1775 r., wyznaczony z bratem Stanisławem do traktatów z mocarstwami, stolnik krakowski 1781 r., kandydat do kasztelanji bieckiej i wojnickiej 1785 r., dziedzic Rychwładu 1766 r., z żoną, Anną Łubieńską, starościanką lelowską, otrzymał 1767 r. Boronice, w proszowskim i za konsensami z lat 1766 i 1767 wykupił starostwo jadownickie od Łubieńskich 1769 r., objął w posiadanie 1766 r. pałac Przebendowskich w Warszawie, w imieniu córki z pierwszej żony, Józefy, przeprowadził 1772 r. dział z Kazimierzem Łubieńskim, otrzymał z dóbr po-jezuickich Stempocice, w krakowskim, 1774 r. i w emfiteuzę na 50 lat posiadane już Boronice 1775 r., z drugą żoną, Marją Anną Duninówna Wąsowiczówną, starościanką budziszewską, kwitował teścia z posagu 1774 r. i Szaniawskich ze spadku 1785 r., wydzierżawił Kazimierzę Wielką i Boronice Bzowskiemu 1796 r., legitymował się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim czchowskim i 1803 roku w Galicji zachodniej (Kancl. 31 IV f. 121; 32 II f 112 i 191; 51 II f. 85; 54 f. 204; M. 237 f. 274 i 272 f. 229; Sig. passim; MP.; Vol. Leg. VII f. 210; VIII f. 140; MP.; DW. 85 f. 806; 87 f. 594; 89 f. 593 i 595; 94 f. 887; 96 f. 637; Quat. I f. 640; A. Krak.; M. D. Wąs.).

Wymieniona córka Aleksandra z pierwszej żony jedyna, Józefa, występuje w sprawach spadkowych po Jordanach 1777 r., po Bielińskich 1780 r., jest żoną Michała Miłkowskiego 1789 r. (DW. 93 f. 76; 96 f. 128; 105 f. 844). Z drugiej żony była córka Katarzyna za Rafałem Stojowskim z Chlebny i synowie: Aleksy, Roman, wymienieni na tablicy w kościele w Lipinkach, Jan, któremu stryjeczny brat Stanisław zapisał 1784 r. na Koszycach 25,000 floren., następnie oficer wojsk polskich, bezdzietny z żoną Zielińską, Feliks, oficer wojsk polskich, wzięty do niewoli, zmarły na Kaukazie i Teofil.

Erazm *Teofil* Tomasz, ur. 1783 r. w Gorlicach, major wojsk polskich, dziedzic Marjampola, zmarł 1856 r., pozostawiwszy, z Karoliny Pelagji Zakliczanki, zmarłej 1848 r. w Rzeszowie, córki: Lucynę Józefowę Rupniewską, zmarłą 1879 r.; Felicję za Adamem Stojowskim; Marję i syna Marcelego, ur. 1818 r. w Strzeszkowicach, dziedzica Gorajowic, zmarłego 1879 r., którego, z zaślubionej 1860 r. w Jaśle Franciszki Trzecieskiej, córka Anna Ludwika Urszula, wyszła 1884 r. za

Jana Wojciecha Trzecieskiego z Polanki. Córką, zdaje się, Teofila była także Jadwiga, zamężna Straszewska, dziedziczka Lipinek.

9. Tomasz, najmłodszy syn chorążego Stanisława, burgrabia krakowski 1756 r., elektor Stanisława Augusta z krakowskiego, współdziedzic Gorlic, dzierżawca Staszkowej Woli 1768 roku, stąd zwany starostą staszkowskim (Kancl. 44 f. 165), razem z bratem Aleksandrem pozywał 1762 r. starostów: krakowskiego, sandomierskiego i innych, o nie wykonanie wyroku trybunalskiego (Kij. XIII f. 846), wylegitymował się ze szlachectwa w sądzie czchowskim 1782 r., umarł bezżenny.

Herb Rawa.

ŁĘTOWSCY h. RAWA z Łętowa, w łomżyńskim, pod Kołakami i z Łętowa Dmochów, Kalinowa, Godlewa i Ołdaków, w nurskim. Jakób, Andrzej, Jan, Maciej i Przybysław 1444 — 1445 r., Andrzej, Stanisław, Piotr i Mikołaj, synowie Marcina z Łętowa 1502 roku, wspominani w aktach łomżyńskich (Mil.). Mikołaj, Sebastjan, Marcin i inni, współdziedzice Łętowa Dmochów; Jan, Stanisław, Michał i inni, Łętowa Godlewa; Michał, Wawrzyniec, Grzegorz i inni, Łętowa Kalinowa pod Czyżewem, 1578 r. (Paw.).

Anna zaślubiła 1806 r. Andrzeja Michalskiego, zmarła 1808 r. (metr. w Drzewicy). Antonina, żona Michała Książka 1857 r.

Andrzej, syn Pawła, Marcin i Adam, synowie Stanisława, Szymon, syn Andrzeja, Piotr Maciej, syn Stanisława, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 rokiem.

ŁĘTOWSCY h. WŁASNEGO, nazwanego Ostrzewem odmiennym, bo przedstawia różnorodną kombinację pnia ociętego i wilka (Ostr. Nr. 1919, 1920 i 1921). Wyszli z Łętowa, w powiecie lemborskim na Pomorzu. Do nich należy Piotr Gutt Łętowski, żyjący 1620 r. (Kętrz.).

ŁĘŻKOWSCY, patrz *Leskowscy*.

Herb Jastrzębiec.

ŁOBACZEWSCY h. JASTRZĘBIEC. Niektórzy z nich używają przydomku Wnuczek. Może zatem są dwie rodziny tego nazwiska. Jedna stanowiłaby gałąź Wnuczków herbu Jastrzębiec, druga wyszła prawdopodobnie z Łobaczowa pod Terespolem.

Ksiądz Stefan Łobaczewski, paroch w Szacku 1668 r., następnie prezbiter cerkwi Ś-go Michała w Kodniu, z żoną, Marjanną z Kowalowskich i synami: Stefanem, Piotrem, Janem i Michałem, sprzedał całą trzecią część dóbr Wilice, Zarzecze i Pokrzywnik, w chełmskim, bratu swemu Mikołajowi i jego żonie, właścicielowi drugiej trzeciej części tych dóbr 1679 roku. Akt ten spisany w aktach miejskich w Kodniu, wniósł do akt chełmskich Marcin Łobaczewski 1714 r. Anna

z Łobaczowa Janowska zapisała 1700 r. w Łuczycach 30 floren. na sukienkę Matki Boskiej w Chełmie. Bazyli, administrator Sosnowicy 1714 r. Bazyli 1719 r., Jakób 1725 r., plebani w chełmskim (Akta XXIII i XXVII). Antoni z żoną, Elżbietą z Kurowskich, otrzymał 1755 r. konsens na wykup trzech włók w ekonomji brzeskiej od Jana Pluszczewskiego 1755 r. (Akta V).

Jan Józef Łobaczewski Wnuczek, viceregent grodzki łukowski, z żoną, Barbarą z Turskich, zadzierżawili 1725 r. Ręczaje i Kolno, w warszawskim, od Kiełczewskich, podczaszych nurskich. W tymże roku Jan Józef umarł i testament jego wniesiony do grodu warszawskiego (DW. 65 f. 897 i 977).

Feliks Łobaczewski, syn Jana, łowczego łomżyńskiego, i Deodaty Izdebskiej, vicesgerent grodzki czerniechowski i nowogrodzki 1789 r., horodniczy poleski 1794 r., cześnik kowelski 1794 r., wraz z żoną, Rozalją Kiełczewską, 1-o voto Tomaszewską, córką Franciszka i Ludwiki Żebrowskiej, sprzedał 1788 roku dom w Warszawie Zawadzkim, a 1803 r. razem z Benedyktem Kiełczewskim, nabył od Mędrzeckiego prawa do części Łabunia (DW. 104 f. 1112; 107 f. 42; 113 f. 445 i 449).

Piotr, komornik ziemski czerniechowski 1786 r., burgrabia nowogrodzki i vicesgerens sądowy włodzimierski 1790 r. Patrycy, burgrabia nowogrodzki 1785 roku, został skarbnikiem nowogrodzkim 1790 roku, a łowczym dubieńskim 1794 roku. Daniel kwitował 1795 roku Szaniawskiego, krajczego koronnego (DW. 110 f. 1297). Cyprjan, dozorca magazynów wojskowych 1829 roku. Erazm w Łucku 1819 roku.

Adam i ks. Onufry, proboszcz w Fastowie, synowie Jana Wnuczka Łobaczewskiego, cześnika inflanckiego, i Zofji Woszczatyńskiej, zawarli 1785 r. układ majątkowy. Adama, z Jadwigi Zajkowskiej, syn Wawrzyniec Hipolit, pozostawił: Ignacego Leonarda, Radcę sądu wyższego w Krakowie, zmarłego 1900 r. i Erazma Antoniego, adwokata w Sanoku, którym cesarz Franciszek Józef zatwierdził 1896 r. staropolskie szlachectwo (A. Tarn. For. Nob.; M. D. Wąs.). Po Ignacym syn lub wnuk Tadeusz Wnuczek Łobaczewski 1905 r. w Krakowie.

Augusta Wnuczka Łobaczewskiego, dziedzica Obrowca, zmarłego koło 1900 roku, z Marji Cieszkowskiej, córki: Hanna wyszła 1893 r. w Hrubieszowie za Stanisława Trepkę; Magdalena 1903 r. za Jana Odrowąża Waligórskiego.

Roch Kajetan z synami: Franciszkiem i Ignacym Hilarym, Wojciech z synami: Mikołajem i Janem, i Feliks, synowie Mikołaja, wnukowie Jana, prawnukowie Jana, syna Jana Łobaczewskiego, wywiedli się ze szlachectwa w gubernji kijowskiej 1837 r.; Władysław Cezar, syn Jana, 1853 roku; Kazimierz, Marja i Stefanja Augusta, dzieci Franciszka, 1865 r. (Spis.).

Ignacy, Józef, Patrycy z synem Teodorem, Mikołaj z synami: Sykstusem, Erazmem i Stanisławem, i tego synem Florjanem Karolem, i Melchjor Kasper Baltazar z synem Maksymiljanem, i tego synem Łukaszem, synowie Jana Stanisława, Michał z synami: Wawrzyńcem i Janem Euzebjuszem, i tego dziećmi: Grzegorzem Oktawjanem Bronisławem, Henrykiem Mieczysławem i Karoliną Julianną, syn Łukasza, a wszyscy wnukowie Jana Józefa, prawnukowie Mikołaja, praprawnukowie Jana, syna Szymona Łobaczewskiego, dowiedli szlachectwa w gu-

bernji wołyńskiej, 1842 r.; Augustyn Patrycy Kajetan, syn Teodora 1848 r.; Karol Stanisław i Mieczysław Cyryl, synowie Florjana, 1866 r. (Spis.).

ŁOBACZOWIE. Jan i Leon podpisali, z ziemią bielską, elekcję króla Michała.

ŁOBARZEWSCY h. ŁADA. Pisano ich czasem Łobarzeckiemi, a mieli być i Strzemieńczycy tego nazwiska. Józef podpisał, z województwem sandomierskim, elekcję Augusta II-go. Jana i Krystyny z Tokarskich córka, Barbara, za Michałem Szczepańskim, burgrabią bieckim 1757 r., a syn Bogusław, umarł bezdzietny 1775 r. (Gr. Biec. 116 f. 151; M. D. Wąs.).

Wojciech Antoni, syn Józefa i Eleonory Lenczewskiej, zabezpieczył 1738 roku żonie, Eleonorze Skotnickiej, cześnikównie sieradzkiej, 2,000 florenów (Gr. Sanoc.). Synowie jego: Kajetan i Idzi dowiedli szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim sanockim.

Kajetan zaślubił 1764 r. w Tokarni Katarzynę Cieszanowską, córkę Jana i Ludwiki z Tomaszewskich, z której syn Stanisław *Ignacy*, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w grodzie sanockim (M. D. Wąs.). Tego samego Kajetana, dziedzica Krzywego i Katarzyny dzieci, choć pisani w metrykach Łobaczewscy: Celestyn Józef Kajetan, ur. 1771 r.; Teofila Agnieszka Tekla, ur. 1773 r.; Franciszek Józef, ur. 1774 r.; Ewa Agnieszka, ur. 1780 r. i Tekla Marjanna, ur. 1784 r. (metr. w Dydni; M. Zawadz.).

Herb Łada.

Michał, drugi syn Józefa, dziedzic Głobikowej, pozwany 1774 r. przez Zawadzkiego, stolnikowicza ciechanowskiego, o procenta od wyznaczonego córce posagu (Zs. Pilz. Fasc. 11 f. 256), pozostawił, z Marcjanny Zakliczanki, syna Józefa, dziedzica części Głobikowej Dolnej i Górnej, wylegitymowanego 1783 r., w sądzie ziemskim pilzieńskim. Tego dzieci, z Marjanny Łempickiej, zmarłej 1824 r.: Marjanna Wolińska; Ludwika, 1-o v. Gutteterowa, 2-o v. Józefowa Marcinowa Jankowska, wdowa 1829 r.; Tomasz, który z zaślubionej 1810 r. w Jastrząbce żony, Marji Troppowej, miał syna Konstantego; Józef, który, z Rozalji Kowalskiej, pozostawił: Annę Oczkowską, Balbinę Przysłupską, Rozalję, Leona, Tomasza, Ludwika i Teodora, żonatego z Antoniną Zajkowską, po którym: Anastazy 1851 r., Rozalja 1852 r., Józef 1854 r., Tomasz 1856 r. i Karol 1859 r. urodzeni, i Fortunat Albin Kazimierz, ur. 1778 r. (metr. w Dembicy), który, z Joanny Wiszniowskiej, pozostawił: Michała, Macieja i *Jacka* Jana Kantego.

Jacek, ur. 1815 r. (metr. w Dynowie), profesor botaniki na Uniwersytecie lwowskim i dyrektor ogrodu botanicznego, autor licznych dzieł o roślinach krajowych, ożeniony z Agnieszką Wiszniowką, umarł 1862 r., pozostawiwszy syna Czesława Jana, ur. 1851 r., wylegitymowanego ze szlachectwa razem z ojcem w Wydziale Stanów galicyjskich 1857 r. (M. D. Wąs.). Katarzyna, córka Józefa, żona Jana Kantego Laskowskiego z Wojtkówki 1845 r. Justyna za Sewerynem Laskowskim z Paportni 1879 r. (M. Zawadz.).

Ignacy, kapitan wojsk koronnych 1788 r. (DW. 104 f. 207), w końcu major, zaufany domownik Stanisława Augusta, z którym przeniósł się do Petersburga. Rzecz. Radca Stanu rossyjski, kawaler orderów: Ś-go Stanisława, Ś-tej Anny, Ś-go Włodzimierza, kupił 1802 r. Wielick z Janówką od Sapiehów, autor broszur politycznych w językach—polskim i francuskim, umarł 1822 roku. Syn jego, Ignacy Łada Łobarzewski z synami: Stanisławem, Jarosławem i Bronisławem, wpisani do ksiąg szlachty gubernji wołyńskiej 1842, 1866 i 1877 r. (Spis.). Stanisław, dziedzic Wielicka 1895 r.

ŁOBESCY h. KORAB z Łobza, w powiecie pyzdrskim. Akta pyzdrskie i kościańskie z końca XIV-go wieku, wymieniają licznych współdziedziców wsi Łobez. Mają różne drobne sprawy w tych grodach bracia: Bogusław, Wisław i Szymon Łobescy 1390 — 1398 r.; bracia — Gardomir czyli Gardosz i Gniewomir 1398 — 1400 r.; braćmi tych ostatnich byli także, zdaje się, Dobrogost i Celej v. Czewlej; Piotr, syn Czewleja, 1396 r. Paweł i Szczepan 1399 r. Magdalena Budziwojówna z Łobza, żona mieszczanina z Nowego miasta, dochodzi swej części w Łobzie 1395 — 1398 r. (Leksz.).

Tomasz Łobeski świadczył w Kaliszu 1411 r. Szoley z Łobza ręczył 1450 roku biskupowi poznańskiemu za syna swego Dziersława (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Piotr, syn Andrzeja, 1441 r., Wojciech, syn Jakóba, 1488 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego. Dobra Mikołaja Łobeskiego, zwanego Gniewoszek w Łobzie i dobra Mikołaja i Szymona Łobeskich w Czaczu, Glińsku, Brońsku i Robaczynie, zostały skonfiskowane 1497 r., za nie stawienie się dziedziców na wojnę (Wierzb. II. 825 i 928).

Herb Korab.

Barbara, córka Niechrzesta z Łobza, sprzedała 1473 r. część w Łobzu mężowi swemu, Stanisławowi Biegańskiemu, który kupił drugą część 1482 r. od Jagwigi, żony Świętosława Ruchockiego. Bracia — Jan i Maciej 1510 r., Wojciech 1520 r., Anna Łaskawska v. Łobeska, siostrzenica Jana, żona Stanisława Biegańskiego 1531 roku, współdziedzice Łobza (Zs. Pyzdr. i Pozn. Summ. Biegańskich; Żychl. XXVI). Bracia— Augustyn, Jan, Maciej i Walenty osiedli w Borku 1557 roku i przyjęli tam prawo miejskie.

Florjan, podstarości tykociński 1554 r., leśniczy, strażnik lasów i kopalni starostwa tykocińskiego 1576 — 1584 r. (Zs. Gr. Czers. 30 z r. 1563; M. 114 f. 62; Wyr. Lub. 11 f. 347 i 763; 26 f. 674).

Piotr, syn Łukasza, z księstwa zatorskiego, odstąpił 1673 roku wójtostwa w Dziecinowie, w ziemi czerskiej, synowi Bartłomiejowi, który podpisał, z ziemią czerską, elekcję króla Michała i zeznał 1678 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką Goiszewską (Perp. Czers. 13 f. 448 i 572). Stefan z bracławskiego, a Antoni, podwojewodzi gostyński, z lubelskiego, podpisali elekcję Augusta II-go.

Antoni, podwojewodzi gostyński, syn Jana i Marjanny Malskiej, żył jeszcze 1725 r. (Perp. Czers. 70 f. 75), a z żony, Elżbiety Przedworskiej, miał syna Stanisława, dochodzącego spadku po rodzicach 1748 r. (Gr. Radom.). Stanisława

z Petronelli Olędzkiej, syn Piotr, podchorąży pułku konnego imienia królowej, wniósł 1765 r. manifest do grodu korczyńskiego w sprawie o Czyżówek, a drugi Ignacy, zeznał 1760 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką Zawiszanką (Gr. Sochacz.) i dowiódł pochodzenia szlacheckiego 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim. Syn jego Świętosław, żonaty z Katarzyną N., umarł przed 1834 rokiem (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

Stanisław, syn Mikołaja i Marjanny Humnickiej, z pierwszej żony, Barbary Jaworskiej, miał syna Józefa, dziedzica części Teysarowa 1775 r., a z drugiej— Salomei Iwanowskiej, siostry księdza Macieja, proboszcza z Bruchnala 1753 roku, miał córkę Katarzynę i synów: Grzegorza v. Jerzego Wojciecha 1740 r., Ludwika 1744 r. i Leopolda 1755 r., chrzczonych w Stryju, współdziedziców Dołhołuki i Woli Dołhołuckiej. Wszyscy czterej synowie Stanisława wywiedli się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim (Gr. Halic. 497 f. 153; Gr. Lwow. 92 f. 32; metr. Stryjskie; M. D. Wąs.). Felicjan, malarz i poeta, ur. 1815 r. w Wiśniczu, umarł 1859 r. we Lwowie.

[ŁOBICKI Jerzy Kazimierz, odźwierny królewski, otrzymał 1633 r. wójtostwo we wsi Przytuły (M. 180 f. 86).]

ŁOBODZCY h. BŁOZINY z Łobodzic, w powiecie piotrkowskim. Herb Błoziny przedstawiał koło, czyli toczenicę, na niej krzyż. Jan Chomeya v. Komeya z Łobodzic, świadczył 1414 i 1417 roku w Sieradzu przy wywodach szlachectwa (Łag.).

ŁOBODZCY v. ŁOBOCCY h. JASTRZĘBIEC z Łobodzic, w powiecie piotrkowskim. Rafał z Łobodzic Łobodzki, urodzony z Nałęczówną, ożeniony z Anną Łaską, siostrą prymasa, 2-o v. Feliksową Kościelską, pozostawił córki: Helenę za Grzegorzem Sarnowskim, burgrabią uniejowskim; N. za Kałowskim i synów: Mikołaja, Macieja i Świętosława. Wszystkie te dzieci wraz z matką występują 1526 roku w sprawie kupna młyna w Łowiczu.

Herb Jastrzębiec

Maciej, kanonik poznański 1508 r., nie przyjął 1517 r. archidjakonatu gnieźnieńskiego, dziekan łęczycki 1521 r., archidjakon gnieźnieński 1525 r., umarł 1528 r.

Mikołaj razem z bratem Maciejem, został zwolniony 1509 roku od wyprawy wojennej, na prośbę Jana Łaskiego i 1513 r. dla straży zamku w Kurzelowie, zapisał 1520 r. żonie Annie, córce Jana Karabczewskiego, 600 floren. posagu i wiana na Łobodzicach, Lichawie i Woli Łobodzkiej, kasztelan spicimierski już 1526 r., umarł 1558 r. (Wierzb. IV. 832, 1949, 3846, 5765; M. 34 f. 250; 91 f. 224).

Jan i Mikołaj Łobodzcy, dziedzice Łobodzic 1552—1553 roku (Paw.). Wojciech, ożeniony z Bratkowską 1543 r., otrzymał konsens na wykupienie sołtystwa w Brzeźnicy od Piotra Chorzemskiego 1545 r., ale go nie wykupił, tylko ma na nim zabezpieczoną sumę 1546 r. przez Walerjana Otfinowskiego (Gr. Przed. 4 f. 131; Wierzb. IV. 7376

i 7728). Michał, dziedzic części Domaniewa, w łęczyckim, 1576 r. (Paw.). Stanisław 1596 r., synowie jego: Jan i Bartłomiej, 1597 r. mają sprawy w Lublinie (Wyr. Lub. 65 f. 133 i 244; 73 f. 209).

Stanisław 1597 r. na Podolu. Walerjana, zabitego przez Chomińskiego, dzieci, z Agnieszki Godziankowskiej urodzone: Stanisław, Szymon i Maryna, procesują 1624 — 1632 r. zabójców ojca w Łucku (Teka W. Rulikow.). Stanisław pozwany przez Kłosińskiego o potwarz 1647 r. (Kij. VI C f. 126).

Łukasza syn Chryzostom, z żoną, Małgorzatą Waliszewską, wydzierżawił Zygry Krzykoskiemu 1615 r., a drugi, Aleksander z żoną, Dorotą Skrzynecką, zadzierżawił Pomorzany od Katarzyny Pomorskiej 1615 r. i wziął w zastaw Bielice od Melchjora Bielickiego 1622 r. Anna zeznała zapis dożywocia z mężem, Janem Balickim 1619 r. Anna, wdowa po Siedleckim, 1637 r. w Sieradzu (Gr. Przed. 61 f. 193, 238, 240 i 563; 62 f. 526; 65 f. 466; 67 f. 189; 69 A f. 26).

Adamowi, synowi Macieja i Anny, wyznaczył król 1666 r. opiekunami Rossowskich, odsunąwszy od opieki Marcina, bo tracił majątek pupila (Sig. Ręk. Oss. 139 f. 94).

Marcin i Władysław, z sieradzkiego, Adam—z łęczyckiego, podpisali elekcję króla Michała, dwaj Sebastjanowie i Wacław—z sieradzkiego, elekcję Augusta II-go i Jan—z łęczyckiego, obiór Leszczyńskiego 1733 r.

Marcin, syn Franciszka i Doroty Charkowskiej, regent grodzki 1776 r., pisarz grodzki 1780 r. i cześnik łęczycki 1788 r., w imieniu swoim, żony Józefy Kurczewskiej i Mielęckich, zawarł 1787 r. układ z Sylwestrowiczem, kwitował Wodzińskiego z Kter 1790 r., żył jeszcze 1794 r. (DW. 103 f. 508; 105 f. 1143; 106 f. 1476). N., kapitan w pierwszym legjonie 1807 r. Mechtylda, żona Wincentego Łady 1820 r.

Wojciech, ur. 1766 r., zaślubił 1790 r. w Białej Anastazję Przełuską (metr. w Czortkowie). Maciej, syn Jana i Teresy Nakielskiej, wnuk Michała i Zofji Palińskiej, wylegitymowany 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim, pozostawił, z Wiktorji Siatkowskiej, synów: Piotra i Jana.

Piotr, ur. 1772 r. (metr. w Nizborgu), żonaty 1-o v. z Marjanną Borowską, 2-o v. z Petronellą Wyszomierską, miał synów z pierwszej: Jana Chrzciciela, ur. 1803 r. i Franciszka Józefa, ur. 1806 r. (metr. w Husiatynie), a z drugiej—Michała, ur. 1822 r. (metr. w Czabarówce).

Jan, ur. 1779 r., z Katarzyny Kulczyckiej, pozostawił Piotra Pawła, urodz. 1803 r. (metr. w Husiatynie), który razem z stryjecznemi braćmi, dowiódł swego szlacheckiego pochodzenia 1832 roku, w Wydziale Stanów galicyskich (M. Dun. Wąsowicz).

ŁOBODZIŃSCY z Łobodnego, w lelowskim (dziś Łobodna). Piotr, syn Michała z Łobodnego, student Uniwersytetu krakowskiego 1404 r. Stanisław Łobodziński z Łobodnej, kapelan królewski, wyjednał 1519 r. dla brata swego Mikołaja, potwierdzenie przywileju na sołtystwo w Wręczycy, w starostwie krzepickim (Wierzb. IV. 3056).

Wojciech pozwał 1761 r. Borkowskiego we Lwowie. Szymon, żonaty z Reginą Sielecką, 1-o voto Janową Fedorowiczową, zasądził 1769 r. pasierbów (Gr. Lwow. Fasc. 65 f. 1461; Ks. 893 f. 18; 926 f. 188; M. D. Wąs.).

ŁOBOSIOWIE. Piotr Łoboś, napadnięty i poraniony w Ostrogu 1606 r. przez Bereżeckiego, pozwany 1616 r. przez Rudeckiego o kwit z 5,000 floren. zastawnych pieniędzy z Rudki, kupił 1624 r. od Marcina Czaplica Zahorowszczyznę inaczej Czapliców, w łuckim (Teka W. Rulikow.). Jerzy 1631 r., Daniel 1634 r. stawili się z pocztami zbrojnemi na popis ziem—lwowskiej i żydaczowskiej (AGZ. XX). Daniel podpisał elekcję Jana Kazimierza, z województwem ruskim. Jana testament oblatowany w grodzie łuckim 1648 roku. Jan posiadacz Łopuszny, ma sprawę z Bobowskim 1684 r. (Woł. IX f. 463).

ŁOBŻENICCY z Łobżenicy w pow. nakielskim. Loryncz, Loryniec, czyli Wawrzyniec z Łobżenicy, z żoną i 5-letnim synem Mikołajem, mają sprawy w Gnieźnie z Wierzbiętą z Smogulca i Warpęsem z Dziewierzewa 1398—1399 r. (Leksz). Stanisław, syn Piotra z Łobżenicy, 1436 r., Mikołaj, syn Piotra, 1474 r., Paweł 1471 r., Marcin 1479 r., synowie Andrzeja, studenci Uniwersytetu krakowskiego. Paweł jest 1497 r. kanonikiem łęczyckim, plebanem w Wągrowcu, pisarzem biskupa włocławskiego. Ci może byli mieszczanami z Łobżenicy.

Łukasz z Górki otrzymał 1514 r. konsens na wykup Kcyni od Macieja, Andrzeja i Marcina, synów Daniela Łobżenickiego ze Słupi i innych Słupskich, ale widocznie od nich nie wykupił ich części i takiż konsens dany 1515 r. Andrzejowi Jaktorowskiemu (Wierz. IV. 2334 i 10559). Ppatrz Słupscy Pałukowie.

ŁOCEWICZ Stanisław, dziedzic części w Korszewie na Żmudzi 1528 r.

ŁOCHAŃSKI Dobrogost miał córkę za Fedorem Lesznickim 1610 roku (Teka W. Rulikowskiego).

ŁOCHOCCY h. JUNOSZA z Łochocina, w powiecie lipieńskim. Jan z Łochocina z rodu Junoszów podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej, dane Władysławowi Jagielle obioru królem jego syna (Rz. M.). Jan, syn Jana, student Uniwersytetu krakowskiego 1453 r., pisarz biskupa włocławskiego 1463 r. Bartłomiej mansjonarz w katedrze krakowskiej 1510 r. (Wierzb. IV. 9730).

Herb Junosza.

Szymon mianowany skarbnikiem dobrzyńskim 1521 r., umarł dopiero 1580 r. Erazm, sędzia ziemski dobrzyński 1553 roku, dziedzic Biernacic 1557 r., Niedźwiedzia, części Czepienia i Kawna 1564 roku, umarł kasztelanem słońskim przed Kwietniem 1604 r., żonaty z Elżbietą Kryską (M. 160 f. 140). Paprocki daje mu żonę Czerską i z niej syna Aleksego i kilka córek. Wojciech, dziedzic Głęboczka i Obór, Sebastjan Łochocina, Piotr części Steklna 1564 r. (Paw.).

Erazma braćmi rodzonemi mieli być za czasów Paprockiego: Piotr, stolnik dobrzyński, i Wojciech, żonaty z Żelską, bezdzietny, a stryjecznemi: Wojciech, cześnik dobrzyński, słynny siłacz i Stanisław, ożeniony z Łękowską. N. dzierżawca Łysokań, w szczyrzyckim 1581 r. (Paw.).

Stanisław podpisał, z ziemią dobrzyńską, elekcję Jana Kazimierza, a Marcin, z województwem poznańskim, elekcję Augusta II-go. Stanisława z Katarzyny

Manieckiej, córka Katarzyna, żona Samuela Rubina Kaliszkowskiego 1680 roku. Kazimierz, marszałek sejmiku lipieńskiego ziemi dobrzyńskiej 1666 i 1697 roku, sędzia kapturowy dobrzyński 1668 r., podsędek już 1680 r., a sędzia ziemski dobrzyński 1691 r., deputat na Trybunał 1688 r., poseł na sejm 1697 roku, poseł do króla szwedzkiego w sprawie zrządzonych szkód przez wojska 1703 r., konsyljarz konfederacji 1703 r., delegowany do boku Augusta II-go 1704 roku, umarł 1724 r. (Lauda Dobrz.).

Stefan, kasztelan rypiński 1703 r., dobrzyński 1722 r., umarł 1724 r., pozostawiwszy, z Apolinary Unimierskiej, synów: Stanisława i Jana, którzy dopełnili działu dóbr ojczystych 1735 r. (DW. 69 f. 282).

Jan v. Jan Antoni, ożeniony z Krystyną z Witowic Czernianką, wdową po Janie Brzechwie, staroście krzeczowskim, sam starosta krzeczowski 1718 r., elektor Stanisława Leszczyńskiego, z krakowskiego, 1733 r, poseł dobrzyński na sejm 1735 r., zawarł układ z Sanguszkami 1726 r., procesował się z Dembińskiemi 1727 i 1740 r., otrzymał 1718 r. konsens na kupno starostwa soleckiego od Słoneckich i prawo wspólności dla żony, Krystyny Czernianki, a 1736 r. dla żony Teresy Czernianki. Jeżeli tu nie zaszła pomyłka w imieniu, to starosta miał dwie żony. Starostą krzeczowskim był do śmierci, choć trzy razy wyrabiał pozwolenie na ustąpienia starostwa, umarł 1752 r., pozostawiając jedyną córkę Kordulę Jadwigę, żonę Piotra Małachowskiego, wojewody krakowskiego, zmarłą bezdzietnie przed 1790 r. (M. 222 f. 545; 224 f. 119; 255 f. 228; Sig. 26; Bracł. XV 1896; DW. 106 f. 541; A. Krak.).

Stanisław, kasztelanic rypiński, został 1713 roku stolnikiem dobrzyńskim, którą to godność uzurpował sobie Chełmicki (Lauda Dobrz.), chorąży dobrzyński 1716 r., w końcu kasztelan 1724 r., starosta osiecki, deputat na Trybunał 1722 r., podpisał, z ziemią dobrzyńską, elekcję Leszczyńskiego 1733 r., potwierdził układ zawarty z Towiańskim i nabył Nieborów od Lubomirskich 1736 r., starostwa osieckiego mimo pozwoleń nie cedował, umarł 1738 r., pozostawiając z żony, Teofili z Werbna Rydzyńskiej, łowczanki wschowskiej (Rel. Castr. Cost. 1724 r. f. 150), synów: Jana Józefa i Wojciecha. Sejmik dobrzyński wstawiał się za nim 1735 r. o wyjednanie zwrotu dwóch ludzi porwanych mu do Berlina 1735 r. i o sól zabraną przez celną straż 1736 r. (M. 225 f. 292; 259 f. 145; Lauda Dobrz.).

Jan Józef, starosta osiecki po ojcu, elektor Stanisława Augusta z rawskiego, dziedzic Barcina, w kaliskim, 1765 r., nabył 1766 r. starostwo błońskie od Ogińskich, a cedował je 1770 r. Dzierzbickiemu, umarł bezdzietny przed 1786 r. (M, 234 f, 375; 272 f. 274; 278 f. 266; MP.; Kancl. 47 IV f. 97; 48 II f. 47; Sig. 31 i 32; DW. 69 f. 1419).

Wojciech, nabył 1758 r. starostwo murzynowskie od Działyńskich, generał major wojsk koronnych, z Anny Kalksteinówny, miał synów: Ignacego Franciszka i Józefa Anastazego.

Józef Anastazy, starosta powidzki, rotmistrz kawalerji narodowej 1786 r., kawaler orderu Ś-go Stanisława 1790 r., w imieniu swoim i brata kwitował Radziwiłła 1786 r., zawierał różne układy z Józefem Platerem 1786 — 1790 r., kwitował Piotra Małachowskiego ze spadku po stryjecznej siostrze Korduli 1790 r., generał - brygadjer w regimencie kaliskim 1807 r., obrany prezydentem Warszawy 16-go Lutego 1807 r., złożył prezydenturę w Kwietniu tegoż roku, był sędzią

pokoju powiatu bydgoskiego 1809 r., umarł bezdzietny (Sig. 35 f. 236; DW. 102 f. 200 i 950; 103 f. 965; 106 f. 456 i 541; Gaz. Warsz.).

ŁOCHOWSCY h. BELINA z Łochowa Wielkiego, w ziemi rawskiej. Stanowią jedną rodzinę z Naropińskiemi. Komes Mikołaj z Milinewa (?), skarbnik rawski, otrzymał 1350 r. od ks. Ziemowita wieś Łochów na prawie chełmińskim. Stanisław, Jakusz i Krystyn, dziedzice Łochowa, 1400 r. odgraniczają się od Głuchowa, Złotej i Miłochniewic. Stefan Łochowski, kanonik szkalmierski 1506 r., kanonik i oficjał przemyski 1509 — 1516 r., kanonik włocławski i pleban w Brześciu, razem z bratem stryjecznym, Janem Naropińskim, sekretarzem królewskim, zyskali 1506 r. potwierdzenie nadania Łochowa w 1350 r. (Wierzb. III. suppl. 26; III. 2623; KWp. V.; Wierzb. IV. 2018, 9063, 9064, 11042).

Jakóba Łochowskiego żonie, Katarzynie, oddaje ojciec, Mikołaj Kobyłka z Mroczkowic, 1510 i 1511 r. w posiadanie wieś królewską Bobrowiec, w inowłodzkim (Wierzb. IV. 9382 i 9937). Jan Krzczon Łochowski, współdziedzic Czechowic pod Głuchowem koło 1520 r. (Łaski. Lib. Ben.). Stanisław Gozd, N., były cześnik, Mikołaj i Chłochołowie, dziedzice Łochowa, Woli Łochowskiej i Woli Januszowej 1579 r. (Paw.).

Herb Belina.

Stanisław, syn Jakóba, zapisał 1570 r. na połowie Łochowa Wielkiego 1,000 floren. posagu żonie Annie, córce Felicjana Tarnowskiego, części Łochowa, trzymanej w zastawie od Stanisława, syna Michała (Mikołaja?), odstąpił 1588 roku Oczosalskiemu, nabył 1589 r. część Woli Tarnowskiej od żony, której zapisał dożywocie 1606 r., z synem Janem objął w posiadanie 1599 r. część Tarnowa, Woli Tarnowskiej i Rudy nabytą od żony. Córka jego Anna, była żoną Zygmunta Sacińskiego z Sacina 1601 roku (Zs. Gr. Czers. 39 f. 112; 56 f. 341; Perp. Czers. 1 A f. 35; 1 B f. 304; 2 f. 75; 3 f. 5).

Wymieniony Jan, syn Stanisława, zapisał 1614 r. posag 3,000 floren. żonie, Marynie Olszewskiej, która jako wdowa, z synami: Franciszkiem i Remigjanem, występuje w sprawie spadkowej z Nowowiejskiemi 1655 r. (Perp. Czers. 4 f. 363; Zs. Warec. 28 f. 330).

Franciszek, elektor króla Michała, z ziemi czerskiej, ożeniony z Marjanną Magnuszewską 1654 r., nabył część Magnuszewa i Grzybowa 1667 r., żył jeszcze 1673 r. Córki jego: Anna za Sebastjanem Rykalskim 1676 r.; Barbara za Stanisławem Machnackim 1689 r. i Agnieszka za Stanisławem Ciszewskim 1686—1703 roku. Syn jedyny Paweł, elektor Augusta II-go, z ziemi czerskiej, ożeniony z Anną Michałowską, córką Wojciecha, sprzedał 1685 r. część Magnuszowa i Grzybowa Rykalskiemu, z żoną i synami: Franciszkiem, Antonim i Karolem, kwitował 1731 r. Słonkę. Antoni, towarzysz pancerny, pozwany o gwałty przez Jasińskiego 1734 r. Franciszek i Krzysztof kwitowali 1736 r. Turowskiego z sumy z Ostrowa (Perp. Czers. 11 f. 661; 13 f. 170 i 504; 14 C f. 66 i 113; 16 A f. 142; 16 B f. 279; 18 f. 124; 22 f 68; 23 A f. 316; 23 B f. 357; Zs. Warec. 31 f. 50; DW. 56 f. 1767).

Remigjan, drugi syn Jana, elektor królów — Jana Kazimierza i Michała, z ziemi czerskiej, nabył 1671 r. część Suffczyna, Woli, Gałek i Głupianki od Magnuszewskich, ożeniony 1-o v. z Anną Podoską, 2-o v. z Anną Suffczyńską 1678 r., pozostawił z pierwszej żony córkę Marjannę za Janem Goreckim 1682 r. i synów: Jana, który zrzekł się części w Suffczynie z przyległościami na rzecz ojca, zachowując sobie prawa do dóbr Siwianki po matce 1685 r. i Piotra Szymona, Dominikanina, który zeznał takież zrzeczenia ojcu 1690 r.; z drugiej zaś—pięć córek i trzech synów. Z nich:

Katarzyna za Janem Wręckim 1685 r.; Konstancja za Aleksandrem Mystkowskim 1691 r.; Krystyna za Franciszkiem Malczewskim 1695 r.; Teodora za Franciszkiem Sagatowskim 1699 r.; i Prakseda, żona Antoniego Korbuta, która, już wdowa, kwitowała 1716 r. brata Ludwika z posagu.

Synowie: Wojciech, Ludwik i Kazimierz, dopełnili działu Suffczyna 1711 r. (Perp. Czers. 13 f. 359 — 366 i 575; 14 f. 25, 41, 98, 100, 164 i 283; 15 f. 152; 16 A f. 175; 17 f. 310; 18 f. 263; DW. 56 f. 1744; 62 f. 978).

Wojciech, ożeniony z Zofją Suchorzewską 1705 r., zapisał jej dożywocie 1708 r., wraz z nią sprzedał 1718 — 1721 r. części swe Suffczyna z przyległościami Suffczyńskiemu, w imieniu swoim i dzieci swych: Andrzeja, Dominika, Eufrozyny, Marjanny i Agnieszki, kwitował 1737 r. Gośniewskich (Perp. Czers. 16 B f. 371; 17 f. 71; 19 f. 94; 21 f. 169; 24 f. 264; DW. 63 f. 254). Od nich może szli bracia—Józef i Wojciech, współdziedzice Góry, w czerskim, 1815 r.

Ludwik, ożeniony z Ludwiką Suchorzewską, siostrą bratowej 1708 r., sprzedał swoją część Suffczyna 1715 r. Córka jego Zofja, 1-o v. Andrzejowa Badowska, 2-o v. Wojciechowa Badowska, cedowała sumy Leonowi Zaleskiemu 1765 r. (Perp. Czers. 17 f. 75; 18 f. 247, 266 i 328; 33 f. 5; DW. 85 f. 356).

Kazimierz, ożeniony z Anną Szczepkowską 1714 r., sprzedał tak jak i bracia swoją część Suffczyna 1723 r. Córka jego Marjanna, 1-o v. Franciszkowa Magnuszewska 1735 r., 2-o v. wdowa po Kazimierzu Staniszewskim, skarbniku latyczowskim, 1780 r. zawarła układ z Staniszewskim (Perp. Czers. 18 f. 166; 19 f. 337; 23 B f. 81, 36 f. 302).

Stanisław, syn Stanisława, 1585 r. Michał, Jan, Stanisław i Wojciech, synowie Jana, dziedzice Łochowa 1592 r. (Wyr. Lub. 18 f. 405; 49 f. 134). Jan, syn Mikołaja, z rawskiego, obiera plenipotenta 1616 r. (DW. 41 f. 2066). Walenty Stanisław, syn Bartłomieja, z rawskiego, kwitował się w Warszawie z Janem 1616 r. Ten sam może Walerjan zapisał dożywocie żonie, Małgorzacie Rusinowskiej, 1623 r. (DW. 45 f. 2110; 47 f. 412) Paweł, z żoną Marjanną, zeznali zapis dożywocia 1654 r. (Perp. Czers. 52 f. 426). Stanisław, pisarz grodzki opoczyński 1616 roku, znakomity prawnik, autor wielu dzieł prawniczych, wydawca dzieła Kunickiego „Eques polonus", umarł koło 1650 r.; synowie jego: Stanisław, Krzysztof, Zbigniew i Samuel, mają sprawę w Lublinie 1665 roku (Zap. Lub. 22 f. 312; 40 f. 462; 49 f. 17; Perp. Czers. 6 f. 702).

Agnieszce, córce Mikołaja, zapisał mąż, Sebastjan Młądzki, 1585 r. oprawę na Młądzu i Woli Młądzkiej. Stanisław, syn Mikołaja, ożeniony z Jadwigą Promińską 1608 r., kupił część Promny Wielkiej od Gzowskiego 1613 r. Bartłomiej, syn Stanisława, zapisał 1627 r. sumę żonie, Jadwidze Pikarskiej, oddał Promnę

córce Helenie 1632 r., sprzedał Promnę 1639 r. Biejkowskim, zapisał 1663 r. dożywocie na sumie u Grobickich z Grobic, żonie Katarzynie ze Szpotów. Córki jego: Helena, żona Kaspra Piotrowskiego 1637 — 1646 r. i Eufrozyna, żona 1-o v. Jana Pilika, 2-o v. Pawła Chojnackiego 1671 r. Ta ostatnia wymieniając rodziców swoich i stryja rodzonego Stanisława, potwierdziła 1688 roku sprzedaż Promny Biejkowskim (Perp. Czers. 2 f. 90; 3 f. 97; 4 f. 227; 7 f. 412; 8 f. 591; 9 f. 389; 10 f. 709; 12 f. 355; 14 C f. 349; Zs. Warec. 19 f. 314; 26 f. 653; 31 f. 38).

Piotr i Wincenty, z ziemią czerską, Andrzej, z województwem sieradzkim, podpisali obiór Jana Kazimierza; Stanisław—z sieradzkim, Jan—z sandomierskim, Wawrzyniec—z rawskim, elekcję Michała; Marcin—z poznańskim, obiór Augusta II-go. Bartłomiej zeznał zapis dożywocia z żoną, Marjanną z Widowskich Stradowską 1676 r. (Perp. Czers. 13 f. 485). Filip, Jezuita, umarł w Krakowie 1677 r. na zarazę, ratując zapowietrzonych. Andrzej, komornik graniczny czerski 1671 r., umarł 1699 r., a wdowa, Anna z Duninów Szpotów, złożyła tegoż roku do archiwum grodzkiego w Czersku księgi podkomorskie z objaśnieniem, że niektóre z nich się spaliły (Perp. Czers. 16 A f. 144).

Bartłomiej, syn Jana, zeznał zapis dożywocia 1692 r. z żoną, Elżbietą Dąbrowską, córką Walentego, przekazał różne sumy Grzegorzewskiemu 1712 roku. Miał to być wnuk Remigjana (Perp. Czers. 14 C f. 150; 17 f. 408).

Rafał, syn Bartłomieja, z Katarzyny Rzechowskiej, czy też Rzeczkowskiej, miał córki: Zofję za Stefanem Dziubińskim 1781 r.; Katarzynę za Krzysztofem Polanowskim 1783 r. i synów: Antoniego i Józefa, dziedziców po ojcu Łochowa, którzy sprzedali 1778 r. Kozarskiemu. Józef Belina wylegitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r.

Andrzej, subdelegat 1768 r., burgrabia 1779 roku, podwojewodzi czerski 1783 — 1794 r., z żoną, Bogumiłą Bogdaszewską, nabył Ustanówek 1775 r.; ona, już wdowa, nabyła 1795 r. place w Czersku od Trzaski. Córki ich: Rozalja zeznała 1794 r. zapis dożywocia z mężem, Karolem Puchałą. Syn Jan Andrzej, wraz z synem Medardem Franciszkiem Józefem wylegitymował się 1834 r. w gubernji wołyńskiej; był on dziedzicem Lutarówki, którą wzięła po nim córka, Marjanna Ostrowiecka.

Drugi syn Antoniego Józef, miał synów: Teofila Jakóba, Pawła Tomasza Sylwestra, Antoniego Tomasza 1842 r., Tytusa Filipa 1847 r., i Ludwika Szczepana 1850 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie (Deb. Czers. 1 f. 186 i 252; Perp. Czers. 34 f. 47; 35 f. 79, 244 i 374; 36 f. 114; 40 f. 240, 480 i 492; DW. 103 f. 1318; Quat. VII f. 136; (Spis.).

Anna, żona Jana Lasockiego, unieważniła zapis dożywocia 1713 r. (Perp. Czers. 18 f. 49). Marjanna Michałowa Roszkowska kwitowała Turowskich 1727 r. (Ibid. 20 f. 286). Michał z żoną, Franciszką, nabyli sołectwo Kalinowiznę i Zarembiznę w Brzozie 1790 r. (DW. 106 f. 426). Marjanna, wdowa po Teofilu Ostromęckim 1850 r.

Gałąź jedna osiadła na Litwie. Chryzostom Jan dwa razy i Samuel podpisali, z województwem nowogrodzkim, elekcję Augusta II-go. Kazimierz Jan na Łochowie, stolnik nowogrodzki, z żoną, Konstancją Wredowską, zeznali 1702 roku zapis na cerkiew Mokrzańską (Akta III i IV).

Franciszek, z księstwem żmudzkim, podpisał elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Franciszek, deputat brzeski na Trybunał litewski 1743 r. N., rotmistrz trybunalski 1749 r. N., żona Zaranka, podczaszego wołkowyskiego, zmarła przed 1749 r. (Pam. Matus.). Józef, rotmistrz chorągwi węgierskiej, dziedzic dóbr Mokre z Kuszlami i Niemkowiczami, z Joanny Skirmuntównej, miał córki: Franciszkę za Ignacym Ossuchowskim i Eleonorę za Ludwikiem Micuńskim, skarbnikowiczem zakroczymskim w połowie XVIII-go wieku (Teka W. Rulik.).

Franciszek, mianowany stolnikiem rzeczyckim 1701 r., podpisał, z województwem ruskim, obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. Jemu to pewno, Franciszkowi, zapisał królewicz Konstanty Sobieski 1726 r. na Kłodzienku 12,000 flor. (AGZ. X. 6871). Z Heleny Olewińskiej, dzieci jego: Aniela, 1-o v. za Tomaszem Gruszeckim, cześnikiem podolskim, 2-o v. za Janem Wojewódzkim i synowie: Jan i Jakób.

Jan sprzedał 1740 r. swoją część Czerepowa Lityńskiemu, a córki Jakóba, chorążego bydgoskiego: Marjanna Marcinowa Piotrowska; Anna panna, następnie Janowa Piotrowska 1798 r., i wnuczka po córce Katarzynie Dominikowej Ostowskiej, sprzedały swoją część Czerepowa 1771 r. Czartoryskim.

ŁOCHOWSCY h. KUSZABA z Łochowa, w ziemi nurskiej, powiecie kamienieckim, czyli kamieńczykowskim. Dziersława z Łochowa, z powiatu kamienieckiego, wdowa Katarzyna z Falęckich i synowie: Stanisław i Jerzy mają sprawę w Czersku 1534 r. Jerzy wziął w zastaw część Żelawina 1563 r. (Zs. Gr. Czers. 25 B f. 65; 31 f. 194 i 461). Mikołaj działa w Płocku 1541 roku (Perp. Płoc. 7). Mikołaj, podstarości kamieńczykowski 1580 roku, dziedzic Paplina, w drohickim, i Parzymiech, miał syna Erazma 1580 r.

Herb Kuszaba v. Paprzyca

Jadwiga, żona Piotra Prostyńskiego, dziedziczka części Prostyni i Kuczał, w drohickim, 1580 r. Jerzy, dziedzic części Łochowa, Jan — Twarogów, Lasek i części Łochowa, Stanisław i Maciej — Baczków, Łojewa i Smolnic, Erazm i Jan Poddembek—Kamionolasów 1578 r. (Wyr. Lub. 7 f. 903; 18 f. 52; 36 f. 128; 74 f. 872; Żr. Dziej. XVII; Paw.).

Aleksander, Jakób i Stefan, synowie Mikołaja, dziedzice Kamionolasów 1613 roku, procesują się z Chądzyńskiemi w Warszawie (DW. 41 f. 1015).

Aleksander, syn Pawła Jana, wnuk Andrzeja, który osiadł na Podolu, dowodził w Warszawie 1635 r. swego pochodzenia szlacheckiego z rodu Kuszabów. Przy wywodzie tym świadczyli mu trzej stryjeczni bracia ojca: Stanisław 45 lat, Jan 40 lat i Krzysztof 30 lat, synowie Krzysztofa, Jan, syn Jana stryjecznego brata dziada, przeszło 50-letni, Stefan, syn Mikołaja, bratanek Jana Białowąsego Łochowskiego, stryj przestryjeczny i Walerjan, syn Aleksandra, także stryj wywodzącego się (DW. 48 f. 2059). Paweł, może wymieniony ojciec Aleksandra, dzierżawił 1624 r. Noryńsk, Łuczyńsk i Januszpol, w kijowskim, i był dziedzicem części Hubarowa 1628 r. (Żr. Dziej. XXI).

Stanisław, ożeniony z Anną Chmielecką, córką Aleksandra i Zofji Podhoreckiej, w bełskim, 1624 r. Mikołaj, wójt chmielnicki 1634 r. (Teka W. Rulik.). Marjanna z Łochowa, 1-o v. Jerzowa Lasocina, 2-o v. Stanisławowa Szczyrska 1636 r., 3-o v. Kasprowa Orzechowska 1643 r., dożywotniczka dóbr Obychodów i Kowryhowa po pierwszym mężu, ma różne sprawy w Trybunale lubelskim (Woł. VI. B f. 258; VI. C f. 105 i 129; Kij. VI. B f. 9; VI. C f. 280).

Szymon, z ziemią nurską, podpisał elekcję Władysława IV-go. Władysław sprzedał 1667 r. wieś Mostki Teodorowi (DW. 54 f. 612). Teodor, z ziemią chełmską, podpisał obiór króla Michała. Mateusz, syn Adama, zawarł układ z Zembockim 1683 r. Piotr z żoną, Dorotą Dąbrowską, sprzedał część swą Zaleskiemu, chorążemu nurskiemu (DW. 56 f. 667; 58 f. 869).

Elżbieta, córka Michała, żona Florjana na Mościskach Lipińskiego, kwitowała Tyszkę 1701 r. (M. D. Wąs.).

Jacek, poseł liwski, z ziem — liwskiej i nurskiej, Piotr — z wiskiej, elektorowie Augusta II-go; Piotr—z podlaskiego, N. —z bełskiego, elektorowie Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Łukasz, ur. 1763 r., syn Marcina i Krystyny Roguskiej, wnuk Tomasza, dziedzic części Roguszyna, i Jan, ur. 1760 r. (metr. w Pniewniku), syn Jana i Katarzyny Noiszewskiej, wnuk Jakóba, współdziedzic 1784 r. z bratem Fabjanem Świętochowa, w kamieńczykowskim, wylegitymowali się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1803 r.

Michał, syn Franciszka, wnuk Piotra, nabywca części Łochowa, w kamieńczykowskim, od stryja Marcina, wylegitymowany także 1804 r. (Quat. IV f. 285; Akta po-Galicyjs.).

W skutek nie wyraźnej i nie jednostatnej pisowni, nie można dojść, czy Łochowskim. czy też Łochockim, czy może Łochackim, był Jan, pisarz komory czopowego, który razem z żoną, Apolonją Jastrówną, sprzedał 1725 r. dworek na Pradze Pociejowi, wojewodzie wileńskiemu. Córka jego, Antonina, zeznała 1735 roku zapis dożywocia z pierwszym mężem, Franciszkiem Borowskim, a 1745 r. zapisała sumę przyszłemu drugiemu mężowi Zdziarskiemu (DW. 65 f. 1099; 69 f. 251; Perp. Czers. 27 f. 139; 34 f. 186).

ŁOCHTOWSKI, patrz *Łoktowski*.

ŁOCHWICCY. Wyszli prawdopodobnie z Łochwicz, w powiecie pińskim, wylegitymowali się ze starego szlachectwa w gubernji podolskiej. Andrzej i Józef, synowie Dominika, Jan i Mikołaj, synowie Antoniego, Franciszek, Stefan i Mikołaj z synami: Piotrem, Józefem Kalasantym i Franciszkiem Borgjaszem, synowie Andrzeja, Antoni, Michał, Franciszek, Jan i Piotr, synowie Krzysztofa Dominika, a wszyscy wnukowie Andrzeja, syna Józefa, i Walenty i Marcin, synowie tegoż Andrzeja, 1846 roku, a liczni ich potomkowie w latach 1859 — 1880 (Spis.).

ŁOCHWINOWICZOWIE trzymali 1615 r. prawem wiecznym ziemię Obyjejmicką, w starostwie lubeckim, nadaną ich przodkom przez Zygmunta Augusta (Źr. Dziej V f. 87).

ŁOCHYNSCY v. ŁOCHIŃSCY h. JELITA z Łochyńska, w powiecie piotrkowskim. Dziwisz z Łochyńska zganił 1416 r. w Piotrkowie Samsona Podstolskiego. Grzegorz Łochyński, urodzony z Elżbiety Parzniewskiej, miał, z Doroty Straszowskiej, synów: Jana i Piotra i córki: Annę za Maciejem Glińskim; N. za Mikołajem Glińskim i N. za Piotrem Swierczyńskim.

Jan, pisarz kancelarji koronnej 1557 r., obejmując 1559 r. kanonję płocką, dowiódł szlachectwa w Pułtusku, deputat na Trybunał lubelski 1579 r.

Piotr, pisarz grodzki wieluński 1557 r., następnie podstarości wieluński, dziedzic Łochińska i części Straszowa 1552 r., miał córkę Elżbietę za Wojciechem Bielickim 1603 r. i syna Jana, posesora wójtostwa Krzyworzeki, w starostwie wieluńskim 1570 r. (M. 89 f. 381; 109 f. 404; Wyr. Lub. 1 f. 2; 3 f. 923; Zap. Lub. 1 f. 1; Paw.; Mies. Herald. 1909 r.; Gr. Przed. 51 f. 19 i 25; 53 f. 631).

Herb Jelita.

Jan z żony, Reginy ze Skomlina, pozostawił synów: Aleksandra, Piotra, Samuela i Marcjana v. Marcina, których 1620 r. kwitowała ciotka Bielicka.

Aleksander, posesor wójtostwa w Krzyworzece 1621 r., pisarz grodzki nakielski 1622 r., kwitował Macieja Lijewskiego 1622 r.

Marcjan, podwojewodzi kaliski, z żoną, Jadwigą Głoskowską, otrzymał 1634 r. Krzyworzekę, podpisał, z ziemią wieluńską, obiór Władysława IV-go, a z kaliską, obiór Jana Kazimierza, wystawił nagrobek żonie u Franciszkanów w Krakowie 1646 r. (M. 167 f. 20; 180 f. 323; Gr. Przed. 59 f. 98; 66 f. 398; 67 f. 409).

Wojciech Łochyński, posiadał Niedźwiedziów pod Chmielnikiem 1578 r. Wdowa po nim, Barbara z Cieklińskich, córka Jana, otrzymała 1618 r. konsens królewski na cesję wsi Duminki, inaczej Pustowody, w starostwie chmielnickim, synowi Mikołajowi, który ją posiadał jeszcze 1629 r. (M. 155 f. 145; Źr. Dziej. V i XIX; Teka W. Rulikow.).

Barbara zeznała w Przedczu zapis dożywocia z mężem, Wojciechem Obielawskim (Gr. Przed. 64 f. 26). Mikołaj, komornik graniczny opoczyński 1645 r. (Zap. Lub. 40 f. 261). Andrzej nominowany wojskim sandeckim 1667 r., otrzymał 1666 roku prawo wspólności na wieś Turzę, w krakowskim, dla żony, Anny Strzałkowskiej (Sig. Ręk. Oss. 189 f. 84). Adam—z kaliskiego, Stefan—z sieradzkiego, elektorowie Michała Wiśniowieckiego. Andrzej, z ziemi sochaczewskiej, elektor Jana III-go.

Jan, Jezuita w początku XVIII-go wieku. Jana i Zofji Izdebskiej córka, Katarzyna, wdowa po Antonim Kownackim, dziedziczka części Chechła, w krakowskim, 1731 r. (A. Krak.).

z ŁODWIGOWA. Rafał, syn niegdy Pawła z Ładwigowa, pozwał Dorotę, córkę niegdy Macieja z Łodwigowa, o najazd i zajęcie gwałtem dóbr Łodwigowa po jego dziadzie, Macieju Czarnowskim, i po stryjach rodzonych: Józefie i Janie,

synach Macieja, 1504 r. Wyrok sądu ziemskiego wiskiego w tej sprawie potwierdził król 1505 r. (Wierzb. III. 1928 i 1980).

Ten Łodwigów będzie zapewne późniejszym Łodwigówlasem pod Wąsoszem, na którym dziedziczył 1577 r. Józef z wielu innemi (Paw.).

ŁODWIGOWSCY v. ŁODYGOWSCY v. LUDWIGOWSCY z Łodwigowa (Ludwigsdorf) w Prusach. Kilka rodzin odrębnych, nabywając lub dziedzicząc Łodwigowo, przybierało nazwisko od tej wsi i nosiło je przez dłuższy, lub krótszy przeciąg czasu.

Piotr Dzierżkowicz, dziedzic części Łodwigowa 1450 r. Haska z Łodwigowa, żona Howka z Zajączkowa, 1433 r. Ramsz z Krzykos, sędzia ziemski prabucki, sprzedał koło 1440 r. Łodwigowo Krzysztofowi z Kościelca. Córka tego ostatniego wyszła za Jana Haugwica, a syn, Krzysztof Łodwigowski, sprzedał 1485 r. Łodwigowo Ottonowi Szumiłowskiemu. Potomek Ottona, Andrzej Ludwigowski, 1543 — 1552 r. dziedzic Łodygowa, ożeniony był z Zbigniewą, córką Stanisława Kaszowskiego, która część swą Wysokiego z przyległościami sprzedała przed 1550 rokiem (Kętrz. Ludn. Pols.; Arch. Wileń. 21754 f. 250).

Była wieś Łodwigowczyki, w powiecie piskim, w Prusach, którą posiadał 1471 roku Wawrzyniec Łodwigowczyk z dziewięciu innemi współdziedzicami (Kętrz.).

ŁODWIGOWSCY h. LUNNOW. Herb ich przedstawia w polu niebieskim półksiężyc srebrny; nad tarczą orzeł srebrny, wzlatujący z pierścieniem złotym w prawej łapie (Ostr. Nr. 1874).

Stanisław Łodwigowski, sekretarz królewski, pocztmistrz w Radomiu, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r., a dyplom wydany 1769 roku (Vol. Leg. VII f. 374; Kancl. 42 f. 135). Syn jego, z Wiktorji Góreckiej, Adalbert, wylegitymował się ze szlachectwa 1804 r. w Galicji zachodniej (Quat. VIII f. 238). Franciszek, wojskowy polski, umarł 1819 roku w Radomiu.

Herb Sas.

ŁODYŃSCY h. SAS z Łodyni pod Nahorcami, w powiecie lwowskim. Paweł, Teodor, Iwan i Mikołaj Łodyńscy nabyli 1642 r. wójtostwo od Andrzeja Wiśniewskiego (DW. 49 f. 2233). Fabjan, elektor króla Michała, z ziemi przemyskiej, Bazyli i Piotr, elektorowie Augusta II-go, z województwa ruskiego. Józef, regent ziemski lwowski 1777 — 1782 r. Bazyli, z wojska polskiego, został podleśnym w Gniewkowie 1807 roku.

Andrzej, instygator sądów kapturowych, viceregent ziemski i trybunalski, regent ziemski lwowski, legitymował się w sądzie ziemskim lwowskim 1783 r. Z testamentu jego wynika, że był synem Bazylego i Marjanny z Lenkiewiczów, wnukiem Jana i Anny Kopystyńskiej, umarł 1807 r., pozostawiając z pierwszej żony, Magdaleny Pieścioroskiej, Piotra, ur. 1771 r. i Hilarego, ur. 1773 r. (metr. w cerkwi wołoskiej we

Lwowie); z drugiej — Ludwiki Morykonianki, zaślubionej 1782 r.: Onufrego i Teofila, w wojsku austrjackim.

Piotr, dziedzic po ojcu Nahorzec, Sokołowa i części Banunina, kupił 1811 roku od Żulińskiej Streptów (Tab. Gal. Haer. 4 f. 60), członek Stanów galicyjskich od 1817 r., pozostawił, z Petronelli Grekównej Sługockiej, Józefa, dziedzica Zwiniacza, wylegitymowanego w Wydziale Stanów galicyjskich 1839 r., i Hieronima Eljasza, dziedzica Milatyna Starego i Nowego, członka Stanów galicyjskich 1840 r., kawalera orderu papieskiego Ś-go Grzegorza, ożenionego 1-o v. z Julją Jaźwińską, zmarłą 1848 r., 2-o v. z hr. Julją Sołtykówną, zmarłą 1879 r. i 3-o v. 1881 r. z Wandą Sulimierską.

Z pierwszej żony: Elżbieta Mieczysławowa Treterewa; Jadwiga Sercanka w Graz; Klotylda Juljanowa Barańska i Stanisław, dziedzic Nahorzec z Łodynią i Janiną, ożeniony 1866 r. z Emilją Dornbachówną, miał córki: Helenę, Natalję i Marję. Z drugiej—Jerzy, oficer wojsk austrjackich, Hieronim i Łucja.

Hilary, drugi syn Andrzeja, z Katarzyny Balównej, miał córkę Konstancję i syna Ludwika Józefa Kalasantego, ur. 1805 r. (metr. w Zwiniaczu), dziedzica Hołoskowiec, ożenionego 1834 r. z Pauliną Paparówną.

Piotr, pleban w Zworzu, żonaty z Marjanną Sielecką 1807 r. Wiktorja, żona Augustyna Kakowskiego z Waniowiec 1831 r. Porfiry, dziedzic Wiszenki, z Anieli Czerwińskiej, miał dzieci: Helenę Majewską, Marję Bernatowiczowę, Piotra, po którym, z Antoniny Humnickiej, Tadeusz i Wincenty, i Antoniego, żonatego z Górską z Pacławia (M. D. Wąs.; Bork.).

ŁODZCY, ŁODZIOWIE, z ŁODZI h. ŁODZIA. Gniazdowa wieś rodu Łodziców, której nazwa była też zawołaniem rodu Łodzia, obecnie Łódź, leży w dawnym powiecie kościańskim, teraz w poznańskim, wśród jezior i wód będących w związku z tąż nazwą. Za dziedziców jej i protoplastów głównych gałęzi rodu uważać należy żyjących w drugiej połowie XII-go wieku Przedpełka i synów jego: Wyszotę i Pawła, zapisanych do bractwa Benedyktynów w Jeżowie po 1150 r.

Herb Łodzia.

Z nich komes Paweł, według podrobionego przywileju, darował 1188 r. wieś Skarboszewo klasztorowi Lędzkiemu, a koło 1190 r. został przyjęty do bractwa Benedyktynów w Lubinie (Mon.).

Syn jednego z tych braci Hugo, nie żyjący już 1241 roku, miał synów: Przedpełka i Wyszotę.

Komes Przedpełk, obdarowany bogato przez ks. Henryka Pobożnego i Przemysława i Bolesława Odoniczów, kasztelan przemęcki 1244 r., zbąski 1245 r., gnieźnieński 1246 r., poznański 1249 r., w końcu wojewoda poznański 1253 — 1273 roku, pozostawił stanowczo czterech, a może sześciu synów. Z tych dwóch niepewnych, komes Jarosław wymieniony na przywileju fundacyjnym szpitala w Gostyniu 1301 r., jako brat fundatora Mikołaja Przedpełkowicza, będzie identycznym z Mirosławem, a tylko przez omyłkę pisarza lub kopisty, nazwany Jarosławem, a drugi w tym samym akcie, także bratem nazwany komes Przedpełk, prawdopodobnie nie był rodzonym

bratem Mikołaja, ale dalszym, klejnotnym bratem, a rodzonym Wisława, kasztelana międzyrzeckiego 1293 r. Ten Przedpełk, podkomorzy księżnej Przemysławowej 1279 r., był później kasztelanem poznańskim 1314 — 1322 r., a pisał się ze Spławia.

Komes Mikołaj Przedpełkowicz, podkomorzy książęcy v. poznański 1266 r., łowczy poznański 1275 r., sędzia ziemski poznański 1277 — 1283 r., wojewoda kaliski 1285 r., zmarły 1305 r., fundował kościół w Kobylinie, inaczej zwanym Wenecją 1289 r., kolegjatę w Głuszynie 1296 r., szpital w Gostyniu 1301 r., wymieniony w listach biskupa wrocławskiego do arcybiskupa 1271 r., razem z bratem Bodzantą, jako synowie wojewody (raz nazwany kasztelanem czarnkowskim), że z inną szlachtą w czasie wojny zrabowali dobra biskupie, obdarzony koło 1270 r. Wysoką z całym okręgiem i Saczynem od ks. Bolesława i dobrami na Pomorzu od ks. Mszczuja 1290 r., wygrał sprawę o Gostyń z komesem Maciejem z Pożegowa, otrzymał prawo niemieckie dla Gostynia i Brzezia z okręgiem 1278 r. i potwierdzenie od Władysława Łokietka 1296 roku wszelkich nadań poprzednich książąt.

Z synów Mikołaja wojewody: Jakób, dziedzic Głuszyny, kanonik poznański 1302 r. i scholastyk gnieźnieński 1315 r., oddał braciom swoim młodszym: Wojciechowi, Mikołajowi, Jaśkowi i Piotrowi, cały swój dział w Polsce, a wziął dobra na Pomorzu 1315 r.

Wojciech, wojewodzic, dziedzic Krosna i Gostynia 1311 — 1315 r., miał synów Mikołaja, nadającego nowe przywileje Gostyniowi 1337 r., które to dobra już w drugiej połowie XIV-go wieku przeszły w posiadanie rodu Wezenborgów - Borków i Piotra, kanonika wrocławskiego 1360 r., krakowskiego 1364 r. i poznańskiego, zmarłego 1373 r. (Theiner).

Mikołaj noszący przezwisko „nie wojewoda“, wyryte na pieczęci przywieszonej do aktu działowego z 1315 r., jako komes Mikołaj z Mosiny z synem Jaśkiem, wydał 1358 roku nowy przywilej lokacyjny dla Pożegowa i Nowejwsi. Od Jaśka wyprowadza p. Halecki w swej Monografji Łodziów, z wielkim prawdopodobieństwem, rodzinę Górków, których protoplasta Wojciech z Górki żonaty z Katarzyną, ojciec Jakóba, ks. Mikołaja, Piotra Górków, Małgorzaty i Anny z Małego Iłowca, byłby wnukiem Jaśka.

Piotr, najmłodszy wojewodzic, dziedzic Głuszyny, umarł 1345 r., a syn jego Mikołaj, dziedzic Głuszyny 1352 roku i Kobylina, był protoplastą Kobylińskich.

Mirosław Przedpełkowicz. podczaszy kaliski 1282 r., podkomorzy gnieźnieński 1288 r., kasztelan bniński 1290 — 1316 r., jest protoplastą Bnińskich, Opalińskich, Śmigielskich, Moszyńskich i prawdopodobnie Rogalińskich i Wyganowskich.

Wincenty Przedpełkowicz, kanclerz książęcy poznański 1277 — 1288 roku, kantor 1278 r., proboszcz katedralny poznański 1286—1290 r., nie żył już w Czerwcu 1293 r.

Bodzanta Przedpełkowicz, wymieniony razem z bratem Mikołajem w liście biskupa wrocławskiego 1271 r., oskarżającym ich o grabież dóbr kościelnych w czasie wojny, umarł przed 1282 r., widocznie bezpotomny, bo tylko bracia jego, Wincenty kanclerz, Mikołaj, sędzia ziemski poznański i Mirosław, podczaszy kali-

ski, uposażając klasztor Dominikanek w Poznaniu, dają 1282 r. za jego duszę klasztorowi wsi Donatowo i Grzymisław. Mikołaj oprócz tego dał ze swego majątku Rościnno, Białokosz, Sokolniki i młyn i dwa ogrody pod Poznaniem. Gdyby Bodzanta pozostawił dzieci, to bracia nie mogliby tak sami rozporządzać pozostałym majątkiem, nie jest on zatem identycznym z Bodzantą ojcem Mirosława z Suchoręcza.

Komes Wyszota, drugi syn Hugona, a brat Przedpełka, podpisany 1230 r. na akcie fundacyjnym klasztoru w Paradyzie, i 1241 r. na drugim przywileju wystawionym dla tegoż klasztoru. Synami jego byli: Jan i prawdopodobnie Sędziwój z Łodzi i Bodzanta z Suchoręcza.

Jan Wyszkowicz, syn Wyszka, kantor poznański 1253 r. (Dług.), scholastyk 1255 — 1256 r., dziekan poznański już 1265 r., w którym jeździł do Rzymu (Baszk.), biskup poznański 1278 r., zmarł 1286 r.

Mirosław z Suchoręcza, syn Bodzanty, wraz z krewnemi swemi, sprzedał był Wawrzyszkowo Janisławowi, arcybiskupowi gnieźnieńskiemu, ale nie zadowolony z tego niepokoił arcybiskupa Jarosława o dopłatę; proces zakończony 1343 r. Arcybiskup dopłacił 16 grzyw.; Mirosław zrzekł się wszelkich pretensji za siebie i braci swoich, synów Sędziwoja z Łodzi, którzy ze swojej strony przyrzekli wspólnie z tymże bratem swoim nie procesować nigdy arcybiskupa.

Sędziwój z Łodzi, wymieniony 1271 r. w liście biskupa wrocławskiego do arcybiskupa w spisie szlachty, która w wojnie śląskiej zrabowała dobra biskupie. W liście tym są wymienieni także Mikołaj i Bodzanta, wojewodzice (synowie Przedpełka wojewody), widocznie zatem Sędziwój nie był ich bratem rodzonym, wojewodzicem, jak utrzymuje p. Halecki w Monografji Łodziców, kiedy go biskup tak nie nazywa. Sprawa o Wawrzyszkowo, w której nie występuje żaden z potomków Przedpełka, także stanowi dowód, że Sędziwój nie był jego synem, bo inaczej wszyscy by mieli prawa do tej wsi i wszyscy musieliby się ich zrzekać na rzecz arcybiskupa. Córka Sędziwoja N., była żoną Boguszy, sędziego pomorskiego 1298 r, gubernatora Pomorza z ramienia Łokietka 1308 r.; synów znamy dwóch: Jana i Mikołaja.

Jan Łodzia, kanclerz poznański 1320 r., biskup poznański 1335 r., czynny w procesach wytoczonych Krzyżakom 1320 i 1339 r., umarł 14 Kwietnia 1346 r., uczony i gorliwy pasterz, autor wielu hymnów i proz łacińskich (Mon. II).

Mikołaj z Będlewa, syn Sędziwoja z Łodzi, razem z bratem biskupem Janem Łodzią, ugodził się 1343 r. z arcybiskupem Jarosławem, w sprawie o Wawrzyszkowo, przez kilku synów swoich stał się protoplastą licznych rodzin Łodziców, a przedewszystkiem Będlewskich i Łodzkich (K. Wp.; Mon.; J. z Czarnk.; Lites.).

Wojciech, syn Mikołaja z Łodzi, pisał się zwykle z Będlewa, kanonik poznański 1357 r., mianowany przez Papieża 1368 r. kanonikiem poznańskim innego fundum, a 1374 r. archidjakonem czerskim, został 1380 r. archidjakonem poznańskim, żył jeszcze 1402 r. Janko z Czarnkowa pisze o nim, że przyczynił się do wyboru brata swego Mikołaja z Kurnika, na biskupa poznańskiego 1374 r., sądzę jednak, że nie byli rodzonemi braćmi. W 1397 r. jako sędzia polubowny, obecny przy dziale bratanków: Wawrzyńca i Jana, odstąpił wsi swej Jasienie

1399 r. bratankowi swemu Kotce. Czyim synem był ten Kotka Wincenty z Jasienia wiedzieć nie można, może to syn Marcina. Świadczył on 1414 r. razem z Sędziwojem Będlewskim z rodu Łodziów, przy wywodzie szlachectwa Szybana Tadera, urodzonego z Łodzianki. Wdowa po nim, Alicja, i synowie: Wojciech i Piotr, dziedziczyli na Jasieniu 1429 r. (K. Wp.; Leksz.; Theiner).

Marcin Łodzki z Łodzi, prawdopodobnie syn Mikołaja, świadczył 1366 r. w Śremie i Mosinie, a 1368 r. ręczył z innemi, za królem, margrabiom brandeburskim (KWp.).

Synami albo bratankami bliskiemi Mikołaja z Będlewa byli: Mikołaj z Łodzi Bytyński, dziedzic Bytynia, Nojewa, Nieczajny, Młodawska, kasztelan starogrodzki 1378 — 1405 r., protoplasta Bytyńskich, Młodawskich, a pewno i Kurnatowskich, i Przedpełk ze Stęszewa, kasztelan międzyrzecki 1374 r.

Wnukami Mikołaja, jak sądzić można z aktu z 1438 r. (KWp. V), po synie Przedpełku byli bracia: Jakób, Wawrzyniec, Jan i Wincenty Łodzcy z Łodzi i Będlewa, i prawdopodobnie piąty ich brat Stefan v. Szczepan Łodzia Srocki.

Jakób Łodzki dziedziczył na Kopaszewie i Siernikach 1386 — 1390 roku. Wdowa po nim, Hanka, wyszła 2-o v. za Cypka Pradla z Koronowa już 1396 r., i ma ustąpić z Kopaszewa szwagrowi Wawrzyńcowi Łodzkiemu, za spłatą 200 grzywien 1399 r. Synowie Jakóba, pod opieką stryja Wawrzyńca, pozwali Gamna o Sierniki 1394 r., a w następnym roku o opiekę nad niemi procesował stryj Jan ich matkę.

Od Jakóba poszli Łodzice Kopaszewscy, a jego córkami może były: N., żona Teodoryka z Iwna i Bieniaszka, którą stryj Jan chciał wziąć do siebie 1407 r., ale ona oświadczyła, że chce mieszkać u siostry (Leksz.; KWp. V; Piekos.).

Wawrzyniec Łodzki, dziedzic Będlewa, zwykle pisał się Będlewskim i przy tym nazwisku potomkowie jego zostali. W latach 1386 — 1404 występuje Wawrzyniec bardzo często w aktach poznańskich i kościańskich; 1394 — 1398 r. jest komornikiem sądu ziemskiego poznańskiego, zastępującym podsędka, 1389 r. zabezpieczył 100 grzyw. wiana żonie Wichnie, córce Sędziwoja z Uzarzowa, zawarł 1397 r. ugodę polubowną z bratem Janem o dział dóbr, i różne sumy za pośrednictwem (stryja) księdza Wojciecha, archidjakona poznańskiego i Przedpełka ze Stęszewa, zapowiedział 1402 roku granice swych dóbr Będlewa, Bieczyny i młyna w Drożynie, pozostawił córkę N. za Miczkiem Unrugiem z Ptaszkowa 1399 r., który wziął od teścia 1400 roku Będlewo w 600 grzywnach w zastaw i kilku synów.

Mikołaj Wawrzkowicz Bendlewski już 1406 roku działa w imieniu ojca, 1407 — 1408 r. burgrabia poznański, 1409 — 1411 r. zasiada na sądach w Kościanie w zastępstwie sędziego, nie poszedł na wielką wojnę (1410 roku), bo był ciężko chory, czego dowiódł 1418 r., oczyszczając się z zarzutu tchórzostwa, świadczył w Poznaniu 1423 r. (Piekos. Zap. Wpol.).

Sędziwój Bandlewski, z rodu Łodziów, świadczył przy wywodzie szlachectwa Tadera 1414 r., podpisał 1432 r. przyrzeczenie ziemian wielkopolskich, dane Jagielle, obioru jego syna królem (Not. Zamoj.).

Bieniak z Będlewa, syn Wawrzyńca, którego pieczęci używał jeszcze 1439 roku, stolnik 1435 r., a chorąży poznański 1438 — 1448 r., podpisał 1432 r. razem

z Sędziwojem przyrzeczenie ziemian wielkopolskich, nie żył już 1450 r. Bieniak, chorąży, z braćmi czy też bratankami swoimi: Janem, Mikołajem i Andrzejem, dziedzicami Będlewa i Łodzi, Wincentym Sokołowskim z Sierosławia i Wawrzyńcem, Tomaszem, Piotrem i Janem z Bieczyn, dziedzicami Małego Srocka, fundował 1438 r. altarję w kościele w Łodzi dla dobra dusz rodziców swych, to jest Wawrzyńca, Wichny, Przedpełka, tudzież Mikołaja i Sędziwoja, niegdy dziedziców Będlewa. Wawrzyniec i Wichna to znani z aktów rodzice Bieniaka i Mikołaja, Przedpełk to bardzo prawdopodobnie ojciec Wawrzyńca, ale czy Mikołaj i Sędziwój to dziad i pradziad, jak sądzi pan Halecki, czy też synowie jego, a ojcowie współfundatorów Bieczyńskich i Sokołowskiego, trudno stanowczo orzec ze znanych dotąd źródeł. Będlewscy w XV-m wieku trzymali w zastawie królewszczyznę Nowemieścisko, w poznańskim, i od niej nazywali się Nowomiejskiemi.

Wincenty Łodzki, dziedzic Chorynia, kupił 1387 r. Kokoszczyno od Jadwigi Cielmickiej, procesuje się z Elżbietą, wojewodziną poznańską, i Księskiemi 1390 — 1393 r., w czem mu pomaga brat Wawrzyniec 1393 r. Wdowa po nim Katarzyna, zwana zwykle panią Choryńską, razem ze szwagrem, Janem Łodzkim, prowadzi dalej proces z Księskiemi o Choryń, na którym jej przyznano 200 grzywien posagu 1397 r., a razem z synem Marcinem procesuje o dług Mikołaja Będlewskiego 1406 r.

Marcin zwany Swazon Choryński, z żoną Elżbietą, gwałtem objęli opiekę nad Rąbinem i jego dziedzicami 1405 r., od której zostali odsunięci 1406 r. Marcin umarł 1408 r., pozostawiając małoletnie dzieci.

Drugim synem Wincentego Łodzkiego był Jan Choryński, dziedzic Kokoszczyna 1407 r., a trzecim Wincenty Choryński, podpisujący 1432 r. przyrzeczenie ziemian wielkopolskich dane Jagielle, którego synowie: Jan 1445 r., a Wincenty 1454 r., byli studentami Uniwersytetu krakowskiego. Choryń przeszedł wkrótce do rodu Abdanków (Leksz.; KWp.; Piekos.; Not. Zamoj.).

Jan Łodzki z Łodzi występuje w latach 1386 — 1413 bardzo często w sądach poznańskich; wyprocesował dla siebie i bratanków trzecią część Bodzewa od Bodzewskich i Krajewskiego 1393 r., potwierdził układ działowy zawarty z bratem Wawrzyńcem z Będlewa 1397 r., z bratową Wincentową pozwany przez Księskich o Choryń, ma przyznane 200 grzyw. 1397 r., bratowę Hankę Jakóbową Kopaszewską, pozwał o opiekę nad bratankami 1395 r., w latach 1400 — 1411 ma liczne sprawy graniczne i o szkody z Taderami, 1407 r. z mężem synowicy, Teodorem z Iwna, o opiekę, i z bratankiem Mikołajem Będlewskim o Sierzniki (Leksz.; Piekos.; Pis Dz. Pol. IX).

Stefan Łodzia Srocki z Małego Srocka i Raszkowa, dziedzic części Nagrodowic 1388 r., nie żył już 1399 r., w którym wdowa po nim Hanka, sukcesorka Sulisława z Raszkowa i dzieci pozwani zostali przez żyda o porękę za Wawrzyńcem Łodzkim. Pani Łodzina ze Srocka jeszcze 1405 roku ma sprawę o granice z tymże Wawrzyńcem Będlewskim. Synowie ich: Jasiek Srocki 1408 r., Przedpełk Srocki 1421 r., obecni w Kościanie (Leksz.; Piekos.).

Elżbieta z Łodzi, Klaryska w Sączu 1446 r. Bartłomiej, syn Jana z Łodzi, student Uniwersytetu krakowskiego 1482 r., pisarz publiczny 1502 r. Andrzej z Łodzi, podsędek ziemski poznański 1493 r., prosił o odroczenie sprawy swej o czynsze z ojczystych dóbr Łodzi z wikarjuszami poznańskiemi, bo zajęty spra-

wami publicznemi, będąc posłem na sejm piotrkowski 1496 roku (Pom. Dz. W Śr. XVI. 1507).

Stanisław Łodzia otrzymał 1512 r. dobra skonfiskowane dziedzicom za opuszczenie służby wojennej, część Lesc, w lubelskim, i Mysłowa, w łukowskim (Wierzb. IV. 1713). Jan Łodzia, burgrabia radomski 1554 r. Anna Łodzina, dziedziczka Kowali Stempocinej, w radomskim, 1569 r. (Paw.). Jan Łodzia, Anna, Katarzyna i Zofja, dzieci Mikołaja Łodzi, dziedzice Kowali 1586 — 1594 r. Zofja, Barbara i Anna, córki Piotra Łodzi, 1586 r. mają sprawy w Lublinie (Wyr. Lub. 28 f. 863; 30 f. 677; 51 f. 396; 60 f. 40). Maryna, córka Jana Łodzi, zeznała zapis dożywocia 1606 r. z mężem, Janem Lesiowskim, który jej zapisał 6,000 florenów posagu 1610 i 1614 r.

Jan Łodzia z żoną, Anną z Kowala, kupił 1610 r. Dzielną od Lesiowskiego, syn ich Jan, sprzedał tę Dzielną z Nową Wolą 1633 r. Hipolitowi Lesiowskiemu, synowi Jana i Maryny Łodzianki (Perp. Czers. 3 f. 18, 398; 4 f. 410; 9 f. 51). Maciej Łodzia, kanonik pilicki, pleban w Kozłowie, umarł 1616 roku (Star. Monum.).

Jan Łodzki (Łocki), z sieradzkiego, podpisał elekcję Michała Wiśniowieckiego.

Jeden z dziedziców Łodzi w XVI-m wieku, na kwicie poborowym, podpisał się Łodzińskim i przyłożył pieczęć z herbem Sulima (Not. Dziadulewicza Ks. pobor. 59 Nr. 527).

ŁODZIATOWIE h. WADWICZ. Pan Stanisław Łodziatycz ma dwór w Mińsku 1520 r. Andrych i Iwan Łodziatycze, po wstąpieniu brata Jerzego do zakonu, podzielili się dobrami ojczystemi 1518 r. (ML. 10 f. 35). Iwana córka Hanna, wdowa po Stanisławie Niekraszewiczu 1552 r., umarła bezdzietnie, a spadek po niej wzięli 1563 r. Aleksander Hincza i Mikołaj Naruszewicz.

Herb Wadwicz.

Mikołaj Andrychowicz Łodziata 1552 r. dziedziczy na Bezdziedowicach, w połockim, nadanych jego dziadowi przez Zygmunta Starego i stawił z nich na popis dwa konie; przed tym rokiem sprzedał część w Panasowiczach Frączkowi Kasprowiczowi. Wnukowie jego: Jarosz i Jan, dziedziczą na Bezdziedowicach (Dziadowiczach) 1621 roku (Ist. Jur. Mat. XXIII).

Jarosz i inni Łodziatowie procesują się o zastaw Nowosiołek z Filonem Bohuszewiczem Chlibowskim 1624 r. Stanisław wygrał 1616 r. sprawę z Zbaraskiemi o dobra Kuchary, w kijowskim i posiada je 1618 r. (Źr. Dziej. XXI; Kij. III. A f. 5).

Mikołaj podpisał, z województwem nowogrodzkim, elekcję Jana Kazimierza, a Jerzy elekcję Michała. Paweł Antoni, ożeniony z córką Mikołaja Wojny Jasienieckiego 1657 r. (Gr. Nowogr. 12518 f. 559). Kazimierz, żonaty z Barbarą Konińską, po ustąpieniu nieprzyjaciela wrócił z wojska z Litwy i objął 1667 r. dobra ojczyste Jurkowszczyznę i kupne Dą-

brówkę, Wiercino, Bykowszczyznę i Putiłowo, w połockim. Helena, żona Konstantego Sałatki Petryszczy 1671 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Krzysztof, syn Jana z Dylewskiej, brał spadek po wuju 1671 roku (Arch. Wileńs. 11787 f. 25; M. Dun. Wąsow.).

Augustyn Aleksander po ukończeniu nauk w Rzymie, został doktorem teologji, archimandryta żydyczyński, koadjutor biskupa chełmskiego Suszy, biskup chełmski i bełski 1687 roku (Akta XXIII), zacny i pobożny, o kościół i ojczyznę dbały, umarł 1691 r., podobno otruty. Daniel, kanonik inflancki, proboszcz raduński, zostawił w rękopisie „Zbiór annotacji od roku 1649 do 1669“ (Encykl. Orgelbr.).

Jerzy, strażnik nowogrodzki 1691 r. i Antoni, krajczy nowogrodzki, z nowogrodzkiego, Józef Kazimierz, z połockiego, podpisali elekcję Augusta II-go· Adam — z lidzkiego, Bohdan — z mińskiego, stawili się 1698 r. na pospolite ruszenie. Teresa Ludwika, córka Adama, zeznała 1745 r. zapis dożywocia z mężem, Szymonem Mrokowskim (Perp. Czers. 27 f. 154). Jan podpisał konfederację generalną litewską 1764 r. (V. L. VII f. 63).

Zygmunt Kazimierz, strażnik smoleński 1690 r., stolnik mozyrski 1699 r., dziedzic Sawicz, Kurmiel i Dąbrowszczyzny, w oszmiańskim, miał syna Adama, którego syn Hipolit, pozostawił Piotra, który wraz z synami: Walentym i Franciszkiem dowiódł szlachectwa 1804 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Jan Łodziata, ziemianin wołyński 1591 roku, miał używać herbu Ogończyk (Wittyg).

ŁODZIŃSCY h. RADWAN pisali się z Radwanowic i Chorągwicy, którą już w pierwszej połowie XVI-go wieku posiadali, wyszli z Zebrzydowic, w powiecie śląskim, a nazwisko wzięli od wsi Łodziny (potem Łodzinka), w sanockim, którą skupili w połowie XV-go wieku od Śmietanków.

Herb Radwan.

Jan Radwan z Żebrzydowic, ożeniony 2-o v. z Anną, wdową po Piotrze Szaffrocie z Krakowa, posesorką Trześniowa, w sanockim, 1436 r., pozostawił z pierwszej nieznanej żony, syna Mikołaja Radwana, wojewodę grodzkiego sanockiego 1451 — 1455 r., sołtysa w Gruszówce i dziedzica części Łodziny już 1456 r. Trzyma on w zastawie część Jaćmierza, w sanockim, i dziedziczy na Bukowinie, w bieckim, 1455 roku, kupił część Łodziny za 85 grzyw. od Hańcza Smietanki i jego braci i część Zminicy z sołtystwem za 160 grzyw. od Mikołaja ze Zminicy 1458 r., a sołtystwo w Prosieku, w sanockim, za 110 grzywien 1462 r. Zawarł kontrakt sprzedaży Zminicy 1467 r. z Jerzym z Bukowego, ale sprzedaż do skutku nie przyszła i zabezpieczył 80 grzyw. na tej wsi macosze Annie 1468 r. i wziął w zastaw część wsi Prosiek i Łodzina od Mikołaja Pieniążka, starosty sanockiego, 1473 r.

Z synów jego: Mikołaj Radwan wziął sołtystwo w Prosieku, a Piotr Łodzinę. Synem też lub bratem Mikołaja był Klemens Radwan z Zebrzydowic i Pakoszówki.

Piotr Radwan z Łodziny Łodziński zabezpieczył 35 grzyw. posagu na Łodzinie żonie, Annie Mrochowskiej, siostrze Jana Mroczka z Mrochowa, która pokwitowała brata z ojcowizny i macierzyzny 1475 — 1476 r. Piotr Łodziński i Mikołaj Radwan świadczyli 1480 r. przy kupnie Pakoszówki przez Klemensa. Piotrowi przyznał Mikołaj sumę zastawną 50 grzywien na Łodzinie 1491 r., którą to część zastawną tenże oddał w podzastaw Biernaszowskiemu 1502 r. Syn zapewne Piotra, Stanisław Łodziński, obecny w Sanoku na sądach 1493 i 1494 r., zabezpieczył 1508 r., żonie Agnieszce, (może Biernaszowskiej), 132 florenów posagu i wiana na swym sołtystwie w Łubnie.

Drugim synem pewno Piotra był Jan Łodziński, który uzyskał świadectwo od Spytka z Jarosławia, że z dóbr żony Mietniowa pod Wieliczką uczynił zadość obowiązkowi wojennemu na wyprawie wołoskiej i świadectwo to wciągnął do grodu krakowskiego 1498 r.

Trzecim zaś Leonard Łodziński, dziedzic Tuhołkowic, w przemyskim, 1508 roku (AGZ. XI—XIX; Paw.; A. Krak.).

Brat Józef Łodziński, Benedyktyn z Tyńca, obecny był 1545 r. przy rozgraniczeniu Tuchowa. Barbara, córka Mikołaja, żona Stanisława Nieczuji Dembińskiego 1586 r. (Zs. Krak. 64 f. 1004), jako wdowa, dziedziczka części Bugaju i Koźmic 1590 r., przyznała 1593 r. dług Jakóbowi, który świadczył 1578 r. w Krakowie w sprawie zabójstwa Zygmunta Stadnickiego. Jan z Radwanowic ugodził się 1584 r. o spas zboża i pobicie ludzi z Stanisławem Stadnickim (AGZ. X. 2262). N., dzierżawca Dobranowic i Woli, w szczyrzyckim, 1581 r. (Paw.). Mikołaj podpisał rozwiązanie konfederacji we Lwowie 1588 r. Piotr, syn Piotra i Anny, Zofja, córka Zygmunta i Anny z Balic, 1590 r. mają sprawy w Lublinie (Wyr. Lub. 41 f. 636 i 638).

Krzysztof, dziedzic Szadku, w szczyrzyckim, 1581 r., przeniósł się do Prus, gdzie syn jego Jan, rotmistrz królewski, poślubił Gryzeldę Żalińską, wojewodziankę pomorską, a dalszy potomek ożeniony z Knutówną, miał mieć córkę Annę za Mikołajem Działyńskim 1650 r.

Jan z Radwanowic, posesor Hodli i Monastyrza, w przemyskim, 1589 roku (Paw.), miał synów: Adama, Krzysztofa, Mikołaja i księdza Jakóba, dziedziców Monastyrza 1591 — 1596 r. (Wyr. Lub. 45 f. 1152; 49 f. 340; 67 f. 160).

Krzysztof z Radwanowic wziął 1597 r. w zastaw Dorohobuż od ks. Ostrogskiego, który go w następnym roku z dzierżawy wypędził nie zapłaciwszy 15,000 florenów zastawnej sumy. Proces o to trwał jeszcze 1609 r., zakończony wynagrodzeniem pokrzywdzonego. Krzysztof ożeniony z Zofją Jaskmanicką, córką Szymona i Barbary Rudgierzówny (A. Bełskie), umarł bezpotomny, pochowany we Lwowie z nagrobkiem bez daty (Woł. 1 f. 467; V. A f 205; Teka W. Rulikows.; Star. Monum.).

Adam, dziedzic Spiczyniec, w kijowskim, 1600 — 1609 r., posesor dożywotni Zezuliniec, za cesją Krystyny Andrzejowej Cieklińskiej, połowy Bahrynowiec i Kaliniec na Podolu, ożeniony 1-o v. z Katarzyną Cieklińską, siostrą Marcina, 2-o v. z Anną Piasecką, otrzymał 1614 roku konsens na cesję Zezuliniec synowi Wojciechowi, a Kaliniec synowi Wiktorynowi. Wojciech wkrótce umarł i Adam wyrobił sobie nowy konsens 1621 r. na cesję Zezuliniec synowi Adamowi. Wiktoryn, Adam i Paweł z Radwanowic Łodzińscy, synowie Adama, zasądzili 1627 r.

Stanisława Żegotę, za niedopełnienie formalności w zapisie 2,000 floren. stryjowi ich Krzysztofowi.

Z córek Adama: Cecylja, 1-o v. żona Jana Kuropatwy, który jej zapisał 1614 r. na Bobulińcach i Kojdanowie 4,000 floren., a 2-o v. Piotra Nasiłowskiego, zapisała 1635 r. bratu Pawłowi 6,000 floren.; Zuzanna, żona Jakóba Czołhańskiego 1646 r.; Eufrozyna, żona 1-o v. Stefana Goślickiego, 2-o v. Jana Komorowskiego, 3-o v. Hieronima Uwielińskiego 1637 r., 4-o v. Jana Borzysławskiego 1642 r., zapisała 1637 r. Franciszkanom w Kamieńcu 500 floren. z sumy, jaką ma u jedynego pozostałego brata Pawła, żyła jeszcze 1651 r. (Źr. Dziej. V i XXI; M. 156 f. 337; 165 f. 384; Teka W. Rulik.; M. D. Wąs.).

Paweł z Radwanowic, najmłodszy syn Adama, ożeniony 1-o voto z Zofją Czołhańską 1631 r., a 2-o v. z Zofją Silnicką, wdową po Bartłomieju Gołyńskim 1654 r., wojski żytomierski 1659 r., komisarz wyznaczony z sejmu 1649 r. do spraw ziemi halickiej z Wołoszczyzną, a 1661 r. Podola z Wołochami, procesował się 1636 r. z Telefusem o Karapczyjówek, 1642 r. z siostrą Eufrozyną o pokwitowanie z posagu, kupił, z drugą żoną, część Hinkowiec, Chartanowiec i Uhrynkowiec 1654 r., kwitował 1670 r. Kuropatwów z zapisu siostry na Bobulińcach (Zap. Lub. 34 f. 674; 46 f. 217; 52 f. 871; 55 f. 819; 68 f. 59; V. L. IV f. 134 i 336; Zs. Sanoc. 47 f. 56; Teka W. Rulik.; Gr. Halic. i Tręb.; M. D. Wąs.).

Stanisław Łodziński z Chorągwicy kwitował 1546 r. w Krakowie Agnieszkę Morsztynową, a Jan z Chorągwicy miał 650 florenów u Erazma Morsztyna 1560 r. Stanisław, dziedzic Chorągwicy pod Wieliczką 1581 r. (Paw.), miał synów: Andrzeja, Zygmunta, Sebastjana, Gabrjela, Samuela i Jana, wymienionych 1596 r. w wyrokach Trybunału lubelskiego. Na rzecz Jana zrzekła się matka, Magdalena z Cyrusów, zapisu oprawy 1618 r. (Wyr. Lub. 70 f. 406; DW. 46 f. 230). Ten Jan, według Baranowskiego, z dworzanina króla Zygmunta III-go został księdzem, Andrzej, ożeniony był z Krupczanką, córką Jana, Zygmunt z Maciejowską z Potoka, Sebastjan, z Jadwigą Baranowską. Samuel z Chorągwicy zeznał 1621 roku zapis na rzecz Augustjanów w Krakowie. Stryjem ich był Kasper, ożeniony z Eufrozyną Potocką, wraz z którą otrzymał 1626 r. konsens na wykupienie Jeziorowic w starostwie żarnowieckim (M. 173 f. 280).

Mateusz, dziedzic Łuki, w kijowskim, 1618 r. (Źr. Dziej. XXI). Tomasz 1623 r., Jan 1626 r., w sanockim, Szczęsny 1627 r., w lwowskim (AGZ. XX). Jan z synami: Piotrem i Prokopem, posesor pewnego wójtostwa, w sandeckim, 1625 r. (M. 172 f. 190).

Gabrjel i Piotr z Radwanowic, elektorowie Władysława IV-go z ziemi krakowskiej. Gabrjel zawarł układ 1644 r. z Barbarą z Przyłęku Dembińską (Gr. Krak. 254 f. 1614). Piotr, syn Ludwika, ur. 1632 r., chrzczony w Dobromilu.

Frydryk z Chorągwicy podpisał, z województwem ruskim, obiór Władysława IV-go, zaślubił 1628 r. Marję Małgorzatę Borszczowską, z której syn Gabrjel, ur. 1629 r. (metr. w Dobromilu). Piotr z Chorągwicy, syn Sebastjana, ma sprawę w Lublinie 1646 r. (Zap. Lub. 40 f. 968). Anna wyszła 1650 r. w Krakowie za Stefana Rylskiego, świadkiem przy ślubie był Sebastjan (metr. u Najśw. Marji Panny). Marcin 1645 r. procesuje się z Agnieszką Morsztynową. Andrzeja z Chorągwicy, z Krogulеckiej, syn Marcin Józef odstąpił części Soboniowic i Strzałkowic Morsztynowi 1671 r., a sum swych po ciotce z Kroguleckich Dem-

bińskiej — Rożańskiemu 1679 r., kupił część Klempic 1673 r. od Komorowskiego (A. Krak.; Gr. Biec. 67 f. 401; DW. 54 f. 1002).

Marcin i trzech innych bez podania imion podpisali elekcję króla Michała z krakowskiego. Jadwiga, zamężna Brzezińska, wniosła 1657 r. w Krakowie protest przeciw Dembińskiemu (A. Krakow.). Elżbieta, żona Macieja Gawrońskiego sprzedała 1660 r. dwór w Kamieńcu Chojnackiemu. Jakób złożył zeznanie 1667 roku o cudownym ocaleniu swym od zbójów Rakoczego, za przyczyną Najśw. Panny Częstochowskiej (M. D. Wąs.). Magdalena zaślubiona 1673 roku w Krakowie Aleksandrowi Drzemlikowi.

Jan z Radwanowic, obecny 1695 r. na sejmiku krakowskim. Jan, z województwa ruskiego, Kazimierz z Chorągwicy, z krakowskiego, elektorowie Augusta II-go. Aleksander Radwan, chorąży zakroczymski, z żoną, Anną Boguszówną, pozwani przez sukcessorów Pogroszewskich o ustąpienie z Rześniówki 1723 roku (Woł. XI f. 1243). Józef Antoni, doktór teologji, gwardjan Franciszkanów w Lublinie, w Kaliszu, autor licznych kazań 1724 — 1726 r. Konstancja, żona Jerzego Goźlińskiego, sprzedała 1732 r. Suskrajowice, Szyszczyce i Cieciery Stanisławowi Grzegorzewskiemu 1732 r. (Perp. Czers. 22 f. 258).

Franciszek Radwan z Chorągwicy, z żony, Anny z Wielkiejwsi Wielowiejskiej, miał dzieci: Michała, Mikołaja, Marjannę i Teresę, w imieniu których obierał plenipotentów w Lublinie 1666 r. Druga jego żona, Anna z Karnkowskich Dezyderowa Lubomirska, sprzedała 1674 r. Raciechowice Władysławowi Morsztynowi. Z dzieci tych:

Teresa, 1-o v. Krzysztofowa Bełdowska, 2-o v. Andrzejowa Podhorodeńska, zmarła przed 1722 r. (Zap. Lub. 50 f. 43; 56 f. 332; 65 f. 27; A. Krak.).

Michał z Chorągwicy, chorąży zakroczymski i rotmistrz królewski, 1691 r. z bratem obierał plenipotentów, podpisał obiór Augusta II-go, konfirmację praw 1697 r. i w imieniu swoim i brata konstytucje sejmu 1699 r., dziedzic Osepu, w sandomierskim, 1696 r., Palczowic i Smolic, w zatorskim, 1701 r., otrzymał Małyszyce, w lelowskim, 1697 r., zapisał 3,500 floren. na Kobylcu Franciszkanom krakowskim, porzucił karjerę świecką, został księdzem i otrzymał kanonję krakowską 1705 roku (Zap. Lub. 67 f. 312; Vol. Leg. VI f. 25; Sig. Ręk. Oss. 136 f. 30, Łęt.).

Mikołaj z Chorągwicy, elektor króla Michała, burgrabia krakowski 1697 r., wojski oświecimski i zatorski 1701 r., razem z bratem nie dopuścił Romiszowskiego do Palczowic 1687 r., dał bratu Michałowi 1690 r. pełnomocnictwo do ugody z Franciszkiem Romiszowskim, spadkobiercą macochy, otrzymał 1685 r. po ojcu Jeziorowice, a 1697 r. prawo wspólności dla żony, Anny ze Stoku Stokowskiej, na różne królewszczyzny, dziedzic Smolic, w zatorskim, umarł przed 1719 r. Wdowa po nim, 2-o v. żona Aleksandra Gołuchowskiego, pułkownika, otrzymała 1717 r. prawo wspólności dla męża na Jeżowicach i wójtostwie Kąty (Gr. Oświec. Protoc. 33 f. 595; Sig. 14 f. 32; Sig. Ręk. Oss. 136 f. 24 i 25; DW. 62 f. 1159; Vol. Leg. VII).

Dzieci Mikołaja: Franciszek, Antoni, Mikołaj, Ignacy i Teresa, dziedzice Tokarni, w chęcińskim, mają sprawy 1718 r. w Krakowie z ks. Tomaszem Baczyńskim (Gr. Krak.). Antoni, Mikołaj i Ignacy, byli towarzyszami pancernemi 1721 r., w którym razem z najstarszym Franciszkiem, sprzedali Serafinowice Sta-

dnickiemu, zostawiając na tej wsi 25,000 floren. posagu siostry Teresy, która już z mężem, Józefem z Olchowca Śmietanką, łowczym oświęcimskim i zatorskim, kwitowała Stadnickiego 1724 i 1750 r. (Gr. Korczyn. i Sandom). Antoni, z krakowskiego, Ignacy—z oświecimskiego, podpisali elekcję Leszczyńskiego 1733 roku. Ignacy był ożeniony z Zofją Dobińską, 2-o v. Kazimierzową Petryczynową 1766 r., potomstwa, zdaje się, nie zostawił.

Franciszek, podstoli 1732 r., podczaszy oświecimski i zatorski 1767 roku, dziedzic Bulowic Dolnych i Łężnego, poseł krakowski i elektor Leszczyńskiego 1733 r., ożeniony 1-o v. z Joanną Gołuchowską, z której miał: Tomasza, Józefa, Helenę za Michałem Paczkiem i Ludwikę za Adamem Romiszewskim, zapisał 1768 r. drugiej żonie, Marjannie Białobrzeskiej, córce Jana i Teresy Bobrowskiej, dożywocie na Łężnym (Gr. Oświec. z oryg. M. D. Wąs.), przeżył obydwóch synów i umarł 1770 r., pozostawiwszy z drugiej żony córkę Teklę. Wdowa po nim, wyszła 2-o v. za Wojciecha Niklewicza, umarła 1783 roku, ale w aktach For. Nob. Tarnow. nazwana córką Stefana Białobrzeskiego i Julji Leszczyńskiej, może zatem miał trzy żony i to dwie Marjanny Białobrzeskie.

Tomasz razem z ojcem ma sprawę w konsystorzu krakowskim z Magdaleną Dobielską 1753 roku (Ręk. Oss. 91 f. 174; M. D. Wąs.), z żony, Anny Wolskiej, 2-o v. Antoniowej Russockiej, pozostawił syna Wincentego, który po śmierci dziada objął 1770 r. Bulowice Dolne, wraz z ciotkami i stryjenką Józefą procesował stryja Adama o majątek 1775 r., wylegitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r. (Quat. VI f. 146).

Józef, z Marjanny Bronickiej, 2-o v. Józefowej Kośmińskiej, pozostawił: Antoniego, zmarłego przed 1775 r., Marjanuę Katarzynę, ur. w Łętowni, chrzczoną z ceremonji w Krakowie już po śmierci ojca 1762 r. (metr. u Najśw. Panny Marji) i Justynę Antoninę, ur. 1758 r., żonę Jana Kantego Dembińskiego 1790 r., która praw swych do Szczepanowic po ojcu i dziadzie odstąpiła Antoniemu Błeszyńskiemu 1805 roku (Cit. Terr. Crac. 13 f. 312; Zap. Wiecz. Krak. 1 f. 247; 15 f. 547).

Mikołaj, z towarzysza pancernego burgrabia krakowski 1746 r., pułkownik znaku hussarskiego J. Kr. Mości 1755 r., dziedzic Smolic i Palczowic, kupił 1755 roku Święcice i Pieczeniegi od Dembińskich za 102,000 floren. (Oblig. Krak. 187 f. 2049 i 2055), umarł 1754 r., pozostawiając wdowę, Krystynę Starowiejską, i dzieci: Franciszkę, Salomeę potem Romerową (Perp. Crac. 13 f. 403), Michała, księdza 1775 r., Jakóba, dziedzica Smolic, kanonika inflanckiego, dziekana wielickiego, proboszcza w Wieprzu, wylegitymowanego ze szlachectwa w grodzie oświecimskim 1782 r. i Adama.

Adam Jan z Chorągwicy, ur. 1744 r., burgrabia krakowski 1766 r., miecznik zatorski i oświęcimski 1788 r., kupił 1775 r. Skomelną Czarną, wylegitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, członek Stanów galicyjskich, zaślubił 1766 r. Marjannę Jordanównę, chorążankę oświecimską, i pozostawił z niej: Teresę Zarembinę, Konstancję Zabawską, które sprzedały 1838 r. Palczowice hr. Stanisławowej Wąsowiczowej i syna Jakóba Emeryka Zygmunta, ur. 1785 r. w Palczowicach, ożenionego z Teklą Baranowską, z której syn Włodzimierz Józef Walenty, ur. 1822 r. w Skomelnej Czarnej (metr. w Łętowni).

Włodzimierza, z Juljanny Andrzejewskiej, syn Wiktor Stanisław i Jakób ur. 1850 r. w Wadowicach, doktór medycyny, wylegitymował się ze szlachectwa, 1891 r., w Wydziale Krajowym we Lwowie (M. D. Wąs.; M. Zawadz.).

Michał Radwan 1761 r., w krakowskim. Michała, podczaszego zakroczymskiego, z Elżbiety Gołuchowskiej, córka Marjanna, żona Ignacego Światopełka Zawadzkiego, skarbnikowicza nurskiego 1769 r. (Gr. Radom.). Wawrzyniec kupioną część Ossy i Lelitowa od Antoniego Oskiego sprzedał przed 1762 r. Kucińskiemu. Jan, z księstwem oświecimskim, Sebastjan, delegat z krakowskiego, podpisali elekcję Stanisława Augusta. Sebastjan, tytułowany podczaszym żytomierskim, z Salomei Rogowskiej, miał córkę Katarzynę, żonę 1-o v. Józefa Sarjusza Wilkoszewskiego 1787 r., a 2-o v. Mikołaja Szczepańskiego (Gr. Krak. 365 f. 1501; 372 f. 1672; 404 f. 44; Quat. 1 f. 40).

Antoniego z Chorągwicy z Marcjanny Chmielińskiej, syn Kajetan, ożeniony z Katarzyną Kozłowską 1766 r. (Gr. Krak.), miał syna Grzegorza Józefa Jana, ur. 1775 r., po którym, z Tekli Zielińskiej, syn Michał Ksawery, z Józefy Kaniczkównej, miał synów: Felicjana i Bolesława Emila. Bolesława, z Wandy Górowskiej, córka Zofja 1881 r.

Stanisław z Chorągwicy, z Justyny Kobyłeckiej, 1-o v. Antoniowej Piątkowskiej, miał synów: Karola i Pawła Michała, cześnika bracławskiego, dziedzica części Żupania pod Skolem, którego, z Anny Strzelbickiej, skarbnikówny gostyńskiej, synowie: Cyryl Jan Klemens i Józef, wylegitymowali się ze szlachectwa razem z stryjem Karolem 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim.

Cyryl Jan Klemens, ur. 1759 r., zaślubił 1813 r. Katarzynę Wyszotrawczankę, 2-o v. Jerzowę Targońską, z której córka Eleonora za Matzem i synowie: Kazimierz, Mikołaj, Leon, ur. 1816 r. i Jan, urodz. 1815 r, dziedzic części Żupania i Wyżłowa po ojcu, ożeniony z Julją Konstancją Podhorecką, córką Jana i Marjanny Wronieckiej z Korczyna. Dzieci ich: Helena, Bronisława, Jan Mieczysław i Tadeusz Stanisław, ur. 1862 r., wylegitymowały się ze szlachectwa w Wydziale Krajowym we Lwowie 1876 i 1897 r. (M. D. Wąs.; M. Zawadz.).

W Królestwie wylegitymował się 1838 r. Bonawentura, dziedzic Wierzbic, w krakowskim, syn Konstantego, wnuk Jana, prawnuk Kazimierza. Syn jego pewno Wiktor, dziedzic Wierzbic 1858 r. Józef, oficer 1-go pułku ułanów 1823 — 1829 roku.

Teodor Tomasz Jacyna Łodziński, ożeniony z Heleną Jabłońską, zmarłą 1815 r., legitymował się bez podania procedencji 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim razem z czterema synami:

1. Jakóbem Ignacym, zmarłym 1817 r. we Lwowie, po którym, z Petronelli Rydzewskiej, córka Antonina Czapelska.

2. Kazimierzem Józefem, zmarłym 1812 r., żonatym 1-o v. z Katarzyną Tysowską, 2-o v. z Anną Szeptycką, następnie żoną Jakóba Dzioba Majewskiego 1813 r., po którym: Ludwik, ur. 1797 r., oficer wojsk austrjackich, zmarły 1819 r. s Juljanna, ur. 1799 r. (metr. w Jaworowie).

3. Janem Kasprem, proboszczem w Nawarji, potem w Podhajcach.

4. Maciejem Michałem, podsędkiem w Szydłowcu za Księstwa Warszawskiego (M. D. Wąs.; M. Zawadz.).

ŁOGWIN, pisarz wielkiego księcia litewskiego Kazimierza, w latach 1440 — 1450.

ŁOIŃSKI Stanisław, ziemianin lwowski 1630 r. (AGZ. XX).

ŁOJBOWIE h. WADWICZ, brali przydomek Montygierd. Jan Stanisławowicz Łojba, ziemianin powiatu upickiego z żoną, Druzjanną Jakóbówną, współdziedzice Pousleji, ugodzili się w sprawie o najazd z Maciejem Janowiczem z Pousleji 1585 r. (Akta XXVI). Andrzej Montygierd Łojba z żoną, Anną Worotówną, i Jan i Stanisław Bartoszewiczowie, sprzedali koło r. 1680 Aleksandryszki Hryniewiczowi. Jan Montygierd Łojba z powiatu trockiego, stawił się na pospolite ruszenie 1698 roku. Andrzej Montygiert Łojba, regent ziemski wiłkomierski 1782 — 1791 roku.

ŁOJECCY h. SAMSON (Papr.). Adam Wawrzyniec Łojecki, kantor katedralny przemyski w latach 1581 — 1611 r., bardzo ceniony przez królowę Annę (Wyr. Lub. 9 f. 1164; 67 f. 875; 77 f. 529; AGZ. XX). W XIX-m wieku legitymowali się ze szlachectwa z h. Samson Łojewscy.

z ŁOJEWA Włodzimierz, syn Jarosława, wojewody brzeskiego, sprzedał 1302 roku część Swinic, a 1307 roku Witelno, w bydgoskim, opatowi z Byszowa. Patrz *z Służewa.*

Herb Belina.

ŁOJEWSCY h. BELINA ze wsi Łoje pod Rokitnem, w warszawskim. Feliks, syn Andrzeja, dziedziczył 1580 roku na Łojach razem z Święcickim (Paw.), na kwîcie z opłaty poborów ze wsi Łoje 1563 r. przyłożył pieczęć z herbem Belina (Wittyg). Syn jego Mikołaj, z żony, Zofji Rochalskiej, miał synów: Stanisława i Feliksa, którym matka ustąpiła z oprawy 1607 r.

Stanisław zapisał 1607 i 1610 roku oprawę żonie, Katarzynie Łaźniewskiej, córce Mateusza, objął Łaźniów 1611 roku, a sprzedał Łoje i Rokitki Feliksowi Święcickiemu, zapisawszy 600 florenów żonie i dożywocie matce. Zygmunt, syn Stanisława, zapisał dożywocie żonie, Reginie Proszowskiej, 1654 r. i zeznał akt darowizny na rzecz syna Wawrzyńca 1681 r. (DW. 34 f. 1481 i 1482; 38 f. 278 i 280; 52 f. 564; 56 f. 105 i 260; Perp. Czers. 7 f. 157 i 158).

ŁOJEWSCY h. BROCHWICZ. Paweł, burgrabia grodzki wiski, syn Szymona i Marcjanny Dąbrowskiej, kupił 1788 r. część Sobieszczan, z żony Heleny, pozostawił córkę Teklę, ur. 1784 r. (metr. w Niedrzwicy), wylegitymowaną ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 r. (Qnat. VII f. 130).

Herb Jasieńczyk.

ŁOJEWSCY h. JASIEŃCZYK z Łojów pod Krzynowłogą Małą, w przasnyskim. Maciej, syn Mikołaja, ożeniony z Heleną Borową, córką Wojciecha Borowego her. Zaremba, miał syna Jana, którego syn Wojciech wywodził się ze szlachectwa 1634 r. w grodzie warszawskim. Świadczyli mu przy tym wywodzie Stanisław, syn Dziersława, Grzegorz, syn Macieja i Marcjan, syn Pawła, bracia jego po stryjecznych braciach ojca (DW. 48 f. 1752). Mikołaj, którego ciotki, siostry ojca, były: Elżbieta za Janem Uflantem Pielaskowskim i N. za Pogroszewskim, zaświadczył 1612 roku szlachectwo swego ciotecznego brata Pielaskowskiego (DW. 40 f. 1955). Wojciech, z ziemią ciechanowską. podpisał obiór króla Michała, a Benedykt—Augusta II-go.

Franciszek, syn Franciszka i Marjanny Morawskiej, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1853 r.

ŁOJEWSCY w ziemi wiskiej, różnych rodów i z różnych miejscowości. Krystyn Łoy z Gloszewa (Głazewa?) otrzymał 1439 roku trzydzieści łanów ziemi nad rzekami: Wissą, Grąską i Barwikiem. Na łanach tych powstała wieś Łoje, granicząca z Plutami i Raciborami. Współdziedzicem jej był Stanisław Łoy 1439 roku.

Herb Jezierza.

Herb Junosza.

W sprawie Wojciecha z Łojów i synów jego: Marcina, Macieja, Jana i Trojana herbu Jeziora, nałożył książę Janusz zakład 1484 r. (Mil.). Wieś ta zwana Łoje Grząska lub Łojewo, była 1577 r. w posiadaniu Sebastjana i licznych drobnych dziedziców (Paw.).

Bracia Pomścibor i Paweł z Kowalewa otrzymali 1444 r. od ks. Władysława Łojewo nad Jurcem i pisali się potem Łojewskiemi z Łojewa, a należeli do rodu Junoszów (Mil.).

Trzecia rodzina Łojewskich nie wiadomego mi herbu dziedziczyła 1577 r. na Łojewie (dziś Łojki), w parafji Białaszewskiej (Paw.).

Trudno jest rozdzielić spotykanych w ziemi wiskiej Łojewskich między te rody, dlatego umieszczam ich pod jedną rubryką.

Paweł Łojewski, z żoną Katarzyną, mają sprawę w Lublinie 1598 r. (Wyr. Lub. 76 f. 413). Zofja z Grzymałów Zielińskich Łojewska, w wiskim, 1629 roku. Andrzej podpisał, z ziemią wiską, elekcje Władysława IV-go i Jana Kazimierza. Jakób procesował 1661 r. urząd miejski łomżyński. Kazimierz, Piotr i Walenty, elektorowie króla Michała, z ziemi wiskiej. Walenty, pisarz komory łomżyńskiej,

zwolniony od wyprawy wojennej 1673 r. (DW. 54 f. 1844). Wawrzyniec, domownik Strzemeskich w Lublinie 1678 roku. Wawrzyniec Józef, Leonard i Mateusz, w ziemi wiskiej, elektorowie Augusta II-go.

Antoni, z województwem brzeskim, podpisał obiór Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., a Adam manifest za Augustem III-m. Antoni, z żoną Anną, w czerskim, 1742 r. (Perp. Czers. 26 f. 87). Marjanna, żona Jana Świętopełka Zawadzkiego 1750 r. (Gr. Bełs. 30 f. 14 i 16 i dalsze). Wawrzyniec ma sprawę w Poznaniu z Mycielskim 1764 r. Scholastyka, ksieni Benedyktynek w Staniątkach 1776 r. Stanisław z żoną, Antoniną z Montresorów, kwitował Karczewskiego 1781 roku (Perp. Czers. 36 f. 402). Kazimierz, rządca w Wietrzychowicach 1786 roku (Akta Lwow. For. Nob.). Marjanna, siostra Macieja, żona Jana Purzyckiego, zawarła 1790 r. układ z Boruckim (DW. 106 f. 1141). Hipolit, susceptant ziemski krakowski 1790 r., wpisał 1793 r. do aktów krakowskich sumarjusz dokumentów rodzinnych od 1468 — 1784 r. (Obl. Gr. Krak. 324 f. 758; M. D. Wąs.).

Anna Karolina, żona Jana Karola Gerath Gellingera, umarła 1803 r. Magdalena, żona Marcina Krokowskiego z Morańca, owdowiała 1807 r. Antoni 1843 r. we Lwowie (A. Lwow. For. Nob; M. D. Wąs.).

Maciej, ożeniony z Heleną Łopacińską. Maciej, dziedzic Kluczewa, w płockim, Olimpjusz Woli Pogorzewskiej 1895 r. Konstanty, dziedzic Szczepkowa Sołdan, w mławskim 1905 r.

ŁOJEWSCY h. SAMSON. Józef, syn Pawła i Magdaleny Perzanowskiej, i bratanek jego, Józef Benedykt Konstanty, syn Andrzeja i Katarzyny Wasiłowskiej, dowiedli szlachectwa w Królestwie 1844 — 1845 r.

ŁOJEWSCY ze wsi Łoje, w powiecie łeckim, w Prusach. Michał i Maciej Łojowie, bracia stryjeczni, otrzymali 1504 r. od Krzyżaków ziemie, w powiecie łeckim, na których powstała wieś Łoje. Dziedziczą na niej potem dwaj Krystjanowie i Frycz Łojewscy (Kętrz. Ludn. Pols. f. 459).

ŁOJKO Jan, dziedzic Giemlic, w powiecie tczewskim, województwie pomorskim 1570 r. (Źr. Dziej. XXIII).

ŁOJKOWIE h. ŁUK. Kasper, Wawrzyniec i Antoni, synowie Józefa, wnukowie Macieja, prawnukowie Jana, praprawnukowie Kazimierza Łojki, dziedzica Janiszek, w wileńskim, 1620 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacją Wywodową wileńską 1798 r.

ŁOJKOWIE v. ŁOYKOWIE h. WĄŻ. Brali przydomek Rędziejowski, Rędziewski, Rydzewski. Jan Łojko otrzymał od Jana Haraburdy, kasztelana mińskiego, Szpikołosy i Wolicę, w słuckim, 1593 r. (Teka W. Rulik.).

Samuel Jan Łojko, rotmistrz witebski, obecny na sejmiku orszańskim 1668 r. N. Łojki żona, wdowa 1-o v. po Władysławie Sokołowskim, podkomorzym inflanckim, umarła 1709 r. Jan, towarzysz chorągwi petyhorskiej hetmana litewskiego 1714 r. (Ist. Jur. Mat. XXII i XXVI).

Eljasz Łojko Rydzewski, leśniczy orszański, pożyczył Sapiehom sumę na zastaw Woli Bajkowskiej 1711 r. (Sap.). Paweł i Dominik, bracia, zginęli pod Kowalewem w Prusach (Akta XIII). N., łowczy smoleński, umarł 1738 r. Felicjan Łoyko, starosta żukowicki, 1735 r. (Akta XIII). Antoni J. F. Rędziejewski Łojko, krajczy oszmiański, stronnik Augusta III-go 1733 roku, wojski oszmiański i marszałek Trybunału litewskiego 1735 r., ożeniony z Wojnianką (V. L. VI).

Karol Rędziejewski Łoyko, łowczy orszański, dziedzic Grzybowa, w sieradzkim, podpisał, z województwem kaliskim, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 roku zadzierżawił 1746 r. połowę dóbr Gostyńskich od Mycielskiego, kasztelana poznańskiego (Inscr. Posn. V f. 59). Żona jego Anna (podobno Wojnarowska) wymieniona 1720 r. w zapiskach Filipinów w Gostyniu. Córek zostawił łowczy kilka, synów trzech: Feliksa, Pawła i Jana, Jezuitę.

Herb Wąż.
(Zachorz).

Feliks v. Felicjan v. Szczęsny v. Feliks Franciszek, ur. 1717 r. w Grzybowie, podkomorzy nadworny, czyli szambelan Augusta III-go już 1754 r., a następnie i Stanisława Augusta 1765 r., otrzymał 1754 r. Strużany w Inflantach, które cedował Rykowi 1760 r., a 1758 r. starostwo szropskie, w województwie malborskim, podpisał elekcję Stanisława Augusta z województwem poznańskim, 1766 r. kawaler orderu Ś-go Stanisława, poseł do Francji 1766 r., członek komisji skarbu koronnego 1766 r., przeszedł do konfederacji barskiej, od której posłował do Wiednia 1771 r., pogodził się z królem, po drugi raz wyznaczony do komisji skarbowej 1772 i 1776 r., członek Rady Nieustającej 1778 r., umarł 1779 r., zasłużony i uczony autor licznych dzieł historycznych i ekonomicznych (Inscr. Posn. III f. 89; Sig. 28 i 30; M. 230 f. 507; 232 f. 188; 275 f. 85; Kancl. 50 f. 184; V. L. VII f. 87 i 118).

Marcin, Ignacy i Tadeusz, synowie Dominika, i Bartłomiej, syn Jana, wszyscy zaś wnukowie Piotra, prawnukowie Karola Krzysztofowicza Łojki, 1686 r. dziedzica dóbr ziemskich w okolicy Budziłowcach, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa 1811 r., przed Deputacją Wywodową wileńską.

Apolonjusz, syn Michała z synami. Edwardem Michałem, Aleksandrem Kazimierzem i Feliksem Antonim, wywiódł się ze szlachectwa w gubernji podolskiej 1867 roku (Spis.).

ŁOJOWICZOWIE na Rusi Czerwonej. Iwan zwany Łoy ze Skarzeszowa świadczył 1356 r. w Sandomierzu na akcie nadania prawa magdeburskiego miastu Lwowu. Synowie jego pewno: Stecko i Chodko Łojowicze, świadczyli w Przemyślu 1366 r. Chodko otrzymał 1378 r. wieś Goździec nad Czarniawką, w kołomyjskim, był 1386 r. opiekunem dzieci Grzegorza z Dawidowa, żył jeszcze 1392 r. Z żoną jego i dziećmi i zięciem Eljaszem zawarł ugodę synowiec jego, Wołczek Łojowicz i wydzielono mu dobra Nowosielce, w trembowelskim, 1393 r. (AGZ. I—IX; Arch. I. Z. Ros. 1; Najst. Ks. miejs. Lwow.).

ŁOJOWSCY h. RADWAN z Łojowiec, w kamienieckim. Herb ich ma być odmiennym Radwanem, według Wittyga; zamiast krzyża nad chorągwią ma

trójliść. Łukasz z Łojowiec i żona jego, przy lustracji starostw 1469 r. okazali listy królewskie na Łojowce i Proczowce, i na Kaczmazowcze i Szebutyńce, które trzyma Bahawski, i Zwanią i Krasnąłąkę, które trzyma Michał Buczacki (Źr. Dziej. XVIII).

Iwaszko i Wasil Łojowscy płacili 1565 r. pobór z Łojowiec i Mukarowa Tatarskiego (Wittyg). Iwaszko, Maciej i Siemaszko 1569 r., Lesko, Fedor, Siemko v. Siemaszko, Chryćko, Iwaszko, Maciej, 1578 roku dziedziczyli na Łojowcach (Paw.). Lesko, Siemko, Fiedor, Jerzy v. Jurik, Hryćko, Paweł i Damjan, mają sprawy w Lublinie 1596 r. (Wyr. Lub. 64 f. 32 i 448).

Jakób, syn Grzegorza, miał córkę Uljannę za Danielem Lubienieckim i synów: Biłasza i Jurka, którzy sprzedali 1612 r. częśc Łojowiec synom Wasila i pomarli przed 1620 r., w którym ojciec ich pozostałym po nim synom: Iwaszkowi, synowi Biłasza, i Iwanowi i Hieronimowi, synom Juryka, wydzielił część Łojowiec. Hrehor czyli Hryćko i Siemko Wasilewicze, dzierżawcy Tatarzysk 1591 r., kupili część Łojowiec od Siemaszka i część 1612 r. od synów Wasila. Siemko swoją część cedował Janowi, a Hryćko, dziedzic części Łojowiec i posesor połowy Szelechowa, 1615 r. zostawił wszystko żonie, Annie z Jarmoliniec, córce Romana, która wyszła 2-o v. za Mikołaja Dziusę 1616 r. i otrzymała potwierdzenie dożywocia na Szelechowie 1620 r.; żyła jeszcze 1636 r.

Maciej trzymał 1597 r. w zastawie od Herburta Moskalówkę, z Anny Bernaszowskiej, córki Łukasza, miał córki: Dorotę za Maciejem Magnuszewskim 1603 roku i Zofję za Jakóbem Garnyszem 1612 r. Michał i Kondrat, synowie Piotra, 1603 r. Demko, Fedor i Kost', synowie Iwaszka, 1610 r. współdziedzice Łojowiec. Anna, żona Stanisława Goreckiego, zmarła przed 1617 r. (Źr. Dziej. V.; M. 166 f. 391; Teka W. Rulik.).

Jan Łojowski, dziedzic Łojowiec, Szerszeniowiec i posesor połowy Szelechowa za cesją Siemaszka Łojowskiego 1615 r., z żony, Małgorzaty Oborskiej, córki Jana, żyjącej wdową 1636 roku, pozostawił córkę Żofję za Piotrem Kobielskim i synów: Stanisława, definitora Franciszkanów w Barze 1664 roku, Pawła i Samuela.

Samuel z żoną, Elżbietą z Dzielina, 1-o v. Jobową Grocholską, obierał plenipotentów w Trembowli 1639 r., a razem z Kalińskiemi, jako wnukami Jana Oborskiego, darował 1662 r. Szerszeniowce na fundację Franciszkanów w Barze (Źr. Dziej. V.; Gr. Tremb. 37 f. 774; Teka W. Rulik.).

Michał Rudczenko Łojowski 1631 r. na Podolu. Paweł w wojsku polskim w Trembowli 1663 r. Z Zagórskich Łojowska z córkami sprzedała część Chrzanówki Siekierzyńskim. Stanisław, syn Aleksandra, współsukcesor po Korzeniowskich 1703 — 1706 r. (Gr. Kamien.).

ŁOKACZEWSCY, w połockim. Samuel Łokaczewski, dziedzic po ojcu Gabrjelu, dziadzie i pradziadzie, dóbr Jazno, Noniewicze i folwarku Łokaczewszczyzna pod Połockiem 1667 r., ożeniony z Heleną z Podbipiętów, zastawił Łokaczewszczyznę Michniewiczowi, burmistrzowi połockiemu 1667 r., procesował 1670 r. Sadowskich o zajęcie gwałtem, za czasów wojennych, 1660 r. dóbr Orzechowno Zajezierze, w połockim, będących własnością dzieci po jego rodzonej siostrze Ma-

rynie, 1-o voto Pawłowej Hatowskiej, 2-o voto Drozdowiczowej (Ist. Jur. Mat. XXIV i XXV).

ŁOKICCY. Jerzy, komornik królewski, i Jan podpisali, z województwem trockim, elekcję Jana Kazimierza. Sądzę, że to nazwisko źle odczytane; prawdopodobnie to są Łokniccy.

ŁOKNICCY h. NIECZUJA z Łoknicy, w ziemi bielskiej. Jan Łoknicki, wojski bielski, dziedzic Łoknicy, Leniewa i Miękisz, w pobliżu Bielska, 1580 r. z żony Jasieńskiej (Papr.), pozostawił kilku synów. Z nich: Jan i Marjan, sekretarze króla Stefana, byli prowjant - magistrami na wojnie moskiewskiej. Stanisław, ekonom derptski 1587 r., sekretarz królewski 1590 r., komisarz do rewizji zamków Inflanckich 1590 r., wojski bielski 1594 r., w imieniu swoim i braci rodzonych, Przecława i Marjana, sekretarza królewskiego, kwitował 1594 r. Brzosków (Wyr. Lub. 23 f. 446; 36 f. 316; Zap. Lub. 7 f. 316; Ist. Jur. Mat. XXVII; Theiner III; V. L.; Źr. Dziej. 17).

Marjan, sekretarz Batorego i Zygmunta III-go, komisarz do rozgraniczenia Kiwaczyc od Wież 1585 r. (Paw.), umarł nominatem kasztelanem podlaskim, pozostawiwszy z żony, Anny Hamszejównej, córkę Zofję Magdalenę, żonę 1-o v. Wojciecha z Klimuntów Umiastowskiego, 2-o v. Benedykta Buchowieckiego, wojskiego brzeskiego, która wyrzekłszy się herezji, została gorliwą katoliczką i cały majątek po rodzicach i obydwóch mężach zapisała Dominikanom w Brześciu Litewskim; umarła 1651 r. mając lat 70, pochowana u Dominikanów w Brześciu (Star. Mon.).

Herb Nieczuja.

Stanisław Aleksander, wojski brzeski, podleśniczy bielski 1632 r. (M. 180 f. 403), podpisał elekcję Władysława IV z województwami: podlaskim i brzeskim litewskim. Synami jego być mieli: Krzysztof Karol, opat oliwski 1667 — 1683 r. i Jerzy, rektor Jezuitów kolegjum nowogrodzkiego, a może także Aleksander i Bartosz, elektorowie króla Michała z ziemi bielskiej. Bartosz miał być podczaszym grodzieńskim.

Mikołaj, chorąży bielski 1634 r., dziedzic Mokran, posesor Wacławki, Pojezior, Baldysek, w kowieńskim, 1635 r., umarł 1643 r., pozostawiwszy, z Eleonory Zwierzównej, 1-o v. Kazimierzowej Korsakowej, zmarłej 1650 r., syna Mikołaja, dziedzica Mokran, elektora króla Michała, z brzeskiego litewskiego, ożenionego z Anną Młożewską, córką Jerzego, wraz z którą zyskał od Trybunału przysądzenie Łozowicy 1664 r. Umarł postrzelony przypadkiem przez żonę, która wyszła 2-o voto za Stanisława Piotra Greka, majora wojsk koronnych 1672 r. (Akta II i IV; M. 188 f. 25; M. Zawadz.).

Syn Mikołaja, Antoni Kazimierz, cedował 1687 r. dobra Mokrany żonie, Zofji z Sosnowskich Samuelowej Koryckiej, podpisał elekcję Augusta II-go, mial być potem podstolim grodzieńskim (Zap. Lub. 63 f. 636). Zofja, żona Adama Pocieja, stolnika brzeskiego litewskiego 1685 roku (Gr. Brańs.). Stefan, miecznik lidzki 1690 roku. Anna z Łoknickich Markanówna (?), żona Jana Jakóba Czer-

niewskiego, porucznika wojsk litewskich w drugiej połowie XVIII-go wieku (DW. 98 f. 325).

ŁOKOWICZ Jan, elektor Stanisława Leszczyńskiego, z województwa trockiego, 1733 r. To może Łukowicz.

ŁOKTOWSCY v. ŁOCHTOWSCY h. KROJE odm. Na tarczy nad krojami kruk z pierścieniem w dziobie (Ostr. Nr. 1929).

Tomasz i Andrzej Łochtowscy, dziedzice Łochtowa v. Łoktowa, w ziemi chełmińskiej, a Wojciech Łokutewski części Poledna, w świeckim, 1570 r. (Źr. Dziej. XXIII). Wojciech, poseł chełmiński, Jan i Stanisław Łoktowscy podpisali z województwem chełmińskim, obiór Michała Wiśniowieckiego. Stanisław, współdziedzic Zawdy, w chełmińskim, 1787 r. Elżbieta z Czapskich, 1-o v. Szymańska, 2-o v. Łoktowska, współdziedziczka Kruszyn, w michałowskim, 1782 r,

ŁOKUCIEJEWSCY v. ŁOKUCIEWSCY h. ŻNIN, w oszmiańskim. Prawdopodobnie mieli swój własny znak herbowy z kształtu podobny do wielkiej litery S i przy legitymacji nazwali go Żninem, który miał tę literę przedstawiać.

Nikodem Łokuciewski podpisał elekcję Michała Wiśniowieckiego. Syn jego, Adam, sprzedał 1665 r. Polany, w oszmiańskim, Bobanom (Zs. Wileń. 1798 roku). Felicjan Michał, skarbnik inflancki, jako chorąży, Stanisław i Szymon, stawili się na pospolite ruszenie 1698 r. Felicjan żył jeszcze 1719 r. Aleksander, z ziemi halickiej, elektor Augusta II-go.

Andrzej otrzymał 1748 r. konsens na cesję Miudziun, w oszmiańskim, Ambrożemu Kozłowi Poklewskiemu, starościcowi dziśnieńskiemu (Wolff). Józef, strażnik oszmiański 1765 — 1766 r.

Adam, starosta nierowski, sędzia kapturowy oszmiański, podpisał konfederację generalną litewską 1764 r., oboźny oszmiański 1767 — 1783 r., razem z Franciszkiem podpisali elekcję Stanisława Augusta. Józef, w oszmiańskim, 1807 roku. Adolf, żonaty z Emilją Łuk - Kamieńską, w drugiej połowie XIX-go wieku.

Stanisław z synami: Stanisławem Tadeuszem i Onufrym Antonim, syn Tadeusza, Wincenty Józef z synami: Walerjanem Juljanem i Marcelim Józefem, Ignacy z synem Henrykiem Witalisem, Alojzy Tadeusz, Tadeusz Onufry z synami: Izydorem Wiktorem, Tadeuszem Mikołajem, Edwardem Michałem, Juljanem, Stanisławem i Janem, i Franciszek Ludwik z synem Ignacym Ludwikiem, synowie Antoniego, a wszyscy wnukowie Andrzeja Antoniego, prawnukowie Felicjana, praprawnukowie Adama Kazimierza, syna Nikodema, wnuka Stanisława, towarzysza roty pancernej J. Kr. Mości, 1578 r., wywiedli się ze szlachectwa w gubernji wileńskiej 1838 r.

ŁOKUCIEWSKI h. BOŃCZA Franciszek, domownik Kochowskiego, sędziego krasnostawskiego 1775 r. (Wittyg).

ŁOMACKI Jan stawił się do obrony Smoleńska 1654 r. (Arch. Sb.).

ŁOMAKA Andrzej, żonaty z Anną Janówną Korowajówną Sielecką, która sprzedała część swą w Hruszownie, w łuckim, bratu Andrzejowi 1570 roku (Teka W. Rulikowskiego).

ŁOMANOWICZOWIE. Jan domownik Reutta 1713 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). Antoni podpisał manifest za Augustem III-m (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 612).

Herb Suchekownaty.

ŁOMIEŃSCY v. ŁOMIŃSCY her. SUCHEKOWNATY, w oszmiańskim. Podaje ich Kojałowicz nie wymieniając jednak szczegółowo nikogo. Jan Łomiński, elektor Augusta II-go, z mścisławskiego. Wincenty Kazimierz, horodniczy i sędzia grodzki oszmiański 1704 — 1706 r. N., łowczy oszmiański z żony, Eleonory Ciechanowieckiej, 2-o v. Janowej Chojeckiej, porucznikowej artylerji litewskiej, miał synów: Józefa i Ksawerego, którzy wstąpili do Jezuitów i zrzekli się dóbr swoich Łużek, w oszmiańskim, na rzecz matki. Gdy zakon Jezuitów został skasowany, powstała sprawa o zwrot Łużka między Łomińskiemi, matką ich i przyrodnim bratem Aleksym Chojeckim, dla rozsądzenia której sejm 1775 r. wyznaczył komisję (V. L. VIII f. 519).

Ksawery, Jezuita, 1784 — 1793 r. przebywał w Witebsku i Orszy (Ist. Jur. Mat. XXI).

ŁOMIEŃSCY v. ŁOMIŃSCY h. TRZYWDAR z Łomny Małej, czyli z Łomianek, w powiecie warszawskim. Jan z Łomny Łomieński, płacąc 1563 r. pobór z Gołąbków, przyłożył do kwitu pieczęć z herbem Trzywdar (Wittyg). Mogła to być pieczęć pożyczona, bo prawdopodobnym jest, że dziedzice tej Łomny należeli do rodu Suchekownaty, których gałąź osiadła potem w oszmiańskim.

Herb Trzywdar.

Piotr z Łomien, podczaszy warszawski 1469 r., nie żył już 1476 r., w którym córka jego, Katarzyna, żona Michała z Lipia, zrzekła się dóbr ojczystych na rzecz brata Krystyna (Zs. Gr. Czers. 2 f. 2; M. 9 f. 76). Małgorzata, wdowa po Janie, Anna, wdowa po Janie, Małgorzata, wdowa po Piotrze, i Katarzyna, wdowa po Piotrze, dziedziczyły na Łomnach Małych i Gołembkach, Adam na Łomnach i Mieczkach 1580 roku (Paw.).

Jan, syn Marcina, pozwał 1589 r. o dług Jana Trzebieńskiego (Gr. Zs. Czers. 57 f. 303). Mikołaj, syn Marcina zastawił 1607 r. część Łomien Janowi, a 1611 r. z żoną Małgorzatą, sprzedał część Łomien i Gołąbków Płochockim; siostra ich Anna, za Andrzejem Opackim 1614 r. (DW. 34 f. 1581; 37 f. 459; 39 f. 171, 173 i 692; 42 f. 228).

Franciszek, syn Jana, zawarł układ z Janem, synem Mikołaja, 1605 roku, sprzedał część w Łomnach Piotrowi 1606 r., a z żoną Agnieszką, przekazał sumę, Franciszkowi Zielińskiemu 1608 r. Piotr, syn Jana, posiadał część Grądów 1608 r.

Adam, syn Jana, sprzedał 1609 r. część w Mieczkach Janowi, synowi Mikołaja, kwitował 1609 r. Prackiego, sprzedał 1615 r. część dóbr Łomny, Mieczki, Gołąbki, Kalisze Piskorki, bratankowi Janowi i z żoną, Anną Służewską, sprzedał część Osuchowskim 1615 r. (DW. 32 f. 772; 33 f. 1061; 35 f. 95, 600 i 802; 36 f. 771; 40 f. 1286; 44 f. 544).

Anna, córka Jana, żona Krzysztofa Cieciszowskiego 1609 r., wdowa 1626 roku, kupiła Łęcieszyce z Wolą 1635 r. (Perp. Czers. 3 f. 284; 5 f. 362; 7 f. 345; 9 f. 224).

Jan i Piotr, synowie Mikołaja, pozwali o dług Mikołaja Milanowskiego 1582 r. (Zs. Gr. Czers. 51 f. 54). Jan zawarł układ z Franciszkiem, zapisał żonie, Emerencjannie v. Marancji Gołaszewskiej, oprawę na Łomnach i Gołąbkach i dożywocie 1605 r., kupił część Mieczków od Adama 1609 r., kwitował Gołaszewskiego 1616 r. Tego Jana pewno druga żona, Zofja Wierzchowska, wwiązana 1618 r. w Mory i Orły (DW. 32 f. 772 i 1475; 33 f. 185; 35 f. 802; 43 f. 301; 45 f. 372; 46 f. 481).

Piotr, syn Mikołaja z Małych Łomien, kupił część od Franciszka 1606 r., zeznał zapis dożywocia 1614 r. z żoną, Okęcką, kupił część Żbikowa od Regulskiego 1616 r. Córka jego Ewa, za Pawłem Służewskim 1612 r. Syn Jan, współdziedzic Łomien i Gołąbków 1607 r., zapisał oprawę żonie, Katarzynie Rakowskiej, a siostrze Ewie przyznał sumę 1611 r., skupował części Rakowa, Gaju, Błotnego od Okęckich i innych 1616 — 1640 r.; wraz z żoną potwierdził 1640 r. sprzedaż dóbr Ossolińskiemu.

Szymon, syn Jana, sprzedał 1638 r. dobra swe Ossolińskiemu, a 1646 r. razem z Władysławem, synem Piotra, zeznał cesję na rzecz Ręczajskiego.

Krzysztof, drugi syn Jana, zapisał 1642 r. żonie, Dorocie Chynowskiej, posag i dożywocie, wwiązany 1643 r. w Gaj i Rakowo, kwitował z żoną szwagra Marjana 1645 r. (DW. 33 f. 304; 34 f. 744; 35 f. 577 i 1101; 39 f. 869 i 891; 40 f. 949; 42 f. 549; 43 f. 1258; 45 f. 359, 46 f. 67; 48 f. 1014; 49 f. 370, 821 i 1381, 50 f. 255 i 1182; Perp. Czers. 10 f. 365 i 603).

Florjanna zeznała zapis dożywocia z mężem, Arnoldem Rusieckim, 1645 r., a Teresa, dziedziczka Rakowa, Gaju i Błotnego, akt darowizny, z Kazimierzem Zygmuntem Lubowickim 1670 r. (Perp. Czers. 11 f. 620; DW. 54 f. 2489—92).

ŁOMIEŃSCY v. ŁOMIŃSCY z Łomna, w sandomierskim. Jasiek z Łomna świadczył 1401 r. w Bodzentynie na akcie fundacyjnym kościoła w Szydłowcu. Tomasz, syn Wojciecha z Łomna 1444 r., Raciesław, syn Jana Łomno 1449 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego. Jakób części swe w Łomnie w połowie sprzedał, w połowie darował klasztorowi Ś-go Krzyża 1449 r. (KMp.). Jan Karzeł i Paweł h. Dębno, Mikołaj i Stanisław Dudek, h. Oksza, Andrzej i Otto, h. Tarnawa, Marcin Kuczek i Marcin Goźdź dziedziczyli na Łomnie w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.; Lib. Benef.).

Dobra Michała, Jana Boszdary, Piotra Łomieńskiego i Modrzewskiego w Łomnie, uległy konfiskacie 1497 r., za nie stawienie się dziedziców na wojnę (Wierzb. II. 878 i 1080). Andrzej Łomieński, współdziedzic Broniszowic, w sandomierskim, 1578 r., Dominik Łomiński Łubek, w lubelskim, 1676 r. (Paw.).

ŁOMIEŃSCY v. ŁOMIŃSCY na Wołyniu i Podolu. Teodor Łomiński, za zaleceniem hetmana, otrzymał szlachectwo na sejmie 1685 r., był regentem grodzkim łuckim 1686 r. i komornikiem granicznym kamienieckim 1688 r. (V. L. V f. 356 i 357; Zap. Lub. 62 f. 76; 64 f. 226).

Piotr, dziedzic połowy Rohoźnej 1691 r. Syn jego, czy też bratanek, Paweł (Teka W. Rulik.). Franciszka i Teresy Stasickiej córka, Karolina, chrzczona 1816 r. w Tyrawie wołoskiej. Ludwika, córka Teodora i Anieli Paczulskiej, ur. 1822 r., zaślubiła 1844 r. w Czortkowie Aleksandra Jastrzębca Wierzbickiego (M. Zawadzki).

ŁOMIKOWSCY h. WŁASNEGO. Herb ich na pieczęci z 1600 r. przedstawia dwie kotwice, złączone z sobą wierzchnim kółkiem pionowo stojące jedna nad drugą (Not. Dziadulewicza z autografu).

Jerzy Łomikowski, w przemyskim, 1737 r. (Gr. Przem.). Paweł, w zakonie Partenjusz Łomikowski, Bazyljanin w Podhorcach 1677 r., następnie superjor tegoż klasztoru 1687 r., archidjakon katedralny lwowski 1726 r.

ŁOMILASOWIE w przedeckim. Maciej Łomilas, syn Stanisława, zapisał za zgodą ojca oprawę żonie, Elżbiecie Obałkowskiej, na Naczachowie 1533 roku i nabył część Wietrzychowic od brata Marcina 1536 r. (Gr. Przed. 2 f. 13 i 89).

ŁOMNICCY h. NIECZUJA. Jakób Łomnicki, za usługi oddane w zamku Lubowelskim na Spiżu, otrzymał 1548 r. różne wolności dla domu swego i roli w Lubowli i 20 złot. węg. rocznej pensji z dochodów starostwa spiskiego (Wierzb. IV. 8169 i 8170). Walenty 1573 r. w krakowskim. Krzysztof, dziedzic Łękorza, w bieckim 1578 — 1581 r., dzierżawca Hanówki 1565 r. (Wittyg), z żony, Anny Łagowskiej, miał córkę Katarzynę za Jakóbem Lasockim 1604 roku (Paw.; Wyr. Lub. 32 f. 277; Zs. Krak. 83 f. 53). Jakób, syn Stanisława z Łomnic, student Uniwersytetu krakowskiego 1478 r.

Herb Suchekownaty.

ŁOMNICCY h. SUCHEKOWNATY z Łomnej, w samborskim. Andrzej Łomnicki odstąpił za konsensem króla Zygmunta III-go wójtostwa w Łomnej i części w Berežku synom swoim: Piotrowi, Janowi, Andrzejowi i Bazylemu i tego żonie Annie (Gr. Sanoc. 154 f. 469). Bazyli za konsensem królewskim z 1653 r., oddał swoją część synom: Stanisławowi, Piotrowi, Krzysztofowi i Stefanowi, którzy posiadają to wójtostwo 1686 r. (Lustracja).

Stanisława synem miał być Teodor, którego, z Tekli Maszewskiej, syn Stanisław, pozostawił z Marjanny Soroczyńskiej: Michała, Franciszka, Pawła, Antoniego i Bartłomieja, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim. Z nich Franciszek miał, z Reginy Jakubowskiej: Józefa, Wojciecha i Jana, wylegitymowanych w Wydziale Stanów galicyjskich 1849 r., a Michał, ur. 1755 roku, z Marjanny Wilamowskiej: Szymona i Józefa, ur. 1795 r. (metr. w Strussowie).

Józefa, z Agnieszki Senatelskiej, syn Jakób, ur. 1821 r., zaślubił 1844 r. w Strussowie Magdalenę Duninównę Borkowską, córkę Antoniego i Justyny Stupnickiej, z której: Marjan Alojzy, ur. 1845 r. (metr. w Baworowie), zaszczytnie znany przyrodnik polski, radca szkolny, dyrektor Muzeum przyrodniczego imienia Dzieduszyckich we Lwowie, ożeniony z Marją Szczucką. Jego synowie wylegitymowani 1900 r. w Wydziale Krajowym we Lwowie: Jarosław, ur. 1873 r., żonaty z Zofją z Wasungów, ma dzieci: Marję, Zbigniewa, ur. 1904 r. i Adama, ur. 1907 roku; Maksymiljan, ur. 1877 r. i Antoni, ur. 1881 r. (metr. we Lwowie), ożeniony z Władysławą Baeckerówną, z której córka Irena (M. D. Wąs.).

Bazylowa Łomnicka odstąpiła części swej wójtostwa w Łomnej synom: Janowi, żonatemu z Felicjanną i Teodorowi 1699 r. (Sig. Ręk. Oss. 136 f. 147). Teodor, z Marjanny Dwernickiej, miał syna Bazylego, którego, z Marjanny Sozańskiej, synowie: Jan, Walenty, Józef, który się przeniósł na Podole i Roman, wylegitymowali się ze szlachectwa 1792 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Roman nabył część w Sozaniu 1803 r. od brata Walentego, zmarł 1808 r., pozostawiając, z Parascewji Paraszczakównej, 2-o v. Janowej Facuta Sozańskiej: Marjannę i Andrzeja, ożenionego 1830 roku z Katarzyną Sozańską (A. Lwows. For. Nob.).

Jan, najstarszy syn Bazylego, z Anastazji Dniestrzańskiej (Dnistrańskiej), miał syna Jakóba, który wraz z synami: Franciszkiem, Karolem Adamem i Jakóbem Rajmundem, wylegitymował się ze szlachectwa w Stanach galicyjskich 1831 roku. Z nich Karol Adam, ur. 1814 r. w Mołotkowie, doktór medycyny, żonaty 1850 r. z Konstancją Borsza Drzewiecką, pozostawił: Stanisława, dziedzica Waręża 1882 r., po którym, ze Stefanji Lewandowskiej: Stefanja, Konstanty, Stanisław i Bolesław (M. D. Wąs.).

Dobra Hermanów po Łomnickim nadane kadukiem 1599 r. Bernardowi Krzyckiemu (AGZ. X. 2839). Antoni, ur. 1743 r., umarł w Białej 1818 r. (metr. w Czortkowie). Ewa, 1-o v. Stanisławowa Turska, 2-o v. Janowa Siemaszowa, zmarła 1805 r. w Waniowcach; Rozalja Różycka w Gwoździcu i Marjanna Łopuszańska w początku XIX-go wieku (A. Lwows. For. Nob.). Michał, dziekan mohilowski podolski 1822 r. Teodor pozostawił synów: ks. Jana, plebana unickiego, posła na sejm w Kromieryżu 1848 r., Teodora i Michała, którego syn Antoni, kapelan wojskowy unicki 1896 r. (M. D. Wąs.).

ŁOMSCY h. JASTRZĘBIEC z Łomi, w powiecie śreńskim, której dziedzicami 1578 roku byli synowie pana Cherubina (Paw.; Notat. Dziadulewicza z ks. pobor. 1552 roku).

ŁOMSCY, w orszańskim. Jan Łomski, żonaty z Elżbietą Jesmanówną, 1-o voto ks. Wasilową Ozierecką 1582 roku. Owsiej Łomski, podkomorzy smoleński, dziedzic Sliży, miał synów: Jakóba Mikołaja i Romana.

Jakób Mikołaj, skarbnik orszański 1642 r., dziedzic Sliży, Wjazdowa z Narejkami i Stawrami, zmuszony przez Bogusława Radziwiłła zamienił z nim Sliże na Poniżowie i 100,000 floren., w których miał dostać w zastaw Romanów, o co testamentem spisanym 1654 r. poleca przeprowadzić proces, ożeniony z ks. Zofją Drucką Sokolińską, podwojewodzianką połocką, miał córki: Annę za Krzysztofem

Kazimierzem Tryzną i Teklę za Dymitrem Meszczerynem, dworzaninem królewskim. W testamencie spisanym i podpisanym po polsku wspomina, że z synowcami fundował cerkiew pod Mohilowem i szpital, żonie zostawia dożywocie, córkom posagi.

Roman ożeniony z Heleną Filipowiczówną, spisał testament w Stajkach 1650 r., faworyzował w nim córkę Audencję, poczynił zapisy liczne na cerkwie unickie i dyzunickie. Syn jego Jan, sekretarz królewski 1644 — 1647 r., umarł przed ojcem, pozostawiwszy z ks. Halszki Horskiej, marszałkówny orszańskiej, syna Bazylego. Córki: Raina, żona Olbrachta Golimonta, podczaszego lidzkiego, zmarła przed 1650 r.; Audencja wyszła za Samuela Oskierkę, podsędka, potem sędziego ziemskiego mozyrskiego 1654 r.; Anna była 1-o v. za Nieszyjką, 2 o v. za Aleksandrem Żukiem 1635 r. Stryjeczny brat ich Jerzy, szwagier Bohdana Miładowskiego, umarł nie pozostawiwszy żadnego majątku. Córka jego Eufrozyna, została Bazyljanką, synami — Stanisławem i Janem, opiekował się stryj Jakób Mikołaj, i zapisał im testamentem po 300 floren., konie, strzelby i inne ruchomości (Ist. Jur. Mat. XXIII — XXV; Sap.; Wolff.).

ŁOMSCY v. ŁOMŻSCY v. ŁOMŻYŃSCY h. PRUS III-ci ze Starej Łomży, w łomżyńskim. Mikołaj Łankuna z rodu Prusów, wójt z Siemienia pod Łomżą, stryj Mroczsława z Jarnułt 1431 r., był także dziedzicem Starejłomży. Synowie jego: Stanisław, Chudor, Piotr i Rampko (Rąbek) ze Starejłomży, procesowani 1444 — 1448 roku przez Michała i Jana z Tymianki, o Radule, sprzedane przez synów Wita (Mil.).

Herb Prus III-ci.

Maciej ze Starej Łomży (Długosz pisze, że był h. Rawicz), sekretarz królewski 1465 r., pleban w Bóbrce, pisarz ziemski halicki 1468 r., mianowany biskupem kamienieckim, zrzekł się pisarstwa na brata Jana 1482 r., przeniesiony na biskupstwo chełmskie 1488 r., umarł 1505 r. Wysłany do Rzymu 1460 r. przez Jakóba, kustosza przemyskiego, przebywa w Przemyślu 1465 r., otrzymał od króla 50 grzywien na Buczniowie i Teniatynie i 20 grzyw. na Syroczkach 1472 r., dodane ma 100 grzyw. na Syroczkach 1473 r., razem z bratem Janem trzyma Łukę 1473 r., otrzymał ekspektatywę na pierwsze wolne beneficium w katedrze lwowskiej 1474 roku, konsens na wykup Łuczyniec i Zagórza od Mikołaja z Czahrowa 1478 r., jeszcze jako elekt chełmski 1490 r., przeniósł, za pozwoleniem królewskim, stolicę biskupią z Chełma do Krasnegostawu, tegoż roku dostał 60 kóp groszy na Łuce, Kunicach i Niewiezinie, a 1494 r. dwa domy od króla w Krasnymstawie i konsens na kupno domu w Kamieńcu dla wikarych katedralnych.

Jan ze Starejłomży, brat biskupa, pisał się często z Łuki, w latach 1463—1471 r., ma sprawy różne z Swiętosławem, plebanem z Trębowli, 1473 r. otrzymał 50 grzyw. na Rostwianach i Nastasowie, ożeniony z Małgorzatą Karnkowską z Meduchy, miecznikówną halicką, oddał połowę Łuki w posagu za córką Anną, mężowi jej Jurszy, synowi Nikla z Nowegosioła 1475 r., zrzekł się pisarstwa ha-

lickiego, którego mu brat ustąpił, na rzecz Jana z Orzechowca, nie żył już 1482 roku, w którym Orzechowski pozywa jego brata biskupa o zwrot 16 wołów, wartości 16 grzyw., danych za pisarstwo halickie, z powodu, że mu nie wyrobili listu królewskiego.

Syn jego Trojan, wraz ze stryjem Maciejem, otrzymał 1493 r. konsens na wykup Płonki, Lipia, Rudnik, Sredni i Makowisk, w krasnostawskim, od Jana Ebermutha i zapis 500 grzyw. na tych dobrach, za odstąpienie królowi Łuki, Niewiezina, Kunic, Kamionki, Nawratnicy i Zakmyszowa (AGZ. XI—XIX; Wierzb. I. 812, 858, 990, 1035, 1174, 1464, 2092, 2123; II. 164, 294, 295 i 1284).

ŁOMŻA. Marek, Stefan, Andrzej i Mikołaj, synowie Mikołaja Łomży, wójta z Łopuchowa, sprzedali 1468 r. dwadzieścia łanów w Strękowie Nieboczącu braciom z Przyborowic (Mil.).

z ŁOMŻY Maciej, syn Pawła, dowiódł 1432 roku w Łomży szlachectwa herbu Sokola. Przy wywodzie świadczyło mu sześciu Dzięgielewskich (M. 334 f. 75).

ŁOMŻYCCY. Stanisław Łomżyca, wójt z Łomżycy, sprzedał 1430 r. Cedzino Piotrowi z Porytego (Mil.). Andrzej, syn Jana z Łomżycy, z djecezji płockiej, 1464 r., Jakób, syn Jana, 1474 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego. Szczęsny Łomżycki stawił się na popis ziemian lwowskich 1630 — 1631 roku (AGZ. XX).

Wittyg przytacza Krzysztofa Łomszyckiego h. Tępa Podkowa (Boleścic), opłacającego 1571 r. pobór ze wsi Strzelczysk (?), w brzezińskim.

ŁONIEWSCY GAWŁOWICZOWIE, w samborskim. Nazwisko wzięli prawdopodobnie ze wsi Łanowic, w samborskim, zwanej dawniej Łuniow v. Łuniowice. Jakób z Łuniowic 1425 roku, Małgorzata, wdowa po Waśku z Wojutycz, a żona Piotra z Łuniowic 1436 r., mają sprawy w Samborze. Jan z Łuniowa 1437 r. procesuje się w Przemyślu z Janem z Rozborza, a 1448 r. zasądził Fryderyka z Wykot o różne rzeczy i listy na 350 grzyw., zabrane po stryju jego, Janie Gołym (AGZ. XII). Część tej wsi należała wtedy do Pawła Odrowąża ze Sprowy.

Jan i Teodor Łoniewscy Gawłowiczowie, synowie Stefana, uzyskali 1686 r. wyrok banicji na Ilnickich, w sprawie o część w Łosińcu, w samborskim (Gr. Przem.). Jan zostawił, z Tacjanny Skibanowiczównej Matkowskiej, córkę Fennę, żonę Jacka Kossaczewicza Jaworskiego 1708 r. (Gr. Przem. 219 f. 889). Michał, ur. 1743 r., umarł w Dobromilu 1789 r.

Jan, Teodor, Michał i Konstanty, synowie Stefana, Jerzy i Jan, synowie Jana i Marji z Lenowiczów Jaworskich, Mikołaj i Paweł, bracia rodzeni, i Mikołaj, wszyscy między sobą stryjeczni bracia, dziedzice cząstek w Łosińcu, wylegitymowali się ze szlachectwa bez podania herbu i procedencji 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim. Z nich:

Jan, syn Stefana, zmarły 1819 r. w Łosińcu, zostawił, z Marji Fedyniczówny Ilnickiej: Marjannę za Onufrym Janem Zankowiczem Ilnickim, zmarłą 1814 r.;

Annę za Michałem Ilnickim; Stefana; Samuela; Bazylego; Aleksandra i Jerzego, po którym, z Rozalji Jaworskiej, pozostały dzieci 1818 r.: Marjanna, Rozalja i Eljasz, zmarły młodo.

Teodor, drugi syn Stefana, pozostawił Stefana, a ten Jana, wylegitymowanego 1837 r. w Wydziale Stanów galicyjskich.

Michał, trzeci syn Stefana, z Pelagji Jusypowiczównej Jaworskiej, miał syna Andrzeja, ur. 1803 r. w Jaworze.

Jerzy umarł 1819 r. w Łosińcu, zostawiając z pierwszej żony, Pelagji Skibanowiczównej Matkowskiej: Michała, Zofję Pawłowiczową i Annę Krzyżanowską, a z drugiej—Katarzyny Jusypowiczównej Jaworskiej: Mikołaja, Jana, Aleksandra, Marjannę i Annę, pod opieką stryjecznego brata Konstantego.

Jan, brat Jerzego, miał, z Anny Fedyniczównej Ilnickiej: Marję za Szustejowiczem Jaworskim, Onufrego i Bazylego, ur. 1782 r., zmarłego 1842 r. w Łosińcu, po którym, z Justyny Ilnickiej: Teresa za Stanisławem Cierciewiczem Ilnickim, Anna, Jan 1803 r., Michał 1805 r. i Jakób 1806 r. urodzeni (metr. w Łosińcu), wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1833 r. Z nich Jan nie żyjący już 1842 r., zostawił, z Zofji Jaworskiej, 2-o voto Łoniewskiej: Stefana, Jana, Teresę i Rozalję Jerzowę Zankowiczową Ilnicką, zmarłą przed 1842 rokiem.

Paweł zmarł 1817 r., pozostawiwszy, z Fenny Jaroszowiczównej Ilnickiej, zmarłej 1817 r.: Ewę za Andrzejem, Justynę za Janem Martyczami Jaworskiemi, Zofję i Jana, ożenionego z Anną Telepianowiczówną Ilnicką (Akta Lwows. For. Nob.; M. Dun. Wąs.).

ŁONIEWSCY, patrz *Łuniewscy*.

ŁONIOWSCY z Łoniowa, w sandomierskim. Tak się pisali czasem Gnieworszowie h. Kościesza.

ŁONOWSCY. Ignacy, członek komisji rewizyjnej skarbu koronnego 1739 roku, następnie tytułowany stolnikiem brzeskim, sekretarz prymasa Komorowskiego (1748 — 1759 roku). Józef, podstoli żytomierski 1778 roku. To może Łuniewscy.

ŁOPACCY h. KOTWICA. Rodzina miejska krakowska, której daty ani aktu nobilitacji nie znamy. Wojciech i Jakób, doktór filozofji, Łopaccy, 1643 r. studenci Uniwersytetu w Padwie. Jadwiga, żona Jana Froelicha 1660 r. Dominik ożenił się 1707 r. z Barbarą Kortulla.

Jacek, doktór filozofji i medycyny Uniwersytetu krakowskiego 1642 r., asystent Nacji Polskiej na Uniwersytecie w Padwie 1645 r., profesor Uniwersytetu krakowskiego 1658 r., słynny i uczony lekarz, zaślubił 1689 r. Annę Lukrecję Koncównę, umarł 1702 r. Z pierwszej żony, Marjanny Wielowiejskiej (Łęt.), synowie jego: Jacek i Stanisław.

Jacek, doktór filozofji, profesor Uniwersytetu krakowskiego, przybył 1709 roku do Padwy dla studjowania medycyny i obrany tegoż roku konsyljarzem Nacji poskiej, dłuższy czas przebywał w Rzymie, praktykując jako doktór medycy-

ny, następnie w Krakowie, gdzie przyjąwszy stan duchowny, został 1723 r. archipresbiterem kościoła Najśw. Panny Marji, kanonikiem katedralnym 1725 r., dziekanem kolegjaty sandomierskiej 1726 r. i proboszczem w Popradzie, umarł 1761 r. Człowiek bardzo zacny i dobroczynny, poczynił wiele hojnych zapisów; odnowił kościół Najśw. Panny Marji w Krakowie, ale idąc za gustem ówczesnym, zepsuł i zeszpecił go bardzo.

Stanisław, doktór filozofji i medycyny, konsyljarz Nacji Polskiej na Uniwersytecie w Padwie 1690 r., zaślubił 1692 r. w Krakowie Urszulę Karmichelównę, profesor Uniwersytetu krakowskiego, rajca krakowski, umarł 1738 r., pozostawiwszy dzieci: Kazimierza, Józefa, Teresę, Jadwigę, Elżbietę Józefową Runowską i Salomeę Janową Sędzimirową, które zawarły 1740 roku ugodę majątkową. Józef umarł bezżenny, Kazimierz, z Urszuli Rakowskiej, miał córki: Katarzynę Ksawerową Szczawińską, Marjannę Józefową Duninową i Juljannę, i syna Jacka, dzierżawcę Wielkich Dróg, który wylegitymował się ze szlachectwa z herbem Kotwica, w sądzie ziemskim czchowskim 1783 r., a z żoną, Katarzyną Fihauserówną, kupił 1803 r. od Leśniowskiego Bilczycę, Kawki i Surówkę.

Jacka dzieci: Magdalena Jackowa Brudzyńska; Marjanna zmarła panną; Józef, kanonik koleg. W. Św. w Krakowie, autor licznych kazań i dzieł teologicznych; Bernard, oficer wojsk austrjackich, dziedzic Bilczyc, zmarł młodo, pozostawiwszy z bar. Teresy Przychodzkiej, córkę Marjannę; Andrzej zmarł bezżenny, i Jan Kanty, po którym, z Agnieszki Gostkowskiej, pozostały dzieci: Władysław, Andrzej, Ludwik, Henryk i Bronisława.

ŁOPACCY h. LUBICZ z Łopacina, w ziemi ciechanowskiej. Niesiecki z prywatnej informacji przytacza Wilhelma z Łopacina, poległego pod Grunwaldem 1410 r. Długosz wymienia Marcina, który walczył w szeregach Macieja Korwina przeciw własnemu królowi 1474 r.

Herb Lubicz.

Jan, Katarzyna i Małgorzata, dzieci Zacharjasza Łopackiego, mają sprawę z Bartnickiemi, kasztelanem i kustoszem płockiemi, którą król polecił rozsądzić 1509 r. staroście płockiemu Sierpskiemu (Wierzb. IV. 8931). Marcin z Łopacina otrzymał 1502 r. stopień bakałarza na Uniwersytecie krakowskim. Mikołaj, syn Aleksego Łopackiego, z djecezji płockiej, student tegoż Uniwersytetu 1553 r. Krzysztof Łopacki i Jan Ponikiewski, dziedzice Łopacina 1567 r. Jan, współdziedzic Ponikwy, w rożańskim, 1582 r. (Paw.).

Mikołaj, syn Jana, ze skarbnika zakroczymskiego podczaszy ciechanowski 1615 r., sekretarz królewski, podkomorzy zakroczymski 1624 r., kasztelan zakroczymski 1642 r., kilkakrotny poseł na sejmy i deputat na Trybunał, marszałek sejmu 1635 r., elektor Władysława IV-go i Jana Kazimierza, zeznał zapis dożywocia 1611 r. z żoną, Anną Opacką, posiadał z nią królewszczyznę Sarnową Górę, w ciechanowskim, 1624 r., i otrzymał Lewice, w zakroczymskim, 1649 r. Wdowa po nim otrzymała 1650 r. konsens na cesję Sarnowej Góry synowi Janowi (M. 158 f. 217; 180 f. 452;

192 f. 1 i 101; Zap. Lub. 34 f. 404; DW. 39 f. 283; 46 f. 1426; V. L. III f. 261, 266, 330 i 438).

Potomstwo zostawił kasztelan liczne, bo trzech synów, i według Niesieckiego, sześć córek. Z nich:

Zofja Potencjanna, 1-o v. Marcinowa Cieciszowska, zeznała 1650 r. zapis dożywocia z drugim mężem, Janem Oborskim (Perp. Czers. 11 f. 610).

Dorota była za Rafałem Kobylnickim 1667 r.; dwie miały być Brygidkami w Grodnie.

Cecylja za Aleksandrem Kobylnickim (Nies.) i

Agnieszka za Adamem Nieborskim (Nies.).

Piotr Celestyn, opat Benedyktynów w Starych Trokach, umarł 1657 roku.

Marcin podpisał wraz z ojcem, z zakroczymskiego, elekcję Jana Kazimierza, a z ziemią ciechanowską, elekcję Michała Wiśniowieckiego, sprzedał 1658 r. część wsi Wyrzyki i Odoje Chełkowskim (DW. 52 f. 1365), z Doroty Kołozębskiej, miał, według Niesieckiego, tylko córkę Ewę, 1-o voto Pudłowską, 2-o voto Żabicką.

Jan, najstarszy syn Mikołaja, chorąży zakroczymski 1648 r., elektor królów Władysława IV-go i Jana Kazimierza, otrzymał 1650 r. od matki Sarnową Górę, zeznał 1651 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą Łaściszewską, kasztelanką sochaczewską (DW. 51 f. 1536; Vol. Leg.), zginął podobno w bitwie ze Szwedami pod Grodnem, a pozostawił: Dorotę Pęczkowską, Adama i Felicjana. Po Felicjanie syn Antoni, miał syna Jakóba, po którego bezdzietnej śmierci dobra Raki i Modzele przeszły na Jana, prawnuka Adama.

Adam, elektor Augusta II-go, z ciechanowskiego, tytułowany w niektórych aktach chorążym (pewno mylnie zamiast chorążycem) zakroczymskim, po śmierci żony, Elżbiety Mdzewskiej, córki Stefana, został księdzem i był kanonikiem płockim. Syn jego, Wojciech Antoni, podstoli ciechanowski 1712 r., zaślubił 1695 r. Zofję Grabianczankę, której zabezpieczył intercyzą 15,000 floren. i zeznał z nią zapis dożywocia tegoż roku, wwiązany 1712 r. w Żaków, Granicznik i Kulki, sprzedał 1731 r. synowi Franciszkowi część swą miasta Łopacina i wsi Łopacinka i Skrobodzina (DW. 59 f. 142; 68 f. 11 — 13; Perp. Czers. 16 C f. 377; 17 f. 336).

Oprócz wymienionego syna miał Wojciech jeszcze Antoniego, kanonika płockiego 1727 r. (M. D. Wąs.), Ignacego, kanonika łukowskiego, późniejszego Jezuitę, który darował 1741 roku swoją część Łopacina bratankowi Janowi (DW. 70 f. 313) i córkę Barbarę za Michałem Józefem Komorowskim, łowczym buskim.

Franciszek v. Franciszek Andrzej, kapitan artylerji koronnej 1724 roku, z podstolego ciechanowskiego kasztelan zakroczymski 1737 r., starosta zagrobelski i krasnosielski, poseł ciechanowski na sejm 1726 r., deputowany z niego do boku prymasa, do układów z dworem berlińskim i do korektury Trybunału, podpisał, z województwem ruskim i z powiatem buskim, elekcję Leszczyńskiego 1733 roku, otrzymał 1724 r. wójtostwo w Sobieskach, nabył od ojca 1731 r. część Łopacina z Łopacinkiem i Skrobodzinem, trzymał w zastawie Niestanice, w bełskim, zapisał 1733 r. sumę na Spondoszynie kościołowi w Łopacinie, ożenił się 1730 r.

z Anną Krosnowską, stolnikówną gostyńską, z którą zeznał zapis dożywocia 1731 roku, umarł 1748 r., a wdowa zaślubiła 2-o v. Antoniego Krosnowskiego, starostę petrykowskiego. Dzieci pozostało troje: Jan Ludwik, Barbara Antonina Krosnowska, miecznikowa chełmińska i Konstancja, zakonnica (M. 223 f. 418; 254 f. 219; Gr. Bełs. 313 f. 452; Gr. Lwows. 283 f. 7 i 566; DW. 68 f. 862; Perp. Czers. 28 f. 60 i 98; V. L. VI).

Jan Ludwik, skarbnik ciechanowski i szambelan Augusta III-go 1756 r., jako skarbnik i poseł ciechanowski i rotmistrz powiatu przasnyskiego, podpisał elekcję Stanisława Augusta, zrezygnował ze skarbnikostwa 1771 r., nabył 1741 r. od stryja ks. Ignacego część Łopacina, Skrobodzina i Kurzyna, a 1771 r. część Skrobodzina od Frankowskich, sprzedał 1772 r. Skrobodzin i Spondoszyn Łempickiemu, staroście rożańskiemu, 1773 r. odziedziczone po stryju Jakóbie, synie Antoniego, Raki i Modzele, Teodorowi Mokrskiemu, 1773 roku Łopacin Radzickiemu, a gdy ta sprzedaż nie doszła do skutku, sprzedał go 1775 r. Frankowskiemu, wyjednał od sejmu 1775 r. do sprawy swej spadkowej z Krosnowskiemi i nabywcami dóbr Frankowskim i innemi wyznaczenie komisji, z żony, Zofji z Frydericych, miał córki: Domicellę za Tomaszem Luboradzkim, porucznikiem gwardji królewskiej 1788 r. i Marjannę, wymienioną 1767 r. w metrykach katedry lwowskiej, umarł 1792 r. (Perp. Czers. 32 f. 75; DW. 70 f. 313; 83 f. 1625; 84 f. 213; 89 f. 146, 289 i 485; 90 f. 275, 277 i 460; 92 f. 38; 104 f. 1101; V. L. VIII f. 235).

Do tych Łopackich pewno należał Andrzej, harcerz (gwardzista przyboczny) i rotmistrz Jego Kr. Mości, który do kwitu z pensji wystawionego podskarbiemu w Surażu 1580 r., przyłożył pieczęć z h. Leliwą (Wittyg).

Adam, z ziemią zakroczymską, podpisał obiór Władysława IV-go. Wojciech, może ów młodzian wymieniony przez Niesieckiego, jako syn Stanisława z Ostaszewskiej, wnuk Adama, z Anny Włodkównej, zmarłej 1796 r., miał córkę Teklę za Franciszkiem Reissensteinem, starostą w Zaleszczykach (M. D. Wąs.). Andrzej żonaty z Justyną, dziedziczył na części Falejówki 1812 r.

Kazimierz, syn Walentego, 1840 r., a syn jego, urodzony z Tekli Gizińskiej—Djonizy, 1850 r. wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Roch Romuald z synem Cezarym, Wilhelm, Michał i Rajmund, synowie Feliksa, wnukowie Józefa, prawnukowie Walentego, praprawnukowie Antoniego, wywiedli się ze szlachectwa w gubernji kijowskiej 1834 r. (Spis.).

ŁOPACCY z Łopatek, w powiecie płońskim. Bartłomiej Koga z Łopatek kupił 1504 r. część w Małym Żmijewie, w brodnickim (Wierzb. III. 1499). Mikołaj i Jakób, synowie Pawła Kogi, i Mikołaj i Jerzy, synowie Macieja Kogi, mają 1538 roku sprawę w Płocku. Mikołaj Łopacki, syn Macieja Kogi, przyznał dług Dziedzickiemu 1541 r. Katarzyna, córka Stanisława (?) Kogi, żona Wojciecha Brochockiego, kwitowała braci swych, Mikołaja i Jakóba z ojcowizny 1541 r. (Gr. Płoc. 4 f. 280; 5 f. 174; 6 f. 320 i 340; 7 f. 4).

Mikołaj, syn Marcina z Łopatek, zasądzony na wieżę 1532 r. Jakób Łopacki z Kowalewa Prusów, ożeniony z Małgorzatą, córką Mikołaja z Łysakowa, zawarł układ z teściem 1541 r. (Ibid. 1 f. 306, 6 f. 300).

Andrzej Wiązkowicz, syn Jakóba Łopackiego, płacąc pobór z Łopatek 1552 r., przyłożył pieczęć z herbem Korab (Wittyg). Korabitami byli Łopateccy,

dziedzice Łopatek, w sieradzkim, ale wspólności między temi rodzinami nie ma żadnej.

Piotr Łopacki, dziedzic części Sosny, w chełmińskim, 1570 r. (Źr. Dziej. 23). Paweł i Piotr, synowie Jakóba, Jakób, syn Macieja, i Andrzej, syn Jakóba, dziedzice Łopatek 1578 r. (Paw.). Tomasz, sługa Terleckiego w Chełmie 1634 roku (Akta XXIII).

ŁOPACIŃSCY h. LUBICZ. Według tradycji wyszli z Łopacina, w ziemi ciechanowskiej, a zatem są jedną rodziną z Łopackiemi Lubiczami; pisano ich czasem z ruska Łopatyńskiemi. Bohdan z Łopacina otrzymał od książąt Mścisławskich obszerne ziemie w mścisławskim, gdzie syn jego Józef założył Łopacin, którego części nosiły różne nazwy, jak Bohdanowskie, Gradebickie i inne wspominane w działach. Józefa syn Michał, miał syna Teodora, na rzecz którego stryj Fiedor zrzekł się części swej Łopacina około 1542 r. Fiedora syn Aleksander, z Ludmiły Puciatówney, 2-o v. Marcinowej Myszkowskiej, miał syna Piotra, żonatego z Aleksandrą Szwańską, który sprzedał 1600 roku Podłoże nad Sożą (Teka Łopac. i Kossakows.).

Herb Lubicz.

Teodor, syn Michała, podsędek mścisławski, z Heleny Michałówny, miał mieć synów: Jana, Wacława, Grzegorza i Mikołaja. Teodora, podsędka, przytacza Niesiecki pod rokiem 1598, ale go nazywa bratem Grzegorza, który miał być synem Wasila. Że Grzegorz i Mikołaj byli braćmi, dowodzą różne akta opieki (Akta XIV i XXVI). Czy Wacław był ich bratem, także dowodu nie znaleźliśmy. O Janie nic nie wiemy, a miał być stolnikiem upickim i ojcem Jerzego z Brzostowa Łopacińskiego, archidjakona i sufragana żmudzkiego, elektora Jana Kazimierza z księstwa żmudzkiego.

Grzegorz Łopaciński, 1569 r. w upickim występujący, z żony, ks. Szczęsnej Jurjewny Borowskiej, 1-o v. Aleksandrowej Kasperowiczowej, 3-o v. Maciejowej Rokickiej, pozostawił tylko trzy córki: Helenę, Hannę i Marynę, 1584 r. pod opieką stryja Mikołaja, który im oddał w posiadanie dziedzictwo ich Birże, w upickim, 1589 r. Z nich:

Helena wyszła za Jana Jakóbowicza Dziadkowskiego; Maryna, 1-o v. za Melchjora Petrusewicza, 2-o v. za Jana Rostowskiego, z którym fundowała kościół w Wendziagole, a sprzedała swoją część Łopacina 1621 roku.

Mikołaj, namiestnik upicki 1569 r., pisarz ziemski 1585 r., opiekun bratanic, córek Grzegorza, 1589 r., z Zofji Andrzejównej, miał syna Krzysztofa, który miał być podkomorzym upickim, a z żony, Doroty Osmolskiej, 2-o v. Lewoniowej, pozostawił cztery córki i synów: Jana, dziedzica Downagoły; Mikołaja, sędziego upickiego, dziedzica Beynarewa, bezdzietnego z Amforówną i Stanisława.

Stanisława czterech synów: Piotr, Adam, Krzysztof bezdzietny i Mikołaj.

Po Piotrze szedł Adam, syn Andrzeja, dziedzic Troniszek, w upickim, 1743 roku, którego syn Franciszek, rotmistrz wileński, pozostawił: Antoniego, Stanisława i Jana, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wilnie 1812 r. Po Antonim zo-

stał syn Mateusz, po Janie córki: Felicja Wiktorowa Judycka i Antonina Władysławowa Tomkowiczowa.

Po Adamie szedł Antoni, dziedzic Dowiat, ożeniony z Justyną Święcicką, z której córka Barbara Michałowa Dalecka i synowie: Paweł Tomasz, ur. 1779 r. i Jan Franciszek, ur. 1786 r.

Paweł, z Józefy Wołłowiczówncj, zostawił: Idalję i Artura Seweryna, ur. 1822 roku.

Jan Franciszek, kapitan wojsk francuskich, kawaler orderu Legji Honorowej, zaślubił 1808 r. Tomassę Małgorzatę margrabiankę de Villa Neuva, zmarłą w Warszawie 1860 r., z której córka Glicera, żona generała Kaliksta Witkowskiego, prezydenta Warszawy, zmarła 1892 r.

Mikołaj, czwarty syn Stanisława, miał synów: Andrzeja i Stanisława. Stanisław, skarbnik 1710 r., następnie sędzia grodzki upicki, wraz z żoną, Anną Burniewiczówną, otrzymał 1710 r. Giełdany i Łukoszajcie na Żmudzi (Spisy Wolfta). Drugą żoną jego była Eleonora Gadonówna. Z nich dzieci: Beata Giełgudowa, Helena Koryznina, Anna, Franciszek, sędzia grodzki upicki, elektor Stanisława Leszczyńskiego 1733 r., Krzysztof, rektor Pijarów w Rosieniach, autor Słownika litewskiego i Antoni Stanisław.

Antoni Stanisław, rotmistrz powiatu upickiego i poborca żmudzki 1763 r., elektor Stanisława Augusta, sędzia ziemski upicki 1765 — 1777 r., deputat na Trybunał litewski 1744 i 1753 r., otrzymał 1763 r. pensję roczną, zaślubił 1752 r. Bogumiłę Bykowską, z której pozostawił: Stanisława, rotmistrza 1770 r., podczaszego 1788 — 1794 r., po rozbiorze chorążego upickiego 1814 r.; Jana, którego z Józefy Szmigielskiej, 2-o v. Kiełpszowej, córka Karolina Józefa Czarnocka, ur. 1810 r. i Mikołaja, rotmistrza upickiego, po którym syn Franciszek.

Franciszek zmarł 1857 r., ożeniony był z Antoniną Buniewiczówną, marszałkówną szawelską, zmarłą 1856 r. Dzieci ich: Helena Stanisławowa Szlagierorowa; Julja Nowicka; Kazimiera Ostromęcka; Ludwik zmarł 1876 r.; Maurycy, ze Snarskiej, pozostawił córki: Marję i N.; Mikołaj, zmarł 1858 r.; Franciszek, zmarł 1851 r.; Aleksander, ur. 1823 r., Rzecz. Radca Stanu, z Marji z Mohlów Franciszkowej Chludzińskiej, pozostawił: Helenę Krokowską i Stanisławę, poślubioną 1882 roku Arturowi Miłoszowi; Antoni, doktór medycyny, zmarł 1859 r. i Jan osiadły w lubelskim (Teka Łopac. i Kossak.).

Wacław, dworzanin królewski, instygator litewski 1581 — 1584 r.. poseł królewski do Moskwy 1578 r. (ML. 57 f. 981; Sap.), pozostawił syna Jana Tomasza, zmarłego 1653 r., który wraz z żoną, Zofją Orłówną, sprzedał 1652 r. Pieczary Hajkom. Z dzieci ich: Maryna wyszła 1-o v. za Jana Ostankowicza, 2-o v. za Siemiona Zienkiewicza; Zofja za Mikołaja Bobrowicza; Piotr, z Lubki Worońcównej, 1-o v. Bezwodzickiej, potomstwa nie zostawił; Łukasz poprowadził dalej gałąź główną.

Łukasz, ożeniony z Katarzyną Górską, córką Marcina, 1-o v. Raczkową, testamentem spisanym 1705 r., podzielił dobra między synów: Prokopa i Leona; trzeci syn Piotr, chorąży w wojsku litewskim, umarł przed ojcem.

Prokop, stolnik smoleński, wzięty do niewoli moskiewskiej 1708 r., umarł w niej. Z Marjanny Kościuszkównej Wałużyniczównej, pozostawił: Juljannę, zmarłą

1727 r. i Antoniego, cześnika smoleńskiego, dziedzica Zalesia, żonatego z Apolonją Parczewską.

Leon, dziedzic Łopacina, rotmistrz i mostowniczy mścisławski, brał udział w wyprawie wiedeńskiej 1683 r., ożeniony 1-o v. z Eufrozyną Stachowską, cześnikówną upicką, zaślubił po drugi raz 1707 r. Reginę Święcicką, strażnikównę mścisławską, umarł w Łopacinie 1732 r., pochowany w Malatyczach, a wdowa po nim umarła w Wilnie 1773 r.

Z tej drugiej żony było liczne potomstwo: Eufrozyna Scholastyka, urodz. 1712 r., żona 1-o v. Jana Kierjackiego, cześnika mścisławskiego 1742 r., a 2-o v. Bogusława Ciechanowieckiego; Krystyna, ur. 1713 r., żona Józefata Naramowskiego, koniuszego oszmiańskiego; Róża, Bazyljanka, pod imieniem Racheli, ur. 1719 roku, zmarła 1790 r.; Helena zmarła młodo; Ludwik, Antoni, zmarli młodo; Jan Dominik, Mikołaj Tadeusz Bernard i Ignacy Błażej Stanisław.

Jan Dominik, urodz. 1709 r., proboszcz krożski, kanonik wileński 1732 r., scholastyk wileński 1755 r., sekretarz duchowny litewski 1755 r., biskup żmudzki 1762 r., kawaler orderu Orła Białego 1761 r., elektor Stanisława Augusta z księstwa Żmudzkiego, biskup zacny i gorliwy, fundator seminarjum w Worniach, wielu kościołów i zakładów dobroczynnych, umarł 1778 r.

Mikołaj Tadeusz Bernard, ur. 1715 r., krajczy 1739 r., wojski 1739 r., starosta mścisławski 1757 r., instygator litewski 1750 r., złożył instygatorję 1761 r., został pisarzem litewskim 1764 r., zrzekł się starostwa mścisławskiego na rzecz syna Jana Nikodema 1767 r., poseł na kilkanaście sejmów, deputat kilkakrotny na Trybunał, elektor Stanisława Augusta, z mścisławskiego, kawaler orderów: Ś-go Stanisława 1766 r., Orła Białego 1776 r., marszałek Trybunału litewskiego 1776 r., w końcu wojewoda brzeski litewski 1777 r., umarł 1778 r. Wraz z żoną, Barbarą Kopciówną, pisarzówną litewską, wziął 1743 r. w zastaw Sarję od Sapiehów, 1744 r. otrzymał Skakuny, w dzisieńskim, 1745 r. nabył Hrudzinów, w lepelskim, 1746 r. wziął w zastaw Sienków, Swiencice i inne wsi od Sapiehów, a 1760 roku Jody od tychże, 1748 r. trzymane w zastawie od Sapiehów Czuryłowice, późniejszy Leonpol i Hrudzinów nabył na własność, 1757 r. nabył Kopciówkę, 1759 r. Kojrany od Sapiehów, 1763 r. Łarjonów i Suchołdów, w mścisławskim, od Wołłowiczów, fundował kościół w Rosicach i trzy cerkwie w różnych dobrach, spisał testament 1760 i 1777 r., w którym poczynił liczne pobożne i dobroczynne zapisy. Z wymienionej żony pozostawił wojewoda pięć córek i pięciu synów: Anna Regina Marjanna, ur. 1743 r.; Kazimiera Barbara, ur. 1746 r., zaślubiła 1761 r. w Leonpolu Justynjana Szczytta, kasztelanica inflanckiego, zmarła 1773 r.; Petronella zmarła młodo; Teresa Brygida Hieronima, ur. 1755 r.; Joanna Brygida, ur. 1759 r., żona Tadeusza Sulistrowskiego, szambelana 1777 r.; Leon Michał Stanisław, ur. 1744 r., umarł 1750 r.; Stanisław, chorąży hussarski 1763 r., generał adjutant królewski, umarł młodo 1775 roku; Józef Leon Piotr; Jan Nikodem i Tomasz Ignacy (Pam. Matus.; Sap.; Wolffa Spisy; Vol. Leg.; Akta XII; DW. 84 f. 524; 88 f. 371).

Józef Leon Piotr, ur. 1751 r., kanonik żmudzki 1765 r. i wileński 1769 r., scholastyk wileński, biskup trypolitański i sufragan żmudzki 1776 r., kawaler orderów: Ś-go Stanisława 1784 r. i Orła Białego 1792 r., umarł 1803 r.

Jan Nikodem, ur. 1747 r., podpisał wraz z ojcem elekcję Stanisława Augusta, za cesją ojca starosta mścisławski 1767 r., i łoździejski 1773 r., kawaler orderów: Ś-go Stanisława 1778 r. i Orła Białego 1792 r., otrzymał od ojca Szatkowszczyznę 1770 r., dziedzic Dryświat, zaślubił 1-o v. 1770 r. ks. Helenę Ogińską, starościankę dorsuniską, zmarłą 1788 r., a 2-o v. ks. Józefę Ogińską, wojewodziankę brzeską, wdowę po ks. Ignacym Ogińskim, umarł 1810 r., a wdowa wyszła 3-o v. za Ignacego Szyszkę, podkomorzego ihumeńskiego (DW. 91 f. 333; 94 f. 933; Vol. Leg.; Teka Łopac. i Kossak.).

Dzieci jego z pierwszej żony: Barbara Tekla Kunegunda, ur. 1771 r., poślubiona 1-o v. 1788 r. Ignacemu Skarbkowi Ważyńskiemu, szambelanowi, 2-o v. Grzegorzowi Toczyłowskiemu, zmarła 1828 r.; Antonina Marja Urszula Teresa, ur. 1772 r., żona Jana Białozora 1788 r.; Anna Wiktorja Franciszka Sylwja, zmarła młodo; Marja Judyta; Aniela, ur. 1782 r., żona 1-o v. szambelana Ignacego Żaby 1797 r., 2-o v. Franciszka Żaby, zm. 1851 r.; Józefa Marja, ur. 1784 r., zmarła 1842 r.; Józef Tadeusz, ur. 1775 r., ożeniony z Katarzyną Wolską, zmarł bezdzietny 1832 r.; Mikołaj; i Tomasz Franciszek Józef.

Ten ostatni, ur. 1783 r., ożenił się 1-o v. 1807 r. z Teresą Rudnicką, wdową po baronie Janie Knabnof, zmarłą 1812 r., następnie 2-o v. 1815 r. z Kazimierą Rudominianką, zmarłą 1841 r., a 3-o v. zaraz następnego roku z Różą Maćkiewiczówną, zmarłą 1886 r., z której syn Leon Szczepan, ur. 1843 r., zmarł 1860 r. w Wilnie. Tomasz umarł 1856 r.

Z dzieci jego z pierwszej żony: syn Jan Nikodem i córka Emilja, zmarli młodo, druga córka Leontyna Izabella Ewa, ur. 1808 r., zaślubiła 1835 r. Napoleona Józefa Święcickiego, zmarła 1892 r.; z drugiej zaś: Felicjan, Józef, Michał, Barbara, Konstancja, Marja, Ewelina, zmarli młodo, pozostał tylko Adam Krescenty Gabrjel, ur. 1826 r., dziedzic Drujki, ożeniony 1855 r. z Pauliną Szumborską, zmarłą 1837 r., literat i heraldyk, zmarł bezdzietnie.

Dzieci Jana Nikodema z drugiej żony: Izabella Marjanna, zmarła 1802 r.; Tekla Franciszka Krystyna, ur. 1797 r., zaślubiona 1818 r. Krzysztofowi Maćkiewiczowi, zmarła 1885 r.; Dominik Tadeusz, urodz. 1801 r., zmarł 1822 r., Antoni zmarły dzieckiem i Ignacy, ożeniony z Teklą Wołłowiczówną, podkomorzanką rzeczycką, zmarł 1845 r., pozostawiając: Annę za Ignacym Zaleskim 1854 r.; Kazimierę za hr. Tadeuszem Tyszkiewiczem 1855 r. i Bolesława, ur. 1832 r., kawalera maltańskiego i wielu zagranicznych orderów.

Tomasz Ignacy, najmłodszy wojewodzic brzeski, chorąży hussarski buławy polnej litewskiej po bracie Stanisławie, szambelan królewski 1775 r., kawaler orderu Ś-go Stanisława 1791 r., marszałek drysieński, umarł 1818 r. w Balinie, pochowany w Drui, z zaślubionej 1778 r. Barbary Szadurskiej, córki Jana i Doroty Szczytówny, z którą fundował kościół w Czuryłowie, pozostawił: Elżbietę za Antonim Szadurskim 1820 r., Jana Stanisława, ur. 1789 r., zmarłego młodo i Józefa Mikołaja Adama, ur. 1784 r., marszałka drysieńskiego, dziedzica Sarji, Hrudzinowa, Leonpola, ożenionego 1813 r. z Dorotą Morykonianką, zmarłego 1835 r. Dzieci ich: Mikołaj, ur. 1814 r.; Marja, ur. 1816 r., zaślubiła 1840 r. Lucjana Morykoniego, zmarła 1844 r. w Warszawie; Józefa, ur. 1817 r., zmarła w Rzymie 1858 r., pochowana u Ś-go Klaudjusza; Monika, Zofja, zmarły młodo i Ignacy Dominik Franciszek.

Ignacy Dominik Franciszek, ur. 1822 r., dziedzic Hrudzinowa, Sarji, Leonpola, marszałek drysieński, zmarł 1882 r., ożeniony 1846 r. z Marją Szumską, zmarłą 1851 r., pozostawił: Zofję Dorotę wydaną 1870 r. za Feliksa Rzewuskiego, dziedzica Topoli; Józefa, ur. 1847 r., zmarłego młodo i Stanisława Jana Ignacego Michała, ur. 1851 r., dziedzica Leonpola, ożenionego 1880 r. z hr. Teklą Borchówną, zmarłą 1892 r., z której jedyny syn Euzebjusz Marjan Jan Stanisław, urodz. 1882 r. w Kijowie, dziedzic Leonpola, ożenił się 1906 r. w Wilnie z Jadwigą Potworowską, córką Ksawerego i Klotyldy z Kieniewiczów.

Ignacy Błażej Słanisław, syn Leona, brat Mikołaja, wojewody, ur. 1722 r., starosta milutski 1747 r., sędzia grodzki brasławski 1752 r., podstarości 1763 r., pisarz skarbowy litewski 1761 r., deputat kowieński na Trybunał 1763 r., poseł na sejm 1764 r., stronnik Czartoryskich, zamienił 1756 r. z bratem Mikołajem dziedziczny Łopacin na zastawne Jody, których własność nabył od Sapiehów, dodawszy im 32,800 floren. do zastawnej sumy 20,000 tynfów, nabył też od nich Dyrwiany 1776 r., zaślubił 1752 r. Judytę Prozorównę, córkę Stanisława, wojskiego kowieńskiego i Róży z Syruciów, umarł 1776 r., pochowany w Wilnie u Ś-go Jakóba, a wdowa po nim umarła 1812 r. w Judycynie, pochowana w Drui. Córki ich: Anna Eugenja, ur. 1753 r., wyszła 1770 r. za Mateusza Billewicza, umarła 1789 r.; Eugenja Regina, Karolina i Barbara, zmarły dziećmi; Katarzyna wyszła 1-o v. za Jana Korsaka, 2-o v. za Jakóba Zabłockiego, umarła 1819 r. Z synów: Ludwik Stanisław, ur. 1756 r., umarł 1774 r., Mateusz Eustachy, ur. 1758 r., miecznik mścisławski 1777 r., umarł 1789 r., pozostawiwszy, z Anny Sołłohubównej, tylko jedną córkę Katarzynę Michałowę Wawrzecką, dziedziczkę Widz, Marcin, Tadeusz, Józef i Mikołaj, podzielili się dobrami ojczystemi 1794 roku i utworzyli cztery nowe linje rodziny istniejące dotychczas.

Marcin, ur. 1760 r., zmarł 1850 r., pisarz skarbu litewskiego, szambelan królewski, kawaler orderu Ś-go Stanisława 1792 r. (DW. 108 f. 754), podkomorzy dziśnieński, zaślubił 1784 r. Annę Wołłowiczównę, z której: Dominika Antoniowa Chełchowska, zmarła 1851 r.; Konstancja, zmarła 1845 r. i Aleksander, oficer wojsk polskich, zginął 1831 r. pod Warszawą, pozostawił, z Kazimiery Wołossowskiej: Annę Konstancję, wydaną 1843 r. za Antoniego Łopacińskiego i Henryka Dominika Wincentego, ur. 1823 r., dziedzica Jod, ożenionego 1847 r. z Marją Mirską, z której pozostały dzieci: Anna Janowa Witkiewiczowa, zmarła 1883 r.; Zofja Cezarowa Meduniecka 1892 r.; Walerja zmarła dzieckiem; Aleksander, urodz. 1848 r., ożeniony z Teklą Koziełłówną Poklewską; Zdzisław, ur. 1851 r., zmarły w Jodach 1888 r.; Marjan, urodz. 1853 r., ożeniony z Marją Worobiejewówną, ma dzieci: Marję, Eugenjusza, Aleksandra i Konstantego; Tomasz, ur. 1859 r., zmarł dzieckiem, i Henryk Józef Otton, ur. 1864 r.

Tadeusz, ur. 1762 r., dziedzic Annodworu, zmarł 1814 r., pozostawiając, z Anny Hłaskównej, zmarłej 1828 r.: Franciszkę Antoniowę Doboszyńską, Józefę Kazanowską, Dominikę, Ludwika, ur. 1814 r., poległego pod Dzisną 1831 r. i Ignacego, ur. 1802 r., marszałka dziśnieńskiego, ożenionego 1825 r. z Ewą Moniuszkówną, zmarłego 1841 r. w Petersburgu, po którym: Anna, zaślubiona 1-o v. Adamowi Kostrowickiemu 1842 r., a 2-o v. Michałowi Kamieńskiemu; Wilhelm Ignacy, ur. 1827 r., emigrant 1863 r., zmarły 1880 r.; Konstanty, ur. 1829 r. i Ignacy,

ur. 1831 r., zmarły 1867 r., ożeniony z Anną Szczepkinówną, z której syn Sergjusz zaślubił 1892 r. w Witebsku Ewelinę Ratkiewiczównę.

Józef, ur. 1764 r., rotmistrz kawalerji narodowej, deputat na Trybunał litewski, dziedzic Rafałowa, Paulinowa, ożenił się 1-o v. 1798 r. z ks. Pauliną Ogińską, zmarłą 1799 r., a 2-o v. 1801 r. z Klotyldą Ruszczycówną, córką generała Kazimierza, dziedziczką Kołtynian, umarł 1850 r. Dzieci jego: Judyta, ur. 1802 r., zaślubiona 1830 r. Józefowi Poklewskiemu Kozielle, zmarła 1880 r.; Zofja, urodz. 1808 r., za Józefem Kopciem 1835 r., zmarła 1879 r.; Pelagja, ur. 1813 r., wyszła 1834 r. za Jana Czechowicza; Klotylda wyszła 1851 r. za Wacława Łopacińskiego, zmarła na wygnaniu w Woronežu 1874 r.; Kazimierz, ur. 1809 r., zmarł w Paryżu na emigracji 1857 r.; Józef, ur. 1810 r., zmarł w Compiegne na emigracji 1853 r.; Władysław, ur. 1815 r., prezydent sądów granicznych zawilejskich, dziedzic Paulinowa, ożenił się 1843 r. z Barbarą Ważyńską, córką Marcina i Tekli Umiastowskiej, umarł 1890 r. w Wilnie, pozostawiając synów: Antoniego, urodz. 1850 r., Władysława, ur. 1857 r. i córkę Kazimierę; druga córka Marja, zmarła młodo, a syn najstarszy Józef, oficer wojsk rossyjskich, umarł w Adrjanopolu 1878 r. Antoni, najmłodszy syn Józefa, ur. 1817 r., dziedzic Rafałowa, zmarły 1855 r., ożenił się 1843 r. z Anną Łopacińską, wygnaną 1863 r. wraz z córką do Tambowa, miał syna Stanisława, ur. 1850 r., zmarłego dzieckiem i córkę Alinę, dziedziczkę Rafałowa, poślubioną 1881 r. Edmundowi Niezabytowskiemu.

Mikołaj, ur. 1766 r., dziedzic Judycyna, ożeniony z Joanną Kiełpszówną, umarł 1801 r., pozostawiając Petronellę i Aleksandra, ur. 1801 r., podkomorzego dziśnieńskiego, ożenionego 1823 r. z Anielą Bogucką, córką Mateusza i Karoliny Rudnickiej, z której dzieci: Ludwika za Władysławem Wielhorskim 1841 r.; Klaudjusz, ur. 1827 r., dziedzic Ustronia; Djonizy *Wacław* Michał i Mikołaj.

Wacław, ur. 1828 r., zmarły 1864 r., dziedzic Judycyna i Nowegodworu, ożeniony z Klotyldą Łopacińską, zmarłą 1874 r. na wygnaniu w Woronežu, pozostawił: Marję, Paulinę, Anielę, Konstancję, Ludwikę, Medarda, ur. 1835 r., zmarłego 1888 r., którego, z Anny Balińskiej, syn Konstanty, ur. 1885 r., Kazimierza, ur. 1858 r., ożenionego 1890 r. z Zofją Brochocką, córką Aleksandra i Aliny Minejkówny, z której syn Józef, ur. 1897 r. i Aleksandra, urodz. 1860 r., zmarłego w Jałcie 1887 r.

Mikołaj, ur. 1830 r., zmarły 1871 r. z Kamilli Korsakównej, 2-o v. Bronisławowej Korsakowej, pozostawił syna Mikołaja Władysława, ur. 1871 r. (Teka Łopac. i Kossak.).

Stanisław Łopaciński, urzędnik Górki, kasztelana poznańskiego, zabity został przez oficjalistę Sanguszki; o co proces 1546 r. (ML. 61). Samuel Łopacki stawił się 1654 r. do obrony Smoleńska, za niedorosłego szwagra swego (Arch. Zbor. 14 f. 30). Kasper i Jan Łopacińscy, z powiatu upickiego, stawili się 1698 roku na pospolite ruszenie. Antoni z chorążego został 1763 r. namiestnikiem chorągwi hussarskiej buławy pol. litew. (Ręk. Oss. 2603 f. 32).

Piotr Łopaciński, pisarz grodzki brasławski, w końcu vice-marszałek brasławski 1807 r., dziedzic Podrukszy, pozostawił, z Małgorzaty Milkiewiczównej: Teofilę niezamężną; Klotyldę Hipolitowę Zienkowiczową; Józefę Lipińską; Konstancję Ostrowieńską; Karola, porucznika gwardji litewskiej, zmarłego 1841 r., które-

go dzieci: Bolesław, Wanda i Idalja, zmarły młodo i Adolfa, dziedzica Podrukszy, żonatego z Zofją Mordasówną, zmarłego bezdzietnie 1884 r.

Antoni, ur. 1791 r., syn Franciszka Józefa i Bogumiły Makowskiej, ożeniony z Gryglicіówną, zmarł 1887 r. Dzieci ich: Bogumiła Antonina wyszła 1835 roku za Antoniego Dzierożyńskiego; Antonina 1840 r. za Kazimierza Juchnowicza, Jan ksiądz, proboszcz sieński, i Aleksander zmarł młodo (Teka Łopac.).

Antoni, wojski czerniechowski, nie żyjący już 1762 r., zostawił, z Magdaleny Broszniowskiej, 2-o v. Sosnowskiej, 3-o v. Barwińskiej, Adama, wylegitymowanego ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., który tegoż roku wyposażył swoje siostry przyrodnie Barwińskie (Gr. Żydacz.). Prawnukiem jego ma być Wojciech, zamieszkały we Lwowie, którego z trzeciej żony, Teofili Pankiewiczównej, dzieci: Stefanja, zmarła 1899 r.; Józefa za Witoldem Duninem Wąsowiczem, majorem wojsk austrjackich, zmarła 1899 r.; Marja za Feliksem Cosban Bemem i Marjan (M. D. Wąs.).

ŁOPACIŃSCY h. ROLA z Łopatna, w powiecie sandomierskim. Borzywój z Łopatna świadczył w Tyńcu 1381 r. Włodek z Łopatna 1385 r. świadczył Boksie z Szumska, 1400 r. ręczył za Jakóbem z Chrobrza. Jakusz Łopacieński otrzymał 1393 r. pół grzywny od króla. Dzierżek Łopaciński z Łopatna był podskarbim królewskim przed 1393 r., przybył do Pyzdr z listem królewskim 1397 r., obecny w Poznaniu 1402 r., oczyścił się 1407 r. z zarzutu sfałszowania kwitu królewskiego do żyda na 10 grzywien i materjał na suknię, wymieniany często w dokumentach, w latach 1416 — 1442. Mikołaj obecny w Opatowie 1402 r. (Star. Pr. Pols. Pom. VIII; K. Mp.; Leksz.; Piekos. Wpols. Zap. 262 i Wiślic. 441; Rej. Podskarb.).

Herb Rola.

Za czasów Długosza, Jan Łopaciński był dziedzicem Łopatna Małego i Wielkiego, a Jakób, Łazisk i części Adamczowic, w sandomierskim (Lib. Benef.). Dorota, żona Jana Łodzica Komornickiego, matka kanonika poznańskiego 1507 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Jan 1463 i 1472 r. obecny w Przemyślu. On może Jan Łopacki, domownik Piotra Wapowskiego 1477 roku. Tomasz Łopaciński z Łopatna, ożeniony z Katarzyną, dziedziczką Oszan, w lwowskim, siostrą Elżbiety Branieckiej, 1448 r., sędzia grodzki lwowski 1452 i 1454 r., zastawny posiadacz Salomuniec od Czelatyckiego 1462 roku, Dmitrowiec i Włostkowa od Czuryły 1468 r., Klokowic i sołtystwa w Czykowie od Kleofasa z Młodowic 1471 r., rozgraniczał 1475 r. majątki żony Oszany i Dolinę od Dobaniowic, żył jeszcze 1478 roku, z wymienionej żony miał córkę Katarzynę, żonę Mikołaja Halsza z Nowosiedlec, syna Piotra Ptaczka z Jankowic 1467 r., owdowiałą 1468 r. i syna Mikołaja, który występuje często w aktach 1466 — 1499 r., a pisał się tak jak ojciec Łopacińskim z Oszan. Żona jego, Petronella v. Petrusza z Pietniczan, ma sprawę z Andrzejem Wnuczkiem z Pietniczan 1484 r., a razem z synem Janem, w latach 1500 — 1502 procesuje się z Jaryczowskiemi (AGZ. XII — XIV i XVII — XIX).

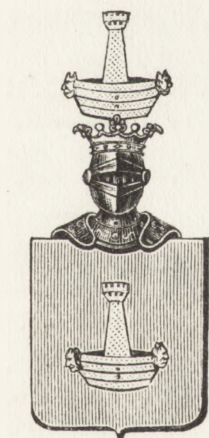
Paweł ale Łopatyński, ziemianin sanocki 1626 r. (AGZ. XX). Mikołaj Łopaczyński z lubelskiego, podpisał elekcję Augusta II-go, a N. Łopaciński, z sandomierskiego, elekcję Stanisława Leszczyńskiego 1733 r.

Do tej rodziny może należał ks. Bazyli Łopaczyński, pleban w Zarudziu, zmarły 1811 r., po którym, z Anastazji Lewickiej, pozostały dzieci: Anna Sochacka, Katarzyna 1-o v. za ks. Bazylim Kosiewiczem, zmarłym 1808 r., a 2-o v. za ks. Andrzejem Markiewiczem, Anastazja za ks. Stefanem Turkiewiczem, Anna, Marja, Jan, Mikołaj i Michał, pleban w Wiszence (A. Lwows. For. Nob.; M. Dun. Wąsow.).

ŁOPATECCY h. KORAB z Łopatek, w powiecie szadkowskim. Jedna rodzina z Krowickiemi i Łaskiemi. Jan z Łopatek, stryj rodzony i opiekun Marcina i Jakóba z Krowicy, spiera się z Łaskiemi o prawo prezenty plebana w Łasku 1483 r. Hieronim Łopatecki 1528 r. w orszaku prymasa w Łowiczu, student Uniwersytetu w Padwie 1533 r. i konsyljarz Nacji Polskiej z wydziału prawa.

Marcin zwolniony 1513 r. od wyprawy wojennej dla straży zamku prymasowskiego opatowskiego, a 1520 r. jako burgrabia uniejowski (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 665 i 808; Wierzb. IV. 1949 i 3447).

Stanisław, dziedzic Osieka, w gnieźnieńskim, 1579 r. N. (Marcin), kanonik gnieźnieński, posesor Pisczynka pod Gnieznem 1580 r. (Paw.). Seweryn w wieluńskim, 1607 — 1614 r. Stanisław posiadał Tupiczany, w starostwie wołpieńskim, które po jego śmierci nadane Sapiehom 1614 r., utrzymała się jednak przy posesji jego wdowa Halszka i dopiero po jej śmierci objęli Tupiczany Sapiehowie 1630 r. (Wolf. Spisy).

Herb Korab.

Stanisław, syn Jana, zeznał akt darowizny na rzecz Jadwigi 1607 r. (DW. 34 f. 98). Krystyna, córka Aleksandra, żona Stanisława Domkowskiego 1629 roku (Perp. Czers. 8 f. 301). Jadwiga, zamężna Szyszkowska, zmarła blisko stuletnia 1645 r., pochowana u Jezuitów w Kaliszu. Z porucznika Łopateckiego zasądzonego razem z rotmistrzem, Jakóbem Gize, za zabicie w pojedynku Dawizona, zdjął sejm 1662 r. kondemnatę (Vol. Leg.). Stefan, z województwem sieradzkim, podpisał elekcję króla Michała, a Kazimierz—Michała i Jana III, Andrzej, z sieradzkim, Stanisław, z poznańskim, obiór Augusta II-go.

Kazimierz Karol z Łaska Łopatecki, podstarości i sędzia grodzki sieradzki 1695 r. N. został wojskim sieradzkim 1692 r. Stanisław zeznał zapis na rzecz żony Elżbiety 1704 r. (Gr. Przed. 82 f. 214).

Michał, syn Szymona i Marji Jastrzębowskiej, zastawny posiadacz części Lubowidzy, w rawskim, 1727 — 1730 roku, z Anny Grabowskiej, żyjącej wdową 1746 r., miał synów: Antoniego i Wojciecha, występujących 1772 r. jako spadkobiercy po Włyńskich. Antoni zabity 1777 r. Po Wojciechu, podstarościm brudzewickim 1763 r., pozostała wdowa, Salomea z Tarnowskich, wprowadzona w posiadanie części Lubowidzy 1775 r. i dzieci: Łukasz, ur. 1763 r. w Brudzewicach, Józef, Teresa i Agnieszka Marjanna 1777 r.

Łukasz wylegitymował się ze szlachectwa w Galicji zachodniej 1804 roku, a z żoną, Marjanną Rozbicką, dziedziczył na cząstce w Drzewicy 1839 r. Synowie ich: Erazm Mikołaj i Feliks Hilary, wylegitymowani w Królestwie 1846 roku. Po jednym z nich syn Ferdynand, wywieziony 1863 r., umarł na Syberji, pozostawiwszy z żony Kuczewskiej, syna Mieczysława i kilka córek.

Aleksander z synem Grzegorzem, Szymon, Józef i Atanazy, synowie Bazylego, wnuki Stefana, wylegitymowali się ze szlachectwa w Kijowie 1803 r. (Not. L. Białkowskiego).

ŁOPATECCY różni. Oprócz Korabitów dziedziczyli na Łopatkach, w szadkowskim, na drobnych cząstkach, członkowie innych rodów o różnych przezwiskach. Księgi poborowe 1552 r. wymieniają Kotów, Kopcia i Poleskiego, jako cząstkowych dziedziców bez kmieci (Paw.). Do nich należał Świętosław z Łopatek, dowodzący 1401 r. w Sieradzu szlachectwa herbu Ślepowron, a może także przytoczony przez Wittyga Aleksy Łopatacki (?), urzędnik Anny Balowej 1576 roku, używający pieczęci z herbem Tarnawa, z odmianą półtora krzyża zamiast jednego.

ŁOPATKOWIE v. ŁOPATYCZE, w ziemi lwowskiej, patrz *Ostałowscy.*

ŁOPATKOWIE v. ŁOPATOWIE w ziemi halickiej i powiecie kołomyjskim. Iwaszko Łopatka, dzierżawca wsi królewskiej Dobiesławice, w kołomyjskim, zupełnie zniszczonej przez Tatarów, otrzymał 1516 r. wolności od podatków i opłat dla nowych osadników na sześć lat. Na wykupienie Dobiesławic od Iwana, Michała, Abrahama i Andrzejka Łopatków otrzymał konsens 1546 r. Chwiedko Kolodrub (Wierzb. IV. 7722 i 10800). Abraham Łopatka i wdowa po Michale z córkami: Oleną, Anastazją i Małgorzatą, dziedziczyli na Siemakowcach, w kołomyjskim, 1546 r. (Teka W. Rulikows,). Łopatczanki dziedziczyły na części Haniowiec i Niemszyna, w halickim, 1578 roku (Paw.). Nastazja, córka Abrahama 1589 roku (Wyr. Lub. 34 f. 441).

Na wykupienie Temirowiec i Hurasków, w halickim, od Łopaciny i jej synów: Ihnata, Michała, Iwana i Fiedka, zwanych Łopatowie i od Stanisława i Jerzego Gadzałów i ich matki Magdaleny, otrzymał 1539 r. konsens Mikołaj Sieniawski, kasztelan bełski (Wierzb. IV. 6345).

Łopatkowie byli także na Wołyniu, z których jeden stawił się 1528 roku konno na popis.

Herb Mogiła

ŁOPATOWIE v. ŁOPATTOWIE h. MOGIŁA. Fedor Mikulicz Łopata, dworzanin królewski, ma sprawę z Rahozą 1533 r. (ML. 23). Michał, dworzanin, po powrocie z 10-letniej niewoli moskiewskiej, otrzymał od króla Zygmunta grunta i ludzi, w powiecie raduńskim. To nadanie potwierdzone 1542 roku jemu i synom jego: Stefanowi, Kirjanowi i Ihnatowi (ML. 29 f. 416 i 39 f. 377).

Trojan Łopata, z województwem wileńskim, podpisał elekcje Jana Kazimierza i Michała, na którego głosowali też: Adam, Jan i Władysław. Obiór Jana III-go, z powiatem lidzkim, podpisał Jan. Stanisław, mostowniczy orszański 1714 roku. Adam spisał testament 1716 r., wymienia w nim wnuków po nieżyjącym już 1714 roku synie Michale, namiestniku witebskim: Adama, Marjannę i Teklę (Ist. Jur. Mat. XXII i XXIII).

Antoni i Rafał podpisali manifesty szlachty litewskiej 1763 r. (Vol. Leg. VII f. 66 i 70). Szymon, regent grodzki smoleński 1782 r., adwokat w Mińsku 1783 r. Aleksander, porucznik ks. żmudzkiego 1798 r. Walerjan, buńczuczny buławy polnej litewskiej 1778 r., elektor Stanisława Augusta z powiatu wołkowyskiego, zawarł ugodę z Tobjaszem Brzozowskim 1778 r. (DW. 94 f. 717).

Jan, adwokat wileński, z synami: Wiktorem Aleksandrem Adamem, Platonem Janem, Franciszkiem i Ottonem Janem Adamem, syn Jerzego, oficera wojsk litewskich, wnuk Władysława Łopatty, dziedzica Blizkowszczyzny, w powiecie wołkowyskim, dowiódł szlachectwa herbu Mogiła przed Deputacją Wywodową wileńską 1834 r.

Herb Łopot.

ŁOPATYŃSCY h. ŁOPOT na Litwie (Kojał.). Z tej rodziny zapewne pochodził Teofilakt Łopatyński, archiepiskop twerski 1725 r., zmarły 1741 r.

Konstanty, Tomasz i Feliks, synowie Michała, wnukowie Jana, prawnukowie Stefana, praprawnukowie Jakóba Łopatyńskiego, dziedzica Babińska, w oszmiańskim, 1689 r., wylegitymowali się ze szlachectwa, nie podając nazwy herbu, 1832 r. przed Deputacją Wywodową wileńską.

Łopatyńskiemi pisano często w aktach ruskich Łopacińskich.

Herb Ślepowron.

ŁOPATYŃSCY h. ŚLEPOWRON z Łopatyniec na Podolu, w starostwie barskim. W 1615 r. Łopatyńscy w liczbie dwudziestu trzech posiadali dożywociem Łopatyńce za cesją Stanisława Wołkowskiego (Źr. Dziej. V). Jan Łopatyński ożeniony z Nastazją, córką Jerzego Komara 1632 r. (Kij. III. D. 79). Stefan, dziedzic części Wróblowiec, w imieniu swoim i matki, Ewy z Chaczewskich, wdowy po Jacentym, wnosi manifest do grodu kamienieckiego przeciw posiadaczom tych dóbr 1702 r. (Gr. Kamien.).

Bazyli Czarnota i Teodor Olizar Łopatyńscy, dziedzice Łopatyniec 1746 r. (Arch. I. Z. Ros. III. 3). Michał otrzymał 1767 roku konsens na cesję Łopatyniec Barczewskiemu (Kancl. 34 II f. 16). Jan, pisarz grodzki włodzimierski 1789—1794 r. Maciej, vicesgerent sądowy nowogrodzki 1785—1787 roku, włodzimierski 1790 — 1794 r. Eljasz, podstoli buski 1790 — 1794 r., poprzednio tytułowany cześnikiem smoleńskim.

Jan, Michał i Martynjan, synowie Bazylego, wnukowie Piotra, i Wincenty Józef z synem Władysławem, syn Jana, wnuk Pawła, wszyscy zaś prawnukowie Grzegorza, praprawnukowie Michała, dowiedli szlachectwa w gubernji podolskiej 1858 r. (Spis.).

Prosper, tytułowany cześnikiem gostyńskim, 1763 r. mieszkał w okolicy Żydaczowa (Metr. parafj.). Rozalja, żona Antoniego Święcickiego 1750 roku (Gr. Lwows.). Maciej, współdziedzic Kołonnej, żonaty z Marjanną Radecką, sumę odziedziczoną po Mikołaju Radeckim, umieścił na Kołonnej u Jana 1797 r. (A. Lwows. For. Nob.).

Tadeusz v. Jan Tadeusz, cześnik wendeński 1751 r. (Bracł. XVI f. 962), syn Mikołaja i Felicjanny Snisłowskiej, pozwał 1779 r. bratanka swego Eljasza, cześnika smoleńskiego, o sumę zapisaną na Skołubowie (Gr. Przem. 649 f. 1273). Był on dziedzicem Leszczyny i zostawił, z Anny Kokoszyńskiej, Szczepana, wylegitymowanego w sądzie ziemskim przemyskim 1783 r. i Szymona, dzierżawcę królewszczyzny Krzywe (Gr. Lwow. Fasc. 102 f. 403). Szymon, umierając 1820 r. w Stanisławowie, pozostawił, z Marji Sossabowskiej: Grzegorza, Michała i Jana Chrzciciela, żonatego 1-o v. z Teklą Kłodnicką, córką proboszcza z Pałahicz, 2-o voto z Anną Majewską, córką Jana. Z pierwszej żony: Grzegorz, urodz. 1805 r., Szymon, ur. 1806 r., Jakób, ur. 1808 r.; z drugiej — Hipolit, ur. 1812 r. (metryki w Stanisławowie), wylegitymowani w Wydziale Stanów galicyjskich 1832 r.

Z nich Grzegorz, proboszcz w Dolinie, zostawił, z Juljanny Kolankowskiej: Leona, ur. 1842 r., a Szymon, z Agnieszki z Glocków, Onufrego, który dowiódł swego szlecheckiego pochodzenia w Wydziale krajowym we Lwowie 1884 roku (M. Dun. Wąs.).

ŁOPCZYŃSKI Jan podpisał, z województwem bracławskim, elekcję Jana Kazimierza. To prawdopodobnie źle odczytany Lipczyński.

ŁOPIAN Bonifacy podpisał 1763 roku manifest drugi szlachty litewskiej (Vol. Leg. VII f. 70).

z ŁOPIENNIKA, w lubelskim, pisali się w pierwszej połowie XV-go wieku *Bystramowie*, a w drugiej połowie i później *Lasotowie*. Krystyn z Łopiennika z rodu Nowinów, świadczył 1435 r. w Chełmie przy wywodzie szlachectwa Pomiana z Depułtycz (Mies. Herald. 1909 roku). Ten Krystyn szedł z Łopiennika, w ziemi chełmskiej, powiecie krasnostawskim.

Bracia rodzeni, Piotr i Maciej Rachwałowie, dziedzice Łopiennika lackiego, w ziemi chełmskiej, w sprawie swej z Florjanem Chrząstowskim, dzierżawcą tegoż Łopiennika, części królewskiej, który ich chciał uważać za wasalów swoich, zostali uwolnieni od wszelkich jego pretensji wyrokiem komisarzy królewskich 1519 r. (Wierzb. IV. 2885 i 2956).

ŁOPIEŃSCY v. ŁOPIŃSCY h. LUBICZ z Łopieni, w ziemi bielskiej. Licznie rozrodzona szlachta siedziała na Łopieniach i prawdopodobnie z różnych rodów pochodząca. Wittyg („Nieznana szlachta") przytacza pieczęcie Wojciecha i Stanisława, synów Marcina, dziedziców Łopieni 1581 r. z herbem Bończa i Woj-

ciecha, w krakowskim, 1571 r. z herbem Roch III-ci. Nie zawsze jednak płacący pobór przykładali do kwitów swoje pieczęcie. Gdy ich nie mieli, pożyczali od sąsiada nie zawsze jednoherbownika. Kwit poborowy nie jest zatem stanowczym dowodem przynależności płatnika do jakiego rodu.

W popisie ziemian bielskich 1528 r., wymienieni Marcin i Franciszek Wawrzyńcewicze, Jan Piotrowicz, Marcin Andrzejewicz, Stanisławowa Szelągowa, Wojciech Stanisławowicz, Paweł Andrzejewicz Pańkowicz, Jerzy Janowicz, Stanisław i Niemira czyli Erazm Jakóbowicze, Jan Wawrzyńcowicz Jeż, Migurejowa Mikołajowiczowa, Michałowa Ruzczynowa, Piotr i Ławryn Janowicze Zubkowicze, Piotr Soboczyc, Jan Zubek, dziedzice Łopieni, Jan Szkopek i brat jego Siedlach, Panięta, Jerzy i Niemira, dziedzice połowy Smerdigrochów, Wojtek Szczepanowicz, dziedzic części Skłod Szczepanowiąt.

Do Lubiczów zalicza Paprocki Andrzeja, opata w Mogilnie 1529 r., zmarłego 1549 roku.

Herb Lubicz.

Andrzej, syn Stanisława Szelągowicza z Łopieni i Grochów, zastawił 1546 roku część Łopieni swemu stryjecznemu bratu Pawłowi, synowi Andrzeja. Wojciech, syn Andrzeja Szeląga 1556 r. Jerzy, syn Romana, 1548 r., Piotr i Jan, synowie Marcina Panięcica, 1556 roku współdziedzice Łopieni i Grochów. Józef i Maciej, synowie Jana Jeża z Łopieni 1556 — 1557 r.

Wojciech i Józef, synowie Michała z Łopieni, sprzedali 1556 r. bratu rodzonemu Marcinowi, część Łopieni Siodmaków i Kobosek. Wojciech i Jan, synowie Stanisława Szeląga, sprzedali części Łopieni i Grochów 1558 i 1565 r.

Dzielili się Łopieniami 1558 r.: Jerzy, syn Jana, Erazm i Stanisław, synowie Jakóba, Jan, syn Wawrzyńca i synowie jego: Leonard, Maciej i Wawrzyniec, Maciej, Józef, Mikołaj, Jan, Wojciech i Stanisław, synowie Marcina, Mikołaj, syn Jakóba, Szymon, Jan i Stanisław, synowie Mikołaja (Mil.; Zr. Dziej. XVII).

Stanisław, syn Marcina, nabył 1558 r. części Łopieni i Grochów od Wojciecha, syna Stanisława, żył jeszcze 1598 r. w którym występuje razem z bratankami: Stanisławem i Andrzejem, synami Jana, i Pawłem, synem Wojciecha (Wyr. Lub. 76 f. 814). Jan, syn Jerzego, z żoną Anną, 1580 — 1589 r. Piotr, syn Pawła, 1581 r. Wojciech, woźny ziemski, dziedzic znacznej części Łopieni 1581 r., trzyma też cząstkę Jana Barana. Mikołaj, syn Wojciecha, 1582 r., Idzi, syn Wojciecha, 1591 r., Mikołaj, syn Jakóba, 1581 r., Wojciech, syn Stanisława, 1581 r., Mateusz, syn Leonarda, bracia—Szymon i Feliks, August i Piotr, synowie Mikołaja, Stanisław z żoną Marjanną, 1589 r., Maciej, syn Jana, Jerzy, Piotr, Wawrzyniec, Adam, Mikołaj, Łukasz, Nikodem, Stanisław i Walenty, 1594 r., Maciej, Katarzyna, Zofja i Paweł, dzieci Jana, 1594 r., Jan i Paweł, synowie Mikołaja, 1596 r., Wincenty, syn Jana, Paweł, Jakób, Wojciech i Jan, synowie Erazma, 1598 roku mają sprawy w Lublinie (Wyr. Lubels. 11 f. 788; 15 f. 59; 17 f. 582; 23 f. 546; 32 f. 485; 34 f. 324; 36 f. 319 i 366; 42 f. 339 i 491; 48 f. 23 i 518; 57 f. 459 i 1117; 68 f. 220 i 273; 76 f. 382, 597 i 1003).

Samuel 1627 r. powiódł na popis ziemi lwowskiej poczet Wojciecha Dawidowskiego (AGZ. XX). Gabrjel, z województwa podlaskiego, podpisał elekcję Władysława IV-go, Jan, Jarosz i Tomasz, i Michał, z ziemi bielskiej, elekcję Michała Wiśniowieckiego. Aleksander, cześnik sanocki 1681 r. Stanisław, instygator Trybunału lubelskiego 1690 r. (Zap. Lub. 59 f. 594; 66 f 64).

Wojciech, syn Walentego, ożeniony z Krystyną Łopieńską, 1-o v. Bartłomiejową Piekutowską, nabył 1746 r. od pasierba część Piekut Siodmaków i Kraszewa. Mikołaj, syn Stanisława Jóźwika i Agnieszki Skłodowskiej, sprzedał 1752 roku części Łopieni Szelągów i Brzozowa Panków Brzozowskiemu i zapisał 1761 roku żonie, Rozalji Szpalińskiej, 300 floren. na Brzozowie. Andrzej, syn Antoniego, sprzedał część Łopieni Szelągów Idźkowskiemu 1787 r. (DW. 71 f. 719; 74 f. 321; 82 f. 35; 103 f. 1506).

Jan Grabala, syn Michała i Franciszki Perkowskiej, 1848 r. Franciszek, syn Jana i Petronelli Piekutowskiej, 1850 r. wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Jako potomkowie Adama Pieroga, żyjącego koło 1699 r. wylegitymowali się z przydomkiem Pierog następujący Łopieńscy: ks. Kazimierz, syn Tomasza, Mikołaj Wawrzyniec, syn Jerzego, Kazimierz Franciszek Ludwik Mateusz i Franciszek, synowie Józefa i Rozalji Pożarowskiej, 1840 r., Djonizy, syn Pawła, 1844 r., Wawrzyniec, syn Adama, 1848 r., Bernard, syn Antoniego i Franciszki Idźkowskiej i Wojciech Anzelm, syn Michała, 1849 r.

ŁOPIEŃSCY z Łopienna, w gnieźnieńskim. Prawdopodobnie byli herbu Saszor, bo do tego rodu należeli Wilamowscy, piszący się z Łopienna, dziedzice sąsiedniego Wilamowa. Łopienno już w samym początku XVI-go wieku należało do Zakrzewskiego. Dzierżek z Łopienna 1399 r. w Gnieźnie, 1409 r. w Pyzdrach ma sprawy (Leksz. i Piekos. 1391 i 1392). Tomek z Łopienna pozwany o dziesięciny przez Jarockiego, kanonika gnieźnieńskiego 1418 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Jan, burgrabia kaliski 1444 r.

Benedykt v. Bieniasz Łopieński z Łopienna, kanonik włocławski 1460 r., scholastyk krakowski 1463 r., kanonik krakowski i gnieźnieński 1464 r., kanclerz arcybiskupi 1464 r., archidjakon pomorski 1469 r., w poselstwie do Rzymu wyprawiony razem z Janem z Rytwian 1461 r., obecny na sejmie w Piotrkowie 1463 roku, testamentem spisanym 1474 r., wszystkie książki swoje darował kościołowi gnieźnieńskiemu, umarł 1480 r.

ŁOPOTOWIE v. ŁOPOTTOWIE h. WŁASNEGO brali przydomek Bykowski. Teodor Łopot, dworzanin Aleksandra Jagiellończyka 1506 r. Tenże Teodor Iwanowicz Bykowski Łopot otrzymał 1526 r. potwierdzenie królewskie kupna gruntów od Miłoszewicza (ML. 197 f. 526). Syn jego Tymoteusz, dworzanin królewski 1532 r., ożeniony 2-o v. z Elżbietą Pietkiewiczówną, siostrą Macieja, cześnika litewskiego, wdową po księciu Jerzym Giedrojciu, wraz z którą prowadził proces spadkowy z Hlebowiczem 1555 r. (Zs. Droh.), miał z pierwszej nie znanej nam żony córkę Barbarę, którą wydał 1558 r. za swego pasierba ks Stanisława Giedrojcia i wyposażył Białoruczą (Wolff.).

Jan, starosta dryski 1568 — 1577 r. Paweł, poborca wołkowyski 1578 r. (Vol. Leg. II f. 196). Jan Kazimierz Bykowski Łopot 1675 r., a Daniel 1703 r., w brzeskim litewskim (Akta IV). Manifest za Augustem III-m podpisali 1733 r. Dominik, Stanisław, pisarz grodzki smoleński, Samuel Dobrogost, Michał, rotmistrz chorągwi ziemskiej wołkowyskiej, Jan, krajczy wołkowyski i Jan, Bykowscy Łopotowie (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 606 — 609).

Samuel Dobrogost, horodniczy 1765 r., podstoli wołkowyski 1773 r., był deputatem na Trybunał litewski 1769 roku. Stanisław, pisarz grodzki smoleński 1733 r., deputat ad Pacta conventa 1736 r., starosta bobrujski 1748 r., wojski ziemski i pisarz grodzki nowogrodzki i strażnik polny litewski 1758 r., posesor Dawidgródka od Radziwiłłów 1748 r., i Czasznik, które po jego śmierci oddane w opiekę Samuelowi Dobrogostowi, umarł przed 25-m Stycznia 1769 r. Żon miał dwie: Marjannę Strybylównę i Franciszkę Dederkównę, córkę Karola, skarbnika orszańskiego. Z pierwszej żony syn Michał i córka Elżbieta, żona Stefana Jaksy Bykowskiego, która nabyła od brata Łowków 1780 r. (Bracł. XVI f. 989; XVII f. 1913; Ist. Jur. Mat. XXIX; Arch. I. Z. Ros III. 3; Pam. Mat.; Vol. Leg. VI f. 309; DW. 96 f. 1020).

Herb Łopot.

Michał Bykowski Łopot, starosta bobrujski po ojcu 1769 r., oboźny litewski 1776 r., zrzekł się tej godności 1781 roku, jest miecznikiem litewskim 1794 r., poseł starodubowski na sejm 1776 r., wybrany sędzią sejmowym, członek Rady Nieustającej 1778 i 1795 roku, marszałek Trybunału litewskiego 1791 roku, kawaler orderów: Ś-go Stanisława 1778 roku i Orła Białego 1787 roku, odstąpił 1774 roku Horoszewicz Antoniemu Łopotowi, chorążemu petyhorskiemu, wyjednał od sejmu 1775 r. odesłanie do sądu krzemienieckiego sprawy swej z Korytowskim o spadek po Adamie Krzywcu, stolniku smoleńskim, otrzymał 1775 r. w 50-letnią emfiteuzę starostwo bobrujskie, 1781 r. wraz z żoną, Anną Czosnowską, konsens na wykup leśnictwa bronowskiego, w ziemi wiskiej, od Kickich, z tąż żoną sprzedał 1782 r. Darew Krzyczewski, odziedziczony po ojcu, Dederce, nabył 1793 r. Wolę Zerzyńską Konty, Kaczków, Zagwoździe, w warszawskim, od Wojny, zastawił 1794 r. te dobra Gutakowskiemu, sprzedał 1795 r. pensję swą konsyljarza Rady Nieustającej Mieczkowskiemu. Drugą żoną jego była Katarzyna Morawska, pisarzówna litewska 1791 r. (V. L. VIII f. 202, 390, 418; Kancl. 70 II f. 23; M. 291 f. 448; DW. 91 f. 82; 92 f. 159; 96 f. 834; 109 f. 911; 110 f. 614 i 691; Grodz. Słonims. 1782 roku).

Michał, z Czosnowskiej, miał synów: Adama i Ignacego, po którym, z Kaliksty Rozłuckiej: Karolina, Aleksander i Stanisław. W 1885 r. żyli w nowogrodzkim: Romuald, Teofil i Eustachy (Teka Łopac. i Kossak.).

ŁOPOWSCY, w połockim. Trojan, stolnik rzeczycki 1737 r., rotmistrz i dyrektor sejmiku połockiego 1741 r. (Ist. Jur. Mat. XXIX). Krzysztof, podczaszy połocki, Michał, dziedzic Szostowa, w połockim, 1737 r.

z ŁOPUCHOWA h. LESZCZYC (LASKI), w powiecie poznańskim. Żegota Gerwardowicz z Łopuchowa, syn zdaje się, Gerwarda z Słomowa, stolnika poznańskiego, ma różne sprawy w Poznaniu 1389 — 1397 roku (Leksz.). Małgorzata procesuje się o poręką z Szymonem z Bogniewa 1401 roku (Piekosiński Zap. Wpols.).

Herb Leszczyc. (Bróg v. Laski)

Mroczek z Łopuchowa otrzymał 1410 roku za zasługi wojenne Prusmork (Długosz). Z tytułu poniesionych szkód i zadania klęski nieprzyjaciołom w Prusmorku, miał różne pretensje do króla, od których został odsądzony 1412 r. na wiecu w Korczynie (Piekos Zapis. Sandom.). Jako bliski krewny biskupa krakowskiego, Piotra Wisza, brał gorący udział w jego sprawie z Wojciechem Jastrzębcem, o czem obszerniej pisze Długosz 1412 — 1417 r. Trzymał w zastawie Babimost, który od niego wykupił 1426 r. Piotr Korzbok (KWp. V).

Andrzej, syn Jana, 1433 r., Stanisław, syn Mikołaja, 1476 r., studenci Uniwersytetu krakowskiego.

ŁOPUSCY h. ŚLEPOWRON z Łopusz, w ziemi drohickiej. Ziemianie Łopuscy stawili 1528 r. na popis dwa konie. Szymon Łopuski, woźny ziemski drohicki, z czestnikami swemi płacił pobór z Łopusz 1580 r. (Źr. Dziej. XVII). Aleksy, syn Jana, Stanisław i Wojciech, synowie Jakóba, 1582 r., Maciej. Tomasz, Jan, Wojciech, Paweł, Walenty, Stanisław i Barbara, 1586 r., Grzegorz, żonaty z Zofją Hruńską 1589 r., Szymon, Wojciech, Grzegorz, Stanisław, Józef, Krzysztof i Wawrzyniec, 1597 r., Stanisław Łopusz, syn Piotra, z żoną Katarzyną, 1598 r. mają sprawy w Lublinie (Wyr. Lub. 11 f. 460; 31 f. 91; 36 f. 778; 72 f. 30; 76 f. 469 i 891).

Herb Ślepowron.

Walenty, z podlaskiego, elektor Leszczyńskiego 1733 roku. Ignacy, z ziemią chełmską, podpisał obiór Stanisława Augusta. Józef elektor Leszczyńskiego, z województwa ruskiego, 1733 r., pisarz grodzki chełmski 1742 r., następnie podstarości i sędzia grodzki, 1746 r. skarbnik, 1750 r. miecznik chełmski, dziedzic połowy Serebryszcz, posesor drugiej połowy razem z Rudą Wyższą i Niższą, uzyskał 1746 r. dekret sejmowy i 1766 roku wyrok komisji królewskiej, przyznające mu dziedzictwo Serebryszcz, co sejm 1768 roku potwierdził, wraz z żoną, Ludwiką z Lubańskich, fundował 1751 r. cerkiew w Serebryszczach, podpisał elekcję Stanisława Augusta, umarł 1766 r.

Synów jego: Antoniego i Kazimierza, kwitował 1779 roku z sumy Husarzewski. Antoni, generał adjutant buławy polnej koronnej, umarł 1788 r. w Serebryszczach, pochowany w Chełmie (Kancl. 31 IV f. 108; V. L. VII f. 370; Akta XXVII; DW. 95 f. 846).

Marcin, podpisarz, regent grodzki drohicki 1751 r., łowczy 1752 r., podstarości 1765 r., podstoli 1775 r., sędzia ziemski 1778 r., w końcu podkomorzy dro-

hicki 1784 r., poseł 1764 i 1775 r., członek wielu komisji, wyznaczony z sejmu 1775 r., wymurował kościół w Śledzianowie. Syn jego, z Anny Zaleskiej, Leon Franciszek *Antoni*, urodz. 1765 r. (metryka w Kożuchówku), skarbnik podlaski 1794 r. (MP.), wylegitymował się ze szlachectwa 1804 r. w Galicji zachodnej (Vol. Leg. VIII f. 339 i 528; IX.; Quat. VII f. 39).

Szymon, syn Pawła, brat Jakóba, kwitował 1802 r. Stanisława Małachowskiego (DW. 113 f. 234). Jan, syn Stanisława i Heleny, urodz. 1706 roku, miał, z Teresy (Wyganowskiej), synów: Marcina i Pawła, którzy sprzedali część Łopusz 1786 i 1795 r. swym stryjecznym braciom: Grzegorzowi i Tomaszowi, synom Konstantego.

Marcin, urodz. 1754 r., nie żył już 1805 r., w którym wdowa po nim Józefa, legitymowała ze szlachectwa małoletniego syna Jana Kantego, ur. 1803 r. (Akta po-Galic. 295 f. 195 do 200).

Franciszek, syn Tomasza i Magdaleny Szymańskiej, dowiódł szlachectwa w Królestwie 1840 r.

Franciszek, syn Franciszka, nauczyciel gimnazjum w Suwałkach 1850 r. Ludwik, syn Franciszka, nauczyciel gimnazjum w Warszawie 1850 roku. Zenon, syn Franciszka, regent w Kaliszu 1869 roku, dziedzic Bartochowa i Jaroszowic 1905 roku.

ŁOPUSCY z Łopuszki Wielkiej, w ziemi przemyskiej. Jan, syn Wyszka z Pantelowic, działem z braćmi 1436 r. wziął Łopuszkę i od niej pisać się zaczął z Łopuszki Łopuskim. W 1439 roku oprawił żonie Jadwidze 200 grzywien posagu i wiana, kupił Sandkowice, ze spadku po bracie Tomaszu otrzymał od braci z Pantelowic 250 grzywien, kupił 1441 r. sołtystwo w Łopuszce od Pawła, sołtysa, za 160 grzywien, sprzedał 1445 r. Łopuszkę za 1,000 grzywien Janowi z Pilicy, ale widocznie kontrakt ten został zerwany i Jan dziedziczy dalej na Łopuszce. Tegoż roku świadczył razem z Wawrzyńcem z Walowic z obcego herbu przy wywodzie szlachectwa Gryfa z Rakowic, 1450 r. sprzedał całą część swą Pantelowic za 160 grzyw. bratu Mikołajowi.

Syn jego Jan, 1460 r. był studentem Uniwersytetu krakowskiego. Jan, ojciec zapewne, oprawił 1466 r. żonie (drugiej) Annie, 180 grzyw. posagu i wiana. Nie żył już 1471 r., w którym synowie jego: Mikołaj, Stanisław i Aleksander, kwitują szwagra swego, męża zmarłej siostry Fenny, Jana Mzurowskiego, z posagu i wyprawy siostry.

Mikołaj wziął 1478 r. w długu 20 grzyw. część Pantelowic od stryja Mikołaja Pantelowskiego, żył jeszcze 1498 r.

Stanisław dzieli się Łopuszką z synowcem Janem 1488 r., od którego kupił całą jego część Łopuszki Wielkiej za 250 złot. węg., 1499 r., dziedziczy na niej jeszcze 1508 r.

Jan oprawił 1497 r. żonie, Barbarze Dydyńskiej, córce Pawła, 200 grzyw. posagu i wiana.

Barbara zmarła bezdzietnie 1499 r. (AGZ. XIII — XIX; Paw.).

N. Łopuski, ożeniony z Heleną, córką Jakóba Morawy, wójta z Leżajska, 1506 r. (Wierzb. III. 2867).

Burneta, córka Fala z Łopuszki, żona Mikołaja Pierzchnickiego z Czaśnik, otrzymała 80 grzywien posagu, które jej mąż zabezpieczył 1474 roku na Czaśnikach.

Orzeszek z Łopuszki, pozywany często o podatki 1465 — 1478 r.

Ihnat Łopuski wziął 1472 r. w zastaw część Pantelowic, a przed 1486 r. sprzedał Łopuszkę Małą Ottonowi z Pilcy (AGZ. XIX).

Z tej Łopuszki pochodził pewno, choć pisany z Łopusz, Mikołaj, syn Hermana, który zganiony przez Spytka z Pantelowic, dowiódł 1425 r. szlachectwa z ojca i matki herbu Trąby, a 1433 r. świadczył Balom w Sanoku.

Koniec Tomu Pietnastego.

Lista Prenumeratorów Herbarza. [1]

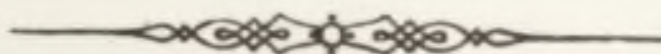
Apelt (księgarnia w Częstochowie) egz. 2.
Archiwum miasta Lwowa.
Ascher A. i Sp. (księgarnia) Berlin.
Augustowski Julian, Petersburg.
Baden Durlach (księgarnia w Radomiu).
Badeni Eks. hr. Kazimierz, Lwów.
Bagniewski Zygmunt, Brzeście, gub. radomska.
Baier, Kraków.
Barzykowski I. I., Rostow nad Donem.
Bentkowski Józef z Konstantynówki.
Białkowski Leon, Mołczany gub. podolska.
Biblioteka Kórnicka, W. ks. Poznańskie.
Biblioteka hr. Krasińskich, Warszawa.
Biblioteka Ordynacyi hr. Zamoyskich. Warszawa.
Bibljoteka hr. Raczyńskich w Poznaniu.
Biblioteka Uniwersytetu, we Lwowie.
Bieliński M. z Szakarni w Kurlandyi.
Biesiadecka Zofia, Oświęcim.
Bisping Helena, Massalany gub. grodzieńska.
Błażowski Włodzimierz, adwokat w Przemyślu
Bogusz, adwokat w Krakowie.
Bojarski Michał, Warszawa.
Bondy F., Wiedeń.
Boniecki Edward, Kuźmińce gub. podolska.
Boniecki Stanisław, Potworów gub. radomska.
Boniecki Stanisław, Tomczyce gub. warszawska.
Borenstein, Koło.
Borkiewicz Seweryn, Piołunka.
Borkowski Dunin hr. Jerzy, Lwów.
Boski Stanisław, Lipie gub. radomska.
Bouffał, Warszawa.
Branicki hr. Ksawery, Warszawa.
Breza hr., Nowy Sącz.
Brzozowska Helena, Popieluchy, guber. podolska.
Brzozowski Antoni, Warszawa.
Brzozowski Bronisław, Warszawa.
Brzozowski Korab' Jul. Posuchówka gub. podolska.
Brzozowski Dr. Władysław, Kłobucko.
Bułhak Edgar, Doboszna, gub. mohilowska.
Bykowski Jaxa Juliusz, profesor polit. Lwów.
Byszewski W., Soczewka gub. Warszawska.
Chełmiński Władysław, Strychowce, podolskiej gub.
Chrapowicki Edward, Warszawa.
Chrzanowski Edward, Moroczyn gub. lubelska.
Chylewski, Koło.
Ciechanowski, Warszawa.
Cielecki Artur, Hadyńkowce Galicya.
Cielecki Roch, Zygry, gub. Kaliska.
Czacki hr. Feliks, Warszawa.
Czapla Józef, Inowrocław.
Czapska hr., Kuchary W. Ks. Poznańskie.
Czapski hr. Mikołaj, Miropol gub. wołyńska.
Czarnowska Kazimierzowa, Warszawa.
Czartoryski książę A., Wielki Bór, W. Ks. Poznańskie.
Czernicki Józef, Dobre gub. warszawska.
Czerwiakowski, Warszawa.
Czerwiński ksiądz Fr., Petersburg.
Czetwertyński książę Włodzimierz, Warszawa.
Czosnowska hr. Adamowa, Warszawa.

[1]) Wszystkich tych, którzy na obecnej liście prenumeratorów Herbarza opuszczeni zostali, uprasza się, o łaskawe nadesłanie do księgarni Pp. Gebethnera i Wolffa w Warszawie, dokładnie wypisanego ich imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania, oraz o podanie księgarni, za pośrednictwem której prenumerują Herbarz.

Czosnowski hr. Izydor, Rzym.
Dachowski Tadeusz, Leśkowa gub. kijowska.
Dąmbski hr. Kajetan, Warszawa.
Dembiński Henryk, Przysucha gub. radomska.
Dembınski Ludwik, Góry gub. kielecka.
Dembiński Stanisław, Warszawa.
Demel Dr. Bolesław, Warszawa.
Departament Heroldyi Rządzącego Senatu, Petersburg.
Dobiecki Eustachy, członek Rady Państwa i radca komitetu Tow. Kred. Zs. Warszawa.
Dorożyński Antoni, Pasieczna gub. wołyńska
Drohojowski hr.. Lwów.
Drużbacki Dr., Pratkowce Galicya.
Dunikowski Dr. Juliusz, Galicya.
Epimach - Szypiłło, Petersburg.
Falęcki, Warszawa.
Fangor Romuald ze Swidnicy, w Galicyi.
Fedorowicz W., Witebsk.
Fedorowicz Władysław, członek Izby Panów w Wiedniu, Okno Galicya.
Francuzowicz Jan, Wilno.
Garbowski, z Garbowskiej Woli.
Gebethner i S-ka (księgarnia) Kraków.
Gimnazyum c. k. III we Lwowie.
Giżycki Jan Marek, Kraków.
Glinka Władysław, Susk gub. łomżyńska.
Gliszczyński Józef z Zielonek
Gołaszewski, Nowy Sącz.
Górski Paweł, Warszawa.
Grabowski Kazimierz ze Zbietki, W Księstwo Poznańskie
Grocholski hr. Ludgard, Mończyńce.
Grocholski Dr. Bronisław, Moskwa.
Grodecki Konstanty Wiktor, Winnica.
Grodzicki z Równej.
Grodziński, Radom.
Grotowski Zdzisław, Załuszków.
Grudziński Mieczysław, Warszawa.
Gumowski Ignacy, Mała Derebczynka gub. podolska.
Hiż Józef, Petersburg.
Hołyńska Stefania, Chołoblin guber. mohilowska.
Horoch Baron Józef, Poczałkowo gub. warszawska.
Idzikowski (księgarnia) Kijów.
Instytut heraldyczny „Gryf“, Poznań.
Jabłoński Józef, Pniewo.
Jabłoński Mikołaj, Warszawa.
Jackowski Bronisław, Promna gub. warszawska.
Jackowski Tomasz, Warszawa.
Jaczyński z Marcinków.
Jakowski Dr. M., Warszawa.
Jakubowski Starza, Lulińce gubernia podolska.
Jankowski, Petersburg.
Jaroński Mieczysław, Kielce.
Jaroszyński, Warszawa.
Jaroszyński Stanisław, Lwów.
Jezierski z Przystani.
Jodłowski Lucyan, Warszawa.
Kaczorowski Antoni.
Kaczorowski Henryk, Kraków.
Kalm-Podoski Leon, Monasteryszcze, gubernia kijowska.
Kamocki Witold z Mokoszyna.
Karnkowski Ignacy, Karnkowo gubernia płocka.
Karski Włodzimierz, Warszawa.
Karski Michał, Warszawa.
Karwicki, Warszawa.
Karwosiecki Henryk, Warszawa.
Kiesewetter (księgarnia), Lublin.
Kisielnicki Włodzimierz z gubernii lubelskiej.
Kiślański, Warszawa.
Klemensowski, z Celejowa gub. lubelska.
Klub Myśliwski, Warszawa.
Knast Stefan (księgarnia) w Inowrocławiu.
Kobierzycki Józef z Bogumiłowa.
Komierowski Konstanty, Warszawa.
Konopka Baron Jan, Galicya.
Konwikt Sw. Józefa, Chyrów.
Kopczyński Dr. Aleksander, Warszawa.
Korytko, Kraków.
Korytko K , Paryż.
Kossakowska Janina w Sosnowcu.
Kossowski Władysław, Petersburg.
de Kouroche (Kurosz), Paryż.
Kowalski Dr. Mieczysław, Lwów.
Kownacki dr. Józef, Wieliczka.
Kozieł-Poklewski, Wadwy gubernia kowieńska.
Kozłowski Stanisław Adwokat, Warszawa.
Krasicki hr. Bohdan, Warszawa.
Krasicki hr. Ignacy, Bachorzec Galicya.
Krasicki hr. Jan, Kniaża Krynica gub. kijowska.

Krasiński hr. Edward, Radziejowice gubernia warszawska.
Kruszewska Zofia, Borchow, gub. mińska.
Krzyżanowski (księgarnia), Kraków.
Krzyżanowski Jan, Hulcza Galicya.
Krzyżanowski Stanisław, Kijów.
Księgarnia Polska, Petersburg.
Księgarnia Spółki wydawniczej, Kraków.
Księgarnia św. Wojciecha, Poznań.
Kucharski Ksiądz dziekan Jan., Połtawa.
Kuczyński Stanisław, Warszawa.
Kuropecki ksiądz Konstanty z Krzymowa.
Kuszel, Warszawa.
Kuszelewski Inżynier, Warszawa.
Lange (księgarnia), Gniezno.
Lasocki hr. Zygmunt, Lwów.
Leitgeber i Sp., księgarnia w Poznaniu.
Leśkiewicz Kazimierz, Warszawa.
Leśniewicz Zygm., Wielka Muksza, gub. podolska.
Lewandowski Władysław, Chodorków gub. kijowska.
Lipczyński Stanisław, Warszawa.
Lubecki Drucki książę z Bałtowa.
Lubomirski książę Konstanty, Strugi gub. warszawska.
Lubomirski książę Stanisław, Równo gubernia wołyńska.
Luboński Jan, Staszów gub. radomska.
Luedke z Kalisza.
Łapiński Tadeusz, Warszawa.
Łowicki Mikołaj, Petersburg.
Łoziński z Łodzi.
Łoziński Zenon, Petersburg.
Łubieński hr. Roger, Warszawa.
Łubieński, hr. Warszawa.
Łuniewski Erazm, Warszawa.
Maćkiewicz Antoni, Petersburg.
Marcinkowski Władysław, Odessa.
Marczewski ksiądz Hieronim, z Czarnej, gub. radomska.
Merczyng Henryk, Petersburg.
Męciński hr. Adam, Kraków.
Mieszkowski Witold, Kraków.
Mikulicz-Radecki, Adwokat z Odessy.
Milins Edmund, Warszawa.
Młynarski Emil, Warszawa.
Monkiewicz, Dobosna, mohylowskiej gubernji.
Moszczeńska z Przysieki.
Moszyńska Stefania, Sójki gub. warszawska.
Moycho Karol Rz. Radca. Stanu, Warszawa.
Mroziński Warszawa.
Mycielski hr. z Wolsztyna.
Narzymski, Lwów.
Niemcewicz Zofia ze Skok.
Nowomiejski, Warszawa.
Nyko Adela, w Kamionce, gubernia wołyńska.
Orłowski hr. z Jarmoliniec.
Ośmiałowski Gustaw z Sobótki.
Ostrowski hr. Juliusz, Warszawa.
Paszyński Leonard, Skierniewice.
Pełczyński z Góry Kalwaryi gub. warszawska.
Pepłowski Adolf, Warszawa.
Perelman, Kielce.
Piasecki Tadeusz, Dyr. Wzaj. Kred. w Radomiu.
Piętka Romuald, Warszawa.
Plater Broel hr., Wilno.
Plater hr. z Pustyni gub. witebskiej.
Platerowa hr. Władysławowa z Szatejek.
de Pliszcza Pliszkowski Ottokar, w Nicei.
Pokrzywnicki - Grzymała Mieczysław, Warszawa.
Popiel Konstanty, Czaple Wielkie gub. kielecka.
Potocka hr. Adamowa, Kraków.
Potocka hr. z Będlewa.
Potocki hr. Henryk z Koniecpola.
Przewłocki Henryk, Wola, gub. lubelska.
Przeździecki hr. Gustaw, Warszawa.
Przeździecki hr. Rajnold, Warszawa.
Przybysławski z Uniża.
Przyjemski Zygmunt z Glinek.
Pułaski Kazimierz, Zawadyńce gub. podolska.
Pułjanowski Dr., Nieśwież, gub. mińska.
Pusłowski hr. Franciszek z Albertyna.
Pusłowski hr. Franciszek, Kraków.
Raczkowski (księgarnia), Lublin.
Radkiewicz A., Petersburg.
Radzimiński Zygmunt, Lwów.
Radziwił Książę Stanisław, Nieśwież.
Rajewski Piotr, Petersburg.
Ramułt dr. Stanisław, sekretarz c. k. ministeryum rolnictwa, Wiedeń.
Rayski, Warszawa.
Rembowski Tadeusz, Sieradz.
Resursa szlachecka, w Krakowie.
de Riszkowski A. z Nicei.
Rogójski ksiądz Mieczysław z Dąbrowy Górniczej.
Romanowski Stanisław, porucznik, Warszawa.

Romer, Wilno.
Romer Kazimierz, Janopol, gub. witebska.
Romiszewski baron Józef, Kijów, Stupnica.
Rościszewski Włodzimierz, Kosara gubernia kijowska.
Rossochacki Feliks, Wilno.
Różycka Marya, Warszawa.
Rudzka, Warszawa.
Rusiecki, Warszawa.
Sanguszko książę Roman, Sławuta.
Sawełow Leonid, Moskwa
Sawicki, Warszawa.
Seyfarth i Czajkowski (księgarnia), Lwów.
Sęczykowski, Omsk.
Sieheń Tadeusz.
Sierakowska hr. Marya, Waplewo W. Ks. Poznańskie.
Skarzyńska Wanda, Warszawa.
Skórzewski Radca Komitetu Tow. Kr. Zs. Warszawa.
Sobański Adam, Pieńkówka gub. podolska.
Sobański Hieronim, Sumówka gub. podolska.
Sobieszczański, Petersburg.
Sobolewski Zygmunt, Petersburg.
Sołtan hr. Wiktor, Warszawa.
Sozański z Kornalowa.
Stadnicki hr. Karol.
Starzeński hr. Adam.
Starzeński hr. Albert, Dąbrówka Starzeńska, Galicya.
Starzeński hr. Wiktor z Komorowszczyzny.
Starzyński hr. B., Paryż.
Stopierzyński ksiądz prałat, Włocławek.
Szachno B. B. z Józefowa.
Szaposznikow, Petersburg.
Szczawiński Jan, Taraszcza gub. kijowska.
Szempliński Bolesław, Warszawa.
Szeptycki hr., Przyłbice Galicya.
Szlubowski.
Szukiewicz Waudalin, Wilno.
Szwejkowski Władysław, Radom.
Szydłowski Gustaw, Żarki gub. piotrkowska.
Tarnowski hr. Jan, Kozin gub. wołyńska.
Tarnowski hr. Juljusz, Końskie gub. radom.
Tarnowski hr. Stanisław, Kraków.
Tarnowski hr. Stanisław, Turczyńce gubernia podolska.
Tarnowski hr. Szczepan, Nacpolsk gub. płocka.
Tipolt pułkownik, Petersburg.
Tołłoczko Edward, Wierdomicze.
Towarzystwo Kredytowe Ziemskie Warszawa.
Trepte Konstanty, Warszawa.
Trzebińscy Julian i Jan (zakłady drukarsko-litograficzne w Radomiu).
Uchnast Kazimierz, Częstochowa.
Unger Gracyan, Warszawa.
Urbanowski Jozafat, Koło.
Urbański Kazimierz, Kalisz.
Wardzyński Władysław, Warszawa.
Ważyński Skarbek, Wilno.
Weyssenhoff Józef, Warszawa.
Weyssenhoff Waldemar, Jużynty gubernia kowieńska.
Węcławowicz, Wilno.
Wielopolski hr. Zygmunt.
Wilczewski-Tallen Leon, Warszawa.
Wilczyński Leon, Petersburg.
Windyk Wittyg Wiktor, Warszawa.
Wiśniewski Feliks, Łazin.
Wiśniowska Anna, Kraków.
Witkowski Józef, Kazimierz gub. kaliska.
Włodarkiewicz E., Warszawa.
Wodziński Antoni, Służew gubernia warszawska.
Wodziński Tadeusz, Sucha gub. radomska.
Wróblewski Tadeusz, Warszawa.
Wronka ksiądz Paweł, Potok Wielki gubernia radomska.
Wydział krajowy we Lwowie.
Wyszyński Jan, Warszawa.
Zaleski Bronisław, Warszawa.
Zamoyski hr. Tomasz, z Jabłoni.
Zawadzki (księgarnia), Wilno.
Zawadzki M., Czortków Galicya.
Zawadzki Szczęsny, Satanówka gub. podolska.
Zemplińska Sylwina, Sławków gub. kielecka
Zimnoch Ludomir, Warszawa.
Zwierkowski Jerzy, Warszawa.

Przedruk techniką fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydano w nakładzie 2000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1987

WAiF Reprint